Marea Evanghelie a lui Ioan

Volumul 8

Domnul nostru Iisus Hristos şi duşmanii Săi

Evanghelia după Ioan, capitolul 9 (continuare)

Capitolul 1

Nişte farisei deghizaţi sosesc la Lazăr

1. De-abia am rostit aceste cuvinte, că o slugă a lui Lazăr a şi intrat în sala de mese, unde noi ne aflam încă împreună, plini de voie bună, şi l-a anunţat că nişte străini tocmai sosiseră la han şi doreau să stea de vorbă cu stăpânul casei.

2. Lazăr M-a întrebat ce trebuie să facă.

3. Eu i-am răspuns: „Deocamdată rămâi aici cu noi. Vor merge doar Rafael şi cu cei şapte egipteni să se ocupe de aceşti farisei şi cărturari vicleni; ei ştiu foarte bine ce să le spună şi ce e de făcut cu ei.”

4. Rafael şi cei şapte egipteni au ieşit îndată. Cu o voce aspră, Rafael i-a întrebat pe nou-veniţi ce vroiau.

5. Un fariseu a răspuns cu ipocrizie: „Tinere ce pari a fi de familie bună, eşti cumva trimisul lui Lazăr? Noi îl cunoaştem şi nu vrem să vorbim decât cu e1. Ce obicei straniu este şi acesta, ca stăpânul cu care vrem să vorbim să trimită în locul lui un băieţandru căruia de-abia îi mijesc tuleiele! Mergi şi spune-i lui Lazăr că noi vrem să vorbim cu el şi că suntem de rang mult mai înalt decât el, atât în Ierusalim, cât şi în toate ţinuturile evreieşti.”

6. Rafael a spus: „Ei, dacă sunteţi domni atât de mari precum spuneţi, mă mir foarte tare că aţi venit astfel deghizaţi pe înserat, pe acest munte asupra căruia voi înşivă aţi aruncat anatema! Oare blestemul vostru nu spune că: «Trupul şi sufletul oricărui evreu care va merge, fie ziua, fie noaptea, pe acest munte, va fi blestemat!»? Dacă este aşa, cum de aţi venit voi înşivă aici pentru a vorbi cu ereticul de Lazăr?”

7. Fariseul a răspuns indignat: „Ce ştii tu, tinerelule cu caş la gură? Dacă am primit puterea de la Dumnezeu de a blestema un loc, din motive întemeiate, avem şi puterea de a ridica acest blestem, pentru noi cel puţin, atunci când vrem aceasta; căci noi suntem deasupra legii, şi nu supuşii ei. Ai înţeles?”

8. Rafael a spus: „Dacă voi consideraţi că sunteţi mai presus de legea lui Dumnezeu, înseamnă, în mod evident, că sunteţi mai presus de Dumnezeu! Căci Dumnezeu se supune El însuşi legilor Ordinii Sale eterne şi nu le încalcă niciodată, fapt pentru care nu anulează niciodată o lege, nici măcar pentru a o încălca El Însuşi în mod temporar, dacă ar avea chef.

9. Dacă voi credeţi că aveţi această putere, înseamnă că sunteţi mult mai puternici decât Dumnezeu! Căci El Însuşi, fiind Legea primordială, există şi acţionează întotdeauna în limitele propriei Sale legi, căreia îi este deci supus. Iar dacă Dumnezeu Însuşi respectă cu strictețe această lege, cine v-a dat vouă dreptul de a vă pune deasupra legii şi de a vă deghiza, pentru ca nimeni să nu vă recunoască atunci când încălcaţi propria voastră lege? Şi dacă sunteţi stăpâni ai legii, de ce vă temeţi că oamenii v-ar putea recunoaşte atunci când vă încălcaţi legile?”

10. Fariseul a răspuns cam cu jumătate de gură: „Ce pricepi tu, băiete, din lucrurile supreme, pe care numai preoţii au dreptul lăsat de Dumnezeu să le judece?”

11. Rafael a răspuns: „Chiar aşa? Cum de a avut atunci Samuel dreptul de a vorbi cu Dumnezeu pe când era copil şi de a judeca aspectele divine?”

12. Fariseul: „Cum îndrăzneşti tu să te compari cu Samuel?!”

13. Rafael: „Cum de îndrăzniți voi să vă puneți deasupra lui Dumnezeu şi a legilor Sale? Cine v-a dat acest drept? Adevărat vă spun vouă, că eu sunt de o mie de ori mai îndreptățit să mă compar cu Samuel decât voi să vă considerați a fi mai presus de Dumnezeu şi de legile Sale!

14. Dar gata, mi-a ajuns prostia voastră! Răspundeți la întrebarea pe care v-am pus-o: de ce ați venit aici şi ce vreți de fapt, căci altfel mă veți cunoaşte imediat mai bine şi veți înțelege singuri ce mă îndreptățeşte să mă compar cu Samuel!”

15. Fariseul a spus: „Este vorba despre o taină pe care nu o putem încredința nimănui altcuiva în afara lui Lazăr. Aşa că mergi şi caută-l, altfel vom fi nevoiți să intrăm cu forța în casă! Ceea ce vrem de la Lazăr nu te priveşte absolut deloc, chiar de-ai fi şi de zece ori Samuel!”

16. Rafael: „Cum? Aveți o taină? Dar toată lumea o strigă de pe acoperişuri! O să vă spun eu care este aceasta, astfel încât să înțelegeți că aşa-zisa voastră taină nu mai e de mult o taină!

17. Iat-o: deoarece emisarii pe care i-ați trimis ieri nu v-au adus nicio informație despre Profetul din Galileea, pe care voi Îl urâți atât de mult, pentru simplul motiv că ei nu s-au întors încă, ați ținut sfat şi ați hotărât să veniți aici, mai întâi pentru a încerca să aflați prin viclenie dacă Lazăr este aici şi dacă nu cumva ştie el unde se găseşte sau unde a plecat Profetul, şi apoi, în cazul în care Lazăr nu ar fi fost aici, să-l mituiți pe hangiu sau pe oricare alt servitor care ar fi putut să vă dea informația dorită! Odată aceasta obținută, urma să trimiteți de îndată toți zbirii care încă vă mai sunt credincioşi să pună mâna pe Profet şi să îl ucidă imediat.

18. Iată care era «lăudabila» voastră taină, şi noi o ştim foarte bine de mult timp, eu mai ales, care sunt un bun prieten al acestui Profet! Spuneți-mi acum, sincer, dacă am dreptate!”

19. Fariseul l-a privit pe Rafael stupefiat. După ce şi-a mai revenit un pic, a spus: „Cine îți dă ție, băiete, dreptul să ne bănuieşti de aşa ceva? Mai întâi, tu nu ştii încă dacă suntem într-adevăr trimişii Templului şi nici măcar dacă suntem evrei, şi apoi, află că noi nu ştim nimic despre marele tău profet! Venind în această țară, noi am auzit desigur vorbindu-se pe ici, pe colo, că un mare magician s-a făcut remarcat în Iudeea prin arta, sau mai bine zis prin vrăjile sale, dar nouă ne este totuna dacă el este prietenul sau duşmanul preoților iudei şi dacă aceştia îl prigonesc sau nu! Noi suntem negustori, şi fii sigur că aceste nimicuri nu ne preocupă prea mult! Atunci, cum poți tu să ne acuzi de aspecte care nu ne-au interesat niciodată?!”

20. Rafael a spus: „N-aveți decât să spuneți ce vreți, dar asta nu ține la mine şi la cei şapte tovarăşi ai mei, nici dacă vă renegați statutul sau caracterul! Ca să vă dați şi mai bine seama că este cu neputință să ne înşelați, îmi voi permite acum să vă dezbrac de hainele greceşti pe care le purtați, astfel încât să rămâneți în fața noastră în straiele voastre de templieri. Cu siguranță că atunci nu veți mai putea minți că nu sunteți ceea ce am spus!”

21. La aceste cuvinte, fariseii şi-au prins straiele şi le-au ținut strâns cu mâinile, dar degeaba; căci de îndată ce voința lui Rafael a hotărât astfel, ei au rămas dintr-o dată în binecunoscutele lor veşminte de preoți, foarte uşor de recunoscut, şi, îngroziți, au vrut s-o ia la fugă. Dar, reacționând cu promptitudine, cei şapte egipteni le-au barat drumul şi le-au poruncit să rămână pe loc, amenințându-i că altfel va fi vai şi-amar de ei.

22. Pentru a-i înspăimânta şi mai tare, ei le-au arătat fariseilor trei lei mari foarte fioroşi, care erau aşezați pe drum, ceva mai la vale. Această metodă a avut efect, şi fariseii, care erau în număr de zece, au început să-i ceară iertare lui Rafael, recunoscând că avusese dreptate în ceea ce priveşte motivele venirii lor pe Muntele Măslinilor.

23. În timp ce stăteau acolo îngroziți, Rafael le-a spus: „Există oare oameni mai răi decât voi, ia spuneți?! Pretindeți că îl slujiți pe Dumnezeu, dar voi slujiți infernul! Ce diavol v-a creat pe voi?! Marele învățător din Nazaret v-a dovedit într-un mod mai mult decât evident că El este Mesia cel Făgăduit şi, drept urmare, Unicul Domn al Cerului şi al Pământului, cum au spus de altfel despre El toți profeții! Şi voi, nu numai că nu credeți aceasta, dar Îl şi prigoniți cu furia voastră încrâncenată pe Stăpânul Cerului şi al Pământului! Sărmani neghiobi ce sunteți! Ce vreți oare să faceți împotriva forței Atotputernicului, care cu cel mai mic gând al Său ar putea să vă spulbere sau să arunce sufletele voastre rele în iadul pe care-l meritați de mult?! Ce-o să faceți acum, nenorociților?!”

24. Un alt fariseu a răspuns: „Ascultă, tinere cu vorba atât de înțeleaptă! Noi nu-ți mai cerem decât să ne laşi să ne întoarcem teferi în oraş, şi te încredințăm pe deplin că, pe cât de sigur e faptul că ne aflăm acum aici, nu vom mai lua niciodată parte, absolut deloc, la persecuțiile împotriva acestui profet galilean atât de deosebit! Ba chiar, dacă va fi posibil, îi vom sfătui şi pe tovarăşii noştri să nu mai facă aşa ceva! Bineînțeles, nu putem garanta că vom reuşi să-i facem să aibă o atitudine mai binevoitoare față de acest magician, dar vom face tot ce ne stă în putință pentru a potoli furia lor răzbunătoare, de asta poți să fii sigur! Căci ne-am dat seama şi am înțeles acum clar că a-l prigoni orbeşte pe galilean este o mare nebunie, care nu poate duce decât la propria noastră pieire. Noi ne vom ține aşadar promisiunea, numai să ne laşi să ne întoarcem teferi în oraş, aşa cum te-am rugat.”

25. Rafael le-a răspuns: „Fie! Puteți să plecați! Nu vi se va petrece nimic rău, dar vai de cel care nu-şi va ține cuvântul dat! Şi nu uitați: puterea, înțelepciunea, omnisciența şi Voința lui Dumnezeu sunt infinite, iar un biet muritor nu poate şi nu va putea niciodată să facă nimic împotriva lui Dumnezeu şi a căilor Sale!

26. Şi, din moment ce vă este uşor să vedeți că lucrările săvârşite în fața oamenilor de către Unsul lui Dumnezeu sunt dintre acelea pe care numai Dumnezeu singur le poate săvârşi, veți înțelege fără îndoială de asemenea că Dumnezeu Însuşi este Cel care lucrează aici, în strânsă uniune cu Profetul galilean pe care voi îl urâți atât de mult. Şi este total lipsit de chibzuință să te opui poruncilor lui Dumnezeu!

27. Spuneți aşadar toate acestea confraților voştri răi şi orbi! Chiar dacă furia lor împotriva Lui va merge până acolo încât, cu permisiunea Sa, ei să atenteze chiar la viața trupului Său şi să-L ucidă, aceasta nu va face decât să grăbească judecata lor şi pe cea a Ierusalimului. Dar pe El nu-L vor putea ucide, pentru că El este Viața Însăşi, şi El va trăi în continuare pentru a judeca toate semințiile pământului. Fericit acela care va crede în El şi care va căuta bunăvoința şi prietenia Lui!

28. Acum, că ştiți ce vă rămâne de făcut, puteți să plecați, dacă doriți. Dar dacă vreți să schimbați mai întâi câteva cuvinte înțelepte cu Lazăr, vă este îngăduit.”

29. Unul dintre farisei a spus: „Dacă este aici, eu aş vrea să-i vorbesc, dar despre cu totul altele decât cele pentru care am venit; căci mustrarea ta a fost mai mult decât suficientă, deci nu mai avem ce discuta despre aceasta! Aşadar, dacă am putea schimba câteva cuvinte cu Lazăr, ne-ar face marc plăcere.”

30. Atunci, în sala de mese, Eu i-am spus Iui Lazăr: „Poți acum să mergi şi să vorbeşti cu aceşti farisei înfricoşați; dar să nu pomeneşti nimic despre prezența Mea aici.”

Capitolul 2

Rugămintea fariseilor

1. Aşadar Lazăr a ieşit, i-a salutat pe farisei după obiceiul Templului şi i-a întrebat ce doresc.

2. Primul fariseu a răspuns: „Este adevărat că noi am venit aici cu gânduri rele şi că ceea ce vroiam să-ţi cerem iniţial nu era deloc bine. Cuvintele acestui tânăr foarte înţelept şi chibzuit, ca şi straniile puteri ale acestor şapte oameni care ne înconjoară încă, ne-au arătat greşeala noastră şi ne-au făcut repede să înţelegem inutilitatea şi nebunia planului nostru celui rău, astfel încât am renunţat la el în totalitate.

3. Noi îţi cerem acum foarte prieteneşte îngăduinţa de a reveni în Betania, ca prieteni ai tăi, pentru a discuta cu tine, între patru ochi, despre unele chestiuni; şi am vrea să te rugăm să ne dai o escortă sigură pentru a coborî în oraş, căci un pic mai încolo, în josul drumului, se află tolăniţi trei lei, care aparţin fără îndoială acestor şapte oameni, din moment ce au răspuns imediat chemării lor. Probabil că aceste bestii fioroase sunt dresate pentru a-i apăra ca nişte câini credincioşi în cursul călătoriilor lor, însă, în ciuda docilităţii lor aparente, noi nu putem avea încredere în ele! Câinele cel mai rău îşi recunoaşte stăpânul chiar şi în timpul nopţii, dar dacă vine un străin, el se repede la el şi îl sfâşie. Cu atât mai mult ne putem aştepta la aşa ceva de la nişte lei! De aceea, te rugăm să le spui acestor şapte oameni să-şi ia fiarele de acolo!”

4. Lazăr le-a răspuns: „Dacă voi gândiţi într-adevăr ceea ce spuneţi şi dacă aveţi intenţia să vă reparaţi pe cât posibil greşelile faţă de mulţimea de sărmani, văduve şi orfani, puteţi să treceţi liniştiţi prin faţa acestor lei. Ei nici măcar nu vă vor băga în seamă; dar dacă în sinea voastră gândiţi altceva decât spuneţi, ar fi mai bine să nu vă apropiaţi de ei! Priviţi deci voi înşivă în inimile voastre şi spuneţi-mi sincer care este situaţia.

5. Vă spun de asemenea că vă va fi foarte dificil să intraţi în casa mea din Betania atâta timp cât sentimentele voastre nu vor fi în acord cu vorbele voastre; căci şi casa mea are străjeri fioroşi asemănători cu cei trei de acolo. Cine vine la mine cu gânduri bune şi cu sinceritate nu trebuie să se teamă de nimic. Dar cine se apropie cu intenţii rele şi ascunse, aceluia nu-i va merge bine deloc!”

6. Acelaşi fariseu a reluat: „Te rog să mă crezi că acum noi gândim cu toţii aşa cum am spus şi vom face tot posibilul să ne reparăm greşelile faţă de toţi cei pe care i-am asuprit, dar totuşi nu îndrăznim să trecem singuri prin faţa acestor trei fiare! De aceea, te rugăm, dă-ne totuşi o escortă bună.”

7. Lazăr: „Dacă sunteţi de bună-credinţă, aceşti şapte oameni vă vor fi cea mai sigură escortă. Dar mai am o întrebare pentru voi! Spuneţi-mi, de ce nu credeţi că Iisus din Nazaret, El şi nimeni altul, este adevăratul Mesia? Aţi citit în Scriptură şi aţi auzit învăţătura Sa şi aţi văzut semnele pe care El le face! Cum puteţi atunci să mai rămâneţi atât de împietriţi? Mii de evrei şi de păgâni cred în El, vin şi mulţimi întregi de oameni din toate colţurile lumii şi se închină în faţa Lui, Îi ascultă Cuvântul şi cred cu toată fiinţa că El este Domnu1. Doar voi, care ar trebui să fiţi un exemplu bun pentru oameni, sunteţi singurii care îi mai opuneţi rezistenţă, ca nişte stânci pe timp de furtună.

8. Domnul Dumnezeu, aşa cum a revelat El Însuşi prin gura profeţilor, s-a întrupat pe acest pământ, unde săvârşeşte acum operele despre care Scripturile vorbesc deja de secole - iar voi, cărturarii, ar trebui să recunoaşteţi primii aceste semne - şi totuşi, repet, voi nu credeţi în El! Aşadar care poate fi cauza?”

9. Fariseul: „Dragă prietene, despre aceasta ne-ar plăcea să discutăm cu tine cât mai curând posibil, în Betania; până atunci, pot numai să-ţi spun că în cadrul Templului este foarte greu să rămâi om. Degeaba suntem preoţi - aceasta nu e suficient ca să ne facă oameni. Fiecare este duşmanul celorlalţi şi caută să le facă rău, pentru a trage foloase din aceasta. Şi, în loc să se plângă, templierul trebuie să urle împreună cu lupii pentru a nu fi sfâşiat de ei. Iar dacă această situaţie va mai dura, în scurt timp Templul va cunoaşte tulburări mari, căci nimeni nu va mai putea să reziste!

10. Acum, că ştii adevărata noastră părere, fii bun şi spune-le acestor şapte oameni să ne conducă teferi înapoi în oraş.”

11. Luând din nou cuvântul, Rafael le-a spus fariseilor: „De ce sunteți atât de grăbiți să vă întoarceți? Dacă sunteți cu adevărat de bună-credință şi din moment ce spuneți că vreți să credeți în Mesia, sunteți mult mai în siguranță aici, cu noi! N-ați venit voi, ca duşmani ai lui Mesia, cu intenția să descoperiți unde se găseşte El? Acum, de ce nu mai vreți să ştiți unde este, ca să mergeți la El, ca prieteni, şi să vă înfățişați înaintea Lui ca nişte oameni care cred în El?”

12. Fariseul: „Tinere înțelept, dacă am proceda astfel, ar putea fi interpretat greşit, şi s-ar putea crede că, în ciuda celor petrecute, noi ne prefacem a fi bine intenționați pentru a reuşi totuşi să aflăm unde este Mesia. Dar acum, pe noi chiar nu ne mai interesează unde se află El, căci nu mai suntem duşmanii Lui. Pe de altă parte, noi ne simțim încă mult prea răi şi nedemni de El pentru a ne arăta în fața Lui ca prieteni ai Săi. Este deci foarte lesne de înțeles că nu putem să pretindem aceasta şi că, dimpotrivă, vrem să ajungem cât mai repede la noi acasă, pentru a discuta între noi despre ceea ce trebuie să facem de acum înainte pentru a ne alătura cu totul Lui. Mai mult decât atât, trebuie, înainte de toate, să mergem şi să spunem la Templu despre eşecul misiunii noastre, astfel încât el să nu trimită alte iscoade înainte de a fi primit veşti de la noi, ceea ce ar semăna tulburare în întregul oraş şi chiar în tot ținutu1. Credem că acum am expus suficient de clar motivele care ne silesc să ne întoarcem cât mai repede la Templu şi la casele noastre, aşa încât, vă rugăm să ne lăsați să plecăm.”

13. Rafael a răspuns: „Dar eu pot să vă asigur că Templul va aştepta raportul vostru până mâine şi că nu va trimite noi iscoade. Mai mult decât atât, Lazăr are destule camere unde ați putea să vă retrageți pentru a vă consulta unii cu ceilalți, şi are şi hrană gustoasă şi un vin bun ca să vă întremați. Dacă tot ați venit, sfatul meu este să rămâneți cel puțin până la miezul nopții şi să nu plecați decât după aceea în oraş. Dar dacă insistați să plecați acum, noi nu vă vom opri. După cum vedeți, leii au plecat deja, iar straiele voastre greceşti sunt acolo, în primul cort. Faceți cum doriți!”

Capitolul 3

Un fariseu îşi expune convingerile

1. La aceste cuvinte ale lui Rafael, fariseii nu prea mai ştiau ce să facă.

2. După o vreme, unul dintre ei a spus totuşi: „Ascultați, eu cred că tânărul are dreptate. Sunt de părere că ar trebui să rămânem aici până la miezul nopții, dacă Lazăr ne-ar putea da o încăpere în care să rămânem singuri, fără a fi deranjați de nimeni, şi să discutăm în mod serios între noi despre Mesia şi, cu prietenul nostru Lazăr, despre alte câteva chestiuni.”

3. Căzând cu toții de acord, Lazăr i-a poftit în casă pe o altă intrare, le-a pus la dispoziție o încăpere spațioasă şi a trimis imediat slugile să le ducă pâine, vin şi alte mâncăruri din belşug, precum şi lămpi. Fariseii au fost atât de mulțumiți, încât unul dintre ei a remarcat de îndată: „Ah, în condițiile acestea putem să rămânem aici până dimineață, fără să ne mai pese de tovarăşii noştri de la Templu! N-au decât să aştepte până mâine pentru a primi veşti de la noi!”

4. Ceilalți l-au aprobat cu toții şi, deoarece vinul le dezlegase limbile, unul mai în vârstă, care era un fel de conducător al lor şi bun cunoscător în domeniul filozofiei lumeşti, a spus: „Omul să rămână acolo unde-i merge bine! Să rămânem aşadar până dimineață, şi, cu această ocazie, dragii mei tovarăşi, aş vrea să vă vorbesc deschis. Căci la Templu aşa ceva nu este recomandat; dar aici putem vorbi liber, fiindcă nimeni nu ne deranjează şi, chiar dacă vom fi auziți, nimeni nu ne va face niciun rău.

5. Ce ciudat este omul! Dar ce este de fapt acest zeu muritor al pământului, care lucrează ogoarele şi care creează opere mărețe, dându-le o existență armonioasă, cu rațiunea şi cu puterea brațelor sale? Eu vă spun vouă: omul nu este nimic altceva decât un jalnic animal,

care ştie însă că trebuie să moară, în timp ce niciun animal nu pare a şti aceasta, trăind astfel liniştit până în ceasul cel din urmă, fără să fi avut nici măcar un gând referitor la faptul că va muri. De aceea, omul este îndreptățit să caute să-şi însenineze un pic mizerabila sa existență şi să alunge pentru câteva clipe sinistrul gând al morții.

6. După părerea mea, puterea care a chemat omul întru ființare nu poate să fie înțeleaptă şi bună, nu mai mult decât am putea numi bun şi înțelept un om care, creând cele mai frumoase opere şi aducându-le cu mare greutate şi grijă la cea mai înaltă perfecțiune, le distruge apoi, pentru a recrea, imediat după aceea, aceleaşi opere, în acelaşi scop.

7. Dacă examinăm aceasta cu atenție, nu ne putem gândi la Dumnezeu, în calitatea sa de forță creatoare universală, ca fiind de o înțelepciune şi de o bunătate supremă. Căci dacă această forță ar fi întru totul bună şi înțeleaptă, ea s-ar preocupa să-i dea omului, cea mai frumoasă dintre operele sale, o existență durabilă. Dar nici gând! Abia atinge omul o vârstă la care cunoaşterea, gândirea şi acțiunile lui încep să se perfecționeze, că începe deja să moară: el devine din ce în ce mai slab, forțele sale vitale scad din zi în zi, până ce îşi dă ultima suflare. Ştiți cu toții ce se petrece cu el după aceea, şi n-are sens să mai descriu.

8. Bineînțeles că religia noastră ne asigură că există în omul material un alt om, spiritual, care supraviețuieşte morții trupului său. Dar la ce bun să ai o învățătură şi să crezi în ea, dacă nimeni n-a primit vreodată o dovadă de netăgăduit în privința ei?!

9. Câți patriarhi înțelepți şi profeți remarcabili n-au trăit înaintea noastră după legile cele mai înțelepte, crezând cu toată puterea în Dumnezeu, rugându-L, iubindu-L şi venerându-L mai mult decât orice şi crezând de asemenea, fără cea mai mică îndoială, în viața cea veşnică a sufletului după moartea trupului?! Dar şi aceşti mari şi înțelepți apărători ai credinței au sfârşit tot prin a muri, şi nu ne-a rămas nimic de la ei decât numele şi ceea ce este consemnat în Scriptură despre faptele şi învățăturile lor! Dar unde au ajuns sufletele lor?

10. Cine dintre noi a văzut sau a vorbit cu un suflet care să fi supraviețuit morții trupului?! Cel mult în vis sau când era bolnav de febră şi delira! Există cu siguranță unii care pretind că au vorbit cu sufletele defuncților. Dar aceştia sunt, în cea mai mare parte, oameni lipsiți de orice educație şi de orice judecată, care foarte adesea îşi fac o plăcere din a le povesti celorlalți fapte supranaturale, născute din propria lor imaginație, cu scopul de a dobândi un fel de faimă mistică, de care sunt mult mai interesați decât sunt magicienii de simplul câştig material.

11. Dincolo de aceasta, trebuie să admitem şi faptul că există uneori oameni capabili să săvârşească fapte miraculoase în sprijinul spuselor lor şi care vor de asemenea să-şi întărească spusele şi învățătura cu pecetea autenticității, cum vedem că este şi cu acest profet din Nazaret, cu adevărat remarcabi1. Mai mult, el îi dă poporului învățături foarte bune şi le promite tuturor celor care cred în el viața veşnică a sufletului.

12. Este foarte bine şi frumos că linişteşte într-o oarecare măsură poporul şi le îndepărtează oamenilor teama de moarte. Dar vechii profeți făceau şi ei aceasta, şi mii de oameni i-au crezut şi au acceptat chiar martiriul pentru această credință. Însă timpul i-a luat cu el pe aceşti profeți şi pe credincioşii lor, şi, aşa cum am mai spus, nu ne-au rămas de la ei astăzi decât numele şi faptele lor consemnate în Scriptură, iar noi nu putem decât să ne mulțumim să credem fără nicio altă dovadă!

13. De ce nu vine odată la noi un suflet care trăieşte în lumea de dincolo să ne spună: eu sunt, de pildă, sufletul lui Ilie, al lui Daniel, al lui David, sau al lui Isaia, care trăieşte preafericit în lumea de dincolo? Vă spun eu: cum au pierit înaintea noastră vechii profeți şi Moise, la fel vom pieri şi noi, şi, odată cu noi, şi acest profet faimos despre care se spune că învie chiar şi morții, iar urmaşii noştri îndepărtați nu vor mai păstra de la noi şi de la el decât ceea ce am păstrat şi noi de la vechii profeți. Dar chiar şi dacă această credință se va menține încă multe secole, poate cu ceva adăugiri şi modificări, adevărata convingere pe care noi o avem astăzi în legătură cu supraviețuirea sufletului după moartea trupului nu se va schimba o iotă.

14. O astfel de supraviețuire după moartea trupului este într-adevăr ceva măreț, şi e de la sine înțeles că omul ar face orice pentru a-şi asigura o astfel de viață, dacă ar putea avea vreo dovadă tangibilă în această privință. Dar aceste dovezi nu au existat niciodată. De aceea, nu trebuie să ne mirăm că acea credință care era atât de vie la strămoşii noştri s-a stins până la noi.

15. Câți dintre oamenii cât de cât instruiți şi experimentați mai frecventează astăzi Templul cu o credință deplină? Cei de rang înalt şi înțelepții nu mai merg la Templu decât de ochii lumii şi, dacă afişează o credință atât de fermă, o fac pentru ca poporul să poată spune: «Din moment ce învățații, înțelepții şi cei de rang înalt, care ştiu totul, se comportă astfel, înseamnă că este ceva adevăr acolo!»

16. Din această cauză Eu nu îl duşmănesc pe acest faimos galilean, pentru că el reînvie credința oamenilor sărmani în viața sufletului după moartea trupului, aducându-le astfel o mângâiere. Ceea ce nu-mi convine este faptul că el ne prezintă drept mari şarlatani, cu fiecare prilej, şi nu se gândeşte că el, care se consideră înțelept, face de fapt acelaşi lucru de care ne acuză pe noi. Dacă ar spune poporului adevărul, pe care noi l-am învățat dintr-o îndelungată experiență, aşa cum vi l-am spus eu acum, nu ar mai avea nici pe departe atâția adepți.

17. Aceasta este adevărata mea convingere, dragii mei tovarăşi, iar eu v-o împărtăşesc cu sinceritate pentru că suntem între noi şi pentru că ştiu că şi voi gândiți la fel ca şi mine. Bineînțeles că la Templu, în fața poporului şi a numeroşilor noştri tovarăşi orbi, trebuie să vorbim altfel! Ce părere aveți despre ceea ce am spus?”

Capitolul 4

Unul dintre cărturari vorbeşte despre Ordinea Divină

1. Un alt cărturar a răspuns: „Nu pot să nu-ți dau dreptate şi, în multe privințe, sunt de acord cu tine; totuşi, nu pot accepta părerea ta ca pe un adevăr pe deplin dovedit, căci eu refuz să cred că Dumnezeu, care este cu siguranță preaînțeleptul Creator al Cerului şi al Pământului şi care menține în permanență Soarele, Luna, stelele şi acest pământ, ne-a creat pe noi, care suntem cu siguranță operele cele mai desăvârşite ale înțelepciunii şi puterii Sale, doar pentru a fi nişte jucării de moment ale fanteziei Sale;

2. Dacă omul nu are în această lume decât o viață foarte scurtă, motivul mi se pare a fi mai degrabă acela că sufletul său trebuie, într-un anumit fel, să se perfecționeze în trup şi să dobândească o anumită trăinicie, astfel încât să poată după aceea să supraviețuiască într-o altă lume, mai asemănătoare naturii sale şi în mod necesar nelimitată.

3. Dacă omul cu trupul şi sufletul său ar fi destinat numai pentru această lume materială - cu siguranță limitată, oricât de vastă ar fi ea -, în urma înmulțirii zilnice a oamenilor, acest pământ, care are mai mult apă decât uscat, ar deveni neîncăpător, dacă omul ar avea un trup nemuritor. Dumnezeu ar trebui să-i facă pe oameni sterpi pentru o vreme şi nici să nu-i mai lase să îmbătrânească, astfel încât, având suficientă forță pentru a cultiva pământul şi a se hrăni, ei să poată continua să trăiască veşnic.

4. Putem uşor să ne dăm seama că, în timp, oamenii s-ar sătura de această viață monotonă; căci experiența de zi cu zi ne învață că atunci când trăieşte în condiții mereu identice, omul începe să se plictisească şi tânjeşte după o variație; după câteva mii de ani, chiar şi cel mai inventiv om ar epuiza toate variațiile care ar putea să-l înveselească şi s-ar lăsa cuprins de cea mai mare plictiseală, pe care nu ar mai putea-o alunga cu nimic.

5. De aici putem concluziona că înțelepciunea divină a creat oamenii pentru o altă viață, superioară şi mai liberă, şi nu pentru o lume atât de limitată, care cu siguranță este suficient de bună ca primă treaptă de dezvoltare, dar în niciun caz nu-i va putea oferi omului o stare de fericire eternă.

6. Pentru aceste motive şi pentru multe altele, eu cred în nemurirea sufletelor noastre, deoarece, dacă ele erau muritoare, Dumnezeu, a cărui putere şi înţelepciune supremă transpar în toate operele Sale, la fel ca şi bunătatea şi dreptatea Sa, ne-ar apărea ca fiind neputincios şi lipsit de înţelepciune, şi chiar inexistent.

7. Dar, niciun om cât de cât lucid nu poate să pretindă că o forţă oarbă şi mută ar putea să creeze opere atât de bine ordonate, aşa cum suntem noi, oamenii. Căci ceea ce nu ai tu însuţi nu poţi să-i dai altuia. Voi aţi putea concepe că un om prost de-a binelea, care abia bălmăjeşte câteva cuvinte în limba sa maternă, ar putea să-i înveţe pe alţii o limbă străină? Ce-ar face el într-o asemenea situaţie? Nimic! Trebuie aşadar să existe un Dumnezeu perfect înţelept, atotputernic şi în acelaşi timp omniscient; orice om lucid trebuie să recunoască acest adevăr suprem!

8. Iar dacă Dumnezeu cel atotputernic este cu desăvârşire înţelept, înseamnă că este şi foarte bun şi drept, şi nu are pentru noi, oamenii, decât planuri cu desăvârşire bune şi adevărate, pe care ni le-a anunţat tuturor prin gura profeţilor şi a altor înţelepţi, la fel cum ne-a învăţat şi ce să facem pentru a ne bucura aici, pe pământ, de o viaţă bună şi fericită, pregătindu-ne totodată cât mai bine pentru viaţa cea veşnică ce va urma.

9. Însă un Dumnezeu care a făcut întotdeauna şi face încă aceasta nu i-a creat pe oameni - şi, cu siguranţă, nici măcar o musculiţă - pentru ca ei să fie nefericitele jucării ale capriciului Său! Ne-am putea imagina oare un om înţelept, deci bun, a cărui bucurie majoră să nu fie decât aceea de a-i chinui pe semenii lui în modul cel mai îngrozitor cu putinţă?! Dar, observând oamenii în toate împrejurările posibile, eu am remarcat întotdeauna că nu Dumnezeu este cel care le face rău, ci oamenii îşi fac rău unul altuia, şi cel mai adesea îşi fac rău chiar sieşi. Căci, în primul rând, egoismul şi lăcomia lor de nepotolit îi împinge fără încetare să se prigonească unul pe altul, de fiecare dată când pot face aceasta, şi să-şi provoace suferinţe de tot felul; iar apoi, pentru că ei încetează astfel să mai ţină cont de Voinţa revelată a lui Dumnezeu şi duc o viaţă de desfrâu, ajung să aibă tot felul de boli grave ale trupului, care le amărăşte foarte tare această viaţă.

10. Iar eu vă întreb: este de vină înţelepciunea şi bunătatea divină? Dacă ar fi astfel, oamenii cei mai onorabili, cei care au trăit întotdeauna după legile divine, ar trebui să fie la fel de afectaţi de boli grave înainte de a părăsi această lume ca şi cei care, încă din tinereţe, au dus o viaţă nelegiuită şi şi-au supus astfel trupul celor mai mari dezordini. Dar nu este aşa, şi am putut să mă conving de multe ori de faptul că aceia care respectă legile divine ating adesea o vârstă înaintată şi se sting uşor din viaţă în momentul morţii.

11. Este adevărat că se cunosc câteva exemple de oameni cu adevărat pioşi şi drepţi care au părăsit această lume într-un mod mai degrabă crud, dar putem să facem două presupuneri în acest caz: prima ar fi că Dumnezeu încearcă mai mult răbdarea acestor oameni, spre a le purifica astfel sufletul pentru lumea de dincolo - şi de ce face aceasta, numai El o ştie!

12. Cea de-a doua presupunere ar fi următoarea: se poate ca aceşti oameni să fi devenit pioşi şi drepţi la o vârstă mai înaintată, iar anumite păcate din tinereţe să le fi afectat totuşi într-un anumit mod constituţia fizică, iar aceasta să antreneze la sfârşitul vieţii lor consecinţe crude, făcând ca ultimele lor ceasuri să nu fie tocmai uşoare. Dar, ca o concluzie, putem să fim pe deplin siguri că oamenii care au trăit toată viaţa după legea divină vor cunoaşte o trecere în lumea de dincolo foarte uşoară.

13. Iată ce cred eu cu toată convingerea, şi voi rămâne credincios acestei convingeri până în ultima mea zi de pe acest pământ. Voi însă puteţi să credeţi şi să faceţi cum vreţi."

Capitolul 5

Fariseii discută despre moartea prematură a copiilor şi despre Mesia

1. Primul vorbitor a spus atunci: „Da, nu te pot contrazice decât în ceea ce priveşte faptul că, în ciuda intenţiilor tale bune, tu nu ne-ai ajutat să ne lămurim asupra acestei întrebări: cum se poate împăca moartea prematură a copiilor cu ideea unui Dumnezeu înţelept, bun şi drept?

2. După părerea ta, omul este chemat de Dumnezeu să ducă mai întâi pe acest pământ o viaţă ordonată, prin care sufletul său să dobândească o puritate tot mai mare, iar această intenţie a lui Dumnezeu este evidentă în toate revelaţiile făcute prin gura patriarhilor şi a profeţilor; dar ce se petrece în lumea de dincolo cu acei copii care, din cauza unei morţi premature, nu vor fi fost încercaţi printr-o viaţă, fie ea şi dezordonată, şi cu atât mai puţin prin una bine rânduită? Dacă sufletul omenesc nu are acces la viaţa eternă decât fiind mai întâi încercat printr-o viaţă pregătitoare bine ordonată, cum ar putea ajunge la viaţa eternă sufletul unui copil? Sau moare şi sufletul copilului odată cu trupul său?”

3. Cel de-al doilea, care vorbise mai înainte, a răspuns: „Nu am auzit niciodată spunându-se că în timpurile străvechi mureau şi copiii. Căci moartea prematură este o consecinţă a păcatelor părinţilor. De aceea, ei sunt vinovaţi, cu sau fără ştirea lor, de moartea timpurie a copiilor lor. Dar Dumnezeu va şti, în marea Sa înţelepciune, să aibă grijă de sufletele nevinovate ale copiilor. În marea lume de dincolo ei vor avea cu siguranţă ocazia să recupereze cele pierdute aici fără vina lor.

4. Acest pământ este el oare singura lume? Să privim cerul înstelat! Marii înţelepţi din trecut şi chiar însuşi Moise, în cărţile sale anexe, pe care le mai avem încă, dar nu le preţuim, au arătat că Soarele, Luna şi toate stelele sunt nişte lumi, adeseori mult mai mari decât lumea noastră. Dacă este aşa, atunci este foarte uşor pentru înţelepciunea şi puterea divină să trimită sufletele acestor copii pentru ca ele să fie încercate şi să se desăvârşească într-o altă lume, poate chiar într-una cu mult mai bună.

5. Nici nu putem pune la îndoială faptul că Dumnezeu are în infinitul spaţiu al Creaţiei şi alte planete asemănătoare Pământului, care să le slujească oamenilor drept şcoli, la fel cum şi noi, oamenii, avem pentru copiii noştri mai multe şcoli! Dacă este posibil pentru noi, oamenii neputincioşi, de ce ar fi imposibil pentru un Dumnezeu atotputernic şi cu desăvârşire înţelept?

6. Patriarhii, care erau cu siguranţă mai apropiaţi de Cerul lui Dumnezeu decât suntem noi, ştiau bine aceasta. Dar noi, din cauza atracţiei noastre pentru plăcerile lumii materiale, am pierdut tot ce era al spiritului şi nu mai ştim aproape nimic despre e1. Este adevărat că şi eu sunt un om al materiei, dar am învăţat multe şi am multă experienţă, şi de aceea vorbesc astfel - dar bineînţeles că nu aş putea spune aşa ceva în Templu!”

7. Primul vorbitor: „Acum nu mai am nimic de obiectat şi sunt foarte fericit că m-ai ajutat să-mi modific părerea. Totuşi, este timpul să revenim asupra subiectului nostru principal, şi anume, acest straniu profet galilean. Încă de la începutul discuţiei noastre am spus că există cu siguranţă pe pământ oameni aparte, care manifestă într-un mod de netăgăduit, în cuvintele şi în faptele lor, anumite înzestrări divine superioare, şi acesta pare a fi şi cazul Galileanului nostru.

8. Dar asemenea înzestrări nu lipsesc nici la alţi oameni. Să luăm în considerare, de exemplu, dispariţia bruscă a veşmintelor noastre greceşti şi apariţia celor trei lei. Acestea sunt miracole evidente, de neînţeles pentru omul obişnuit. Aceşti oameni ar putea foarte bine să spună şi ei: «Eu sau el este Mesia, pentru că poate să facă miracole», fapt pe care nu-l putem totuşi accepta! Căci dacă am face-o, o mulţime de Mesia ar începe să apară şi să mişune peste tot! Esenienii fac şi ei miracole, şi totuşi sunt departe de a fi Mesia. Dar acest galilean ni se prezintă a fi Mesia. Ce trebuie să credem despre aceasta?”

9. Cel de-al doilea: „Iată părerea mea, pe care, din anumite motive uşor de înţeles, nu am expus-o până acum niciodată. Cunosc bine învăţăturile şi faptele sale. El este evreul cel mai neprihănit, în deplinul sens mozaic, în viaţa şi în faptele sale. Iar noi ştim cu toţii foarte

bine ce se petrece astăzi cu învățătura lui Moise la Templu, şi el se pare că o ştie la fel de bine, altfel nu ne-ar fi adresat azi-dimineață acele reproşuri. În plus, cu acel orb din naştere el a făcut, prin voința sa, un adevărat miracol divin, pe care nu l-a mai putut face nimeni până acum. De aceea eu cred că ar trebui să lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt. Timpul ne va fi un sfetnic bun. La urma urmelor, dacă se dovedeşte că el este ceea ce proclamă în fața tuturor a fi, nu vom putea niciodată să facem nimic împotriva lui. Iar dacă nu este, nici el nu va putea face nimic împotriva noastră, în ciuda tuturor miracolelor sale!

10. Cel mai bine ar fi să verificăm pe ascuns toate învățăturile şi faptele sale. Dacă vom vedea că sunt în întregime curate şi că faptele sale sunt divine, vom crede în e1. Dar dacă nu va îndeplini aceste condiții din punctul nostru de vedere, - vom rămâne ceea ce suntem şi vom lăsa restul în seama lui Dumnezeu!"

11. Cu acestea toți au fost de acord şi au reînceput să bea şi să mănânce.

12. Lazăr ştia tot ce vorbiseră fariseii între ei, deoarece Eu îi spusesem aceasta. Urmându-Mi sfatul, el s-a dus din nou la ei.

Capitolul 6

Lazăr povesteşte despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Când fariseii, acum sătui, l-au văzut pe Lazăr intrând, şi-au exprimat bucuria de a-l vedea sosind, fără ca ei măcar să-l fi chemat.

2. Salutându-i, Lazăr le-a spus: „Sunt foarte fericit că vă simțiți atât de bine în acest loc. Dar având în vedere că, spre dreapta bucurie a inimii mele, ştiu ce ați vorbit aici unii cu alții, sper că voi, care sunteți nişte înțelepți, nu veți mai blestema de acum înainte câtuşi de puțin casa mea!"

3. Primul vorbitor a spus atunci: „Cu siguranță că nu! Dar, pe Moise, cum ai putut să auzi ce am discutat? Am vorbit cât am putut de încet, cu toate uşile şi ferestrele închise! Spune-mi despre ce am vorbit, altfel vom crede că vrei doar să ne păcăleşti!"

4. Lazăr i-a asigurat că este departe de el un asemenea gând, şi le-a repetat cuvânt cu cuvânt tot ce îşi spuseseră ei mai înainte.

5. După ce l-au ascultat, primul fariseu a spus: „Pe toți aştrii din cer, de unde ştii tu toate acestea?"

6. Lazăr i-a răspuns: „Nu ai spus tu însuți mai înainte că există în lume oameni înzestrați cu calități foarte rare? De ce Dumnezeu nu m-ar fi înzestrat şi pe mine, de exemplu, cu astfel de calități? Dar am ceva mult mai important să vă spun: având în vedere cunoaşterea voastră şi ideile pe care le susțineți, ați putea să fiți mult mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu dacă nu ați fi împiedicați de atmosfera nefastă de la Templu. Mă refer aici mai ales la cel care te-a contrazis, la părerea căruia a trebuit în final să te aliniezi şi tu, ca şi ceilalți, motiv pentru care voi sunteți acum în acelaşi punct ca şi onorabilul vostru coleg, ceea ce mă bucură într-adevăr foarte mult, căci nu mai sunt deloc oameni asemenea vouă acolo, la Templu. De aceea, vă spun eu, care sunt de-acum înainte bunul vostru prieten credincios, că sunteți mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât vă imaginați!"

7. Al doilea vorbitor: „Vorbeşte mai clar, dragă prietene. Ce vrei să ne spui de fapt? Cum am putea să fim mai aproape decât ne putem noi imagina de Împărăția lui Dumnezeu? O să murim aici? Ai pus oare otravă în vinul pe care ni l-ai oferit?"

8. Lazăr: „Cum pot nişte oameni atât de deştepți ca voi să se gândească măcar la aşa ceva? O să beau şi eu imediat din cupele voastre, pentru a vă dovedi cât de mult vă înşelați! O să mai trăiți încă mult timp pe acest pământ! Voi v-ați apropiat de Împărăția lui Dumnezeu prin conştiința voastră şi prin valorile în care ați crezut în taină, nu prin viața voastră pământească!"

9. Primul fariseu: „Ce înțelegi tu prin «Împărăția lui Dumnezeu»?”

10. Lazăr: „Nimic altceva decât recunoaşterea lui Dumnezeu în inimile voastre! Şi dacă, în plus de aceasta, voi ați accepta că EI este cu adevărat Cel pe care L-ați prigonit până acum, ați fi în totalitate în luminoasa Împărăție a lui Dumnezeu! Înțelegeți acum ce-am vrut să spun prin cuvintele: «Sunteți mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât vă puteți imagina»?”

11. Primul vorbitor a reluat: „Este foarte bine că ai adus vorba despre acest subiect. Noi ştim de multă vreme că tu ții partea Galileanului, şi, fie că am avut dreptate sau nu, noi ți-am şi arătat aceasta. Deci nu e ceva nou pentru noi. Dar cum fără îndoială tu îl cunoşti pe acest bărbat mai bine decât noi şi cum ne-am şi împrietenit, şi având în vedere şi faptul că te-ai convins, prin capacitatea ta - de neînțeles pentru noi -, cum gândim noi cu adevărat, cred că a sosit momentul să ne vorbeşti despre e1. Nu trebuie să ne spui unde se află acum, pentru că oricum nu mai vrem să facem ceea ce ne cerea Templu1. Cu siguranță nu pentru socotelile viclenilor preoți ai Templului vrem să ne faci cunoştință cu Galileanul, ci doar pentru noi înşine, aşa că poți să ne vorbeşti despre el foarte deschis.”

12. Lazăr i-a răspuns: „Ştiți la fel de bine ca şi mine unde şi cum s-a născut El şi ce s-a petrecut la naşterea Sa când, în urmă cu treizeci de ani, bătrânul Irod a poruncit cu cruzime masacrul tuturor pruncilor nevinovați de parte bărbătească în vârstă de până la doi ani, pentru că cei trei înțelepți din îndepărtatul Orient, ghidați de o stea, anunțaseră că un nou rege li se născuse evreilor la Betleem. Dar voi nu ştiți că, datorită Providenței Divine, acest rege nounăscut al evreilor nu a căzut în mâinile crudului Irod, ci, grație ajutorului divin şi intervenției căpitanului roman Cornelius, pe atunci încă tânăr, El a fugit din fericire în Egipt - în vechea cetate Ostrazine, mi se pare - şi peste trei ani, după ce bătrânul Irod a murit mâncat de păduchi, El a revenit teafăr şi nevătămat în ținutul Nazaretului, şi în acest loc liniştit El a crescut retras, fără a primi vreo învățătură specială.

13. La vârsta de doisprezece ani, El a mers la Ierusalim împreună cu părinții Săi pământeşti, pentru examenul tradițional al băieților; a rămas trei zile la Templu, iar răspunsurile şi întrebările Sale i-au uluit pe toți cărturarii, fariseii şi bătrânii templului, după cum mi-a povestit tatăl meu, care, pentru că părinții băiatului erau săraci, chiar a plătit pentru El taxa de examen, care era destul de mare.

14. Cred că cei mai bătrâni dintre voi îşi amintesc de acest episod, chiar dacă nu ştiu de fuga Sa în Egipt din cauza mâniei bătrânului Irod şi nici de întoarcerea Sa la Nazaret după trei ani.

15. Şi, vedeți voi, bărbatul de astăzi, care face lucrări atât de mărețe doar prin puterea divină a voinței şi a Cuvântului Său este Cel care s-a născut în urmă cu treizeci de ani, ca rege al evreilor, în Betleem, şi tot El este şi băiatul cel înțelept care în urmă cu douăzeci de ani a uluit întregul Templu!

16. Acum ştiți cu cine aveți de-a face, din punct de vedere al originii acestui galilean extraordinar, şi cred că acestea sunt informații importante pentru a vă putea face o părere mai bună despre El.

17. Cât despre ceea ce face El acum, ştiți doar parțial şi considerați că aproape tot ceea ce vi s-a povestit despre El sunt fabulații şi exagerări din partea poporului, care îl susține şi crede în El - dar vă înşelați amarnic!

18. Voi, care mă cunoaşteți bine, ştiți că nu sunt deloc omul care să creadă că tot ce zboară se mănâncă! Astfel, mi-a trebuit mult timp până să-mi dau seama eu însumi, în diverse împrejurări, ce este cu acest bărbat. Şi eu, care cunosc bine Scriptura, n-am găsit în El nimic suspect, spre deosebire de ceea ce se poate constata adesea în cazul magicienilor şi al vrăjitorilor şarlatani!

19. Învățăturile Sale sunt în întregime cele ale lui Moise şi ale profeților, iar miracolele le face doar acolo unde este necesar, fără să primească vreodată vreo răsplată pentru ele. Pe

scurt, pot spune că rostirea Sa pătrunzătoare este o rostire pur dumnezeiască, înțelepciunea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuşi, iar faptele Sale sunt faptele lui Dumnezeu, pentru că niciun alt om n-ar putea să le săvârşească!

20. Acum mai bine de şase luni, am mers la Betleem împreună cu El şi cu numeroşii Săi ucenici, şi, în faţa porţilor străvechii cetăţi a lui David, care se pregătea de sărbătoare, am găsit o mulţime de cerşetori. Aceşti nefericiţi ne-au cerut de pomană, printre vaietele lor nesfârşite. Cel mai tare strigau schilozii, ciungii şi ologii, iar eu am vrut să îi ajut după puterile mele.

21. El mi-a dat însă de înţeles că nu e momentul, şi i-a întrebat apoi pe acei nefericiţi dacă nu ar vrea mai bine să-şi câştige pâinea necesară traiului prin munca braţelor lor, fiind sănătoşi şi întregi. Toţi au spus atunci că ar prefera să muncească zi şi noapte, dacă ar fi posibil, decât să mai ceară chiar şi o singură clipă de pomană de la cineva, şi El le-a spus atunci: «Ridicaţi-vă, mergeţi şi căutaţi-vă de lucru!» La aceste cuvinte, ei au fost instantaneu vindecaţi de toate bolile lor: orbii vedeau, surdo-muţii auzeau şi vorbeau, ologii săreau ca nişte pui de cerb şi, minune, ciungii şi şchiopii primiseră membre noi, şi toate astea într-o singură clipă! I-am luat imediat în serviciul meu pe toţi acei oameni vindecaţi în mod miraculos, le-am dat bani şi le-am spus unde să meargă.

22. Odată ce ai fost martorul unei astfel de fapte şi al multor altora, una mai măreaţă decât alta, dacă ai văzut cum toate animalele, elementele, întreaga natură, însuşi Soarele, Luna, stelele, mările şi munţii acestui pământ se supun voinţei Sale, iar El Însuşi spune: «Eu şi Tatăl Ceresc suntem Una! Cine Mă vede pe Mine îl vede şi pe Tatăl, şi cine crede în Mine va avea viaţa eternă; căci Eu Însumi sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!», este imposibil, dacă ai mintea sănătoasă, să te mai îndoieşti că este aşa cum predică El şi cum ni s-a propovăduit şi am fost învăţaţi de la Adam încoace prin patriarhi şi prin toţi profeţii.

23. Credinţa mea în El este de neclintit şi lipsită de orice îndoială, şi de aceea am şi curajul să recunosc aceasta în faţa lumii întregi, căci am motivele mele de netăgăduit. Ceilalţi pot să facă ce vor! Acum ştiţi, pe scurt, aspectele cele mai importante despre Galilean şi puteţi să hotărâţi singuri ce trebuie să gândiţi şi să credeţi despre El!”

Capitolul 7

Lazăr critică „răceala” fariseilor

1. Al doilea fariseu, cel care vorbise bine, a spus: „Ah, prietene Lazăr, nu pot să nu-ţi dau dreptate şi, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut şi eu la fel! Dar trebuie să păstrez aceasta pentru mine, la fel ca şi toate bunele mele convingeri, pentru că, în poziţia mea, nu pot să înot în mod deschis împotriva curentului răutăţii lumii. Tu, care eşti un om foarte bogat şi în prezent un cetăţean roman liber, poţi face bine cât doreşti, fără ca cineva să se opună proiectelor tale. Dar ştii şi tu, la fel de bine ca şi noi, ce a ajuns Templu1. Nu putem să iubim adevărul decât în tăcere. Dar în public suntem obligaţi să apărăm cauza minciunii. Iată unde am ajuns, din nefericire, în aceste timpuri de impostură, noi care am cunoscut totuşi şi zile mai bune şi ştim bine care este adevărul.

2. Eu cred acum ca şi tine, căci situaţia este aşa şi nu poate fi altfel; dovezile în această direcţie sunt prea mari şi de netăgăduit. Dar noi nu putem face nimic în faţa lumii, în afară de a ne abţine să exprimăm fie şi cea mai mică părere în ceea ce-l priveşte pe Galilean şi - atunci când se iveşte ocazia - să zădărnicim orice acţiune de prigoană a lui. Eu cred că astfel, chiar dacă nu vom fi de un real ajutor, măcar nu vom face rău, ceea ce ar fi deja foarte bine. Tu ce părere ai, prietene Lazăr?”

3. Lazăr: „Prietene, îţi voi vorbi direct: atunci când eşti intim convins de un atât de mare şi luminos adevăr, a nu îndrăzni să vorbeşti în mod deschis în favoarea sa - oricare ar fi

poziția pe care o ocupi în această lume - înseamnă să fii călduț. Când dovezi atât de mari şi incontestabile mă obligă să cred în El, nu pot decât să spun cu cea mai mare certitudine: «Acesta este Însuşi Domnul, prin a cărui iubire, grație şi voință trăiesc!» - aşa cum toți profeții au spus-o; El este totul pentru mine în această lume, şi Templul nu mai înseamnă nimic! El şi-a îndeplinit promisiunea; El, care pe muntele Sinai le-a dat lui Moise şi străbunilor noştri poruncile, El este acum întrupat printre noi şi ne arată prin cuvinte şi fapte că este adevăratul şi eternul Dumnezeu. Cum ar mai putea un om adevărat să rămână indiferent în fața unor astfel de fapte extraordinar de esențiale şi vitale?!

4. Având în vedere că este de la sine înțeles că Templul, aşa cum este el în prezent, nu va mai rezista mult timp, eu în locul vostru mi-aş lua toată averea şi aş căuta să devin un adevărat ucenic al Domnului. Voi nu mai aveți mare lucru de câştigat pentru viața voastră terestră rămânând la Templu, unde ofrandele, din motive lesne de înțeles şi binecunoscute vouă, se micşorează considerabil de la un an la altul. În plus, zilele voastre pe acest pământ sunt numărate, şi trebuie să vă întrebați ce se va petrece cu voi când nu veți mai fi în această lume.

5. Din câte ştiu eu, despre lumea de dincolo aveți unele bănuieli, dar nicio certitudine. Domnul, care în mod miraculos se află acum printre noi, oamenii, fiind El Însuşi om, v-ar putea arăta lumea de dincolo şi v-ar putea asigura că există viață după moarte. Acesta ar fi pentru voi câştigul cel mai de preț al vieții. Ce ați putea spera mai mult?!"

6. Primul vorbitor: „Ah, prietene, ai vorbit foarte bine. Fără îndoială că este aşa cum spui în ceea ce-l priveşte pe Galilean. Dar noi trebuie de asemenea să ne gândim la cea mai bună modalitate de a scăpa de Templu, fără să fim remarcați prea mult de tovarăşii noştri. Dacă nu am fi fost printre cei mai vechi de la Templu, am fi putut să ne îndepărtăm sub un pretext oarecare, de exemplu să plecăm ca apostoli pentru a converti păgânii în diverse locuri din lume; dar noi suntem prea bătrâni pentru aceasta şi deținem şi rangurile cele mai înalte din Templu. De aceea este mult mai greu.

7. Am putea de asemenea să ne retragem[1], cedând Templului dijma bunurilor noastre, dar aceasta ar face în mod evident mai mult rău decât bine nobilei cauze a Galileanului; căci dacă noi lăsăm libere funcțiile noastre la Templu, ele vor fi repede ocupate de alții, care deja jinduiesc la ele. Şi este sigur că aceşti nou-veniți, pentru a-şi dovedi zelul, ar combate cu mult mai violent cauza cea bună a Galileanului, despre care noi ştim acum, datorită ție, ce trebuie să gândim, cel puțin în sinea noastră.

8. De acum înainte am putea să lucrăm în taină pentru Galilean şi am putea face ca Sinedriul să fie mai blând față de el, îndepărtând chiar unele obstacole din calea lui, căci, fiind dintre cei vechi, avem o influență considerabilă asupra marelui-preot, care este un adevărat tiran. Cu prima ocazie, am putea chiar să-i relatăm câteva fapte nemaipomenite şi să-i explicăm cine este acest Galilean pe care ei îl urăsc atât de mult şi că ar fi o nebunie din partea unui sărman muritor să i se opună unui om a cărui voință poate spulbera într-o clipită întreaga lume.

9. Dacă îi vom arăta aceasta suficient de clar, marele-preot se va mai potoli din furia sa sălbatică şi nu va mai urmări zi şi noapte să-l prindă pe Galilean şi să-l ucidă împreună cu toți apropiații săi. Iar despre noi, fiind de acum înainte adevărații prieteni şi adepți ai Galileanului, am putea găsi o ocazie, în taină, pentru a-l întâlni personal şi pentru a primi învățătura lui. Cred că soluția aceasta nu e aşa de rea. Ce părere ai?"

10. Lazăr: „Fără îndoială, puteți proceda aşa, dar, cu adevărat, prin aceasta nu veți rezolva prea mult! Căci ceea ce voi vă propuneți să faceți la Templu pentru El pare foarte bun şi uman. Dar dacă vă gândiți că Cel pe care-L numiți încă «faimosul Galilean» este în realitate Domnul, în fața Căruia orice înțelepciune şi orice putere se supun, ar trebui să înțelegeți cât de zadarnic este acest plan şi cât de prostesc este pentru un om muritor să îşi imagineze, în slăbi-

[1] Retragere cu sensul ieşirii la pensie din zilele noastre - n. t.

ciunea şi în orbirea sa, că ar putea să-I vină în ajutor lui Dumnezeu prin cuvântul sau prin faptele sale. În mod sigur, nu El este cel care are nevoie de ajutorul nostru, ci noi de al Său!

11. Dacă El ne lasă pe noi, oamenii, să facem bine în numele Său, este numai pentru propria noastră mântuire. Căci făcând aceasta, noi exersăm iubirea vie şi adevărată faţă de Dumnezeu, şi astfel, faţă de aproapele nostru. Şi cu cât creşte mai mult iubirea de Dumnezeu şi de semeni în inima unui om, cu atât mai mult el va fi înzestrat de Dumnezeu să-L iubească pe El şi pe semenii săi tot mai mult!

12. Dumnezeu nu are aşadar nevoie de munca noastră aşa cum avem noi nevoie de cea a servitorilor noştri, ci, dimpotrivă, noi suntem cei care, urmându-I învăţăturile, lucrăm pentru mântuirea noastră, şi niciodată, dar absolut niciodată, pentru mântuirea lui Dumnezeu, care este El Însuşi mântuirea eternă a tuturor creaturilor.

13. Veţi înţelege fără greutate că este aşa şi nu altfel atunci când veţi recunoaşte ceea ce eu am văzut şi am recunoscut de mult, şi anume, că «renumitul Galilean», aşa cum îi spuneţi voi, este Însuşi Domnul.

14. Dar dacă îl veţi considera în continuare a fi doar un om nemaipomenit, care, în pofida capacităţilor Sale extraordinare, mai are nevoie din când în când de ajutorul oamenilor, atunci ceea ce vreţi să faceţi pentru El este demn de laudă, deoarece iubirea pentru semeni ne îndeamnă să ne venim în ajutor unii altora, prin sfaturi şi prin fapte."

Capitolul 8

Îndoiala fariseilor referitoare la Domnul nostru Iisus Hristos

1. Primul vorbitor a reluat: „Dragă prietene Lazăr, sunt de acord cu tine, dacă, într-adevăr, situaţia cu minunatul galilean se prezintă aşa cum ne-ai arătat tu cu multă convingere, în urma discuţiei cu tine, înclinăm într-adevăr să credem şi noi că este chiar aşa. Dar într-o problemă atât de importantă ca aceasta, este foarte necesar pentru noi, ca evrei - care suntem poporul lui Dumnezeu -, să verificăm foarte bine înainte, să cumpănim şi să analizăm dacă nu cumva s-ar putea ascunde aici ceva care să schimbe în final, într-un mod radical situaţia. Căci s-ar putea ca totul să nu fie decât efectul oarecum ameţitor al miracolelor care tulbură simţirea şi raţiunea oamenilor.

2. Vezi tu, noi am fost foarte surprinşi adineauri, afară, de modul în care acest tânăr, care vorbea atât de bine, ne-a dezbrăcat de veşmintele greceşti doar prin cuvântul şi voinţa sa, atât de repede încât nici n-am avut timp să ne dezmeticim. Nici măcar nu am văzut unde au dispărut hainele noastre. Apoi au venit cei şapte oameni, egipteni sau arabi, după aspect; a fost suficient un semn de-al lor pentru ca cei trei lei fioroşi să apară, spre marea noastră groază! Este de netăgăduit că acestea sunt miracole făcute de oameni. Dacă tânărul, căruia cu siguranţă nu-i lipseşte înţelepciunea, ar spune acum despre el însuşi: «Eu sunt Hristos! Acest miracol o dovedeşte!», ai crede tu imediat că el este ceea ce spune că este? Sau dacă unul dintre cei şapte bărbaţi ar pretinde acelaşi lucru, l-ai crede şi pe el? Moise însuşi şi ceilalţi profeţi care au urmat după el, nu au făcut şi ei mari miracole, fără să fie, totuşi Hristos?!

3. Astăzi, renumitul Galilean face şi el miracole mari şi demne de remarcat, vorbeşte cu o extraordinară înţelepciune, şi spune că el este Hristos! Dar faptul că spune despre el însuşi, în faţa tuturor, ceea ce niciun muritor nu a spus înaintea lui nu ajunge pentru a ne convinge că el este cu adevărat Cel care pretinde că este! Putem să acceptăm aceasta în urma mărturiei tale şi să credem că aşa este, dar nu trebuie să ne-o iei în nume de rău dacă vrem totuşi să verificăm situaţia din toate unghiurile. Dacă nu vom găsi aici nici măcar umbra vreunei contradicţii, fie ea chiar şi aparentă, vom face cu siguranţă, fără întârziere, ceea ce tu tocmai ne-ai sfătuit cu prietenie şi înţelepciune.

4. Se poate ca tu să mai ai şi alte dovezi remarcabile, pe care noi nu le cunoaştem, care să te fi condus la această profundă convingere. Dar, din motive uşor de înţeles, acestea nouă ne lipsesc; căci pe acest faimos galilean noi nu l-am văzut şi nu l-am auzit personal decât cu foarte puţine ocazii, în rest, numai prin intermediul altora. Am auzit mult vorbindu-se despre miracolele sale, dar nu am fost martori oculari decât la foarte puţine dintre ele, mai exact, la vindecarea unui bolnav de gută şi, recent, la cea a unui orb din naştere. Şi aceasta, prietene, chiar că nu ne este suficient, cu atât mai mult cu cât am fost chiar în această seară martorii miracolelor tânărului, care pare să fie şi el galilean, şi ale celor şapte bărbaţi, şi am tras concluzia că şi alţii, nu numai el, sunt capabili să facă miracole.

5. Cât despre înţelepciunea cuvintelor sale, tânărul vorbea şi el cu înţelepciunea extraordinară a unui adevărat profet, iar hainele noastre nu au fost o piedică în calea privirii sale pătrunzătoare. Până aici, putem să afirmăm în continuare că nici faptele miraculoase şi nici cuvintele înţelepte nu sunt de ajuns pentru a ne dovedi clar că Galileanul este cu adevărat Mesia cel făgăduit, despre care este scris că este Iehova, Însuşi Domnul Dumnezeu.

6. Tu însuţi ne-ai demonstrat adineauri, într-un mod foarte neobişnuit, că un om cu o mare agerime de spirit ar putea să afle chiar şi cele mai ascunse gânduri, precum şi discuţiile purtate în secret, cuvânt cu cuvânt, şi chiar şi alte lucruri pe care nu le-ar spune probabil decât unui prieten între patru ochi, pentru a nu supăra pe nimeni. Şi, dacă şi în tine, care nu eşti decât un om ca şi noi, sălăşluieşte o astfel de capacitate extraordinară, de ce n-ar avea şi galileanul capacităţi atât de deosebite încât ele să pară absolut miraculoase tuturor celorlalţi oameni, pentru că ei nu cunosc mijloacele de a le dobândi, iar cei care posedă aceste daruri şi capacităţi aparte nu vor sau nu pot să le dezvăluie şi altora.

7. Existau odinioară şcoli de profeţi, unde erau acceptaţi - încă din adolescenţă - numai cei care se făcuseră remarcaţi încă de la vârsta cea mai fragedă prin anumite însuşiri speciale. Mai mult, ei trebuiau să aibă înainte de toate o moralitate exemplară şi un comportament virtuos şi cast.

8. Este uşor de înţeles că într-un om de o perfectă integritate morală se pot dezvolta cu totul alte capacităţi decât în natura bicisnică a unui om obişnuit, dominat de simţuri şi înclinat spre desfrâu. Dar, numai pentru că un om a dobândit astfel anumite capacităţi extraordinare, el nu poate totuşi, în niciun caz, să se considere a fi Dumnezeu în faţa celorlalţi oameni, care sunt, bineînţeles, mai slabi decât el.

9. Eu însumi, în tinereţe, am cunoscut un păstor simplu, pe care însoţitorii lui îl numeau regele lor. Acest om era foarte onest şi pios, nu avea nevoie de bâtă şi îi ajungea doar voinţa pentru ca turma lui să asculte de un singur semn, de un cuvânt sau de o intenţie a sa. Nu ştiu dacă putea să facă şi alte fapte deosebite, dar mă întreb de ce nu putea să facă din această calitate aparte binele comun al tuturor păstorilor?

10. Rămân aşadar la convingerea mea, că există fără îndoială în această lume oameni cu înzestrări deosebite, dar trebuie să fii nebun să consideri că un astfel de om cu o înzestrare specială este un zeu venit din ceruri.

11. Printre vechii profeţi, unii au fost mari, alţii mai mici, dar nici Moise şi nici Ilie nu au fost Dumnezeu. Iată părerea mea clar exprimată, şi tu poţi să crezi ce vrei!”

12. Lazăr i-a răspuns prietenește: „După raţiunea omenească şi pământească, cuvintele tale sunt foarte juste şi nu poţi, desigur, nici să gândeşti, nici să vorbeşti altfel, pentru că, la fel ca şi tovarăşilor tăi, îţi lipsesc încă multe pentru a-L recunoaşte pe măreţul Galilean, pe de-a-ntregul, drept Cel care este - în ciuda îndoielilor şi a obiecţiilor tale foarte logice în aparenţă.

13. Credeţi-mă, eu nu am fost sedus de miracolele renumitului Galilean şi nu astfel am ajuns să-L recunosc, ci cu totul alte aspecte m-au convins de aceasta! .

14. Îl admiraţi acum pe acel tânăr, ca şi pe cei şapte egipteni, şi chiar şi pe mine; dar eu vă spun că nu-l cunoaşteţi nici pe acest tânăr şi nici pe cei şapte egipteni, care sunt oameni

foarte simpli şi puri, precum erau patriarhii din vechime, şi nici nu ştiți cum am putut eu să aflu în cele mai mici detalii ce ați vorbit voi între voi!!”

15. Primul vorbitor a spus atunci: „Ei bine, explică-ne şi vom vedea dacă vom putea să te credem!”

Capitolul 9

Mărturia lui Lazăr despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Lazăr a spus: „Nu ai citit în Scriptură: «Când Domnul va veni pe acest pământ ca Fiu al Omului, puținii oameni drepți care vor exista vor vedea îngerii urcând şi coborând din Cer pentru a-L sluji?» Dar ce veți spune voi dacă veți auzi că eu am văzut aceasta, şi mulți alții împreună cu mine? Nu a fost un vis, şi cu atât mai puțin vreo iluzie, ci realitatea perfect palpabilă! Iar tânărul care v-a întâmpinat este şi el un înger, chiar un arhanghel!

2. Cât despre cei şapte bărbați, Spiritul Divin din ei i-a anunțat, în colțul cel mai îndepărtat al Egiptului, unde se aflau, că măreața prorocire s-a adeverit aici la noi, evreii, şi tocmai de aceea ei au plecat, călăuziți de Spiritul Divin, pentru a-L vedea cu ochii lor pe Domnul întregii glorii păşind printre noi, ca om, şi învățându-ne pe noi, care suntem prea orbi pentru a recunoaşte ceea ce aceşti oameni, care trăiesc atât de departe, văd deja cât se poate de limpede.

3. În ceea ce priveşte capacitatea care mi-a permis să aflu ce ați vorbit între voi, eu nu am avut-o niciodată până acum. Domnul, acest remarcabil Galilean, este Cel care mi-a dăruit-o, datorită credinței mele în El şi dragostei pe care o am pentru El şi, prin El, şi pentru frații mei sărmani.

4. Ceea ce vă spun aici este un adevăr sacru; dar - eu nu pot să vi-l dovedesc, ci pot doar să vă spun o dată pentru totdeauna: este aşa şi nu altfel, şi de aceea eu cred că mărețul Galilean este cu adevărat Mesia cel făgăduit, Iehova Savaot. Cine crede în El, îl iubeşte mai presus de orice şi îşi iubeşte semenii ca pe sine însuşi va avea în El viața eternă!

5. Acum faceți cum doriți, căci acestea sunt cuvintele sfinte ale Domnului: voința trebuie să-i fie lăsată liberă chiar şi diavolului; căci, fără aceasta, omul nu ar fi om şi nici nu ar fi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu; ar fi un animal cu sufletul lipsit de libertate, deci constrâns să acționeze după cum îi dictează atotputerea divină.

6. Tot ceea ce vedeți pe acest pământ, precum şi în cer, este supus judecății şi legii imuabile a necesității. Omul trebuie să accepte pentru un timp limitat această lege imuabilă şi fixă numai pentru trupul său; căci atotputernicia divină guvernează trupul omului în ceea ce priveşte forma sa, creşterea şi frumoasa sa alcătuire, precum şi durata normală a vieții sale fizice, şi, de altfel, acesta este motivul pentru care Dumnezeu poate să vindece instantaneu un trup bolnav, prin puterea Voinței Sale. Dar atotputernicia divină nu trebuie să atingă sufletul liber al omului! De aceea, poruncile pe care Dumnezeu Le-a dat oamenilor pentru conduita sufletelor lor nu au fost formulate ca o constrângere („trebuie”), ci ca o datorie morală[2] (de pildă „să nu ucizi”).

7. Aşadar, noi am primit legile de la Dumnezeu fără nicio constrângere, şi le putem urma doar dacă vrem. De aceea, nimeni nu este obligat să creadă în Domnul; cel care face aceasta o face din propria sa convingere. Dar să ne gândim ce se va petrece cu sufletul în lumea de dincolo, unde el va fi la fel de liber ca şi aici, cu singura diferență că acolo va trebui să-şi creeze prin el însuşi tot ceea ce-i este necesar pentru existența sa în eternitate. Cum îi va fi unui asemenea suflet, dacă el nu a acumulat aici, în el însuşi, după sfatul Domnului, comori şi bunuri spirituale?

[2] *Nicht unter Muss, sondern under „Du solist”*. În limba germană se disting; constrângerea sau necesitatea (müssen) şi obligația morală (sollen) - n. t.

8. Şi, aşa cum o face acum, aici, pe Pământ, conform ordinii sale eterne, Dumnezeu nu va influenţa niciodată, cu atotputerea Sa, sufletul omului, tocmai pentru a-i proteja în totalitate liberul-arbitru. Dar aici, în această lume, omul are avantajul că atotputerea divină îi pune la dispoziţie tot felul de bogăţii, cu ajutorul cărora - dacă se foloseşte de ele în mod înţelept, după sfatul Domnului - poate câştiga imense comori spirituale pentru sufletul său. În lumea de dincolo însă, bogăţiile şi hrana lumii create de Dumnezeu dispar în totalitate, şi fiecare suflet, după exemplul lui Dumnezeu, trebuie să creeze totul prin el însuşi, conform propriei sale înţelepciuni şi propriei sale voinţe perfect libere. Dar care va fi soarta lui acolo dacă el nu a fost niciodată în strânsă legătură cu Voinţa, Înţelepciunea şi Iubirea lui Dumnezeu?

9. Ce va face atunci un suflet orb şi ignorant, deci întru totul neputincios şi lipsit de orice bogăţie interioară a Spiritului? Dacă vă gândiţi un pic, înţelegeţi imediat cât de prostesc este să refuzi să ai parte de graţia lui Dumnezeu, în aceste vremuri, în care ea ne este oferită într-un asemenea grad extraordinar cum poate nu va mai fi oferită niciodată!

10. V-am spus tot ceea ce vă putea spune un prieten iubitor de adevăr, şi nu-mi mai rămâne decât să vă repet ceea ce am mai spus deja de mai multe ori: ceea ce v-am spus nu trebuie să vă lege sau să vă constrângă în niciun fel. Puteţi să faceţi ce vreţi, căci sufletele voastre sunt la fel de libere ca şi al meu."

11. Când fariseii au auzit aceste cuvinte ale Iui Lazăr, al doilea vorbitor, care, după cum am mai spus, era un mare cărturar, a spus: „Este mai mult decât evident faptul că prietenul nostru Lazăr, despre care ştim că este, am putea spune, cel mai bogat om din ţară, nu ar putea să aibă un interes personal pentru a ne da acest sfat. Ce să facă el cu tot aurul şi argintul nostru, cu perlele şi cu pietrele noastre preţioase? Are deja atâtea, că ar putea să-şi cumpere cu uşurinţă un regat! Dacă ne spune că trebuie să credem în Galilean, cu siguranţă că nu o face dintr-un interes personal, ca să ne determine să părăsim Templul şi să ne aducem bogăţiile în casa sa de schimb, pentru dobândă, şi aceasta cu atât mai mult, cu cât el şi-a închis definitiv casa de schimb în urmă cu câţiva ani! El care, aşa cum ştim fiecare, apreciază foarte corect toate evenimentele care se petrec în această lume, a analizat în mod sigur cu imparţialitate această chestiune legată de Galilean, şi spiritul său pătrunzător a descoperit aici ceea ce trebuia. Astfel, cred că cel mai bine am face să îi urmăm sfatul fără să mai ezităm!

12. Noi nu mai avem mare lucru de câştigat la Templu! Câştigurile materiale s-au cam dus, iar sufletele noastre au doar de pierdut acolo, şi nimic de câştigat. Ar fi foarte înţelept să ne orientăm acum, la bătrâneţe, să vedem ce mai putem face pentru sufletele noastre, căci nu va mai dura mult şi viaţa noastră trupească se va sfârşi. Eu aş vrea să mă desprind imediat de Templu, dacă aţi face şi voi acelaşi lucru!

13. Aş pune o singură condiţie, care este uşor de îndeplinit: aş vrea să mai discut o dată cu tânărul despre care prietenul Lazăr a spus mai devreme că este un arhanghel. Ar fi cu putinţă aceasta, prietene Lazăr?"

14. Lazăr: „O, nimic mai uşor! Nu trebuie decât să-l chem, şi el va veni imediat!"

15. Al doilea vorbitor: „Atunci, rogu-te, prietene, fă-o, căci ard de dorinţa de a-l vedea pe acest om-arhanghel şi dea-i vorbi!"

Capitolul 10

Rafael se face cunoscut

1. Urmând instrucţiunile pe care i le dădusem deja în sala cea mare, Lazăr l-a chemat aşadar pe Rafael, care a apărut de îndată în încăperea în care se găseau fariseii.

2. La această apariţie bruscă a lui Rafael, fariseii s-au mirat cum de a putut el să răspundă atât de repede chemării lui Lazăr.

3. Cum Rafael stătea în fața fariseilor, care îl scrutau cu privirea în mod insistent, al doilea vorbitor l-a întrebat, cuprins de o profundă venerație: „O, tinere misterios, este adevărat ceea ce ne-a spus prietenul nostru Lazăr?”

4. Rafael i-a răspuns: „De ce vă îndoiți? Nu ați spus voi înșivă mai înainte că este imposibil ca o ființă umană de vârsta mea să aibă asemenea înzestrări? Da, vă spun - este întocmai așa cum Lazăr v-a dezvăluit mai înainte, e drept, cam prea devreme. Eu nu sunt, ca voi, un om al acestui pământ, ci sunt într-adevăr un mesager al Domnului!

5. Dar voi ați fost mereu neîncrezători, şi tot la fel sunteți şi acum! Totuşi, această pasiune pentru îndoială nu va contribui cu nimic la mântuirea voastră. Dar dacă nu credeți de bunăvoie toate acestea, nicio putere exterioară sau interioară nu vă va constrânge să o faceți, pentru că voința voastră trebuie să rămână perfect liberă; căci fără libera voință, așa cum tocmai v-a explicat prietenul Lazăr, nu ați fi oameni, ci nişte animale primitive, asemănătoare maimuțelor din pădurile africane.

6. Vă spun: cine va prețui şi va iubi această lume trecătoare şi onorurile sale deşarte mai mult decât pe Domnul, care se află acum printre voi, oamenii, şi printre noi, slujitorii Săi cereşti, acela, în ciuda cunoaşterii sale lumeşti, nu este decât un nebun nevrednic de Domnul, şi nu va avea parte de ajutorul Lui. Iar cel care L-a recunoscut pe Domnul, dar nu Îl caută, pe acela nici Domnul nu-l va căuta cu grația Sa.

7. Al doilea vorbitor, care nu se mai sătura să contemple frumoasa înfățişare a lui Rafael, a spus: „Da, da, eşti într-adevăr un arhanghel! Acum cred tot ceea ce mi s-a spus, şi totodată s-a trezit în mine dorul cel mai arzător de a-l întâlni pe remarcabilul Galilean, de a îngenunchea în fața lui şi de a-i cere iertare pentru toate marile păcate pe care le-am săvârşit în această lume!”

8. Şi ceilalți nouă farisei şi cărturari au spus la fel.

9. Rafael le-a răspuns: „Bine! Mâine dimineață puteți să vă întoarceți la Templu. Dacă tovarăşii voştri cei răi şi întunecați vă vor întreba ce ați aflat, să le răspundeți aşa: «Am căutat cu multă sârguință, şi căutarea ne-a fost rodnică. Dar, pentru binele nostru, al tuturor, trebuie neapărat să ne continuăm investigațiile, pentru a afla cât mai exact tot ce este necesar. De aceea vom continua şi astăzi investigația noastră, şi ne vom întoarce la Consiliu după ce vom fi aflat totul.»

10. După un astfel de răspuns, ei vă vor lăsa bucuroşi să plecați din nou. Să veniți apoi în Betania şi să nu vă mai faceți niciun fel de griji, căci de toate celelalte mă voi ocupa eu, conform atotputernicei Voințe a Domnului. Dar să nu scoateți niciun cuvânt despre ceea ce ați aflat aici! Faceți numai ceea ce v-am spus eu.”

11. După care Rafael a dispărut, iar Lazăr şi-a luat şi el rămas-bun de la templieri.

12. Aceştia au continuat să mai vorbească până dincolo de miezul nopții despre tot ceea ce văzuseră şi auziseră, după care au adormit pe scaunele lor confortabile.

Capitolul 11

Domnul nostru Iisus Hristos îl laudă pe Lazăr

1. Cum Lazăr se întorsese printre noi, Eu i-am spus; „Fiul Meu, prietenul Meu şi fratele Meu, ți-ai îndeplinit sarcina de astăzi foarte bine, iar Eu sunt pe deplin mulțumit, căci şi ultimii dintre templierii mai răsăriți la minte au fost câştigați, ceea ce este foarte bine pentru lucrarea Mea. Aceştia, care au fost astăzi câştigați, erau printre cei mai importanți în marele-consiliu, deoarece au multe cunoştințe, experiență şi ştiu să şi vorbească bine. Cei care au mai rămas în Templu, chiar dacă sunt foarte numeroşi, sunt cu desăvârşire orbi, proşti şi răi.

2. Totuşi, cei pe care tocmai i-am câştigat trebuie să rămână la Templu, la fel cum au rămas şi Nicodim şi Iosif din Arimateea. Căci dacă ei ar părăsi Templul cu totul, ceilalți, care

ar fi foarte indignați, s-ar revolta atât de tare şi ar face un asemenea scandal, încât romanii ar fi obligați să recurgă la arme înainte de a sosi timpul, ceea ce ar fi un mare rău pentru țara şi pentru poporul acesta. Dar dacă cei zece bătrâni vor rămâne la Templu, ei vor putea face unele fapte bune şi vor putea îndulci mânia celorlalți. Totuşi, este bine ca ei să vină mâine în Betania sub un pretext bine ales şi să-i încredințeze lui Lazăr marile lor comori pământeşti; căci astfel ei nu vor mai fi legați de Templu şi vor putea să plece de acolo când şi cât timp vor voi, rămânând în acelaşi timp membri ai Templului, pentru ca locurile lor să nu fie ocupate de nişte templieri răi şi prefăcuți.

3. Motivul pe care ei îl vor invoca pentru lunga lor absență de la Templu şi de la Consiliu este foarte bun: într-adevăr, templierii îşi vor pune toată nădejdea lor cea rea în aceştia zece şi vor crede că ei pleacă pentru că sunt siguri că Mă vor prinde. Cei zece vor pleca într-adevăr pentru a afla mai multe despre Mine, dar spre folosul sufletelor lor, şi nu pentru cel al Templului.

4. Şi aceasta a fost ultima recoltă bogată de la Templu, căci cei zece au fost ultimele mlădițe verzi din bătrânul copac al Templului, care este în întregime uscat şi putred. Şi dacă ele vor fi puse ca altoi pe un trunchi tânăr şi viguros, vor putea face în scurt timp multe fructe bune.

5. Dar vreau să mai fac ceva pentru ei astăzi: toți cei zece vor avea un vis memorabil, care să le dea mult de gândit mâine şi mult timp după aceea. Vă vor povesti chiar ei mâine în ce va consta acest vis.

6. Şi acum putem în sfârşit să ne aşezăm la masă şi să cinăm; căci trebuia mai întâi să vă spun tot ce s-a petrecut acolo cu templierii, ce s-a discutat şi ce se va petrece. Aşadar, prietene Lazăr, poți să le spui slugilor tale să aducă peştii cei bine pregătiți, pâinea cea gustoasă şi încă puțin din vinul cel bun. Căci nu vom dormi deloc în această noapte, care va fi pentru voi de neuitat, ci vom veghea şi vom învăța încă multe aspecte folositoare. Aşa că, prietene Lazăr, fă ceea ce te-am rugat!”

7. Lazăr a ieşit de îndată împreună cu Rafael, şi în câteva clipe ni s-a adus tot ce trebuia. Noi am mâncat şi am băut, vorbind despre diverse aspecte folositoare pentru binele oamenilor, cât şi despre ceea ce discutaseră fariseii între ei.

8. În special romanii, Nicodim şi Iosif din Arimateea s-au bucurat foarte mult pentru că aceşti zece farisei, care fuseseră cei mai inflexibili de fiecare dată când marele-consiliu vorbea despre Mine, consimțiseră în sfârşit să-şi modifice părerea.

9. Eu le-am spus: „Într-adevăr, o mare victorie a fost obținută pentru cauza cea bună a vieții, - dar iadul nu rămâne mai puțin activ; prințul minciunii şi al tenebrelor este mai înverşunat ca niciodată ca să distrugă semănăturile mele de viață nouă şi, înainte ca un an să se fi scurs, veți vedea foarte bine care vor fi roadele faptelor sale!”

Capitolul 12

Despre materie şi pericolele sale

1. Agricola a spus atunci, puțin înfierbântat: „Dar, Doamne şi învățătorule, Tu eşti infinit de înțelept, iar Voința Ta este atotputernică. Dincolo de asta, nenumărate legiuni de îngeri dintre Cei mai puternici, cum este Rafael, aşteaptă porunca Ta; şi chiar şi noi, romanii, suntem gata, pentru triumful cauzei celei bune, să pornim la luptă, în sensul propriu al cuvântului, împotriva puterii tuturor diavolilor, şi nu avem în inimă şi pe buze decât această deviză: «Mai degrabă să vedem pământul spulberat şi prefăcut în cenuşă decât să lăsăm să se distrugă fie şi o singură bucățică din Adevărul şi Dreptatea pe care ni le oferă învățătura Tal»

2. Dar Tu eşti mai mult decât atotputernic şi nu ai nevoie de ajutorul nenumăraților Tăi, îngeri, şi cu atât mai puțin de cel al armatelor noastre romane. Ar fi atât de uşor pentru

Tine să nimiceşti definitiv lucrările acestui prinţ al minciunii şi al întunericului care lucrează pe ascuns împotriva Ta! Ce facem noi, oamenii, atunci când un criminal este atât de nelegiuit încât nu i se poate da o pedeapsă obişnuită? Fie îl închidem, cum se spune, pe viaţă, fie îi aplicăm, pe bună dreptate, pedeapsa cu moartea! Căci atunci când un om a devenit în întregime un diavol, este de mii de ori mai bine să îl faci să părăsească această lume decât să-l laşi să trăiască, spre marea nefericire a oamenilor buni. Fă şi Tu la fel, Doamne şi învăţătorule, cu prinţul minciunii şi al întunericului, şi atunci pacea, ordinea, adevărul, iubirea şi dreptatea vor domni pe pământ printre oameni!”

3. Eu am spus: „Ţie îţi este uşor să vorbeşti astfel, pentru că tu nu înţelegi încă ce este cu adevărat iadul şi cine este prinţul minciunii şi al întunericului!

4. Ai dreptate când spui că Eu am desigur suficientă putere pentru a distruge infernul, cu prinţul şi cu toţi diavolii lui; dar dacă aş face-o, nu ar mai exista pământ sub picioarele tale şi nu ar mai exista nici Soarele, nici Luna, nici stelele! Căci toată Creaţia materială este o judecată permanentă după ordinea de neclintit a Voinţei şi înţelepciunii lui Dumnezeu. Această judecată este necesară pentru ca sufletele oamenilor să poată, pe această bază solidă, să-şi câştige libertatea şi deplina autonomie a vieţii eterne şi indestructibile.

5. Dacă Eu, urmând sfatul tău, aş distruge întreaga Creaţie materială, ar trebui în acelaşi timp să distrug şi trupul fiecărui om, trup care este unealta indispensabilă a sufletului, căci, după înţelepciunea Mea supremă, el este cel care-i permite sufletului să dobândească viaţa cea veşnică.

6. Dar, chiar dacă trupul este indispensabil sufletului pentru a atinge viaţa eternă, nu este mai puţin adevărat că el este pentru suflet răul cel mai mare; căci, dacă el se lasă orbit de seducţia cărnii sale, căreia îi cedează şi în care se cufundă în întregime, se supune astfel judecăţii propriului său prinţ al minciunii şi al întunericului, şi va fi foarte greu să se mai elibereze de el.

7. Vezi tu, ceea ce este trupul pentru suflet este pământul pentru omenire! Cel care se lasă orbit şi captivat de strălucirea comorilor sale se supune de bunăvoie judecăţii şi morţii materiei, din care se va elibera de asemenea cu mare greutate.

8. Oamenii au învăţat din ce în ce mai bine să smulgă pământului splendidele sale bogăţii, pentru a-şi oferi astfel propriei cărni cât mai multă bunăstare, confort şi plăcere. Şi tocmai aceasta este activitatea prinţului infernului, care este ea însăşi judecata eternă şi deci moartea materiei, precum şi moartea acelor suflete care s-au lăsat atrase de ea din motivele amintite.

9. Ce atotputere, ce înţelepciune pot să lupte împotriva acestei judecăţi şi să o învingă pentru totdeauna? Vă spun tuturor: nimic altceva decât Adevărul pe care vi l-am arătat şi puterea deplinei renunţări de sine şi a adevăratei umilinţe a inimii! Dacă tu nu vrei nimic altceva decât ceea ce ai recunoscut a fi adevărat, dacă urmezi acest adevăr şi nu te prefaci, aşa cum fac templierii şi mulţi dintre păgâni, din motive lumeşti, atunci ai învins în tine întregul infern şi pe prinţul său. Spiritele rele existente în întreaga materie nu vor mai putea să facă nimic împotriva ta, şi chiar dacă ar veni în număr infinit din întreaga Creaţie ca să te înfrunte, ele ar trebui să dispară din faţa ta la fel cum e risipit nisipul deşertului de un vânt puternic.

11. Dar dacă bogăţiile pământului te captivează atât de mult încât, pentru a le avea, ai fi în stare să renegi însuşi adevărul pe care l-ai recunoscut, atunci ai fost deja învins în inima ta de puterea iadului şi de prinţul ei, al cărui nume este: minciună, întuneric, judecată, distrugere şi moarte.

12. Uită-te la cei şapte egipteni ai noştri: ei cunosc toate marile comori ascunse ale pământului şi ar putea să le exploateze masiv; dar ei le disprețuiesc şi preferă să trăiască foarte simplu, căutând doar comorile Spiritului. Şi tocmai de aceea ei şi-au păstrat intacte înzestrările autentice ale primilor oameni, ceea ce face din ei adevăraţi stăpâni ai întregii naturi, ceea ce nu s-ar fi petrecut dacă ei s-ar fi lăsat prinşi în mrejele lumii.

13. Dacă stăpânul casei vrea să-şi păstreze casa în bună rânduială, el nu trebuie să devină familiar cu slugile şi nici să le facă acestora toate hatârurile. Căci, dacă ar face-o, ar deveni curând prizonierul unei servitorimi impertinente, şi atunci când i-ar spune unuia sau altuia: «Fă asta sau aia!», aceşti servitori asupra cărora el nu mai are autoritate l-ar mai asculta oare? O, nu, ei şi-ar bate joc de el!

14. La fel ar fi şi cu un conducător de oşti, dacă acesta s-ar pune în subordinea soldaților săi, în loc să-şi dovedească forța şi curajul în fața lor. Dacă ar veni un dușman şi el le-ar porunci soldaților săi să atace şi să învingă, oare ar mai asculta soldații de acest conducător slab? O, nu, ei s-ar revolta şi ar spune: «Cum îndrăzneşti tu, un om atât de slab, să ne porunceşti nouă? N-ai avut niciodată curajul şi voința de a ne antrena cu seriozitate în mânuirea armelor, şi te-ai mulțumit să te zbengui împreună cu noi la fel ca un tovarăş de joacă. Cum ai putea acum să ne conduci împotriva dușmanului? Tu nu ne-ai comandat niciodată! Cum ai vrea să devii dintr-odată stăpânul nostru, când noi am fost stăpânii tăi atâta vreme?»

15. Şi la fel este pentru orice om pe care părinții şi învățătorii săi nu l-au oprit încă din cea mai fragedă tinerețe să se adâncească în tot felul de slăbiciuni şi de pasiuni carnale, pentru ca acestea să nu devină stăpânii şi învățătorii sufletului său! Căci, odată ce sufletul a fost luat astfel în stăpânire, îi va fi foarte dificil, devenit slab şi fără voință, să mai poruncească tuturor dorințelor şi poftelor cărnii sale.

16. Dar atunci când un suflet este încă din tinerețe ghidat conform adevărului unei rațiuni lucide şi antrenat să îşi stăpânească din ce în ce mai mult carnea şi să nu-i permită decât ceea ce i se cuvine în mod natural, potrivit rânduielii Mele divine, în mod evident acest suflet va deveni indiferent față de lume şi față de toate comorile şi plăcerile ei. Acest suflet spiritual şi puternic va fi stăpân nu numai asupra pasiunilor trupului său, ci şi asupra întregii naturi pământeşti, deci asupra întregului iad şi asupra prințului minciunii şi al întunericului.

17. Acum ştiți ce este de fapt iadul, ce este prințul minciunii şi al întunericului şi cum trebuie să luptați împotriva lui pentru a-l învinge. Dacă veți face astfel, veți distruge foarte curând şi cu uşurință împărăția lui de pe acest pământ, şi veți deveni voi, oamenii, stăpânii adevărați ai întregului pământ, ai naturii sale şi ai naturii voastre!”

Capitolul 13

Părerea lui Agricola despre viitorul învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos

1. Agricola a reluat: „Doamne şi Învățătorule, ne-ai dezvăluit din nou un adevăr deosebit de important şi înțeleg clar că este într-adevăr aşa. Dar ce se face în zilele noastre, aproape peste tot în lume, pentru educarea copiilor de la vârsta cea mai fragedă? Nici nu mai ştim cum ar trebui să procedăm pentru a ne creşte copiii!

2. Să presupunem că se naşte un copil într-o familie bogată. Părinții îl iubesc la nebunie, îi îndeplinesc până şi cele mai mici dorințe şi foarte adesea îl răsfață într-un mod îngrozitor. Ei înşişi nu îndrăznesc să-l pedepsească pe acest copil pentru toate răutățile sale, nici măcar printr-un cuvânt mai aspru, iar dacă mai târziu un învățător îşi permite aceasta, el îşi face din copil şi din părinții lui nişte dușmani şi persecutori. Vechii romani spuneau: «Când zeii urăsc un om, îl fac învățător!» Aşadar, dacă părinții sunt nişte proşti ignoranți, şi învățătorul trebuie să fie la fel dacă vrea să trăiască. Cine să-i învețe atunci pe aceşti copii să devină oameni adevărați?

3. Cu o astfel de educație, care este foarte des întâlnită în întreaga lume, este inevitabil ca întreaga umanitate să degenereze până într-atât, încât să nu se mai poată şti cum trebuie să arate şi cum trebuie să fie de fapt un om adevărat! Şi, ca să spunem adevărul, va trebui să curgă multă apă pe fluviile acestei lumi până când umanitatea să-şi regăsească măreția şi autenticitatea de la începuturi.

4. Ar trebui într-adevăr construite şcoli nu numai pentru copii, ci chiar şi pentru părinţii cei orbi; şi în ele să se predea marile adevăruri pe care fiecare e necesar să le cunoască pentru a deveni, prin punerea lor în practică, un om adevărat.

5. Dar unde să găsim atâţia învăţători buni pentru a instrui întreaga omenire? Doamne şi Învăţătorule, Tu ai format deja o mulţime de ucenici care ştiu ce trebuie făcut pentru a deveni şi a rămâne apoi un om adevărat, după legea Ta, dar ce este numărul lor faţă de numărul aproape infinit de oameni ai acestui pământ? La aceasta se mai adaugă şi marea cruzime şi depravare a oamenilor şi a popoarelor, menţinerea lor cu îndărătnicie în unele obiceiuri, precum şi diversitatea limbilor!

6. Cum să înfrunţi toate aceste obstacole imense şi cum să le înlături? Chiar şi Tu, Doamne, care eşti Cel de care totul ascultă, Te loveşti aici de obstacole de netrecut. Ce se va petrece atunci în viitor cu ucenicii Tăi?

7. Ce bine ar fi dacă s-ar putea sădi peste noapte, ca prin miracol, divina Ta învăţătură în inimile tuturor oamenilor, împreună cu ardoarea de a o urma! Dar aceasta nu intră în planurile Tale, pentru că fiecare om trebuie să-şi însuşească această învăţătură printr-o învăţare exterioară, şi abia apoi să se decidă cu fermitate să o urmeze. Este sigur că în acest fel oamenii nu vor progresa decât foarte lent, şi, pentru ca toţi oamenii acestui pământ să primească învăţătura Ta, ar fi necesar un timp incalculabil; astfel, pura lumină a vieţii din învăţătura Ta va rămâne întotdeauna apanajul unui număr restrâns de oameni - şi chiar şi aşa, cât timp va fi ea păstrată în toată puritatea ei?

8. Căci, atâta timp cât oamenii nu vor fi pătrunşi de adevărul învăţăturii Tale, ei se vor menţine în continuare în mrejele poftelor lor lumeşti şi vor urmări să facă din învăţătura Ta o sursă de profit. Ucenicii Tăi din viitorul îndepărtat nu vor fi cu nimic mai buni decât cea mai mare parte a evreilor şi a păgânilor din zilele noastre, iar oamenii vor fi departe de a cunoaşte adevărata binecuvântare a învăţăturii Tale. Este adevărat că eu nu sunt profet, dar aceasta este ceea ce îmi indică mintea mea destul de limpede şi bogata mea experienţă de viaţă."

Capitolul 14

Cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos despre viitorul învăţăturii Sale

1. Eu am spus atunci: „Ai dreptate. Ştiu şi Eu că, în mare parte, se va petrece aşa, dar totuşi, privind în ansamblu, aceasta nu schimbă cu nimic situaţia, deoarece în Creaţia Mea există încă o mulţime de şcoli pentru suflete. Cine nu învaţă în Ierusalim va învăţa altundeva!

2. Da, ştiu şi văd cum se vor ridica după Mine o mulţime de învăţători falşi care le vor spune oamenilor: «Priviţi, acesta este Hristosul!» sau «Acela este El!» Dar Eu vă spun acum vouă, iar voi să le spuneţi, semenilor şi copiilor voştri să nu-i creadă pe aceşti falşi învăţători, căci ei vor fi uşor de recunoscut după faptele lor!"

3. Ieri, la Emmaus, pe muntele lui Nicodim, când i-am trimis pe cei şaptezeci să răspândească învăţătura Mea, ai aflat cum trebuie să fie un adevărat ucenic, conform învăţăturii Mele.

4. Când veţi întâlni oameni care, conform Voinţei Mele, vor răspândi învăţătura despre venirea Împărăţiei lui Dumnezeu printre oameni, să ştiţi că ei sunt învăţători autentici; dar cei care vor răspândi învăţătura Mea, fie chiar şi în numele Meu, făcând cu ea negoţ pe bani sau alte bogăţii, să ştiţi că aceia sunt învăţători falşi şi nu au fost niciodată aleşi de Mine ca să răspândească învăţătura Mea! Căci adevăraţii Mei ucenici şi cei care vor răspândi învăţătura Mea cea curată vor fi întotdeauna săraci ca şi Mine în această lume, dar cu atât mai bogaţi în Spirit; căci ei nu vor avea nevoie de o lungă şi plictisitoare ucenicie a învăţăturii şi a Cuvântului Meu pe lângă vreun înaintaş de-al lor, pentru că Eu le voi sădi învăţătura şi Voinţa Mea în inima şi pe buzele lor.

5. Falşii învăţători, dimpotrivă, vor trebui să înveţe îndelung şi cu mare efort de la alţi falşi învăţători tot felul de precepte şi zicale, iar apoi, la sfârşitul acestei penibile ucenicii, vor fi «unşi» ca ucenici cu mare pompă de către învăţătorii şi conducătorii lor, în urma unor ceremonii deşarte, aşa cum se petrece în Templu cu fariseii, cărturarii şi bătrânii de acolo, precum şi la voi, păgânii, unde preoţimea formează o castă închisă în care un om de rând nu este acceptat decât dacă un preot care nu are urmaşi îl adoptă încă de copil şi îl creşte pentru a face din el preot.

6. V-am arătat acum limpede tuturor cum să faceţi diferenţa dintre un învăţător adevărat, ales de Mine să răspândească şi să propovăduiască învăţătura Mea cea pură, şi unul fals. De aceea, vă veţi putea păzi fără greutate de falşii învăţători şi de falşii profeţi. Cei care le vor da crezare, îi vor onora şi le vor veni în ajutor în vreun fel vor trebui să accepte că este doar vina lor dacă vor fi devoraţi de aceştia.

7. Va veni chiar foarte curând vremea când falşii profeţi se vor ridica pe tronuri de aur şi se vor grăbi să-i prigonească plini de ură pe adevăraţii mei aleşi, cei pe care Eu îi voi fi chemat. Dar atunci, judecata şi sfârşitul lor nu vor întârzia, în timp ce învăţătura Mea va continua să fie păstrată şi răspândită pretutindeni pe acest pământ. Ea va străluci, va lumina şi va aduce alinare oamenilor, dar întotdeauna în mod liber, şi niciodată nu va porunci popoarelor de pe un tron, ca o suverană.

8. Căci oriunde se va petrece aşa ceva în numele Meu, Eu voi fi departe de locul acela, şi acolo, în locul iubirii Mele, vor domni lăcomia, zgârcenia, invidia şi persecuţiile de toate felurile, iar oamenii se vor întrece în înşelăciuni. Dacă veţi vedea astfel de roade nefericite ale aşa-zisei Mele învăţături, veţi şti cărui spirit îi aparţin acei profeţi aşezaţi pe tron şi de unde îşi scot ei falsele lor învăţături!

9. Căci dacă tu vrei fără încetare binele şi adevărul şi nu aspiri decât la ele, cum ar putea inima ta să se îndrepte către ceea ce este fals? Ştiţi aşadar acum că, în ciuda tuturor falşilor profeţi şi a falşilor învăţători care vor veni în viitor, învăţătura Mea cea curată va fi păstrată printre oameni fără zgomot şi fără fast, până la sfârşitul timpurilor.

10. Iar motivul pentru care această învăţătură nu va putea să se răspândească decât puţin câte puţin la toate popoarele pământului, vi l-am explicat deja limpede de mai multe ori; căci Eu ştiu mai bine decât oricine când un popor este pregătit pentru a primi învăţătura Mea!

11. Tot ce putea fi făcut pentru a accelera răspândirea învăţăturii Mele printre popoarele cât de cât pregătite pentru aceasta a fost făcut, şi în curând se va mai face încă mult mai mult; putem aşadar să lăsăm deoparte această întrebare, fără alte comentarii, cu atât mai mult cu cât avem aspecte mult mai importante de discutat.”

12. Agricola a reluat: „Aşa trebuie să fie, fără îndoială, căci Tu ştii mai bine decât oricine ce se va mai petrece pe acest sărman pământ; dar noi, care nu putem vedea în viitor şi cărora Tu ne-ai îngăduit să ducem o viaţă liberă, fiind cât mai fericiţi, urmând învăţătura Ta, dar care mai găsim încă multe obstacole în calea luminii, suntem totuşi cuprinşi de griji, şi, cu toată bunăvoinţa noastră, ne vedem nevoiţi să ne întrebăm: ce se va alege de toate acestea în viitor?

13. Va ajunge învăţătura Ta cea sfântă şi curată la toţi oamenii? Şi dacă da, când se va petrece aceasta? Sau va rămâne întotdeauna un bun al puţinilor aleşi? Din ceea ce ne-ai spus Tu, se pare că cea de-a doua presupunere este cea adevărată! Ei bine, fie! Căci ceea ce Ţie îţi este pe plac, Doamne şi Învăţătorule, trebuie să ne placă şi nouă, de vreme ce noi nu putem modifica, nimic fără Tine. Şi, pentru că a fost Voia Ta să ne dai nouă, oamenilor, creaturile Tale, pe lângă voinţa cea liberă, şi o raţiune la fel de liberă, ne-ai acordat prin aceasta şi dreptul de a judeca liber, şi, prin urmare, am spus ceea ce am gândit!

14. Dar răspunsul Tău mă face să trag concluzia că Tu ai pentru oameni planuri şi intenţii cu totul extraordinare, altfel nu ai permite ca alături de pura Ta învăţătură şi de ucenicii

Tăi bine pregătiți să apară unii falşi, care să conducă din nou oamenii în tenebrele cele întunecate ale nelegiuirii. Am spus ce aveam de spus, şi de acum încolo doar voi asculta."

15. Eu am spus: „Şi bine vei face, prietene! Căci, atunci când cunoşti atât de puțin adevăratul motiv al lucrurilor şi fenomenelor, e mai bine să asculți decât să vorbeşti.

16. Crede-mă, este uşor să creezi lumi, dar să chemi întru ființare oameni liberi şi să îi laşi să se desăvârşească prin ei înşişi, constrângând la tăcere şi la inactivitate atotputernicia divină, conform legii iubirii şi a înțelepciunii sale, aceasta este chiar şi pentru Mine o sarcină pe care n-aş putea s-o numesc uşoară şi pentru care nu am alt ajutor decât răbdarea Mea fără limite şi marea Mea blândețe.

17. Trebuie deci ca oamenii să fie puşi în tot felul de situații, bune sau rele, după credința şi faptele lor, astfel încât, învățând din efectele acestora, să înceapă în cele din urmă, din propria lor voință, să caute adevărata lumină.

18. Dar omul evoluează din punct de vedere spiritual în acelaşi mod în care orice creatură de pe acest pământ se dezvoltă din punct de vedere material, între zi şi noapte şi între vară şi iarnă.

19. Primii oameni ai acestui pământ trăiau în marea lumină a zilei Spiritului, şi, cu timpul, lumina a început să devină pentru ei ceva apăsător; abia apoi, când întunericul a venit peste ei, au început ei să prețuiască şi să îndrăgească lumina spirituală, iar cei mai buni dintre ei au început să caute cu înfrigurare paradisul pierdut.

20. Abia atunci le-a fost dat câtorva să revadă lumina marii zile a Spiritului, şi mulți au alergat către aceşti fericiți care îşi regăsiseră lumina şi s-au lăsat ghidați spre această lumină. Dar mulți dintre cei orbiți de lume n-au mai înțeles ce este lumina Spiritului, şi, constrânşi de propria lor inerție, au rămas în noapte. Nemaiputându-se bucura de fericirea marii zile a Spiritului, ci trăiau copleşiți de o mare disperare; dar acesta disperare a fost totuşi o pază bună pentru cei fericiți, pentru că ei au văzut astfel unde puteau să conducă tenebrele.

21. Iată de ce vor fi întotdeauna orbi alături de oamenii luminați. Totuşi, aceştia din urmă nu vor lipsi niciodată de pe pământ şi vor avea întotdeauna posibilitatea să-i lumineze pe cei orbi cu adevărata Lumină a Vieții. Şi atunci când ei vor face aceasta în numele Meu, răsplata lor va fi mare în Împărăția Mea din lumea de dincolo!

22. Pentru om este o fericire inestimabilă să fie luminat prin grația Mea; dar este de o mie de ori mai prețios ca el să-i lumineze cu adevărata Lumină a Vieții pe cei care merg încă în întuneric, cu condiția ca aceştia să vrea cu adevărat să primească această Lumină. Totuşi, v-am spus de asemenea de multe ori că nu trebuie să aruncați la porci perlele învățăturii Mele, căci omul care a devenit în întregime porc, aşa va rămâne! Căci chiar dacă un astfel de om, în momentele sale bune, ascultă cu plăcere cuvintele cele bune şi crede în ele bucuros, cu prima ocazie el se va întoarce să se bălăcească în voie în vechea lui băltoacă şi va redeveni porcul care a fost întotdeauna. Nu putem aşadar să predicăm Evanghelia unor astfel de oameni, şi Eu le-am rezervat o alta, care le va fi predicată de către propria lor natură prin multe dureri, plânsete şi scrâşnete de dinți!

23. Acum, că am lămurit acest punct esențial, putem să trecem liniştiți la altceva. Cine mai are vreo îndoială să iasă în față şi să vorbească; căci vreau ca voi să fiți în totalitate luminați atunci când, mâine, veți pleca, împreună cu Mine, de pe acest Munte al Măslinilor. Sunteți aşadar cu totul liberi să întrebați tot ce vă frământă."

24. Cei mai mulți dintre ei au răspuns: „Doamne, spre marea noastră bucurie, nu mai avem nici cea mai mică nelămurire."

Capitolul 15

Despre densitatea populației terestre din viitor. Despre necazurile bătrâneții

1. Unul dintre magicienii indieni, care încă mai erau împreună cu noi, a spus totuşi: „Mărite Domn şi Învăţător, mai sunt încă multe puncte asupra cărora o mică lămurire nu mi-ar strica! Dacă Te-aş întreba, ai binevoi să-mi răspunzi?”

2. Eu i-am spus: „Tu nu eşti mai puţin om decât oricare altul, şi aceasta este de ajuns! Aşadar, Întreabă-Mă, şi îţi voi răspunde!”

3. Magicianul a ezitat puţin, temându-se ca întrebarea lui să nu fie prea prostească sau prea banală, dar şi-a făcut în cele din urmă curaj şi a spus: „Doamne, după experienţa mea, mi se pare că acest pământ nu este făcut pentru a permite speciei umane să se perpetueze! Dacă Tu nu vei modifica nimic în această privinţă şi nu vei face ceva pentru a îmbunătăţi în vreun fel situaţia, în timp, umanitatea va avea multe dificultăţi în a supravieţui.

4. Căci oamenii şi animalele se înmulţesc zi de zi şi au nevoie de tot mai multă hrană. Dar pământul nu se măreşte. Dacă va mai continua aşa câteva mii de ani, existenţa oamenilor va deveni problematică. Ce spui, Doamne, despre această părere a mea?”

5. Eu am spus: „Dragul meu prieten, din mai multe motive, poţi să te lipseşti de această grijă, căci am calculat din eternitate câţi oameni pot cuprinde părţile locuibile ale Pământului. Dacă Pământul, care adăposteşte oamenii doar pe partea sa uscată, va mai exista încă zece mii de ani, iar numărul oamenilor se va dubla sau chiar tripla la fiecare o mie de ani, tot ar putea trăi foarte bine de zece ori pe atâţia oameni decât sunt acum. Şi dacă, cu timpul, oamenii ar deveni într-adevăr atât de numeroşi pe pământ, încât marca suprafaţă a uscatului nu ar mai ajunge să-i hrănească, ei bine, mai avem încă o mulţime de mijloace pentru a face să iasă din mări, într-o clipită, continente întregi, care ar putea să fie populate de o sută de mii de ori mai mulţi oameni decât cei care trăiesc în prezent pe pământ! Nu te mai îngrijora din această cauză!

6. Acum trăiesc pe pământ atât de mulţi oameni că tu nici nu poţi gândi numărul lor. Cu toate acestea, mai există suprafeţe atât de mari nelocuite, încât cuiva care ar vrea să le viziteze nu i-ar ajunge nici o mie de ani. În plus, unii oameni bogaţi deţin ei singuri suprafeţe atât de mari de pământ, încât ele ar putea să ofere de o sută de mii de ori mai multă hrană decât au ei nevoie! Dacă presupunem că, în viitor, se va face o împărţire mai echitabilă a pământului, atunci toţi oamenii - chiar dacă ar fi de o sută de ori mai mulţi decât acum - vor avea suficientă hrană şi loc de adăpost pentru trupurile lor, şi aceasta va fi cu atât mai uşor dacă vor trăi conform învăţăturii Mele! Eşti mulţumit de explicaţia Mea?”

7. Magicianul: „Doamne şi Învăţătorule, sunt pe deplin mulţumit! Acum îmi simt inima mult mai uşoară! Totuşi, aş dori să-mi explici un pic mai mult un aspect pe care eu nu l-am înţeles foarte bine de când ne aflăm în nobila Ta prezenţă, deşi Tu ai vorbit deja despre el şi ne-ai dat explicaţii foarte clare. Şi, din moment ce mă aflu acum împreună cu tovarăşii mei la izvorul primordial al luminii, consider că, acum ori niciodată, este momentul să cer anumite lămuriri asupra a tot ce mi-a mai rămas neclar.

8. Doamne, existenţa omului este ceva destul de ciudat! Odată conceput şi adus pe lume, copilul este crescut de părinţii săi până devine un om capabil să gândească, să vorbească şi să acţioneze conform noţiunilor dobândite prin educaţie, precum şi conform principiilor descoperite de el însuşi în calitatea sa de fiinţă gânditoare, prin raţiunea sa şi prin discernământul pe care i-l conferă experienţa.

9. Dar atunci când omul de bună-credinţă, cu preţul a mii de suferinţe şi de experienţe adeseori nemiloase, ajunge la cel mai înalt grad posibil al facultăţilor spiritului său, forţele sale fizice şi chiar cele morale încep să intre în declin, trupul său oboseşte, iar el devine bătrân, fragil, se îmbolnăveşte şi în final moare, cel mai adesea în cele mai mari suferinţe, cuprins de frica morţii.

10. Eu ştiu acum, pentru că am aflat din gura Ta, că moartea nu are nimic înspăimântător şi că ar fi cu totul nedureroasă dacă oamenii ar trăi respectând legea divină care le-a fost revelată. Dar pentru oameni aceasta este o situaţie foarte tristă, căci cea mai mare parte a

omenirii nu are acces la această ordine a vieții, care le-a fost revelată primilor oameni, şi trăieşte astfel, prin forța împrejurărilor, împotriva ei. Şi iată că aceşti oameni, fără a fi în vreun fel răspunzători de dezordinea din viața lor, trebuie să suporte efectele ei supărătoare, ca şi cum le-ar merita. Sincer vorbind, mie mi se pare foarte straniu acest mod în care Tu ai rânduit trupul omenesc!

11. Legea conform căreia cel care ucide un om trebuie să fie pedepsit cu moartea este foarte bună, ca avertisment pentru toți ceilalți, care ar putea avea astfel de gânduri. Dar o lege care să pedepsească cu moartea un om care, de exemplu, căzând de pe un acoperiş, ar cauza moartea unui alt om, ce s-ar găsi chiar dedesubt, este lucrul cel mai nedrept din lume! Iar mie exact aşa îmi apare această hotărâre divină cu privire la boli şi la moartea însoțită de dureri a trupului, cum se petrece la majoritatea oamenilor; ei primesc o pedeapsă pentru o faptă pe care nu au comis-o niciodată! Pe viitor, n-ai putea să faci să fie altfel?

12. Este adevărat că şi indienii îndură timp de ani de zile cele mai mari suferințe, pentru că religia noastră îi învață că Dumnezeu îi preferă pe cei care suportă cele mai cumplite dureri cu cea mai mare răbdare şi neclintire. Ți se zbârleşte părul pe cap când vezi asemenea dureri şi suferințe îngrozitoare, şi atunci nu poți decât să-L întrebi pe Creatorul pământului şi al oamenilor: «Dumnezeule atotputernic şi cu desăvârşire înțelept, oare chiar îți plac aceste indescriptibile suferințe ale creaturilor Tale? Dacă oamenii şi-au pierdut mințile, Tu ai suficiente mijloace pentru a-i lumina din nou, aşa cum i-ai luminat pe primii oameni de pe acest pământ!

13. De ce permiți ca mii de generații să se chinuie cumplit timp de mii de ani, înainte de a răspândi asupra lor o scânteie a luminii Tale?»

14. Aceasta este, Doamne, întrebarea esențială pe care oamenii aflați în suferință Ți-o adresează Ție, Creatorul pământului şi al oamenilor! Dăruieşte-ne lumina Ta cea dreaptă!”

Capitolul 16

Despre întruparea locuitorilor de pe stele

1. Eu am spus: „Prietene, v-am explicat aceasta foarte clar acum câteva zile şi nu e vina mea dacă nu ai înțeles! Priveşte stelele de deasupra noastră! Ele toate sunt lumi asemănătoare cu acest pământ, pe care trăiesc tot oameni, ca şi aici.

2. Mulți dintre numeroşii oameni de pe stele ştiu de la îngerii lor că sufletul poate dobândi numai aici, pe acest pământ, adevărata filiație divină, şi numai cu prețul unei întrupări deosebit de grele şi de dureroase. Dacă ei doresc, este permis ca sufletele lor să fie zămislite în carne pe acest pământ. Dar apoi ele trebuie să suporte această scurtă existență, pentru că astfel vor putea dobândi deplina asemănare cu Dumnezeu. Şi, pentru acest triumf etern, pot şi ele să accepte anumite suferințe, din moment ce, din dragoste pentru copiii Mei, Eu Însumi suport de bunăvoie foarte multe şi, pentru mântuirea copiilor Mei, va mai trebui să suport ceva şi mai crud şi mai amar.

3. Împărăția Cerurilor poate fi dobândită numai prin mari sacrificii şi numai dacă este luată cu asalt! Gândeşte-te bine la aceasta şi la ceea ce ți-am mai spus. Ai înțeles acum mai bine?”

4. Magicianul a răspuns: „Da, Doamne şi Învățătorule, am înțeles bine şi îmi amintesc şi de ceea ce ai spus acum câteva zile în această privință, şi Îți mulțumesc pentru tot ce au câştigat sufletele noastre spre mântuirea lor veşnică, în preasfânta Ta prezență. De aceea, chiar şi atunci când trupurile noastre vor fi chinuite de suferințe şi durere, noi le vom suporta cu toată răbdarea, din dragoste pentru Tine; căci nu credem că am fost trimişi pe acest pământ pentru altceva, decât pentru a-L căuta pe Dumnezeu, a-L cunoaşte şi a-L iubi mai presus de orice, în toate împrejurările, chiar şi în cele mai crude, şi aceasta este ceea ce vom face.

5. Se pare că Tu le trimiți întotdeauna celor care Îți sunt dragi încercări mai mari decât celor care, prin faptele lor, s-au îndepărtat de inima Ta. În cursul călătoriilor noastre prin toate colțurile lumii, am întâlnit adeseori oameni care aproape că nu credeau în nicio divinitate şi îşi tratau semenii chiar mai rău decât pe nişte animale, dar se bucurau totuşi de o sănătate de fier şi de o mare bogăție, şi la finalul vieții lor aveau parte chiar de o moarte fulgerătoare şi lipsită de suferință!

6. Şi, invers, în alte locuri am întâlnit oameni buni, cuvioşi şi foarte dăruiți lui Dumnezeu, care suportau cea mai mare mizerie, cu multă răbdare, ceea ce m-a făcut să mă îndoiesc de grija unui Dumnezeu pe deplin înțelept şi chiar de existența Sa.

7. Acum, bineînțeles că toate aceste îndoieli s-au spulberat. Ştim la ce să ne aşteptăm şi ştim că oamenii acestui pământ trebuie să străbată încercarea acestei vieți în condițiile cele mai diverse; totuşi, trebuie să-Ți mărturisesc că această probă a libertății este pentru oameni o sarcină grea, chiar dacă la sfârşitul ei îi aşteaptă binele suprem, care este viața cea veşnică.

8. Este evident că nu noi, oamenii, suntem cei care am vrut această existență, ci doar Tu, iar noi suntem opera Ta, asupra căreia Tu veghezi pentru ca ea să devină în totalitate ceea ce Tu i-ai hărăzit să fie atunci când ai creat-o.

9. Şi întrucât este aşa şi nu altfel, şi Tu Însuți ne-ai arătat cât se poate de limpede drumul pe care trebuie să-l urmăm, noi îl vom urma neabătut până la atingerea țelului pe care Tu ni l-ai rezervat, răbdători şi supuşi Voinței Tale, în ciuda spinilor cu care el va fi presărat uneori. Aceasta este ferma hotărâre a mea şi a însoțitorilor mei. Şi Te rugăm pe Tine, pe care Te recunoaştem de acum înainte ca fiind Stăpânul vieții noastre; să nu ne supui la încercări prea grele în momentul când vom părăsi această lume şi să fii îngăduitor şi milostiv față de toți oamenii, după meritul lor!"

10. Eu am spus: „Când îl veți ruga pe Tatăl în numele Meu, ceea ce îi veți cere vă va fi dat. Căci singur Tatăl este bun, şi nu se bucură de suferințele oamenilor; dar El nu le împiedică să apară atunci când oamenii, de dragul lumii, îl uită pe Tatăl, nu mai au credință şi se dedau la tot felul de fapte care atrag după aceea asupra lor o mulțime de neplăceri.

11. De aceea, urmați calea pe care v-am arătat-o, şi atunci veți suferi mai puțin şi veți părăsi această lume rară durere.

12. Numai cei care, datorită dorințelor lor lumeşti, şi-au îngropat prea mult sufletul în carne vor cunoaşte adesea la sfârşitul vieții suferințele cele mai amare. Ca să nu piară complet împreună cu carnea sa, un asemenea suflet trebuie să se smulgă cu mare putere de trup, ceea ce-i va produce în mod necesar trupului mari dureri. Aceasta este însă bine pentru suflet, pentru că prin dureri şi suferințe el se desprinde de dorințele sale carnale, putând astfel pleca mult mai uşor în lumea de dincolo, unde îşi va continua evoluția sa spirituală.

13. Cât despre oamenii care sunt foarte ataşați de lume şi nu cred în Dumnezeu, dar, în ciuda a tot, se bucură până la o vârstă înaintată de o sănătate bună şi au un sfârşit rapid şi nedureros, ei şi-au primit răsplata din această lume, şi nu mai pot să aştepte o alta în lumea de dincolo. Ei vor fi aruncați în întunericul cel mai mare, iar din mijlocul lor se vor auzi multe plânsete şi scrâşnete de dinți."

14. Magicianul a spus atunci: „Dar, Doamne şi Învățătorule, dacă aceşti oameni, care sunt în cea mai mare parte păgâni, n-au cum să creadă în adevăratul Dumnezeu, din moment ce n-au auzit niciodată vorbindu-se despre El, o astfel de viață înspăimântătoare a sufletelor lor în lumea de dincolo este o pedeapsă mult prea dură pentru ei! Da, oamenii ca noi, care L-au recunoscut pe Dumnezeu şi trebuie să creadă în EI, din moment ce este în fața lor în persoană şi îi învață drumul vieții, dacă totuşi s-ar îndepărta de această cale pentru a face rău, ar merita fără îndoială în lumea de dincolo soarta cea teribilă despre care Tu tocmai ai vorbit; dar cei care nu au putut fi altceva decât nişte animale în această lume nu sunt răspunzători, şi mintea mea îmi spune că a-i pedepsi în lumea de dincolo pentru acțiunile rele comise aici nu prea este în armonie cu Ordinea Divină şi cu dreptatea, născute din dragostea lui Dumnezeu;

căci un om care pe pământ nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, deci nici Voința Sa, şi nu are altă lege decât cea pe care i-o dictează natura şi pasiunile sale nu poate păcătui împotriva unei Voințe Divine necunoscute şi nici nu poate fi pedepsit pentru aceasta. Doamne şi Învățătorule, vezi, acesta este un alt colțişor întunecat din sufletul meu, pe care Te rog să-l luminezi un pic mai mult!”

Capitolul 17

Cum sunt tratați oamenii în această lume şi, în cea de dincolo

1. Eu am spus: „Eu am dat deja chiar aici răspunsul potrivit la această întrebare, şi l-ați auzit în parte şi de la ucenicii Mei, dar nu prea aveți ținere de minte. Şi astfel, multe comori spirituale se îngroapă în întuneric. Dar când veți trăi după Cuvântul Meu, veți primi în voi botezul Spiritului, care este adevărata renaştere în Spirit a sufletului vostru. Acest Spirit viu, al luminii şi al adevărului, vă va conduce atunci în tot adevărul, şi tot ce mai e încă întunecat în voi se va lumina.

2. Cu privire la aspectele despre care mintea ta, deja puțin mai luminată, poate spune că, dacă Dumnezeu le-a conceput astfel, El ar fi cu siguranță nedrept şi samavolnic, iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu ştiu şi ele aceasta, şi chiar mai bine, şi anume, că nu poți pedepsi pe cineva căruia nu i-ai dat o lege de urmat.

3. Însă nu există niciun popor pe pământ care să fie cu totul lipsit de legi; căci Dumnezeu a trezit în mijlocul fiecărui popor, după necesitățile sale, înțelepți care i-au dat legi şi i-au arătat că există un Dumnezeu care a creat, care menține şi care guvernează totul. Aceşti înțelepți i-au învățat de asemenea pe oameni că Dumnezeu îi răsplăteşte aici şi în lumea de dincolo pe cei care respectă legile Sale, dar îi pedepseşte fără milă pe cei care li se opun, dacă nu în această lume, cu siguranță în cea de dincolo, căci există o lume a spiritelor, unde sufletele oamenilor continuă să trăiască şi sunt judecate după acțiunile lor.

4. Vezi tu, toate popoarele au primit această învățătură, şi atunci când oamenii încep să o uite, ea le este de îndată reamintită de către înțelepții care se ridică din nou şi, în special, de propria lor conştiință, astfel că niciun om dotat cu rațiune şi cu bun-simț nu are nicio scuză atunci când încalcă legile pe care le cunoaşte. Şi atunci când, în lumea de dincolo, el va intra în starea corespunzătoare propriului său discernământ liber, el nu va putea să-I reproşeze lui Dumnezeu că l-a tratat într-un mod nedrept, căci el este cel care a ales aşa.

5. În lumea cealaltă, fiecare suflet va deveni ceea ce a ales. Dacă el a ales răul, va fi desigur avertizat de consecințele pe care această alegere le va atrage în mod necesar, şi, dacă se va căi, va putea cu uşurință să fie salvat; dar dacă nu se căieşte, el va fi lăsat în voia sa, să facă ce-i place, după pofta inimii sale.

6. Ceea ce iubeşte un om, un înger sau un diavol constituie însăşi viața sufletului său, fie că este vorba despre ceva bun sau despre ceva rău; dacă îi luăm unui suflet iubirea, îi luăm viața. Şi acest lucru nu se poate petrece în desăvârşita rânduială divină, căci dacă un singur atom al Creației ar înceta să existe şi ar dispărea pentru totdeauna, aceasta ar însemna că Însuşi Dumnezeu Şi-ar pierde un atom din existența Sa, ceea ce este imposibil.

7. Tot la fel, niciun suflet nu-şi poate pierde pe deplin existența, dar poate deveni foarte nefericit prin propria sa voință, la fel cum tot prin propria sa voință liberă poate fi pe deplin fericit.

8. Şi, din moment ce acestea sunt condițiile prevăzute şi rânduite în ceea ce priveşte sufletul, cum ar putea fi oare altfel mai bine sau mai drept? Înțelegi ce îți spun? Acum este ceva mai multă lumină în colțul cel întunecat al sufletul tău?”

9. Magicianul a spus: „Doamne şi Stăpâne al întregii vieți, văd acum deja mult mai clar! Da, aşa este şi aşa trebuie să fie, şi nu mai pot să-Ți aduc nici cea mai mică obiecție! Aşa că am încheiat cu întrebările.”

10. Eu am spus: „Foarte bine faci, pentru moment! Dar vei mai avea ocazia să-Mi pui multe alte întrebări. Acum însă a venit momentul să trecem la altceva. Dacă cineva mai vrea să întrebe ceva, să vină în față şi să întrebe, căci astăzi porțile Cerului sunt larg deschise pentru voi toți!”

Capitolul 18

Porțile Cerului şi Împărăția lui Dumnezeu

1. La aceste cuvinte, unul dintre farisei a înaintat şi a spus: „Doamne şi Învățătorule, din moment ce Tu ne-ai spus că porțile Cerului ne sunt larg deschise, n-am putea acum să vedem cu propriii noştri ochi aceste porți ale Cerului, pentru a ne face o mică idee despre cum arată Cerul? Căci prin aceste porți deschise probabil că am putea să vedem o parte din el!”

2. Eu am spus: „Oare cât timp va mai trebui să fiu cu voi şi să suport spiritul vostru materialist?! Care este poarta adevăratei Împărății Cereşti? Eu sunt Poarta, Calea şi Însuşi Cerul! Cine Mă aude pe Mine, crede în Mine şi-L iubeşte pe Tatăl în Mine mai presus de orice, acela intră pe poarta cea bună a vieții şi urmează calea cea luminoasă care conduce în Împărăția Cerurilor, care este născută din iubirea Mea cea pură şi are forma luminoasă şi vie a Înțelepciunii Mele.

3. Dacă vreți să cunoaşteți adevărata imagine şi adevărata natură a Cerului, care este Împărăția lui Dumnezeu, nu priviți în sus sau în jos cu ochii voştri pământeşti, ci întoarceți-vă privirea spirituală în lăuntrul vostru, spre cea mai mare profunzime a conştiinței voastre, şi atunci veți vedea Cerul, îl veți vedea pretutindeni, în orice loc al Creației Mele v-ați afla, pe acest pământ sau pe orice altă planetă; căci imaginea Cerului va depinde pentru voi de modul în care v-ați dus existența conform învățăturii Mele şi de faptele voastre bune, şi numai trecând prin propriul vostru Cer voi veți putea ajunge în Cerul Meu infinit şi etern.

4. Luați aminte cu toții: Împărăția lui Dumnezeu nu este o etalare de fast exterior şi nu vine la voi într-o formă exterioară; ea este în voi şi constă în spiritul curatei iubiri de Dumnezeu şi de semeni şi în adevărul vieții spirituale care decurge de aici; căci cel care nu are în el şi nu simte dragostea față de Dumnezeu şi de semeni nu are nici viața şi nici învierea, care este Cerul în om, ci numai judecata, deci eterna moarte sigură în locul adevăratei vieți cereşti desăvârşite.

5. Spiritele celor răi supraviețuiesc fără îndoială şi ele într-un anumit mod; dar aceasta nu este decât o viață aparentă, asemănătoare cu cea a materiei celei grosiere sau cu cea a unor animale care hibernează în bârloguri sau în vizuini, complet inactive.

6. Sper că, după ce vă veți gândi bine la aceste aspecte, n-o să-Mi mai spuneți: Doamne, arată-ne porțile Cerului şi măcar o părticică din Cer, şi apoi arată-ne şi iadul, pentru ca, văzându-l, să ştim să ne ferim mai uşor de păcate! Cel care va cere aşa ceva nu va putea fi tratat de Mine decât ca un prost. Căci orice om are întru totul în el fie Cerul, fie, în cazul nefericit, iadul, şi poate să vadă totul în sine însuşi.

7. Cel care are în el iadul are sufletul surd şi orb, şi el nu ar deveni niciodată conştient de iadul din el, dacă conştiința lui nu l-ar avertiza din când în când - căci un suflet care a fost cuprins de iad este deja, ca să spunem aşa, mort de-a binelea, prin judecata materiei sale.

8. Dar un suflet care are în el Cerul, grație faptelor sale bune îndeplinite după Voința Mea, poate să îl contemple şi ziua în amiaza mare, precum şi în unele vise lucide nocturne. Căci viziunile din vis i-au fost date omului pentru ca el să întrețină, în timpul vieții sale pământeşti, o anumită legătură cu lumea spiritelor, spirite mai mult sau mai puțin elevate, în

funcție de cât de mult Cer adevărat şi-a creat şi clădit sufletul în el însuşi, prin bunele sale acțiuni, conforme cu Voința Divină.

9. De aceea, urmați poruncile Mele, şi nu veți întârzia să percepeți în voi forma şi natura Cerului - ați înțeles bine acum?"

10. Evreii, romanii, egiptenii şi indienii au răspuns: „Da, Doamne şi Învățătorule, şi îți mulțumim din adâncul inimii pentru această învățătură pe care ne-ai dat-o nouă, care suntem încă atât de orbi şi de surzi! Şi de aceea Te rugăm acum cu umilință să ai răbdare cu slăbiciunile noastre, care sunt încă foarte mari, căci vom urmări să facem în aşa fel încât această sfântă lumină pe care o reverşi asupra noastră să strălucească din ce în ce mai mult în noi."

Capitolul 19

Despre neputința omului

1. Eu am spus: „Orice ați face, să faceți întotdeauna în numele Meu, căci nimic din ceea ce veți face fără Mine nu va fi de folos pentru mântuirea sufletelor voastre! Şi chiar când veți fi făcut tot ceea ce ați fost sfătuiți pentru a dobândi viața eternă, considerați-vă şi mărturisiți în fața tuturor, cu adâncă umilință, că ați fost nişte servitori leneşi şi nefolositori! Căci singur Dumnezeu este totul şi face tot binele în om.

2. Atunci când un om acționează conform Voinței Divine recunoscute, căreia i se supune, el nu face propria sa voință, ci Voința lui Dumnezeu. Iar ceea ce face Voința Divină în om sau chiar într-un înger neprihănit nu este lucrarea omului sau a îngerului, ci a Celui prin a cărui voință se împlineşte lucrarea respectivă - voință pe care omul sau îngerul doar o acceptă şi i se supun.

3. Pentru om, a lucra pentru mântuirea sa înseamnă a face în mod liber ca, din iubire şi profundă venerație pentru Dumnezeu, voința sa să fie una cu Voința Divină, pe care a recunoscut-o şi căreia i se conformează. Dar aceasta deja nu mai este voința omului, ci aceea a lui Dumnezeu, care face tot binele în om, iar binele în om nu este aşadar nimic altceva decât opera lui Dumnezeu, iar cel drept trebuie să recunoască aceasta cu multă umilință. Căci un om care îşi atribuie tot meritul unei acțiuni bune arată prin aceasta că nu se cunoaşte pe el însuşi şi cu atât mai puțin pe Dumnezeu, şi prin urmare este foarte departe de Împărăția Tatălui Ceresc.

4. Aşa încât, slăviți-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi acționați întotdeauna în numele Său, şi atunci veți avea iubirea Lui în voi! Iar cine are iubirea lui Dumnezeu are totul în eternitate.

5. În afară de aceasta, rețineți bine şi următorul aspect: atunci când omul încalcă Voința recunoscută a lui Dumnezeu, făcând rău, fapta sa îi aparține în întregime, şi nu este opera lui Dumnezeu; căci, în această situație, el nu şi-a supus propria voință Voinței recunoscute a lui Dumnezeu, ci s-a opus acesteia, şi se poate spune pe bună dreptate că acțiunile lui rele îi aparțin în întregime. Şi tocmai prin această rea întrebuințare pe care o dă propriei sale voințe, în orbirea sa, omul îşi creează propria sa judecată şi propria sa nefericire.

6. În ce priveşte aspectele spirituale, este la fel ca în cazul unui comandant înțelept şi al soldaților săi. Miile de soldați trebuie să înfrunte o bătălie sângeroasă, dar niciunul dintre ei nu are dreptul să lupte decât după voința şi planurile comandantului. Cel care ascultă este fericit în luptă. Dar dacă unul dintre numeroşii luptători îşi va spune: «Ah, am şi eu curajul, forța şi cunoştințele necesare! Voi lupta pe cont propriu şi voi câştiga laurii pentru mine!», şi va ieşi din rândul soldaților ghidați de comandantul plin de experiență, va fi cu siguranță pierdut, pentru că va fi luat prizonier şi pedepsit. Şi a cui va fi atunci vina? Numai a lui! De ce nu a adoptat voința înțeleptului său comandant? Împreună cu ceilalți, i-ar fi fost uşor să învingă

duşmanul; dar vrând să fie el însuşi şi războinic şi comandant, a devenit o pradă uşoară pentru duşmani.

7. Eu sunt unicul comandant al vieţii care luptă împotriva a tot ceea ce este duşmanul ei. Cine luptă sub protecţia poruncilor Mele şi conform planurilor Mele va învinge cu uşurinţă numeroşii duşmani ai vieţii. Însă cine se va avânta în lupta împotriva lor fără Mine, după cum îl taie capul şi după propria sa voinţă, va fi prins şi aspru pedepsit. Şi, aflându-se în această crudă captivitate, cine îl va mai elibera pe el, dacă cei mai mari duşmani ai vieţii cu care trebuie să lupte se află chiar în lăuntrul lui?!

8. Dar dacă cineva învinge în luptă cu uşurinţă alături de Mine, această victorie este tot lucrarea Mea, căci el nu a putut să învingă decât urmând în mod exact Voinţa Mea, planul Meu şi sfatul Meu. Şi dacă victoria obţinută este lucrarea Mea, atunci şi gloria şi meritul îmi revin tot Mie!

9. Sper că înţelegeţi destul de bine acum de ce fără Mine nu puteţi face nimic pentru mântuirea veşnică a sufletelor voastre şi de ce, chiar şi atunci când aţi urmat toate poruncile înţelepte care v-au fost date, trebuie să mărturisiţi că nu aţi fost decât nişte servitori leneşi şi nefolositori.

10. Atunci când un ţăran îşi lucrează pământul, mai întâi îl îngraşă, apoi îl ară cu plugul, seamănă grăunţele în brazde şi le acoperă cu grapa, după care nu mai are nimic de făcut până la recoltă. Recolta va fi atunci meritul ţăranului, sau este mai degrabă, de la început şi până la sfârşit, meritul şi opera Mea? Cine i-a dat ţăranului cei doi boi puternici care îi trag căruţa? Cine i-a dat lemn şi fier, cine i-a dat boabele de grâu cu germenele viu al acestuia? Cine a pus în acest germene atâţia alţi germeni şi seminţe noi? Al cui este soarele cu lumina lui dătătoare de viaţă şi căldură? Cine i-a trimis rouă şi ploaia binefăcătoare? Cine a făcut ca spicele să crească şi să se coacă, şi, în sfârşit, cine i-a dat ţăranului viaţa, puterea, simţurile, raţiunea şi judecata?

11. Dacă vă veţi gândi mai bine, vă veţi da seama cât de infimă este lucrarea şi meritul ţăranului din exemplul dat. Dacă observăm cu atenţie, el nu a făcut aproape nimic - şi, totuşi, el îşi va spune poate: «Toate acestea le-am obţinut prin munca mea!». Spunând aceasta, el nu se gândeşte deloc la Cel care a fost lucrătorul principal al ogorului său! Nu ar trebui el mai degrabă să spună şi să mărturisească în inima sa: «Doamne, Tată bun şi sfânt din Cer, Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi! Căci toate acestea sunt şi vor fi mereu doar lucrarea Ta, şi eu nu am fost decât o slugă leneşă şi nefolositoare!»?

12. Şi dacă aşa se cuvine să spunem despre o operă materială, ce va trebui atunci să spună omul pe care Eu l-am ajutat prin toate mijloacele să-şi cultive ogorul vieţii sale spirituale, în timp ce el nu a avut nimic altceva de făcut decât să creadă în Mine şi să-şi însuşească apoi Voinţa Mea Divină, pe care Eu i-am dăruit-o, că şi cum ea i-ar aparţine cu totul, când ea este de fapt în întregime a Mea? Şi dacă acest om, având în totalitate Voinţa Mea, va putea să facă totul şi să realizeze lucruri măreţe, al cui va fi meritul principal?”

Capitolul 20

Despre legile divine

1. Ei au răspuns cu toţii: „Doamne şi Învăţătorule, totul, din întreaga eternitate, este opera Ta şi meritul Îţi revine numai Ţie! Noi, oamenii, nu suntem nimic în comparaţie cu Tine! Noi existăm numai prin iubirea şi graţia Ta, care vor să ne ridice la rangul de copii care sunt asemenea Ţie; suntem aşadar în totalitate opera Ta, şi numai Ţie Îţi revine meritul desăvârşirii noastre! O, Doamne şi Învăţătorule, nu ne părăsi niciodată; căci fără Tine nu suntem absolut nimic! Ce am şti noi, prin noi înşine, despre toate cele spirituale, despre Tine şi despre Voinţa Ta atotputernică?! Şi, la fel, şi urmaşii noştri îţi vor datora totul, dacă se vor păstra în

credința noastră pură. Dar Tu, Doamne, vei şti să ai grijă ca ei să nu se îndepărteze prea mult de această lumină care străluceşte acum atât de puternic peste noi!"

2. Eu am spus: „Pe viitor, ca de altfel şi până acum, această grijă va fi încredințată lucrătorilor ogoarelor şi viilor Mele. Totul va depinde de felul în care ei se vor supune Voinței Mele, pe care o vor recunoaşte. Astfel, atunci când Eu voi fi părăsit acest trup, aveți grijă să nu lăsați să apară discordia între voi; căci cu adevărat ea este mama Anticristului pe acest pământ! Vă spun aceasta dinainte, ca să vă păziți. Ştiu că voi veți face aceasta, dar rămâne de văzut dacă şi ucenicii voştri o vor face, pentru că trebuie să avem în vedere că şi ei vor avea, la fel ca şi voi, un liber-arbitru.

3. Învățătura Mea vă dă suprema libertate, şi de aceea ea nu poate fi propovăduită cu sabia şi nici cu lanțurile sclaviei; căci ceea ce îi dăruieşte omului suprema libertate trebuie să fie recunoscut şi acceptat într-o deplină libertate. Şi, la fel cum Eu v-am dat vouă totul fără plată, şi voi trebuie să le dați celor care vor dori să primească de la voi această învățătură tot fără plată.

4. Eu nu am forțat pe niciunul dintre voi, ci v-am spus, lăsându-vă deplina libertate: «Cine vrea, să vină, să asculte, să vadă şi să Mă urmeze!» Şi, fiind perfect liberi, voi ați procedat astfel de bunăvoie. La fel să faceți şi voi, în numele Meu, şi veți fi pe calea cea bună!"

5. Dar cel care va vrea să facă din aceasta o constrângere nu va fi ucenicul Meu, şi drumul său va fi presărat cu obstacole şi cu spini. Voi toți aveți în Mine un exemplu drept şi adevărat! Credeți că Mi-ar fi greu să-i oblig prin atotputerea Mea, într-o clipă, pe toți oamenii de pe acest pământ să accepte învățătura Mea şi să-Mi respecte voința? Căci unde va fi atunci libertatea aducătoare de fericire a oamenilor? Vă spun Eu: ea nu ar exista!

6. Căci o inteligență foarte limitată şi obtuză, constrânsă de o scânteie din Voința Mea este cu totul altceva decât o conştiință pe care nimic nu o limitează în niciun domeniu, împreună cu o rațiune lucidă, o înțelegere pătrunzătoare şi, în plus de aceasta, o voință total neîngrădită şi liberă, căreia nu i-am dictat niciodată sub constrângere poruncile şi sfaturile Mele părinteşti, ci numai sub forma liberă a datoriei morale[3]! Căci poruncile Mele nu au fost niciodată legi, ci doar sfaturi oferite din eterna Mea iubire şi înțelepciune unor oameni liberi, şi abia mai târziu oamenii au crezut că Mă slăvesc mai mult făcând din aceste sfaturi nişte legi insuportabile şi pedepsind încălcarea lor cu sancțiuni vremelnice sau veşnice.

7. Moise însuşi şi mulți alții după el au făcut multe astfel de legi, pentru a le inspira evreilor mai mult respect față de Voința revelată a lui Dumnezeu. Dar fariseii din zilele noastre au atins în această privință o culme nu numai a prostiei, ci şi a răutății, ce rezultă din ea în mod necesar. Dacă astăzi situația evreilor este atât de deplorabilă, aceasta este consecința inevitabilă a faptului că sfaturile Mele pe deplin libere au fost transformate în legi constrângătoare. Cum ar putea obligativitatea să se împace cu voința liberă şi cu judecata la fel de liberă, pe care nimic nu trebuie să o limiteze?

8. Desigur, liberul-arbitru al omul va accepta cu recunoştință luminarea gândirii sale, ca pe o grație venită de sus; dar va blestema cu toată ființa constrângerea. De aceea, orice om supus unei legi constrângătoare putem spune că se află sub semnul unei judecăți permanente şi este ca şi blestemat.

9. De aceea, cei care le vor da oamenilor legi constrângătoare în numele Meu le vor da, în locul binecuvântării Mele, jugul cel greu şi povara strivitoare a blestemului şi vor face din ei sclavii păcatului şi ai judecății.

10. Astfel, când voi veți răspândi învățătura Mea, vegheați înainte de toate să nu le dați oamenilor un nou jug greu de purtat, ci să-i eliberați de cel vechi!

11. Când oamenii vor recunoaşte şi vor înțelege în mod liber adevărul luminos al învățăturii Mele şi al preamilostivei Mele Voințe părinteşti, ei îşi vor face de bunăvoie din el o

[3] Vezi nota de la capitolul 9 - n. t.

lege a necesității liber consimțite, căreia i se vor conforma; numai aceasta va putea să contribuie la adevărata mântuire a sufletelor lor, şi niciodată, sau foarte greu, o lege impusă; şi aceasta mai întâi datorită faptului că a supune liberul-arbitru unei legi este contrar Ordinii Mele şi îl face pe om mai ignorant, în loc să-l lumineze; şi apoi, pentru că aceia care dictează o asemenea lege îşi arogă o autoritate superioară, devenind repede mândri, orgolioşi şi tiranici. Apoi, în virtutea autorității divine pe care şi-o arogă şi în fața căreia supuşii lor trebuie să tremure mai mult decât în fața lui Dumnezeu Însuşi, ei adaugă regulilor pur divine propriile lor precepte rele, pretinzând că acestea reprezintă o voință divină nou revelată şi cerând să fie respectate cu mult mai riguros decât poruncile pur divine.

12. Astfel vor apărea apoi superstiția şi idolatria, ura şi persecutarea celor care nu li se supun, crimele şi războaiele devastatoare. În ignoranța lor, oamenii justifică aceasta prin tot felul de absurdități, ajungând până la a crede că îi fac lui Dumnezeu un serviciu, săvârşind cele mai mari nelegiuiri împotriva semenilor lor de altă credință. Şi singurii vinovați pentru aceasta sunt cei care au dat asemenea legi constrângătoare!

13. Dar aceasta le va asigura primele locuri din iad, sub cea mai inflexibilă constrângere, pentru că au fost slugile lui zeloase încă din această lume; căci în Cerurile Mele domneşte numai suprema libertate, şi, prin aceasta, armonia desăvârşită, dobândită prin iubirea curată şi prin suprema înțelepciune.

14. Acum, că v-am arătat şi v-am explicat clar toate acestea, ştiți ce aveți de făcut în mod liber, fără nici cea mai mică constrângere interioară, atunci când veți propovădui Evanghelia Mea. Dacă vreunul dintre voi sau dintre ucenicii voştri va vrea să acționeze altfel, el va fi avertizat de către Mine, dar nu constrâns, însă oamenii cei buni vor recunoaşte foarte repede, după roadele sale rele, fiul cărui spirit este un astfel de ucenic.

15. Totuşi, voi nu trebuie să credeți că Eu, spunându-vă acestea, desființez legea pe care i-am dat-o lui Moise. De fapt este aceeaşi lege, pe care Eu v-o restitui acum în puritatea ei originară, şi nu anulez decât vechea constrângere, pentru a vă reda deplina voastră libertate de la începuturi; şi tocmai în aceasta constă la modul esențial mântuirea sufletelor voastre: în eliberarea de jugul cel crud al judecății şi al Satanei, prințul binecunoscut al nopții şi al întunericului, astfel încât să nu mai trebuiască niciodată să fiți supuşi, în numele Meu, niciunei legi constrângătoare.

16. Şi tocmai de aceea este bine să le faceți şi voi fraților voştri, în numele lui Dumnezeu, ceea ce fac Eu Însumi acum cu voi, redându-vă în felul acesta întreaga voastră libertate dumnezeiască. Botezați-i de fiecare dată în numele eternei şi nesfârşitei iubiri, ce se revarsă fără încetare de la Tatăl Suprem, botezați-i în numele Rostirii Dumnezeieşti Creatoare (al Logosului Divin), care face ca Însuşi Fiul să fie întrupat şi să se manifeste în numele atotputerniciei Tatălui, botezați-i în numele Duhului Său cel Sfânt, în care este de-a pururi prezent Adevărul Său Suprem şi în care se manifestă Voința atotputernică a Tatălui, ce este prezentă şi în ființa Fiului. Şi vegheați să dispară din ființa lor vechea tară ereditară, ce vă este binecunoscută şi totodată este condamnabilă, care se manifestă sub forma constrângătoarei legi a lui «este obligatoriu să...!». Înlocuiți neîntârziat în ființa şi în conştiința lor aceasta cu imperativul plin de înțelepciune dumnezeiască: «este dumnezeieşte necesar şi plin de înțelepciune să...!». Astfel oamenii vor fi întotdeauna liberi să aleagă după cum vor voi, dar totodată ei trebuie să ştie încă de la început că fiecare alegere a lor provoacă apoi în mod evident consecințe ce sunt inevitabile. Oamenii care aleg bine în conformitate cu nevoile lor dumnezeieşti, pline de înțelepciune, fac astfel ceva bun şi plăcut în fața lui Dumnezeu, iar cei care aleg după trebuințele lor rele fac astfel rău în fața lui Dumnezeu. Acesta este marele secret pe care puțini sunt capabili să-l priceapă şi să-l urmeze întru totul ca atare. Spuneți-Mi dacă ați înțeles toate acestea."

Capitolul 21

Agricola cere îndrumări pentru educarea tinerilor

1. Toți au răspuns afirmativ; totuşi Agricola s-a apropiat de Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, acum recunosc şi eu în adâncul ființei mele prea-purul adevăr divin al cuvintelor Tale luminoase şi înțeleg că această constrângere a legii este lucrarea orbirii oamenilor, care privează ființa umană în mod fatal de orice lumină superioară, pentru că astupă toate acele izvoare prin care pura lumină spirituală a Cerurilor ar putea să se reverse în ea, şi îi împinge astfel sufletul, cu o forță irezistibilă, în materia cea întunecată care îl striveşte. Dar astăzi, acest mare rău a dobândit o asemenea putere încât va fi extrem de greu să fie pe deplin înlăturat de pe fața pământului!

2. Să ne uităm, de exemplu, doar la multitudinea noastră de legi romane, de a căror respectare cu rigurozitate au grijă, ca nişte câini credincioşi de pază, cel puțin opt sute de mii de războinici orbi şi cruzi, şi un număr la fel de mare de preoți păgâni întunecați, dispunând de o autoritate nelimitată. Chiar şi cu cea mai mare bunăvoință, cu cea mai mare inteligență şi cu cea mai mare energie din lume, forțelor omeneşti le-ar fi pur şi simplu cu neputință să distrugă acest obstacol funest pentru suflet.

3. Şi nu vorbesc aici decât despre Statul Roman, cunoscut ca fiind cel mai civilizat în zilele noastre, şi nu despre celelalte regate, în care nu există o diferență prea clară între oameni şi animalele sălbatice. Iar dacă ne lovim la noi, romanii, de dificultăți insurmontabile, ce s-ar putea face cu popoarele barbare?

4. Bineînțeles, unii oameni, ca mine sau ca alții care sunt prezenți aici, vor accepta această lucrare cu mare bucurie; dar atunci când vor începe să se constituie comunități întru această cunoaştere spirituală curată, preoții vor năvăli peste împărat şi vor face presiuni asupra lui până când acesta va porni împreună cu armata sa la luptă împotriva acestor comunități. Şi atunci lanțurile vechii legi se vor strânge şi mai tare în jurul sărmanelor popoare. Vai şi-amar de cei care vor mai îndrăzni să răspândească pe undeva învățătura Ta!

5. Trebuie să mai menționez şi o altă chestiune, care mi se pare de o mare importanță, şi anume, educația tinerilor, încă din leagăn. Deja, mii şi mii de copii sunt greşit educați, fie prin dragostea nechibzuită a părinților, care îi răsfață peste măsură, fie, dimpotrivă, prin rigoarea lor tiranică şi orbirea lor în toate privințele. Mai mult, pentru cei pe care îi numim oameni înstăriți, care trăiesc în oraşe, se mai adaugă şi şcolile, care se află toate sub sceptrul preoților. Aici copiii învață să citească, să scrie şi să socotească, dar din punct de vedere spiritual nu au parte decât de cea mai întunecată superstiție.

6. Eu întreb, în primul rând, cum să procedăm pentru a le arăta părinților cum trebuie să-şi educe încă de acasă copiii? Şi, odată ce vom obține aici un rezultat bun, cum să procedăm pentru ca învățătura Ta, care conduce la adevărata mântuire a sufletelor, să ajungă în şcolile publice? Doamne şi Învățătorule, ştiu că sfaturile Tale sunt indescriptibil de bune şi de adevărate - şi ar fi chiar şi mai valoroase dacă s-ar pune cu adevărat în practică de către un număr cât mai mare de oameni în viața de zi cu zi. Cu toate acestea, îmi pare totuşi cu neputință ca oamenii să îmbrățişeze învățătura Ta în proporții apreciabile, pe căi în întregime naturale. Pentru aceasta, va trebui ca atotputerea Ta să intervină în mod considerabil şi suficient de vizibil, altfel nu se va putea face nimic cu omenirea, până la sfârşitul timpului.

7. Eu nu sunt desigur un „profet, dar sunt un om politic destul de în vârstă şi am şi multă experiență. Cunosc instituția Statului, cunosc oamenii şi pot să prevăd fără greş cum va fi primită această cauză şi ce va rezulta din ea dacă o vom face cunoscută prin mijloacele umane obişnuite.

8. De aceea, în afară de învățătura divină, de care sunt şi eu de acum înainte cu totul pătruns, la fel cum va fi cu siguranță în viitor şi întreaga mea casă, Te rugăm să ne mai arăți şi nişte căi şi mijloace sigure prin care să ne ocupăm, cu eficiență, de oamenii cei slabi. Căci

altfel oamenii vor rămâne, cu puține excepții, până la sfârşitul timpurilor acestui pământ, exact aşa cum sunt acum: nişte animale înzestrate cu minte proprie, ceva raţiune axată pe materie şi cu o libertate de voinţă ghidată de simţuri şi rea."

Capitolul 22

Despre legile evoluției spirituale

1. Eu am spus: „Tu ai vorbit cu multă înțelepciune din punct de vedere politic, şi lucrurile se prezintă chiar aşa cum ai arătat tu, în felul tău deschis şi cinstit. Dar Eu îți spun: noi nu trebuie să modificăm situația actuală, chiar dacă ne stă desigur în putință.

2. Căci la fel cum ziua pe acest pământ nu vine dintr-odată, ci există mai multe trepte de intensitate a luminii, de la prima mijire a zorilor până la răsărit, tot la fel este şi cu răsăritul zilei spirituale la oamenii de pe acest pământ. Dacă Eu aş revărsa dintr-odată asupra tuturor oamenilor marea zi a Spiritului, ei ar deveni leneşi şi ar renunța să mai caute, atâta timp cât ar mai purta povara propriului lor trup. Ei ar respecta desigur poruncile şi ar acționa conform adevărului luminos din ele, dar ar face-o mai degrabă într-un mod mecanic, şi nu într-unul plin de viață. De aceea, este cu mult mai bine ca oamenii să nu vadă decât în mod gradat ziua spirituală răsărind în ei, în urma propriilor lor căutări, şi, în plus, să trăiască bucuria de a-i învăța şi pe frații lor aflați încă în întuneric şi de a-i impulsiona să caute şi ei lumina, ceea ce nu s-ar petrece dacă atotputernicia Mea i-ar da dintr-odată fiecărei ființe umane, fără ca ea să aibă nimic de făcut, plenitudinea zilei spirituale.

3. Mai ales în aceste vremuri foarte întunecate, ucenicii care vor răspândi învățătura Mea vor fi înarmați cu toate puterile, care deocamdată îmi aparțin doar Mie, şi vor putea face mari semne şi miracole în numele Meu atunci când acestea vor fi necesare pentru adevăratul bine al oamenilor. Totuşi, miracolele vor avea o mult mai mare valoare acolo unde oamenii vor crede deja în Mine şi vor urma învățătura Mea.

4. Căci cuvântul singur nu constrânge sufletul, ci îl lasă absolut liber să gândească şi să acționeze, în timp ce miracolele, atunci când ele preced învățătura Mea, constrâng sufletul la credință, şi deci nu valorează mai mult decât constrângerea prin lege.

5. Cât despre legile statale exterioare, ele sunt necesare pentru trupul omului; căci atâta timp cât nu este plenar renăscut în Spirit, omul are încă nevoie de legi exterioare care să-l deprindă cu umilința şi cu răbdarea, ce sunt indispensabile pentru adevărata renaştere spirituală. Pe de altă parte, aceste legi îi împiedică pe oamenii răi şi întunecați să le facă prea mult rău semenilor lor, arătându-le cu exactitate ce le este permis şi pedepsindu-i atunci când nu se conformează.

6. Vă spun aceasta pentru ca voi să rămâneți supuşi autorității acestei lumi, chiar dacă ea nu vă pare a fi prea bună, ba chiar uneori cu totul rea; căci puterea i-a fost dată de sus. Iar cel care a renăscut în Spirit va fi la fel de puțin tulburat ca şi Mine de vreo lege lumească.

7. În ceea ce priveşte copiii, ei trebuie să fie tratați şi educați cu o iubire adevărată, dar fermă. Părinții prea îngăduitori şi care îşi răsfață prea mult copiii le provoacă sufletelor lor un mare rău, şi pentru aceasta ei vor trebui să dea socoteală.

8. Părinții înțelepți vor fi binecuvântați cu copii înțelepți şi cuminți.

9. Pentru educarea copiilor, constrângerea[4] este necesară atâta timp cât ei nu ascultă de bunăvoie şi cu bucurie de ceea ce legile au bun în ele. Dar când aceasta se realizează, înseamnă că acel copil a anulat în lăuntrul său constrângerea legii şi a devenit o ființă liberă.

10. Puneți în practică ceea ce ați auzit, şi totul va fi bine! Cine mai are de întrebat ceva să întrebe, şi Eu îl voi lămuri, astfel ca el să poată să păşească în lumină."

[4] *Muss*, cu sensul de constrângere sau obligație, şi nu de violență (vezi cap. 9 şi14) - n. t.

Capitolul 23

Cum să fie îndepărtată preoțimea păgână

1. Atunci, romanul Agripa, care locuia la Emmaus, a înaintat către Mine împreună cu însoțitorul său, Laius, şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, Tu ne-ai dezvăluit lucruri măreţe, şi ne simțim de parcă ne-ai fi luat un bolovan de pe inimă; totuşi, nu ai vorbit prea mult despre un aspect, pe care prietenul nostru Agricola l-a prezentat ca pe un obstacol în ceea ce priveşte răspândirea învățăturii Tale, şi anume, înverşunarea preoților păgâni, care va fi foarte greu de învins.

2. Chiar şi aici, unde preoții evrei mai au totuşi idee despre un Dumnezeu unic şi adevărat, această sarcină este dificilă. Şi atunci, ce se va petrece cu preoții păgâni, care sunt atât de afundați în materialism încât nu au nici cea mai vagă idee despre existența unui Dumnezeu adevărat, şi care îşi cioplesc divinitățile, pe care poporul trebuie să le adore şi cărora trebuie să le aducă sacrificii, adesea din cele mai grosolane materiale, cum ar fi piatra, bronzul sau lemnul?! Ar fi, cred, foarte bine dacă ne-ai mai spune câte ceva şi în această privință.”

3. Eu am spus: „Nici pentru aceasta nu trebuie să vă faceți griji inutile! În primul rând, vă spun că veți câştiga cu mult mai repede pentru învățătura Mea o sută de preoți păgâni decât un singur fariseu, căci preoții păgâni au pierdut mult din prestigiul lor din cauza filozofilor greci şi a imitatorilor lor romani; iar în al doilea rând, miracolele lor au fost total discreditate de numeroşii magicieni călători care au venit din toate colțurile lumii la Roma, etalându-şi măiestria. Unii mai continuă să-i urmeze pe preoți din respect pentru convenienţe şi asistă la reprezentațiile lor ca să treacă timpul, dar nu prea mai cred în ei. Astfel că în curând nu vor mai exista preoți păgâni în popor, pe când preoțimea iudaică se va menține încă multă vreme. Dar cel mai grav este faptul că se va constitui în numele Meu o nouă castă a fariseilor, care va fi mult mai rea decât aceasta de acum!

4. Când v-am explicat al doilea capitol din Profetul Isaia, v-am vorbit şi despre această nouă preoțime, deci nu este necesar să vă spun mai multe.

5. Cât despre preoții păgâni, propriile lor tenebre încep deja să devină atât de apăsătoare chiar şi pentru ei înşişi, încât mulți dintre ei tânjesc după o lumină bună şi adevărată. De aceea, în taină, mulți pleacă din când în când în Egipt pentru a primi acolo o învățătură mai bună despre menirea omului, de la câte un înțelept. Situația cu preoții păgâni nu este deci atât de rea pe cât vă imaginați, şi de aceea nici nu am vrut să insist asupra ei acum; dar, din moment ce voi credeați că acesta este un obstacol de netrecut, a fost necesar să vă arăt că vă înşelați.

6. Dar ceea ce vă spun cu deosebire şi vă cer în mod stăruitor este să nu faceți cu niciun preț din învățătura Mea o lege constrângătoare pentru oameni, pentru ca ea să se mențină până la sfârşitul timpurilor, cel puțin pentru unii, în toată puritatea şi libertatea ei, iar Eu să rămân în Spirit mereu printre voi.

7. Cu timpul, bineînțeles că o mulțime de profeți falşi în întregime sau pe jumătate se vor ridica în numele Meu şi vor spune una şi alta; dar clarvăzătorii purei învățături vor lucra împotriva lor cu blândețe şi răbdare şi vor triumfa până la urmă.

8. Nu vă pot ascunde faptul că numărul celor foarte puri va fi întotdeauna cu mult inferior celor impuri; dar Eu nu pot împiedica aceasta, iar voi, cu atât mai puțin, în afară doar de situația în care i-aş face pe toți oamenii liberi, prin puterea Cuvântului Meu!

9. Cu adevărat, dacă aş fi vrut să fac aceasta pentru oameni prin Voința Mea atotputernică, nu aş fi avut nevoie să Mă întrupez pe acest pământ; căci aş fi putut să continui în eternitate să guvernez din Cerul Meu toate creaturile, cum fac de altfel şi acum, fără ca voi să remarcați în ele nici cea mai mică modificare. Căci Eu nu M-am întrupat pe acest pământ de

dragul pietrelor, al plantelor şi al animalelor, ci numai pentru om, care trebuie să rămână pe deplin liber în voinţa şi cunoaşterea sa! Şi nici măcar Eu nu pot să îi impun o constrângere divină, ci pot doar să-i dau această veritabilă evanghelie din Ceruri, care este deplina libertate divină, şi apoi să îl las să aleagă şi să acţioneze liber.

10. Vă asigur însă că nerespectarea învăţăturii Mele va aduce întotdeauna aceleaşi urmări nefaste, ceea ce este suficient pentru a-i înfrâna pe cei care, după ce vor fi dobândit o bună cunoaştere a acestei învăţături curate, vor dori, în ciuda a tot, să se întoarcă din nou către lume.

11. La momentul potrivit, când suferinţa va fi prea mare, Eu voi şti foarte bine să curăţ pământul de vechile gunoaie! V-am arătat deja consecinţele - nefaste ale păcatului pentru trup şi suflet; trupul va decădea, fiind afectat de tot felul de boli grave, iar sufletul va fi cuprins de îndoială, datorită necredinţei sau falselor credinţe, precum şi datorită tuturor acţiunilor rele şi necugetate care rezultă din acestea.

12. Dar cei care se vor menţine în pura lumină a vieţii îşi vor da seama cu uşurinţă ce spirit îi guvernează pe oamenii aflaţi în suferinţă fizică şi morală. Când veţi vedea asemenea oameni, mergeţi la ei şi spuneţi-le: «Pacea să fie cu voi! V-aţi rătăcit, iar noi am venit la voi, călăuziţi de Spiritul lui Dumnezeu, pentru a vă anunţa adevărata evanghelie, calea către lumina vieţii, care este adevărata mântuire a sufletului în Dumnezeu.»

13. Dacă ei vă primesc, rămâneţi, învăţaţi-i adevărul şi arătaţi-le cum să acţioneze după principiile sale uşor de înţeles. Dacă le primesc cu bucurie şi se grăbesc să le pună în practică, rugaţi-vă pentru ei, aşezaţi-vă mâinile deasupra bolnavilor, ca ei să se vindece de toate relele, apoi botezaţi-i aşa cum v-am învăţat Eu; şi astfel veţi face, conform Voinţei Mele, o lucrare care va fi pe placul Meu, iar răsplata voastră în Ceruri va fi mare.

14. De fiecare dată când veţi fi adus astfel o comunitate pe calea cea bună, îi veţi fi vindecat bolnavii şi îi veţi fi întărit în numele Meu, alegeţi apoi din sânul ei pe omul cel mai învăţat şi mai credincios, pentru ca el să vegheze asupra celorlalţi cu toată dragostea. Acordaţi-i respectivului în mod special darurile Sfântului Duh, pentru ca el să fie un adevărat binefăcător pentru comunitatea care i-a fost încredinţată. Dar să nu-l legaţi printr-o lege constrângătoare, şi nici el nu trebuie să facă aceasta cu membrii comunităţii sale, cu excepţia copiilor, cât timp aceştia sunt încă în grija părinţilor lor, după cum v-am spus deja mai devreme.

15. Mai mult, deşi respectivul păstor va fi desemnat de voi în numele Meu, aceasta să nu-i confere niciun fel de rang pământesc, ci el trebuie să fie, ca şi voi, prea-umilul şi cel mai neînsemnat servitor al fraţilor şi surorilor încredinţate lui şi să nu accepte să fie venerat şi nici plătit pentru serviciile aduse; căci ceea ce el a primit fără plată trebuie să înapoieze tot fără plată şi cu toată dragostea fraţilor şi surorilor sale poate mai puţin înzestraţi decât el.

16. În schimb, el poate să accepte ceea ce comunitatea îi va da de bunăvoie şi cu iubire, aşa cum v-am îngăduit şi vouă; căci cel care îi face bine unuia dintre mesagerii Mei va primi şi el răsplata unui mesager. Acum ştiţi tot ce era important să ştiţi; şi veţi afla multe altele la momentul potrivit.”

Capitolul 24

Trinitatea dumnezeiască şi manifestarea acesteia în om

1. Atunci un fariseu a venit înaintea Mea şi Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, ne-ai spus că ucenicii care îţi vor răspândi adevărata învăţătură a vieţii îşi vor pune mâinile deasupra celor care vor primi cu bucurie învăţătura Ta, spre a face să se manifeste prin fiinţa lor dumnezeieştile daruri ce vin de la Dumnezeu, pentru a-i boteza; adică, atunci când ei vor face aceasta, îi vor întări în credinţă în numele Tatălui Ceresc cel veşnic, care este nesfârşită iubire, în numele Rostirii Sale Dumnezeieşti creatoare (al Logosului Său), ce se manifestă din abun-

dență şi fără încetare în Fiul şi face să fie evidentă înțelepciunea Tatălui Ceresc, şi în numele Sfântului Duh, în care se manifestă Voința atotputernică a Tatălui, ce este prezentă şi în ființa Fiului.

2. Eu mă gândesc aşa: dacă ucenicii Tăi i-ar boteza numai în numele Tău sau numai în numele Tatălui pe toți cei care vor îmbrățișa învățătura Ta, prin aceasta s-ar evita numeroasele neînțelegeri care ar risca să apară după aceea; căci cu aceste trei nume şi aspecte, oricât de sublime şi de sacre ar fi ele, există riscul foarte mare ca oamenii mai puțin inteligenți să se apuce după aceea să creadă în trei persoane divine, care ar fi zei separați, la fel cum la vechii egipteni, Unicul Dumnezeu Adevărat al purei credințe antice s-a transformat de-a lungul timpului într-o puzderie de zei, reprezentând nenumăratele calități ale lui Iehova; imaginația oarbă a oamenilor a născocit astfel tot felul de divinități, fiecare având o funcție specifică şi fiind venerată în templele sale proprii, dar, în acelaşi timp, a căzut într-un materialism atât de grosier, încât a ajuns să atribuie celor mai multe dintre ființele divine astfel reprezentate slăbiciunile omeneşti cele mai vulgare şi pasiunile cele mai josnice.

3. Cu timpul, după câteva secole poate, s-ar putea ajunge din nou în situația ca oamenii mai orbi şi ignoranți să sfârşească prin a-şi imagina trei zei sub marile nume simbolice pe care le vor fi aflat cu ocazia botezului, şi atunci vor începe să venereze separat aceste trei presupuse divinități şi să le construiască temple speciale. Odată ce se va petrece aceasta, nu va mai dura mult şi oamenii se vor apuca să-i venereze şi pe ucenicii Tăi, cărora le vor fi aflat numele, şi chiar pe succesorii lor, la fel ca pe Tine, şi să le construiască temple pentru a-i adora. După părerea mea, toate acestea ar putea fi uşor evitate şi pentru mult timp dacă L-ai face cunoscut pe Dumnezeu sub un singur nume şi ca un concept unic. Ce crezi despre aceasta, Doamne?"

4. Eu am spus: „Ai dreptate! Şi totuşi, Eu nu pot decât să vă cer să faceți astfel, căci prin aceste trei concepte este revelată pe deplin natura lui Dumnezeu.

5. Este adevărat că oamenii cu o înțelegere mai slabă vor crede că este vorba de o divinitate formată din trei persoane; dar dacă vrem să rămânem cu totul fideli adevărului profund, este imposibil să exprimăm acest aspect în alt fel.

6. Vezi tu, omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi cel care vrea să se cunoască pe sine însuşi pe deplin trebuie să ştie că, deşi este o ființă unică, are de fapt trei fațete, care pot fi numite personalități! Tu ai un trup dotat cu simțuri şi cu toate părțile, organele şi componentele necesare unei vieți libere şi autonome, de la cele mai mari până la cele mai mici, unele chiar atât de mici încât nici nu poți să ți le imaginezi. Pentru necesitatea formării în el a sufletului spiritual, trupul are o viață naturală proprie, în mod clar distinctă de viața spirituală a sufletului. El trăieşte cu hrana materială cu care îşi constituie sângele şi celelalte fluide care îi vor hrăni diversele părți componente.

7. Inima posedă încă un mecanism viu special care o face să se dilate şi să se contracte alternativ şi neîncetat, şi prin aceasta să pompeze în toate părțile trupului sângele, care îl ține în viață, precum şi celelalte fluide rezultate din sânge; apoi, contractându-se, să le aducă din nou la ea, pentru a le impregna cu noi elemente nutritive, înainte de a le expulza din nou, pentru a hrăni nenumăratele părți, extraordinar de diverse, ale trupului, unde sălăşluiesc nenumărate spirite naturale, foarte diverse, iar fiecare dintre acestea îşi extrage substanțele hrănitoare necesare din sânge şi le asimilează, întărind şi hrănind astfel partea pe care o guvernează; fără această activitate neîncetată a inimii, care fortifică tot trupul, omul nu ar supraviețui nici măcar o oră din punct de vedere trupesc.

8. Iar sufletul nu are absolut nimic de făcut în această activitate vitală, care nu are nicio legătură cu liberul său arbitru; la fel este şi în cazul plămânilor, ficatului, splinei, stomacului, intestinelor, rinichilor şi al celorlalte numeroase părți ale trupului, pe care nici măcar nu le cunoaşte şi de care nu trebuie să se sinchisească; totuşi, trupul, persoană completă în sine,

acționează ca şi cum sufletul şi el n-ar fi decât una şi aceeaşi persoană! Şi, cu toate acestea, cine ar putea să spună că trupul şi sufletul sunt unul şi acelaşi lucru?

9. Dacă vom analiza sufletul în mod separat, vom vedea că şi el este un om complet, compus exact din aceleaşi părți ca şi trupul, dar dintr-o substanță spirituală în loc de una materială, de care se foloseşte în acelaşi mod, dar la un nivel superior şi spiritual.

10. Deşi trupul, pe de o parte, şi sufletul, pe de altă parte, sunt în sine două «persoane» cu totul distincte, fiecare acționând în modul său particular, despre care nu trebuie nici măcar să-i dea socoteală celuilalt, aceste două «persoane» formează totuşi, pentru ceea ce ține de adevăratul scop al vieții, o singură ființă omenească, astfel încât nimeni nu poate să spună despre sine sau despre altcineva că este doi, şi nu unul. Căci trupul trebuie să servească sufletul, iar acesta din urmă trebuie să servească trupul prin rațiunea şi voința sa. De aceea sufletul este răspunzător atât de acțiunile pentru care s-a folosit de trup, cât şi de propriile sale acțiuni, care sunt gândurile, poftele, aspirațiile şi dorințele de tot felul.

11. Şi, dacă vom analiza şi mai amănunțit viața şi natura sufletului în sine, vom descoperi foarte repede că el este o entitate substanțială, care nu este cu mult mai presus de sufletul unei maimuțe, de exemplu. Sufletul omului are fără îndoială o rațiune instinctuală ceva mai elevată decât sufletul unui animal, dar totuşi nu se poate vorbi despre o înțelegere şi o judecată superioară şi liberă asupra naturii lucrurilor şi fenomenelor.

12. În suflet există aşadar un al treilea «om», de esență pur spirituală, care îşi are sălaşul chiar în interiorul sufletului şi care împlineşte această funcție superioară, cu adevărat cea mai elevată şi întru totul asemănătoare lui Dumnezeu. El este cel prin care sufletul poate să deosebească adevărul de fals şi binele de rău, poate gândi liber în absolut orice domeniu şi poate avea un liber-arbitru desăvârşit, grație căruia, atunci când voința sa liberă, susținută de Spirit, se consacră adevărului şi binelui, el (sufletul) devine tot mai asemănător cu acest Spirit, adică puternic şi înțelept, şi atunci renaşte în Spirit, perfect identic cu acesta.

13. Atunci, la drept vorbind, sufletul devine una cu Spiritul său şi, de asemenea, elementele cele mai nobile ale trupului unui suflet desăvârşit - care sunt de fapt feluritele spirite trupeşti - se vor transforma în trupul spiritual substanțial, pe care l-am putea numi carnea sufletului, şi, în cele din urmă, în cel esențializat al Spiritului. Astfel trebuie înțeleasă adevărata înviere a cărnii la Judecata de Apoi, care este cu adevărat o zi a vieții pentru suflet şi care survine atunci când un om este plenar renăscut în Spirit, fie încă din această viață, fie, ceea ce este mult mai anevoios şi mai de durată, pe lumea cealaltă.

14. Dar, deşi un om pe deplin renăscut în Spirit este un singur om, desăvârşit, natura lui are totuşi întotdeauna la bază o trinitate perfect diferențiată!

15. Cum se petrece aceasta, am să vă explic acum foarte clar, aşa că ascultați-Mă cu toții cu mare atenție!”

Capitolul 25

Activitățile celor trei corpuri ale omului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dacă veți fi un pic atenți, veți observa aceste trei aspecte distincte la fiecare lucru sau ființă: primul, care este cel mai evident, este bineînțeles forma exterioară, fără de care niciun lucru şi nici o ființă nu ar putea fi imaginată şi nici nu ar putea avea o existență reală. După aceea, al doilea aspect este, în mod evident, conținutul lucrurilor şi al ființelor. Fără el, acestea nu ar mai exista şi nu ar mai avea o formă exterioară. Dar care este al treilea aspect, la fel de necesar realității unui lucru sau unei ființe ca şi celelalte două? Este o putere interioară care sălăşluieşte în profunzimea fiecărui lucru sau ființă, care ține oarecum împreună elementele acestui conținut al său şi constituie propriu-zis esența sa. Şi pentru că ea determină conținutul, şi, prin urmare, şi forma exterioară a lucrurilor şi a ființe-

lor, această putere este esența fundamentală a oricărei existențe, de orice tip. Fără ea, nicio ființă, obiect sau lucru nu ar putea fi concepute, neavând nici conținut, nici formă exterioară.

2. Vedeți acum că aceste trei aspecte despre care am vorbit sunt net distincte unele de altele, pentru că forma exterioară nu este conținutul, iar conținutul nu este puterea care-l determină. Şi totuşi, aceste trei elemente sunt una; căci dacă nu ar exista puterea, nu ar exista nici conținutul, şi, cu siguranță, nici forma exterioară.

3. Să ne întoarcem acum la suflet! Pentru a avea o existență concretă şi bine definită, el trebuie să aibă o formă exterioară, cea a unei ființe omeneşti. Forma exterioară este aşadar ceea ce numim carnea sau trupul, care poate fi încă material sau dintr-o substanță mai spirituală.

4. Dar dacă sufletul, deci omul, există ca formă, el trebuie să aibă de asemenea un conținut corespunzător acestei forme exterioare. Acest conținut sau corp interior al său este ființa sa proprie, deci sufletul însuşi.

5. Dar dacă toate acestea există, puterea care se află la originea întregului suflet există de asemenea, şi acesta este Spiritul. Spiritul este de fapt totul, din moment ce fără el nu ar putea să existe substanța pură, şi fără aceasta din urmă nici trupul, adică forma exterioară.

6. Totuşi, deşi aceste trei «persoane» clar distincte nu formează în realitate decât o singură ființă, ele trebuie să poarte denumiri diferite şi să fie recunoscute ca fiind distincte.

7. În Spirit, sau esența eternă, sălăşluiesc iubirea, puterea care se află la originea a tot ce există, inteligența supremă şi voința liberă şi vie; toate acestea împreună creează substanța sufletului şi dau forma sau natura trupului.

8. Odată ce sufletul, adică omul, se manifestă conform voinței şi inteligenței Spiritului, Spiritul se retrage în cea mai mare profunzime a sufletului, dându-i acestuia, conform voinței şi inteligenței sale lăuntrice, o voință liberă, care este întrucâtva detaşată de Spirit, precum şi o inteligență liberă oarecum autonomă. Sufletul şi le însuşeşte pe acestea atât prin percepțiile exterioare ale simțurilor, cât şi printr-o priză de conştiință interioară, şi le perfecționează în aşa fel încât această inteligență perfecționată va părea a fi opera lui.

9. Şi tocmai datorită acestei necesare stări, în care sufletul se simte într-un fel separat de Spiritul său, el devine capabil să primească o revelație, atât exterioară, cât şi interioară. Dacă o primeşte, o acceptă şi o pune în practică, el începe să se unească cu Spiritul său, care îi transferă atunci libertatea sa fără limite, atât în ceea ce priveşte inteligența şi libertatea voinței ce rezultă din această inteligență lucidă a Spiritului, cât şi în ceea ce priveşte puterea de a făptui tot ceea ce recunoaşte şi voieşte.

10. Ajunşi aici, puteți să înțelegeți faptul că sufletul, deşi este gândul-Spiritului transformat în substanță vie - fiind deci, în esență, Însuşi Spiritul -, poate, în ciuda a tot, să fie considerat ceva distinct, provenit din Spirit, fără a fi totuşi altceva decât Spiritul Însuşi.

11. În sfârşit, experiența de zi cu zi vă arată că sufletul este înveşmântat într-un trup exterior, care apare întrucâtva ca o a treia persoană. Trupul slujeşte sufletului ca manifestare exterioară a Spiritului său interior şi are scopul de a orienta inteligența şi libera voință a sufletului spre exterior şi de a le limita, pentru ca după aceea el să caute şi să descopere nelimitarea interioară a inteligenței, a voinței şi a adevăratei forțe care rezidă în el, pentru a deveni prin aceasta, în uniune cu Spiritul, care rămâne unica esență veritabilă a omului, un tot unificat, perfect individualizat şi autonom, de o măreție absolută.

12. După această explicație esențială, care, sper, v-a făcut să înțelegeți că în orice om şi, în grade mai mici, în orice lucru, există trei aspecte distincte, putem să trecem la trinitatea naturii lui Dumnezeu Însuşi, pentru ca să înțelegeți pe deplin de ce, din cauza acestui adevăr superior profund, v-am poruncit să-i botezați, adică să-i întăriți în credință, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, pe cei care cred în Mine şi au îmbrățişat învățătura Mea.

13. Fiți din nou atenți la ceea ce o să vă spun, pentru ca explicația Mea să fie cu adevărat completă.

14. După cum bine ştiţi, în scrierile profeţilor se spune că Eu, pe nume Iisus Hristos - numit de asemenea şi Fiul Omului -, sunt adevăratul Dumnezeu, cu toate că El este desemnat cu mai multe nume, ca Tată, Fiu şi Duh Sfânt. Şi totuşi, în măreţia Sa, Dumnezeu este o Unică Fiinţă, sub o formă umană desăvârşită.

15. La fel cum, după cum tocmai aţi aflat, sufletul, împreună cu învelişul său exterior şi cu Spiritul său nu formează decât o singură fiinţă sau o singură substanţă individuală, totul rămânând perfect distinct, la fel şi Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt uniţi, aşa cum ne învaţă în mod clar scrierile mai sus amintite ale patriarhilor şi ale profeţilor.

16. David a spus cândva că sufletul, Spiritul şi trupul său vor fi găsite fără de prihană în faţa lui Dumnezeu. Şi dacă aşa sună cuvintele acestui înţelept rege din vechime, nu ne-am putea oare întreba şi în cazul lui cum de este cu putinţă aşa ceva? Omul este el oare constituit din trei persoane, din trei oameni diferiţi? Iar dacă aceasta nu este posibil în cazul omului, despre care ştim totuşi bine că manifestarea sa în trei aspecte este necesară pentru nevoile formării şi desăvârşirii sale, cum ar putea Dumnezeu, unica Fiinţă desăvârşită din întreaga eternitate, să se împartă în trei persoane diferite, ba chiar în trei divinităţi?”

Capitolul 26

Realitatea cea misterioasă şi veşnică a lui Dumnezeu

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dacă Dumnezeu, care este Creatorul tuturor fiinţelor, şi totuşi distinct de toate cele create de El, a existat dintotdeauna şi va exista cu siguranţă în eternitate, aceasta nu este o necesitate de nestrămutat ca El să rămână numai în centrul creaţiei Sale! Dacă până şi oamenii sunt liberi să se deplaseze, din punct de vedere trupesc, în orice direcţie şi, din punct de vedere spiritual, în infinite moduri şi locuri, cum ar putea Dumnezeu, cea mai liberă fiinţă, să fie limitat, tocmai acolo unde El dă întreaga libertate creaturilor Sale? Vă spun: Dumnezeu, care este infinit în orice privinţă, are de asemenea puterea de a se deplasa perfect liber în întreaga infinitate! Şi El are bineînţeles dreptul să renunţe la gloria Sa infinită, pentru a se face trup, şi, fiind El Însuşi un om absolut desăvârşit, să devină astfel vizibil şi tangibil pentru creaturile Sale omeneşti.

2. Dar dacă există totuşi o putere pe care El să nu o aibă şi să nu o poată avea, aceea este puterea de a crea alte divinităţi egale cu El; căci dacă El ar putea face aceasta, ar trebui de asemenea să poată crea în afara spaţiului infinit alte spaţii la fel de infinite, şi orice om care gândeşte cât de cât limpede nu poate să nu recunoască totala absurditate a acestei afirmaţii. Căci dacă spaţiul unic este deja infinit în toate direcţiile, unde ar putea să mai încapă un alt spaţiu la fel de infinit?

3. Prin urmare, existenţa unui al doilea Dumnezeu, desăvârşit în infinita Sa măreţie, este tot atât de imposibil de conceput ca şi cea a unui al doilea spaţiu infinit. Aceasta vă arată în mod clar că Eu, care păşesc în prezent printre voi, întrupat ca Fiu al Omului, nu pot fi un al doilea Dumnezeu, ci Însuşi Dumnezeul cel Unic, care există dinaintea oricărei creaturi şi care va exista în eternitate. De aceea, Eu nu pot să fac nimic împotriva măreţiei Mele eterne, ci doar pentru ea.

4. Dacă Eu aş crea alţi doi zei, de exemplu Fiul şi Sfântul Duh, care să fie două persoane distincte de Mine, ar trebui ca ele să-şi revendice în mod necesar întreaga atotputere a Mea, fără de care nici un Dumnezeu nu poate fi conceput, la fel cum nu poate fi conceput un al doilea sau un al treilea spaţiu infinit şi desăvârşit, care să fie în acelaşi timp limitat şi fragmentat unul de celălalt. Căci, dacă aşa ceva ar putea fi conceput, ce s-ar petrece atunci cu unicitatea suveranităţii divine?

5. Suveranitatea infinită a lui Dumnezeu nu poate fi decât unică! Pentru că, dacă ar fi trei, unica împărăție fără de sfârşit a lui Dumnezeu ar fi fragmentată, ceea ce ar deveni la fel de imposibil de conceput ca şi existența a trei spații infinite alăturate.

6. Împărăția cea unică a Unicului Dumnezeu Adevărat poate exista etern, pentru că El este singurul său rege şi Domn, aşa cum este scris în cărțile profeților, care au prorocit: «Dumnezeu nu va da gloria Sa nimănui altcuiva.» (Isaia 42/8). Căci singur Eu, Hristos, sunt unicul Dumnezeu! Oameni, îngeri, tronuri şi puteri, da, toate s-au plecat întotdeauna în fața Mea, în cer şi în toate lumile, şi se vor pleca întotdeauna numai în fața Mea, şi a nimănui altcuiva, la fel cum toate universurile create, oricât de infinit de mari ar părea, dispar în spațiul cel infinit şi unic al Creației şi sunt ca un nimic în comparație cu el.

7. Dacă nu ar trebui să înțelegem prin cuvintele Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh un Unic Dumnezeu Adevărat, existând în El Însuşi ca o singură Ființă fundamentală, ci să admitem că ar exista un Fiu şi chiar un Duh Sfânt, distincte de Tatăl, ce fel de Dumnezeu ar mai fi atunci Tatăl?

8. Dacă - aşa cum se afirmă în scrierile profeților, pe care oamenii nu le pricep, dintr-o neînțelegere grosolană de care numai ei sunt răspunzători - Tatăl şi-a înzestrat Fiul cu toate puterile din cer şi din toate lumile, punându-I la dispoziție Duhul Sfânt, pentru a sfinți şi a face să domnească noua învățătură din Ceruri care v-a fost dată, şi dacă Fiul singur, pe care Eu îl reprezint, a fost aşezat în fruntea acestei învățături, precum şi în fruntea a tot ce există, Mă întreb ce fel de Dumnezeu faceți voi din Tatăl? Îl mai puteți voi imagina ca fiind Dumnezeu?

9. Şi dacă, în orbirea voastră de oameni materiali, vi-L puteți totuşi imagina, probabil vi-L imaginați foarte leneş, pentru că El, în mod evident, nu mai are nimic de făcut şi nici asupra cui să domnească. Probabil vă imaginați, gândind în modul uman limitat şi întunecat, că, din cauza vârstei Sale înaintate, Dumnezeu Tatăl, slăbit şi obosit, i-a lăsat pentru totdeauna puterea Sa Fiului, pentru a putea de acum să se odihnească şi să-şi petreacă în mod plăcut timpul - la fel ca bătrânul faraon al Egiptului, care i-a încredințat guvernarea lui Iosif!

10. Veți fi crezând probabil că Tatăl a îmbătrânit şi că vrea să se retragă, având acum un Fiu născut din El, la fel de atotputernic, şi chiar un Sfânt Duh tot atât de atotputernic, pe care l-a creat poate împreună cu Fiul Său, şi că El vrea acum să le încredințeze lor domnia, abdicând.

11. O, cât de neghioabă, oarbă şi limitată trebuie să fie rațiunea umană ca să creadă o asemenea nebunie!

12. Dacă ar exista un Fiu şi un Duh Sfânt distincți şi separați de Tatăl, la fel cum există îngerii şi oamenii, aceştia nu ar putea fi decât creaturile Sale; pentru că ei şi-ar datora existența, oricât de perfectă ar fi ea, unicului Creator, şi nu lor înşile, în virtutea propriei lor omnipotente eterne.

13. Şi cum ar putea să existe o înrudire divină absolută, o unitate fundamentală între un spirit fără trup şi fără formă şi un spirit care este dotat cu trup şi formă? Se poate oare spune despre Fiul, care este o persoană întrupată, după cum vedeți, adică are un trup, că El este în Tatăl, când Tatăl nu are nici trup, nici aspect exterior? Şi Tatăl cel infinit, fără trup şi fără formă, poate El să fie în Fiul?

14. Ba, mai mult decât atât: dacă Sfântul Duh este o a treia persoană independentă, care provine din Tatăl şi din Fiul, cum poate avea atunci aceleaşi însuşiri ca şi ei, şi să fie la fel de etern? Cel care-şi primeşte existența de la un altul, poate el oare să fie egal cu Cel care există prin El Însuşi din veşnicie? Ar putea fi oare eternitatea identică cu timpul trecător, sau infinitul cu un spațiu limitat?

15. Dacă admitem că toate timpurile sunt conținute în eternitate şi se mişcă în ea, este imposibil să spunem sau să gândim că eternitatea este conținută într-o durată temporală, oricât de lungă ar fi aceasta. Tot la fel, putem să gândim şi să spunem că un anumit spațiu, oricât de

mare ar fi el, din moment ce este totuşi finit, este în mod sigur conținut în spațiul cel infinit, dar este imposibil ca spațiul infinit să fie conținut în cel finit.

16. Prin urmare, dacă Sfântul Duh ar fi cu adevărat emanat din Tatăl şi din Fiul, asemenea oricărei alte creaturi, ca o persoană de sine stătătoare, atunci el ar fi în mod evident un dumnezeu vremelnic, şi nu unul etern! Şi, ca tot ceea ce este vremelnic, un asemenea dumnezeu şi-ar putea înceta într-o bună zi existența! Dar atunci, cine le-ar putea da oamenilor şi îngerilor o existență eternă?!

17. Pentru ca să înțelegeți şi mai bine această chestiune, care este absolut esențială, o să continuăm raționamentul, aşa că, ascultați-Mă cu atenție!"

Capitolul 27

Domnul nostru Iisus Hristos ca Fiu

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dacă Fiul a existat din întreaga eternitate, cum a putut fi El zămislit? Şi dacă Sfântul Duh a existat din întreaga eternitate, cum a putut El să provină din Tatăl şi din Fiul, deci să aibă o origine? Dacă, după înțelegerea voastră, cele trei persoane divine, pe care le criticați şi din care posteritatea ar putea să-şi facă trei zei, sunt toate trei eterne, deci fără început, înseamnă că niciuna nu a putut fi la originea existenței celorlalte!

2. Iar Eu, întrupat acum ca Om în fața voastră, Eu sunt Fiul, dar Eu nu am fost niciodată conceput de un altul decât de Mine Însumi şi sunt aşadar propriul Meu Tată din întreaga eternitate. Unde ar putea fi Tatăl, dacă nu în Fiul, şi unde ar putea fi Fiul, dacă nu în Tatăl, fiind deci un singur Dumnezeu şi Tată într-o singură persoană?

3. Acest trup al Meu este aşadar forma glorificată a Tatălui, pentru ca Eu să fiu pentru oameni şi îngeri un Dumnezeu vizibil, pe care ei să-L poată contempla. De aceea voi puteți acum să Mă vedeți, să Mă auziți, să-Mi vorbiți şi să rămâneți totuşi în viață! Căci până acum se spunea că nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să continue să trăiască; iar Eu sunt în întregime Dumnezeu; Tatăl este în Mine, iar puterea care izvorăşte din Mine, conform Iubirii, Înțelepciunii şi Voinței Mele atotputernice, şi care umple etern întregul infinit şi este pretutindeni în acțiune este Sfântul Duh.

4. Aşa cum Mă vedeți voi acum, ca Om-Dumnezeu printre oameni, Eu sunt pe deplin desăvârşit şi nescindat în ființa Mea originară, aici în această sală de mese de pe Muntele Măslinilor, şi, de aceea, ca adevărat Dumnezeu şi om în acelaşi timp, nu sunt nicăieri în altă parte pe acest pământ, şi cu atât mai puțin pe un altul. Dar, prin puterea izvorâtă din Mine, care este Sfântul Duh, Eu umplu în mod neobosit toate cerurile şi tot spațiul infinit de lumi materiale. Eu văd totul, de la cele mai mari până la cele mai mici, cunosc totul, ordonez totul, creez şi guvernez totul.

5. Acum, că ați aflat aceasta chiar de la Mine, veți înțelege de ce trebuie să-i întăriți în credință, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, prin punerea mâinilor deasupra lor, pe cei care vor crede în Mine şi vor urma învățătura Mea.

6. Şi dacă veți înțelege aceasta, vă veți da seama că, fiind instruiți corect şi conform întregului adevăr, oamenii nu vor aluneca atât de uşor de la numele acestor trei calități divine la ideea că ar fi vorba de trei divinități diferite. Eu vă sădesc aceste adevăruri esențiale adânc în inimă, pentru ca să puteți răspândi pretutindeni o învățătură autentică; deoarece, fără aceasta, oamenii vor începe să decadă şi să adopte tot felul de învățături false, iar apoi va fi foarte greu să-i readucem pe calea deplinului adevăr.

7. Totuşi, în ciuda bunei voastre credințe, nu veți putea împiedica apariția unor falşi învățători şi falşi profeți, care se vor ridica şi vor ispiti mulți oameni. Dar aceasta nu va fi păcatul vostru, după cum, de pildă, un țăran nu este vinovat dacă, după ce a semănat un grâu bun

pe ogorul său, duşmanul vine mişeleşte în timpul nopții şi-i seamănă neghină, care se înmulțeşte după aceea, stricând recolta cea bună.

8. Cea mai mare dorință a Mea este desigur ca toți oamenii de pe acest pământ să pornească pe drumul cel luminos al adevărului şi să se îndrepte astfel spre viața veşnică; dar cum atotputerea Mea nu trebuie să intervină aici, din motivele pe care le ştiți deja, orice om este absolut liber să creadă şi să facă ceea ce vrea.

9. Iar voi, atunci când veți răspândi învățătura Mea, cel mai bine ar fi să lucrați în egală măsură asupra minții şi a sentimentelor oamenilor. Căci acolo unde rațiunea şi sufletul sunt atinse deopotrivă, bunăvoința însufleţeşte credința şi o face activă. Dar dacă nici mintea şi nici simțirea nu sunt suficient de luminate, credința nu mai este decât o acceptare prostească şi oarbă a ceea ce ai învățat de la o anumită autoritate. Şi o asemenea credință este ca şi cum n-ar fi, pentru că lipseşte acea însuflețire, care incită la acțiunea voluntară, care la rândul ei bucură inima, iar o credință care nu produce acțiuni libere, aducătoare de bucurie şi de fericire, este o credință moartă.

10. Iar ceea ce omul realizează dintr-o constrângere exterioară nu are nicio valoare pentru suflet, deoarece, în loc să-l însufleţească, aceasta îl striveşte. Şi se petrece astfel pentru că omul nu acționează de bunăvoie şi cu bucurie, dintr-o deplină convingere lăuntrică, ci numai de teama pedepsei, având în suflet mânie ascunsă, înverşunare şi furie.

11. Şi când vă spun că trebuie să fiți la fel de desăvârşiți în cunoaştere şi în iubirea pură pe cât de desăvârşit este Tatăl vostru din Ceruri, voi să înțelegeți că şi ucenicii voştri trebuie să fie la fel. De aceea, Eu vă spun din nou: verificați mai întâi totul şi păstrați numai ceea ce este bun şi adevărat.

12. Sfaturile pe care vi le dau vouă şi pe care vă spun să le urmați, să le dați mai departe întocmai şi viitorilor voştri ucenici! Aş putea desigur să vă cer să credeți, fără alte explicații, ceea ce vă spun şi vă povățuiesc, căci semnele pe care le-am săvârşit sub ochii voştri Mi-au dat acea autoritate care să vă oblige să Mă credeți; dar o astfel de credință forțată nu este o lumină pentru suflet şi nu-l face pe acesta să acționeze cu bucurie.

13. Chiar voi dovediți că este aşa, prin neîncetatele voastre întrebări, recunoscând astfel deschis că o credință care are la bază autoritatea oferă prea puțină lumină sufletului şi că doar explicațiile Mele umplu această lipsă în voi. Şi dacă, după toate semnele şi învățăturile Mele, voi tot mai cereți noi explicații, care vă fac mult bine, ucenicii voştri vă vor întreba şi ei, iar voi să nu vă zgârciți cu răspunsurile, dacă vreți să evitați pe cât posibil apariția falşilor profeți!

14. Veți face şi voi semne, dar falşii profeți vă vor imita prin tot felul de înşelătorii, astfel încât semnele voastre vor fi o dovadă din ce în ce mai slabă a autenticității învățăturilor voastre. Dar ceea ce veți întipări în minți le şi în inimile oamenilor, prin cuvinte aducătoare de lumină, va rămâne pentru totdeauna o vie şi indestructibilă mărturie a adevărului învățăturii Mele din Ceruri şi nu se va şterge niciodată. Numai această clară şi deplină înțelegere a adevărului vă va face perfect liberi pe voi şi pe ucenicii voştri. V-am făcut acum multe dezvăluiri, şi spuneți-Mi dacă le-ați şi înțeles bine."

15. Ei au răspuns cu toții: „Da, Doamne şi Învățătorule, am înțeles foarte bine, căci din nou Tu ne-ai vorbit foarte clar!"

16. Eu am spus atunci: „Ne-a mai rămas ceva timp. Dacă cineva mai vrea să afle ceva, să vină şi să vorbească!"

Capitolul 28

Despre infinit şi eternitate

1. La această invitație, unul dintre evreii-greci, despre care am mai vorbit, s-a ridicat şi a spus: „Doamne şi Învățătorule, până acum am auzit din gura Ta, şi, cu permisiunea Ta, şi din gura lui Rafael, atâtea adevăruri infinit de luminoase, încât degeaba caut cu mintea mea, că nu mai găsesc nimic care să-mi fie necunoscut. Ne-ar fi destul de greu, la toți care suntem aici, să găsim să Te întrebăm ceva despre care Tu să nu ne fi vorbit deja. Căci tot ceea ce Tu ne explici este atât de clar, încât chiar şi cea mai simplă minte poate să înțeleagă. Astfel încât nu ne mai rămâne nimic de întrebat."

2. Eu am spus: „Ferice de sufletul tău, dacă a absorbit deja în el atât de multă lumină a vieții! Dar dacă tu nu mai găseşti în tine niciun colțişor lipsit de lumină, se va găsi cu siguranță altcineva care să mai aibă ceva neclar în el, şi poate chiar şi tu, peste ceva timp!"

3. La aceste cuvinte, evreul-grec s-a înclinat în fața Mea şi s-a aşezat la locul său.

4. Lazăr a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, eu mai am în mine multe zone întunecate, şi ar fi o mare binecuvântare, pentru sufletul Meu dacă ai aduce lumină şi acolo!"

5. Eu am spus: „Ştiu bine după ce tânjeşte sufletul tău, şi ți-aş putea sădi răspunsul cel mai luminos direct în inimă; dar, pentru că este vorba de a-i lumina pe toți cei care sunt aici, şi pentru ca fiecare dintre voi să poată să-şi dea seama dacă a înțeles tot, vorbeşte cu voce tare, şi Eu îți voi răspunde la fel, în fața tuturor!"

6. Lazăr a spus: „Doamne şi Învățătorule, am înțeles foarte multe din ceea ce ne-ai explicat despre marile sfere şi corpuri cereşti, despre sferele corticale şi despre Marele Om al Creației, îmi pot imagina acum mult mai clar infinita măreție cutremurătoare a spațiului de necuprins. Cu toate acestea, în mintea mea s-a deschis un nou abis, pe care nici gândurile mele cele mai îndrăznețe nu au cutezat să-l exploreze!

7. Iată despre ce este vorba: am înțeles bine, la fel ca toți ceilalți, desigur, că spațiul Creației este infinit, adică nu poate avea un capăt, indiferent în ce direcție ne-am îndrepta. Dar cum este cu existența sa eternă? Cine l-a făcut să aibă o întindere atât de vastă şi când şi cum a făcut aceasta? Ce este de fapt eternitatea, şi cum poate Dumnezeu Însuşi să fie etern şi infinit în timp şi în spațiu? Doamne şi Învățătorule, este adevărat că este foarte nepotrivit din partea unui muritor de rând să pună o asemenea întrebare; dar poate oare un suflet însetat de lumină să împiedice să se nască în el astfel de întrebări?"

8. Eu am spus: „Tu consideri întrebarea ta nepotrivită, dar Eu o găsesc foarte bună şi justificată, şi de aceea vă voi da tuturor un răspuns cât se poate de clar.

9. Dumnezeu, spațiul şi eternitatea sunt concepte identice cu cele de Tată, Fiu şi Duh Sfânt. Tatăl este iubirea infinită atot-pătrunzătoare, fiind astfel o aspirație neîncetată către desăvârşire prin puterea voinței infinite care există în această iubire. Spațiul sau Fiul este ființa care se naşte fără încetare din această aspirație neîncetată a iubirii, iar eternitatea sau Duhul - ca forță creatoare nelimitată în Tatăl şi Fiul - este mişcarea şi realizarea aspirațiilor iubirii din Fiu.

10. Dacă spațiul ar fi pornit de la un punct, pentru a se expansiona la infinit, în toate direcțiile, el ar fi astăzi la fel de puțin infinit ca şi Marele Om al Creației. De asemenea, ar trebui, în mod evident, să ne întrebăm ce era atunci, întinzându-se desigur indefinit în toate direcțiile, în jurul acestui punct de la care spațiul cel infinit al Creației s-a dezvoltat după aceea. A fost eterul cel fără de lumină, Haosul despre care vorbesc păgânii, o masă densă, ori aerul, apa sau focul?

11. Dacă a fost una sau alta din toate acestea, atunci cum de a putut avea acel punct aflat la originea spațiului puterea de a expulza în vastitatea de necuprins asemenea mase infinite şi unde s-au dus acele mase, dacă se spune că spațiul etern şi infinit provine din acel punct primordial? Aceste mase ar trebui să se afle în mod necesar în afara spațiului infinit, la fel cum s-au aflat inițial în afara punctului din care a apărut spațiul cel fără sfârşit. Chiar dacă am reuşi să ne imaginăm aşa ceva, spațiul Creației ar fi totuşi din nou limitat şi nu ar deveni niciodată infinit, deşi s-ar expansiona în continuare în eternitate.

12. Din ceea ce v-am spus, vă puteți da seama că spațiul Creației a fost în mod necesar din veşnicie infinit în toate direcțiile şi nu a avut niciodată un început. Din moment ce, aşa cum v-am arătat, Dumnezeu, spațiul şi eternitatea sunt concepte identice, Dumnezeu, care le reuneşte pe toate în El, nu are nici El un început, deoarece un astfel de început nu poate fi conceput, la fel cum nu poate fi conceput începutul formării unui spațiu infinit sau al unui timp etern. Eu cred că v-am vorbit suficient de clar despre aceste aspecte, încât fiecare să le fi înțeles.

13. Totuşi, văd în voi un anumit obstacol pe care încă nu reuşiți să-l treceți. Voi vă imaginați spațiul infinit şi etern ca fiind mort în sine şi lipsit de inteligența vieții şi prin urmare nici nu puteți să concepeți cum a putut Dumnezeu, Unicul Principiu Etern al Vieții, să se regăsească în vreun fel El Însuşi în această moarte eternă şi să se recunoască în ea ca viață desăvârşită.

14. Da, atunci când îți faci o astfel de idee despre spațiul infinit şi etern al Creației, cu siguranță că este imposibil să înțelegi cum de Spiritul cel infinit, Dumnezeu, S-a putut regăsi pe Sine în această moarte fără sfârşit, în calitate de viață desăvârşită şi veşnică.

15. Imaginați-vă acum tocmai opusul despre spațiul etern şi infinit şi gândiți-vă că nu există în el nici măcar un punctişor lipsit de viață şi de inteligență, şi chiar şi ceea ce vă apare ca fiind mort şi neînsuflețit nu este astfel, ci este doar judecat de către Voința atotputernică a lui Dumnezeu, aşa cum vedeți foarte bine că se petrece în cazul corpurilor cereşti sau al părților lor componente, care par a fi lipsite de viață.

16. Dar dacă toate corpurile cereşti, cu multiplele lor componente, nu sunt nimic altceva decât idei şi gânduri ale lui Dumnezeu, fixate prin Voința Sa atotputernică, cum ar putea oamenii să le considere moarte şi total lipsite de inteligență?!

17. Dacă Dumnezeu, care este identic cu spațiul nesfârşit şi cu timpul etern, este fără excepție Suprema Viață plenar desăvârşită, cum ar putea fi mort şi lipsit de inteligență ceea ce îşi are originea în El?!

18. Aşadar, ceea ce vă apare vouă a fi mort este doar judecat de Dumnezeu şi va putea să îşi regăsească o viață total liberă odată ce Dumnezeu va elibera din legăturile solide ale Voinței Sale aceste aspecte judecate.

19. Voi ne-ați văzut săvârşind astfel de fapte, pe Mine şi pe Rafael cu permisiunea Mea, atunci când am transformat instantaneu nişte pietre în eterul lor originar sau, invers, când am preschimbat eterul într-o piatră densă; coloana de pe drumul spre Emmaus vă oferă în acest sens un exemplu cât se poate de palpabil.

20. Şi dacă este aşa şi nu altfel, voi, pentru a ajunge la o concepție autentică despre Dumnezeu, va trebui să alungați moartea din spațiul infinit şi să nu vi-l mai imaginați altfel decât ca fiind plin de viață şi de inteligență, pentru că în inteligența infinită şi în Ființa atotputernică a lui Dumnezeu nu ar putea să existe nicicând moartea."

Capitolul 29

Despre raportul dintre ființe şi inteligența universală

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Faptul că spațiul infinit al Creației şi nenumăratele obiecte pe care acesta le conține îi apar omului conştient de sine ca fiind neînsuflețite, mute şi lipsite de inteligență are o cauză înțeleaptă, şi anume: îi permite omului să dobândească, asemenea Mie, cea mai deplină autonomie. Pentru aceasta, Eu am vrut să separ cu totul conştiința lui de sine de conştiința universală şi de inteligența supremă infinită, pentru ca aceasta (conştiința omului), găsindu-se singură cu ea însăşi, să se pregătească şi să se întărească prin propriile sale puteri în vederea obținerii vieții veşnice pe o cale care îi apare ca fiindu-i revelată din exterior.

2. Atâta timp cât omul este preocupat de sine însuşi pentru a dobândi autonomia vieţii sale, el nici nu bănuieşte că este permanent învăluit şi pătruns de viaţă şi de o inteligenţă supremă, tară de care nici n-ar putea exista. Dar atunci când s-a cunoscut pe sine, prin Voinţa Divină revelată lui, adică a fost în întregime pătruns de spiritul lui interior, acest om complet intră, în comuniune liberă cu suprema viaţă şi cu inteligenţa ei strălucitoare, în infinitatea dumnezeirii, fără ca prin aceasta să-şi piardă individualitatea. Abia atunci el încetează să mai perceapă spaţiul şi lucrurile din jurul lui ca pe ceva mort şi absurd, şi totul devine pentru el viaţă şi inteligenţă luminoasă, conştientă de sine.

3. Dovada faptului că este aşa constă în primul rând în omniscienţa Mea, pe care aţi constatat-o adeseori. Cum aş putea Eu să ştiu infinit de multe dacă spaţiul care se întinde, spre exemplu, de la Mine, adică de la prezenţa Mea personală, până la Soare sau până la alt obiect chiar mult mai îndepărtat ar fi neînsufleţit şi lipsit de inteligenţă? Apoi, acest aspect vă este dovedit şi de înţelepciunea multor oameni, care, cu toate că nu-şi părăsesc locul de baştină, ajung să cunoască foarte bine unele lucruri sau fenomene care există la mare depărtare de ei, putând spune cu precizie ce se petrece sau chiar ce se va petrece cu ele în viitor.

4. În acest sens, aveţi un exemplu grăitor în cei şapte egipteni. Cine i-ar fi putut înştiinţa despre prezenţa Mea în aceste locuri? Marea inteligenţă universală este cea care le-a inspirat aceasta şi drumul de urmat. Dacă spaţiul care ne separă de Egiptul de Sus ar fi fost lipsit de viaţa şi de inteligenţă, ei n-ar fi putut niciodată să afle ceea ce se petrece aici.

5. Sufletul omului aflat în trup nu este separat decât printr-un văl foarte subţire de inteligenţa universală a vieţii. Dar aceasta este suficient pentru ca, în starea sa naturală, omul să nu aibă nicio idee despre ceea ce se află în spatele vălului, nepricepând nici a mia parte din ceea ce se petrece chiar sub ochii săi. Şi toate acestea se datorează vălului extrem de fin care separă propriul său spaţiu vital de spaţiul infinit al universului. Iar acum imaginaţi-vă cum ar fi dacă acest văl ar fi mai gros şi mai dens - atunci ce-ar mai putea cunoaşte respectivul suflet, atât de izolat din toate părţile de ceea ce-l înconjoară?!

6. Şi, vedeţi voi, se petrece uneori, din motive cunoscute numai de Mine, ca sufletul să fie separat de viaţa divină universală şi de inteligenţa supremă printr-un văl mai dens şi mai gros, cum bine se poate vedea în cazul celor proşti sau în cazul aşa-zişilor idioţi; asemenea suflete nu pot fi educate decât foarte puţin sau adesea chiar deloc.

7. Eu ştiu bine de ce îngădui aceasta, aşa cum o ştiu în parte şi unii dintre primii Mei ucenici; şi o veţi afla şi voi la momentul potrivit.

8. Dar sufletele animalelor, precum şi cele ale plantelor nu sunt atât de strict separate de viaţa universală a spaţiului divin; de aceea ele pot să ştie, fără să fi învăţat niciodată, ce au de făcut, în conformitate cu natură şi cu posibilităţile lor. Orice animal ştie care este hrana potrivită pentru el şi unde să o găsească. El îşi are armele sale, de care ştie să se folosească fără niciun antrenament.

9. La fel, spiritul unei plante recunoaşte foarte precis în apă, în aer şi pe pământ elementele care-i sunt utile plantei respective. Spiritul sau sufletul natural al stejarului nu va atrage niciodată către el elementele din care este făcut cedrul. Dar cine învaţă planta cum să atragă către ea doar elementele care-i sunt hărăzite? Toate acestea sunt lucrarea inteligenţei supreme a vieţii universale. Şi fiecare plantă şi fiecare animal îşi primeşte din această inteligenţă supremă propria sa inteligenţă de care are nevoie pentru a-şi dirija propriile acţiuni.

10. Şi dacă este aşa, cum orice om o poate constata din proprie experienţă, este evident că spaţiul infinit şi tot ceea ce se află în el este viaţă şi inteligenţă supremă. Iar sufletul omului nu îşi dă clar seama de aceasta, tocmai pentru ca el, prin propria sa inteligenţă individuală, care la rândul ei este remarcabilă, să-şi poată dobândi propria sa independenţă absolută, ceea ce nu-i este dat niciunui suflet vegetal sau animal, motiv pentru care ele nu au o existenţă individualizată, ci una colectivă. Ele vor trece prin numeroase etape de transformare existenţială până când vor ajunge la stadiul de suflet uman, şi nu le va rămâne amintirea acestor transfor-

mări succesive, deoarece fiecare transformare şi fiecare recompunere presupune trecerea la un alt nivel de inteligență.

11. Nici chiar sufletul omenesc - care este o asamblare de suflete minerale, vegetale şi animale, elevate la cel mai înalt grad - nu are amintirea preexistentei sale, pentru că sufletele specifice celor trei regnuri despre care am vorbit şi care îl compun nu posedă o inteligență proprie bine delimitată, ci una colectivă, oarecum împrumutată de la viața divină a spațiului macrocosmic. Este adevărat că fiecare suflet omenesc reuneşte în el nenumăratele inteligențe specifice care l-au precedat, având ca rezultat faptul că sufletul omenesc poate să identifice şi să judece în mod inteligent totul, dar este imposibil ca el să-şi amintească în mod particular toate aceste stări şi niveluri existențiale anterioare, pentru că din aceste nenumărate suflete particulare distincte s-a format un om unic.

12. Însă atunci când omul va fi pe deplin pătruns de Spiritul luminii şi vieții, el va începe să vadă această ordine şi în lăuntrul său, la fel cum Eu Însumi o văd etern şi permanent, ştiind că totul există în Mine, iar Eu sunt totul. Acum, prietene Lazăr, spune-Mi dacă ai înțeles bine ce ți-am spus! Şi voi, ceilalți, puteți să vă spuneți şi voi părerea."

Capitolul 30

Despre cunoaşterea viitorului

1. Lazăr a răspuns: „Doamne şi Învățătorule, ceea ce ne-ai explicat acum depăşeşte tot ceea ce am văzut şi am auzit din partea Ta până astăzi. Abia acum înțeleg eu de ce ai venit Tu Însuți întrupat, la noi, oamenii, pentru a ne învăța despre Dumnezeu şi despre noi înşine: pentru că Tu ai hotărât ca noi să trăim în eternitate în cea mai mare autonomie posibilă, şi noi nu ne putem câştiga această libertate decât acționând noi înşine conform învățăturii Tale, ceea ce se va şi petrece cu ajutorul Tău preasfânt.

2. Avem acum o imagine completă despre Tine şi despre noi înşine şi ştim totodată de ce este necesar ca totul să se petreacă aşa - căci altminteri niciun om nu ar putea să dobândească adevărata viață veşnică. Ştim acum cine este cu adevărat Dumnezeu şi cine suntem noi înşine. Prin urmare, ne este uşor, pe acest drum luminos, să mergem către Viață. Dar câte milioane de oameni n-au nicio idee despre toate acestea şi sunt obligați să meargă pe calea pierzaniei! Când vor putea fi ei salvați cum suntem noi acum, doar Tu ştii! Nouă nu ne mai rămâne decât să sperăm că aceste suflete omeneşti vor fi eliberate cât mai repede de această prea mare suferință. Deoarece, cu cât devenim mai luminoşi şi mai liberi prin grația Ta, cu atât mai mult şi mai profund resimțim nefericirea celor care nu au avut parte de această grație.

3. Dar ce să facem? Dacă Tu Însuți îngădui aceasta, din motive cunoscute numai de Tine şi fără îndoială foarte înțelepte, noi trebuie s-o acceptăm. Oare cât timp va trebui să mai treacă pentru ca toți oamenii de pe pământ să aibă o aceeaşi credință şi o aceeaşi lumină şi să fie frați cu adevărat?"

4. Agricola a spus la rândul său: „Da, aceasta mă preocupă şi pe mine! Şi eu îmi simt inima tulburată de această lumină care creşte în mine, pentru că prin ea văd cu atât mai clar distanța care ne separă de aproape tot restul umanității. Doamne şi Învățătorule, Tu, care fără îndoială cunoşti viitorul, după cum cunoşti şi toate gândurile şi dorințele noastre, ai putea cu siguranță să ne indici şi momentul în care viața marii majorități a oamenilor va fi luminată - de asta nu am nici cea mai mică îndoială - de un adevăr superior."

5. Eu am spus: „Atâta vreme cât omul nu este plenar renăscut în Spirit pe acest pământ, nu este bine pentru el să ştie prea multe despre viitor; căci viitorul, dacă ar fi prea clar dezvăluit, i-ar copleşi sufletul, care este încă slab, şi l-ar putea conduce la disperare.

6. Ce crezi că ar simți oamenii dacă ar cunoaşte cu exactitate momentul morții lor trupeşti?! Oricum le este neplăcut şi faptul că ştiu cu certitudine că vor muri; ce-ar fi dacă ar cunoaşte şi anul, ziua şi ora în care moartea-i va lua?!

7. A, este cu totul altceva atunci când un om este pe deplin renăscut în Spirit încă din această lume! Atunci el are deja perfect clară toată viața sa viitoare şi o simte plenar. El poate foarte bine să ştie care este scopul vieții sale trupeşti şi când se va încheia ea cu exactitate; căci momentul în care această povară apăsătoare îi va fi luată de pe umeri îl va umple nu de tristețe, ci de o bucurie profundă. Dar, în cazul unui om obişnuit, o asemenea predicție ar provoca cu siguranță o mare suferință.

8. Aşa încât, nu fiți prea grăbiți să cercetați viitorul, ci mulțumiți-vă cu ceea ce ştiți şi care vă este de folos pentru mântuirea sufletelor voastre; şi, de asemenea, mulțumiți-vă să ştiți că Eu, în iubirea şi în înțelepciunea Mea infinită, ştiu ce este cel mai bine pentru toți oamenii, buni sau răi. Şi atunci, tot ceea ce va trebui să se petreacă, bun sau rău, vi se va părea suportabil.

9. Iar când veți fi voi înşivă renăscuți în Spirit, veți putea şi voi să priviți în viitor, fără ca aceasta să vă tulbure sau să vă întristeze.

10. Iar despre ceea ce va fi în viitorul îndepărtat, v-am arătat deja destul de clar prin acel fenomen nocturn, dar mai ales atunci când v-am explicat cel de-al doilea capitol din Profetul Isaia, şi o să vă spun în curând şi mai multe despre sfârşitul lumii rele a oamenilor, ceea ce, e-adevărat, n-o să vă bucure prea mult. Dar să ne oprim acum aici, căci este trecut de miezul nopții şi mai avem de vorbit despre multe alte aspecte folositoare. Dacă vreunul dintre voi mai are vreo întrebare, să o spună, şi Eu îl voi lămuri."

Capitolul 31

Agripa povesteşte pățania lui cu ilirul posedat

1. Agripa a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, pentru că ne dăruieşti cu atâta generozitate din lumina Ta în această noapte, aş mai dori o explicație referitoare la o manifestare stranie care apare uneori la oameni.

2. La fel ca prietenul meu Agricola, şi eu am văzut şi am cunoscut multe în această viață a mea, uneori fenomene dintre cele mai stranii, şi pot deci să vorbesc din experiență despre multe aspecte, aşa cum nu ar putea-o face oricine. În urmă cu câțiva ani, datorită funcțiilor înalte pe care le aveam în Europa, am ajuns până în Iliria. Iliria este o țară muntoasă, aspră şi pustie în cea mai mare parte, iar locuitorii ei sunt foarte puțin cultivați, asemănându-se în această privință cu ținutul în care trăiesc. Ei sunt oameni aspri, mai puțin rodnici în cele spirituale, dar cu atât mai prolifici în legende şi superstiții de tot felul, şi, la fel ca şi ținutul lor, plini de tot felul de buruieni.

3. Ei bine, ajungând într-un ținut în care se afla de mult timp o garnizoană romană, am găsit aici un grup de oameni, printre care şi doi preoți, care erau foarte preocupați de starea unui om, în vârstă de vreo treizeci de ani, despre care ni s-a spus că era posedat de câțiva ani de un demon rău, de care ei încercau să-l elibereze. Acest bărbat, care era fiul unor oameni respectabili, devenise un chin pentru întreaga sa familie şi adeseori chiar pentru întregul sat, cărora le făcea viața un adevărat iad. Însă nu puteau să-i facă nimic, căci, în fond, el era cel mai chinuit dintre toți.

4. La început am crezut că e vorba de vreo nebunie a acestor oameni şi poate de un şiretlic al preoților, care l-au pregătit pe omul respectiv şi l-au învățat să simuleze furia nebuniei, cu scopul de a trezi şi mai mult credința unui popor avid de miracole şi de a-l supune astfel mai uşor. Dar, convingându-mă foarte curând că furia acestui om nu putea fi naturală, pentru

că demonstrațiile sale de forță atingeau culmi pe lângă care muncile lui Hercule păreau o joacă de copii, am început şi eu să cred că în acel om exista un spirit rău.

5. Cei doi preoți, care cunoşteau foarte bine simptomele acelui nefericit, în urma confruntărilor anterioare, le-au spus celorlalți bărbați, unul mai puternic decât celălalt: «Va intra de îndată în stare de turbare. Legați-l imediat cu frânghiile şi lanțurile cele mai rezistente!», căci demonul cel rău nu-l părăsea pe acest om decât dacă se afla în postura de a nu putea rupe funiile şi lanțurile respective.

6. Bărbatul a fost atunci atât de bine legat şi înlănțuit încât nici o sută de Hercule în locul lui n-ar fi putut să mişte un deget. Apoi preoții şi ceilalți oameni s-au îndepărtat cu cel puțin o sută de paşi, rugându-mă să fac şi eu la fel, ceea ce am şi făcut.

7. Nu au trecut nici douăzeci de secunde de când ne-am depărtat, că omul s-a şi ridicat dintr-o singură mişcare şi, scoțând nişte urlete îngrozitoare, a rupt în mii de bucăți funiile şi lanțurile şi a început să sară la înălțimi extraordinare, continuând să scoată sunete înfiorătoare; în aceiaşi timp, el ridica pietre de mai multe sute de livre, pe care le arunca în jur, ca şi cum ar fi fost nişte boabe de fasole. După vreun ceas de strigăte şi de manifestări furibunde, omul s-a prăbuşit fără putere la pământ, iar noi am putut să ne apropiem din nou de el.

8. Cei doi preoți au început să-i pună întrebări, încercând să afle ce se petrecuse, dar, inconştient de nebunia sa, el a povestit numai că s-a visat într-un ținut foarte frumos, în timpul acestei scurte povestiri, vocea lui era foarte blândă, ca aceea a unei mame care suportă totul cu răbdare; dar foarte curând el şi-a schimbat din nou tonul şi limbajul. Ca printr-o forță magică, gura lui s-a deschis larg şi, cu o altă voce, tunătoare, total necunoscută, a rostit în limba greacă următoarele cuvinte:

9. «O voi, mizerabile muşte cu măşti omeneşti, voi vreți să mă alungați din această locuință pe care o ocup?! Nici toate legiunile romane nu vor reuşi să facă asta! Înainte să fie pusă prima piatră a Romei, da, cu mult înainte, eu eram faimosul rege Cyaxares, primul cu acest nume, care i-a învins pe sciți şi a luptat împotriva lidienilor. Fiica mea cea mică, Mandane, a fost soția regelui perşilor şi mama marelui Cyrus, al cărui tată se numea Kambyses. Şi mai mult nici nu trebuie să ştiți!

10. Această locuință carnală pe care o ocup în prezent după bunul meu plac, fără să pot fi alungat din ea, se trage din semința mea, şi de aceea am dreptul să o stăpânesc! Toate străduniile voastre sunt aşadar inutile, căci eu sunt aici la mine acasă şi pot să rămân cât timp doresc!»

11. A mai urlat apoi câteva înjurături înfiorătoare şi amenințări la adresa preoților, l-a mai scuturat de câteva ori pe bărbat, iar apoi, treptat, acesta şi-a revenit în simțiri; simțindu-se foarte slăbit, a cerut de mâncare. Atunci când s-a mai întremat puțin, el a fost întrebat din nou dacă ştia ce spusese înainte. Cu vocea sa naturală şi blândă, el a răspuns că nu, dar că îşi amintea foarte bine că adormise şi se visase printre nişte tineri îmbrăcați în alb.

12. Întreținându-mă după aceea în particular cu preoții şi cu părinții băiatului, eu le-am spus că, după părerea mea, ar fi trebuit să i se ia viața într-un mod blând acestui om, şi astfel demonul cel rău ar fi fost obligat să-şi părăsească locuința; ei m-au asigurat cu toții că era absolut imposibil aşa ceva şi că cel care ar fi riscat s-ar fi pus în mare pericol. Cineva încercase să-l omoare, şi scăpase apoi doar cu mare greutate. Nu după mult timp am plecat din acel loc blestemat, dar nu am uitat niciodată ce s-a petrecut acolo; de atunci, am mai povestit cele văzute unor oameni înțelepți şi chiar şi aici unor evrei, dar nu am primit nicio explicație cât de cât satisfăcătoare.

13. Mi s-a mai vorbit despre oameni posedați de diavoli sau de spirite rele şi mi s-a spus că era foarte dificil ca ei să fie vindecați; dar nimeni nu a putut să-mi spună cine erau cu adevărat aceşti diavoli sau aceste spirite şi cum de puteau ei să pună stăpânire pe un sărman om şi să-l controleze total. Am auzit că există chiar şi copii care sunt chinuiți cu cruzime de astfel de spirite rele.

14. Doamne şi Învățătorule, ce se petrece de fapt? Nu cred că ar putea fi vorba de vreo înşelătorie din partea unui astfel de nefericit; căci ceea ce am văzut eu în cazul acestui ilir era departe de orice înşelătorie.”

Capitolul 32

Domnul nostru Iisus Hristos explică natura posesiei

1. Eu am spus: „Experiența ta este întru totul reală şi Eu Însumi am izbăvit mai mulți oameni de acest rău, atât în Iudeea, cât şi în ținuturile greceşti. Există într-adevăr oameni pe care spiritele rele pun stăpânire pentru un anumit timp, dar numai pe trupul lor, fără ca aceasta să poată dăuna în vreun fel sufletului lor.

2. Spiritele rele care iau în stăpânire trupul unui om sunt de fapt suflete ale unor defuncți care, pe vremea când trăiau, au făcut cu bună ştiință foarte mult rău.

3. Totuşi, posesia nu survine la oameni decât atunci când credința în Dumnezeu şi în nemurirea sufletului le-a dispărut aproape total.

4. Acest fenomen, aparent foarte grav, se produce în perioadele de decădere, şi el este permis pentru a avertiza în mod ferm oamenii că nelegiuirile lor nu vor rămâne fără urmări, pentru că sufletul supraviețuieşte morții trupului şi că în mod neîndoielnic există un Dumnezeu care, chiar şi în lumea de dincolo, va şti foarte bine să le pedepsească răutatea şi prostia.

5. Cât despre spiritul cel rău care ia în posesie trupul unui om, acesta trăieşte, în ciuda impetuozității sale malefice, umiliri pe care abia le poate suporta, ceea ce, cu timpul, îl îmblânzeşte şi îl luminează. Iar martorii unor asemenea manifestări sunt smulşi cu forța din modul lor de viață prea materialist şi întunecat şi încep să se gândească la cele spirituale, devenind la rândul lor mai buni în gând şi în faptă.

6. Aşadar, în timpurile de mare decădere a credinței, chiar acest fenomen, în aparență atât de grav, îşi are partea sa bună, aşa cum ai remarcat fără îndoială tu însuți la aceşti iliri.

7. Datorită acestui posedat, cei doi preoți, care până atunci îşi câştigaseră încrederea poporului prin tot felul de înşelătorii aşa-zis magice şi, fără să creadă ei înşişi în nimic, se îmbogățiseră considerabil, au ajuns să gândească cu totul altfel şi au renunțat în mare parte la şmecheriile lor; căci atunci când ei au vrut să-l izgonească, spiritul cel rău le-a spus de mai multe ori în față, cu vocea lui tunătoare, că nu erau decât nişte şarlatani mizerabili şi că până şi el valora cu mult mai mult decât ei.

8. Cei doi preoți cred de acum pe deplin în supraviețuirea sufletului după moartea trupului şi într-un Dumnezeu unic, pentru că spiritul cel rău le-a mai aruncat în față, în repetate rânduri, că până şi un spirit rău ca el valora cu mult mai mult decât zece mii de legiuni din zeii lor închipuiți, cu ajutorul cărora ei aveau pretenția că pot să-l alunge. Le-a mai spus totodată că nu există decât un singur Dumnezeu adevărat, căruia I s-ar supune, dacă El i-ar porunci să părăsească locuința carnală pe care o ocupă acum.

9. Iar aceste cuvinte au fost auzite şi de ceilalți oameni, care au început şi ei să creadă. Privind din această perspectivă, îți poți da seama că o asemenea posesie nu este întotdeauna atât de rea sau atât de nedreaptă cum îşi imaginează adeseori mintea omenească.

10. Posesia nu survine niciodată la oamenii cu o credință autentică şi vie, deoarece sufletul şi Spiritul pătrund atunci atât de bine trupul, încât niciun spirit rău din afară nu poate intra în carnea sa pură şi spiritualizată; dar atunci când sufletul unui om şi-a pierdut toată lumina şi a devenit carnal şi material, şi prin aceasta prea temător, prea bolnav şi prea slab pentru a se opune unui intrus, este foarte posibil ca sufletele rele, care după părăsirea trupului sălăşluiesc şi acționează cel mai adesea în regiunile joase ale acestui pământ, unde se încarnează oameni de teapa lor, să intre în trupul unuia care este slab; ele se stabilesc de obicei în

părțile inferioare şi mai senzuale ale omului şi încep să se manifeste în exterior prin intermediul trupului posedatului, ca spirite străine şi adesea foarte rele.

11. Dar, aşa cum am spus încă de la început, aceasta nu aduce niciun prejudiciu sufletului posedatului, aşa încât, din acest punct de vedere, posesiunea nu este un rău atât de mare pe cât cred oamenii.

12. Pe viitor, când veți întâlni vreun astfel de posedat, puneți mâinile deasupra lui în numele Meu, şi spiritele cele rele îl vor părăsi imediat. Dacă spiritul care îl posedă este foarte îndărătnic şi îndârjit, amenințați-l în numele Meu şi, dacă o veți face cu hotărâre şi credință, el vă va asculta! Căci acolo unde voi veți predica învățătura Mea, nu va mai fi nevoie ca diavolii să îndrepte falsa credință a oamenilor prin carnea unui posedat. Atunci când îngerii îi învață pe oameni, diavolii trebuie să fugă!

13. În ceea ce-l priveşte pe ilirul posedat, pot să-ți spun că el trăieşte încă şi este eliberat de chinul său, iar oamenii din acel ținut cred acum într-un Dumnezeu unic, pe care bineînțeles că nu-L cunosc încă, precum şi în nemurirea sufletului; astfel că, atunci când unul dintre voi va merge la ei în numele Meu, ceea ce se va petrece în curând, îi va fi uşor să-i aducă pe aceşti oameni şi tot ținutul din jur la adevărata lumină a credinței şi să distrugă superstițiile lor Ai înțeles bine toate acestea, Agripa?"

Capitolul 33

Unde se află lumea spiritelor

1. Agripa: „Doamne şi Învățătorule, totul este acum clar pentru mine şi cu siguranță şi pentru ceilalți. Îți mulțumesc pentru lumina pe care mi-ai adus-o în suflet. Totuşi, mai am o mică rugăminte: ai vrea să ne arăți şi în ce loc, în raport cu acest pământ, se află de fapt lumea spiritelor? Este adevărat că ai amintit ceva despre un astfel de loc, dar nu am reuşit să înțeleg foarte bine. Dacă este şi Voia Ta, Te-aş ruga să ne vorbeşti mai mult despre aceasta."

2. Eu: „Aşa cum am spus de mai multe ori, lumea spiritelor nu are absolut nimic de-a face cu spațiul şi timpul acestei lumi materiale, limitate şi deci lipsite de libertate. Dar spațiul, ca înveliş exterior, este în cele din urmă purtătorul tuturor cerurilor şi al tuturor lumilor spiritelor, pentru că acestea nu se pot afla nicăieri în afara spațiului infinit al Creației. Ca să puteți să înțelegeți, vă spun că există totuşi anumite locuri în care se găsesc lumile spirituale, cu toate că, pentru un spirit desăvârşit, locul în care se află el în spațiu nu are nicio importanță, la fel cum nici pentru tine nu are acest Munte al Măslinilor, atunci când te gândeşti la Roma sau la Atena, căci pentru spirit nu există nici un spațiu clar definit şi nici o măsură a timpului.

3. Dar ființa individuală a unui spirit nu poate să se situeze în totalitate în afara spațiului şi a timpului, aşa cum fac Eu; sufletele care au părăsit lumea materială se situează aşadar şi ele într-un anumit loc, chiar dacă, cele mai puțin evoluate mai ales, nu sunt conştiente de aceasta mai mult decât eşti tu însuți în vis, atunci când te deplasezi în voie dintr-un loc în altul, şi chiar acționezi în locurile respective, fără ca pentru aceasta să părăseşti câtuşi de puțin spațiul fizic în care se găseşte trupul tău.

4. Dar tu vrei să ştii în ce loc, ca să spunem aşa, fix, se găsesc sufletele, mai ales cele imperfecte, după moartea trupului, şi o să-ți spun negreşit aceasta. Ascultă-mă şi ia aminte la ceea ce-ți voi spune.

5. Atunci când un om, în timpul vieții sale încarnate, a fost ataşat în mod deosebit de un anumit loc al lumii materiale, sufletul său, chiar şi după trecerea în lumea de dincolo, rămâne în locul respectiv adeseori timp de sute de ani. El îşi dă uneori seama de aceasta, deşi într-o măsură limitată, prin intermediul corespondențelor spirituale.

6. Astfel, orice loc al acestui pământ este în acelaşi timp şi un loc al lumii spiritelor, dar acele locuri sunt bineînţeles pur spirituale, şi nu materiale, pentru că ele se nasc din imaginaţia spiritelor şi prin voinţa lor.

7. Tu vei putea aşadar să parcurgi în toate direcţiile o asemenea lume creată de tine, fără ca prin aceasta persoana ta să părăsească vreodată locul material în care se găseşte.

8. Să presupunem, de exemplu, că un om are o mare dorinţă de a cunoaşte mai bine Luna, Soarele şi stelele. Atunci când sufletul acestui om se desprinde de trup, el se va regăsi de îndată, din punct de vedere al locului material, acolo unde l-a atras dorinţa lui. El va intra foarte repede în legătură cu spiritele acestor lumi şi va îmbrăţişa cu entuziasm părerile şi preocupările lor.

9. Dacă un suflet este încă din această lume pătruns de iubirea pentru Dumnezeu, el va rămâne cu siguranţă, din punct de vedere material şi individual, aproape de acest pământ, care este leagănul copiilor lui Dumnezeu. Dar Eu îi voi îngădui să parcurgă tot infinitul după nevoile mereu crescânde ale inteligenţei sale şi ale fericirii care rezultă de aici, fără ca el să trebuiască prin aceasta să părăsească niciun pic locul material al spaţiului unde se găseşte fiinţa sa individuală, aşa cum fac Eu Însumi, în Spirit, fiind în acelaşi timp prezent peste tot în întregul infinit.

10. Deocamdată nu pot să-ţi spun mai multe, dar o să înţelegi foarte limpede tu singur aceste aspecte, precum şi multe altele, atunci când vei fi, la rândul tău, renăscut în Spirit. Ai înţeles?”

11. Agripa şi mulţi alţii au răspuns: „Doamne şi Învăţătorule, îţi mulţumim pentru această explicaţie, care ne era foarte necesară; căci am avut cu toţii numeroase ocazii să vedem posedaţi de toate felurile, şi nu ne-am putut explica aceasta altfel decât gândindu-ne că aceşti nefericiţi erau posedaţi de nişte diavoli cu totul reali, care ajungeau să-i subjuge de-a binelea, dacă nu se puteau elibera din stăpânirea lor.

12. Conform acestei concepţii despre fenomenul posesiei, noi eram aşadar nevoiţi să-l considerăm pe posedat ca fiind un foarte mare păcătos, condamnat de Dumnezeu încă din această lume; sau pur şi simplu eram nevoiţi să ridicăm din umeri neputincioşi, atunci când ne convingeam de integritatea posedatului sub toate aspectele, precum şi de cuviosia părinţilor lui, punând la îndoială iubirea şi dreptatea supremă a lui Dumnezeu - fapt pentru care nu ar trebui să fim judecaţi prea aspru. Dar bineînţeles că acum avem o cu totul altă viziune şi suntem extraordinar de bucuroşi că Graţia Ta ne-a luminat încă o dată.”

13. Eu am spus: „Este foarte bine că ai înţeles şi aceste aspecte. Ne mai rămân patru ore până la răsărit, în care vom putea discuta şi despre alte subiecte. Dacă vreunul dintre voi nu înţelege ceva, să întrebe, şi i se va răspunde foarte clar; căci vreau să înţelegeţi în întregime misterul Împărăţiei lui Dumnezeu.”

Capitolul 34

Cine este Satana?

1. Atunci unul dintre fariseii aduşi pe calea cea bună la Emmaus, care era cărturar, a înaintat şi a spus: „Doamne şi Învăţătorule, noi ştim acum adevărul despre posedaţi şi cine sunt spiritele rele care pun stăpânire uneori pe natura umană; totuşi, în Scriptură se vorbeşte într-un mod foarte clar despre adevăraţii diavoli primordiali, care sunt foarte răi, şi despre prinţul lor, Satana. Tot acolo se mai spune că Satana, numit şi Lucifer, a fost izgonit de Dumnezeu şi aruncat în focul cel veşnic al iadului, împreună cu mulţimea nenumărată de îngeri care l-au urmat.

2. Scriptura spune de asemenea că, luând forma unui şarpe, Satana a ispitit primele fiinţe umane, şi astfel a cauzat căderea lor, şi că, tot prin el, Dumnezeu l-a pus la încercare pe credinciosul Iov.

3. Aşadar, după noua Ta învăţătură, ce să înţelegem prin Satana şi prin diavolii care îi sunt supuşi? Cine este Satana, cine sunt diavolii şi unde sălăşluiesc ei?

4. Dacă ne este cu adevărat îngăduit să cunoaştem toate tainele Împărăţiei lui Dumnezeu, trebuie să ştim şi aceasta! Oferă-ne deci imensa graţie de a ne explica toate acestea într-un mod uşor de înţeles!"

5. Eu am spus: „Am vorbit deja de multe ori despre aceasta, şi cei mai vechi ucenici ai mei ştiu despre ce este vorba. Dar, pentru că eşti nou aici, ai dreptul să întrebi ceea ce nu ţi-a fost încă explicat. Ascultă-Mă deci!

6. Vezi tu, tot ceea ce spaţiul infinit conţine ca materie este judecat, şi prin aceasta, consolidat, prin puterea Voinţei Divine! Dacă n-ar fi fost astfel, n-ar fi existat nici Soarele, nici Luna, nici Pământul, nici cea mai mică creatură în întregul spaţiu infinit; ar fi existat numai Dumnezeu singur, contemplându-Şi măreţele Sale gânduri şi idei.

7. Dar, Dumnezeu a emis din eternitate gândurile Sale din El Însuşi şi le-a materializat prin Voinţa Sa atotputernică. Aceste gânduri şi idei materializate ale lui Dumnezeu nu sunt totuşi nişte corpuri, ci mai degrabă elemente spirituale judecate şi receptacule necesare, în care se vor dezvolta fiinţe autonome. Acestea sunt deci creaturi menite să existe veşnic, ca şi cum ar face-o prin propriile lor puteri, alături de Creatorul lor, vizibil pentru ele.

8. Ca elemente spirituale judecate, toate creaturile sunt încă impure şi imature faţă de Spiritul cel Pur şi liber, şi, în comparaţie cu Spiritul cel Pur, ele nu pot aşadar să fie considerate bune, ci rele.

9. Prin «Satana» trebuie să înţelegi toată creaţia materială în general, şi prin «diavoli», elementele sale individuale.

10. Dacă în această lume un om trăieşte după Voinţa recunoscută a lui Dumnezeu, el se ridică astfel deasupra acestei captivităţi specifice creaturilor şi trece în libertatea necreată a lui Dumnezeu.

11. Dar un om care nu crede în Dumnezeu şi, prin urmare, nu vrea să se conformeze Voinţei Sale revelate oamenilor, se afundă din ce în ce mai adânc în materialitatea lucrurilor create şi devine, din punct de vedere spiritual, impur şi dedat răului, deci un diavol; căci, aşa cum s-a spus, doar ceea ce este creat şi judecat este impur şi rău, în comparaţie cu puritatea Spiritului liber şi necreat. Şi este aşa nu pentru că Dumnezeu ar fi putut crea vreodată ceva care să fie impur, rău sau inferior, ci în primul rând pentru că, în mod necesar, ca să existe viaţă, trebuie să existe creaţie dotată cu inteligenţă, putere de acţiune şi - în cazul omului - cu liber-arbitru; iar în al doilea rând, deoarece, pentru a accede pe cât posibil la autonomie, creatura trebuie să se folosească ea însăşi de şi să-şi însuşească ceea ce i-a fost dat atunci când a fost creată.

12. Dar pentru Dumnezeu nu există nimic impur, rău sau inferior; căci totul este pur pentru cel care este pur. Tot ceea ce Dumnezeu a creat este bun; aşadar, în faţa lui Dumnezeu nu există nici Satana, nici diavoli şi nici iadul. Numai cele ce sunt create pot fi astfel, atâta timp cât ele trebuie să rămână create şi judecate şi, de fapt, cât vor să rămână aşa, deoarece dispun de o voinţă liberă.

13. Aşadar, atunci când se spune în Scriptură că Satana a ispitit prima pereche de oameni, apărând sub forma unui şarpe, iată ce înseamnă aceasta: prima pereche de oameni, deşi îl cunoştea foarte bine pe Dumnezeu şi cunoştea şi Voinţa Sa, s-a lăsat sedusă de farmecele lumii materiale, şi pofta cărnii lor judecate le-a spus: «Să vedem ce se va petrece dacă acţionăm împotriva Voinţei lui Dumnezeu, pe care o cunoaştem bine. Căci Dumnezeu este Cel care ne-a lăsat liberi în acţiunile noastre; făcând aceasta, noi nu putem să pierdem în cunoaştere, ci doar să câştigăm. Căci Dumnezeu ştie cu siguranţă ce va rezulta din acţiunile noastre

libere, dar noi nu ştim; aşa încât, să facem cum ne place şi vom afla atunci din experienţă ceea ce numai Dumnezeu singur ştia până acum!»

14. Şi astfel, vrând să aibă propria lor experienţă, amândoi au mâncat din fructul oprit al pomului cunoaşterii şi s-au înfundat şi mai mult în materia judecată, pe care o putem numi «moarte», în comparaţie cu viaţa cea liberă a Spiritului.

15. Ei şi-au dat seama imediat că s-a cuibărit în carnea lor judecata constrângătoare şi moartea, care, atunci când iubirea pentru cele lumeşti creşte, poate îngropa chiar şi un suflet liber, prin judecata şi înlănţuirea pe care o creează; şi astfel ei au pierdut paradisul cel desăvârşit, care consta în uniunea totală a sufletului cu Spiritul lor; căci sufletul lor, rănit de «spinii» materiei, avea de acum mari greutăţi în a se menţine cât de cât liber, deasupra necesităţii judecăţii create, aşa cum se petrece astăzi cu toţi oamenii. Iar Eu am venit în această lume tocmai cu scopul de a le arăta oamenilor din nou adevărata cale a vieţii şi pentru a le înapoia prin învăţătura Mea paradisul pierdut.

16. La fel a fost şi cu Iov. Acest om, foarte fericit, avea nenumărate averi. Era însă şi înţelept şi supus lui Dumnezeu şi respecta cu strictețe Legea. Totuşi, din cauza extraordinarei sale bogăţii, carnea lui devenise din ce în ce mai pofticioasă şi mai lacomă, stârnind tot mai mult spiritul din ea.

17. Spiritul judecat al cărnii i-a spus într-un anume fel sufletului: «Vreau să văd dacă, prin toate bucuriile şi suferinţele mele terestre, nu aş putea să te îndepărtez de Dumnezeul tău, să te fac să te saturi de răbdarea ta şi să te supun legii mele.»

18. În Iov s-a dat atunci o mare luptă; căci, pe de o parte, el avea la dispoziţie toate bucuriile pământeşti şi se desfată cu ele; dar ele nu domneau asupra sufletului său, ci acesta rămânea unit cu Spiritul.

19. Pentru că spiritul cel rău al materiei nu a reuşit să-şi atingă scopurile în acest fel, sufletul lui Iov a fost încercat apoi prin tot felul de nenorociri trupeşti, care sunt descrise simbolic în Scriptură. Dar el, deşi s-a mai plâns din când în când de necazul său, a suportat această încercare cu răbdare, şi, în cele din urmă, a recunoscut că Dumnezeu era Cel care îi dăduse la început tot ceea ce acum îi lua înapoi şi că El putea de asemenea să i le dea din nou, şi aceasta cu atât mai mult cu cât El nu i le luase decât cu scopul de a-i întări sufletul întru Spirit.

20. Şi dacă aşa stau lucrurile, cine este aşadar acest Satana care l-a încercat atât de mult pe credinciosul Iov? Este de fapt spiritul judecat al cărnii sale, adică nenumăratele sale dorinţe!

21. Dar, în realitate, acest Satana primordial, în persoană, împreună cu diavolii primordiali individualizaţi nu au existat nicăieri altundeva decât în materia judecată a lumii, sub toate formele sale. Faptul că vechii înţelepţi l-au zugrăvit pe Satana şi pe diavoli prin tot felul de descrieri îngrozitoare are rolul de a ajuta sufletul să-şi poată reprezenta suferinţa prin care trebuie să treacă viaţa cea liberă dacă se lasă înlănţuită de judecata materiei'."

Capitolul 35

Despre persoana lui Satana

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Chiar Eu am făcut într-o zi să le apară primilor mei ucenici o formă simbolică a lui Satana, care i-a înspăimântat foarte tare.

Şi primii patriarhi ai acestui pământ făceau adesea la fel; dar ei nu adăugau nicio explicaţie verbală acestui fapt, pentru că cei din vechime, fiind înţelepţi în Spirit, înţelegeau analogiile şi, prin urmare, şi aceste reprezentări simbolice, şi de aceea ei îşi spuneau: este îngrozitor să cazi în mâinile judecăţii lui Dumnezeu; altfel spus, este îngrozitor pentru un suflet care deja a atins deplina conştiinţă de Sine să se lase din nou înlănţuit în materie de judecata imuabilă a Voinţei Divine.

2. Faptul că acest fenomen îi apare sufletului ca fiind ceva înspăimântător, oricine poate să-l constate văzând un muribund care încă nu a atins completa renaştere în Spirit.

3. De ce se teme atât de mult un asemenea suflet de moartea trupului său? Pentru că, fiind încă prizonierul necesarei judecăți a trupului, el crede că va muri odată cu acesta! Veți vedea că cei care nu cred în viața sufletului după moartea trupului sau care cred doar într-un mod anemic vor reacționa astfel, pentru că sufletul este înlănțuit parțial sau chiar integral de judecata cărnii sale, trăind astfel intens şi moartea acesteia, până când, prin Voința Divină, va fi cu totul separat de ea.

4. Acum că ați recunoscut în mod clar, sper, ce este cu adevărat Satana şi diavolii lui, puteți să înțelegeți lesne că, în mod necesar, infernul are aceeaşi semnificație: ca şi Satana, el reprezintă judecata eternă a constrângerii, adică lumea şi materia sa.

5. Dar de ce Satana mai este numit şi «prințul întunericului şi al minciunii»? Pentru că materia nu este ceea ce pare a fi, iar cel care nutreşte dragoste pentru aparența ei şi acceptă să devină sclavul ei se plasează în mod evident în împărăția minciunii şi, prin opoziție cu lumina adevărului, în împărăția întunericului.

6. Cel care, de exemplu, iubeşte prea mult aşa-numitele comori ale împărăției materiei moarte şi le prețuieşte pentru ceea ce ele par a fi, şi nu pentru ceea ce sunt în realitate, se găseşte chiar în împărăția minciunii, pentru că iubirea lui şi rațiunea lui de a fi, înfundându-l în materie, într-un fel l-au orbit, şi lui îi va fi foarte dificil să părăsească această întunecime pentru a se ridica din nou către lumina deplinului adevăr.

7. Dar cel care priveşte aurul doar ca pe ceva simbolic, prin care este reprezentată bunătatea iubirii lui Dumnezeu (la fel cum argintul curat reprezintă adevărul înțelepciunii lui Dumnezeu), cunoaşte adevărata valoare a aurului şi a argintului şi se află astfel în împărăția Adevărului, iar sufletul lui nu va fi sufocat de iluzie şi de judecata ei.

8. Astfel, la străbuni şi la toți profeții, aurul, argintul şi diversele sortimente de pietre prețioase nu aveau decât o unică semnificație, care era cea adevărată; ele nu aveau valoare materială şi nu puteau aşadar să pună sufletul în pericol. Cunoaşterea adevăratei valori a materiei le-a permis acestor oameni din vechime să le înțeleagă foarte repede proprietățile naturale şi să le găsească utilitatea corectă.

9. Dar, cu timpul, oamenii au ajuns să prețuiască materia pentru aparența şi strălucirea ei; atunci s-au supus judecății şi au devenit orbi, cruzi, lacomi, avari, mincinoşi, certăreți, necinstiți, orgolioşi, răi, stricați, războinici şi avizi de cuceriri, căzând astfel în idolatrie şi în păgânism, adică în infernul din care, fără ajutorul Meu, nu mai pot fi eliberați.

10. De aceea a trebuit să vin Eu Însumi în materie, luând totodată asupra Mea judecata ei. Şi trebuie să răzbesc prin ea, pentru a deveni poarta Vieții eterne, astfel încât toți cei care au decăzut să poată trece prin această poartă, dacă doresc. De aceea, Eu sunt poarta Vieții şi Viața Însăşi. Cine nu trece prin Mine nu va trăi în lumina adevărului etern şi a libertății, ci va rămâne sclavul judecății materiei.

11. Dar acum se naşte o altă întrebare: aşadar, nu există într-adevăr nici Satana în persoană, nici diavoli individualizați?

12. Eu vă răspund: o, ba da! Există chiar aici, încarnați în această lume, iar în vasta lume de dincolo există cu mult mai mulți; şi ei sunt fără încetare preocupați să îşi exercite influența lor nefastă asupra acestei lumi, atât prin intermediul spiritelor brute ale naturii, care, pentru a se maturiza, sălăşluiesc încă în materie, cât şi în mod direct, fără intermediari, prin insinuări, atracții şi tentații ascunse. Ei cunosc foarte bine slăbiciunile oamenilor, şi, atunci când observă că aceştia sunt vulnerabili, pun stăpânire pe ei şi ațâță în ei pasiuni arzătoare.

13. Şi, odată ce slăbiciunile unui om au devenit pasiuni arzătoare, el se găseşte deja în întregime în starea de judecată a materiei şi a spiritelor rele, şi din acest punct îi va fi foarte dificil să se elibereze de ele.

14. Satana este sinteza întregii judecăți a materiei; el nu există ca individualitate în sine, dar trebuie să fie considerat ca reprezentând reuniunea diavolilor de toate felurile, nu numai de pe acest pământ, ci şi din toate lumile spațiului infinit al Creației, la fel cum nenumăratele teci globale (sfere corticate) formează împreună giganticul Om al Creației, despre care v-am vorbit deja.

15. Bineînțeles că, în mic, şi reuniunea tuturor diavolilor de pe un corp ceresc reprezintă un Satana; chiar şi fiecare diavol poate fi, el singur, un mic Satana.

16. Dar atunci când nu există oameni pe un corp ceresc, nu există acolo nici diavoli în persoană, ci numai spirite judecate şi imature, care se regăsesc în materia tuturor corpurilor cereşti; cât despre materie, ea este tot ceea ce voi percepeți prin simțurile voastre.

17. Totodată, puteți să ştiți că nicăieri pe celelalte corpuri cereşti nu există diavoli mai răi decât pe acest pământ. Dacă le-ar fi îngăduit, ei ar nimici Pământul şi locuitorii săi. Dar aceasta nu le este permis, şi, pentru a fi împiedicați să o facă, ei sunt loviți de o orbire totală, deci şi de o mare prostie, iar uniunile lor se aseamănă cu acele stabilimente de pe acest pământ unde sunt închişi nebunii periculoşi pentru a nu le putea face rău celorlalți oameni.

18. Din ceea ce v-am spus până acum, puteți să înțelegeți foarte limpede şi fără alte întrebări ce este Satana şi ce sunt diavolii săi. Spune-mi acum tu, care eşti cărturar, dacă ai înțeles.”

Capitolul 36

Unde se găsesc diavolii

1. Cărturarul a răspuns: „Da, Doamne şi Învățătorule! Ne-ai explicat cu atâta claritate, până în cele mai mici detalii, modul în care Tu creezi, încât să înțelegem pe deplin, desigur, atât cât înțelegerea noastră limitată o permite, căci simplul fapt de a şti nu-ți dă o viziune de ansamblu atotpătrunzătoare nici pe departe; dar pentru noi este suficient, întrucât ceea ce ştim este complet.

2. Însă din moment ce ne-ai spus deja atâtea despre acest subiect dificil, ai vrea Tu să precizezi ceva mai exact locurile unde se găsesc diavolii, aici, pe pământ, astfel încât noi să putem să-i ocolim? Căci dacă un om, sau chiar o întreagă comunitate, se găseşte într-un astfel de loc fără să o ştie, aceasta ar putea să-i cauzeze cele mai mari neplăceri. Aşa că, Te rugăm, acordă-ne grația de a ne lumina şi în această privință!”

3. Eu am spus: „Gândirea ta este încă foarte materialistă! Ce importanță are faptul că un diavol se poate găsi într-un loc sau în altul?

4. Dacă Eu ți-am purificat şi întărit sufletul, acesta va putea foarte bine să se găsească în mijlocul celor mai răi diavoli, că ei nu vor putea niciodată să-i facă nici cel mai mic rău. Căci un suflet pur şi întărit de Mine, chiar şi în mijlocul a nenumărate legiuni de diavoli, se găseşte în Împărăția Cerurilor, care există nu într-o exterioritate fastuoasă, ci în cea mai mare profunzime a sufletului desăvârşit; pentru că astfel sufletul devine, asemenea Mie, creatorul propriei sale împărății preafericite, în care niciun diavol nu va putea să pătrundă vreodată.

5. Aşadar, încă de pe acest pământ, unui suflet pe care Eu l-am întărit în credință poate să-i fie totuna dacă mai mulți sau mai puțini diavoli se află într-un anumit loc, deoarece sufletul neprihănit, întărit de Mine, poartă în lăuntrul lui raiul oriunde s-ar găsi, la fel cum şi diavolul poartă în el infernul şi judecata.

6. Dar pentru că a venit vorba despre aceasta, o să vă descriu şi locurile frecventate cu precădere de către diavoli. Ascultați-mă!

7. Locurile în care se află îndeosebi mulți diavoli în persoană sunt acele case şi clădiri publice în care se face mult negoț bazat pe înşelăciune, cum este de exemplu acum Templul, precum şi multe alte case în care se face comerț. De asemenea, ei se strâng şi în casele unde se

preacurveşte, unde oamenii se dedau la desfrâu şi la adulter. Munţii şi peşterile în care oamenii sapă cu disperare pentru a găsi aur, argint şi alte comori ale pământului sunt de asemenea locuri cu predilecţie populate de diavoli, la fel ca şi pădurile şi peşterile unde locuiesc hoţi, bandiţi şi asasini, şi de asemenea câmpurile de luptă, drumurile caravanelor negustoreşti, precum şi râurile, lacurile şi mările pe care se face negoţ şi speculă.

8. În plus, pământurile, câmpurile, pădurile şi viile păgânilor înrăiţi şi ale evreilor bogaţi zgârciţi şi lacomi sunt locuinţele favorite ale diavolilor. Diavolii se găsesc în aceste locuri, dar şi deasupra lor, in aer, în foc, în nori şi în ploaie, în templele idolatre şi în falsele oracole.

9. Diavolii se strâng de asemenea în număr mare acolo unde apare un mare lux pământesc, precum şi vanitatea care îl însoţeşte.

10. Dar nu îi găsim în locurile pe care oamenii, nu le locuiesc şi pe care deci nu le-au murdărit cu păcatele lor, afară de cazul în care călătoreşte prin acele locuri vreo caravană de oameni lacomi de câştig, căci, de dragul acestora, diavolii îşi vor face imediat un cuib şi aici.

11. Acum, prietene, ai explicaţia pe care doreai să o auzi de la Mine.

12. Iar motivele pentru care diavolii îndrăgesc exact aceste locuri despre care am vorbit sunt evidente pentru toţi cei care au înţeles cât de cât ceea ce am spus mai înainte, şi prin urmare nu mai este necesar să revenim asupra acestor aspecte."

Capitolul 37

O scurtă expunere despre cauzele Creaţiei primordiale

1. Cărturarul a spus: „Dar cum de ştiu demonii toate acestea? Pot ei să vadă acest pământ şi pe noi, oamenii, cu tot ceea ce facem?"

2. Eu am spus: „O, da, dar numai ceea ce este asemenea lor. Îţi spun, şi vulturii se adună foarte repede în locul unde se află mortăciunile, care sunt pe placul lor.

3. Eu singur ştiu din veşnicie ce trebuie făcut pentru a transforma un gând ieşit din Mine într-o fiinţă liberă, de o independenţă perfect divină; de aceea, tot Eu ştiu şi ce trebuie făcut pentru a desăvârşi în mod plenar această operă supremă. Până la realizarea acestui scop esenţial al iubirii şi înţelepciunii Mele, moartea, judecata, omul sau îngerul, toate sunt egale în ochii mei. Căci, să ştii, Cel etern are la dispoziţie tot timpul. David a spus că pentru Dumnezeu o mie de ani ar fi abia ca o zi, dar Eu îţi spun ţie, care eşti de-acum prietenul Meu, că o mie de ani ori o mie sunt pentru Mine asemenea unei clipe trecătoare!

4. Tu exişti acum, dar, conform succesiunii naturale a timpurilor, miriade şi Creaţii - cum este aceasta - sunt deja desăvârşite şi încheiate în urma noastră! Poţi tu să-Mi reproşezi Mie faptul că te-am făcut să exişti atât de târziu? Sau cei pe care nu-i voi aduce la existenţă decât după ce eoni de eoni de timp şi de eternităţi se vor fi scurs?

5. Eu sunt stăpânul gândurilor şi al ideilor Mele eterne şi pot să le ofer o existenţă conştientă de sine când voiesc! Căci Eu nu sunt supus niciunei legi, fiind Eu însumi Legea din veşnicie, şi de aceea, din punct de vedere divin, pot face să survină, atunci când vreau Eu, prin iubirea şi înţelepciunea Mea, ceea ce nu se poate naşte decât din Mine şi nu depinde decât de Voinţa Mea.

6. Cine în afară de Mine ar putea prevedea totul, şi cine ar putea să Mă constrângă să fac ceva, dacă nu Eu Însumi, prin Ordinea Mea eternă?

7. Voinţa Mea perfect liberă este legea care domneşte asupra gândurilor şi ideilor Mele, iar acestea cu adevărat, în întreaga eternitate, îşi au doar în Mine existenţa, care este vizibilă numai pentru Mine; dar atunci când Eu doresc să le fac să acceadă la o existenţă tangibilă şi independentă, înţelepciunea Mea determină Voinţa Mea să Se facă lege asupra gândurilor şi ideilor Mele, care devin ca un fel de realitate exterioară fiinţei Mele, şi trebuie atunci să se

perpetueze ca nişte realităţi autonome, atâta timp cât iubirea şi înţelepciunea Mea fac să domnească asupra lor Voinţa Mea cea blândă şi dreaptă, care este Legea tuturor Legilor.

8. Vezi tu, astfel chiar la diavoli perpetuarea existenţei este o lege sădită în ei, alături de libertatea propriei lor voinţe! Atâta timp cât ei nu vor de bunăvoie să Mă recunoască drept Cel care am fost, sunt şi voi fi în veşnicie, legea cea constrângătoare nu-i va părăsi; căci dacă Eu aş îndepărta această lege a Mea, ei ar înceta să mai existe ca fiinţe autonome.

9. Dacă o fiinţă ce are deja o viaţă proprie se îndreaptă, din propria sa voinţă liberă, şi intră în împărăţia Adevărului încă de astăzi sau numai peste un timp de neconceput pentru tine este totuna pentru Mine, şi, pentru aceasta, Eu nici nu voi clinti măcar Ordinea Mea eternă; dar dacă cineva vrea altceva, să acţioneze ca atare, căci are la dispoziţie toate mijloacele.

10. De-acum, că tot v-am vorbit despre locurile în care sălăşluiesc sufletele rele, care sunt adevăraţii diavoli în persoană, să le ocoliţi, dacă mai simţiţi în voi vreo slăbiciune, căci în asemenea locuri cei slabi sunt în pericol. Şi cel care, fiind încă slab, se expune primejdiei, este răpus cu uşurinţă şi rareori scapă nevătămat.

11. Aşa încât, să nu râvniţi la cele necurate şi rele ale acestei lumi, întrucât, ele aflându-se pe treapta cea mai de jos a desăvârşirii interioare, le aveţi în urma voastră. Căutaţi să mergeţi mereu înainte, şi nu să vă întoarceţi înapoi, către cele necurate, căci numai astfel veţi atinge cu uşurinţă adevăratul scop al vieţii, când nu veţi mai avea nici cea mai mică dorinţă să aruncaţi o privire înapoi! Aţi înţeles bine ce v-am spus?”

12. Cărturarul: „Da, Doamne şi Învăţătorule, ştim de acum la ce să ne aşteptăm; dar există încă la oameni multe fenomene care sunt greu de explicat; de exemplu, chiar în Iudeea eu cunosc mai multe cetăţi vechi şi case părăsite chiar de sute de ani. Adesea ele sunt bântuite de stafii, astfel încât chiar şi oamenii cei mai curajoşi le ocolesc; vai de cel care, nefiind în cunoştinţă de cauză, se apropie de aceste locuri, căci el va fi asaltat. Iar celui care se va aventura acolo deliberat îi va merge şi mai rău. Ei bine, aceste locuri, care nu sunt puţine, nu au fost călcate poate de mulţi ani de vreun mare păcătos, şi totuşi ele nu pot fi vizitate. Cum se explică aceasta?”

13. Eu am spus: „Prietene, ceea ce se ascunde acolo nu este întotdeauna ceea ce crezi, ci cel mai adesea cu totul altceva! Ia încercuiţi aceste fortăreţe rău famate şi aceste vechi gospodării cu o trupă de războinici curajoşi, şi îţi garantez că arătările pe care le consideri tu atât de periculoase se vor retrage atât de bine, încât niciun soldat nu va mai remarca vreun semn din partea lor!

14. Ici şi colo există într-adevăr şi astfel de locuri, în care se stabilesc sufletele unor oameni morţi de multă vreme, şi uneori ele îşi fac simţită prezenţa trecătorilor într-un fel sau altul. Acestea sunt suflete care în timpul vieţii lor trupeşti au fost mult prea mult îndrăgostite de averile lor pământeşti şi care au săvârşit numeroase nelegiuiri pentru a şi le spori. După moartea trupească, aceste suflete demne de milă, devenite excesiv de materiale, rămân în locurile pe care le-au îndrăgit nespus în timpul vieţii lor, adesea până ce orice urmă din bunurile atât de dragi lor dispare. Abia atunci ele încep să se adâncească tot mai mult în ele însele, în lumea de dincolo, pe măsură ce îşi dau seama de zădărnicia şi de nebunia oricărui ataşament faţă de bunurile efemere.

15. Dar astfel de suflete nu pot degenera niciodată într-o răutate foarte mare, iar existenţa lor limitată şi neputincioasă nu i-ar putea dăuna omului nici măcar din punct de vedere moral; dimpotrivă, apariţiile lor sporadice au adesea un efect benefic asupra necredinţei oamenilor; căci omul devine atunci credincios şi îşi transformă viaţa sa lumească în bine, pentru că îşi dă seama că există o viaţă de după moarte a sufletului şi că ea poate să nu fie una dintre cele mai fericite.”

Capitolul 38

Despre rugăciunea pentru cei morți

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Aşadar, asemenea spirite, deşi ele nu sunt nici prea bune, nici prea pure, nu pot fi periculoase, şi este bine să vă rugați pentru ele. Căci rugăciunea unui suflet plin de iubire adevărată şi de compasiune, având o încredere deplină în Mine, acționează în mod benefic asupra acestor suflete nefericite din lumea de dincolo, formând în jurul lor un fel de eter vital, în care ele îşi văd lipsurile şi fărădelegile ca într-o oglindă, ceea ce le face apoi să-şi îmbunătățească modul de a fi şi astfel să se poată înălța mai uşor către Lumina Vieții.

2. Eu Însumi vă spun să faceți astfel, ca să le fiți cu adevărat de folos fraților şi surorilor voastre care au plecat din această lume.

3. Cum trebuie să vă rugați pentru ei?

4. Nimic mai uşor! Nu trebuie să va rugați gândindu-vă că Mă veți înduioşa şi că Mă veți face prin aceasta mai milostiv, deoarece Eu Însumi sunt infinit mai milostiv decât cei mai buni şi mai caritabili oameni ai acestei lumi la un loc; ci dăruiți-le Evanghelia cu credință şi din adâncul inimii, chiar în inima voastră, iar ei o vor auzi şi o vor urma! Astfel le veți predica Evanghelia adevăraților sărmani cu duhul, şi aceasta le va fi de cel mai mare ajutor.

5. Dar orice altă rugăciune şi orice smiorcăială nu-i va fi de niciun folos sufletului plecat din această lume, ba în caz că va ajunge la el, mai mult îi va dăuna şi îl va enerva, deoarece aceste rugăciuni pentru sufletele celor morți, aşa cum sunt ele practicate în mod tradițional sau chiar oficial, mai ales de către farisei, trebuie plătite cu mari sacrificii.

6. Modul în care v-am indicat să vă rugați pentru cei morți şi astfel să-i scoateți din sărăcia în care se află din punct de vedere spiritual este pentru ei o adevărată binecuvântare, în timp ce costisitoarele rugăciuni ale fariseilor sunt ca un blestem, de care ei fug şi îl disprețuiesc profund.

7. Țineți minte aceasta ca pe un sfat bun pe care vi-l dau şi urmați-l, şi vă veți face astfel în marea lume de dincolo adevărați prieteni puternici şi plini de recunoştință, care nu vă vor abandona în această lume sau în cealaltă dacă veți fi în necaz! Asemenea prieteni vor fi pentru voi adevărate spirite protectoare, care nu vor înceta niciodată să se preocupe de salvarea binefăcătorilor lor.

8. Dar nu vă veți putea câştiga aceşti prieteni decât dacă veți avea grijă de ei în modul pe care vi l-am indicat. Pentru aceasta, nu trebuie să îi căutați în vechile case sau cetăți! Puteți să o faceți oriunde v-ați afla, şi pentru oricât de multe suflete defuncte; căci credința, dragostea adevărată şi compasiunea voastră, precum şi Adevărul din Mine se întind infinit, chiar dincolo de limitele Marilor Oameni Cosmici despre care v-am vorbit. Căci voi nu sunteți doar creaturile Mele, ci sunteți infinit mai mult pentru Mine, care sunt Tatăl vostru, iar Marele Om al Creației nu este decât un punctişor abia perceptibil în cel mai mic nerv vital al degetului vostru mic de la picior - toate acestea considerate bineînțeles în sens spiritual, adică din punct de vedere al Adevărului profund.

9. Adevărat vă spun: aveți la dispoziție o sferă de influență infinit de mare, ale cărei dimensiuni nu le veți putea percepe decât în ziua în care, în Împărăția Mea, veți locui şi veți lucra împreună cu Mine în casa Tatălui Meu! Căci toate acestea nu sunt încă pentru voi decât un fel de vis minunat, aşa cum au adeseori copiii cei buni ai unor părinți pioşi; dar ceea ce vă spun aici este un Adevăr Divin profund.

10. Aşa cum Mie Îmi aparține întreaga putere din cer şi de pe acest pământ minuscul, la fel vă va fi dată în întregime şi vouă, tuturor celor care credeți în Mine şi Mă iubiți mai presus de orice; căci copiii unui Tată infinit de desăvârşit nu trebuie să fie mai puțin desăvârşiți decât Tatăl lor.

11. Este adevărat că adesea situația se prezintă cu totul altfel în cazul oamenilor, când un tată al acestei lumi își răsfață prea mult copiii; dar cu Mine niciodată nu există acest pericol, pentru că Eu știu din veșnicie de ce anume au nevoie copiii Mei.

12. V-am spus toate acestea pentru ca să puteți să vă dați seama cine sunt Eu, cine sunteți voi și mai ales ce trebuie să deveniți. Așa încât, acționați peste tot și întotdeauna după Cuvântul Meu, și veți dobândi cu ușurință ceea ce cuvintele Mele părinteşti v-au promis; căci nu a existat niciodată din toată eternitatea și în tot infinitul o fortăreață mai sigură și mai puternică decât Tatăl Ceresc. Dar, încă o dată vă spun, întipăriți-vă foarte bine toate acestea în adâncul inimilor voastre, căci altfel am vorbit în zadar!

13. Nu căutați vreo răsplată în această lume pentru micile sacrificii pe care le faceți în numele Meu - căci așa nu veți fi copiii Mei, ci ai acestei lumi, care nu este decât o fărâmă din iubirea și profunzimea Mea -, ci tot ceea ce faceți să faceți din iubire adevărată pentru Mine, Tatăl vostru, și voi ști Eu bine ce bucurie să le ofer în schimb copiilor Mei dragi!

14. Adevărat, adevărat vă spun: nicio ființă umană nu a văzut cu ochii săi, nu a auzit cu urechile sale și nu a simțit cu simțurile sale ceea ce Eu le pregătesc copiilor Mei care, cu o inimă simplă și deschisă, Mă iubesc ca pe Tatăl lor.

15. Și vă mai spun încă ceva: Eu nu mă las atras de lume! Căci, ori totul aici, ori totul acolo! Jumătățile de măsură sunt numai pentru păgânii cei ignoranți, cărora nu le vor aduce decât fructe rele.

16. La ce-i folosesc omului toate comorile acestei lumi, dacă sufletul său este supus prin aceasta la o mare suferință? Așa că, nu vă îngrijiți niciodată decât de comorile pe care nu le mănâncă moliile și nu le roade rugina, și vă va fi întotdeauna foarte bine!

17. Țineți minte acest nou sfat al Meu și urmați-l, și veți trăi bine încă de pe acest pământ, iar odată cu voi, și cei care vă vor crede. Lăsați restul, pentru ca vanitatea cărnii să nu crească! Căci Eu singur-sunt Domnul și fac ceea ce voiesc, conform eternei Mele înțelepciuni! Lumea poate să strige ca din gură de șarpe și să ceară și să protesteze cât vrea, căci Eu nu voi asculta niciodată aceste țipete zadarnice!

18. Dar ceea ce-Mi vor spune adevărații Mei copii și prieteni, voi asculta, și le voi veni în ajutor fără întârziere; însă de-acum înainte tot ceea ce este și poartă numele de lume va fi de o sută de ori mai aspru pedepsit decât a fost vreodată de la începutul lumii! Acesta este Cuvântul Meu, și timpul le va arăta oamenilor că el nu a fost rostit în zadar.

19. Vai de toți cei care caută cu disperare lumea și se opun Voinței Mele! Căci acest pământ este leagănul copiilor Mei, și ei nu vor deveni harnici fără să simtă nuiaua; și dacă nişte lovituri uşoare de nuia nu vor fi de ajuns, voi face în așa fel încât să primească unele mai dure și mai severe. Dar nu am răspuns încă primei părți a întrebării tale."

Capitolul 39

Despre ruinele bântuite de fantome

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Prietene cărturar, ai întrebat despre fantomele înfricoșătoare care bântuie unele cetăți și case vechi, iar Eu îți spun că, mai ales în aceste timpuri, situația este următoarea: te pot asigura pe deplin că aici este vorba nu despre spirite, ci mai degrabă despre nişte oameni cu adevărat periculoşi și extrem de răi, care joacă aceste farse cu ajutorul magicienilor păgâni, al foștilor preoți evrei sau al unor indivizi fugiți de la esenieni. Aceşti oameni au în slujba lor o întreagă pleavă a societății și adună mari comori prin jaf, crimă și tot felul de vicleşuguri diavoleşti, iar vechile cetăți, cu coridoarele lor subterane, sunt locuri foarte potrivite pentru lucrările lor.

2. Dacă vreun om inofensiv va vrea să se apropie de un altfel de loc, ei îl vor împiedica, provocându-i prin trucurile lor o spaimă atât de mare, încât el va deveni apoi cel mai bun

apărător şi protector al respectivului cuib de diavoli; căci, fiind povestită din gură în gură, pățania lui va ajunge curând să fie cunoscută de mii de alți oameni, care vor vedea în ea ceva supranatural şi înspăimântător, şi astfel nimeni nu va mai îndrăzni nici măcar să se apropie de acel cuib al iadului. Dar, aşa cum am spus atunci când am început să răspund la întrebarea ta, dacă o trupă de soldați romani bine înarmați s-ar apropia de o astfel de sinistră fortăreață bântuită, aceste «spirite» nu numai că nu şi-ar mai face simțită prezența, ci ar fugi cât le-ar ține picioarele prin tunelele lor secrete.

3. Eu îți spun: în fortărețele şi casele vechi despre care ai amintit, doar rareori îşi fac cuib suflete diavoleşti care şi-au părăsit trupul de multă vreme; mult mai adesea, aici sălăşluiesc oameni în carne şi oase, care duc o viață cu totul diavolească şi care sunt de obicei cu mult mai răi decât adevărații diavoli din lumea de dincolo! Cred că acum, după această explicație, înțelegi limpede care este situația în această privință! Dar dacă mai ai vreo îndoială, spune-Mi-o!"

4. Romanul Agricola s-a ridicat şi a spus: „Aha, deci aşa stau lucrurile cu vizuinile astea de tâlhari?! Este foarte bine că am aflat-o din gura celui mai demn de crezare mărturisitor, şi de acum voi şti eu foarte bine ce să fac ca să alung aceste fantome! Şi în Europa cunosc o mulțime de astfel de locuri rău famate, şi în curând voi pune capăt lucrărilor acestor «spirite» în carne şi oase!"

5. Eu am spus: „Acolo îți va fi cu mult mai dificil să faci aşa ceva, decât aici, în ținuturile evreieşti; căci la voi, chiar preoțimea păgână este în mod special interesată de aceste nelegiuiri. Atâta timp cât învățătura pe care v-am dat-o nu va fi făcut progrese considerabile în Europa, cu forța nu se va putea face mare lucru împotriva acestor vizuini de «fantome». Totuşi, cel mai bun remediu împotriva acestor înşelătorii deosebit de grave este să-i luminați pe oamenii mai buni din popor, căci, de îndată ce aceştia vor şti cu destulă certitudine despre ce este vorba, le vor spune şi celorlalți, care apoi nu vor întârzia să alunge aceste «spirite» rele în carne şi oase.

6. Cine vrea să prindă păsări nu trebuie să înceapă prin a lovi prin tufişuri, ci mai întâi să întindă plasa, şi abia apoi să dea cu bățul în crengi, iar păsările vor zbura singure şi se vor prinde în plasă.

7. Atâta timp cât principiile care stau la baza guvernării se află în strânsă legătură cu înşelătoriile preoțimii, mare lucru nu se prea poate face prin forță, dar aceasta va putea fi utilizată foarte bine mai târziu.

8. Totuşi, în provinciile evreieşti, şi anume, în Galileea, am distrus Eu Însumi câteva astfel de cuiburi ale minciunii, iar Cyrenius ar avea multe să-ți povestească în privința aceasta. Mai există însă şi altele, cărora le voi pune capăt cât de curând, aşa cum am făcut şi cu templul păgân din Samosata, de pe Eufrat.

9. Dar în Europa voastră, care este încă profund păgână, nu se poate face deocamdată nimic altceva împotriva acestui fel de bântuire decât ceea ce v-am indicat.

10. Într-o bună zi, Europa va întrece cu mult Asia în credință; dar în prezent ea este, în ansamblu, mult prea primitivă şi necoaptă, pentru că este încă adâncită în păgânismul cel mai întunecat, de care nu va reuşi să scape pe de-a-ntregul încă multe secole de acum înainte. Totuşi, chiar şi aici, mulți vor fi în deplinul adevăr în numele Meu, dar aceia vor trebui să suporte şi prigoana păgânilor. Însă, într-o bună zi, Eu le voi trimite păgânilor de toate neamurile o mare judecată, care va constitui pentru ei lovitura de grație. Dar să-l ascultăm în continuare pe eruditul nostru cărturar.

11. Spune-ne, aşadar, prietene, dacă mai este ceva ce nu înțelegi. Căci un adevărat cărturar trebuie să înțeleagă în întregime Scriptura, şi de aceea vă ofer acum, atât ție, cât şi celorlalți, ocazia de a primi adevărata explicație a tot ceea ce nu ați înțeles încă pe deplin."

12. Cărturarul: „Doamne şi Învățătorule, prin grația şi bunăvoința Ta înțeleg acum limpede tot ceea ce consider eu că este esențial; dar, deoarece tocmai ai vorbit despre o severă judecată a tuturor păgânilor, ai putea să ne precizezi şi când va avea ea loc?

13. Daniel şi Isaia au vorbit, desigur, despre aceasta, în metafore criptice, şi chiar şi Tu ne-ai explicat două capitole din Isaia, foarte semnificative în această privință, precum şi despre căderea sigură a Ierusalimului, fără însă a indica o dată exactă. Din moment ce ne-ai învățat atâtea, n-ai putea să ne dai unele detalii în legătură cu această ultimă judecată a păgânilor, de ce natură va fi ea şi ce semne o vor preceda, căci Tu nu le trimiți niciodată oamenilor o judecată fără anumite semne prevestitoare.”

14. Eu am spus: „Dragul Meu prieten cărturar, aceasta este într-adevăr o întrebare foarte bună, şi o să vă răspund vouă tuturor; totuşi, să nu vă imaginați că păgânii din epoca pe care am pomenit-o Eu vor fi la fel precum cei de astăzi. Templele păgâne ale timpurilor noastre vor fi fost atunci-distruse de multă vreme, dar, în locul lor, Anticristul va construi nenumărate altele noi, şi aceasta chiar în numele Meu, iar preoții lor vor pretinde să fie onorați peste măsură, ca fiind reprezentanții Mei pe Pământ, şi principala lor grijă va fi aceea de a atrage către ei toate bogățiile lumii, în timp ce ei se vor îmbuiba, poporul va fi într-o mare suferință materială şi morală.

15. Când acest păgânism se va fi înstăpânit cu totul, Eu nu voi mai întârzia să pogor marea judecată asupra târfei Babilonului! Mai multe vă voi spune mai târziu, dar acum haideți să bem puțin vin!”

Capitolul 40

Semnificația spirituală a pâinii şi vinului. Despre ceremonii

1. Lazăr a dispus de îndată să se aducă vin proaspăt şi a spus: „Cuvintele deosebite pe care le-a rostit gura Ta divină trebuie să fie întărite şi pecetluite în inimile noastre printr-un vin proaspăt!”

2. Eu am spus: „Ai mare dreptate, prietene şi frate Lazăr. Tot ceea ce este bun şi adevărat îşi găseşte în pâine şi în vin o perfectă corespondență. De aceea, atunci când vă veți aminti de Mine mâncând pâinea şi bând cu moderație vinul, puteți fi siguri că Eu voi fi întotdeauna printre voi, copiii, frații şi prietenii Mei, până la sfârşitul zilelor acestui pământ. Chiar dacă nu Mă veți vedea întotdeauna cu ochii voştri trupeşti, totuşi, inima vă va spune: «Bucurați-vă, căci Domnul Dumnezeul vostru şi Tatăl vostru este printre voi şi vă binecuvântează pâinea şi vinul! Fiți veseli şi bucuroşi în numele Său, dar gândiți-vă şi la sărmanii voştri frați şi surori, şi mai ales la cei săraci cu duhul!»

3. Atunci când inima voastră vă va îndemna astfel, gândiți-vă şi credeți întotdeauna că Eu Mă aflu printre voi şi că vă voi da întotdeauna cu plăcere ceea ce-Mi cereți, dacă este bun şi adevărat pentru viața sufletului vostru.

4. Şi toți cei care Mă vor întâmpina cu marea iubire a inimii lor vor vedea foarte repede cu propriii lor ochi că Eu sunt cu adevărat printre voi. Iar ceea ce vă spun acum este valabil şi pentru toți cei care vor trăi după voi şi vor crede cu adevărat în Mine. Dar acum dă-Mi nişte vin, căci îmi este sete!”

5. Atunci s-a turnat vinul, care era foarte bun. Eu am băut, şi toți ceilalți au făcut la fel, şi au lăudat acel vin, care, prin Voința Mea, fusese mult îndulcit şi aromat.

6. În timp ce beam, cărturarul M-a întrebat dacă voiam acum să răspund la întrebarea pe care Mi-o adresase.

7. Eu i-am spus însă: „Prietene, sunt multe alte aspecte despre care este mai util să vorbim acum decât despre sfârşitul păgânismului. Să aşteptăm dimineața şi plecarea fariseilor,

care se odihnesc în camera cealaltă. Atunci vom ieşi afară şi vă voi explica metaforic despre când şi cum vor lua sfârşit cele lumeşti şi păgânismul.

8. Dar pentru moment, aşa cum am spus, să vorbim despre ceva mult mai important decât acest sfârşit trist şi plin de suferinţă. Despre ce ar trebui să vorbim, după părerea voastră, şi ce aveţi cu adevărat nevoie să ştiţi şi să credeţi?"

9. Petru a spus: „Doamne, pe mine mă tot frământă ceva. Dacă-mi dai voie, aş vrea să-Ţi pun şi eu o întrebare!"

10. Eu am spus: „Vorbeşte, căci oricare dintre voi are dreptul să întrebe!"

11. Petru: „Doamne, pentru spălarea păcatelor, Moise a indicat anumite modalităţi exterioare, pe care toţi evreii le cunosc bine. Trebuie să le folosim şi noi? Au ele o putere care-l sfinţeşte pe om? Şi este adevărat că fără ele omul nu ar putea să dobândească viaţa cea veşnică?

12. Şi apoi, păgânii trebuie şi ei să fie circumcişi dacă vor să îmbrăţişeze învăţătura Ta, sau este suficient botezul pentru ei? Şi, în afară de circumcizie, păgânii pe care îi vom aduce la dreapta credinţă vor trebui să adopte şi celelalte modalităţi de purificare?"

13. Eu am spus: „Cel care este evreu şi a primit porunca circumciziei, să o păstreze, dar circumcizia în sine nu reprezintă nimic şi nu are nicio valoare secretă sau magică de sfinţire a sufletului.

14. Numai credinţa vie sfinţeşte omul, şi iubirea activă faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni.

15. Cât despre cel care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi a aproapelui său, trebuie să-şi recunoască păcatele şi să se căiască în mod sincer pentru ele, să-I ceară iertare lui Dumnezeu, să-şi repare greşelile faţă de aproapele lui şi să nu mai păcătuiască niciodată, şi va fi atunci pe deplin purificat; căci dacă el repară răul pe care l-a făcut şi nu mai păcătuieşte, este de la sine înţeles că păcatele îi sunt prin aceasta iertate.

16. Dar cel care nu face aceasta rămâne cu păcatele lui şi cu toate consecinţele lor nefaste, chiar şi dacă s-ar tăia şi s-ar arunca pe apa Iordanului pentru el zece mii de ţapi. Acest mijloc, cât şi toate celelalte mijloace exterioare de purificare nu-l fac pe om mai bun şi nici nu-l sfinţesc; doar respectarea în faptă a învăţăturii Mele şi credinţa din toată inima în Unicul Dumnezeu Adevărat îl vor putea curăţa.

17. Aşa cum v-am spus deja, luaţi aminte că este foarte bine să-i botezaţi în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh pe toţi aceia care au îmbrăţişat cu adevărat învăţătura Mea cea dumnezeiască. De asemenea luaţi aminte că, în unele cazuri, pentru aceia dintre voi în care s-a trezit din plin harul dumnezeiesc, este cu putinţă să faceţi aceasta prin simpla punere a mâinilor deasupra lor, invocând apoi realitatea, prezenţa, manifestarea şi revărsarea acestor daruri dumnezeieşti prin fiinţa voastră; apoi veţi rămâne atât cât este necesar spre a se săvârşi prin fiinţa voastră aceasta lucrare dumnezeiască, şi, atunci când veţi simţi că revărsarea acestei graţii dumnezeieşti s-a încheiat, veţi putea considera că acest gen de botez a fost desăvârşit. Luaţi însă aminte că puţini dintre voi veţi fi cu adevărat capabili să săvârşiţi aceasta. Iar pentru cei mai mulţi dintre voi, spre a simboliza şi mai ales spre a manifesta, atât în exterior, cât şi în interior, adevărata purificare ce se realizează prin intermediul Spiritului Dumnezeiesc Suprem, este suficientă botezarea cu o apă ce a fost în prealabil binecuvântată şi pregătită aşa cum se cuvine. Luaţi aminte că aceasta este pe deplin valabil atât pentru evrei, cât şi pentru păgâni.

18. Toate celelalte nu au nicio valoare în ochii Mei, şi nici rugăciunea superficială spusă din vârful buzelor, oricât de lungă ar fi ea. Cel care vrea ca rugăciunea să-i fie ascultată, să se roage în tăcere şi cu o totală credinţă, în taină, în inima sa, iar Eu îi voi da ceea ce-Mi va cere.

19. Vă mai spun încă o dată: căutaţi în tot ce vă înconjoară doar Adevărul, şi el vă va face liberi!

20. Este foarte bine ca omul să-şi ţină trupul curat, aşa cum recomandă legea lui Moise. Murdăria provoacă trupului şi sângelui tot felul de boli, care indispun şi amărăşte sufletul încă slab; dar ceea ce curăţă trupul de murdărie nu curăţă şi sufletul de păcatele sale. Evreii degeaba îşi spală mâinile şi adeseori şi picioarele înainte şi după masă; noi, care nu facem întotdeauna aceasta, suntem mai curaţi decât evreii înfocaţi care au mereu mâinile şi picioarele curate.

21. În concluzie, niciun mijloc de purificare exterioară nu sfinţeşte câtuşi de puţin interiorul omului, ci numai adevărata credinţă, iubirea şi faptele bune. Înţelegeţi acum?"

22. Petru M-a întrebat: „Aşadar, în viitor, nu va mai fi necesar să binecuvântăm căsătoriile, aşa cum fac preoţii din Templu?"

23. Eu am spus: „Propriu-zis, nu este deloc necesar, căci făgăduinţa reciprocă în faţa părinţilor sau a altor martori oneşti ajunge pentru a pecetlui legătura căsătoriei. Dar dacă, în comunităţile pe care poate le veţi întemeia în numele Meu, veţi confirma căsătoriile şi le veţi binecuvânta în numele Meu, aceasta va sluji la întărirea legăturilor. Va fi o faptă bună, pe care să o faceţi însă numai din bunăvoinţă.

24. Acesta este un sfat bun pe care vi-l dau, şi nu o lege. Iar voi cu atât mai puţin va trebui să faceţi din el o lege; căci în noaptea aceasta v-am arătat mai mult decât suficient influenţa cea rea a legilor constrângătoare asupra sufletului şi a liberului-arbitru şi urmările inevitabile ale acestora, astfel încât nu trebuie să existe între voi decât manifestări libere, inspirate de iubirea cea curată, şi în niciun caz impuse de o constrângere autoritară. Iar adevăraţii Mei ucenici vor fi recunoscuţi după faptul că se vor lăsa călăuziţi numai de legea cea liberă a iubirii şi se vor iubi unii pe ceilalţi aşa cum vă iubesc Eu acum pe voi.

25. Însă binecuvântarea contra cost a căsătoriilor, făcută de către un preot samavolnic şi trufaş, la Templu sau oriunde în altă parte, nu numai că nu are nicio valoare în ochii Mei, dar chiar îmi displace total, iar dacă îmi displace ceva, este cu siguranţă contrar Ordinii dumnezeieşti, fiind un rău şi un păcat care nu aduce fericire nimănui. Dacă aţi înţeles bine ce v-am spus, acţionaţi în consecinţă, şi bine veţi face."

26. Agricola a spus atunci: „Doamne şi Învăţătorule, cred că şi noi, romanii, am face bine să organizăm căsătoriile după acest sfat al Tău! Ce părere ai însă despre poligamie?"

Capitolul 41

Despre poligamia[5] bazată pe iubire reciprocă şi despre unele taine ale ei

1. Eu am spus: „Toţi acei păgâni care vor îmbrăţişa învăţătura Mea plină de înţelepciune dumnezeiască vor trebui, fără îndoială, să urmeze şi acest sfat al Meu. Cât despre poligamie, toţi aceia care vor aspira să îmi urmeze învăţătura dumnezeiască este bine să ştie că, în cadrul tuturor relaţiilor dintre bărbaţi şi femei, iubirea adevărată, iubirea constantă, iubirea reciprocă a fost, este şi va fi totul.

2. În ceea ce priveşte poligamia, este necesar ca de fiecare dată bărbaţii şi femeile să-şi bazeze relaţiile intime numai şi numai pe reciprocitatea iubirii lor, care este necesar să fie cât mai constantă (iubirea). Luaţi aminte că poligamia care se bazează întotdeauna, fără nicio excepţie, pe iubire reciprocă ce este constantă se bazează totodată şi pe considerentul că, de la un anumit moment dat, atât bărbaţii, cât şi femeile nu au mai fost şi nu au mai rămas niciodată singuri pe acest pământ;

3. După ce Adam şi Eva au fost alungaţi din rai, pe acest pământ nu a existat doar un singur bărbat şi o singură femeie. Ba mai mult decât atât, după cum bine ştiţi, în unele locuri de pe acest pământ trăiesc mai multe femei decât bărbaţi. Tocmai de aceea, dacă în astfel de

[5] *Poligamie* = formă de căsătorie la unele popoare, în care un bărbat are, în acelaşi timp, mai multe soţii.

locuri un bărbat s-ar uni fiind însufleţit de iubire reciprocă doar cu o singură femeie, celelalte femei care trăiesc în astfel de locuri ar fi condamnate pe nedrept să nu aibă niciodată relaţii amoroase bazate pe iubire reciprocă cu un bărbat; de exemplu, dacă într-un astfel de loc ar exista 560 de bărbaţi şi 890 de femei, deîndată ce s-ar uni 560 de bărbaţi cu 560 de femei datorită iubirii lor reciproce, toate celelalte femei ar fi apoi condamnate pe nedrept să nu aibă niciodată până la sfârşitul vieţii lor relaţii amoroase de iubire bazate pe reciprocitate; căci, dacă am lua în consideraţie numărul de bărbaţi şi numărul de femei, s-ar putea spune că Dumnezeu a creat câte un singur bărbat pentru o singură femeie, iar toate cele care ar fi în plus acolo ar fi totodată condamnate pe nedrept la o nedorită şi chinuitoare abstinenţă.

4. Înţelegând aşa cum se cuvine astfel de situaţii de fapt, care deja există şi care vor mai exista pe acest pământ, se poate spune că poligamia ce se bazează pe iubire reciprocă şi constantă rezolvă în mod firesc, aşa cum vă puteţi da seama cu uşurinţă, astfel de situaţii evidente, în felul lor delicate, care, în afara poligamiei, nu ar avea niciodată o firească şi înţeleaptă rezolvare.

5. Dar este necesar să luaţi aminte că bărbatul care se căsătoreşte cu o femeie şi căreia îi dăruieşte iubire, atunci când şi acea femeie îl iubeşte în mod constant, luaţi aminte că dacă acelaşi bărbat se căsătoreşte apoi cu o a doua şi cu o a treia, iar uneori chiar cu mai multe femei, fără a simţi pentru ele iubire şi fără a primi iubire din partea lor, săvârşeşte astfel un păcat, căci toate relaţiile dintre bărbaţi şi femei care nu se bazează pe iubire reciprocă şi constantă sunt şi rămân nişte păcate, care afectează atât trupul, cât şi sufletul.

6. Tocmai de aceea, luaţi aminte că în Legea dumnezeiască este scris: «Să nu fii desfrânat!!!» Poligamia care se bazează întotdeauna, fără nicio excepţie, pe iubire reciprocă este-ceva firesc în anumite locuri de pe pământ. Este însă necesar să luaţi aminte că, mai ales în cazul bărbaţilor, poligamia, chiar bazată pe iubire reciprocă, face să apară vlăguirea şi, în timp, slăbeşte bărbăţia (virilitatea) bărbaţilor. Aceasta se petrece mai ales atunci când bărbatul urmăreşte cu orice preţ doar plăcerea sa şi se uneşte cu femeile pe care le iubeşte şi care îl iubesc doar de dragul plăcerii, care este şi rămâne pentru el un scop în sine.

7. Luaţi însă aminte că întotdeauna poligamia care este lipsită de iubire, atât din partea bărbatului, cât şi din partea femeilor cu care el se uneşte (fără ca el sau ele să fie însufleţite de iubire), este un păcat şi totodată este un mare rău. Poligamia care este lipsită de iubire reciprocă face ca trupul să devină din cale-afară de senzual, şi, printr-un exces de lascivitate a cărnii, estompează legătura cu sufletul, împietreşte inima şi conduce acea fiinţă umană către vlăguire, către desfrâu, iar aceasta o determină să se scufunde în păcat şi până la urmă o abrutizează, făcând-o să devină inertă şi insensibilă la aspectele sublime, pure, înălţătoare - care există în suflet şi care se trezesc şi înfloresc atunci când bărbaţii şi femeile se unesc fiind însufleţiţi de o mare iubire reciprocă.

8. Tocmai de aceea este necesar să ştiţi că toţi aceia şi toate acelea care se vor deda la relaţii trupeşti (doar sexuale) ce nu sunt animate de iubire reciprocă vor săvârşi astfel un păcat şi vor suferi datorită acestor fapte rele. Este necesar să ştiţi că toţi aceia şi toate acelea care se vor scufunda din ce în ce mai mult în astfel de păcate şi nu se vor întoarce către relaţii bazate pe iubire reciprocă nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu, căci, datorită împietririi inimii lor, ei nu vor putea să o facă. Sufletul lor va fi mult prea adâncit în carnea cea excesiv, de senzuală a trupului, şi aceasta va face să apară în ei o evidentă slăbiciune sufletească al cărei efect va fi că ei nu vor fi în stare să perceapă mai nimic din cele pure şi spirituale.

9. Astfel de fiinţe umane păcătoase, larvare şi desfrânate se vor scufunda în abisul care se va deschide în ele şi nu vor ajunge deloc în Împărăţia Cerurilor. Absenţa iubirii în relaţiile lor trupeşti îi va conduce destul de repede la aceasta. Este firesc să fie aşa, căci v-am explicat deja suficient de mult în ce constă de fapt Împărăţia Cerurilor, la care au acces numai fiinţele umane care merită aceasta. Luaţi însă aminte că poligamia care se bazează pe iubire reciprocă face ca atât bărbaţii, cât şi femeile să ajungă în Împărăţia Cerurilor.

10. Totuşi, oricât de dăunătoare este pentru suflet poligamia care nu se bazează pe iubire reciprocă şi constantă, Eu vă spun tuturor că în această direcţie fiecare dintre voi sunteţi liberi să alegeţi: între relaţii de iubire bazate pe reciprocitate sau relaţii carnale (sexuale), în cadrul cărora iubirea este inexistentă. Luaţi tocmai de aceea aminte că las aceasta la libera alegere a fiecăruia dintre voi, şi în tot ceea ce v-am spus cu privire la poligamie v-am arătat adevărul dumnezeiesc şi v-am oferit sfatul cel bun şi înţelept. Luaţi tocmai de aceea aminte că poligamia bazată pe iubire reciprocă vă ajută, atunci când iubirea este constantă, să descoperiţi că Dumnezeu este iubire.

11. Luaţi aminte că tot la fel este şi dacă un bărbat îşi ia sclave, fie pe care nu le iubeşte, fie care nu-l iubesc, drept concubine, deoarece în astfel de cazuri el săvârşeşte cu ele un mare păcat deîndată ce se uneşte trupeşte (sexual) cu ele (repet, atunci când el nu le iubeşte şi când, la rândul lor, ele nu-l iubesc). Cu totul alta este situaţia în care acelaşi bărbat se uneşte trupeşte cu unele dintre sclavele sale pe care le iubeşte şi care şi ele îl iubesc.

12. Cât despre bărbatul care, fără să aibă o soţie legitimă, pe care să o iubească şi care să-l iubească, trăieşte o viaţă desfrânată, plină de păcate, în care iubirea pentru cele cu care se uneşte trupeşte lipseşte cu desăvârşire, despre un astfel de bărbat care îşi duce existenţa fără a iubi, împreună cu concubinele sale cu care se uneşte trupeşte (sexual), pot să vă spun că o astfel de existenţă pe care el o duce este la fel de rea şi adeseori o astfel de viaţă este chiar mai rea decât numeroasele adultere bazate pe iubire reciprocă ce sunt comise din slăbiciune, dar care sunt însufleţite de iubire. Este de la sine înţeles ca pentru un astfel de bărbat să fie aşa, deoarece el face rău nu numai propriului său suflet, ci şi sufletelor concubinelor sale, pe care le împinge pe această cale a prăbuşirii, atunci când se scufundă în astfel de relaţii carnale (în care le tentează, în felul acesta, să alunece în relaţii păcătoase în care iubirea reciprocă lipseşte cu desăvârşire).

13. Un astfel de bărbat care a alungat din viaţa sa iubirea pentru femeile cu care se uneşte intim şi care urmăreşte cu tot dinadinsul să se unească trupeşte (sexual) doar cu femei care nu simt pentru el iubire trebuie să se aştepte la un destin crud încă din această lume, iar în lumea de dincolo el va avea parte de un destin şi mai crud, căci astfel de bărbaţi îşi risipesc prin comportamentul lor păcătos şi istovitor aproape toată substanţa eterică, vitală ce le este necesară atât pentru sănătatea trupului, cât şi pentru înflorirea armonioasă a sufletului.

14. Fiecare fiinţă umană care aspiră din toate puterile ca sufletul ei să se înalţe, să se deschidă către Cel Preaînalt şi să renască în mod sigur şi cât mai repede cu putinţă în Împărăţia Spiritului lui Dumnezeu, urmând învăţătura cea plină de înţelepciune dumnezeiască pe care v-am oferit-o, trebuie, tocmai de aceea, să trăiască o viaţă pură, plină de o iubire imensă, în cadrul căreia ea să se folosească de toate mijloacele bune, frumoase şi pline de înţelepciune care o înalţă neîncetat către Dumnezeu.

15. Înţelegând aşa cum se cuvine toate acestea, niciun bărbat nu trebuie să se lase sedus trupeşte (sexual) şi fermecat de carnea tinerelor fete sau a femeilor, căci, atunci când el se lasă prins în mrejele dorinţelor sexuale efemere, lipsite de iubire, toate acestea îl vlăguiesc, îi diminuează bărbăţia şi antrenează în mod preponderent către exterior energia vitală, care este irosită, şi astfel face aproape imposibilă creşterea, dezvoltarea şi înflorirea sufletului. Luaţi aminte că relaţiile trupeşti (sexuale) lipsite de iubire şi care sunt perpetuate cu femei ce nu simt nici ele iubire în cadrul unor astfel de experienţe nu sunt, de fapt, decât un obstacol puternic în calea trezirii sufletului, trezire fără de care completa renaştere a sufletului în regatul Spiritului Dumnezeiesc este de neconceput.

16. Este necesar să ştiţi că o căsătorie bună din toate punctele de vedere, ce se bazează pe o constantă iubire reciprocă, o astfel de căsătorie în care, în fiinţele celor doi soţi, sunt în mod armonios prezente bunul-simţ, înţelepciunea, iubirea, altruismul, bunăvoinţa şi dăruirea de sine nu constituie un obstacol în calea renaşterii spirituale, mai ales atunci când cei doi soţi îşi înfrânează în totalitate pornirile senzuale şi îşi oferă amândoi în simultaneitate iubirea lor

pură şi înălțătoare spre a-L simți în felul acesta, prin această iubire năvalnică, pe Tatăl Ceresc. Vegheați însă căci voluptatea cea deşănțată, care este urmărită mereu şi mereu doar de dragul plăcerii şi al voluptății, accentuează, în timp, desfrâul, îi determină pe cei doi soți să alunece în vlăguire şi în saturație şi face imposibilă renaşterea dumnezeiască, spirituală, aşa încât de aceasta trebuie să fugiți întocmai ca de ciumă!

17. Chiar dacă, după un anumit timp, astfel de ființe umane păcătoase, care s-au afundat în prăpastia relațiilor carnale (sexuale) lipsite de iubire, îşi revin şi apoi încep să ducă o viață castă, sau chiar o viață de renunțare, obținând prin astfel de penitențe iertarea şi chiar ştergerea păcatelor lor, marea majoritate a celor care au săvârşit astfel de păcate (care s-au scufundat în abisul relațiilor carnale lipsite de iubire şi care au îmbrățişat calea desfrânării şi a perversității) vor atinge foarte greu în această lume renaşterea spirituală.

18. Este de la sine înțeles să fie aşa, deoarece sufletele unor asemenea ființe umane păcătoase au de făcut mari şi susținute eforturi pentru a se desprinde de lanțurile înrobitoare ale cărnii, astfel încât să ajungă în cele din urmă să audă glasul tainic al Spiritului, de care au o mare nevoie pentru transformarea lor spirituală şi pentru mântuirea lor. Astfel de ființe umane care au săvârşit păcatele grave ale cărnii şi s-au lăsat duse în ispita relațiilor trupeşti lipsite de iubire reciprocă vor trebui apoi să facă eforturi constante şi susținute, vor trebui să devină chiar foarte bune, vor trebui să facă mult bine, pentru a anihila în felul acesta păcatele pe care le-au săvârşit (când s-au lăsat să lunece în ispita relațiilor trupeşti - sexuale - lipsite de iubire reciprocă).

19. Luați aminte că sufletul unei asemenea ființe umane se aseamănă cu situația unui om pe care un remediu excelent şi adecvat l-a vindecat în cele din urmă, după ce el a fost timp de mulți ani bolnav şi suferind. Desigur, un asemenea om va fi apoi sănătos, şi, dacă va continua să ducă o viață foarte cumpătată, el va putea chiar să atingă o vârstă înaintată. Dar, cu toate acestea, va fi greu pentru el să mai aibă ani în şir puterea imensă a unui om care a fost pe parcursul vieții sale pe deplin sănătos încă din leagăn, deoarece muşchii, nervii şi fibrele trupului său nu au avut parte de o dezvoltare armonioasă, plenară şi corespunzătoare şi, în cazul său, toate acestea nu au fost exersate printr-o activitate diversă, plenară şi intensă.

20. Luați aminte că şi cu un suflet care a fost mult timp bolnav se petrece totul la fel ca şi în cazul omului pe care o boală lungă şi grea l-a împiedicat să atingă deplina sa forță, prin dezvoltarea şi exersarea armonioasă a muşchilor, a nervilor şi a fibrelor trupului său. Trebuie să vă dați seama că un astfel de suflet nu şi-a dezvoltat de la început o iubire de Dumnezeu adevărată şi pură şi, prin urmare, în cazul unui astfel de suflet nu s-a trezit şi nu s-a amplificat nici credința în Dumnezeu şi nici voința. Şi dacă aceste trei energii tainice, vitale ale sufletului îi lipsesc mult timp, chiar şi dacă ulterior le trezeşte, le dinamizează şi chiar se restabileşte complet, un astfel de păcătos (un desfrânat sau o desfrânată) nu le va avea niciodată pe deplin, în ciuda faptului că îndreptarea unui păcătos aduce mai multă bucurie în cer decât nouăzeci şi nouă de oameni drepți care nu au avut niciodată nevoie de căință.

21. Prin urmare, pentru ca iubirea, credința de nezdruncinat şi voința unei ființe umane să fie cu adevărat puternice, ele trebuie în prealabil să se dezvolte, aşa cum se cuvine, încă din tinerețe, şi apoi toate acestea trebuie să fie exersate şi aprofundate în mod corespunzător.

22. Dar, luați aminte că, la fel cum Eu am puterea să vindec complet orice boală, oricât de grea şi de veche ar fi ea, în aşa fel încât cel pe care l-am vindecat să fie imediat după aceea la fel de puternic ca şi cum nu ar fi fost niciodată bolnav, la fel este cu putință ca şi sufletul unui mare păcătos care s-a întors pe deplin la credința în Dumnezeu să atingă aceeaşi forță interioară imensă precum este aceea a unui om bun şi drept care nu a avut niciodată nevoie să se căiască. Totuşi, pentru a reuşi aceasta va fi nevoie de multe renunțări şi de eforturi constante şi susținute din partea lui.

23. Cei care au copii este necesar să-i învețe, cu luare aminte, încă din cea mai fragedă pruncie aceste trei virtuți fundamentale (iubirea constantă şi năvalnică de Dumnezeu, credința

fermă, de nezdruncinat în Dumnezeu şi voinţa de a face în permanenţă doar Voia lui Dumnezeu), şi astfel lor le va fi uşor să învingă lumea în lăuntrul lor.

24. Vă spun toate acestea ca pe un sfat bun, plin de înţelepciune dumnezeiască, şi nu ca pe o lege; căci omul nu poate să dobândească decât în mod liber mântuirea, şi nu atunci când în fiinţa sa lăuntrică este constrâns şi forţat de lege. Dar luaţi aminte că cei care, de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, îşi vor face din acest sfat plin de înţelepciune o lege fundamentală ce se bazează pe legea divină şi o vor urma în mod constant pe parcursul vieţii lor, mult bine ce este plăcut lui Dumnezeu vor face în felul acesta. Aţi înţeles voi şi aceste aspecte?"

Capitolul 42

Despre adevărata căinţă şi penitenţă

1. Ei au spus cu toţii: „Da, Doamne şi Învăţătorule, Tu, cel mai înţelept dintre toţi, am înţeles că doar căinţa este şi va rămâne singurul mijloc de mântuire a sufletului, iar toate celelalte nu înseamnă nimic şi nu au nicio valoare pentru viaţă, înţelegem bine aceasta acum. Dar ce ai de spus, Doamne şi Învăţătorule, despre cei care fac penitenţă îmbrăcându-se în sac şi punându-şi cenuşă pe cap? Sacul şi cenuşa sunt ele necesare pentru o penitenţă riguroasă?"

2. Eu am spus: „Nu mai mult decât era necesar ca voi să-mi puneţi această întrebare, după ce v-am explicat deja destul de clar în ce constă pentru un păcătos adevărata penitenţă, singura care are valoare în ochii Mei. Ce bine pot să facă sacul şi cenuşa pentru mântuirea sufletului? Cei din vechime le foloseau numai ca pe nişte simboluri ale adevăratei penitenţe; căci sacul simbolizează umilinţa exterioară, iar cenuşa, adevărata umilinţă interioară, cea a sufletului. Dar faptul în sine de a purta un sac şi de a-ţi acoperi capul cu cenuşă nu a sfinţit niciodată vreun om, şi de altfel nici mortificarea prin post, la fel cum niciun războinic care, în loc să meargă plin de curaj la o bătălie, se ascunde într-o scorbură de frica duşmanului, nu are şanse să primească laurii unui învingător.

3. Aşa că lăsaţi sacul şi cenuşa, lăsaţi mortificarea şi postul, lăsaţi ţapii ispăşitori şi toate celelalte sacrificii făcute la Templu pentru iertarea păcatelor, căci ele nu au nici cea mai mică valoare în ochii Mei! În schimb, sporiţi-vă voinţa fermă şi de nezdruncinat de a deveni cu adevărat şi în profunzime mai buni! Iubiţi-L pe Dumnezeu şi pe aproapele vostru, credeţi în Dumnezeu şi în întruparea Lui în Mine, căci doar acestea sfinţesc omul şi îi fac sufletul puternic şi viu în Spiritul Divin, care se află în el!

4. Urmaţi această învăţătură şi spuneţi-o şi celorlalţi oameni, şi veţi îndepărta astfel judecata care îi ameninţă pe toţi păgânii în timpurile viitoare; totuşi, să nu tremuraţi în faţa oamenilor, ci, plini de curaj şi bunăvoinţă, anunţaţi-le adevărul divin în toată însemnătatea lui! Chiar dacă nu veţi putea învinge pe deplin păgânismul într-un timp atât de scurt, adevărul cel curat va putea să o facă în viitor. Căci marea judecată asupra domniei minciunii, pe care v-o anunţ, va consta tocmai în triumful adevărului asupra ei, şi acest adevăr este chiar cel pe care Eu vi-l revelez acum, şi nu altul!

5. În acele vremuri, Eu voi trezi din nou bărbaţi şi chiar şi femei, care le vor aduce oamenilor acest adevăr şi-l vor pune în inimile lor, la fel de curat precum iese el acum din gura Mea, iar el va fi pentru toţi păgânii cei orbi judecătorul cel mai puternic şi mai neînduplecat.

6. Aşa încât nu mai este nevoie nici de sac, nici de cenuşă, ci doar de purul adevăr şi de o voinţă fermă.

7. Ucenici şi prieteni ai Mei, vă spun toate acestea deschis şi fără metafore, ca să înţelegeţi şi să acţionaţi şi voi la fel! Căci singură cunoaşterea nu prea-i este de folos sufletului! Numai cel care aduce jertfe Adevărului prin faptele sale va dobândi viaţa cea veşnică.

8. Acum spuneți-Mi dacă vă mai tulbură mintea nerozia cea întunecată sau ați înțeles bine, în întregul lor adevăr, aceste cuvinte clare ale Mele? Şi vă întreb nu pentru că n-aş cunoaşte răspunsul, ci pentru ca voi să priviți cu atenție în voi înşivă şi să vă dați seama cât de mult a pătruns adevărul în ființa voastră; căci doar aceasta vă aparține cu adevărat. Vorbiți aşadar acum."

9. Toți au spus într-un glas: „Doamne şi Învățătorule, am înțeles foarte bine tot ceea ce ne-ai explicat, şi regăsim în aceste cuvinte ale Tale deplinul adevăr! Toate acestea le vom pune în practică noi înşine, la început, şi apoi le vom transmite în mod fidel celorlalți oameni de bună-credință. Totuşi, ne întrebăm foarte serios dacă acest adevăr uluitor va fi primit cu bucurie, drept ceea ce este el, de către mulțimea de orbi. Căci cel văzător întâmpină fără îndoială cu multă bucurie răsăritul soarelui, dar un orb nu face nicio diferență între noapte şi zi.

10. Mulțimea celor complet orbi din punct de vedere spiritual, care se complac în vechile ceremonii mistice şi care nu L-au recunoscut niciodată pe Unicul Dumnezeu, este foarte mare. Cum va fi pentru ei când va trebui să renunțe la vechile lor obiceiuri, deci să abandoneze vechiul om, ca şi cum ai renunța la o haină mâncată de molii, pentru a îmbrăca una nouă?

11. Este uşor de prevăzut că va fi dificil să vorbim cu asemenea oameni, şi cu atât mai mult să lucrăm cu ei, căci cel care nu a dobândit, o gândire clară printr-o experiență bogată nu va putea primi în ființa sa acest adevăr, oricât de luminos ar fi el, ci, dintr-o veche obişnuință, va rămâne ataşat de vechea tradiție şi, considerând-o pe aceasta drept cel mai respectabil cult divin, va privi noua învățătură ca pe o erezie, pe care o va dispreți şi o va persecuta. Va fi aşadar greu să-i facem pe astfel de orbi să înțeleagă că aceste adevăruri sunt valabile şi pentru ei.

12. Astfel, există la evrei un vechi obicei, după care ei trebuie să se spovedească unui preot, pentru ca acesta, aflând atât greşelile, cât şi faptele lor bune, să le cântărească şi să hotărască după aceea penitențele şi ofrandele necesare pentru ispăşirea păcatelor. Cel care se confesează astfel unui preot şi execută apoi ceea ce i-a fost impus se consideră după aceea complet purificat şi dezlegat de păcate în fața lui Dumnezeu. Dacă te vei uita însă mai atent la el, vei vedea că el de fapt nu s-a transformat deloc, ci a rămas acelaşi om, şi, până la următoarea spovedanie, nu numai că va săvârşi din nou aceleaşi păcate, dar va face şi altele noi, ceea ce dovedeşte în mod clar că acest vechi obicei, departe de a-l face pe om mai bun, îl înrăieşte şi mai mult.

13. Dar dacă vom încerca să combatem această veche nerozie şi să-i învățăm altceva, vom fi omorâți cu pietre imediat, dacă nu ne vom salva pielea fugind! Ce ne poți spune în această privință, Doamne şi învățătorule?"

Capitolul 43

Despre iertarea păcatelor

1. Eu am spus: „Tocmai de aceea, voi trebuie să le predicați întotdeauna oamenilor numai adevărul! Cei care-l vor accepta vor deveni liberi şi se vor mântui, iar ceilalți vor rămâne în păcatele lor şi în judecata şi moartea spirituală care le corespund în mod necesar.

2. Eu nu vă cer să-i învățați aceste adevăruri ale vieții pe toți oamenii şi în cel mai scurt timp posibil, astfel încât ei să se conformeze pe deplin acestor adevăruri. Deocamdată Eu v-am ajutat pe voi să înțelegeți taina Împărăției lui Dumnezeu, şi nu am revelat-o tuturor oamenilor acestor timpuri, care sunt mult prea orbi pentru aceasta. Dar mai târziu, vor fi mulți cei care vă vor urma cu zel şi vor lucra împreună cu voi pentru a răspândi aceste adevăruri pe care vi le-am spus acum.

3. Cât despre spovedania păcatelor în fața preoților, de care ați amintit, ea este rea, şi deci condamnabilă, aşa cum este ea practicată astăzi, pentru că nu face decât să-i încurajeze

pe oameni să continue să păcătuiască până la moarte, în loc să se îndrepte. Totuşi, dacă un om, simţindu-şi la un moment dat sufletul slab şi bolnav, îşi recunoaşte sincer şi cu bună-credinţă slăbiciunile şi viciile în faţa unui alt om, cu sufletul mai puternic şi mai sănătos decât al lui - Eu nu sunt împotrivă! Pentru că acesta din urmă, din iubire pentru aproapele lui, va putea cu uşurinţă să-i indice mijloacele cele mai potrivite spre a se întări şi a-şi vindeca sufletul. Şi astfel, un om devine pentru un altul un adevărat vindecător al sufletului. Dar acesta nu este decât un sfat bun, şi nu vă fac din el o lege; aşadar, faceţi ca Mine şi învăţaţi-i pe toţi adevărul!.

4. Spovedania în sine nu curăţă omul de păcate mai mult decât s-ar vindeca un bolnav numai descriindu-i medicului, oricât de priceput ar fi acesta, suferinţele sale şi modul în care ele au apărut; pe lângă aceasta, el mai trebuie şi să asculte sfatul cel înţelept al respectivului medic experimentat, să-l urmeze pas cu pas şi să evite după aceea tot ceea ce l-a condus la boală.

5. Este deci bine ca într-o comunitate fiecare să cunoască atât punctele tari, cât şi slăbiciunile celorlalţi fraţi, pentru ca să-i poată susţine şi ajuta sufleteşte şi trupeşte. Dar dacă un om vrea să păstreze tăcerea deoarece crede că mărturisirea slăbiciunilor sale ar putea deranja pe cineva, nimeni nu trebuie să-i pretindă să se spovedească.

6. Totuşi, dacă va exista printre voi un înţelept al cărui Spirit îi va revela slăbiciunile acelui frate tulburat, cel înţelept să-i dea sfatul între patru ochi şi să-l ajute cu vorba şi cu fapta în necazul lui tăinuit, căci nu va rămâne nerăsplătit.

7. Dar lăsaţi-i fiecăruia liberul-arbitru şi nu constrângeţi pe nimeni, căci ştiţi de acum că orice constrângere morală este în totalitate împotriva Ordinii Mele eterne, iar ceea ce Eu nu fac nu trebuie să faceţi nici voi!

8. Iată ce trebuie să ştiţi în privinţa mărturisirii în public a slăbiciunilor şi a păcatelor ascunse; orice altceva este rău şi contrar Ordinii Mele.

9. Dar dacă un frate slab se mărturiseşte cu toată încrederea unuia dintre voi, care sunteţi mai puternici, nu luaţi aerul ameninţător al unui judecător, ci spuneţi-i adevărul cu toată dragostea şi cu toată prietenia şi arătaţi-i şi mijloacele sigure prin care el se poate îndrepta. Astfel, el nu-şi va pierde curajul şi va deveni un ucenic care a recunoscut adevărul cel liber. Dar dacă îl dojeniţi - şi îl ameninţaţi cu tot felul de pedepse, nu numai că nu veţi obţine nimic sau aproape nimic, dar îl veţi face chiar şi mai nefericit decât era înainte.

10. În timpurile viitoare, din nefericire, spovedania păcatelor în faţa falşilor profeţi în numele Meu va fi o practică şi mai răspândită decât a fost vreodată la farisei şi la evreii dogmatici, iar aceasta le va aduce falşilor profeţi pieirea şi judecata. Căci, aşa cum este şi la păgâni, ei le vor spune oamenilor că Dumnezeu le-a acordat privilegiul de a-i ierta sau nu de păcatele lor; astfel, - în schimbul unor ofrande consistente, ei le vor declara protejaţilor lor orbi că sunt mântuiţi şi preafericiţi ai Cerurilor.

11. Când toate acestea se vor petrece, nu va fi departe momentul când Marea Judecată va lovi acest nou păgânism. Aşa încât, fiţi cât mai discreţi cu spovedaniile, pentru ca să nu faceţi să apară prea curând falşi profeţi care să înceapă să vă imite, făcând şi mai mult rău decât evreii habotnici şi fariseii de astăzi!

12. V-am mai spus într-o zi, în special vechilor Mei ucenici, că îi veţi putea ierta pe cei care au păcătuit împotriva voastră şi că cei pe care îi veţi fi iertat pe pământ vor fi iertaţi şi în Ceruri, dar dacă ei nu se îndreaptă, atunci aveţi un motiv justificat să nu-i absolviţi de greşeala lor, şi aceasta le va rămâne şi în Ceruri.

13. Totuşi, am mai stabilit că nu aveţi dreptul să lăsaţi greşeala asupra acestor păcătoşi decât după ce îi veţi fi iertat de şapte ori câte şaptezeci şi şapte.

14. Şi dacă nu v-am dat vouă, celor mai apropiaţi ucenici ai Mei, decât dreptul de a-i ierta sau nu doar pe cei care au păcătuit împotriva voastră şi doar în acest fel, este evident că

niciun preot nu a putut vreodată să primească de la Dumnezeu dreptul de a-i absolvi sau nu pe cei care au păcătuit împotriva altcuiva.

15. De exemplu, dacă cineva s-a făcut vinovat față de Caiafa, Caiafa poate să-l ierte sau, după caz, poate să lase greşeala asupra lui. Dar dacă a păcătuit împotriva lui Irod, atunci el nu are nimic de-a face cu Caiafa - şi nici Caiafa cu el -, ci doar cu Irod. Şi dacă cineva este vinovat față de Templu, să aibă grijă să-şi rezolve această problemă cu Templul.

16. Nu mă refer desigur la Templu aşa cum este el astăzi, ci la cel care era odinioară - altfel aş fi chiar şi Eu un păcătos împotriva Templului, ca şi voi toți de altfel; noi nu avem niciun păcat de mărturisit la Templu, căci noi înşine suntem de acum cu adevărat Templul lui Dumnezeu, iar cel de jos nu mai este decât un cuib de criminali. De aceea, el va culege în curând roadele rele pe care le-a semănat în câmpul său. Şi de pe ciulinii şi scaieții săi nu se vor culege nici struguri şi nici smochine.

17. Vă spun, noul păgânism va fi într-o zi, în numele Meu, cu mult mai rău decât este astăzi Templul în numele lui Iehova; iar roadele lui vor fi şi ele cu mult mai rele decât cele ale Templului, care se vor vedea în curând.

18. Acest nou păgânism nu va apărea, desigur, din vina voastră, la fel cum nu este vina profeților dacă Templul de la Ierusalim a devenit ceea ce nu ar fi trebuit niciodată să devină, ci doar vina oamenilor, care, din lene, în loc să urmeze ei înşişi căile adevărului, au preferat să-i lase pe alții, aşa-zişii preoți să urmeze aceste căi în locul lor, în schimbul unor ofrande sordide - dar acestea nu sunt căile adevărului, ci ale înşelătoriei şi ale minciunii, unde un orb îl conduce pe un altul, până în momentul în care ei întâlnesc o prăpastie şi cad amândoi în ea.

19. Voi, care auziți aceste învățături din gura Mea, să le primiți în ființa voastră şi să nu vă lăsați niciodată ademeniți de lenea acestei lumi! Căci cel care nu vrea să muncească nici nu va mânca la masa vieții!”

20. Cărturarul a spus: Iată ce înseamnă să vorbeşti foarte clar: adevărul cuvintelor Tale este uşor de înțeles! Dacă Moise şi profeții ar fi vorbit poporului la fel de clar cum ne vorbeşti Tu, Doamne şi Învățătorule, evreii ar fi acum într-o cu totul altă situație! Când învățătura Ta se va răspândi în popor, ea va aduce cu siguranță alte roade, pentru toate timpurile; căci, cu adevărat, atunci când o vom transmite, noi nu o vom mai schimba, la fel cum neschimbate rămân stelele atunci când răsar şi apun pe cer. Doamne şi Învățătorule, Te rugăm, fă astfel încât grația şi ajutorul Tău să nu ne părăsească niciodată pe noi, şi nici pe cei care vor călăuzi popoarele Tale după noi!”

Capitolul 44

Despre spiritele naturale ale aerului

1. Eu am spus: „Cuvintele tale sunt adevărate, căci această nouă învățătură pe care v-o dau Eu se va păstra, la cei neprihăniți, în toată puritatea ei, până la sfârşitul timpurilor. Dar dacă tu crezi că ar fi fost altfel cu iudaismul în cazul în care Moise şi profeții ar fi vorbit la fel de clar poporului cum vă vorbesc Eu acum, îți spun că te înşeli amarnic. Căci dacă Moise şi profeții ar fi vorbit poporului în modul în care vă vorbesc Eu, acesta nu i-ar fi înțeles, căci el nu înțelegea bine pe atunci decât limbajul simbolic.

2. Atunci chiar şi oamenii simpli şi obişnuiți cunoşteau bine ştiința corespondențelor. Scriptura era făcută din simboluri, iar limbajul era constituit din metafore, bine cunoscute poporului. Dar mai apoi, când a devenit mai bogat şi mai faimos, acest popor a început să aibă tot felul de necesități pământeşti, care nu puteau fi satisfăcute decât prin mijloace naturale. Toate aceste nevoi şi mijloace au primit deci, pentru a fi desemnate, nişte simple nume, care nu ascundeau niciun simbol. Aceste cuvinte simple, concepute mai târziu de oameni pentru a denumi numeroasele lor nevoi, împreună cu mijloacele care să le satisfacă, au înlocuit foarte

curând scrierea ideografică, cu semnificația ei profundă, şi nu este nici vina lui Moise, nici a profeților dacă evreii de astăzi nu le mai înțeleg, ci este chiar vina oamenilor înşişi, ale căror preocupări lumeşti crescânde au făcut să se piardă cunoaşterea Scripturii şi a limbii celor din vechime, care conținea întotdeauna un sens profund spiritual.

3. Şi dacă tu, pe vremea lui Moise, ai fi vorbit cum vorbeşti astăzi, nici Moise şi nici vreun alt profet nu te-ar fi înțeles; şi tocmai pentru că vechea limbă, din motivele pe care ți le-am spus, s-a pierdut astăzi în totalitate, voi nu puteți să-i înțelegeți nici pe Moise şi nici pe profeți.

4. Dar cerul se luminează la orizont, iar în camera cealaltă se aude mişcare, semn că templierii se pregătesc să pornească spre casele lor, pentru a da dispozițiile necesare în vederea plecării. În curând ei vor pleca de aici, şi după aceea noi vom ieşi şi ne vom continua discuția afară.

5. Totuşi, prietene Lazăr, ai face bine să trimiți câțiva dintre servitorii tăi să-i însoțească până la poarta grădinii, căci ei îşi închipuie că cei trei lei îi aşteaptă încă în drum, ceea ce îi face să-şi întârzie plecarea. Trimite aşadar câțiva servitori în odaia lor, pentru a le spune că nu mai e nici urmă de lei. Dacă mai şovăie şi atunci, spune-le servitorilor să se ofere să-i însoțească. Ei vor accepta cu bucurie şi vor pleca imediat; după aceea vom putea şi noi să ieşim afară."

6. Lazăr Mi-a urmat sfatul, servitorii s-au dus imediat la templieri, iar aceştia au plecat în mai puțin de un sfert de ceas.

7. Apoi Eu l-am chemat pe Rafael şi i-am spus cu voce tare, ca să audă cei prezenți: „Ai grijă de tinerii noştri şi condu-i spre Betania pe un drum mai puțin cunoscut. Şi aşteptați-ne acolo, căci vom sosi în mai puțin de trei ore."

8. Rafael a mers imediat la tineri şi a făcut fără întârziere tot ceea ce îi cerusem.

9. Între timp, începuse să se lumineze, iar noi am ieşit atunci din casă şi ne-am dus pe colina pe care am descris-o deja. Pe cer încă străluceau stelele cele mai mari, luna, al cărei disc era deja binişor ştirbit, şi planeta numită Venus, toate acestea oferind un spectacol magnific.

10. Totuşi, dimineața era destul de răcoroasă, şi romanii au spus: „Acest spectacol rar ar fi fără îndoială foarte frumos dacă nu ar fi aşa de frig!"

11. Eu am spus: „Este adevărat că acest frig e un pic neplăcut pentru piele, dar el este întăritor pentru trup şi pentru suflet, căci acum este momentul când spiritele pure ale aerului trec pe lângă noi. Dar dacă vă este frig, voi face în aşa fel încât să vă încălziți din interior; iar noi, ceilalți, vom rămâne la această temperatură pură."

12. Romanii au spus atunci: „Ah, în cazul acesta rămânem şi noi la fel; căci ceea ce întăreşte trupul şi sufletul nu poate să ne facă rău nici nouă, romanilor!"

13. Astfel au rămas cu toții senini şi mulțumiți, şi nimeni nu s-a mai sinchisit de frig.

14. Agricola M-a întrebat atunci: „Doamne şi Învățătorule, spiritele care trec acum pe lângă noi au o formă definită sau sunt fără formă şi nediferențiate unele de altele, la fel ca picăturile de apă în mare?"

15. Eu am spus: „Prietene, ar fi puțin cam greu să-ți răspund la întrebare în aşa fel încât să înțelegi pe deplin; dar vom încerca în alt fel: vouă, romanilor, am să vă deschid din nou, pentru câteva clipe, vederea interioară, şi vă veți răspunde singuri prin ceea ce veți vedea!"

16. Romanii au fost de acord, şi le-am deschis de îndată vederea interioară, inclusiv lui Agripa şi lui Laius, care veniseră cu noi de la Emmaus.

17. Atunci ei au văzut plutind în fața lor o mulțime nenumărată de forme diverse, strânse unele în altele, şi Agripa a exclamat: „Ah, ce straniu! Ce infinitate de forme indescriptibile! Sunt aici tot felul de ierburi şi de plante, şi semințe printre ele. Pe plante văd şi un mare număr de ouă de insecte de toate speciile, precum şi larvele lor şi insectele deja formate. În interiorul acestor forme-plante, semințe, ouă, larve, precum şi insecte deja formate - văd un

fel de puncte foarte luminoase şi, plutind între ele, un număr incalculabil de punctulețe mici de lumină, şi toate acestea se amestecă într-o dezordine încântătoare, fără ca vreo formă să se confunde cu alta. Acestea sunt deci spiritele pure ale naturii?"

18. Eu le-am închis romanilor vederea interioară, şi din nou ei nu au mai văzut decât aer.

19. Agricola a spus: „Doamne şi Învățătorule, la ce folosesc aceste spirite? Din ele se formează tot ce există în lumea materială sau sunt, într-un fel, sufletele plantelor, ierburilor, arborilor şi insectelor moarte?"

20. Eu am spus: „Este corectă prima presupunere, aşa cum viziunea voastră interioară v-a arătat-o, şi nu cea de-a doua!

21. Inteligența lor, care se manifestă şi prin intermediul formei lor, le determină să se unească cu tot ceea ce trăieşte pe acest pământ şi care le este înrudit îndeaproape prin formă. Aşadar, ele devin active în plante, iar de numărul şi de activitatea lor va depinde abundența diferitelor recolte, precum şi numărul micilor vietăți pe care voi le numiți insecte, musculițe sau viermi; căci acestea sunt întotdeauna primele viețuitoare care apar pe o planetă în formare[6], iar prin unirea sufletelor lor vor lua naştere ulterior animalele mai mari."

22. Agricola: „Doamne şi Învățătorule, dar cum se face că nu am văzut şi suflete ale unor oameni defuncți de pe acest pământ?"

23. Eu am spus: „Din două motive: în primul rând, Eu v-am deschis vederea voastră interioară doar atât cât să vă permită să vedeți spiritele naturii, care se află foarte aproape de lumea materială, ceea ce corespunde celui mai de jos nivel al vederii interioare, pe care mulți oameni simpli îl stăpânesc în mod natural. Dar sufletele omeneşti, mai ales cele mai evoluate, nu sunt vizibile la acest prim nivel, care ține mai mult de viziunea materială decât de viziunea pur spirituală.

24. Cât priveşte sufletele impure pe care le-ați fi putut vedea prin această viziune pe care v-am acordat-o pentru câteva clipe, voi nu le-ați văzut pentru că nu se găsea niciunul în acest loc. Căci asemenea suflete adulmecă locul în care Mă aflu Eu în persoană şi îl ocolesc cu grijă. Acestea sunt motivele pentru care nu ați văzut de data aceasta niciun suflet al vreunui defunct!"

25. Declarându-se mulțumiți de această explicație, romanii nu Mi-au mai pus întrebări asupra acestor aspecte.

Capitolul 45

Agricola aminteşte de Maria din Magdala

1. Totuşi, Agricola, care era un om foarte sensibil, Mi-a cerut îngăduința să ia cuvântul, şi apoi a spus: „Ce bogății incomensurabile am primit în mai puțin de opt zile! Am găsit aici tot ce poate fi mai măreț şi mai elevat! Şi, în afara grației Tale misterioase, oare cui îi mai datorăm noi această indescriptibilă fericire? Ei bine, tinerei femei care ne-a arătat drumul către încoace, în seara când am ajuns în acest ținut.

2. Această ființă care, după umila mea părere, nu pare a se număra printre femeile care respectă castitatea sau alte virtuți de genul acesta, a fost fără îndoială inspirată în taină de către Voința Ta, care a determinat-o să ne arate drumul luminii!

3. Fiind roman, eu nu o cunosc pe această femeie, după cum nu ştiu nici unde locuieşte sau care este numele ei, deci n-am de unde să ştiu dacă este bogată sau săracă, ori dacă are nevoie de ajutorul nostru. Dar dacă este dintre cei săraci, cum de altfel şi cred, mi-ar face plăcere să-i trimit un mic ajutor, prin intermediul prietenului nostru Lazăr, în semn de adâncă

[6] Vezi şi cap. 71, paragraful 4 - n. t.

recunoştinţă. Prietenul nostru Lazăr în mod sigur o cunoaşte şi ştie ce este cu ea. Mă miră foarte tare că ea nu a mai revenit să ne vadă, pe acest deal al mântuirii. Dacă mi-aduc bine aminte, parcă am auzit că vroia să meargă să Te caute la Emmaus, Doamne şi Învăţătorule, şi a venit mai întâi pe-aici să întrebe unde Te afli, dar nu a primit niciun răspuns; aşa că este posibil să nici nu fi mers acolo. Dar totuşi noi suntem aici deja de mai multe zile şi mă mir că nu a reapărut!"

4. Eu am spus: „Fata aceea nu ştia că Eu mai sunt încă aici; dar a aflat aceasta ieri, de la surorile prietenului nostru Lazăr, şi acum este deja pe drum. Va ajunge aici spre seară, şi vei putea vorbi pe-ndelete cu ea.

5. În ceea ce priveşte modul său de viaţă din trecut, ai intuit foarte bine; totuşi, ea s-a gândit întotdeauna la cei sărmani, pentru că această frumuseţe pământească a dobândit prin modul său de viaţă mari bogăţii şi, în plus, avea deja multe bogăţii de la părinţii ei.

6. Vezi, acolo departe, pe acea colină de la miazăzi, este un palat care poartă numele de Magdala. Acolo s-a născut această fată şi, de câţiva ani, de când au murit părinţii ei, acest palat îi aparţine, împreună cu grădinile, ogoarele, podgoriile şi pădurile sale. Ea ar fi putut să se mărite demult, dar templierii au împiedicat-o, pentru că ei găseau întotdeauna la ea o masă bună şi petreceau bine cu ea. Dar, din ziua în care M-a văzut pe Mine şi a auzit cuvintele Mele, este cu totul altfel în casa, în mintea şi în inima ei; şi, pentru că ea i-a iubit mult pe cei sărmani, multe păcate îi vor fi iertate.

7. Numele său este Maria din Magdala. Aşadar ea nu are nevoie de niciun ajutor din partea voastră pentru că ar fi săracă; dar dacă vreţi să-i oferiţi ceva pentru numeroşii sărmani pe care îi are în grijă, poate că va accepta aceasta de la voi. Ştiţi acum ce este cu această fată şi care este numele ei. Fie ca greşelile ei să fie scrise pe nisip!

8. Acum să nu mai vorbim, ci să contemplăm mai degrabă frumuseţea acestei dimineţi, căci din ivirea minunată a zorilor veţi mai putea învăţa câte ceva, în special despre timpurile de pe urmă ale noilor păgâni."

Capitolul 46

Judecata care va veni asupra păgânilor

1. Ucenicii Mei mai vechi au spus atunci: „Doamne şi Învăţătorule, ne-ai promis că ne vei spune mai multe, înainte să plecăm de aici, despre acest subiect; Te rugăm aşadar să o faci acum, căci este momentul cel mai potrivit!"

2. Eu am spus: „Eu cunosc mai bine decât oricine care este momentul cel mai potrivit. Mai mult decât atât, v-am vorbit deja despre multe evenimente care se vor petrece cu siguranţă, pentru că Eu nu am dreptul să intervin câtuşi de puţin în ceea ce priveşte liberul-arbitru al oamenilor, iar voi nu aveţi puterea să o faceţi!

3. Cât despre judecata păgânilor de pe acest pământ, ea a început încă de la naşterea Mea şi continuă într-o măsură tot mai mare, şi va dura aproape două mii de ani pe-acest pământ, până când lumina va ajunge să domnească plenar printre oameni.

4. Şi, la fel cum vedeţi acum nişte nori formându-se la răsărit şi îngrămădindu-se la orizont ca şi cum ar vrea să împiedice soarele să răsară, tot la fel, nori de tot felul se vor aduna pentru a sta în calea marelui Soare etern al Adevărului, care se va ridica într-o zi, şi aceşti nori vor provoca multe rele printre oameni, fără însă a putea împiedica marele Soare spiritual al Adevărului să răsară până la urmă.

5. Mai înainte aţi văzut multe stele foarte frumoase strălucind pe cer, iar la apus ele luminau întunericul nopţii. Aceste semne bune au vestit semnele încă şi mai bune şi vizibile ale dimineţii, şi au lucrat în întuneric. Şi, vedeţi voi, chiar aceasta este sarcina voastră în prezent!

6. Dar când mesagerii dimineții vor răsări la orizontul zorilor Spiritului, chiar şi mai luminoşi, acesta va fi semnul că marele Soare universal al vieții şi al Adevărului va apărea curând. Lumina sa foarte clară va fi o judecată nemiloasă pentru orice minciună şi orice înşelăciune, iar minciuna va fi aruncată, împreună cu adoratorii ei şi cu fala ei terestră, în abisul disprețului, al dreptei mânii şi al uitării. Căci după aceea oamenii luminați nu-şi vor mai aminti nici de minciună şi nici de judecata cea lungă.

7. Şi, aşa cum vedeți acum foarte bine că acest nor negru, care pare atât de amenințător, se tiveşte cu aur strălucitor, în acele timpuri veți vedea că oamenii care fuseseră cu puțin timp înainte încă în întuneric şi adevărați duşmani ai luminii vieții vor fi luminați din toate părțile şi din ce în ce mai mult de razele luminoase ale Adevărului şi, începând ei înşişi să-i lumineze pe ceilalți oameni, vor deveni duşmanii vechii minciuni. Şi acesta luminare prin Soarele ceresc al Adevărului care se apropie de răsărit va fi un semn al Fiului Omului pentru toți cei drepți de pe acest pământ, şi va fi totodată şi începutul marii judecății a târfei - noul Babilon.

8. Atunci, cei care iubesc Adevărul vor scoate strigăte de bucurie şi Mă vor slăvi că le-am trimis dinainte semnele ridicării Mele pe cerul zilei interioare a Spiritului, însă printre duşmanii Adevărului vor fi multe vaiete şi scrâşnete de dinți, şi ei se vor grăbi să se ascundă în cotloanele cele mai întunecoase împreună cu tot mai puținii lor adepți, dar aceasta nu le va servi la nimic; căci, de îndată ce soarele Adevărului va fi răsărit, lumina sa va lumina până în cele mai întunecoase găuri, cotloane şi caverne, iar duşmanii luminii nu vor mai găsi niciun loc pe acest pământ în care să se ascundă.

9. Şi Eu Însumi Mă voi afla ca Adevăr Etern în acest Soare, iar prin lumina lui voi fi aproape de oameni ca domn şi călăuză a vieții şi a destinului lor, atât a celui vremelnic, cât şi a celui spiritual şi etern.

10. Voi ştiți acum în mod foarte clar şi conform adevărului cum va fi marea judecată a păgânilor celor vechi şi noi. Mai târziu vă voi oferi o altă imagine pe care veți putea să le-o transmiteți oamenilor, dar nu fără o explicație autentică. Şi acum, să privim mai departe în linişte răsăritul!"

Capitolul 47

Viitorul Romei şi al Anticristului

1. După vreun sfert de ceas, timp în care am contemplat cu multă atenție spectacolul dimineții, Eu le-am spus tuturor celor prezenți: „Acum priviți cu atenție la ceea ce se va arăta chiar înainte ca soarele să răsară complet; căci vreau să vedeți cu ochii voştri cum vor fi vremurile de pe urmă ale noului păgânism."

2. Toate privirile s-au întors către est, cu o atenție sporită. Soarele urma să răsară pe deplin cam peste o jumătate de oră, astfel încât ucenicii aveau încă timp să vadă multe imagini desfăşurându-se prin fața ochilor lor.

3. Ei au zărit mai întâi un nor gros complet negru, ce se ridica la orizont. Când acest nor s-a ridicat cam de şapte ori înălțimea munților celor mai înalți, el a devenit incandescent, fiind traversat de atât de multe fulgere, încât toți cei care erau cu Mine au crezut că o furtună teribilă se va dezlănțui.

4. Dar Eu le-am .spus: „Nu vă neliniştiți pentru o nimica toată, căci nimeni în afara noastră nu vede această apariție!"

5. Atunci ei au început să privească în linişte la imaginile care se desfăşurau în continuare.

6. Şi iată că s-a ivit, pe marginea de sus a acestui nor negru traversat de nenumărate fulgere, o mare cetate!

7. Eu le-am spus: „Iată imaginea Noului Babilon!”

8. Agricola a exclamat: „Doamne, seamănă foarte mult cu Roma noastră, doar că remarc în jurul său o mulțime de ruine, iar în partea nouă a orașului, aproape de vechile clădiri pe care le cunosc foarte bine, văd o mulțime de noi edificii şi temple ale căror vârfuri sunt împodobite în mod bizar cu cruci. Ce înseamnă aceasta?”

9. Eu am spus: „Vezi tu, acesta este sfârşitul vechiului păgânism, şi în acelaşi timp începutul celui nou! Peste cinci-şase sute de ani de-acum încolo, acest oraş va arăta exact aşa. Dar priviți în continuare!”

10. Toate privirile s-au îndreptat către acea imagine, în care scenele se derulau cu rapiditate. Şi iată că s-au văzut oameni mărşăluind, multe lupte şi războaie sângeroase, iar în mijlocul oraşului se înălța ceva ca un munte! Pe acest munte se afla un tron mare şi impozant, care părea să fie făcut din aur scânteietor. Pe acest tron, ținând un sceptru care era împodobit la capătul de sus cu o cruce triplă, stătea un suveran care purta pe cap o coroană triplă. Din gura sa plecau nenumărate săgeți, iar din ochii săi, la fel de numeroase fulgere ale mâniei şi ale celei mai mari trufii, iar regii se înghesuiau către el şi mulți se închinau adânc în fața lui. Pe cei care se prosternau astfel, el îi privea cu prietenie şi le confirma puterea, dar pe cei care nu i se închinau, îi urmărea cu fulgerele şi cu săgețile sale.

11. Agripa a spus atunci: „Doamne, aceasta nu anunță nimic bun pentru viitorii suverani ai Noului Babilon! Puterea lor pare a fi cu mult mai mare decât este acum, dar şi mult mai cumplită. Căci acum doar cei mai răi criminali sunt pedepsiți cu răstignirea pe cruce, dar acesta ține în mâna sa o cruce triplă chiar în fața regilor! Doamne şi Învățătorule, explică-ne mai mult!”

12. Eu am spus: „Acest om nu reprezintă un suveran anume domnind asupra mai multor ținuturi şi popoare, ci personalitatea vizibilă a Anticristului. Tripla cruce desemnează învățătura Mea, care va fi atunci impusă regilor şi popoarelor lor sub o triplă falsificare: a cuvântului, a adevărului şi a punerii ei în aplicare.

13. Cât despre regii care nu se pleacă în fața lui şi pe care el îi blestemă, aceştia sunt cei care rămân, mai mult sau mai puțin, la adevărul vechii învățături. Săgețile şi fulgerele îi ating desigur, dar fără să le poată face vreun rău considerabil. Dar priviți din nou imaginea, căci nu pot să vă arăt decât momentele cele mai importante.”

14. Toți şi-au îndreptat din nou privirea spre imagine, cu atenție sporită.

15. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Iată că mai mulți regi, care înainte se prosternaseră în fața celui care stă pe tron, îşi adună acum armele şi pleacă la război împotriva lui! Vedeți lupta teribilă care urmează, iar acest tron măreț începe să coboare tot mai aproape de oraş, şi nu mai sunt decât câțiva regi care se pleacă în fața lui, în mod formal, în timp ce numeroşii regi pe care el îi doborâse mai înainte îi trimit acum înapoi aproape toate săgețile şi fulgerele sale. Acum aproape că nu se mai vede nimic din el; şi aceasta se va petrece cam peste aproape două mii de ani.

16. Dar priviți din nou! Iată că el încearcă să se ridice, ajutat de oştile sale negre, şi câțiva regi îi întind mâna pentru a-l ajuta. Dar cei care fac aceasta îşi pierd dintr-o dată puterea, şi popoarele lor le smulg coroanele de pe cap, şi le dau regilor celor puternici! Priviți! Tronul se afundă, şi regii cei puternici sosesc în număr mare şi îl spulberă în bucăți, căci s-a terminat de acum cu puterea, aroganța, grandoarea şi strălucirea sa. El continuă desigur să arunce săgeți şi fulgere în jurul lui, dar ele nu mai fac rău nimănui. Căci cele mai multe dintre ele se întorc şi-l rănesc chiar pe el şi hoardele lui sinistre.”

Capitolul 48

Despre împărăția de O Mie de Ani

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dar iată că deja soarele inundă totul cu lumina sa, şi sinistrele hoarde o iau la fugă în toate zările, mai puţin în partea dinspre care vin razele soarelui. În faţa luminii sale, totul păleşte şi se cufundă în uitare.

2. Şi priviţi în continuare: un nou pământ se formează din norişorii cei luminoşi! Ce pot să reprezinte aceşti norişori? Aceştia reprezintă uniunile formate din oameni luminaţi de Adevărul Divin. Şi iată că aceste uniuni se apropie din ce în ce mai mult unele de altele şi formează o uniune mai mare, şi aceasta este chiar Noul Pământ, deasupra căruia se întinde un nou cer, plin de lumină şi de claritate!

3. Totuşi, să nu credeţi că Pământul natural va dispărea atunci şi că un altul îi va lua locul, ci doar că oamenii care au primit în interiorul lor pe deplin Adevărul Divin vor deveni adevăraţi fraţi şi surori în numele Meu şi vor crea împreună un nou pământ spiritual.

4. Atunci Eu Însumi voi fi pe acest nou pământ şi voi domni printre ai Mei, şi ei vor fi în legătură cu Mine şi Mă vor putea vedea neîncetat.

5. Priviţi ce se petrece acum cu vechiul Pământ: lumina coboară în şuvoaie din ce în ce mai dense de pe Noul Pământ către cel vechi şi îl luminează pe acesta atât de intens, încât el pare în întregime cuprins de flăcări! Vedeţi o mulţime de morţi care parcă ies din morminte şi aleargă spre lumină; ajunşi aici, sunt de îndată înveşmântaţi în haina Adevărului şi plutesc apoi în sus, către împărăţia Noului Pământ.

6. Dar remarcaţi în acelaşi timp că o mare parte dintre oamenii întunecaţi se străduiesc să îmbrace haina luminii peste veşmântul lor negru, pentru a recrea astfel, din egoism şi dorinţă de putere, un nou păgânism anticristic. Eu Însumi voi dezlănţui asupra lor mânia Mea, care este focul Adevărului Meu, iar îngerii Mei, năpustindu-se asupra lor, cu săbiile lor scânteietoare, vor zădărnici toate eforturile acestor oştiri negre şi le vor arunca în abisul distrugerii totale.

7. Aceasta va fi, după o mie de ani, ultima şi cea mai mare judecată. Această perioadă va fi numită împărăţia Mea de O Mie de Ani pe pământ, şi, prin această ultimă judecată, ea va fi întreruptă pentru foarte scurt timp şi pentru ultima oară de către un episod războinic; dar victoria va fi rapidă şi completă pentru toate timpurile care vor veni. De atunci nu va mai fi, în cer şi pe pământ, decât un singur păstor şi o singură turmă. Eu voi fi acest păstor, iar turma va fi formată din oamenii acestui pământ, în perfectă uniune cu preafericiţii din Cerurile Mele.

8. Căci aceştia din urmă, la fel ca la începuturile omenirii, vor fi din nou în legătură cu oamenii de pe pământ. Dar până să se petreacă aceasta, Pământul natural va trebui să sufere foarte mari transformări. Mari teritorii care astăzi sunt încă acoperite de întinsa şi adânca mare se vor ridica pentru a deveni pământuri mănoase, şi mulţi dintre munţii care acum sunt foarte înalţi se vor micşora, iar vârfurile lor fărâmiţate vor acoperi un mare număr de gropi şi de văi adânci, unde se vor forma, cu timpul, pământuri fertile.

9. Oamenii din acele vremuri nu vor mai râvni la comori pământeşti trecătoare, şi de aceea vor putea să trăiască pe pământ, fericiţi şi prosperi, de o mie de ori mai mulţi oameni decât acum. Mai mult, în acele timpuri bolile nemiloase care aduc suferinţă trupului vor dispărea de pe pământ. Oamenii vor atinge liniştiţi o vârstă înaintată şi vor putea să facă mult bine, şi nimeni nu se va mai teme de moartea trupului, pentru că va vedea foarte clar în faţa lui viaţa cea eternă a sufletului.

10. În acele timpuri, principala grijă a binefăcătorilor va consta în buna educaţie a copiilor, precum şi în aceea ca omul în putere să sprijine cu toată dragostea şi din toate puterile sale slăbiciunea celor în etate.

11. Pe acest nou pământ fericit vor fi încheiate şi căsătorii, dar aşa cum se face în Ceruri, numai după Ordinea Mea; vor fi zămisliţi şi foarte mulţi copii, dar nu pe calea desfrâului, ci pe calea adevăratei profunzimi a iubirii. Şi aşa va fi până la sfârşitul timpurilor acestui pământ.

12. Aveți acum o imagine fidelă a ultimei judecăți a păgânilor de pe întregul pământ, pe care o puteți înțelege cu ușurință.”

Capitolul 49

Despre misiunea copiilor lui Dumnezeu în lumea de dincolo. Despre durata existenței Pământului

1. Ucenicii M-au întrebat atunci: „Doamne şi Învățătorule, vom vedea şi vom simți şi noi toate acestea din împărăția spiritelor? Şi apoi, cât timp va apuca să existe acest pământ fericit până la sfârşitul tuturor timpurilor?”

2. Eu am spus: „În ceea ce priveşte prima întrebare, este de la sine înțeles nu numai că veți vedea, auzi şi simți toate acestea foarte clar, dar veți fi şi principalii conducători ai lumii pentru toate timpurile, atât pe noul pământ, cât şi pe Marele Om al Creației şi pe infinit de multele uniuni ale tuturor Cerurilor, care nu au nicio limită.

3. De aceea vă spun din nou: Niciun om nu a văzut vreodată, nu a auzit şi nu a simțit prin niciunul din simțurile sale ceea ce Dumnezeu le-a pregătit celor care Îl iubesc cu adevărat.

4. Eu chiar aş putea să vă mai spun şi să vă mai arăt de pe-acum multe alte lucruri, dar încă nu le-ați putea suporta, însă după ce Duhul întregului adevăr şi al întregii vieți se va coborî asupra voastră şi după ce veți renaşte în el, el vă va călăuzi în toată profunzimea luminii Mele. Doar atunci veți înțelege măreția cuvintelor pe care le-am rostit pentru voi acum şi, prin voi, pentru toți oamenii.

5. Cât despre cea de-a doua întrebare, ea este lipsită de sens. Căci aritmetica noastră nu are numere pentru a desemna imensa multitudine de ani care se vor scurge până la sfârşitul timpurilor pământeşti; şi chiar dacă ar avea, aceasta nu are absolut nicio importanță pentru cei care vor trăi etern în Spirit.

6. Vă spun: Nici chiar îngerii din ceruri nu cunosc ziua şi ceasul acela, ci doar Tatăl Ceresc! Căci întreaga Creație este marele Său gând, dar acest gând nu este trecător, ci este la fel de etern ca şi Creatorul atotputernic care îl hrăneşte. La urma urmelor, v-am arătat mai devreme cum tot ceea ce este material devine în final pur spiritual, dar având într-un fel o existență autonomă, şi este aşadar cu totul inutil să spun mai multe despre acest subiect.

7. Contemplați mai degrabă splendoarea naturală a acestei dimineți, vedeți cum strălucirea tot mai mare a soarelui alungă de pe pământ toată ceața şi tot întunericul, şi învățați din aceasta cum va fi, într-un sens spiritual, mai târziu, misiunea voastră, ceea ce va valora cu mult mai mult pentru voi decât să pierdeți timpul încercând să cunoaşteți ceea ce deocamdată nu vă priveşte nici pe departe!

8. Cât despre ceea ce trebuie să vă preocupe, v-am explicat deja de multe ori, şi nu trebuie să vă mai faceți griji pentru nimic altceva! Da, v-am spus chiar că este lipsit de sens şi zadarnic - dacă Mă iubiți şi credeți cu adevărat în Mine - să vă faceți griji pentru ziua de mâine, pentru ce veți mânca şi bea sau cu ce vă veți înveşmânta trupurile!

9. La piață poți cumpăra o sută de vrăbii pentru o para! Cât de puțin valorează ele pentru oameni, şi totuşi Tatăl Ceresc are grijă de ele şi le îmbracă aşa cum trebuie! Voi, care sunteți oameni, nu valorați oare mai mult decât o vrabie?

10. Priviți aceste flori de pe câmp şi aceşti crini: nici Solomon, în întreaga lui splendoare, nu a fost atât de minunat îmbrăcat! Şi cine credeți că are grijă să le înveşmânteze? Aşadar sunt cu totul zadarnice asemenea preocupări, şi cu atât mai zadarnice sunt cele referitoare la sfârşitul timpurilor acestui pământ! M-ați înțeles bine de data aceasta?”

11. Ei au fost cu toții de acord. Numai Iuda Iscarioteanul a spus că nu a înțeles foarte limpede ceea ce am prevestit despre ultima judecată a păgânilor.

12. Dar Eu i-am răspuns: „Atunci adresează-te celor pentru care acest aspect este limpede! Căci ceea ce romanii, ca păgâni, pricep, ar trebui să poți pricepe şi tu, ca evreu şi ca vechi ucenic al Meu!”

13. Ştiind preabine de ce i-am dat un astfel de răspuns, el nu a mai zis nimic şi s-a întors la locul său.

Capitolul 50

Recunoştința romanilor față de Maria din Magdala

1. Cum încă mai întârziam pe această colină unde era atât de plăcut, am văzut-o pe bine-cunoscuta Maria din Magdala sosind la hanul lui Lazăr şi întrebându-i imediat pe servitori de Mine. Aceştia i-au spus să aştepte întoarcerea Mea, dar ea ne-a zărit apoi pe colină şi, fără să mai aştepte, s-a îndreptat către noi cu pas grăbit.

2. Când s-a apropiat, Agricola a mers în întâmpinarea ei, a salutat-o cu amabilitate şi a condus-o până la noi. Ceilalți romani au salutat-o la rândul lor, cu cea mai mare prietenie.

3. Ea (Maria din Magdala) le-a spus: „Nu ştiu, la drept vorbind, cărui fapt îi datorez o asemenea onoare! Eu nu sunt decât o păcătoasă şi merit cel mai profund dispreț din partea tuturor; de ce să fiu eu demnă de o astfel de onoare din partea unor nobili atât de mari, mintea mea nici nu poate să priceapă! Eu am venit doar pentru a-I aduce mulțumiri Domnului vieții mele, care m-a eliberat de spiritele rele ale cărnii, şi în niciun caz pentru a primi onoruri!”

4. Agricola i-a spus: „Frumoasă Maria din Magdala, noi, cei care am venit de la Roma, îți suntem cu toții foarte îndatorați, căci dacă nu ne-ai fi ghidat tu în seara aceea, acum opt zile, arătându-ne drumul către aici, noi nu am fi avut poate niciodată inestimabila fericire de a-L cunoaşte chiar pe Domnul vieții şi al oricărei existențe, de a-L recunoaşte ca Unicul Dumnezeu Adevărat şi de a învăța să-L iubim mai presus de orice. Acesta este singurul motiv pentru care îți suntem şi-ți vom rămâne atât de recunoscători; nu te mai mira deci că te întâmpinăm cu atâta prietenie! Căci considerăm aceasta ca pe o datorie, după fericirea inestimabilă pe care ne-ai adus-o.

5. Căci la noi este o lege foarte înțeleaptă, potrivit căreia cel care a primit odată o mare şi adevărată fericire printr-un alt om se cuvine să manifeste recunoştință față de el toată viața, prin purtarea, vorbele şi acțiunile sale, chiar dacă acel om nici nu bănuieşte ce fericire i-a adus aproapelui său. Şi această recunoştință trebuie să se răsfrângă şi asupra urmaşilor celui care a făcut cu putință acea binefacere.

6. Şi, ce sunt toate bunurile materiale pe care un om ar putea-să i le dea cuiva, în comparație cu bunurile pur spirituale pe care noi le-am dobândit aici?! Prin ele, noi L-am găsit pe Unicul şi Adevăratul Dumnezeu, şi prin El, pe noi înşine, care ne rătăciserăm, şi adevărata viață eternă a sufletelor noastre, şi aceasta este infinit mai mult decât dacă ne-ai fi ajutat să obținem toate comorile pământului. De aceea, noi îți vom fi recunoscători pentru totdeauna, căci tu ai fost cea prin care ni s-a oferit acest prilej.

7. Dacă ai fi o femeie săracă şi ți-ar lipsi bunurile pământeşti, te-am răsplăti regeşte, dar, din moment ce ai deja multe bogății, noi nu putem să ne exprimăm recunoştința şi prietenia față de tine decât prin cuvinte adevărate şi sincere, aşa cum inima ne inspiră să o facem, şi sperăm că nu vei respinge această recunoştință pe care ți-o datorăm.”

8. Maria din Magdala le-a răspuns la fel de amabil: „E prea multă bunătate din partea domniilor voastre, nobili romani, să vreți să-mi fiți recunoscători pentru că, dintr-o simplă întâmplare - şi cu adevărat fără să vreau şi fără să ştiu -, am contribuit la o fericire de o infinită măreție, dar totuşi eu nu merit pentru aceasta nici recunoştință, nici onoruri, căci toate acestea au fost Voința Domnului nostru, în timp ce eu am fost doar unealta Sa oarbă şi mută. Aşa-

dar, voi îi datorați numai Domnului nostru, Lui şi numai Lui, toată recunoştința-şi toată cinstirea!"

9. Agricola a reluat: „Dragă şi frumoasă Maria din Magdala, ştim şi noi că numai Lui Îi datorăm totul; dar noi gândim în felul următor: dacă vrem să-I dovedim Domnului nostru din plin recunoştința noastră pentru grația inestimabilă pe care ne-a acordat-o cu o atât de extraordinară generozitate, pentru asta noi nu trebuie să trecem cu vederea unealta de care El s-a servit întru mântuirea noastră, ci trebuie să o cinstim, de dragul Lui. Doar din acest punct de vedere noi te onorăm acum, şi nu contează pentru noi dacă ai fost unealta conştientă sau nu a unei asemenea mari fericiri, în mâna atotputernică a Domnului Dumnezeu; şi cred că vom continua să respectăm acest principiu şi pe viitor. Căci dacă nici pentru unealta Domnului Dumnezeu nu am avea o inimă recunoscătoare, atunci ce s-ar petrece cu adevărata iubire de semeni, pe care, după învățătura Domnului nostru, o datorăm chiar şi dușmanilor noştri, deci cu atât mai mult celor prin care Domnul Dumnezeu ne-a trimis asemenea favoruri?

10. În această privință am dreptate, preafrumoasă prietenă, şi nu voi lăsa pe nimeni să pună la îndoială aceasta, cu atât mai puțin pe tine, cea pe care Domnul Dumnezeu te-a ales să fii steaua noastră norocoasă şi călăuzitoare, fapt pentru care îți datorăm respect şi sinceră afecțiune şi nu te vom uita nicicând! Aşa încât, lasă-mă să fac aşa cum consider!"

11. Maria din Magdala: „Da, da, în această privință ai desigur dreptate, nobile domn. Şi eu nu voi înceta niciodată să-L laud şi să-L slăvesc pe Domnul nostru, unica mea iubire, pentru că a făcut dintr-o mare păcătoasă ca mine unealta Sa oarbă! Dacă aş fi ştiut că era în aceste locuri, nu v-aş fi adus aici, pentru că nu aş fi îndrăznit să mă apropii de El, fiind mult prea convinsă de adevărul învățăturii Sale şi de preasfânta divinitate a naturii Sale, precum şi de faptul că marea păcătoasă care eram nu ar fi niciodată demnă să se apropie de preasfânta Sa persoană.

12. Dar eu nu ştiam pe atunci că Domnul nostru era aici împreună cu ucenicii Săi cei credincioşi; ştiam doar că acest han de pe munte era unul dintre cele mai bune din întregul Ierusalim; şi, pentru că străinii au obiceiul să frecventeze acest han, v-am condus aici atunci când m-ați oprit pe stradă să mă întrebați de un han bun. De aceea merit recunoştința voastră numai în modul omenesc, aşa cum i-ați arăta-o cuiva care vă îndrumă către un adăpost bun. Însă, pentru faptul că ați avut parte aici de Grația Supremă a Domnului, nu merit nici cea mai mică recunoştință pentru că nu eu sunt cea care v-a înlesnit-o, deoarece nici eu nu am ştiut că veți avea aici parte de ea. Aşa încât, vă rog din suflet, mulțumiți-I numai Domnului nostru şi cinstiți-L numai pe El, şi nu vă mai gândiți la mine!"

13. Eu i-am spus atunci: „Ascultă-Mă, draga Mea Maria, ai vorbit foarte bine, şi ai cu totul dreptate în ceea ce te priveşte; dar romanii au de asemenea dreptate din punctul lor de vedere. Prin faptul că îndrepți toată recunoştința şi mulțumirea numai către Mine, arăți că eşti cuprinsă de adevăratul spirit al umilinței, şi pentru aceasta toate păcatele îți sunt iertate. Dar şi romanii dovedesc că sunt pătrunşi de adevăratul spirit al iubirii aproapelui, şi de aceea ei nu păcătuiesc împotriva Mea păstrându-ți o iubire recunoscătoare, chiar dacă tu ai fost doar o unealtă oarbă a iubirii şi a Voinței Mele.

14. Cu această ocazie vă spun şi vouă, tuturor: să nu căutați recunoştința şi cinstirea din partea celui căruia îi faceți bine în numele Meu, după cum nici Eu nu le caut din partea oamenilor, întrucât Cel care locuieşte în Mine este slava Mea supremă. Dar dacă unii oameni vă vor disprețul şi vă vor arăta nerecunoştința în loc să vă cinstească pentru marile binefaceri pe care le veți fi acordat lor în numele Meu, Eu voi socoti toate acestea ca şi cum Mi le-ar fi făcut Mie Însumi! Căci cel care nu-l respectă pe adevăratul ucenic trezit de Mine şi nu-i este recunoscător în numele Meu nu Mă respectă nici pe Mine, Domnul şi Învățătorul său, şi nu-Mi este recunoscător pentru favoarea pe care i-o arăt.

15. Căci atunci când trezesc ucenici şi profeți, Eu nu o fac numai de dragul lor, ci pentru toți oamenii; de aceea, ucenicii şi profeții trebuie să fie respectați pentru misiunea pe care

Eu le-am încredințat-o. Astfel, atunci când un om va primi un ucenic sau un profet cu dragoste, respect şi recunoştință, în numele Meu, Eu voi socoti ca şi cum el M-a primit pe Mine însumi astfel, şi pentru aceasta îşi va primi şi el într-o bună zi răsplata cuvenită. Şi, adevărat vă spun, această răsplată nu va fi mică!

16. Dar vai de acei falşi ucenici şi profeți, care, asemenea fariseilor, vor dori ca oamenii să-i slăvească şi vor pretinde aceasta prin legi! Cu adevărat, aceia vor fi priviți într-o zi ca hoți şi ca tâlhari şi vor fi acoperiți de ocară în fața tuturor îngerilor! Cu cât mai multă cinstire vor urmări ei să strângă în această lume, cu atât mai mare va fi ruşinea lor în lumea de dincolo.

17. Țineți bine minte ce v-am spus! Şi veți putea face aceasta cu uşurință dacă veți urma porunca iubirii adevărate de semeni; căci atunci veți înțelege fără efort că pentru orice om drept aroganța şi orgoliul puturos al semenilor săi sunt cele mai dureroase."

Capitolul 51

Despre judecățile care ne aşteaptă. Ambiția şi orgoliul - cauze ale necazurilor, revoluțiilor, războaielor şi ale altor judecăți

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Aşa încât, fiecare dintre voi să fie plin de blândețe şi de umilință, şi astfel vă veți arăta unul celuilalt cea mai mare şi mai adevărată cinstire, şi veți trăi împreună în pace şi înțelegere.

2. Ambiția şi orgoliul, dimpotrivă, generează supărare, necaz, dispreț, ranchiună şi mânie, iar în final răzbunare şi vrajbă, împreună cu urmările sale nefaste. Mai mult decât atât, cel vanitos şi peste măsură de ambițios este întotdeauna plin de egoism şi de pofte; el caută să obțină totul doar pentru mărirea gloriei sale pământeşti, iar trista consecință a acestui fapt este că sute şi mii de alți oameni sunt lipsiți de toate cele necesare din cauza lui şi trăiesc într-o mare mizerie - aşa cum a fost pe vremea lui Noe, cum este acum şi cum va fi, chiar mai mult decât până acum, în timpurile din urmă ale noului păgânism.

3. Dar tocmai această stare de lucruri rea şi profund diabolică va fi cea care le va aduce oamenilor judecata. Imensa mulțime a celor săraci şi oprimați se va răscula împotriva asupritorilor săi aroganți şi îi va răpune - ceea ce va fi un al doilea Potop, prin focul mâniei celor săraci, care vor fi fost oprimați cu prea multă cruzime.

4. Dar în acele timpuri un alt foc, de data aceasta natural, va devasta multe ținuturi; căci, din cauza aviditățiilor materiale nemăsurate, oamenii acelor timpuri, asemenea unor viermi distrugători, vor pătrunde în adâncurile pământului, unde vor căuta şi vor găsi tot felul de comori. Dar atunci când vor ajunge la straturile groase ale pădurilor seculare îngropate şi se vor folosi de ele pentru a topi metalele şi pentru multe alte scopuri, atunci judecata cea din urmă, pe care ei înşişi şi-o vor fi pregătit-o, va fi aproape. ,

5. Totuşi, cei care vor avea cel mai mult de suferit vor fi cei care vor trăi în marile fortărețe ale regilor şi ale puternicilor lumii din acele timpuri.

6. Aşa încât, rămâneți întotdeauna blânzi şi umili, şi prin aceasta adevărați iubitori ai aproapelui vostru, şi astfel nu veți atrage asupra voastră nicio judecată; căci, în acele vremuri, niciun fel de Judecată de Apoi nu se va abate asupra celor care vor trăi după rânduiala Mea. Eu vă spun toate acestea dinainte, pentru ca voi să le spuneți şi celorlalți, astfel încât nimeni să nu poată să se scuze în final spunând că nu a fost avertizat de pericol."

7. Ei au spus cu toții: „Doamne şi Învățătorule, cu ajutorul Tău, noi vom depune toate eforturile pentru cauza cea bună şi adevărată; dar pământul este mare şi are mulți oameni, iar noi nu vom putea să mergem peste tot unde se află ei, şi astfel răul va creşte în mijlocul binelui şi al adevărului fără ca noi să putem să-l stăvilim!"

8. Eu le-am spus: „Dar pentru aceasta nu vi se va cere socoteală şi nici celor care vor fi cu adevărat drepți în numele Meu. Este de ajuns să le predicați oamenilor adevărul; iar dacă ei îl vor urma sau nu, este treaba lor. Cel care va trăi conform adevărului nu va fi judecat, ci mântuit, căci el va dobândi viața cea veşnică.”

Capitolul 52

Maria din Magdala şi Domnul nostru Iisus Hristos

1. Atunci, apropiindu-se de Mine, Maria din Magdala a întrebat: „Doamne şi Învățătorule, pot şi eu să fiu mântuită şi să dobândesc viața cea veşnică în lumea de dincolo? Căci eu sunt o mare păcătoasă, şi, în preasfânta Ta prezență, am din ce în ce mai mult sentimentul că nu merit Grația Ta!”

2. Eu am spus: „Rămâi de acum înainte în iubirea cea curată şi nu mai păcătui! Aceasta să fie grija ta, căci de restul Mă voi ocupa Eu. Te-am eliberat de spiritele cele rele şi ți-am spus: «Păcatele ți-au fost iertate, pentru că i-ai iubit mult pe cei săraci şi pentru că acum Mă iubeşti pe Mine mai presus de orice». Şi atunci când Eu spun cuiva: «Păcatele ți-au fost iertate», ele cu adevărat îi sunt iertate. Dar el nu mai trebuie să comită după aceea altele noi; căci dacă păcătuieşte din nou, va cădea într-o stare cu mult mai rea decât prima oară. Totuşi, Eu văd în tine hotărârea nestrămutată de a nu mai păcătui, astfel încât vei rămâne în grația şi în iubirea Mea. Şi cel care rămâne în grația şi în iubirea Mea are deja viața, fericirea şi beatitudinea eternă.

3. Dacă cineva, din dragoste pentru Mine, face tot ceea ce-i impune iubirea de aproapele, voi face şi Eu pentru el tot ceea ce-Mi stă în putere; iar Mie îmi stă în putere nu mult, ci TOTUL. Acum, că ştii aceasta, dragă Maria, bucură-te şi continuă să faci bine, iar Eu nu te voi părăsi!”

4. La aceste cuvinte, Maria din Magdala a căzut la picioarele Mele şi Mi-a mulțumit din tot sufletul, scăldându-Mi picioarele cu lacrimile ei, pe care le-a şters apoi cu părul ei. Ucenicilor Mei mai vechi li s-a părut că Maria a rămas prea mult lângă Mine şi totodată că acest comportament era cam nepotrivit şi au început să şuşotească pe ascuns între ei.

5. Eu am observat aceasta şi le-am zis: „De ce vă deranjează? Eu sunt de mult timp printre voi, dar voi nu mi-ați arătat niciodată o astfel de iubire, şi de altfel nici nu v-am cerut-o. De aceea, vă spun acum: peste tot unde Evanghelia Mea le va fi predicată oamenilor va trebui să se vorbească şi de această Maria, căci ea Mi-a arătat foarte multă iubire. Țineți minte ce v-am spus acum! Iar tu, Maria, ridică-te şi fii încredințată de iubirea şi de grația Mea deplină.”

6. Maria s-a ridicat şi Mi-a mulțumit încă o dată cu inima plină de dragoste.

7. Iar ucenicii Mi-au cerut iertare pentru nerăbdarea lor.

8. Eu le-am spus: „Învățați să aveți răbdare cu cei slabi, şi veți da dovadă astfel de mai multă tărie sufletească decât dacă v-ați lupta cu nişte eroi şi i-ați învinge!

9. Dar soarele este acum cu mult deasupra orizontului, şi masa de dimineață ne aşteaptă; să mergem să mâncăm, după care ne vom întoarce în Betania.”

10. Atunci, întorcându-ne în grabă la han, am luat masa, la care a luat parte şi Maria.

11. Apoi, Lazăr a făcut socotelile împreună cu hangiul său şi a plătit partea noastră, după care şi-a luat beneficiul, împreună cu toate bogățiile şi obiectele prețioase pe care trebuia să le ducă. A avut nevoie pentru aceasta de zece catâri, pentru că se aflau aici şi comorile pe care cei câțiva farisei aduşi pe calea cea bună i le încredințaseră spre administrare.

12. Nicodim, Iosif din Arimateea şi bătrânul rabin, după ce Mi-au cerut să-i binecuvântez cu grația şi iubirea Mea, Mi-au mulțumit pentru tot şi s-au întors în oraş, unde aveau treabă. Magicienii s-au reîntors la oamenii lor, care îi aşteptau deja cu mare nerăbdare. Cei doi

romani de la Emmaus s-au întors în oraşul lor împreună cu cei şapte egipteni. După câteva zile, egiptenii au plecat spre ţara lor. Toţi ceilalţi au venit în Betania împreună cu noi.

13. Nu mai este necesar să menţionăm din nou, în detaliu, cine erau cei care au rămas cu noi, pentru că au fost amintiţi de mai multe ori în cursul relatării evenimentelor de pe Muntele Măslinilor.

14. Maria din Magdala Mi-a cerut îngăduinţa să ne urmeze şi ea în Betania şi M-a întrebat cât timp voi rămâne acolo.

15. Eu i-am spus: „Mă voi odihni acolo timp de trei zile, căci am muncit acum foarte mult, iar după o muncă susţinută oricine merită o scurtă odihnă. După ce vei rândui totul acasă la tine, vino la noi, în Betania."

16. După aceste cuvinte, Maria s-a dus deîndată la ea acasă ca să dea repede instrucţiuni pentru câteva zile, deoarece îşi propusese să-şi petreacă aceste zile alături de Mine.

Capitolul 53

Călătoria spre Betania

1. La sfârşit, Agricola M-a întrebat dacă putea să ia cu el ca amintire, în schimbul unei sume oarecare de bani, unul dintre vasele de aur apărute în mod miraculos pentru masa romanilor.

2. Eu i-am spus: „Ceea ce a fost creat pentru voi vă aparţine, şi puteţi să le luaţi cu voi fără să plătiţi nimic. De altfel, tu ai deja destui săraci pe care să-i iei cu tine la Roma, unde te vei ocupa de ei, şi, din punct de vedere material, aceste vase nu te vor despăgubi decât într-o foarte mică măsură pentru ceea ce faci din dragoste pentru Mine. Ia aşadar toate obiectele preţioase care sunt pe masa voastră! Dar să nu le consideri ca fiind adevărata răsplată pentru ceea ce faci, din dragoste pentru Mine, pentru aceşti numeroşi oameni săraci şi nefericiţi. Căci, pentru aceasta, răsplata ta va fi cu totul alta, pe acest pământ, şi mai ales în Împărăţia Mea din lumea de dincolo.

3. Dar când vei fi în ţara ta, să ai cea mai mare grijă de cei pe care ţi i-am încredinţat. Peste un an va trebui să pleci împreună cu unul dintre fiii tăi într-o călătorie, pentru anumite treburi de stat departe, în apusul Europei, unde vei avea de lucru multă vreme. Între timp, organizează-ţi bine casa, pentru ca nici unul dintre cei pe care ţi i-am încredinţat să nu aibă de suferit din punct de vedere material, şi cu atât mai puţin din punct de vedere sufletesc."

4. Emoţionat până la lacrimi de iubirea pe care o simţea pentru Mine, Agricola a afirmat categoric: „Doamne şi Învăţătorule, aceasta va fi cu siguranţă prima şi cea mai mare grijă a mea şi, cu ajutorul Tău, sper că va fi cât se poate de bine! Dar nu mă părăsi niciodată şi nu mă supune la încercări prea mari, pe mine şi familia mea! Desigur, eu ştiu bine acum ce putere mi-ai dat; dar îmi cunosc de asemenea şi vechile mele slăbiciuni. Dacă se va petrece vreodată ca vreuna din ele să vrea să mă împingă în greşeală - atunci, o Doamne, întăreşte-mi voinţa şi ţine-mă pe drumul cel drept!"

5. Eu am spus: „Cu adevărat, ceea ce în numele Meu Îi vei cere Tatălui - pe care tu îl cunoşti de-acum - îţi va fi acordat! Aşa încât, fii întotdeauna încrezător şi plin de o adevărată îndrăzneală; căci dacă vei stărui într-o credinţă vie şi în dragostea pentru Mine, Eu voi fi întotdeauna aproape de tine pentru a te călăuzi, pe tine şi pe toţi aceia care vor avea aceeaşi credinţă şi aceeaşi dragoste!"

6. Romanii Mi-au mulţumit cu toţii, împreună cu toţi cei care fuseseră daţi în grija lor.

7. Şi, fiind gata de plecare, am pornit în jos către drumul care ducea spre Betania.

8. Cum treceam prin faţa zidurilor oraşului, hangiul din vale, care ne însoţea pentru a se întoarce acasă la el, la fel ca şi cel care locuia aproape de marele drum, în apropierea

Betleemului, M-au întrebat: „Doamne, cum vor putea vreodată nişte forţe omeneşti să distrugă asemenea ziduri groase?”

9. Eu i-am spus: „Ceea ce a fost creat de mâna omului poate să fie şi distrus. Căci oamenii sunt până la urmă mai pricepuți în a distruge decât în a crea, şi, când va veni momentul, ei vor şti să le vină de hac şi acestor ziduri puternice. Vă spun, nu va mai rămâne piatră peste piatră aici! Peste două-trei secole oamenii vor căuta tocul pe care se află acum Templul şi nu-l vor găsi.

10. Ce s-a petrecut pe timpul lui Noe, înainte de marele Potop? V-am explicat aceasta acum câteva zile! Dacă oamenii acelor timpuri au putut să distrugă munții şi să rupă astfel zăgazurile apelor din adâncuri - în care s-au şi înecat, nelegiuiții -, le va fi cu mult mai uşor, la un moment dat, să-i vină de hac acestui zid!”

11. Cei doi hangii au fost mulțumiți de acest răspuns, iar noi ne-am reluat drumul şi am ajuns curând la o vamă.

Capitolul 54

Vameşul cel lacom şi Domnul nostru Iisus Hristos. Despre credința plină de iubire. Despre îndreptarea greşelilor

1. Vameşul, recunoscându-Mă de îndată, a venit spre Mine, spunând: „Doamne şi Învățătorule, cu adevărat, de când cuvintele şi învățăturile Tale au pătruns în sufletul meu, pe Muntele Măslinilor, am devenit un alt om şi îți mulțumesc încă o dată pentru imensa favoare pe care ne-ai acordat-o, atât mie, cât şi familiei mele! Le-am spus tuturor rudelor mele cuvânt cu cuvânt ceea ce mi-ai spus Tu mie, şi ei cred de-acum în Tine. Aşa încât, revarsă-Ți binecuvântarea Ta asupra întregii mele case!”

2. Eu i-am spus: „Pentru că ai făcut aceasta, mântuirea ta şi a celor din casa ta este asigurată. Totuşi, tu mai ceri vamă şi de la localnici, dacă vin prea puțini străini la Ierusalim. Iar atunci când vin străini, tu le ceri, în mod arbitrar, cu mult mai mult decât prevede legea. Adevărat îți spun că Eu nu aceasta îi învăț pe oameni, iar ceea ce faci tu nu are nimic de-a face cu iubirea pentru semeni, pe care Eu o predic, înainte de orice. Iar dacă nu practici milostenia, eşti departe de Împărăția Mea. Căci credința fără lucrările iubirii este moartă şi, o dată cu ea, şi cel care o are. Aşa încât, îndreaptă-ți faptele, căci altminteri credința ta în Mine nu-ți va aduce deloc mântuirea.

3. Fiind vameş, templierii spun despre tine că vei fi întotdeauna un mare păcătos. Eu nu sunt de aceeaşi părere. Dar faptul că pretinzi de la drumeți mai mult decât cere legea este împotriva iubirii pentru semeni, fiind astfel un mare păcat, care nu-i va aduce niciodată cuiva mântuirea. Tu nu vei putea fi niciodată cu adevărat un bun ucenic al învățăturii Mele dacă nu vei renunța la modul acesta de a proceda.”

4. Consternat, vameşul a răspuns: „Doamne şi Învățătorule, văd bine acum că nimic nu este ascuns privirii Tale, şi de aceea îmi voi modifica în întregime comportamentul! Îți mulțumesc încă o dată, din adâncul inimii, pentru această dojană!”

5. Eu am spus: „Dar trebuie să şi îndrepți răul pe care l-ai făcut săracilor, căci altfel îți vei dura milostenia ta pentru oameni pe un teren nisipos.”

6. Auzind aceste cuvinte, vameşul s-a închinat în fața Mea, spunând: „Doamne şi Învățătorule, cu siguranță că nu îmi va lipsi voința, dar cum să fac aceasta, din moment ce pe majoritatea nu-i cunosc şi, prin urmare, nu am cum să le înapoiez ceea ce le-am cerut drept plată în mod nedrept?!”

7. Eu am spus: „Atunci să ai intenția fermă de a o face şi să faci tot ce poți, iar buna ta intenție va fi luată în considerare. Totuşi, în Ierusalim sunt mulți săraci care au uneori nevoie de ajutor. Fă-le lor bine, oferindu-le daruri, şi atunci îți vei ispăşi greşelile.”

8. După aceste cuvinte ale Mele, vameşul s-a închinat din nou şi a promis solemn să-Mi urmeze sfatul, iar noi ne-am urmat drumul.

9. Pe la jumătatea drumului către Betania, am întâlnit un orb care cerşea la marginea drumului. Avea cu el un însoţitor care i-a spus că Eu treceam prin faţa lor.

10. Auzind aceasta, orbul a început să strige cât îl ţineau puterile: „O, Iisuse din Nazaret, adevărat salvator al oamenilor, ajută un sărman orb!”

11. Cum el strigase foarte tare, ucenicii Mei l-au repezit, spunându-i că Eu l-aş putea ajuta foarte bine şi fără aceste strigăte asurzitoare.

12. Dar Eu i-am dojenit pe ucenici pentru aceste cuvinte, spunându-le: „De ce vă supăraţi că acest orb îmi cere ajutorul? Dacă strigătele lui vă deranjează, astupaţi-vă urechile şi lăsaţi-l să Mă cheme! Căci dacă ar vedea, nu ar face aşa; nu face aceasta decât pentru că, fiind complet orb, se teme că aş putea să nu-l aud şi să nu-i îndeplinesc rugămintea. Nu pe voi vă cheamă, ci numai pe Mine; strigătele lui nu vă privesc aşadar, şi nu aveţi de ce să vă enervaţi sau să-l ameninţaţi!”

13. Atunci ucenicii au amuţit, iar Eu, înaintând către orb, i-am spus: ‚Iată-Mă în faţa ta, ce vrei de la Mine?”

14. Orbul a spus: „O, bunule Mântuitor, Doamne şi Învăţătorule, redă-mi vederea, căci am auzit că Tu poţi să vindeci toţi orbii! Te rog, ai milă şi de mine!”

15. Eu i-am spus: „Crezi tu, fără cea mai mică umbră de îndoială, că pot să te vindec?”

16. Orbul: „Da, Doamne şi Învăţătorule, Tu eşti singurul care poţi să mă vindeci, numai să vrei!”

17. Eu am spus: „Ei bine, vreau ca tu să-ţi recapeţi vederea! Dar îţi spun de asemenea că nu trebuie să mai păcătuieşti pe viitor, căci dacă vei cădea în vechile tale păcate, vei redeveni orb! Aşa încât, ia bine aminte la ceea ce-ţi spun acum.”

18. Orbul a promis în mod solemn că aşa va face şi, de cum i-am atins ochii cu degetele, şi-a şi recăpătat vederea. Nemaiputând de bucurie, el şi-a ridicat braţele către cer şi Mi-a mulţumit astfel că l-am ajutat.

19. Eu i-am spus: „Din moment ce acum vezi şi eşti încă un bărbat în plină putere, ridică-te şi mergi să-ţi cauţi de lucru pe la vreo casă, pentru a-ţi câştiga pâinea cea de toate zilele; căci lenea este întotdeauna izvorul multor păcate şi vicii.”

20. Orbul care-şi recăpătase vederea a spus: „Bunule Mântuitor, Doamne şi Învăţătorule, aş vrea să slujesc şi să muncesc, numai să găsesc un stăpân! Da, însoţitorul meu şi cu mine o să muncim bucuroşi dacă cineva ne va lua în slujba sa.”

21. Cei doi hangii au venit imediat în faţă şi le-au spus: „În acest caz, veniţi cu noi, şi veţi primi de lucru imediat, căci noi avem multe pământuri, pajişti şi vii.”

22. Cei doi s-au bucurat foarte tare auzind aceasta, s-au ridicat din locul unde cerşiseră şi ne-au însoţit bucuroşi până în Betania, unde au fost bine primiţi.

Capitolul 55

Pe ogoarele lui Lazăr

(Luca 10/38)

1. La sosirea noastră în Betania, cele două surori ale lui Lazăr, zărindu-Mă de departe, au alergat către Mine cu braţele deschise.

2. Când au ajuns la Mine, ele s-au apucat să povestească, lăudându-Mă fără încetare, ce lucruri bune s-au petrecut în Betania cât timp Eu fusesem în Ierusalim, şi ce mare bucurie le-a adus, chiar în dimineaţa aceea, sosirea tinerilor; totuşi, ele regretau că aceşti copii dragi urmau să părăsească Betania, după cum le anunţase Rafael.

3. Dar Eu le-am explicat motivul pentru care trebuia să se petreacă astfel, şi ele au fost mulţumite.

4. Între timp am ajuns în curte şi am intrat deîndată în casă, unde tinerii, care se aflau într-o încăpere mare, M-au întâmpinat şi M-au salutat ca pe un tată, folosind cuvinte atât de afectuoase, încât toţi au fost emoţionaţi până la lacrimi.

5. De aici, am trecut într-o altă încăpere.

6. Ne-am aşezat ca să ne odihnim puţin, iar Lazăr ne-a adus pâine şi vin şi ne-a invitat să ne ospătăm pentru a prinde puteri, ceea ce am şi făcut cu dragă inimă, căci drumul ne obosise un pic. Această oboseală nu ar fi meritat să fie menţionată, dacă romanii nu şi-ar fi exprimat dorinţa de a cunoaşte mai bine domeniul lui Lazăr, care era foarte întins. O mică gustare era aşadar binevenită, astfel că Eu am binecuvântat pâinea şi vinul, după care am mâncat şi am băut cu bucurie.

7. După această mică gustare, am ieşit şi am parcurs o mare parte a domeniului lui Lazăr, ale cărui mari bogăţii i-au uimit foarte tare pe romani.

8. Dar el (Lazăr) le-a spus: „Dragi prieteni, ceea ce aţi putut vedea aici, în treacăt, nu este decât a treizecia parte din proprietăţile mele! Însă această mare bogăţie mă face fericit nu pentru faptul că o pot numi a mea, din punct de vedere pământesc. Astăzi eu sunt desigur posesorul ei de drept, după legile lumeşti, dar mâine Domnul îmi va lua sufletul la El, şi acesta va trebui să dea socoteală în faţa Lui pentru dreapta folosinţă a bunurilor terestre care i-au fost încredinţate spre administrare. Şi, vedeţi voi, multor suflete le va fi dificil să se justifice pentru aceasta în faţa Domnului! Din punctul de vedere al vieţii adevărate, noi nu suntem în niciun caz proprietarii bunurilor noastre terestre, ci doar administratorii lor provizorii în această lume, pentru a-i ajuta pe cei săraci. Căci adevăratul lor proprietar, pe veci legitim, este doar Domnul, iar noi nu avem decât dreptul de a le administra şi de a le cultiva în mod cinstit pentru binele celor care au nevoie.

9. Aşa încât, eu nu sunt proprietarul acestor pământuri, ci un simplu cultivator şi administrator al lor, şi numai Acest cel mai mare Prieten al Vieţii, stăpânul oricărei vieţi, care se află acum printre noi, este adevăratul proprietar al acestui domeniu şi al tuturor domeniilor de pe pământ, iar mântuirea noastră va consta în aceea că El ne va putea spune într-o zi: «Aţi administrat bine bogăţiile pe care vi le-am încredinţat!»”

10. Agricola: „Ceea ce gândeşti şi spui tu despre bunurile tale voi urmări să adopt şi eu în privinţa averilor mele şi îmi voi da silinţa să procedez la fel ca tine, pe cât voi putea. Dar, o Doamne, Te rugăm dinainte să nu fii prea sever în lumea de dincolo, când vei judeca purtarea noastră în ceea ce priveşte bunurile terestre pe care ni le vei fi încredinţat! Căci nouă nu ne lipseşte voinţa de a face bine; dar nu ne stă în putere să preîntâmpinăm toate circumstanţele exterioare rele care ar putea împiedica bunele noastre intenţii. Aşa încât, Doamne, fii milostiv, dacă va trebui să trecem prin astfel de situaţii.”

11. Eu am spus: „Pentru tot ceea ce se va petrece împotriva voinţei voastre vor da socoteală doar cei care v-au pus obstacole în cale. Căci singurele socoteli

valabile în ochii Mei sunt cele înscrise în inimile voastre! Şi din moment ce voi sunteţi acum prietenii Mei, veţi rămâne astfel în eternitate.

12. Căci, adevărat vă spun: Ferice de voi, cei care vedeţi şi auziţi acum ceea ce toţi patriarhii şi profeţii şi-au dorit cu atâta ardoare să vadă şi să audă! Dar atunci nu sosise vremea! Acum văd şi aud şi ei toate acestea în Spirit, şi se bucură nespus, dar ele le-au rămas ascunse pe când erau în trup, şi vor mai rămâne astfel, mai mult sau mai puţin, şi pentru generaţiile viitoare. Vouă, care vedeţi cu ochii voştri şi auziţi cu urechile voastre ceea ce nicio fiinţă omenească nu a văzut şi nu a auzit încă niciodată pe acest pământ, vă este uşor acum să credeţi şi să vă comportaţi în consecinţă; dar pe viitor vor fi mântuiţi doar aceia care vor crede şi vor acţiona după credinţa lor, fără să fi văzut şi fără să fi auzit aşa ca voi. Şi, de aceea, meritul lor va fi cu mult mai mare.”

13. Ucenicii Mei au întrebat: „Doamne, dar dacă nimeni nu va mai putea să Te vadă, nici să Te audă pe viitor, cum vei putea Tu să rămâi printre ai Tăi până la sfârşitul timpurilor?”

14. Eu am spus: „Aceasta este o altă întrebare de-a dreptul prostească din partea voastră! Câte fenomene măreţe nu v-am anunţat şi arătat deja, iar voi înţelegeţi atât de puţin profunda înţelepciune a lui Dumnezeu! Eu nu pot să rămân în eternitate întrupat în această lume materială, şi v-am spus deja de mai multe ori ce Mi se va petrece, pentru ca paharul păcatelor evreilor să se reverse şi pentru ca judecata să vină asupra lor. Dar voi, ca nişte orbi din naştere, care vor să li se descrie culorile luminii, voi Mă mai întrebaţi cum o să rămân Eu alături de ai Mei până la sfârşitul timpurilor! Şi, pentru că nu pricepeţi, o să vă mai spun o dată.

15. Voi rămâne lângă ai Mei în Spirit, în Cuvânt şi în Adevăr, iar cei care vor avea o mare iubire pentru Mine vor putea de asemenea să Mă vadă în persoană în anumite momente. Iar celor care vor trăi după Cuvântul Meu şi se vor strădui să caute în el adevărul profund, le voi vorbi în inima lor şi le voi sădi cuvintele Mele în suflet, iar adevăraţii fii şi adevăratele fiice ale învăţăturii Mele vor avea viziuni prin care li se vor dezvălui esenţa Mea, cerurile şi viaţa veşnică, precum şi soarta celor răi şi necredincioşi. Şi acesta este un alt mod prin care voi rămâne alături de ai Mei până la sfârşitul timpurilor acestui pământ. Vreau să înţelegeţi ceea ce v-am spus şi să nu Mă mai întrebaţi despre aceasta de acum înainte!”

16. Mulţumiţi de răspunsul Meu, ucenicii nu Mi-au mai pus apoi asemenea întrebări.

Capitolul 56

Despre poziţia privilegiată a Pământului, în raport cu Marele Om al Creaţiei

1. Şi tot mergând noi aşa prin câmpurile şi livezile din apropierea Betaniei, am ajuns la micul deal, care era locul de retragere favorit al lui Lazăr, şi ne-am urcat pe el pentru a ne odihni puţin, căci, vizitând domeniul lui Lazăr, merseserăm deja mai mult de trei ore. Un roman a venit atunci la Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, până acum nu am făcut decât să ascult, fără a rosti niciun cuvânt, dar acum vreau să mărturisesc că tot ce ne-ai spus şi ne-ai explicat Tu şi acest înger deosebit, precum şi tot ceea ce noi am văzut dovedeşte fără putinţă de tăgadă perfecta divinitate a persoanei Tale. Atunci când ne-ai explicat cerul înstelat, ne-ai cufundat, prin bunătatea şi atotputerea preasfintei Tale Voinţe, într-o stare care ne-a permis să vedem celelalte corpuri cereşti la fel de clar cum vedem acum câmpiile acestui pământ, şi am văzut peste tot oameni şi o mulţime de alte creaturi. Cu adevărat, noi chiar am văzut pe aceste planete ţinuturi cu mult mai minunate, şi oameni, şi alte creaturi cu mult mai desăvârşite decât cele de pe acest pământ, şi ale căror locuinţe le depăşeau infinit de mult pe ale noastre în frumuseţe şi armonie!

2. Şi, cum reflectam eu în sinea mea la aceste aspecte, mi-a venit o întrebare: De ce tocmai pe acest pământ, sărac în toate privinţele, ai vrut Tu să îmbraci un trup de carne, Tu, care aveai la dispoziţie pentru aceasta miriade de alte lumi solare imense şi splendide? Ai putea Tu să ne mai dai câteva explicaţii în această privinţă, care să fie pe înţelesul nostru, al romanilor?”

3. Eu am spus: „Bineînţeles - deşi v-am atras deja atenţia asupra motivelor întrupării Mele tocmai pe acest pământ şi în aceste timpuri, atunci când v-am dezvăluit Creaţia materială, arătându-vă şi explicându-vă în mod clar modul de aranjare a sorilor într-o teacă globală (sferă corticată), şi când v-am vorbit despre Marele Om al Creaţiei; dar, chiar dacă vă voi mai explica o dată, voi tot nu veţi înţelege pe deplin motivul pentru care se petrec toate acestea atâta timp cât voi înşivă nu veţi fi renăscut în Spirit. Totuşi, pot să vă mai dau câteva indicaţii în această privinţă, pentru că prevăd că acest subiect va putea fi, şi chiar va fi, un motiv de

dispută cu totul aparte, ca importanță și seriozitate, pentru filozofi și teologi. Așa încât, ascultați-Mă din nou.

4. Adevăratul motiv ține bineînțeles în întregime de înțelepciunea și voința Mea. Știți fără îndoială că toți oamenii, ca și toate animalele cu sânge cald, au o inimă de care depinde viața trupului lor, dar nu știți cum este ea alcătuită. Dar Eu o știu, și știu așadar și ce o însuflețește.

5. Există în inimă două minuscule cavități, corespunzătoare celor două ventricule. Aceste două cavități ar fi, dacă le-ați putea vedea cu ochii voștri, ca niște mici puncte abia vizibile. Totuși, în ciuda dimensiunii lor minuscule, ele sunt în așa fel alcătuite încât condiționează ele singure viața inimii și, prin ea, pe cea a întregului trup, cu nenumăratele sale părți și organe.

6. Prima dintre aceste cavități, și deci cea mai importantă, corespunde aspectelor ce țin de Spirit, adică Vieții în adevăratul sens al cuvântului. O vom numi cavitatea «pozitivă», și deci adevărată. Cât despre cea de-a doua, care este într-un anumit fel mai puțin importantă, deși este și ea esențială pentru viața fizică, ea corespunde materiei, și o vom numi «negativă». Aceasta din urmă nu are o viață proprie și nu este decât un receptacul pentru viața pe care o primește de la cavitatea pozitivă cu fiecare nouă bătaie a inimii, pentru a o transmite după aceea, prin sânge, întregului trup[7].

7. Din această descriere, destul de ușor de înțeles, puteți vedea care este și trebuie să fie structura inimii pentru ca ea să dea viață întregului trup. Și este de la sine înțeles că această inimă trebuie să fie un mecanism organic foarte complex, pe cât de măiestrit, pe atât de înțelept conceput, pentru a propaga astfel viața care se naște din ea; căci atunci când vrei să transporți ceva la mare distanță, îți trebuie drumuri bune și mijloace de transport potrivite. Totuși, pentru a aduce mai multă lumină în problema care ne interesează acum, ne vom referi în special la aceste două mici cavități, iar dintre acestea două, în special la cea pozitivă."

Capitolul 57

Despre corespondența dintre microcosmos și macrocosmos. Despre cauzele întrupării Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Vedeți voi, poate fi stabilită o anumită corespondență între modul în care, în mic, este conceput orice om, în vederea nevoilor scurtei încercări a vieții sale, și modul în care este organizat întregul Mare Om al Creației!

2. Gândiți-vă că teaca globală (sfera corticată) în care se află acest pământ împreună cu Luna, Soarele și un număr incalculabil de alți sori și planete ține de organizarea inimii marelui Om al Creației, că tocmai acest soare, împreună cu planetele ce gravitează în jurul lui, reprezintă cavitatea vitală pozitivă a acestei inimi, iar în această cavitate sau centru vital, exact acest pământ este cel care, simbolic vorbind, reprezintă elementul vital-spiritual propriu-zis. Din ce cauză este așa și nu altfel, niciun filozof al lumii nu va putea vreodată să înțeleagă sau să explice. Dar Eu, care sunt Creatorul infinitului, știu și pot să vă spun cum este cu adevărat.

3. Eu, care sunt din eternitate cauza întregii vieți și a întregii existențe, Eu sunt așadar centrul pozitiv primordial al vieții în inima vie a infinitului etern.

[7] Lorber descrie aici aproximativ funcționarea inimii cu sistemul său nervos autonom. A se nota faptul că limba germană folosește termeni uzuali acolo unde limba română are cuvinte savante: de exemplu - „ventricul" se spune Kammer („cameră"), cuvânt care desemnează de asemenea tot felul de spații închise. Putem deci doar să presupunem că cele două minuscule cavități (Kammerlein) despre care se vorbește aici desemnează cele doua „noduri" care determină contracțiile inimii. - n. t.

4. Şi dacă Eu am hotărât, în Mine Însumi, conform iubirii, înțelepciunii şi Ordinii Mele, să iau această haină umană, trupească, nu puteam să o fac, conform Ordinii eterne, decât în acel punct al Marelui Om al Creației, care, deşi provenit din Mine Însumi, corespunde întru totul naturii Mele esențiale.

5. Aceasta cu siguranță nu înseamnă că numai acest pământ pe care ne găsim în prezent trebuia neapărat să fie acest punct pozitiv esențial. Putea fi un alt corp ceresc aparținând aceluiaşi sistem solar, şi, de altfel, un altul fusese menit pentru aceasta; dar locuitorii săi s-au comportat într-un mod cu mult mai nedemn chiar decât locuitorii acestui pământ, şi de aceea el a fost repudiat şi distrus, împreună cu locuitorii săi.

6. Şi, pentru că acest pământ a fost ales din vremea lui Adam pentru acest scop, iar Eu m-am întrupat aici, el va rămâne astfel până la sfârşitul timpului spiritelor judecate din întreaga materie, iar voi veți rămâne în Spiritul Meu purtătorii vieții primordiale în întreaga infinitate şi pentru eternitate, şi de aceea voi sunteți adevărații Mei copii.

7. Iată deci, expus cât se poate de concis şi de clar, motivul pentru care, din iubire curată pentru copiii Mei, Eu am îmbrăcat un trup de carne pe acest pământ, şi nu pe un altul, oricât de mare şi de desăvârşit ar fi el!

8. În afara acestui motiv principal, mai există şi alte cauze, care sunt conforme cu Ordinea eternă a Voinței Mele. Dar aceste motive suplimentare nu sunt decât efecte ale adevăratului motiv esențial, aşa încât nu este necesar să le discutăm prea mult.

9. Unul dintre aceste motive este umilirea şi înjosirea deplină, fără de care niciun spirit superior nu poate să se întrupeze pentru a da proba vieții dinaintea intrării sau a întoarcerii la adevărata viață liberă şi independentă; iar acest pământ reprezintă un astfel de loc.

10. Raportată la părțile trupului, micuța cavitate vitală pozitivă a inimii este cu siguranță şi unul dintre punctele cele mai puțin remarcabile ale întregului trup: obscură, niciodată luminată de razele soarelui, ea este ignorată şi disprețuită chiar de către cei care îi datorează viața. Dacă nişte filozofi ar vorbi despre ea, ei ar spune ridicând din umeri: «Cum ar putea puternica viață a omului să depindă în întregime doar de un mic punct abia vizibil?!» De aici rezultă în mod clar că nici măcar cei mai mari filozofi, ca să nu mai vorbim de oamenii obişnuiți, nu cunosc adevărata cauză a propriei lor vieți.

11. Şi totuşi, orice om care vrea cu adevărat să se cunoască pe sine însuşi şi pe Dumnezeu trebuie să se întoarcă, pe calea umilinței şi a supunerii celei mai desăvârşite, în această micuță cavitate a inimii, care reprezintă tot ce poate fi mai modest, şi să dea înapoi, într-un mod spiritual, viața pe care a primit-o de acolo! Atunci când un om face aceasta, el îi permite acestei mici cavități vitale să se expansioneze şi să se lumineze din ce în ce mai mult, şi atunci întreaga sa inimă va fi luminată, iar prin aceasta este luminat omul în întregime, care astfel se cunoaşte în sfârşit pe el însuşi şi, prin aceasta, Îl cunoaşte pe Dumnezeu, pentru că el vede în sfârşit viața divină revărsându-se şi acumulându-se în această minusculă cavitate şi transformându-se într-o viață liberă şi autonomă.

12. Astfel, în această micuță cavitate sălăşluieşte de fapt adevăratul Spirit Divin, şi atunci când sufletul omenesc pătrunde în ea, grație unei umilințe şi supuneri veritabile şi grație iubirii celui drept, întru iubirea eternă şi necreată a lui Dumnezeu, sufletul se identifică cu Spiritul etern al lui Dumnezeu, care se uneşte El Însuşi cu sufletul creat, şi aceasta este ceea ce numim renaşterea sufletului în Spiritul Divin.

13. Şi ceea ce un om drept trebuie să facă în el însuşi pentru a atinge deplina splendoare a vieții, am făcut Eu Însumi în Marele Om ai Creației, spre a fi pentru voi toți un adevărat model şi o adevărată călăuză. Şi am venit tocmai pe acest pământ, pentru că el, aşa cum v-am arătat deja, corespunde acestei cavități pozitive a inimii, pentru a atinge prin aceasta cea mai mare glorie a Mea şi a voastră şi a avea astfel suprema putere în cer, pe acest pământ şi pe toate celelalte.

14. Este adevărat că, în Mine Însumi, Eu Mă aflam deja din veşnicie în toată puterea şi gloria Mea, dar totuşi nu eram un Dumnezeu vizibil şi perceptibil pentru nicio creatură, nici chiar pentru cei mai desăvârşiţi îngeri. Când Eu vroiam ca un om să Mă poată contempla în vreun fel, aşa cum au făcut-o Avraam, Isaac şi Iacov, îl umpleam pe unul dintre îngeri cu spiritul Voinţei Mele, astfel încât el să poată reprezenta persoana Mea în anumite momente. Dar Eu sunt de acum un Dumnezeu vizibil pentru toţi oamenii şi pentru toţi îngerii, şi am pus pentru ei bazele unei vieţi eterne cu totul desăvârşite, absolut libere şi autonome, deci perfect adevărate. Tocmai în aceasta constă marea Mea glorie şi, deci, şi a voastră.

15. Căci altfel cum ar putea chiar şi îngerii cei mai desăvârşiţi şi oamenii cei mai pioşi de pe acest pământ şi de pe toate celelalte corpuri cereşti să slăvească cu adevărat, cu o iubire vie, un Dumnezeu pe care ei nu L-au văzut niciodată şi pe care aşadar nu L-au înţeles vreodată pe deplin? Căci era scris din toate timpurile: «Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să rămână în viaţă, căci pura divinitate este un foc etern care mistuie totul.» Dar acest foc este de acum acoperit şi înăbuşit în Mine prin acest trup al Meu, şi nu se va mai putea spune: «Nimeni nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să trăiască», ci «De acum îngerii şi oamenii vor putea să-L vadă pe Dumnezeu şi să trăiască; iar cel care nu-L va vedea pe Dumnezeu va duce o viaţă searbădă şi supusă judecăţii!»

16. Ceea ce tocmai v-am explicat este aşadar, fără îndoială, un alt motiv important al întrupării Mele pe acest pământ.

17. Şi dacă această explicaţie v-a făcut să înţelegeţi într-un mod clar de ce tocmai pe acest pământ, şi nu pe un altul, M-am îmbrăcat cu un trup de carne, veţi înţelege la fel de clar şi ceea ce va urma.

18. Aţi văzut cum, în ciuda aparenţei sale neînsemnate, micuţa cavitate vitală a inimii, adevărat principiu fundamental al vieţii omeneşti, este dotată, ea singură, cu inteligenţa cea mai lucidă şi mai autentică, şi este deci deja, prin ea însăşi, Lumina, Adevărul şi Viaţa. La fel este şi pentru oamenii acestui pământ. Faţă de oamenii de pe alte corpuri cereşti, ei sunt, la prima vedere, insignifianţi, neatrăgători, întunecaţi, mici, slabi şi neputincioşi. Spiritele celorlalte corpuri celeste aproape îi ignoră, şi, de fapt, nici măcar ei nu se cunosc pe ei înşişi; dar chiar în profunzimile ascunse ale vieţii lor, Eu am făcut din ei punctul central al Marelui Om al Creaţiei, şi de aceea ei pot să dezvolte; prin ei înşişi, capacităţi extraordinare, care nu se întâlnesc decât într-un mod incomplet şi cu mult inferior la oamenii de pe celelalte planete.

19. Graţie acestor capacităţi divine, din rândul cărora fac parte un limbaj exterior şi interior bine articulat, arta scrisului, a matematicii şi încă multe altele, oamenii acestui pământ sunt singurii capabili să primească din gura lui Dumnezeu Cuvântul revelat, mai întâi după sensul exterior, literal sau simbolic, apoi după adevăratul sens spiritual şi, în fine, după sensul divin cel mai profund.

20. Şi această capacitate este ceva excepţional, la fel cum viaţa şi inteligenţa micii cavităţi pozitive a inimii este partea cea mai nobilă şi întru totul desăvârşită din om. De aceea, vă spun încă o dată că, dintre toţi oamenii de pe toate celelalte planete, Eu nu puteam veni decât la voi şi numai la voi, oamenii acestui pământ.

21. Acesta este un alt motiv pentru care numai pe acest pământ Mă puteam întrupa. Acum cunoaşteţi, în mod aproximativ, cauzele esenţiale ale venirii Mele în trup aici.

22. Meditaţi un pic şi spuneţi-Mi după aceea cum aţi înţeles toate acestea.”

Capitolul 58

Cum a înţeles romanul explicaţia Domnului nostru Iisus Hristos

1. Romanul a răspuns: „Da, da, Doamne şi Învăţătorule, după explicaţiile pe care Tu ni le-ai dat, este clar că nu poate fi altfel decât ne-ai descris tu. Cu siguranţă, suntem încă departe

de a înțelege suficient de bine aceste aspecte, dar nu putem să ne îndoim că este astfel din moment ce ne-ai spus-o Tu, care eşti adevărul etern şi Înțelepciunea Însăşi. Căci Tu, care eşti Creatorul a toate câte există, trebuie să ştii mai bine decât oricine cum şi în ce ordine au fost create operele Tale şi la ce servesc ele. Noi nu putem aşadar decât să ascultăm ceea ce Tu ne dezvălui despre relațiile, până acum total ascunse nouă, care există în cadrul Ordinii Tale eterne, şi să credem ceea ce ne spui, din moment ce rațiunea noastră nu ne permite, iar simțurile noastre cu atât mai puțin, să pătrundem în toată profunzimea înțelepciunii Tale. Aşa încât, îți mulțumim pentru această mare revelație.

2. Dezvăluindu-ne aceasta, Tu ne-ai pus în mâini şi o armă care ne va permite să-i doborâm la pământ pe toți filozofii şi vechii teozofi. Căci aceste aspecte constituie o dovadă cum nu mai este alta, provenită din izvorul cel mai profund al vieții fiecărui om, care trebuie să fie din această cauză în strânsă legătură cu întreaga Ta Creație infinită, pentru că omul, ca ființă perfect asemănătoare Ție, reprezintă creația Ta cea mai desăvârşită, fiind astfel, în mic, ceea ce este infinita Ta Creație în mare.

3. Din această revelație atât de minunată şi de măreață, rezultă foarte clar şi evident că drumul adevăratei vieți libere şi autonome este foarte îngust; dar înțelegem de asemenea că este absolut necesar ca el să fie astfel.

4. Cine vrea să se regăsească cu adevărat pe sine însuşi, şi, prin aceasta, să Te găsească pe Tine, trebuie să intre în el însuşi pe poarta cea mai strâmtă, altfel el va rămâne în afara centrului vieții din inima sa. Numai iubirea față de Tine şi față de aproapele lărgeşte această poartă strâmtă, iar umilința sinceră face mic sufletul care, fără ea, se crede atât de mare, în timp ce adevărata blândețe îl face mlădios; şi doar un suflet astfel pregătit poate să pătrundă prin poarta cea strâmtă în centrul vital al Spiritului său Divin, pentru a se uni cu el, şi astfel să renască în el; Asta am înțeles eu, din marea Ta revelație, că este imperios necesar să facem pentru această viață pământeană a noastră, şi acesta este deci adevăratul motiv pentru care ne-ai recomandat, înainte de orice, dragostea față de Dumnezeu şi față de aproapele, umilința şi blândețea.

5. Acum, că ştim adevărul, precum şi ceea ce trebuie să dobândim negreşit urmând această cale, ne va fi foarte uşor să acționăm, şi o vom face cu cea mai mare râvnă!

6. Căci dacă noi, în marea noastră sărăcie spirituală, ştim unde se află ascunsă marea comoară şi avem de asemenea şi mijloacele şi uneltele necesare pentru a o dezgropa, am fi cu adevărat nişte smintiți să rămânem cu brațele încrucişate, în loc să căutăm comoara şi să o luăm, sau să ne zbatem asemenea celor orbi în spirit, pentru mărunțişurile atât de trecătoare ale materiei judecate a acestei lumi, care astăzi pare să aibă consistență, dar mâine va fi împrăştiată, la fel ca pleava grâului, de către vânturi şi furtuni.

7. O, mulțumescu-Ți Ție, Doamne şi Învățătorule, pentru că ne-ai dezvăluit atât de clar cauzele celor mai profunde aspecte din Creația Ta!

8. Dar aş mai avea o mică întrebare, o Doamne şi Învățătorule etern. Ştiu bine că Tu cunoşti dinainte, din veşnicie, întrebarea pe care vreau să Ți-o adresez; dar o rostesc totuşi, mai întâi pentru că Tu vrei aceasta, şi apoi, pentru ca şi cei prezenți aici să înțeleagă despre ce este vorba.

9. Iată întrebarea mea: locuitorii celorlalte corpuri cereşti ştiu oare ceva despre Tine - şi, în acest caz, de unde le vine această cunoaştere? Oamenii celorlalte lumi sunt ei cu adevărat umani, sau nu au decât aparența exterioară a unor oameni, fiind de fapt un fel de animale cu aspect asemănător cu al nostru, dar ghidați de un instinct înțelept, pe care Tu l-ai pus în ei, aşa cum am observat că se manifestă la unele animale de pe acest pământ, uneori într-o asemenea măsură, încât aş fi jurat că ele au un anumit grad de înțelegere, de rațiune şi de judecată?

10. Luminează-ne şi în această privință, Doamne şi Învățătorule, şi sufletele noastre vor fi pe deplin mulțumite!"

Capitolul 59

Despre raportul dintre pământul nostru şi celelalte lumi

1. Eu am spus: „Ai înțeles foarte bine răspunsul Meu la prima ta întrebare şi, celor dezvăluite de Mine, le-ai găsit o aplicație la existența voastră atât de potrivită încât nici Eu însumi nu aş fi putut să o fac mai bine; iar cel care, aşa cum ai spus, va intra în el însuşi pe poarta cea strâmtă, va renaşte pe deplin, în Spirit, la viața eternă. Dar dacă ai înțeles atât de bine cuvintele Mele, este aproape un miracol că nu ai înțeles şi nu ai găsit răspunsul şi la cea de-a doua întrebare a ta.

2. Dacă oamenii de pe pământ sunt, față de infinitatea Marelui Om al Creației, ceea ce este micuța cavitate pozitivă a inimii pentru întregul lor trup, care este foarte viu şi el, şi acționează după normele rațiunii, voinței şi uneori şi după cele ale instinctului, răspunsul la cea de-a doua întrebare a ta este simplu şi evident!”

3. Romanul: „Da, da, Doamne şi Învățătorule, aşa mi se pare şi mie acum! E ca şi cum aş fi cât pe ce să înțeleg, şi totuşi, nu pe de-a-ntregul! Aşa încât, Te rog, fii bun şi binevoieşte a ne arăta adevărul, mie şi tuturor celorlalți.”

4. Eu am spus: „Foarte bine, aşa voi face; ascultați-Mă!

5. Cauza principală a vieții rezidă pentru trup, ca şi pentru suflet, în mai-sus-amintita micuță cavitate pozitivă a inimii. Activitatea acesteia însufleţeşte fiecare dintre nenumăratele părți ale ființei tale, ca şi cum ar fi ele însele producătoare şi purtătoare de viață. Şi, este adevărat, dacă le antrenezi în mod corect, membrele tale pot să dobândească în multe privințe o forță surprinzătoare şi o îndemânare remarcabilă. Dar cui datorează ele, la urma urmelor, toate calitățile şi îndemânarea lor? Numai acestei mici cavități a inimii! Căci, fără ea, membrele tale nu s-ar mişca mai mult decât cele ale unei statui de bronz.

6. Dar de unde îşi iau îndemânarea membrele artistului, fiecare în funcție de particularitatea sa şi de menirea sa specifică? Numai din această micuță cavitate a inimii, şi aceasta într-un mod progresiv.

7. Primele mişcări ale vieții însufleţesc gradat inima în întregime. De aici, prin intermediul sângelui, activitatea trece în plămâni, ficat şi splină, apoi în celelalte măruntaie şi în cap.

8. Odată ce capul funcționează, iar creierul este format, abia atunci omul începe să gândească, să judece, să deducă şi să înțeleagă, şi de aici să-şi mişte în mod conştient membrele exterioare, care execută apoi cu inteligență sarcinile cele mai complexe, ca şi cum ar fi ele însele însufleţite de o viață liberă şi autonomă. Dar o să-ți mai spun ceva:

9. Atunci când un om este renăscut în Spirit, el devine cu adevărat capabil să gândească şi să vorbească într-un mod perceptibil cu toate părțile sufletului şi ale trupului său, şi, la fel ca şi Mine, începând de atunci, el este Spirit, viață, forță, gândire şi cuvânt viu, în toată ființa sa. Cum a devenit el deci toate acestea? Încă o dată îți spun, plecând doar de la micuța cavitate pozitivă a inimii sale!

10. Şi, la fel cum omul îşi primeşte întreaga instruire şi formare doar de la această micuță cavitate a inimii, oamenii celorlalte lumi îşi primesc instruirea foarte precisă, fiecare după conformația şi capacitățile specifice, doar de la centrul - bineînțeles imens - al inimii Marelui Om al Creației.

31. Deocamdată tu nu poți să înțelegi cum se produce aceasta, dar vei înțelege foarte bine atunci când vei fi pe deplin renăscut în Spirit. Ai acum, cât de cât, o idee despre modul în care oamenii celorlalte lumi ajung să Mă cunoască şi pot aşadar să fie şi ei înțelepți şi preafericiți?”

Capitolul 60

Despre semnificația Pământului nostru

1. Romanul: „O, Doamne şi Învățătorule, această nouă explicație face limpede ca lumina zilei o chestiune de cea mai mare importanță pentru mine şi, cu siguranță, şi pentru toți ceilalți! Noi, care pe acest pământ suntem legați de Tine prin legăturile cele mai strânse ale iubirii şi înțelepciunii, din moment ce Tu eşti atât de aproape de noi, noi suntem în mod necesar pentru întregul Mare Om infinit al Creației ceea ce este în inima noastră micuța cavitate pozitivă, iar celelalte planete, împreună cu locuitorii lor, tecile globale (sferele corticate) cu toate universurile lor solare şi sorii lor centrali sunt în acelaşi raport cu noi ca şi părțile trupului şi sufletului nostru în raport cu această micuță cavitate vitală a inimii.

2. Căci în definitiv Tu eşti acum aici cu noi în toată perfecțiunea şi plenitudinea persoanei Tale divine, şi, dacă Tu guvernezi infinitul întreg, aceasta nu s-ar putea face din alt loc decât din cel în care Te găseşti prezent în întreaga Ta plenitudine - iar noi, oamenii acestui pământ, în special din acest loc, suntem - cu siguranță cei mai apropiați de tine, prin marea dragoste pe care Ți-o purtăm, cei mai vii, prin acceptarea învățăturii, a iubirii şi a înțelepciunii Tale divine, cei mai puternici şi mai activi, prin Voința Ta.

3. Dacă este aşa - şi cum ar putea fi altfel? -, este clar că prin Voința Ta toată cunoaşterea şi învățătura primită va trebui să se răsfrângă, prin noi, asupra tuturor celorlalte nenumărate corpuri cereşti şi asupra locuitorilor lor, printr-un proces pe care noi nu îl cunoaştem, la fel cum viața fundamentală şi tot ceea ce constituie omul, de altfel, izvorăşte din micuța cavitate a inimii şi se răspândeşte în întregul om, într-un mod pe care nici această viață însăşi nu îl cunoaşte până la deplina sa renaştere!

4. Chiar aşa este, nu mai există de-acum nicio îndoială în această privință; şi puțin mai contează că noi, copiii imaturi ai iubirii şi grației Tale, încă nu ştim cum se petrece aceasta. Căci Tu, care cu siguranță o ştii în mod perfect din veşnicie, eşti cu noi şi, în Spirit, vei rămâne cu noi nu numai până la sfârşitul timpurilor, dar, cred eu, chiar în eternitate! Şi dacă Tu vei rămâne pentru totdeauna cu noi şi printre noi, raporturile dintre elementele Creației din întreaga infinitate nu se vor modifica niciodată pentru că nici legătura actuală dintre Tine şi noi nu se va putea modifica.

5. Căci micuța cavitate vitală a inimii nu se va muta niciodată în ochi, în urechi sau în nas, nici în stomac, rinichi sau splină şi nici în brațe sau picioare, deşi fiecare dintre aceste părți mai mari sau mai mici conține fără îndoială în ea însăşi propriul său organ vital esențial, fără de care nu ar putea să primească viața care vine din centrul inimii şi nici să o folosească pentru a-şi îndeplini funcția.

6. Căci ochiul îi dă cu siguranță vieții care îi soseşte de la inimă o cu totul altă întrebuințare decât urechea, şi la fel este pentru toate nenumăratele părți ale trupului, care nu formează în cele din urmă decât un unic tot, în perfectă corespondență cu viața primară a inimii, unde ele se regăsesc ca la ele acasă; şi chiar aceste regăsiri reprezintă ceea ce Tu numeşti atât de potrivit, o Doamne, renaştere în Spirit.

7. Şi acum simt strălucirea unui gând grandios, mai luminos decât soarele din înaltul cerului! Pe lângă renaşterea în Spirit a omului, pe acest pământ, despre care noi ştim acum foarte clar în ce constă şi cum să o atingem cu toată certitudinea, străluceşte perspectiva unei alte mari renaşteri, şi anume, renaşterea în Spirit a Marelui Om al Creației!

8. Eu nu aş fi putut cu siguranță niciodată să descopăr aşa ceva prin mine însumi, în această viață, o Doamne, dacă Tu nu m-ai fi ajutat să înțeleg printr-un semn foarte clar; şi acest semn pe care mi l-ai dat, ca o mică scânteie, a devenit în mine un soare mare şi strălucitor!

9. În desăvârşita Ta clarviziune, ai spus că atunci când un om este plenar renăscut în Spirit, viaţa sa fundamentală impregnează toate nenumăratele sale părţi, aşa încât nu mai este de atunci înainte în întregul om decât o singură viaţă fundamentală, şi că el poate, să gândească, să judece, să hotărască şi să vorbească într-un mod inteligibil prin toate părţile sale, şi devine aşadar în întregime, ca şi Tine, cuvânt viu!

10. Dar dacă, la un om care se află în întregime în Spiritul vieţii fundamentale şi este pătruns de acest Spirit, totul devine verb luminos şi viu, va trebui în final să fie tot aşa şi pentru întregul Mare Om al Creaţiei. Prin Tine, noi îl vom pătrunde în toate părţile sale, oricât de infinite ca număr; viaţa noastră va lucra în el, iar noi vom răspândi lumina noastră în tot cuprinsul său infinit, şi astfel Marele Om al Creaţiei va forma împreună cu noi şi cu Tine, Doamne, un singur mare cuvânt viu!

11. Şi mi se pare chiar că înţeleg deja un pic cum se vor petrece toate acestea; căci, după Ordinea Ta eternă, chiar plecând de la noi, oamenii acestui pământ, Marele Om al Creaţiei se va impregna în toate părţile sale de conştiinţa şi de cunoaşterea noastră, şi el va deveni în cele din urmă viu ca şi noi.

12. Dar noi am mai primit, chiar din gura Ta, şi o altă dovadă că aşa este; căci, prin Graţia Ta, eu am încă din copilărie o memorie extraordinar de bună şi până acum fără nicio fisură, şi de aceea am ţinut minte fiecare cuvinţel pe care l-ai rostit.

13. Însă, pe munte, pentru ca să ne faci să înţelegem mai bine măreţia compasiunii Tale divine de Tată, ne-ai povestit pilda întoarcerii la tatăl său a unui fiu rătăcitor, dar, încă de pe atunci, m-am gândit că aceste cuvinte ale Tale înseamnă cu totul altceva decât au crezut mulţi dintre cei a căror înţelegere şi viziune sunt mai limitate, şi aceste gânduri mi-au venit cu atât mai uşor cu cât mi-ai dat în această privinţă chiar Tu indicii importante.

14. Aşa încât, mi se pare că acest fiu rătăcitor care revine înapoi la tatăl său desemnează mai întâi, bineînţeles la scară mică, renaşterea (în Spirit a) omului terestru, aşa cum îl cunoaştem în prezent, dar, în acelaşi timp, la o scară foarte mare, renaşterea completă (în Spirit) a Marelui Om al Creaţiei, care va avea loc într-o bună zi. Căci cuvintele Tale, Doamne, nu sunt cele ale unui om, ci ale lui Dumnezeu, şi nu sunt valabile doar pentru noi, ci, prin noi, pentru întregul infinit material şi spiritual. Toată Creaţia nu este ea oare din veşnicie gândirea Ta, Cuvântul Tău şi Voinţa Ta?

15. Doamne şi Învăţătorule, am înţeles eu oare, în marea mea slăbiciune de om şi de păgân, această măreaţă învăţătură pe care tocmai mi-ai dat-o?”

Capitolul 61

Despre menirea fundamentală a omului

1. Eu am spus: „Prietene şi frate Marcu, fiu al neprihănitei Aurelia, patriciană de o educaţie desăvârşită, ai mers în profunzime, fără a te mulţumi să înţelegi în mod superficial învăţătura pe care ţi-am dat-o. Şi de aceea vă spun din nou, tuturor: Astfel, va fi luată lumina de la evrei, pentru a fi dată păgânilor, care sunt cu mult mai înţelepţi. Căci lunga noapte a păgânilor s-a transformat în zi, iar ziua evreilor se cufundă în cea mai întunecată noapte.

2. Chiar de-ar veni oameni din întregul Ierusalim şi din toată Iudeea, nu se va găsi printre ei nici măcar unui singur care să-l egaleze în adevărata înţelepciune pe acest Marcu, ce este de-acum unul dintre ai Mei!

3. Adevărat îţi spun, faptul că ai înţeles atât de bine îmi aduce o mare bucurie în inimă, căci cuvintele Mele sunt vii în inima ta! Şi pentru aceasta voi, tu şi însoţitorii tăi, nu veţi întârzia să renaşteţi din plin în Spiritul Meu.

4. Iar tu, Marcu, eşti deja, din punct de vedere interior, pe pragul porţii celei strâmte care conduce la viaţă; căci dacă nu ar fi astfel, tu nu ai fi înţeles cuvintele Mele cu atâta clari-

tate şi profunzime, căci nu carnea este cea care poate să inspire asemenea gânduri unui om, ci numai Spiritul Meu, atunci când a înflorit în sufletul său.

5. Voi toţi vă puteţi da seama prin aceasta ce profunzimi ale adevărului şi înţelepciunii vor cunoaşte cei care se vor bucura de renaşterea deplină a sufletului lor în Spiritul Meu. Vă spun încă o dată ceea ce v-am mai spus atât de des: Niciun om nu a văzut niciodată cu ochii săi, nu a auzit cu urechile sale şi nu a perceput prin simţurile sale fericirile infinite, imposibil de descris prin limbajul uman pe care Dumnezeu le-a rezervat celor care îl iubesc cu adevărat, adică prin faptele tor!

6. În Mine sălăşluieşte, din veşnicie, deplina beatitudine a fericirii supreme - căci iubirea, înţelepciunea şi infinita Mea putere îmi oferă în Mine Însumi plăcerea fără de sfârşit a fericirilor inefabile ale vieţii Mele divine absolut perfecte; iar Eu, ca Tată al vostru, vă spun: ceea ce am Eu trebuie să aveţi şi voi, copiii Mei preaiubiţi! Căci, chiar şi pe acest pământ, există oare măcar un singur tată care să nu dorească să-şi împărtăşească toate bucuriile cu copiii săi, pe care îi iubeşte mai mult decât pe el însuşi şi care resimte cea mai mare bucurie numai atunci când i-a adunat în jurul lui pe copiii săi fericiţi?

7. Credeţi voi atunci că Tatăl ceresc ar putea să se bucure mai puţin de copiii Săi care Îl iubesc mai presus de orice? Dimpotrivă, bucuria Sa este infinit mai mare! Şi acesta este unul din motivele pentru care ei le rezervă bucurii infinit mai mari decât cele pe care un tată pământean, oricât de mare ar fi inima lui, ar putea vreodată să le ofere copiilor săi, căci cu adevărat Tatăl vostru ceresc are pentru aceasta mijloace infinit mai variate şi mai numeroase.

8. Aşa încât, urmaţi cu bucurie şi cu sârguinţă ceea ce din partea Mea este doar un sfat părintesc, şi nu o poruncă, şi veţi primi în curând în voi răsplata care vă aşteaptă.

9. Întrebaţi-va voi înşivă şi reflectaţi bine: dacă un negustor ar afla că poate să cumpere la un preţ accesibil o perlă de o valoare inestimabilă, una dintre cele mai mari care există, nu ar fi el cu totul nebun dacă, neavând banii necesari, nu şi-ar vinde imediat toate bunurile mai puţin preţioase, pentru a cumpăra perla? Căci această perlă inestimabilă ar valora cu siguranţă, în ochii oamenilor, infinit mai mult decât toate bunurile pe care el le avea înainte.

10. Şi, vedeţi voi, la fel este şi cu renaşterea sufletului omenesc în Spiritul primordial din Mine! Nu merită oare ca un om drept să renunţe la toate bogăţiile sale pământeşti pentru a se dedica din toate puterile căutării acestei perle a vieţii, care este renaşterea sufletului în Spiritul primordial al vieţii? Nu merită oare mai mult să se îngrijească de viaţa eternă a sufletului decât de toate bogăţiile lumii, care trec şi putrezesc, şi nu revin, ca să spunem aşa, niciodată în întregime la luminoasa viaţă veşnică a sufletului?

11. Sigur, este adevărat că, în timpul vieţii sale pământeşti, sufletul îşi extrage din carnea sa şi asimilează ceea ce este înrudit cu el şi că, după moartea completă a trupului, el poate încă să mai atragă puţin către el, pentru a se îmbrăca, ceea ce îi corespunde lui din eterul putrefacţiei. Totuşi, aceasta nu este o adevărată bogăţie pentru suflet, ci doar o particularitate a întregii vieţi însufleţite, bazată pe Ordinea Mea, şi nu constituie un merit al său, din moment ce se petrece doar datorită grijii Mele.

12. Dar trebuie de asemenea să admitem ca pe ceva sigur şi adevărat că, atunci când un suflet curat a trăit după Voinţa Mea, el va asimila mai mult din trupul său carnal decât un suflet impur şi păcătos; căci dacă un trup neprihănit este o podoabă a sufletului în această lume, va fi cu atât mai mult în starea sa spirituală transfigurată.

13. Dar nici aceasta nu este de fapt un merit al sufletului, căci este o altă modalitate a Mea de a-l răsplăti, şi ar fi o nebunie din partea lui să se preocupe fie şi numai o singură clipă de această comoară pământească, ce face parte din el însuşi şi de care va beneficia în lumea de dincolo. Într-adevăr, această preocupare s-ar putea compara cu aceea a unor părinţi nebuni care nu se îngrijesc de altceva decât ca odraslele lor să aibă un trup foarte frumos şi graţios şi cate fac tot posibilul ca această dorinţă absurdă a lor să se îndeplinească, fără să se gândească

la faptul că înfăţişarea şi creşterea depind doar de Voinţa lui Dumnezeu şi că niciun om nu poate să schimbe nimic în această privinţă.

14. Singurul aspect de care un suflet nu se poate lipsi este acela de a căuta şi de a găsi în sine însuşi Împărăţia Mea, în micuţa cavitate creatoare de viaţă din inima sa; căci toate celelalte i se vor da pe deasupra.

15. De aceea, v-am spus deja de mai multe ori să nu vă preocupaţi să ştiţi dacă veţi găsi ce să mâncaţi, ce să beţi şi cu ce să vă îmbrăcaţi, ci înainte de orice să căutaţi în voi Împărăţia Mea şi adevărata sa dreptate. Tot restul vă va fi dat pe deasupra; căci Tatăl Ceresc ştie bine de ce aveţi nevoie pentru a trăi pe acest pământ.

16. Dacă astăzi voi munciţi şi aveţi ce să mâncaţi şi să beţi, sunteţi deja bine răsplătiţi pentru ziua voastră de trudă. Ar fi aşadar inutil, să vă îngrijoraţi pentru ziua de mâine; când acest mâine va sosi, va şti el bine să aibă grijă de voi. Căci numai ziua în care aţi trăit şi aţi muncit vă este pusă la socoteală. Ziua de mâine se odihneşte încă în mâinile Mele, şi Eu nu vă cer socoteală pentru ea. De aceea, în treburile lumeşti, este prostesc să te îngrijorezi chiar şi de ziua de mâine; căci numai de Mine depinde dacă un om va mai trăi mâine sau nu.

17. Un gospodar, stăpân peste pământuri întinse şi numeroase cirezi, se îngrijora atât de mult de soarta bunurilor sale terestre încât, într-o zi, spre a le spori mai bine şi a le păzi, el a pus să se construiască noi grajduri, staule şi hambare mari şi trainice; pentru mai multă siguranţă, el a pus de asemenea să se înalţe un zid înalt şi solid în jurul noilor acareturi. Când totul a fost gata, el a spus: «Ah, în sfârşit am inima uşoară; căci de acum înainte voi putea să trăiesc liniştit, fără a mă mai îngrijora pentru avutul meu!» Dar abia a terminat de spus aceste cuvinte liniştitoare, că o voce de tunet s-a auzit şi i-a spus; «Nebunule ce eşti, cum poţi să te lauzi şi să vorbeşti de parcă ai fi stăpânul trupului şi al sufletului tău?! Chiar în această noapte sufletul tău va părăsi această carne care îţi dădea atâtea griji! La ce-ţi vor fi servit atunci toate grijile, toată truda şi toate eforturile tale?» Omul s-a speriat atunci foarte tare, dându-şi seama că se preocupase foarte puţin de sufletul său, şi a murit imediat.

18. Vă întreb acum, la ce îi va fi folosit acestui om toată grija pentru lucrurile acestei lumi? Nu ar fi fost mai înţelept să aibă grijă de sufletul său şi să găsească în el însuşi Împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum au făcut-o adeseori cei din vechime, şi chiar şi păgânii, după cum v-au arătat cei şapte egipteni?

19. Nu vreau să spun prin aceasta că un om drept, pentru a asculta de Voinţa Mea, nu mai trebuie să facă niciun fel de muncă lumească! Departe de Mine acest gând; căci lenea trupului este cea care naşte şi hrăneşte multe vicii! Dimpotrivă, orice om trebuie să muncească cu cea mai mare hărnicie şi să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunţii.

20. Dar totul depinde de intenţia cu care lucrează şi acţionează. Dacă o face cu aceeaşi grijă ca fratele şi prietenul meu Lazăr, el caută în mod activ şi eficient în el însuşi Împărăţia Mea şi dreptatea ei, şi le va găsi, aşa cum Lazăr le-a găsit deja la modul esenţial, şi tu de asemenea, dragul meu Marcu. Fii deci bucuros şi senin, căci tu ai deja această perlă mare şi vei fi pentru fraţii tăi un sprijin puternic.

21. Acum să ne odihnim puţin, căci în vale, pe drumul care duce către apus, văd venind câţiva dintre ucenicii pe care i-am trimis în misiune încă de la Emmaus; ei vor ajunge imediat aici, şi vom asculta povestea lor.”

Capitolul 62

Reîntoarcerea celor şaptezeci de ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos

1. La scurt timp după aceea, ucenicii de la Emmaus au ajuns la noi; căci Spiritul lor îi înştiinţase că Eu Mă aflam în Betania împreună cu prietenii Mei, pe dealul pe care Îl ştim.

2. Primii sosiți erau doar vreo patruzeci, dar foarte curând au sosit şi alții, îndemnați de Spiritul lor, pentru ca toți să poată mărturisi în fața prietenilor Mei cum se adeverise în câteva zile tot ceea ce le făgăduisem Eu când au plecat.

3. Şi, odată cu ei, veneau şi alți evrei şi greci învățați şi savanți în diverse domenii, unii pentru a auzi din gura Mea cuvintele vieții, dar alții pentru a Mă încerca dacă eram cu adevărat Cel care spuneau ucenicii trimişi că aş fi.

4. Cum ucenicii mai sus-amintiți, împreună cu evreii şi grecii, erau acum cu toții adunați în jurul Meu, un evreu M-a întrebat: „Învățătorule, aceşti ucenici au adus vestea ta cea bună, ne-au vindecat bolnavii în numele tău şi i-au eliberat de demoni pe cei posedați! Am văzut şi am recunoscut prin aceasta că tu eşti un adevărat profet, şi că poate se ascunde în tine chiar Mesia cel făgăduit. Dar, deoarece din cuvintele mesagerilor tăi nu ne-am putut lămuri îndeajuns cine eşti tu de fapt, am venit să auzim din gura ta cum este cu adevărat. De aceea te rugăm să ai bunăvoința să ne primeşti."

5. Atunci, întorcându-Mă către ucenicii adunați acolo, le-am spus: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă, şi cel care vă disprețuieşte pe voi pe Mine Mă disprețuieşte. Iar cel care Mă disprețuieşte pe Mine îl disprețuieşte de asemenea pe Cel care M-a trimis. Dar , Cel care M-a trimis este una cu Mine şi este Cel despre care voi spuneți că este Dumnezeul vostru, dar voi nu L-ați recunoscut încă, şi de aceea nu-L puteți recunoaşte nici pe Cel pe care El L-a trimis. Vă spun deci vouă, ucenicii Mei: le-ați predicat oamenilor Cuvântul Meu într-un mod corect şi în întregul adevăr."

6. La aceste cuvinte, cei şaptezeci de ucenici au înaintat plini de bucurie şi Mi-au spus: „Doamne, în numele Tău, chiar şi cei mai răi diavoli ni s-au supus, ceea ce ne-a adus o foarte mare bucurie."

7. Eu le-am răspuns în cuvinte învăluite: „Da, da, l-am văzut pe Satana căzând din cer ca fulgerul (discernerea dintre ceea ce este fals şi ceea ce este adevărat), dar aceasta nu este de ajuns; trebuie ca omul să acționeze conform adevărului, pentru ca adevărul să devină un bun plin de viață în el!

8. V-am dat puterea să călcați peste şerpi şi peste scorpioni, deci să învingeți toată puterea duşmanului. Dar nu aceasta trebuie să vă bucure, ci faptul că numele voastre sunt de acum scrise în ceruri, căci aceasta este şi marea Mea bucurie. Şi Eu Te laud în natura Mea omenească, Tată şi Stăpân al Cerului şi al Pământului, pentru că ai ascuns aceasta învățaților lumii şi ai revelat-o pruncilor nevinovați. Da, Tată, pentru că aşa ai considerat Tu, din întreaga eternitate!

9. Vă spun vouă, învățați ai lumii: Tatăl Meu Mi-a dat toată puterea în cer şi pe pământ! Dar niciunul dintre voi nu ştie cine este Fiul, afară de Tatăl Meu etern. Tot la fel, nu ştie nimeni cine este Tatăl, ci doar Fiul o ştie şi acela căruia Fiul va voi să-i descopere. Şi celor cărora Fiul a vrut să le descopere, El le-a descoperit deja. Dar celor care fac prea mare caz de înțelepciunea şi de inteligența lor, Fiul nu le va descoperi aceasta."

10. Apoi, adresându-Mă tuturor ucenicilor Mei strânşi în acest loc, le-am spus: „Adevărat vă spun: Fericiți ochii care văd ceea ce voi vedeți şi ați văzut, şi fericită urechea care aude ceea ce voi auziți şi ați auzit! Căci vă mai spun: Mulți proroci şi regi au vrut să vadă ceea ce voi vedeți, dar nu au văzut, şi să audă ceea ce voi auziți, dar nu au auzit!

11. Sunt însă aici unii care văd şi aud ca şi voi, şi totuşi, nu pricep şi nu înțeleg nimic, căci inimile lor sunt împietrite şi oarbe. Şi cel a cărui inimă este împietrită şi oarbă va avea şi mintea şi întregul trup la fel; căci dacă lumina din om este întuneric, cât de mare trebuie să fie atunci întunericul din el?!

12. Voi ştiți că sarea este cel mai bun şi întâiul dintre condimente; dar dacă sarea îşi pierde gustul, cu ce vă veți săra voi mâncărurile? Voi sunteți adevărata sare a vieții oamenilor; vegheați deci să nu vă stricați, cum au făcut-o fariseii şi cărturarii, care îi otrăvesc pe oameni cu sarea lor stricată şi îi conduc la moarte în loc să-i conducă la viața cea veşnică!"

Capitolul 63

Un cărturar îl pune la încercare pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Printre cei care veniseră în Betania împreună cu cei şaptezeci de ucenici se găsea şi un cărturar căruia cuvintele Mele nu i-au plăcut.

2. Aşa încât, el a înaintat către Mine cu intenția de a Mă încerca şi Mi-a spus: „Învățătorule, din spusele Tale am înțeles că Tu cunoşti foarte bine Scriptura şi că judecata Ta este dreaptă; spune-mi, aşadar, ce trebuie să fac pentru a avea viața veşnică?”

3. Eu am spus: „Ce este scris în Scriptură, şi cum înțelegi tu, ca un cărturar ce eşti, ceea ce citeşti, acolo?”

4. Cărturarul a răspuns: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toate puterile tale, şi pe aproapele tău, ca pe tine însuți!”

5. Eu am spus atunci: „Ai răspuns bine, fă deci aşa şi vei trăi! Căci pentru a atinge viața veşnică nu este suficient să ştii ceea ce este bine; ştiința este cu siguranță necesară, pentru că fără ea ai fi ca un orb aflat pe drum fără călăuză; dar dacă, prin Cunoaştere, orbul îşi regăseşte vederea însă nu vrea să meargă înainte pe drumul său, atunci nu îl ajută prea mult faptul că vede. Cel care nu ştie ce trebuie să facă şi astfel nu poate să facă nu este un păcătos din această cauză; dar cel care ştie ceea ce este bine şi, în ciuda acestui fapt, nu face binele, acela este un păcătos.”

6. Cărturarul M-a privit cu ochi mari şi a început deîndată să se justifice: „Învățătorule, recunosc aici că eşti un cunoscător al Adevărului şi ştiu bine că, pentru a atinge adevărata viață plăcută lui Dumnezeu, nu ajunge să cunoşti legile, ci trebuie să le şi urmezi. Nu putem desigur să-L iubim pe Dumnezeu decât respectând cu strictețe toate poruncile Sale; totuşi, pentru a-ți iubi aproapele ca pe tine însuți trebuie să ştii mai întâi în mod exact cine este acest aproape al tău. Pe cine deci să consider a fi aproapele meu?”

7. Eu i-am răspuns: „Este de-a dreptul uimitor că tu, un cărturar, nu ştii cine este aproapele tău. O să-ți spun o povestioară care te va face să înțelegi foarte bine aceasta.

8. A fost odată un om care mergea de la Ierusalim la Ierihon cu nişte treburi. Pe drum, el a dat peste nişte tâlhari care i-au luat totul, până şi cămaşa de pe el, şi l-au bătut, iar apoi au fugit cu prada, lăsându-l pe jumătate mort.

9. Atunci a trecut pe acolo un preot care venea de la Ierusalim. Văzându-l la pământ pe omul pe care tâlharii îl jefuiseră, el a trecut totuşi mai departe fără să-i pese de el. La puțin timp după aceea, a trecut un levit, care a făcut la fel ca şi preotul.

10. La scurt timp după aceea, un samaritean a trecut şi el prin acele locuri. Văzându-l pe omul care zăcea acolo pe jumătate mort, el a fost cuprins de o mare milă. I-a pansat rănile, i-a turnat balsam şi vin peste ele, l-a ridicat pe catârul său şi l-a dus la un han unde l-a vegheat el însuşi toată ziua şi toată noaptea. A doua zi, văzând că, datorită îngrijirilor sale, omul se simțea mai bine, l-a chemat pe hangiu, i-a dat doi dinari şi i-a spus: «Eu trebuie să plec, fiindcă treburile mele nu suferă amânare, dar ocupă-te tu de el până când mă voi întoarce, peste câteva zile. Dacă va mai fi nevoie şi de altceva, îți voi plăti la întoarcere.» Apoi el a plecat. Când s-a întors, peste câteva zile, l-a găsit pe cel rănit, de care îi fusese milă, bine îngrijit şi suficient de întremat pentru a se întoarce la Ierusalim împreună cu el. El i-a plătit încă doi dinari hangiului şi, pe deasupra, l-a mai şi îmbrăcat pe omul respectiv.

11. Ce crezi tu, care dintre cei trei era cu adevărat aproapele celui care a căzut pradă tâlharilor?”

12. Cărturarul: „În mod evident, cel care a fost milostiv cu el!”

13 Eu am spus: „Foarte bine; în acest caz, mergi şi fă şi tu la fel. Orice om care va avea nevoie de tine este aproapele tău; iar când îi vii în ajutor eşti tu însuți aproapele lui, şi,

din moment ce l-ai ajutat, înseamnă că l-ai iubit ca pe tine însuți! Căci adevărata iubire pentru aproapele constă tocmai în faptul de a face pentru el tot ceea ce ți-ai dori, în limita bunului-simț, ca el să facă pentru tine, în caz de nevoie. Ei, acum ştii cine este aproapele tău?"

14. După aceste cuvinte, cărturarul nu a mai îndrăznit să întrebe nimic. El s-a întors la însoțitorii săi şi le-a spus: „Cu adevărat, există în acest galilean un puternic spirit al adevărului! Merită să-l asculți!"

15. Unul dintre ucenicii Mei i-a spus atunci: „Dar şi mai mult merită să trăieşti şi să acționezi după învățătura Lui. Căci El este Domnul nostru şi are toată puterea asupra vieții şi a morții. Cine va urma învățătura Lui va primi de la El viața veşnică!"

16. Cărturarul: „Ai dreptate, dacă el este într-adevăr Mesia al evreilor; totuşi, dacă este Acela şi are toată puterea în cer şi pe pământ, poate foarte bine să meargă şi să o spună marilor-preoți; şi dacă ei refuză să-l creadă, n-are decât să-i răstoarne şi să-i pedepsească, aşa cum Dumnezeu a pedepsit odinioară Sodoma şi Gomora."

17. Ucenicul: „Tu vorbeşti în modul omenesc, obişnuit, dar noi vorbim după Spiritul Său! Iar noi ştim deja, prin El, tot ceea ce va mai face; noi cunoaştem puterea Lui şi suntem martorii tuturor faptelor şi învățăturilor Sale la Ierusalim; putem aşadar să vorbim în cunoştință de cauză, căci ştim tot ceea ce trebuie să se petreacă.

18. Nu au văzut oare marii-preoți, cu toții, semnele din cer, care le indicau limpede ce răsplată vor primi pentru împietrirea lor? Totuşi, aceasta nu a avut alt efect asupra lor decât de a le spori ura față de El, şi ei țin acum sfat după sfat, căutând cu tot dinadinsul să-L prindă şi să-L ucidă! Dar El merge liber prin toată Iudeea, fără a-i fi teamă de aceşti nenumărați duşmani, care se cred atât de puternici. Dacă El nu ar fi stăpânul întregii puteri în Cer şi pe pământ, ar fi fugit din țară de multă vreme. Dar El ştie că întreaga putere şi forță este a Sa, şi de aceea nu fuge din fața duşmanilor Lui, ci merge la Templu fără nicio teamă, învață poporul despre venirea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ şi îi amenință pe farisei şi pe evrei cu vorbe aspre. Cine altul decât Stăpânul întregii puteri ar îndrăzni oare să facă aceasta? Pentru orice om de bun-simț aceasta ar trebui să fie o dovadă mai mult decât suficientă a faptului că El singur, şi nimeni altul, este adevăratul Mesia şi Domnul!

19. Noi, care am văzut faptele şi minunile Sale, care am auzit adevărul etern al cuvintelor Sale, credem în El din toate puterile noastre; dar şi voi ați văzut şi auzit toate acestea, şi totuşi nu credeți că El este Mesia cel făgăduit, venit în această lume!

20. Care este deci cauza necredinței voastre? Vedeți voi, aceasta este tocmai orbirea şi împietrirea inimilor voastre! Voi, care sunteți cărturari, ştiți din Scriptură ce semne şi condiții trebuie să însoțească venirea lui Mesia. Ei bine, în cazul Lui, totul corespunde până la cel mai mic detaliu! Şi dacă este astfel, cum mai puteți să vă îndoiți şi să aşteptați un altul?

21. Da, în orbirea voastră, voi aşteptați un altul, dar acela nu va veni niciodată, nici până la sfârşitul timpurilor acestui pământ! Ne-ați auzit vorbind astfel acum câteva zile la Betleem, şi de asemenea şi în alte locuri; v-am explicat Scriptura, noi, oameni simpli, care nu am învățat niciodată să citim şi să scriem, şi am îndeplinit sub ochii voştri, pentru binele oamenilor, semne care v-au umplut de uimire. Vă întreb, de la cine credeți că am primit noi aceste capacități atât de miraculoase sau în ce şcoală am fi putut învăța toate acestea?

22. Dacă o asemenea şcoală ar fi existat undeva în lume, voi cu siguranță ați fi auzit de ea şi ați fi frecventat-o în interesul vostru! Dar o astfel de şcoală nu există decât în preajma acestui Domn şi Învățător al eternității, care S-a îmbrăcat în trup şi păşeşte printre noi în prezent, putând fi văzut, dar care în Spirit este chiar Acela prin a cărui iubire, înțelepciune, cuvânt şi voință au fost create toate Cerurile şi acest pământ, cu tot ceea ce există pe el.

23. Cel care nu învață aceasta de la El nu o va şti niciodată, chiar dacă va frecventa toate înaltele şcoli de înțelepciune ale acestui pământ. Şi cel care nu va fi învățat aceasta de la El nu va avea acces la viața veşnică şi nici la El; căci este scris: «În acele vremuri, toți cei care vor voi vor fi învățați de către Dumnezeu, şi Spiritul Tatălui îi va atrage.» Iar cel care nu va fi

fost atras de către Tatăl, nu va veni la Fiul, în care sălăşluieşte Tatăl, pe care voi nu Îl cunoaşteţi şi nu L-aţi cunoscut niciodată, şi, aşa cum ţi-a spus-o El Însuşi, nu îl cunoaşteţi aşadar nici pe Fiul şi nu ştiţi cine este EI.

24. Dar noi îl cunoaştem pe Fiul, şi pe Tatăl în El, deoarece El Însuşi ne-a revelat aceasta; şi a făcut-o pentru că noi am crezut deîndată în El. Dar El a spus şi a arătat în mod deschis cine era, şi totuşi voi nu aţi crezut şi nu credeţi nici acum. Şi de aceea, veţi rămâne în întunericul păcatelor voastre şi veţi muri de moartea aceasta. Nu uitaţi aceasta, căci noi, care suntem martorii Săi adevăraţi, v-am spus-o fără frică la Betleem, când ne ameninţaţi, şi v-o spunem şi acum, cu aceeaşi neînfricare, în prezenţa Sa, pentru ca El să se facă interpretul nostru şi să vă spună El Însuşi dacă am grăit adevărul.

25. Voi ne-aţi urmat până aici, motivând că vreţi să auziţi adevărul din propria Sa gură; dar de fapt voi vroiaţi doar să-L puneţi la încercare pe Domnul slavei, însă El v-a arătat cât de necugetat este pentru un sărman muritor să vrea să-L pună la încercare pe Stăpânul vieţii şi al morţii, şi de aceea aţi amuţit acum şi nu mai ştiţi cum să-L încercaţi. Aţi face mai bine să părăsiţi imediat acest loc sfânt şi să vă întoarceţi la cuibul păcatelor voastre, pentru ca să nu vi se petreacă ceva mai rău!”

Capitolul 64

Nemulţumirea cărturarilor

1. Acest discurs foarte convingător al ucenicului l-a contrariat atât de mult pe cărturar, precum şi pe însoţitorii lui, încât ei au venit la Mine şi M-au întrebat: „Învăţătorule, tu eşti cel care le-a dat ucenicilor tăi dreptul să ne vorbească astfel? La urma urmelor, nu îi priveşte pe ei dacă noi, care suntem nişte învăţaţi, nu putem să credem imediat ceea ce ei cred, ci avem nevoie de mai multe dovezi! Dacă ne-ar vorbi frumos şi amabil, i-am asculta bucuroşi şi am reflecta asupra cuvintelor lor; dar cu modul acesta de a se purta, nu avem de ales decât să le răspundem pe acelaşi ton! Şi chiar dacă tu eşti cel care le-a dat dreptul să ne vorbească astfel, nu vor reuşi să facă mare lucru cu noi în felul acesta!”

2. Eu am spus: „Fiecare dintre cuvintele pe care le-a rostit acest ucenic i-a fost inspirat de Mine, aşa încât am vorbit Eu Însumi prin gura lui. Cu aceasta v-am răspuns integral la întrebarea voastră şi ştiţi acum cine le-a dat dreptul ucenicilor Mei să vă vorbească astfel. Doar că voi nu vreţi să auziţi adevărul şi nu respectaţi decât linguşirea vană şi ipocrizia; de aceea, cuvintele Mele vă rănesc şi vă înfurie.

3. Dar Eu vă spun: Cel care, ca şi voi, se bazează pe minciună, îi învaţă şi pe alţii ceea ce este fals, şi are şi pretenţia de a fi onorat pentru aceasta de către oamenii cei orbi pentru că, în propria lui orbire, el se consideră un om important - acela va fi tot timpul rănit de adevărul cel luminos, care îi lezează mândria şi îl înfurie. Dar vă spun, dacă un asemenea om, care trăieşte în minciună, refuză să se umilească în faţa adevărului celui luminos, el nu va găsi niciodată adevărul; şi, rămânând în tenebrele lui, va continua să ceară onoruri, dar va muri în întuneric.

4. Era odată un om care citise tot ceea ce se scrisese despre drumurile care străbat lumea. Era venerat pentru ştiinţa lui şi făcea mare caz de aceste onoruri. Totuşi, deşi ştia multe despre lumea cea largă, nu urmase niciodată el însuşi itinerariile pe care le cunoştea din scrierile greceşti şi romane.

5. Dar iată că un prinţ, care intenţiona să Facă o lungă călătorie, l-a ales pe acest om drept călăuză, contra unei sume considerabile, deşi avea pe lângă el şi alte călăuze, desigur, mai puţin instruite, dar care călătoriseră mult şi cunoşteau din experienţă toate drumurile.

6. În timpul unei călătorii în Egiptul de Sus, prinţul, vrând să ajungă în câteva zile la antica cetate a Memfisului, şi-a întrebat călăuzele care ar fi drumul cel mai scurt şi cel mai

sigur pentru aceasta. Cei care cunoşteau drumurile din experienţă l-au sfătuit să-l urmeze pe cel care mergea de-a lungul fluviului, deşi era puţin mai lung. Dar învăţatul le-a spus: «Voi nu ştiţi nimic, iar ceea ce aţi ştiut cândva, aţi uitat de mult. Doar eu am studiat itinerariile egiptenilor, grecilor şi ale romanilor, şi le cunosc pe toate. În această situaţie, sfatul meu este să urmărim calea cea mai scurtă, care duce prin deşert, şi astfel vom ajunge la Memfis cu trei zile mai devreme decât dacă am călători de-a lungul fluviului.»

7. Prinţului i-a plăcut acest sfat şi l-a desemnat călăuză pe învăţatul respectiv.

8. Zile întregi caravana a înaintat cu greu printre nisipuri. Apa şi alimentele erau pe terminate.

9. Atunci, prinţul şi-a chemat din nou toate călăuzele şi i-a cerut socoteală învăţatului, ameninţându-l, căci încăpăţânarea lui condusese caravana pe căi greşite.

10. Vechile călăuze au spus atunci: «Stăpâne, dacă nu facem cale întoarsă către răsărit şi dacă ne urmăm în continuare drumul către apus, vom pieri cu toţii!»

11. Învăţatul a vrut să-şi etaleze din nou argumentele, căci ţinea foarte, mult la onoarea lui.

12. Dar prinţul a poruncit să se urmeze drumul către răsărit. El a fost ascultat, şi în trei zile au ajuns, din fericire la fluviu, şi după alte şapte zile au ajuns în oraş.

13. La ce i-a folosit aşadar caravanei învăţatul cel îngâmfat şi lacom de onoruri? Dacă l-ar fi urmat până la capăt, ar fi pierit cu toţii; chiar şi pentru că l-au urmat doar câteva zile, ei au ajuns la destinaţie mult mai târziu şi foarte obosiţi.

14. Ajungând la Memfis, prinţul i-a spus învăţatului celui îngâmfat: «Ţi-ai îndeplinit foarte prost misiunea; drept consecinţă, vei fi pe viitor ultimul şi cel mai umil dintre servitorii mei! Astfel umilit, experienţa te va face mai chibzuit şi mai folositor, căci altminteri nu meriţi nicio răsplată, ci numai o dreaptă pedeapsă!»

15. Şi ceea ce prinţul i-a spus călăuzei celei îngâmfate, vă spun şi Eu vouă, cărturari savanţi. Şi voi, în ambiţia voastră îngâmfată, i-aţi condus pe oameni către sinistrul apus al vieţii lor interioare, în loc de răsăritul ei. Şi atunci când vi se spune aceasta, vă umpleţi de furie şi de înverşunare, pentru că aveţi în mintea voastră doar litera moartă a Scripturii; Spiritul cel viu care este în ea nu l-aţi recunoscut niciodată, pentru că sufletele voastre au fost mereu pline de îngâmfare şi de dorinţe lumeşti; iar Spiritul, care nu sălăşluieşte decât în adevărata umilinţă a inimii, nu s-a putut niciodată trezi la lumina vieţii.

16. Şi pentru că voi nu mai sunteţi de acum capabili să Îmi conduceţi caravana, Eu Mi-am chemat pentru aceasta drept călăuze oameni de tip vechi, aşa cum erau la începuturi, desigur, mai puţin instruiţi, dar foarte buni cunoscători ai adevăratei umilinţe a inimii şi ai iubirii aproapelui, iar aceştia vor conduce înapoi la fluviul vieţii caravana Mea rătăcită de voi în deşert; iar voi, dacă vă veţi menţine în continuare în orgoliul şi în aroganţa voastră, nu veţi putea scăpa de pedeapsa pe care o meritaţi! Căci vă spun: litera Scripturii ucide, numai spiritul dă viaţă. Şi vor primi acest spirit doar aceia care Mă urmează cu umilinţă şi iubire.

17. Atâta timp cât vă simţiţi jigniţi de un cuvânt al adevărului, chiar bine intenţionat, ieşit din gura aproapelui vostru, sunteţi departe de Împărăţia lui Dumnezeu! Cel care vrea să fie ucenicul Meu şi vrea să Mă urmeze trebuie să-i ierte pe duşmanii săi înverşunaţi, să se roage pentru cei care îl insultă, să-i binecuvânteze pe cei care îl urăsc şi îl blestemă şi să facă bine chiar şi celor care i-au făcut rău, şi astfel duşmanii lui se vor umple de remuşcări cu mult mai mult decât dacă el ar fi răspuns la rău cu rău.

18. Dacă persistaţi în încrâncenarea şi încăpăţânarea voastră orgolioasă, lumina va fi luată de la voi şi le va fi dată păgânilor, aşa cum este scris demult; şi de aceea voi sunteţi în prezent sub jugul păgânilor şi trebuie să suportaţi legile lor dure, fiindcă aţi călcat în picioare legile blânde ale lui Dumnezeu.

19. Eu am venit să vă adun, să vă ridic de jos şi să vă redau adevărata libertate prin puterea Adevărului. Dar dacă preferaţi sclavia pe care chiar voi înşivă aţi atras-o asupra voastră,

atunci rămâneți în ea, iar Eu le voi da lumina Mea păgânilor; iar voi veți fi lăsați în noaptea păcatelor voastre, şi de acum încolo păgânii vor domni asupra voastră. Ei vor călca în picioare mult-lăudatul vostru Pământ Făgăduit, care va rămâne pustiu şi dezolant. Vă spun aceasta ca să luați aminte!

20. Atunci, când toate acestea se vor fi împlinit, Mă veți recunoaşte foarte bine şi veți striga: «Doamne, Doamne!», dar Eu nu vă voi recunoaşte, şi vă voi spune: «Nu v-am cunoscut niciodată; de aceea, plecați de la Mine, voi, duşmani ai Adevărului!»"

Capitolul 65

Ipocrizia cărturarilor

1. Auzind aceasta, cărturarul şi însoțitorii lui au rămas fără cuvinte.

2. Totuşi, după ce a reflectat, cărturarul Mi-a spus: „Învățătorule, recunosc foarte bine că eşti un adevărat învățător înțelept şi că îi înveți pe oameni adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, fără a ține seama de rangul unei persoane sau de faima unui popor. Ştiu, de asemenea, ce se spune în Profeți despre venirea lui Mesia, şi suntem cu toții gata să credem că tu ai putea fi Mesia cel făgăduit; căci noi am auzit multe vorbindu-se despre învățăturile şi faptele tale, şi am fost şi martorii unora dintre ele, având în vedere că te cunoaştem de mai bine de zece ani ca fiind faimosul Nazarinean. Deci, avem deja cunoştință despre multe fapte extraordinare, cum ar fi case ridicate cu o îndemânare uimitoare şi într-un timp extrem de scurt, vindecări miraculoase ale unor bolnavi, pescuiri foarte bogate şi chiar învierea de netăgăduit a unui om care a murit dintr-o căzătură brutală. Am ştiut toate acestea şi multe alte fapte ale tale secrete, cu toate că nici tu şi nici Iosif, tatăl tău, nu ați vrut să faceți vâlvă în jurul lor.

3. Dar pe atunci nu se punea deloc problema ca tu să fii un profet, şi cu atât mar puțin marele Mesia făgăduit evreilor şi tuturor oamenilor acestui pământ. Doar de vreo doi ani şi câteva luni se spune în mod deschis că tu te-ai înfățişat în fața poporului şi ai mărturisit în cuvinte şi în fapte că eşti Mesia cel făgăduit.

4. Noi nu am venit pentru a pretinde de la tine vreun semn miraculos, ci doar pentru a auzi cuvintele tale; căci pe când erai acasă, erai orice altceva decât un bun vorbitor; ştim asta de la tatăl tău, Iosif, care ni se plângea uneori, temându-se să nu devii cu timpul mut şi idiot, pentru că puteai rămâne şi săptămâni întregi fără a scoate niciun cuvânt. Şi iată-te acum devenit în ochii poporului un învățător, căruia trebuie să i se acorde cel mai mare respect, ca unui foarte mare profet!

5. În ciuda a tot ceea ce am auzit spunându-se despre tine, ne era greu să credem în mod necondiționat că tu eşti Mesia în persoană, când noi de fapt te cunoşteam de atâta vreme ca fiind fiul lui Iosif, tâmplarul. Şi nu ar trebui să te superi pe noi dacă, încurajați de ucenicii tăi, am venit de la Betleem, şi chiar de mai de departe, pentru a ne face propria noastră părere asupra acestei chestiuni esențiale; căci dacă tu, după spusele ucenicilor tăi şi ale tale acum, eşti plin şi pătruns de cea mâi mare înțelepciune, vei înțelege bine că nu suntem mânați de nicio intenție rea.

6. Nu spun oare vechile maxime ale înțelepciunii că trebuie mai întâi să verifici orice lucru sau fenomen, şi după aceea să reții din el ceea ce este bun? Nu poți aşadar să ne consideri nişte păcătoşi condamnabili dacă noi, ca oameni, facem aceasta şi cu tine. Tu ai acordat ucenicilor tăi, care înainte erau nişte ignoranți, o viziune interioară atât de clară, încât ei au putut să te recunoască drept Mesia; de ce nu ne dai şi nouă această clarviziune? Pentru că noi ezităm puțin să credem în tine, trebuie oare pentru aceasta să ne condamni la întunericul cel veşnic? Adineauri ne-ai spus o povestioară foarte bună despre ceea ce este aproapele nostru. Iată că şi nouă ne lipseşte lumina, şi avem chiar mai multă nevoie de un bun samaritean decât

omul pe jumătate mort de pe drumul Ierihonului; dar se pare că nu putem să-l găsim în tine. Ce răspunzi la aceasta, preaînțeleptule învățător?”

7. Eu am spus: „Dacă vorbele tale ar fi venit din inimă, ați fi găsit deja cu mult mai mult decât un bun samaritean pentru salvarea sufletelor voastre corupte! Dar atâta vreme cât nu veți gândi în inimile voastre ceea ce spun limbile voastre mieroase, nu-l veți găsi în Mine pe acest presupus bun samaritean. Totuşi, Eu vă arăt bunătatea Mea, spunându-vă toate acestea! Dacă veți vrea să țineți seama de ele - dar Eu nu vă voi constrânge niciodată - se va face lumină în voi.

8. Ştiu bine că voi, în orbirea voastră, Mă cunoaşteți ca fiu al tâmplarului; dar voi înşivă ați mărturisit că ați auzit spunându-se despre Mine că săvârşesc fapte pe care niciun om nu le-a mai putut face. Dacă ați fi căutat în Scriptură, ați fi găsit în ea fără efort cine este Cel care se ascunde în spatele fiului tâmplarului, aşa cum mulți dintre păgâni au aflat. Dar voi nu ați făcut asta niciodată, şi atunci când un om mai luminat voia să vă atragă atenția asupra acestui fapt, voi, în loc să reflectați asupra lui, îi amenințați pe toți care împărtăşeau această părere şi Mă considerați un posedat sau, în cel mai bun caz, un magician talentat, care şi-a însuşit te miri unde elementele artei sale ca să se îmbogățească acum pe seama păgânilor.

9. Aşa încât, atunci când ați auzit vorbindu-se iarăşi despre Mine, ați ținut un nou consiliu împotriva Mea, spunând: «Ah, totul este clar acum! Iosif, tatăl lui, nu descinde el în linie directă din David? Bătrânul a intuit talentele fiului său şi l-a învățat în secret tot felul de vrăji, care la păgâni sunt considerate a fi ceva divin. El şi-a făcut astfel mulți prieteni printre aceştia şi, cum ei sunt duşmanii noştri, i-a venit ideea să-l urce pe tronul lui David, cu sprijinul lor, pe magicianul de fiu-său, şi apoi să ne răstoarne pe noi, ca fiind duşmanii păgânilor, şi să ne ducă la pierzanie cu ajutorul esenienilor, care sunt de asemenea priviți cu multă considerație de către romani. Trebuie să împiedicăm aceasta cu orice preț! De aceea, îl vom prinde şi-i vom lua viața, punând astfel capăt pentru totdeauna acestei situații. Dacă el este doar un vrăjitor care ne vrea pieirea, suntem îndreptățiți să-l omoram cât mai repede, înainte ca el să ne poată face vreun rău; iar dacă el este cu adevărat Hristosul, noi nu vom putea să facem nimic împotriva lui, şi atunci va fi timpul să credem în el, iar el nu ne-o va putea lua în nume de rău dacă noi îl vom încerca în toate modurile înainte de a-L accepta drept Hristosul promis. Dimpotrivă, el nu va putea decât să ne laude şi să răsplătească zelul nostru pentru adevăr.»

10. Iată ce gândiți voi în sinea voastră, la fel ca şi întregul Templu din Ierusalim. Mai mult, niciunul dintre voi nu doreşte câtuşi de puțin ca Eu să fiu Hristosul, ci dorința voastră cea mai mare este să-Mi veniți de hac şi să Mă vedeți mort!

11. Şi dacă aceasta este dorința voastră cea mai mare, ce ar trebui Eu să vă doresc cu adevărat? Mai sunteți voi oare demni de mila Mea? Judecați voi înşivă! Totuşi, Eu sunt infinit mai bun decât cel mai bun dintre voi, şi de aceea vă arăt marea Mea bunătate, spunându-vă în mod deschis cum sunteți, pentru ca voi să vă recunoaşteți pe voi înşivă şi să vă îndreptați gândurile - căci încă mai este timp! Şi ce bunătate îmi arătați voi în schimb? Măcar de ați putea mărturisi deschis şi imediat că prin aceste vorbe v-am spus purul adevăr!”

12. La aceste cuvinte, ei au făcut ochii mari, şi niciunul nu a mai avut curajul să Mă contrazică.

Capitolul 66

Despre iertarea păcatelor

1. În acel moment, romanul Agricola a înaintat către Mine, cu o figură gravă, şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, este oare posibil să existe printre evrei creaturi atât de mizerabile încât să conceapă pe ascuns asemenea planuri împotriva Ta?! O, Dumnezeule mare, dar nu mai ai foc mistuitor pentru ei? Aceste creaturi josnice merită să fie crucificate de o mie de

ori! Într-adevăr, am auzit vorbindu-se de multe ori despre intențiile rele ale Templului față de Tine, dar niciodată așa ceva!”

2. Eu i-am spus: „Nu te mira prea tare, prietene, căci nu este departe ziua în care vei auzi unele cu mult mai rele! În furia lor ascunsă, ei nu se vor opri decât atunci când Eu Însumi voi accepta, așa cum v-am dat deja de înțeles, să umple paharul ticăloșiilor lor împotriva Mea; atunci va veni marea judecată, despre care profetul Daniel a prorocit deja, pe când se afla în orașul cel sfânt, și despre care ți-am vorbit și Eu.”

3. Agricola: „Doamne și Învățătorule, este bine că mi-ai revelat aceasta; astfel vom ști bine, noi, romanii, ce vom avea de făcut atunci.”

4. Eu am spus: „Veți acționa atunci când veți fi chemați să o faceți! Dar să lăsăm aceasta acum, căci în curând ni se va înfățișa altceva.”

5. Cărturarul a auzit și el toate acestea; după un moment, revenindu-și, el a spus: „Doamne și Învățătorule, recunosc acum că ești mai mult decât fiul tâmplarului Iosif, care a părăsit această lume acum trei ani. Căci trebuie să fii un Dumnezeu ca să știi ce se petrece în inima unui om! Și, din moment ce Tu ai putut să ne spui drept în față adevărul cel mai luminos, așa cum niciun alt muritor nu ar fi putut să o facă, încep să cred că ești cu adevărat Mesia! Doamne și Învățătorule, întărește-mă în credința mea!”

6. Eu am spus: „Nu doar credința singură te va salva, ci și faptele pe care ea le inspiră și care o însuflețesc. În plus, pentru ca păcatele să-ți fie iertate, tu trebuie să repari pe cât posibil numeroasele tale greșeli față de aproapele tău; căci atâta vreme cât un om nu-i va fi înapoiat aproapelui său până și ultimul bănuț luat pe nedrept, el nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu!”

7. Cărturarul: „Doamne și Învățătorule, în acest caz, foarte puțini vor intra în Împărăția lui Dumnezeu! Căci de multe ori nu putem repara, chiar și cu cea mai mare bunăvoință din lume, o nedreptate comisă în mod deliberat. Ce trebuie făcut atunci pentru a obține iertarea păcatelor?”

8. Eu am spus: „Atunci când un om, care recunoaște că a comis o nedreptate față de aproapele său și resimte remușcări, nu poate să o mai repare, să-I mărturisească aceasta lui Dumnezeu în inima sa, în tot adevărul și cu căință, și să-I ceară lui Dumnezeu să-l ierte și să-i repare El, Cel căruia totul îi este cu putință, greșelile față de cel păgubit; Dumnezeu va îndeplini întotdeauna o cerere atât de sinceră și îi va ierta păcatele celui care cere plin de bunăvoință și de adevărată căință, mai ales dacă el își dă silința să repare prin faptele lui bune față de alți oameni ceea ce le datorează celor care nu mai sunt prezenți pentru el.

9. Și dacă nu poate să facă nici aceasta, Dumnezeu va putea chiar și atunci să-l salveze dacă el dă dovadă de o sinceră căință și de o adevărată bunăvoință. Dar atâta vreme cât ai tu însuți posibilitatea să-ți repari greșelile față de aproapele tău, singure bunăvoința, căința și rugăciunea nu vor face nimic, ci doar faptele. După aceea vei putea să-I ceri lui Dumnezeu iertarea păcatelor tale, și ele îți vor fi iertate, dacă ai luat cu adevărat în inima ta hotărârea fermă să nu mai păcătuiești și dacă te conformezi acestei hotărâri din toate puterile tale, care sunt supuse liberului tău arbitru.

10. Dar dacă tu vei recădea în vechile tale greșeli, ți se va cere socoteală pentru tot. Căci dacă, odată ce ai reparat o greșeală comisă față de aproapele tău și ți-ai făcut din el un prieten, comiți după aceea o nouă greșeală împotriva lui sau împotriva altcuiva, chiar și greșeala deja reparată îți va fi considerată ca o circumstanță agravantă a celei noi, și judecătorul te va pedepsi de două ori mai dur decât dacă ai fi fost pedepsit pentru prima ta faptă rea. Și dacă astfel judecă, pe bună dreptate, tribunalele acestei lumi, nici Dumnezeu nu va fi mai indulgent față de un păcătos înrăit care din când în când își îmbunătățește comportamentul, ispășindu-și vina, dar reîncepe foarte curând să păcătuiască.

11. Deci, singura modalitate pentru un om de a obține adevărata iertare a păcatelor este, în primul rând, să le recunoască ca fiind o nedreptate față de aproapele său, să le regrete și

să le repare pe cât posibil, şi, în al doilea rând, să-I ceară iertare lui Dumnezeu, cu hotărârea fermă de a nu le mai comite, şi să fie fidel acestei hotărâri bune. Dacă luaţi cu adevărat această hotărâre bună şi după aceea vă conformaţi ei, vă spun încă de pe acum: Eu vă voi ierta păcatele!”

12. Cărturarul: „Doamne şi Învăţătorule, învăţătura Ta este severă, dar adevărată, şi mă voi strădui pe cât posibil să mă conformez ei în faptele mele. Dar ai spus că, dacă ne hotărâm să urmăm învăţătura Ta, Tu ne vei ierta dinainte păcatele. Ai Tu aşadar puterea să ierţi păcatele oamenilor, în locul lui Dumnezeu?”

13. Eu am spus: „E greu să vorbeşti despre minunăţia culorilor unor orbi ca voi! Oare nu v-am spus mai devreme că toată forţa şi puterea îmi aparţin în cer şi pe pământ?”

Capitolul 67

Domnul nostru Iisus Hristos redă viaţa unui servitor

1. De-abia îi-spusesem aceasta cu voce tare cărturarului, când Marta, sora lui Lazăr, a sosit la noi în fuga mare pe deal şi ne-a anunţat, cu respiraţia tăiată, că un servitor tocmai căzuse de pe o schelă înaltă, unde lucra, şi nu mai dădea niciun semn de viaţă. Ea M-a implorat să-l ajut.

2. Eu i-am spus: „Ei bine, puneţi-i pe ceilalţi servitori să-l aducă aici, şi voi vedea ce trebuie făcut.”

3. Marta a coborât din nou în grabă şi, curând, l-au adus pe o targă pe servitorul defunct.

4. Eu am spus: „Nu v-am spus Eu că vom avea curând altceva de făcut?”

5. Cum cărturarul îl privea fix pe cel mort, Eu i-am spus: „Deoarece eşti cunoscător şi în acest domeniu, examinează-l pe acest servitor şi spune-mi dacă este mort de-a binelea.”

6. El l-a examinat pe mort, pipăindu-l din cap până-n picioare, şi l-a găsit mort de-a binelea; căci căzuse în cap de pe acea schelă şi avea ţeasta spartă şi gâtul frânt.

7. Observând la cel defunct aceste leziuni mortale, cărturarul a declarat: „Doamne şi Învăţătorule, numai Dumnezeu singur ar putea să-l facă să trăiască din nou, căci din partea oamenilor nu mai este nimic de făcut.”

8. Eu i-am spus: „Ce crezi: este mai uşor să spui unui om: «Păcatele ţi-au fost iertate!» sau să-i spui acestui mort: «Fii vindecat, ridică-te şi mergi!», iar aceste cuvinte să se împlinească întocmai?”

9. Cărturarul a răspuns: „Doamne şi Învăţătorule, cu siguranţă, prima afirmaţie este mai uşor de rostit! Căci oricine poate să spună aceasta unui om care l-a jignit, şi, cu siguranţă, după învăţătura Ta, va fi valabil şi în faţa lui Dumnezeu; dar numai Dumnezeu singur ar putea să pronunţe cea de-a doua frază, şi ea să se împlinească, şi, poate, cel căruia Dumnezeu i-ar acorda acesta putere.”

10. Eu i-am răspuns: „Ei bine, pentru ca tu să înţelegi că am şi Eu puterea de a absolvi pentru totdeauna de păcat pe păcătosul care se căieşte, Eu îi spun acum acestui mort, din propria Mea putere: Fii vindecat, ridică-te şi mergi!”

11. În aceeaşi clipă, mortul s-a ridicat şi, văzându-Mă în faţa lui, Mi-a mulţumit din adâncul inimii pentru această vindecare.

12. Dar cărturarul i-a spus: „Omule, Domnul (nostru Iisus) nu doar că te-a vindecat! Erai mort şi te-a înviat; Mulţumeşte-I aşadar şi pentru învierea ta!”

13. Eu am spus: „Cine mulţumeşte pentru că a fost vindecat mulţumeşte de asemenea şi pentru că este în viaţă, şi aceasta este de ajuns!”

14. Apoi, adresându-Mă din nou servitorului înviat, i-am spus: „Altă dată, totuşi, să ai grijă şi să nu te mai urci pe o schelă înaltă fără să fie necesar; Iar dacă trebuie făcut şi acest

lucru, lasă-i pe cei care sunt obişnuiţi să o facă; pentru că orice fanfaronadă inutilă aduce cu ea pedeapsa, aşa cum a fost în cazul tău.

15. Ia bine aminte: nu mai căuta să ieşi în evidenţă între tovarăşii tăi prin tot felul de acţiuni riscante, pentru a te face remarcat astfel de stăpânului tău ca fiind cel mai bun servitor al său şi pentru a putea după aceea să-i comanzi pe ceilalţi; mulţumeşte-te să execuţi corect şi cu râvnă ceea ce este în sarcina ta, şi nu vei mai avea niciodată nefericirea de a cădea de la înălţime şi de a-ţi rupe gâtul, alegându-te astfel cu o moarte sigură! Căci cel care urcă prea sus va şi cădea foarte jos.

16. Servitorul Mi-a mulţumit încă o dată pentru aceste cuvinte şi apoi a plecat împreună cu cei care mi-l aduseseră, hotărât să respecte sfatul Meu întreaga sa viaţă.

17. Şi Eu i-am mai spus cărturarului: „Păstraţi pentru voi acest semn, pe care Eu l-am săvârşit numai pentru a întări credinţa voastră, şi nu spuneţi nimic nimănui înainte ca ceasul Meu să sosească. Ştiu Eu bine de ce vreau să fie astfel. Şi acum, puteţi să plecaţi împreună cu ucenicii Mei acolo unde spiritul vă va călăuzi. Vi se va da de băut şi de mâncat la hangiul din vale.”

18. Aceştia au plecat apoi, iar noi ne-am îndreptat spre casă pentru a lua prânzul, căci era deja foarte târziu.

19. Am coborât dealul şi am intrat în casă, în sufrageria cea spaţioasă, unde ne aştepta o masă bună. În timp ce luam loc la mese, i-am poruncit lui Rafael să-i poftească la masa noastră pe câţiva dintre tineri, care locuiau într-o altă casă a lui Lazăr. Rafael s-a întors cu doisprezece băieţi şi douăsprezece fete, care erau toţi de o rară frumuseţe, şi care, în plus, printr-o înrâurire tainică a Mea, vorbeau deja limbile greacă, ebraică şi romană. Cei douăzeci şi patru de tineri au fost conduşi la o masă separată, în capul căreia se afla Rafael.

20. Contemplându-i un moment cu o mare plăcere pe aceşti copii frumoşi, Agricola Mi-a spus, foarte emoţionat: „Doamne, cu adevărat, acest dar pe care mi l-ai făcut îmi provoacă o mare bucurie, căci sunt acum tatăl a numeroşi copii, de care mă voi ocupa la fel de bine şi chiar mai bine decât dacă ar fi fost ai mei! Nu-ţi mai cer decât să-mi acorzi graţia de a trăi mult timp şi în deplină sănătate, pentru a putea să mă îngrijesc cât mai bine, atât spiritual, cât şi material, de cei pe care mi i-ai încredinţat; pentru aceasta, voinţa nu îmi va lipsi niciodată, iar faptele o vor urma.”

21. Eu i-am spus: „Mă bucur şi Eu, şi îţi voi acorda ceea ce îmi vei cere; totuşi, nu prea vei avea timp pentru aceasta, deoarece, aşa cum te-am anunţat, va trebui să te duci în Bretania, unde vei avea foarte mult de lucru. Ce vei face atunci eu aceşti copii?”

22. Agricola: „Doamne, ca întotdeauna, mă voi întoarce către Tine în inima mea, iar Tu nu mă vei lăsa în încurcătură.”

23. Eu am spus: „Da, ai gândit şi ai răspuns bine! Când vei merge în Bretania, vei putea să îi iei cu tine pe aceşti douăzeci şi patru de băieţi şi fete, care îţi vor aduce mari servicii. Iar acum, să mâncăm şi să bem!”

24. Ceea ce am şi făcut, plini de voie bună, discutând în timpul acesta despre tot felul de aspecte plăcute şi extraordinare.

25. În acest timp, Maria, sora mai mică a lui Lazăr, se aşezase la picioarele Mele pe un mic scăunel pentru a Mă asculta, aşa cum făcea întotdeauna.

26. Dar fiindcă mesenii erau foarte numeroşi, Marta se temea că nu va putea să-i servească pe toţi aşa cum trebuie, aşa încât a venit la Mine şi Mi-a spus: „Doamne, vezi câtă treabă am de făcut! Pune-o şi pe sora mea să mă ajute!”

27. Eu i-am spus: „Marta, Marta, ai rămas la fel, în ciuda a tot ceea ce ţi-am spus de atâtea ori! Te îngrijeşti prea mult de cele lumeşti. Cât despre Maria, ea şi-a ales locul cel mai bun, şi de aceea va rămâne aproape de Mine. În plus, avem deja destul de băut şi de mâncat, de ce să te mai îngrijorezi?”

28. Atunci Marta, înțelegându-şi greşeala, a lăsat-o pe Maria lângă Mine şi şi-a încheiat şi ea repede, împreună cu servitorii, puțina treabă care mai rămăsese de făcut.

Capitolul 68

Despre educația copiilor

1. Cum eram astfel adunați, bând şi mâncând cu voie bună şi discutând despre una şi alta, câinii cei mari au început să latre foarte tare în curtea principală.

2. Alertat de zgomot, Lazăr Mi-a spus: „Doamne Dumnezeule, aceştia sunt fără îndoială alți oaspeți nepoftiți care se apropie de Betania. Ah, ce bine că mi-ai dat aceşti paznici care ne avertizează de sosirea vizitatorilor inoportuni! Dar ar trebui poate să merg să văd despre ce este vorba, căci aceste fiare fac o larmă asurzitoare.”

3. Eu i-am spus: „Mai bine lasă, căci ştiu Eu bine ce-i afară. Ai uitat de fariseii care şi-au petrecut noaptea trecută la tine? Ei ți-au promis că vor veni astăzi în Betania ca să Mă vadă. Ei sunt, şi alți câțiva, cei care se apropie acum, şi vor să intre în această casă, care este principala ta reşedință. Dar este prea devreme pentru aceasta, cu atât mai mult cu cât ei au fost la consiliu chiar în această dimineață şi şi-au schimbat într-un mod simțitor părerea față de ieri. Mai sunt încă printre ei câțiva zeloți tari de gură, şi ei ar putea deci foarte bine să mai aştepte până să intre aici. Totuşi, trimite-le pe unul dintre servitorii tăi pentru a-i conduce la hanul rezervat străinilor. Până deseară vom vedea noi ce este de făcut cu ei.”

4. Lazăr s-a grăbit să trimită un servitor, care a făcut exact aşa cum i se poruncise.

5. Lazăr Mi-a spus apoi: „Sunt foarte mirat că fariseii şi-au schimbat din nou părerile față de ieri. Totuşi, le-ai spus chiar Tu că sunt ultimii de la Templu care trec la învățătura Ta, şi noi am crezut aceasta cu cea mai mare bucurie.”

6. Eu i-am spus: „Nu te îndoi de aceasta şi fii fără grijă. Ei vor rămâne ai noştri, dar deocamdată nu sunt pe deplin convinşi. La venirea serii, vor reveni la sentimente mai bune, şi atunci vom merge să-i întâlnim. Până atunci vom rămâne liniştiți aici, şi vom avea destule subiecte de discutat.”

7. Lazăr a fost mulțumit de acest răspuns, precum şi toți cei prezenți.

8. Apoi, la masa noastră s-a aşternut tăcerea pentru o vreme. La cea a tinerilor se vorbea încă, deoarece ei îi puneau lui Rafael tot felul de întrebări, la care acesta le răspundea de fiecare dată cu cea mai mare plăcere.

9. I-am ascultat şi noi, iar cei patru templieri care ni se alăturaseră la Emmaus, precum şi cei şapte de pe Muntele Măslinilor, au spus: „Iată o învățătură cu adevărat folositoare! Cu un asemenea maestru, copiii învață într-o oră mai mult decât în zece ani cu un învățător al acestei lumi. Ah, Doamne, soțiile şi copiii noştri sunt şi ei în Betania, şi locuiesc într-o altă casă a lui Lazăr; dacă ar putea să aibă şi ei fie chiar şi pentru o oră un asemenea învățător venit din ceruri, ce binefacere ar fi pentru ei!”

10. Eu am spus: „Desigur; dar ei nu ar fi capabili să primească învățătura de la un asemenea maestru, căci inimile şi sufletele lor sunt deja prea pline cu preocupări lumeşti. Aceşti tineri, dimpotrivă, sunt cât se poate de puri şi nu sunt corupți din punct de vedere moral; ei nu au cunoscut niciun păcat, şi, pentru că au suportat numeroase mizerii şi privațiuni, au învățat să se detaşeze de multe, ceea ce i-a eliberat de pasiunile cărora copiii părinților bogați le sunt supuşi. Sufletele lor sunt deci la fel de neprihănite ca ale îngerilor, şi Spiritul divin poate să se desfăşoare în voie în lăuntrul lor. Acesta este motivul pentru care ei pot deja, la vârsta lor, să fie învățați de către unul dintre primii îngeri, căci această învățătură directă nu poate fi oferită decât acelor suflete care sunt de o mare puritate şi de o perfectă inocență, în timp ce copiii cum sunt ai voştri nu pot fi instruiți decât indirect, în cel mai bun caz.

11. Eu vă spun: Dacă părinții ar şti să-şi educe copiii aşa încât aceştia să-şi păstreze inocența şi puritatea sufletului chiar şi până la vârsta de paisprezece ani, li s-ar da şi lor învățători şi ghizi din Ceruri. Dar pentru că aceasta nu se mai petrece deloc în aceste vremuri în rândurile celor mai respectați la evrei, nici învățătorii din Ceruri nu se mai ocupă în mod direct de copiii voştri.

12. Pe când la patriarhi, aceasta se petrecea foarte adesea, şi s-a petrecut uneori chiar şi în acest veac şi în cel de dinainte. Mama trupului Meu şi tatăl Meu adoptiv, Iosif, precum şi bătrânul Simion, Ana, Zaharia, soția lui, Elisabeta, fiul lor Ioan şi câțiva alții au fost educați de către îngerii din Cer, fără intermediari; dar părinții lor îi crescuseră încă din leagăn în cea mai mare puritate a moravurilor şi a sufletului, ceea ce cu siguranță nu este cazul copiilor voştri mondeni.

13. Ar fi desigur foarte bine pentru oameni, deşi nu este indispensabil pentru mântuirea lor şi pentru viața eternă; căci, aşa cum v-am spus deja, atât Eu, cât şi Cerurile ne bucurăm infinit mai mult pentru un păcătos care se căieşte şi se îndreaptă cu adevărat, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepți care nu au avut niciodată de ce să se căiască. Aşa încât, faceți ceea ce vă învăț, şi veți trăi; căci Eu, care vă spun aceasta, sunt cu mult mai mult decât toți îngerii din Ceruri, şi la fel este şi învățătura Mea!”

14. Un cărturar, a cărui soție şi copii se găseau atunci în Betania, a spus: „Doamne, soția mea şi cei şapte copii ai mei au trăit întotdeauna în mod strict după Lege, o ştiu foarte bine, şi sufletele copiilor mei trebuie aşadar să fie încă întru totul pure! N-aş putea să-i aduc aici? Căci ei ar avea cu siguranță foarte mult de câştigat pentru întreaga lor viață. Ce crezi Tu despre aceasta, Doamne?”

15. Eu am spus: „Cred că e mai bine ca soția şi copiii tăi, care nu sunt atât de puri pe cât crezi tu, să rămână astăzi acolo unde sunt; căci mâine este o altă zi, şi poimâine de asemenea, şi se va găsi foarte bine o ocazie şi pentru soțiile şi copiii voştri să Mă întâlnească. Şi acum, nu-Mi mai faceți niciun fel de alte propuneri de acest gen!”

16. Prin urmare, ei nu au mai adus vorba despre acest subiect.

Capitolul 69

Întrebarea lui Marcu referitoare la istoria Pământului

1. Cum stăteam noi astfel împreună, în linişte, romanul Marcu, pe care îl cunoaştem deja ca fiind un gânditor de o mare profunzime, Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, pentru că avem timp, îmi îngădui să îți mai adresez o întrebare? Mă mai apasă ceva şi aş dori în privința aceasta explicații mai precise decât cele pe care ni le-ai dat pe Muntele Măslinilor.”

2. Eu i-am spus: „Vorbeşte dar, căci în tine sălăşluieşte un suflet luminat! Ştiu desigur ce doreşti, dar vreau să rosteşti întrebarea tu însuți, pentru ca şi ceilalți să ştie despre ce este vorba; căci oamenii fac adesea o mare greşeală prin faptul că nu-şi dau seama de ceea ce le lipseşte cu adevărat. Dacă ei ar remarca şi ar simți aceasta, s-ar apuca să caute cu cel mai mare zel şi ar descoperi astfel multe. Dar, pentru că sunt leneşi şi nici nu simt ceea ce le lipseşte, ei nu caută, şi deci nici nu găsesc. Căutați şi veți găsi; cereți şi vi se va da; bateți şi vi se va deschide! Şi acum, spune-ne despre ce voiai să fii lămurit mai mult decât ai fost pe Muntele Măslinilor.”

3. Marcu a spus atunci: „Iată despre ce este vorba, Doamne şi Învățătorule: ne-ai spus chiar Tu că omul care nu se străduieşte pe cât îi stă în putință să îl cunoască pe Dumnezeu nu-L poate iubi cu adevărat, mai presus de orice. Am reflectat la aceste cuvinte şi am constatat că am încă multe lipsuri în această privință!

4. În Iliria şi în marile teritorii care depind de noi, avem mai multe mine, de unde extragem tot felul de metale care ne sunt foarte utile, cum ar fi: aur, argint, plumb şi o mare cantitate de fier.

5. Dar, în timp ce săpam în aceste mine, am găsit lucruri foarte stranii şi remarcabile, la o mare adâncime faţă de suprafaţa pământului. Este vorba de oseminte şi schelete de animale gigantice, care au trăit odinioară pe pământ. Când au populat acestea pământul, şi cum au putut ele să se afunde atât de adânc, chiar sub munţii cei înalţi? În Egipt şi în Spania s-au găsit chiar oseminte şi schelete care seamănă foarte mult cu cele ale unei fiinţe umane, dar erau de cel puţin patru până la cinci ori mai mari şi mai robuste decât cele ale oamenilor din zilele noastre. Am mai găsit şi multe alte lucruri stranii, despre care nu cred că este necesar să dau detalii.

6. Sigur, pe munte Tu ai menţionat pe scurt prezenţa pe pământ, cu mult înainte de Adam, a unui soi de oameni care nu aveau decât foarte puţin liber-arbitru şi erau mai degrabă mânaţi de instincte, precum animalele, sub impulsul cărora acţionau. După Scriptura evreilor, abia acum vreo patru mii de ani a apărut Adam, primul om înzestrat cu un liber-arbitru deplin şi cu o raţiune la fel de liberă, care a şi dat posterităţii legi şi reguli înţelepte.

7. Şi îndrăznesc aici să pun o întrebare importantă: în timpul lui Adam, acest pământ nu era oare încă populat de aceste fiinţe preumane[8], iar această rasă nu se va fi menţinut ea oare până în zilele noastre în anumite locuri de pe pământ, unde ea va subzista poate încă un anumit timp? Şi apoi, cum au putut osemintele animalelor din această lume anterioară, ca şi resturile gigantice ale pre-adamiţilor, să ajungă până sub baza muntelui?

8. Spune-mi mai multe despre acest subiect, o Doamne; căci ceea ce am descoperit până acum noi, romanii, vor descoperi şi urmaşii noştri, şi cu siguranţă chiar mai multe.

9. Cărţile cunoscute ale lui Moise nu ne dau nicio indicaţie asupra condiţiilor existente pe pământ înaintea lui Adam. Moise începe printr-o descriere destul de mistică a Creaţiei, dar ea nu are nicio legătură cu ceea ce găsim noi astăzi pe pământ, ci, în mare parte, este chiar în dezacord cu aceasta.

10. Dacă Tu nu ne luminezi mai mult în această privinţă, se va crea o mare confuzie, mai ales în rândul urmaşilor noştri îndepărtaţi, iar învăţătura Ta va cunoaşte teribile sciziuni. Căci ea se bazează pe legea mozaică, şi dacă aceasta rămâne neclară în vreo privinţă, lumina Ta nu se va putea răspândi pe pământ cu toată claritatea. De aceea, Te rugăm să ne explici aceste aspecte!”

Capitolul 70

Despre conţinutul ştiinţific al cărţii a şasea şi a şaptea a lui Moise. Despre vârsta Pământului

1. Eu am spus: „Ascultă-mă, dragul Meu Marcu. V-am spus deja şi v-am arătat multe, şi vă voi mai arăta încă; dar toate acestea fără prea mare efect asupra urmaşilor voştri apropiaţi, pentru că oamenii lumii nu pot concepe, nici înţelege aceste aspecte, şi deci nu le vor crede. Ai adus desigur un argument foarte bun pentru ca explicaţia pe care o ceri asupra condiţiilor de existenţă pe acest, pământ să pară cu totul necesară consolidării credinţei oamenilor în învăţătura Mea. Totuşi, nu v-am spus Eu că Spiritul Însuşi va revela celui renăscut întru Spirit tainele întregii Mele Creaţii? Şi el va înţelege atunci în modul cel mai clar cum este cu aceste aspecte, care ţie îţi par acum atât de incredibile.

2. Totuşi, voi veţi crede ceea ce vă spun aici pentru că o veţi fi auzit din gura Mea, dar nu veţi putea înţelege în profunzime, şi cu atât mai puţin veţi putea transmite o idee justă des-

[8] *Vormenschen,* 'prehominieni', în limbajul actual - n. t.

pre aceasta celorlalți oameni, care sunt pe deplin orbi întru spirit. Oamenii vor trebui aşadar să aştepte încă multă vreme pentru a primi, la toate aceste întrebări importante, răspunsuri pe care să fie capabili să le înțeleagă.

3. Chiar evreii - care, în afara faptului că Moise însuşi le-a explicat toate acestea prin gura fratelui său Aaron în cele două cărți suplimentare, erau odinioară şi poporul cel mai luminat de pe pământ - au ajuns să nu mai ştie şi să nu mai înțeleagă nimic din toate aceste aspecte privind epoca primitivă. Tot ceea ce găsesc din aceste vestigii primitive ei consideră a fi un efect al potopului lui Noe, pe care ei nu-l mai înțeleg. Învață-i altceva şi te vor condamna ca eretic!

4. Cât despre voi, păgânii, aveți în mitologia voastră legenda celor două mari scufundări ale pământului, pe care le considerați cauza primordială a tuturor acestor fenomene, şi poporul crede în ele cu tărie. Spuneți-le adevărul, şi vă vor râde în nas, sau, în cel mai bun caz, vă vor spune: «Ei, cine poate să ştie asta? Doar zeii!» Şi ce le veți răspunde atunci? De aceea, oamenii nu vor fi capabili să înțeleagă astfel de adevăruri decât atunci când, în primul rând, se vor fi familiarizat cu tot felul de ştiințe, şi, în al doilea rând, când spiritul lor le va fi revelat aceasta!

5. Totuşi, vreau să vă dau câteva indicații despre cum se prezintă situația în această privință, deşi ştiu prea bine că înțelegerea voastră actuală nu vă permite să asimilați tot, mai întâi pentru că vă lipseşte cunoaşterea numerelor mari, şi mai apoi pentru că voi nu ştiți despre astre, despre distanța dintre ele şi despre mişcarea lor decât ceea ce v-am spus Eu; toate acestea nu vor fi pentru voi decât o cunoaştere exterioară, atâta vreme cât ea nu se va fi transformat, în Spiritul vostru, într-un adevăr luminos, născut din el însuşi.

6. V-am arătat deja pe Muntele Măslinilor că acest pământ are o vârstă atât de înaintată încât, chiar dacă v-aş spune-o, voi nu ați putea concepe numărul anilor lui de existență. Dar, în fine, pe scurt, acest pământ există ca planetă de un timp aproape incomensurabil după puterea voastră de înțelegere, iar suprafața sa a cunoscut multe transformări pentru a ajunge la aspectul său actual. Focul, apa, cutremurele de pământ şi alte mari furtuni au fost, mai ales în primele timpuri, mijloacele care au făcut din el, după Voința Mea, ceea ce este el astăzi. Şi, pentru ca el să se mențină şi să devină încă şi mai apt să hrănească în continuare mulți alți oameni şi alte creaturi, va trebui ca focul, apele, cutremurele de pământ şi furtunile mici şi mari să mai lucreze încă în şi pe el, şi pe deasupra lui, după dreaptă necesitate.”

Capitolul 71

Primele două perioade de formare a Pământului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci când Pământul, în timpurile primitive, s-a dezvoltat până la punctul în care doar câteva insule mici sau mari se ridicau deasupra apelor, în mâlul fertil al mării de care ele erau acoperite. Înțelepciunea şi Voința Mea au pregătit tot felul de semințe de plante. Şi astfel, pe aceste insule au crescut mai întâi diferite plante neobişnuite şi arbuşti, iar mai apoi, chiar arbori imenşi.

2. Când aceste insule au fost astfel acoperite de vegetație, Eu am depus pe ele ouă şi semințe pentru a forma o lume animală potrivită acestei stări a Pământului, care a fost mai întâi constituită doar din viermişori de tot felul, mai apoi din viermi tot mai mari, şi, în sfârşit, atunci când o hrană abundentă a crescut pe solul care, între timp, s-a mai uscat, animale gigantice, a căror menire era aceea de a se hrăni cu ierburile crude şi cu crengile arborilor, şi astfel să îngraşe solul prin dejecțiile lor, iar apoi, după moartea lor, prin trupurile lor gigantice, ale căror oseminte le puteți găsi încă în peşterile cele mai adânci ale Pământului.

3. Pe resturile putrezite ale acestor animale s-au dezvoltat apoi, conform Voinței Mele, o mulțime de noi vietăți, sub formă de viermi mai mici sau mai mari, care au dat naştere la tot felul de insecte.

4. Să numim aceasta o perioadă de formare a Pământului. Este de la sine înțeles că planeta Pământ a trebuit să sufere în prealabil nenumărate transformări de tot felul, fără de care această stare nu ar fi putut fi niciodată atinsă. Dar toate aceste evenimente vă privesc la fel de puțin ca de exemplu ceea ce se petrece cu bobul de grâu din momentul în care a fost pus în pământ, până când, din micul germene a ieşit la iveală rodul copt şi binecuvântat. Pe scurt, v-am descris aici Pământul la începutul fecundității sale, când au fost depuse în solul său tot felul de grăunțe de plante şi de arbori şi ouăle a tot felul de vietăți, toate avându-şi originea şi găsindu-se de multă vreme în ape; căci unele plante şi animale acvatice de o mare varietate au apărut, în mod evident, cu mult mai devreme decât animalele de pe uscat şi din aer.

5. Tocmai v-am descris astfel o primă perioadă de formare pe pământ a unui sol fertil, şi vă dați foarte bine seama că pe acest sol fertil primitiv existența animalelor mai evoluate era imposibilă şi, cu atât mai puțin, cea a omului. Această stare primitivă era necesară, căci fără ea, o a doua stare mai evoluată, mai desăvârşită nu ar fi putut să urmeze, la fel cum un arbore nu va face fructe coapte fără să fi făcut mai întâi mugurii cei amari.

6. Dar, bineînțeles, pentru ca fructele unui arbore să atingă maturitatea deplină, trebuie să urmeze, după etapa mugurilor, o mulțime de alte procese, care sunt ştiute şi văzute în detaliu numai de ochiul Meu. Şi, desigur, această condiție este cu atât mai necesară atunci când este vorba de maturizarea unei întregi planete.

7. Am descris aşadar acest pământ la etapa primilor săi muguri. Dar ce se petrece atunci când, la începutul primăverii, micii muguraşi încep să se umfle şi să se umple de sevă? Ei bine, împinşi din interior, ei crapă, lepădându-şi prima teacă, ca şi cum ar arunca-o peste bord în marea uitării şi a disoluției, şi, tot crescând, ei se îndreaptă către o perfecțiune şi mai mare, pentru a zămisli frunzele din interior, care la rândul lor însoțesc înflorirea, necesară formării fructelor. Şi, deşi această imagine a arborelui este foarte săracă pentru a putea descrie dezvoltarea unei lumi, ea poate să vă ajute totuşi să vă imaginați în mic toate procesele prin care o lume trebuie să treacă înainte de a deveni aptă să poarte şi să hrănească oameni din specia voastră.

8. Această primă perioadă, în care Pământul a devenit fecund într-un mod încă foarte brut şi grosier, a durat multe mii şi mii de ani, aşa cum sunt ei socotiți actualmente - căci nu existau încă pe acest pământ anotimpuri fixe, iar cele care existau durau ceva mai mult decât astăzi.

9. Ceea ce am văzut în această primă perioadă a fost distrus de furtuni de foc ieşite din măruntaiele pământului, care au fost permise, sau mai bine zis orânduite, şi, după un mare număr de ani pământeşti actuali, mai multe întinderi de pământ s-au ridicat din marile adâncimi ale mărilor, deja împodobite cu munți şi acoperite cu un mâl mult mai fertil.

10. La momentul potrivit, Voința şi înțelepciunea Mea au depus în acest mâl semințe mai perfecționate, iar marile întinderi ale acestui pământ încă tânăr au căpătat curând o vegetație luxuriantă pe suprafețe întinse.

11. Cum hrana era din nou abundentă pe aceste întinderi imense, Eu le-am înzestrat, întotdeauna după cea mai înțeleaptă rânduială, cu un mare număr de consumatori mari şi mici, şi ei mai evoluați. Apele dintre aceste întinderi de pământ au fost populate cu animale mai mari, iar marile întinderi de pământ aveau şi ele animalele lor, care se hrăneau cu noile plante şi arbori existenți.

12. O parte din aceste ierburi, plante, arbuşti şi arbori cu totul gigantici produceau deja semințe, şi astfel se puteau reproduce; dar cea mai mare parte dintre ele continuau să crească la fel ca ciupercile, din solul fertil, iar animalele se năşteau la fel cum se nasc crocodilii Nilului din Egipt, bine cunoscuți de voi, adică din ouă, şi puteau să trăiască la fel de bine pe pă-

mânt, în apă sau în aer, hrănindu-se atât cu plante acvatice, cât şi cu cele de pe sol, care nu era nici pe departe atât de uscat cum este astăzi.

13. Căci, în această perioadă de formare a vieţii vegetale şi animale a pământului, solul nu putea să fie mai uscat decât sunt mugurii în plină creştere a arborilor; căci, şi la aceştia din urmă, un aspect uscat este de rău augur pentru florile şi fructele care trebuie să urmeze."

Capitolul 72

Evoluţia Pământului până la pre-adamiţi

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cea de-a doua perioadă de formare a durat şi ea un timp pe care nu l-aţi putea exprima în anii actuali. Dar Pământul era încă departe de a putea purta animale cu sânge cald, şi, cu atât mai puţin oameni, oricât de inferiori; de aceea, această perioadă a luat sfârşit, la fel ca şi prima, şi a mai trecut încă mult timp înaintea venirii celei de-a treia perioade pregătitoare.

2. Bineînţeles, între aceste diferite mari perioade pregătitoare, a mai existat un anumit număr de perioade intermediare, foarte frământate, al căror rost doar Eu, Creatorul, îl cunosc, precum şi spiritul căruia Eu vreau să i-l revelez.

3. Din toate aceste evenimente necesare s-a născut aşadar cea de-a treia perioadă. De data aceasta, imense întinderi de pământ au ieşit din ape, împinse, după Voia Mea, bineînţeles, de focul interior al Pământului. Vegetaţia a devenit chiar mai abundentă, din ce în ce mai gigantică, şi animalele la fel. Dar, ca şi cele două perioade, precedente, şi această perioadă - pe care o putem compara cu înflorirea arborelui - era totuşi foarte departe de a-i putea oferi un adăpost fiinţei umane; de aceea, a luat şi ea sfârşit, iar creaturile sale, atât cele vegetale, cât şi cele animale, s-au scufundat în pământ, la fel ca şi cele precedente, dar la o adâncime mai mică.

4. A urmat apoi din nou un mare număr de perioade intermediare înaintea apariţiei, după un timp foarte îndelungat, a unei a patra perioade pregătitoare. Suprafeţele de uscat ieşite din apă au devenit încă şi mai întinse, vegetaţia mai luxuriantă, iar apa, pământul şi aerul au început să fie însufleţite de tot felul de animale mici şi mari. Printre acestea se găseau deja mamifere cu sânge cald, care veneau pe lume pe calea naturală a concepţiei naturale, şi nu prin ouă, şi care aduceau deci pe lume pui vii, spre deosebire de animalele marine, de unele amfibii mari, de păsări, viermi şi insecte.

5. Această a patra perioadă de formare prealabilă a durat un timp considerabil. Soarele lumina deja în anumite momente solul terestru, şi anumiţi arbori au început să rodească, roade care astăzi nu ar fi prea pe gustul vostru, dar care pentru animalele acelor timpuri erau o hrană destul de bună.

6. În această a patra perioada încă nu exista nimic care să se poată asemăna cu omul.

7. Mari frământări au survenit din nou pe pământ, şi ele au scufundat o mare parte din ceea ce s-ar putea numi creaturi. Multe din cele pe care le găsiţi îngropate în pământ sunt din acea perioadă, foarte diferite totuşi de cele din primele trei perioade.

8. După o lungă perioadă, în care Pământul s-a liniştit şi s-a ordonat şi mai mult, şi după noi frământări, de asemenea considerabile, a început să apară o a cincea perioadă de formare a Pământului. Din adâncurile mărilor s-au ridicat noi teritorii, care s-au alăturat celor care rămăseseră din perioadele precedente, pentru a forma adevărate continente.

9. În cursul celei de-a cincea perioade s-a format cea mai mare parte a munţilor Pământului, care sunt şi cei mai înalţi. Piscurile lor imense au fost distruse de fulgere şi purtate în văile adânci şi în fosele terestre de către violente cutremure de pământ şi de cursurile de apă născute din ploile torenţiale. Astfel s-au format câmpii imense, văi mai înguste şi pajişti, pe care toate celelalte creaturi s-au dezvoltat după aceea.

10. De asemenea, la începutul acestei perioade, Pământul a început să urmeze şi el o traiectorie foarte bine ordonată în jurul Soarelui. Zilele şi nopţile au început să se succeadă în mod regulat, şi la fel şi anotimpurile, deşi acestea s-au mai schimbat încă mult, căci polii tereştri variau în mod considerabil, ceea ce era necesar în acea perioadă.

11. În această perioadă de formare a unor regiuni de pământ stabile, au început de asemenea curenţii regulaţi ai mărilor, din paisprezece mii în paisprezece mii de ani. Mările inundau puţin câte puţin, când jumătatea de sud a Pământului, când jumătatea de nord a acestuia, redând fertilitatea zonelor pietroase, adesea foarte întinse. Căci, după aproximativ paisprezece mii de ani, marea depunea atâta mâl fertil peste deşerturile şi văile pietroase, încât atunci când ea se retrăgea din nou şi solul se usca, acesta rămânea deosebit de rodnic.

12. În timpul acestei a cincea perioade, a trebuit desigur să treacă mai mult de o mie de ori o mie de ani până ce solul depus să fie cu totul favorabil dezvoltării din nou a unui mare număr de plante, ierburi, tufişuri şi arbori, şi mai apoi a tot felul de animale şi a oamenilor de dinainte de Adam.

13. Existau deja în această perioadă o mulţime de pomi fructiferi şi de alte plante roditoare de toate felurile, destinate animalelor şi fiinţelor preumane de atunci. Nu se putea vorbi încă de agricultură, dar fiinţele preumane se foloseau deja de unele animale, care trăiau în turme. Ele duceau o viaţă nomadă aspră, nu aveau veşminte şi nu-şi construiau case, nici colibe, dar, la fel ca şi păsările, îşi construiau pe crengile cele mai mari ale arborilor un fel de cuiburi, în care locuiau şi se odihneau, şi îşi făceau rezerve de hrană, pe care le consumau treptat. Atunci când rezerva era epuizată, ele mergeau din nou, în grupuri, în căutare de hrană. Atunci când venea gerul, căci în această perioadă a apărut zăpada, şi ea dura destul de mult, oamenii se duceau către regiunile mai calde, împreună cu animalele lor domesticite: mamuţi, cerbi mari, vaci, capre şi oi, precum şi elefanţi, rinoceri, unicorni şi tot felul de maimuţe şi păsări.

14. Mai târziu, în această perioadă au apărut şi catârul, cămila, calul şi porcul, animale pe care aceste fiinţe preumane le-au stăpânit de asemenea. Căci ele aveau o raţiune instinctivă superioară, care le permitea să domine aceste animale şi să se folosească de ele: de unele pentru transport, de altele ca vânat, iar de altele pentru lapte sau lână, pe care o puneau în cuiburile lor, aranjându-şi astfel un culcuş moale.

15. Ele nu aveau un limbaj precum cel care există astăzi între oameni; dar, fiind animalele cele mai evoluate la acea vreme, foloseau anumite sunete articulate, semne şi gesturi pentru a-şi comunica nevoile şi pentru a se ajuta între ele. Dacă una dintre ele era bolnavă, adesea din cauza vârstei înaintate, ea cunoştea deja planta care putea să o ajute, şi, dacă nu putea să meargă ea însăşi după ea, i-o aduceau ceilalţi.

16. Totuşi, ele nu ştiau să facă focul, nici să se folosească de el; dar dacă ar fi văzut pe cineva făcând asta (de exemplu, pe adamiţii de mai târziu), l-ar fi imitat, căci spiritul de imitaţie era foarte dezvoltat la ele, iar inteligenţa lor, posedând deja un anumit grad de liber-arbitru, o depăşea deja pe cea a celei mai evoluate maimuţe. Aşa încât, ele ar fi putut să înveţe să vorbească la fel ca şi noi, dar niciodată să creeze ele însele un limbaj elaborat.

17. Aceşti oameni erau uriaşi, aveau o forţă extraordinară, iar maxilarele lor erau atât de puternice încât puteau să se servească de ele ca de nişte unelte tăioase. La fel, mirosul şi celelalte simţuri ale lor erau foarte dezvoltate, şi percepeau de departe apropierea unui duşman. Ei supuneau animalele şi uneori şi spiritele naturii, cu privirea şi cu voinţa.

18. Totuşi, chiar dacă această, a cincea perioadă pregătitoare a durat mii şi mii de ani, nu exista la oamenii din vremea respectivă nicio urmă de preocupare pentru progres; viaţa lor nomadă decurgea în mod uniform, ei reprezentând astfel doar faza pregătitoare pentru apariţia speciei umane actuale, care este întru totul asemenea Mie.

19. Pielea lor, încă destul de păroasă, avea culori de la cenuşiu închis la cenuşiu deschis, şi existau de asemenea şi rase fără blană, doar în sud. Prin formă, ei semănau destul de

mult cu negrii actuali. Până la Adam, ei au sălăşluit la şes şi în pădurile dese, dar niciodată în munți.”

Capitolul 73

Ultimele două perioade de evoluție a Pământului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos:) „În timpul lui Adam, odată cu care a început cea de-a şasea perioadă, Pământul a suferit din nou mari frământări, în mare parte datorate focului şi apei, în cursul cărora specia pre-adamită descrisă a dispărut aproape în întregime, împreună cu animalele sale domesticite, la fel ca şi imensele păduri şi celelalte animale; au mai supraviețuit doar câteva specii de păsări şi animalele din munți şi din ape.

2. În timpul lui Adam, mai existau desigur, pe ici pe colo, câteva astfel de ființe preumane, dar foarte dispersate, şi ele au pierit, una după alta, deoarece nu găseau suficientă hrană adecvată lor. Se mai întâlneau încă, în câteva regiuni îndepărtate din sudul Africii şi pe anumite insule mari din lumea largă, câțiva supraviețuitori vlăguiți ai celei de-a cincea perioade. Ei erau încă foarte sălbatici, dar şi-au însuşit pe alocuri, grație urmaşilor lui Cain, o cultură ceva mai răsărită. Puteau fi dresați pentru diferite munci, dar nu inventau nimic ei înşişi. Situația este mai bună pentru o parte dintre ei, ieşită din amestecul cu urmaşii lui Cain şi mai târziu ai lui Lameh, dar chiar şi aceştia erau inapți pentru o educație superioară şi mai profundă a spiritului.

3. Aceşti oameni s-au mai menținut şi au mai putut fi întâlniți încă multă vreme pe locurile respective, şi au primit puțină cultură de la adamiți, dar ei nu au devenit niciodată un popor mare. Iată deci cum a fost cu pre-adamiții din cea de-a cincea perioadă de formare a Pământului.

4. La începuturile Pământului, Luna i-a fost dată acestuia pentru a-l însoți şi pentru a-i regla mişcarea în jurul Soarelui şi în jurul propriei sale axe; bineînțeles că nici Luna nu a avut de la început forma pe care o are acum. Înainte de aceasta, a trebuit şi ea să traverseze lungi perioade de frământări, dar care nu au durat la fel de mult ca cele ale Pământului.

5. Nu Mă întrebați de ce este necesar un timp atât de îndelungat pentru formarea completă a unui corp ceresc. Cauza este ascunsă în înțelepciunea şi în Ordinea Mea. Totuşi, dacă stăpânul unei vii ar putea să-şi îndeplinească munca într-o clipită, ce ar face el în restul anului? Înțeleptul posesor al unei vii îşi repartizează munca în aşa fel încât să aibă ce face tot anul, şi această activitate zilnică îi aduce fără încetare noi bucurii. Vedeți voi, la fel este şi pentru Mine; căci Eu sunt, în întregul infinit, Ființa cea mai activă, dar de asemenea şi cea mai desăvârşită în fericire.

6. Atunci când, primăvara, copiii unui tată văd înfloriți cireşii, prunii, perii şi merii, ei se bucură desigur, dar ar vrea mai degrabă să vadă şi să guste fructele, decât să admire doar frumusețea florilor, însă înțeleptul tată le spune copiilor nerăbdători: «Aveți răbdare, micuții mei dragi. Toate vin la timpul lor în această lume rânduită de Dumnezeu, şi toate ajung să se coacă! Aşteptați doar, şi în câteva luni aceşti pomi, astăzi înfloriți, vor fi plini de fructe coapte şi dulci, iar noi le vom gusta împreună cu Tatăl Ceresc.» Şi copiii se liniştesc.

7. Aşa că fiți şi voi liniştiți, chiar dacă nu vedeți încă peste tot pe acest pământ fructele foarte coapte ale învățăturii Mele. Ele vor veni la timpul lor. Căci vă dați seama că nu am semănat în zadar printre voi sămânța vie a Cuvântului Meu. Dar ea nu poate ajunge la maturitatea deplină de pe o zi pe alta.

8. Şi dacă unui arbore îi trebuie, conform Ordinii Mele, un anumit timp pentru aceasta, cu atât mai mult îi va trebui unei lumi întregi! Căci nu este suficient pentru o lume să existe în spațiul cel mare al eterului ca o enormă îngrămădire de pietre, de pământ şi de apă; o asemenea masă ar fi absolut moartă, şi nimic nu ar putea să crească şi să trăiască pe ea. Pentru a

purta şi a hrăni viaţa, o lume trebuie mai întâi să fie vie, şi, pentru aceasta, ea trebuie să-şi fi desăvârşit formarea sa organica prin tot felul de influenţe şi de procese, asemenea unui mare animal.

9. Este adevărat că un corp ceresc în devenire, asemenea unui embrion în pântecul matern, înglobează deja toate condiţiile unei forme de viaţă animale şi organice perfecte, dar, la început, aceste forme sunt cumva amestecate într-un mod haotic, şi abia treptat se vor ordona pentru a forma un tot organic viu. Cât despre modul în care se petrece această organizare, doar Eu, care sunt Marele Ordonator a toate câte există, îl cunosc. Dar veţi înţelege şi voi aceste aspecte când veţi fi desăvârşiţi în Spirit.

10. Acesta expunere cât se poate de clară şi de simplă a diferitelor perioade de formare a Pământului vă permite să mai trageţi şi o altă concluzie, şi anume, care este adevăratul motiv pentru care Moise a împărţit Creaţia în şase «zile».

11. Aceste şase zile sunt cele şase perioade descrise mai sus, pe care orice fiinţă creată trebuie să le traverseze, mai întâi din punct de vedere natural, şi apoi – aşa cum este în cazul omului -, din punct de vedere moral şi spiritual, pentru a atinge maturitatea şi desăvârşirea.

12. Doar după aceea vine cea de-a şaptea perioadă, a odihnei, care este preafericita viaţă eternă. Iar această a şaptea perioadă se numeşte perioada de odihnă, pentru că nicio constrângere, nicio judecată şi nicio angoasă nu mai apasă asupra Spiritului perfect şi pentru că fiinţa lui, a dobândit pentru totdeauna cunoaşterea perfectă şi puterea liberului-arbitru absolut.

13. Spune-mi acum, dragul meu Marcu, cum ai înţeles explicaţia Mea?”

Capitolul 74

Despre evoluţia morală a pre-adamiţilor

1. Încă uimit, Marcu a spus: „Doamne şi Învăţătorule etern, am înţeles desigur bine - şi sper că şi toţi ceilalţi - explicaţia pe care ne-ai oferit-o cu divină generozitate, dar bineînţeles că nu se poate vorbi în cazul nostru despre o adevărată înţelegere profundă, tocmai pentru că ne lipseşte ceea ce ai precizat Tu Însuţi. Totuşi, avem acum despre aceste aspecte o viziune destul de clară, mai bine-zis ştim de-acum înainte ce să credem despre relicvele descoperite în adâncurile pământului, precum şi cum au ajuns ele acolo prin numeroasele frământări periodice ale solului şi prin migraţiile ulterioare ale mărilor, şi apoi, cel puţin în ceea ce mă priveşte, am priceput ce înţelegea marele profet Moise prin «cele şase zile ale Creaţiei». Aceasta ne este de ajuns pentru moment, şi putem să fim liniştiţi până ce vom afla mai multe prin desăvârşirea noastră întru Spirit. Totuşi, înţeleg de asemenea că aceasta este o învăţătură destinată unui număr mic de oameni şi că aşa va fi întotdeauna.

2. Dar mai rămâne o ultimă întrebare, cel puţin pentru mine. Îmi îngădui Tu, Doamne şi Învăţătorule, să Te mai deranjez încă o dată?”

3. Eu am spus: „Ştii deja că te voi asculta bucuros! Vorbeşte deci.”

4. Romanul Marcu: „Doamne şi Învăţătorule, pre-adamiţii despre care ne-ai vorbit, deşi înzestraţi doar cu o inteligenţă instinctivă şi cu un liber-arbitru redus, trebuie să fi avut şi ei un suflet, care trebuie să fie nemuritor, chiar dacă este supus transformării. Ce s-a petrecut, mai exact, cu aceste suflete? Unde sunt ele? Ce au devenit ele în cea de-a şasea perioadă şi ce se va petrece în viitor cu ele? Întrebarea mea ar putea să pară prea îndrăzneaţă şi nechibzuită; dar pentru că eu sunt un roman însetat de cunoaştere, şi nu un evreu adormit, Te rog să-mi răspunzi pe scurt la această întrebare.”

5. Eu am spus: „Da, de ce nu? Avem încă destul timp. Ascultă-Mă bine: la fel cum sufletele pietrelor, ale plantelor şi ale animalelor pot să supravieţuiască şi, eliberate de materie, să se unească pentru a deveni chiar suflete omeneşti, iar apoi - odată încarnate într-un trup

omenesc -, oameni veritabili, tot astfel, sufletele pre-adamiților supraviețuiesc și ele, în același fel în care trăiesc etern în spațiul infinit al Creației sufletele oamenilor de pe alte planete.

6. În lumea spiritelor, aceste suflete sunt aduse la o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu, a puterii și a înțelepciunii Sale, pe o altă mare planetă, adică pe solul spiritual care corespunde lumii lor, unde ele sunt foarte fericite, și pot deveni chiar și mai fericite. Dar ar fi cu totul inutil să îți explic unde se găsește această mare planetă în marea noastră teacă globală, pentru că nu vei putea să o percepi prin simțurile tale, și nici nu s-ar pune problema să te convingi în această viață prin tine însuți, că este așa cum îți spun, în afară de cazul că vei atinge renașterea completă în Spirit. Până atunci, trebuie să te mulțumești cu ceea ce îți spun Eu: sunt multe lăcașuri în casă Tatălui Meu! Într-o bună zi, în Împărăția Mea, vei vedea cu claritate toate acestea. M-ai înțeles?"

7. Marcu: „Da, o Doamne și Învățătorule. Dar încă o întrebare; căci una decurge din cealaltă.

8. Acest Pământ era, încă din timpul pre-adamiților, micul centru vital despre care ne-ai vorbit, în inima Marelui Om al Creației?"

9. Eu am spus: „Chiar dacă nu pe deplin în realitatea concretă, totuși, ca determinare, exista. Concret era în acele vremuri îndepărtate un alt corp ceresc, ai cărui locuitori au degenerat în cel mai mare orgoliu și în deplina uitare de Dumnezeu, iar cei care mai credeau în El nu îl respectau, îl sfidau și, în orbirea lor, căutau să-L înlăture de pe tronul eternei Sale măreții. Ei îl căutau, și niște filozofi malefici au pretins că El locuia în centrul planetei lor și că trebuiau să sape niște tuneluri pentru a-L prinde și a-L întemnița. Ei au săpat în acel pământ găuri atât de adânci, încât mulți dintre ei au pierit acolo.

10. Când le-am trimis mesageri pentru a-i avertiza, ei i-au sugrumat și nu s-au îndreptat. Iată de ce am permis ca această planetă să fie sfărâmată în mii de bucăți! Aceasta s-a petrecut la mijlocul celei de-a șasea perioade a Pământului nostru, care a devenit atunci centrul vital al marelui Om al Creației. Vom vorbi mai detaliat unde anume se afla acest corp ceresc care gravita la rândul său în jurul Soarelui. Dar trebuie mai întâi să ne aducă Lazăr vin proaspăt, după care vom mai vorbi."

Capitolul 75

Despre vin. Informații despre planeta distrusă

1. Lazăr a mers împreună cu câțiva servitori și a adus vin proaspăt tras care era delicios. Ne-a umplut carafele și am băut cu toții. Fiecare s-a simțit întărit și într-o dispoziție excelentă, și toți M-au lăudat pentru că am creat pe acest pământ lucruri atât de bune și de întăritoare.

2. Eu le-am spus: „Da, da, un asemenea vin este o băutură întăritoare, dar numai atunci când este băut cu măsură! Pentru cel care bea fără măsură și se îmbată, el nu mai este deloc întăritor, ci îi slăbește toată ființa. Astfel încât, beți din această băutură cu moderație și în numele Meu, și ea vă va întări pentru viața veșnică a sufletului; însă folosirea ei în exces trezește spiritul rău al lascivității și al desfrâului. Și acest spirit, departe de a întări sufletul, îl ucide față de Spiritul adevăratei vieți din Ceruri și face aproape imposibilă renașterea sufletului în Spiritul Divin. Nu uitați aceasta!"

3. Eu nu le-am spus toate acestea numai de dragul adevărului, căci mai vorbisem despre așa ceva și alte dați, ci pentru că Iuda Iscarioteanul, bând cu lăcomie, se ameți bine. Dându-și seama de aceasta, el s-a ridicat de la masă și a ieșit afară să se plimbe prin Betania.

4. După ce el a ieșit, ucenicul Andrei a spus: „Chiar mă bucur că a plecat; căci de câtva timp mi se pare că este din ce în ce mai dubios, iar învățăturile Tale și marile Tale miracole

nu-l mai impresionează deloc. El nu are nimic de câştigat şi, totuşi, nu vrea să ne părăsească! De-aş avea puterea Ta, Doamne, de multă vreme el nu ar mai fi printre noi!”

5. Eu am spus: „ Bine, dar are şi el liber-arbitru, care îi permite să rămână sau să plece unde vrea şi când vrea. Aţi văzut bine că Eu le permit chiar şi diavolilor să-şi urmeze voinţa; aşa încât, îi permit şi acestui om, care este un diavol printre noi, să rămână sau să plece; căci orice om şi orice spirit este perfect liber din partea Mea, iar propriile sale acţiuni îi vor aduce răsplata. Fiecare este liber să aleagă să devină un înger sau un diavo1. Dar să nu mai vorbim despre aceasta, căci avem altele de discutat.

6. Am văzut că, la începutul celei de-a şasea perioade, o planetă a fost distrusă din interior, iar planeta noastră a devenit, odată cu epoca lui Adam, centrul vital al Marelui Om al Creaţiei. Acum o să vă descriu starea acestei lumi distruse - cum era ea odinioară şi cum este astăzi. Vă voi explica de asemenea care era odinioară relaţia acestui Pământ cu Marele Om, după corespondenţele spirituale, bineînţeles, şi nu raportat la realitatea materială. Dar, cum aceasta nu se poate explica doar în cuvinte, fără o reprezentare prin imagini, o să vă arăt, în miniatură, Soarele, împreună cu toate planetele sale. Privindu-le, veţi înţelege cu uşurinţă cuvintele Mele, aşa încât, fiţi cu toţii foarte atenţi!”

7. Deîndată ce am isprăvit aceste cuvinte, o sferă cu diametrul cât lăţimea unei palme a apărut în aer, reprezentând Soarele. Apoi, toate planetele au fost reprezentate împreună cu lunile lor, păstrându-se cât mai exacte posibil raporturile dintre mărimile lor şi distanţele dintre ele, căci, bineînţeles, sala era prea mică pentru a le reprezenta în mod exact după adevăratele proporţii, aşa cum erau la începutul celei de-a şasea perioade, atunci când planeta distrusă mai exista încă, împreună cu cele patru luni ale sale. Am explicat tuturor poziţia planetelor, le-am numit atât în limba ebraică, cât şi în greacă, şi ei au văzut între Marte şi Jupiter planeta respectivă şi cele patru luni rotindu-se în jurul ei. Prin mărimea ei era asemănătoare lui Jupiter, dar avea mai mult pământ solid şi un strat atmosferic mai gros, şi de asemenea o foarte mare înclinare a polilor, deci o orbită mai oblică în jurul Soarelui.

8. Atunci când toţi au înţeles bine toate acestea, Eu am continuat: „Vedeţi, aceasta era situaţia cu aproape patru mii de ani în urmă. Atunci a survenit distrugerea acestei planete. V-am spus cum şi de ce. Acum vedeţi ce a devenit această planetă după distrugerea ei.”

9. Ei au privit planeta, care era acum sfărâmată într-o mulţime de bucăţi destul de mari. Doar cele patru luni erau încă întregi, dar, pierzându-şi planeta centrală, ele intraseră într-o mişcare dezordonată şi se îndepărtaseră din ce în ce mai mult unele de altele, căci primiseră un impuls considerabil prin sfărâmarea planetei principale.

10. Cât despre bucăţile planetei, ele se răspândiseră în spaţiul foarte întins dintre orbitele lui Marte şi Jupiter. O mare cantitate de sfărâmături mai mici ajunseseră chiar dincolo de aceste două orbite, unele căzuseră pe Jupiter, altele pe Marte, altele chiar pe Pământ, Venus, Mercur şi, de asemenea, pe Soare.

11. Domnul nostru Iisus Hristos: „În timpul exploziei acestei planete, locuitorii ei, ce aveau trupuri gigantice, au fost sfârtecaţi şi o mare parte din ei proiectaţi în spaţiu, la fel ca şi celelalte creaturi.

12. În urma exploziei, întinsele mări ale acestei planete - împreună cu vieţuitoarele lor de toate speciile - s-au divizat şi ele în părţi mai mici sau mai mari, dintre care unele, de mai multe leghe diametru, înglobează în ele chiar şi întinderi de pământ şi poartă încă pe ele numeroase animale. Cât despre cele patru luni, creaturile lor trăiesc încă, dar sunt în mare parte degenerate, şi la fel şi pe bucăţile mai mari ale planetei, dar starea de degenerare a vieţuitoarelor este mult mai avansată; pe sfărâmăturile mai mici nu mai există niciun fel de viaţă organică, în afară de cea a descompunerii şi a lentei disoluţii.”

Capitolul 76

Despre locuitorii planetei distruse

1. După ce le-am arătat şi explicat toate acestea celor prezenţi, romanul Marcu Mi-a spus: „O, Doamne şi Învăţătorule, trebuie să fi fost cu adevărat îngrozitor pentru locuitorii acelei planete! Cred că au pierit cu toţii disperaţi! Dar ce s-a petrecut cu sufletele lor?”

2. Eu am răspuns: „Fără îndoială că a fost o catastrofa îngrozitoare pentru aceşti oameni, dar a fost vina lor. Ei fuseseră învăţaţi, atenţionaţi şi mustraţi mult timp, şi li se arătase ce îi aştepta. Dar ei luau toate acestea drept năluciri şi născociri ale clarvăzătorilor, care amăgeau poporul credul doar cu scopul de a obţine prestigiu şi beneficii materiale. Mai-marii lumii nu numai că nu-i credeau, dar îi şi persecutau în toate modurile posibile, inclusiv prin foc şi sabie, şi până la urmă chiar s-au opus într-un mod atât de violent la tot ce avea o cât de mică aparenţă spirituală, încât ajunseseră să ucidă fără milă pe oricine îndrăznea să afirme cu voce tare sau în scris ceva ce se referea, fie şi de departe, la cele spirituale. Astfel că nu a mai fost posibilă stăvilirea în vreun fel a orgoliului şi a cruzimii neînduplecate a acelor oameni.

3. Aceşti oameni erau foarte inventivi în cele lumeşti, şi ei descoperiseră, acum multe mii de ani tereştri, un fel de pulbere explozivă, care, atunci când lua foc, distrugea totul. Dacă aţi pune zece mii de livre din această pulbere malefică într-o cavitate situată la câteva mii de stânjeni adâncime sub Muntele Libanului şi i-aţi da foc, ea s-ar aprinde toată dintr-o dată, şi ar rupe acest munte înalt în nenumărate bucăţi - ceea ce hanoniţii de dinainte de Noe au şi făcut cu unii munţi[9], deschizând astfel zăgazurile apelor subterane şi înecându-se în ele.

4. În acest mod îşi duceau viaţa oamenii acelei planete astăzi distruse, folosindu-se de astfel de invenţii inspirate de demoni. Jocul lor diavolesc a întrecut în final orice măsură. Ei purtau războaie unii împotriva altora, fiecare săpând din ce în ce mai profund şi pe o distanţă mai mare pe sub ţara celuilalt şi umplând tunelurile cu mari cantităţi din această pulbere explozivă. Şi când după aceea îi dădeau foc, prin vreun artificiu oarecare, o întreagă ţară era distrusă. Mergând tot mai departe cu aceste acţiuni distrugătoare, ei au făcut găuri din ce în ce mai adânci în măruntaiele marii lor planete - care era aproape de două mii de ori mai mare decât pământul -, şi au coborât până la urmă atât de adânc, încât cavităţile profunde ale planetei, în mod natural ocupate de materia focului central, s-au aprins într-un mod violent, iar focul a ţâşnit în toate direcţiile. Puterea acestui foc central a dislocat întreaga planetă şi a făcut-o să explodeze, ceea ce a însemnat sfârşitul acestor oameni, împreună cu pământul lor.

5. Eu ştiam desigur foarte bine că se va petrece astfel, şi de aceea am prevăzut ca această planetă a voastră să devină ceea ce ea a devenit acum. La începuturi, Pământul corespundea celei din urmă şi celei mai umile dintre părţile corpului omenesc, mai precis, celei mai mici extremităţi nervoase a pielii degetului mic de la piciorul stâng - desigur, nu printr-o localizare spaţială, ci, aşa cum am spus, prin poziţia sa umilă din punct de vedere spiritual -, şi astfel îi poartă el în prezent pe adevăraţii Mei copii, care trebuie să se conformeze Voinţei Mele revelate lor şi să-şi structureze întreaga conduită şi educaţie pe baza acesteia.

6. Totuşi, chiar şi din punct de vedere fizic, există o legătură şi o corespondenţă între importantul punct al inimii şi această umilă extremitate nervoasă a pielii degetului mic de la piciorul stâng, şi de aceea putem spune, mai ales din punct de vedere al umilinţei spirituale, că acest pământ, care iniţial corespundea în Marele Om al Creaţiei unui mic nerv al piciorului, este de acum înainte şi va rămâne, prin voi, care aţi devenit copiii iubirii şi ai înţelepciunii Mele, centrul vital al inimii Marelui Om. Dar el va putea de asemenea să rămână astfel şi din punct de vedere fizic, pentru o perioadă de timp pe care nu aţi putea-o concepe, chiar dacă mari transformări se vor petrece pe suprafaţa lui. Căci urmaşii voştri îndepărtaţi vor redescoperi, la rândul lor, pulberea malefică explozivă, precum şi numeroase alte instrumente de dis-

[9] Despre perioada aceea, vezi „Casa (Gospodăria) Domnului”, de Jakob Lorber, n. r.

trugere, şi îi vor provoca Pământului o mulțime de dezastre; dar Providența Mea îi va împiedica să coboare în interiorul planetei, până la adâncimi prea mari.

7. Aşadar, Eu nu îi voi lăsa niciodată orfani pe copiii Mei pe acest pământ şi voi rămâne alături de ei în Spirit până la sfârşitul timpurilor, şi de aceea Pământul nu va mai suferi niciodată o distrugere similară; dar vor exista cu siguranță distrugeri şi devastări locale, care le vor cauza oamenilor multă spaimă şi disperare şi mulți se vor prăpădi de frică în aşteptarea plină de spaimă a ceea ce s-ar mai putea abate asupra Pământului. Dar ei înşişi vor fi cauza a tot ceea ce li se va petrece.

8. V-am dezvăluit astfel cum a fost, la vremea ei, cu această planetă, acum distrusă, şi ce reprezintă planeta voastră. Acum întrebați-vă dacă ați înțeles totul bine."

Capitolul 77

Parabole despre Împărăția lui Dumnezeu

1. Romanul Marcu a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, pentru mine cel puțin totul este clar acum; dar îmi şi dau seama foarte limpede că oamenii care vor auzi toate acestea nu le vor înțelege; căci pentru aceasta sunt necesare cunoştințe prealabile extraordinare! Desigur, nouă ne este uşor, celor care ne găsim în prezența Ta, pentru că Tu, grație atotputerii, iubirii şi înțelepciunii Tale, poți să ne prezinți totul în aşa fel încât să înțelegem chiar şi lucrurile cele mai uimitoare; dar noi nu suntem capabili de aşa ceva, şi vom avea aşadar foarte mari greutăți în a-i face pe oameni să poată să conceapă aceste minuni."

2. Eu am spus: „Aceasta nu contează prea mult; pentru că Eu v-am făcut aceste dezvăluiri doar pentru ca voi să înțelegeți mai bine Împărăția lui Dumnezeu. Iar celor care, mai târziu, vor avea nevoie să înțeleagă mai bine tainele Împărăției lui Dumnezeu şi lucrările Mele, Spiritul Meu le va revela aceasta şi îi va conduce în tot adevărul şi în toată înțelepciunea. Cât despre ceilalți, este suficient dacă ei cred în Mine şi acționează după poruncile Mele. Căci, adevăr vă spun, mulți sunt chemați în Împărăția lui Dumnezeu, dar puțini sunt cei aleşi, cărora le va fi dat să îi înțeleagă tainele.

3. Dar dacă voi le înțelegeți, între voi şi Mine se stabileşte o legătură autentică, şi, prin aceasta, cu toți ceilalți oameni, şi astfel Eu sunt în voi, iar voi sunteți în Mine, şi mai mult nu trebuie deocamdată.

4. Împărăția lui Dumnezeu este ca un bob de muştar, care este desigur una dintre cele mai mici grăunțe, dar, dacă îl semănăm într-un sol bun, el va deveni curând un veritabil arbust, în ramurile căruia păsărelele cerului vor veni şi-şi vor face cuib.

5. Iar Cuvântul Meu este la fel ca acest mic grăunte. Plantați-l în inimile cele bune ale oamenilor, şi el va încolți curând în ei şi va creşte până va deveni un copac, în crengile căruia vor sălăşlui cele mai luminoase, cunoştințe ale Cerului.

6. Împărăția Mea poate fi comparată cu o femeie care, pentru a face pâine, pune trei măsuri de făină şi doar puțină drojdie; dar atunci când ea frământă aluatul, această puțină drojdie ajunge pentru toată pâinea. Vedeți voi, Cuvântul Meu este ca această mică fărâmă de drojdie, care, chiar dacă este amestecată cu foarte multă făină, este totuşi suficientă pentru a face aluatul să dospească! Aşa încât, nu dați oamenilor, în numele Meu, decât ceea ce este necesar la început, iar Cuvântul Meu va face apoi el însuşi restul.

7. Cel căruia i se naşte un copil nu are nevoie să se îngrijească decât de sănătatea acestuia; însă creşterea lui depinde doar de Mine.

8. Când veți transmite învățătura Mea oamenilor, în tot adevărul, aşa cum v-am dat-o Eu, ajutați-i să-şi dea seama că nu vor putea culege fructele acesteia dacă nu-şi vor întoarce cu totul inima de la iubirea pentru lume şi pentru bogățiile ei; căci iubirea pentru lucrurile acestei

lumi este un nor opac ce se interpune întotdeauna între vederea sufletului şi lumina din Ceruri!

9. De aceea, slaba licărire care provine de la pura lumină celestă strălucitoare, care se află în spatele acestui nor opac, nu dă majorității oamenilor decât o foarte vagă idee asupra aspectelor superioare şi supranaturale; şi, pentru că acest nor nu numai că nu dispare, dar devine din ce în ce mai opac, adesea chiar până la negru, ei nu înțeleg nimic din pura înțelepciune cerească, şi sunt deci fără încetare măcinați de griji, spaimă şi de frici; ei cred în tot felul de prostii şi caută mângâiere şi uşurare la idolii cei fără viață şi la preoții lor, pentru că nu pot primi adevărata mângâiere divină, atâta vreme cât acest nor se menține nestingherit între viziunea sufletului lor şi soarele celest.

10. Căci, în această situație, omul este asemenea unui drumeț care călătoreşte pe o vreme cenuşie şi mohorâtă, când munții şi văile sunt cuprinse de o ceață groasă. Cu toate că peisajul sublim există, el a devenit invizibil din cauza ceții; adevărata sa imagine nu mai ajunge la ochii călătorului, iar el nu poate să aibă deci nicio idee despre - şi nici măcar să-şi imagineze - ceea ce îi este ascuns de ceața cea groasă. El zăreşte desigur drumul, iar reperele abia vizibile îi indică faptul că trebuie să fie drumul cel bun. Dar întâlneşte adesea şi drumuri lăturalnice, care îl umplu din nou de teamă şi de nelinişte, pentru că nu poate să ştie cu siguranță care este drumul cel bun. El aşteaptă să vadă dacă nu-i apare vreun alt drumeț în întâmpinare sau dacă nu vine cineva în urma lui. Şi, într-adevăr, mai vin şi alții, care se află însă în aceeaşi situație precum cel care aşteaptă ghidare de la ei. Unul crede că drumul din mijloc este cel care conduce în locul dorit; altul spune că drumul bun este cel din stânga; un al treilea afirmă contrariul, şi un al patrulea soseşte şi spune: «Niciunul dintre noi nu se descurcă, aşa că mai bine să ne întoarcem de unde am plecat şi să aşteptăm să se împrăştie ceața; o să putem după aceea să ne reluăm călătoria în siguranță.»

11. Această parabolă vă arată foarte clar în ce mod se îndreaptă marea majoritate a oamenilor de astăzi către Împărăția lui Dumnezeu!

12. Norul iubirii pentru lume ascunde ochilor sufletului mirificele ținuturi, câmpii, munți, văi, grădini şi oraşe, pâraie, râuri, fluvii, lacuri şi mări ale glorioasei împărății eterne. Şi, pentru că Eu am făcut să se risipească această ceață din voi, este de datoria voastră să faceți şi voi la fel cu cei cărora le veți anunța Cuvântul Meu; căci, dacă veți neglija această îndatorire, vă veți construi casele pe nisip, iar ele, în loc să reziste atunci când vor veni furtunile, ploile şi inundațiile, se vor prăbuşi şi vor fi luate de apele nemiloase.

13. Dar dacă, răspândind Cuvântul Meu, veți înlătura acest nor, veți zidi pe stâncă, iar ploile, furtunile şi inundațiile vor veni degeaba, căci ele nu vor putea clinti casele voastre zidite pe stâncă.

14. Vedeți voi, nimeni nu poate să slujească la doi stăpâni, care sunt duşmani; trebuie să alegi să rămâi fie cu unul, fie cu celălalt, şi, făcând aceasta, să devii prieten pentru unul şi duşman pentru celălalt! Aşa încât, nimeni nu poate să slujească lumea şi bogățiile ei moarte, şi în acelaşi timp să slujească şi Împărăția cea vie a lui Dumnezeu, căci aşa ceva este imposibil.

15. De aceea, cel care vrea să slujească Împărăția lui Dumnezeu trebuie să alunge din inima sa împărăția lumii! Cum să faceți aceasta, v-am arătat deja adeseori, nu numai prin cuvinte clare şi vii, ci şi prin tot felul de fapte. Faceți astfel, şi veți culege multe roade bune!

16. Recolta va fi una foarte bogată şi mult grâu este gata de secerat, dar sunt încă foarte puțini secerători. Aşa încât, rugați-L pe Domnul Secerişului ca să tocmească mulți secerători pentru recolta Sa!

17. Din toate acestea, veți putea cu siguranță să înțelegeți ce aveți de făcut atunci când veți răspândi învățătura Mea printre oameni; cea mai mare parte din învățătură şi aspectele extraordinare nu trebuie să le spuneți oricui, ci doar acelora care vă vor continua munca spirituală. Ceea ce v-am spus Eu acum ca regulă de conduită să le spuneți şi acelora care vor continua misiunea pe care v-am încredințat-o, şi totul va fi bine! Ați înțeles cu toții?"

Capitolul 78

Despre importanța propriului exemplu

1. Romanul Marcu a răspuns atunci împreună cu Agricola: „Doamne şi Învățătorule, fără îndoială că Te-am înțeles, şi vedem bine că înlăturarea acelui nor al ataşamentului pentru lume este o condiție indispensabilă pentru orice om care vrea să aibă certitudinea că va putea intra într-o bună zi în împărăția Ta; dar mi se pare că tocmai înlăturarea acestui nor al iubirii pentru lumesc, care se interpune cu obstinație între viziunea sufletului şi Împărăția lui Dumnezeu, va crea cele mai mari dificultăți, şi aceasta, din nenumărate motive.

2. În primul rând, pământul exercită şi va exercita pentru oamenii mai tineri şi mai sănătoşi trupeşte, ale căror nevoi de subzistență sunt asigurate, o mare putere de atracție prin diversitatea plăcerilor pe care le oferă, deoarece un astfel de om nu are nicio idee despre splendoarea unei Împărății a lui Dumnezeu interioare, care nici nu a început să încolțească în el, idee pe care, de altfel, cu atât mai puțin i-o poate trezi educația sa lumească, oricât de morală ar fi ea.

3. Atunci când îi vom spune acestui om că trebuie să se detaşeze de toate frumusețile pământului, pentru că o astfel de iubire pământească îi ascunde, asemenea unei ceți dese, splendoarea supremei şi eternei Împărății a lui Dumnezeu şi o face inaccesibilă privirilor sufletului său, nu va răspunde el oare: «Bine, dar, arătați-mi aceste splendori, şi voi întoarce spatele splendorilor pământului!»? Cum vom îndepărta noi ceața lumii la acest om, care, la urma urmelor, are dreptate în felul său?

4. Dar trebuie să avem în vedere că niciun copac nu poate fi doborât dintr-o singură lovitură, oricât de ascuțit ar fi toporul - însă cu timpul vor veni şi rezolvările! Dar mai există şi marea mulțime a celor care depind în totalitate de rangul lor lumesc: mai întâi preoțimea, apoi cei din administrația statului, şi, în fine, ostăşimea, care de multe ori manifestă multă cruzime, în cazul tuturor acestor mari mulțimi de oameni, norul ataşamentului pentru lume este adeseori o masă, densă şi întunecată. Cum să îl înlături? Ca să nu mai vorbim de servitori şi de sclavi, care sunt şi ei oameni, dar care au de obicei o educație cu mult sub nivelul comun. Şi dacă până şi în rândul majorității evreilor această muncă va fi atât de dificilă, ne imaginăm cum va fi ea în cazul celorlalte popoare ale Pământului! Dar, din moment ce această primă sarcină, oricât de grea ar fi, este totuşi esențială, mai explică-ne un pic, Te rugăm, Doamne şi Învățătorule, cum trebuie să procedăm pentru a nu munci în zadar."

5. Eu am spus: „Ştiu mai bine decât oricine că această sarcină nu este uşoară şi că vă va costa multe eforturi şi multe sacrificii înainte să apară rezultatele dorite; dar Eu vă dau şi mijloacele şi instrumentele necesare pentru ca să o puteți îndeplini, acolo unde este posibil, aşa cum fac şi Eu acum cu voi. Mai mult decât am Eu Însumi nu vă pot da! Spiritul Meu vă va face să vedeți limpede, în voi înşivă, la timpul şi la locul potrivit, ce veți avea de făcut pentru a aduce oamenii în starea necesară primirii Împărăției lui Dumnezeu.

6. Astfel oamenii vor deveni conştienți de ceea ce le lipseşte, şi vor face atunci mari eforturi pentru a atinge ceea ce ei vor fi perceput la voi. Aici Eu spun ca şi voi, romanii: exempla trahunt ('propriul exemplu impulsionează') - Căci atunci când un om, văzându-vă, va înțelege ce înseamnă să ai Împărăția lui Dumnezeu, va veni în mod sigur să vă întrebe cum ați ajuns la ea. Vă va fi deci uşor să vorbiți, iar cuvintele şi acțiunile voastre vor face curând să se risipească ceața de care vorbeam, la fel cum cuvintele şi acțiunile Mele au risipit-o în cazul vostru!

7. Nu vă cer nicidecum să nivelați toți munții şi toate dealurile într-un an sau într-o zi. Ajunge ca fiecare dintre voi să facă ceea ce poate, cu bunăvoință şi bună-credință; cât despre restul, mă voi ocupa Eu Însumi. Desigur, nu o să vă cer mai mult decât pot Eu Însumi să fac,

ținând cont de liberul-arbitru al oamenilor! Nu ar fi o nebunie din partea unui tată viguros să le ceară copiilor săi, care sunt încă slabi, să poarte poveri mai grele decât cele pe care le poartă el? Eu vă spun vouă - iar voi înşivă veți experimenta aceasta: Jugul pe care Eu îl pun pe umerii voştri este blând, iar povara Mea este uşoară.

8. În ciuda a tot, lumea nu va accepta aşa uşor să-şi părăsească falsa ei lumină, iar atunci când mulți vor fi dobândit deja din plin Lumina Cerurilor, se vor purta lupte foarte aprige împotriva acestei pure Lumini a cerurilor şi mult sânge nevinovat va fi vărsat. Totuşi, în cele din urmă, Împărăția lui Dumnezeu va triumfa definitiv pe acest pământ, iar falsa lumină a lumii va pieri şi îşi va pierde orice valoare, la fel ca aurul fals şi argintul fals în ochii unui cunoscător.

9. Desigur, Eu nu le-am interzis niciodată oamenilor să se bucure de plăcerile şi frumusețile pământului; dar ei trebuie întotdeauna să păstreze în inimă gândul către Acela care a făcut pământul să fie atât de frumos, şi astfel ei vor fi întăriți. Căci cel care priveşte într-un mod corect operele lui Dumnezeu poate să se şi bucure de ele. Cei care iubesc frumusețea naturii terestre sunt fără îndoială oameni buni, pe care este uşor să-i pregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu.

10. Dar este dificil să-i aduci la Lumină pe iubitorii bogățiilor moarte, prietenii lui Mamona. Aceasta se vede în cazul fariseilor, precum şi în cazul altor evrei bogați şi al numeroşilor negustori şi cămătari. A le predica Împărăția lui Dumnezeu acestor oameni este ca şi cum ai vrea să îi faci albi pe negri. Oamenii de acest fel sunt asemenea porcilor, nu trebuie să le dați niciodată drept hrană perlele Cerului.

11. Căci, după moartea lor fizică, acest gen de oameni vor trebui mai întâi să îşi spele păcatele lor grave pe Luna[10] cea pustie, rămânând departe de Împărăția lui Dumnezeu, căci nu le va fi niciodată permis să intre în Noul Ierusalim. Oamenii care nu au niciun fel de dragoste pentru Dumnezeu, nici pentru aproapele lor, nu au în ei Împărăția lui Dumnezeu, şi trebuie să rămână în întunericul falsei lor lumini. Luna va fi sălaşul lor, şi numai acea față a sa care este permanent întoarsă către materia acestei lumi.

12. Ceea ce vă spun aici este nou pentru voi, dar este adevărat; poate voi mai spune câteva cuvinte despre aceasta cu o altă ocazie, deşi nu-mi este deloc plăcut să vorbesc despre cocinile de porci şi despre casele de nebuni ale acestui pământ. Ați înțeles bine toate acestea?"

13. Toți Mi-au mulțumit pentru această învățătură şi apoi ne-am reluat locul la masă. În timp ce ne serveam cu pâine şi vin, Matei a consemnat cele spuse de Mine.

Capitolul 79

Cuvântul rostit şi acțiunea valorează mai mult decât cuvântul scris. Despre adevăratele şi falsele evanghelii

1. Ucenicul Ioan M-a întrebat dacă ar trebui să noteze şi el ceea ce a fost spus şi ceea ce se petrecuse până atunci, căci mai era încă timp.

2. Eu i-am spus: „Ceea ce a consemnat Matei este de ajuns; aceste aspecte nu sunt pentru popor, şi cu atât mai puțin pentru aceşti porci de oameni pe care i-am menționat. Şi, după ce Eu nu voi mai fi cu voi, veți avea destul timp să scrieți, inspirați de Spirit, ceea ce Mă vedeți acum că fac şi spun.

3. Căci, într-un viitor îndepărtat, Eu voi trezi şi alți servitori cărora le voi dicta în Spirit tot ceea ce s-a petrecut şi tot ce v-am învățat, de când a început învățătura Mea, şi ce am făcut cu voi, primii Mei ucenici, precum şi ce se va petrece mai târziu, şi multe alte lucruri; şi dacă Eu voi putea face aceasta într-un viitor îndepărtat, îmi va fi cu atât mai uşor să dictez

[10] Vezi „Luna" de Jakob Lorber, n. r.

condeielor voastre, prin Spiritul care este în voi, tot cea ce voi considera necesar să fie consemnat.

4. Dar, la început, nu va trebui să vă consacrați prea mult timp scrisului, ci mai mult cuvântului rostit, pentru ca oamenii să înțeleagă bine ceea ce le spuneți.

5. Odată ce ei vor fi înțeles aceasta şi se vor fi constituit comunități în numele Meu, veți putea desigur să le scrieți, atunci când vă veți afla la mare depărtare de ele. Dar nu veți avea voie să scrieți pentru comunitatea în care predicați; doar atunci când o veți părăsi, veți putea să-i lăsați un memoriu scris.

6. Totuşi, îndemnați-i cu sârguință pe cei din aceste comunități să nu practice, cu aceste scrieri pe care le veți lăsa, idolatria pe care o practică fariseii şi evreii cu cărțile lui Moise şi ale profeților; căci aceştia se prosternează în fața cuferelor Templului, unde sunt păstrate cărțile, adoră tăblițele Legii, şi cred că astfel Îl slăvesc pe Dumnezeu! O, ce nebuni orbi! Ce contează oare mai mult: să adori tăblițele Legii crezând că astfel Îl slăveşti pe Dumnezeu, sau să trăieşti respectând legile înscrise pe aceste tăblițe? Niciun templier nu o face cu adevărat pe aceasta din urmă, care este singura dreaptă; ci doar pe prima, care nu are nicio valoare. Pe aceasta ei o fac cu conştiinciozitate, pentru că cere de la ei un efort cu mult mai mic.

7. Dacă vă spun aceasta acum, o fac în primul rând pentru ca voi să vorbiți mai degrabă decât sa scrieți, şi pentru ca să nu se poată face mai târziu din noua Mea învățătură ceea ce templierii şi evreii fac din cărțile lui Moise, din tăblițele Legii şi din Profeți, atribuindu-le virtuți magice, pe care însă ele nu le-au avut niciodată. Voi toți, feriți-vă cât puteți de aşa ceva!

8. Dar mai există un motiv pentru care nu trebuie să scrieți prea mult deocamdată, şi anume, pentru ca să nu treziți la oameni, în aceste timpuri de început, o prea mare dorință de a scrie. Este de preferat ca oamenii să urmeze în faptă învățătura Mea, mai degrabă decât să o consemneze. Căci dacă spiritul scrisului se trezeşte prea devreme la ei, la foarte scurt timp după Mine veți vedea apărând nenumărate evanghelii, unele chiar în numele vostru, şi veți avea mult de furcă pentru a respinge toată această amestecătură de false profeții. De aceea, puteți desigur să vorbiți cât mai mult, dar să scrieți puțin. Va veni el şi timpul când va trebui să scrieți mult. Înțelegeți acum?"

9. Simon Iuda (Petru) a răspuns: „Doamne, nu ar fi totuşi mai bine, fie să nu scriem nimic, fie să consemnăm totul cu foarte mare exactitate, pentru ca să nu existe după aceea decât o singură Scriptură autentică din gura Ta, despre care să nu se poată face, pentru celelalte popoare, decât copii autorizate şi perfecte? Căci, în timp, cred eu, Cuvântul pe care îl predicăm va putea şi el să fie consemnat într-un mod incorect, şi un mare număr de false evanghelii vor putea să vadă lumina zilei în acest fel; atunci posteritatea nu va mai fi capabilă să recunoască adevărata Evanghelie, şi aceasta va produce cu siguranță tot felul de scindări."

10. Eu am spus: „Simon Iuda (Petru), nu contest părerea ta, şi nu spun că ea nu ar fi întemeiată; dar, pentru moment, cel mai bine rămâne ceea ce v-am sfătuit să faceți.

11. Oricât v-ați strădui, nu veți putea să împiedicați ca o mulțime de evanghelii ulterioare să apară de-a lungul timpului, alături de cea autentică, şi va fi întotdeauna dificil pentru urmaşi să stabilească dacă una sau alta dintre evangheliile care vor ajunge în mâinile lor este autentică sau nu.

12. De aceea trebuie, înainte de orice, să predicați Cuvântul Meu prin viu grai. Atunci adevărații credincioşi vor ajunge singuri la Cuvântul cel viu din Mine, şi nu vor mai avea nevoie să verifice dacă cutare sau cutare evanghelie scrisă este autentică.

13. Dar dacă, după plecarea Mea, vă veți mulțumi mai mult să scrieți decât să predicați, scrierile voastre vor fi în scurt timp copiate, cu tot felul de omisiuni sau adaosuri, iar oamenii vor ajunge astfel foarte repede să se întrebe dacă aceste scrieri provin cu adevărat de la voi şi dacă sunt autentice. Dacă, dimpotrivă, îi veți învăța voi înşivă, şi, în caz de nevoie, vă

veți manifesta prin miracole, nimeni nu se va întreba dacă sunteți chiar ucenicii Mei şi dacă cele rostite de voi provin de ia Mine.

14. Da, atunci când veți fi propovăduit adesea Cuvântul Meu, când veți fi botezat numeroşi oameni în numele Meu şi când mulți vor fi găsit astfel în ei înşişi Evanghelia cea vie, atunci, aşa cum v-am spus, veți putea să şi scrieți, pentru a aduce mărturie, prin scrierile voastre, pentru posteritate, că Eu am fost Însuşi Domnul şi Învățătorul vostru şi că voi ați fost ucenicii Mei. Dar aceste scrieri vor trebui să fie păstrate de către acele comunități în care, grație faptelor voastre, Evanghelia interioară vie se va transmite şi ea prin faptă din tată în fiu, nefiind doar ceva scris, şi unde veți rămâne înscrişi în inimile oamenilor ca mărturie eternă, nu numai ca apostoli ai Scripturii, ci şi ca unii care au lucrat cu adevărat.

15. Dacă o comunitate nu întruneşte aceste condiții, nu va trebui să-i încredințați păstrarea acestor scrieri; ele nu i-ar servi la nimic, pentru că descendenții săi, morți întru Spirit, nu ar mai fi capabili să verifice autenticitatea lor şi nici nu ar şti să recunoască falsitatea unei scrieri prin propria lor simțire, ci numai după vocea majorității celor din sfatul lor comunitar, care de regulă va fi orb, aşa cum se petrece acum la Templu cu fariseii şi marii-preoți. Dar ce pot să facă vocile tuturor oamenilor celor orbi împotriva unicului Adevăr? Eu vă întreb: dacă un om trezit şi luminat în sine însuşi spune Adevărul, ce va putea face o mulțime de voci ale unui sfat împotriva acestui unic Adevăr?

16. Nu există decât un singur Adevăr, şi el poate fi formulat şi demonstrat la fel de bine de un singur om sau de miliarde de îngeri. Şi dacă înțelepciunea lumească se opune acestui Adevăr, pentru că el nu convine intereselor sale pământeşti, va fi el prin aceasta mai puțin adevărat?

17. Chiar şi dacă minciuna este reprezentată prin nenumărate voci, de o mare majoritate de oameni, ea nu va deveni prin aceasta adevăr.

18. Aşa că, nu vă preocupați să ştiți dacă e mai bine să predicați sau să scrieți; căci Adevărul se va face cunoscut după roadele sale! Minciuna îşi construieşte casele pe nisip mişcător, dar Adevărul clădeşte pe stâncă, şi iadul nu va avea nicio putere împotriva lui; căci, la fel cum întunericul nopții nu va fi niciodată lumina zilei, aşa nici minciuna nu va deveni niciodată adevăr. Chiar dacă se vor scrie zece mii de false evanghelii, singura Evanghelie adevărată va rămâne întotdeauna cea care, aşa cum am promis, i se va revela într-un mod viu omului care va urma Cuvântul Meu în viața şi acțiunile sale - şi această Evanghelie vie va rămâne, până la sfârşitul timpurilor, singura piatră de încercare pentru a şti dacă o evanghelie este autentică sau falsă.

19. Va trebui deci să o recunoaşteți după roadele sale; căci ciulinii nu fac smochine, şi nici mărăcinii struguri! Şi se va recunoaşte cu uşurință prin aceasta cine este ucenicul Meu şi cine nu este. Ucenicii Mei şi ucenicii pe care ei îi vor avea se vor iubi unii pe ceilalți aşa cum vă iubesc Eu Însumi pe voi; dar falşii ucenici se vor urî cu siguranță, în mod deschis sau pe ascuns. Căci chiar acesta este fructul cel rău al minciunii, el se urăşte întotdeauna pe el însuşi, pentru că fiecare minciună refuză să fie întrecută de către celelalte, în timp ce Adevărul caută fără încetare ceea ce este asemenea lui şi-l iubeşte mereu mai mult, la fel cum o lumină nu întunecă niciodată o alta, ci o face chiar şi mai luminoasă, pentru a forma în final, împreună cu ea, o singură mare lumină foarte pură.

20. Lumina are aşadar o mare dragoste pentru lumină, dar minciuna urăşte minciuna şi se teme de trădătorii săi. Acesta este unul dintre principalele criterii pentru a distinge foarte bine, chiar şi cu ochii legați, adevărul de minciună!

21. Acesta este şi motivul pentru care va fi întotdeauna foarte uşor să deosebim adevăratele Evanghelii de cele false. Căci cele false se vor persecuta şi urî între ele, iar cele adevărate se vor iubi ca frații gemeni, se vor căuta şi se vor găsi fără efort.

22. Eu cred acum că v-am vorbit destul de clar, dragul Meu Simon Iuda (Petru), dar hotărăşte tu singur dacă M-ai înțeles bine."

23. Simon Iuda (Petru): „Încă o dată, Doamne, Te-ai exprimat cu o claritate extraordinară, şi cred că Te-am înţeles perfect în toate, la fel ca şi ceilalţi, fără îndoială. Dar, din cuvintele Tale luminoase, am mai înţeles şi faptul că la Tine nici măcar o singură întrebare nu rămâne fără răspuns. Şi este foarte bine aşa, căci altfel nu ai mai fi Domnul şi Învăţătorul din eternitate! Fie ca aceste cuvinte ale Tale să ne servească întotdeauna drept fir călăuzitor. Noi toţi îţi mulţumim pentru această învăţătură luminoasă."

24. Eu am spus: „Dar să vă ţineţi bine de ea, căci altfel veţi cădea înainte de a v-o fi însuşit."

Capitolul 80

Ungerea cu nard din Betania

1. Atunci, adresându-Mă din nou romanului Marcu, l-am întrebat dacă înţelesese şi el,

2. Marcu a răspuns: „Da, am înţeles! Totuşi, mă tot preocupă cele ce ne-ai spus despre Lună, care se pare că este un fel de închisoare pentru oamenii prea avizi de cele lumeşti. Ne-ai promis că ne vei mai spune şi arăta câte ceva despre acest subiect; aşa încât, Te rugăm să îţi ţii această promisiune pe care ne-ai făcut-o."

3. Eu am spus: „Aşa voi face, căci tot ceea ce Eu promit, îndeplinesc, dar încă nu este timpul, încă mai este lumină afară, căci soarele nu a apus; să aşteptăm să vină noaptea, cu stelele ei, căci atunci această explicaţie se va potrivi mai bine decât ziua, când ochii voştri sunt încă tulburaţi de imaginile acestui pământ. Pentru moment, vom găsi un alt subiect de conversaţie, în aşteptarea serii; iar la venirea serii, le vom face o vizită fariseilor şi cărturarilor noştri şi vom schimba câteva cuvinte cu ei."

4. Romanul Marcu a fost mulţumit de acest răspuns, iar noi am mai mâncat puţină pâine şi vin.

5. Ne odihneam astfel de vreo jumătate de ceas, când un servitor al lui Lazăr a intrat în încăpere, venind să ne spună că o tânără femeie foarte frumoasă, care tocmai sosise împreună cu doi servitori, dorea cu ardoare să îl vadă pe Domnul şi să-I vorbească. Slujitorul a întrebat dacă trebuia lăsată să între, sau mai bine să fie condusă în altă parte?

6. Eu am spus "O cunosc pe această femeie, lăsaţi-o să intre."

7. Servitorul a ieşit. Lazăr şi ucenicii M-au întrebat despre ce femeie este vorba.

8. Eu le-am răspuns: „O cunoaşteţi - pe Maria din Magdala, fata care azi-dimineaţă a fost la noi, la hanul de pe Muntele Măslinilor. Ea şi-a rânduit repede treburile casei şi s-a grăbit să se întoarcă; aşa încât, nimeni să nu se scandalizeze de venirea ei!"

9. Abia am pronunţat aceste cuvinte, că tânăra fată a şi intrat în încăpere, foarte frumos îmbrăcată şi împodobită. Căzând deîndată la picioarele Mele, ea a deschis o cutiuţă aurită plina cu nardul cel mai preţios, cu care Mi-a uns picioarele, căci era un foarte vechi obicei la evreii nobili, atunci când ei voiau să onoreze în mod special un descendent al unei case regale, să îi ungă picioarele cu ulei de nard.

10. Văzând aceasta, ucenicii Mei au început să şuşotească între ei: „Oare această femeie a înnebunit? Nardul ar fi putut să fie vândut cu o sută de dinari, care apoi ar fi putut fi împărţiţi săracilor - şi, în definitiv, Domnul nu are nevoie de astfel de dovezi de cinstire pământeşti!"

11. Privindu-i pe ucenicii care murmurau, Eu le-am spus: „Ce vă îngrijorează şi vă deranjează din nou? Veţi avea întotdeauna săraci printre voi, dar pe Mine nu Mă veţi avea întotdeauna printre voi, ca acum. Această femeie a procedat bine în ceea ce Mă priveşte, şi peste tot unde va fi predicată Evanghelia Mea, va fi menţionată şi această femeie şi acest eveniment! Eu sunt de multă vreme printre voi, iar voi nu mi-aţi oferit niciodată nici măcar un urcior cu apă curată ca să-Mi spăl picioarele! Şi această femeie, care azi-dimineaţă Mi-a spălat

picioarele cu lacrimile ei, s-a întors acum ca să Mi le ungă. De ce vă supărați? Din moment ce stă scris că Eu sunt un fiu al lui David, aceasta îmi dă cu siguranță şi dreptul să primesc o asemenea onoare regală!”

12. Nimeni nu a mai îndrăznit să răspundă nimic la aceste cuvinte, şi toți au lăudat fapta acestei femei.

13. În acest timp, femeia se ridicase şi voia să plece.

14. Dar Eu i-am spus: „Rămâi acum cu Mine, căci şi tu va trebui să aduci mărturie despre faptele Mele şi despre îndurarea Mea!”

15. Copleşită de bucurie, femeia a rămas, iar Lazăr a ospătat-o cu plăcere, ocupându-se totodată şi de servitorii ei. Iar noi am stat de vorbă până pe înserat, şi cu această ocazie femeia ne-a povestit cu sinceritate câte ceva despre viața ei.

16. Cum ea ne povestea viața ei de aproape o oră, într-un mod cuviincios, unii dintre fariseii care abia trecuseră la învățătura Mea au spus că unele fapte pe care le povestea această femeie nu erau deloc potrivite acelei nobile adunări; de fapt, ei făceau această remarcă pentru că în povestire erau incluse într-un mod foarte exact multe referiri directe chiar la ei înşişi.

17. Dar, după ce am lăudat francheța şi loialitatea femeii, Eu le-am spus fariseilor şi cărturarilor: „Prieteni, văd că sunteți un pic cam agitați, dar nu vă supărați că prin gura acestei femei am scos la lumină fapte pentru care şi carnea voastră poartă o mare parte din vină! Şi dacă vorbele acestei femei, care nu a numit pe nimeni, vă tulbură deja sufletul, cum de nu sunteți tulburați şi de omnisciența Mea?! Eu vă spun: în lumea de dincolo, în împărăția spiritelor, se va striga tare de pe acoperişuri ceea ce voi căutați să ascundeți în această lume; de aceea, este mai bine să suportați o mică judecată şi o mică umilire în timp ce sunteți încă în această lume, decât să fiți puşi față în față, în toată goliciunea voastră, cu toți îngerii din Ceruri.

18. Cine vrea, pe acest pământ, să pară mai bun decât este cu adevărat are încă în el spiritul ipocriziei, şi din această cauză nu poate deloc să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Dar cel care vrea să fiinţeze într-o bună zi în fața Mea trebuie încă din această lume să se arate aşa cum este el şi, dacă se va îndrepta în purtarea sa, el nu va mai avea de suportat o altă judecată în fața Mea şi a îngerilor Mei.

19. Uitați-vă la această femeie; este adevărat, ea a păcătuit mult; dar, pentru că inima ei este deschisă şi a săvârşit multe fapte din dragoste față de semeni, multe i se iartă şi ei acum, iar ea îmi este cu mult mai dragă decât mulți drepți care nu au păcătuit niciodată; căci nu pentru cei drepți am venit Eu în această lume, ci pentru păcătoşii care se căiesc, tot la fel cum un medic nu merge decât la cei care au nevoie de el, şi nu la cei sănătoşi, care nu au nevoie de medic.”

20. Neavând nimic de răspuns, fariseii şi cărturarii care fuseseră puțin deranjați, au rămas tăcuți.

21. Atunci, femeia M-a implorat să fiu îngăduitor cu ei, spunând că ea se va strădui din răsputeri să îndrepte toate păcatele care s-au comis prin ea.

22. Dar Eu i-am spus cu prietenie: „Tu ai foarte puține de îndreptat, alții însă ar avea multe de îndreptat față de tine! De aceea Eu îți spun: iartă-i pe toți cei care au păcătuit față de tine, aşa cum şi Eu te-am iertat, şi atunci le voi ierta şi Eu păcatele față de tine. Şi acum, bea şi mănâncă, pentru a te întări.”

23. Fata a spus: „O Doamne, doar Tu singur eşti pentru mine cea mai bună pâine şi cel mai tare şi mai dulce dintre vinurile de pe pământ! Tu singur eşti adevăratul întăritor al sufletului şi al trupului meu! Fii întotdeauna milostiv şi îndurător cu mine, şi nu o părăsi pe această sărmană păcătoasă, care sunt eu!”

24. Eu i-am spus: „Fata Mea dragă, nu carnea este cea care ți-a inspirat aceste cuvinte, ci spiritul dragostei, care este în inima sufletului tău.

25. Da, Eu sunt adevărata pâine a Cerurilor şi adevăratul vin! Cine mănâncă din această pâine şi bea din acest vin nu va cunoaşte niciodată foamea sau setea; cine Mă va vedea în Spirit şi în adevăr nu va vedea şi nu va simți vreodată moartea şi nici nu îi va cunoaşte gustul. De aceea, poți acum să mănânci şi să bei şi din această pâine şi din acest vin pământesc."

26. Abia atunci tânăra fată a luat din pâine şi a mâncat şi a băut puțin vin.

Capitolul 81

Despre moartea omului

1. Unul dintre cărturarii care trecuseră la învățătura Mea şi care se aflau acum cu noi a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, i-ai spus adineauri fermecătoarei Maria din Magdala că Tu Însuți eşti adevărata pâine din Ceruri şi adevăratul vin, şi că acela care va gusta din această pâine şi din acest vin nu va vedea şi nici nu va simți vreodată moartea. Eu ştiu bine că, prin «pâine», Tu înțelegi Cuvântul Tău şi, prin «vin», Spiritul cel viu care este în el şi că «a mânca pâinea» înseamnă a primi Cuvântul Tău, iar «a bea vinul» înseamnă a făptui după învățătura Ta Divină, care vine cu siguranță din Cer, din moment ce Tu Însuți eşti Unicul şi Preaînaltul Domn al Cerurilor şi al Pământului; dar atunci când spui că acela care va mânca adevărata pâine cerească şi va bea adevăratul vin ceresc nu va muri niciodată, pentru mine este ceva cu totul nou, şi nu ştiu cum trebuie să înțeleg aceasta. Oare nu se poate spune despre toți oamenii, că ei nu văd moartea şi nici nu o simt şi nu îi cunosc gustul? Căci, atâta vreme cât omul trăieşte, este clar că el nu vede moartea, nu o simte şi nu îi cunoaşte gustul, iar odată mort, el de asemenea nu o simte şi nu o vede, pentru că atunci el nu mai are viață şi deci nici vreun fel de senzație. Aşa cum înțeleg eu, aceste cuvinte au un dublu sens; de aceea, ar fi de dorit ca Tu, care eşti Stăpânul vieții şi al morții, să ne explici puțin mai clar.

2. Chiar şi patriarhii şi profeții, care totuşi au trăit şi au făptuit după Voința Ta revelată, au murit până la urmă, aşa cum vom muri şi noi toți, fără îndoială, întrucât ne-ai explicat chiar Tu foarte clar, cu diverse ocazii, că sufletul se separă de trup; şi acum spui că nu va exista moarte pentru cei care îmbrățişează învățătura Ta şi o urmează în fapte. Cum trebuie să înțelegem aceasta?"

3. Eu am spus: „Prietene, ție îți mai sunt necesare încă multe semne până când să se lumineze totul în tine! Am spus Eu oare vreodată că un om care trăieşte după Cuvântul Meu va continua să trăiască şi din punct de vedere trupesc pe pământ? Cum poate un cărturar ca tine să gândească şi să judece atât de orbeşte şi fără noimă! Orice om trebuie, bineînțeles, să moară din punct de vedere trupesc, şi cu siguranță că acest trup nu va vedea, nu va simți şi nici nu va gusta moartea - dar sufletul păcătosului o va simți cu atât mai mult, în afara cazului în care el se îndreaptă, potrivit învățăturii Mele, şi se căieşte cu adevărat! Căci acolo unde sufletul este încă prea intim amestecat cu carnea şi cu dorințele ei senzuale, chiar sufletul este cel care va vedea, va simți şi va gusta foarte clar moartea atunci când va veni ora morții trupului.

4. Gândeşte-te ce se petrece în sufletul unui criminal condamnat la moarte prin lege, atunci când este târât la locul supliciului! În primul rând, sufletul vede, simte şi gustă moartea naturală în cele mai mari suferințe; în plus, pentru acest suflet inconştient şi mort din punct de vedere spiritual, moartea durează încă foarte mult în lumea de dincolo, mai întâi pentru că, în starea de inconştiență şi de neputință în care se află, el nu-şi poate satisface setea sa arzătoare de răzbunare față de cei care i-au ucis trupul, şi apoi pentru că el intră în nişte tenebre adânci din care nu mai ştie cum să iasă, ceea ce îi va cauza suferințe cumplite, până ce el va ajunge să-şi recunoască propria sa răutate şi să o suporte cu mai multă răbdare. Nu înseamnă oare aceasta a simți, a încerca şi a gusta moartea?!

5. Dar un suflet care încă de pe acest pământ a renăscut pe deplin în Spirit prin Mine, urmând învățătura Mea, nu va cunoaşte cu siguranță niciodată o asemenea moarte, pentru că, fiind plenar şi perfect conştient că trăieşte, el se va separa de trupul său fără nicio suferință, atunci când Eu îl voi chema la Mine pentru totdeauna. Vă spun: mulți dintre voi, dobândind încă de pe acest pământ renaşterea în Spirit, Mă vor implora spunând: «Doamne, cât timp ne vei mai lăsa Tu să purtăm aici povara apăsătoare a cărnii?» Iar Eu le voi răspunde cu toată dragostea: «Mai aveți răbdare încă puțin, şi vă voi elibera de această povară!» Şi atunci când unul sau altul dintre voi va fi condus la moarte de către păgâni din cauza iubirii sale pentru numele Meu, el va râde şi se va bucura că va scăpa de carnea sa, ca un martir, şi chiar în toiul suferințelor cărnii el nu va resimți decât bucurie şi fericire. Şi dacă aşa este şi nu altfel, au oare cuvintele Mele cu adevărat acel dublu sens pe care tu, în calitate de cărturar, pretinzi că l-ai sesizat? Spune-mi acum dacă ți se mai pare că este astfel.”

6. Cărturarul: „O Doamne şi Învățătorule, acum văd limpede! Înțeleg cuvintele Tale şi mă bucur nespus, chiar dacă - trebuie să-Ți mărturisesc - perspectiva morții fizice, oricât de preafericită ar fi ea, nu oferă pentru cei care se află încă în trup pe acest pământ nimic încurajator şi nici nu este ceva de dorit, ba dimpotrivă, şi această moarte pare foarte degradantă în comparație cu onoarea de a fi om şi, întrucâtva, stăpân al naturii - pentru că acest, om, dotat cu rațiune, care s-a ridicat până la cunoaşterea lui Dumnezeu prin gândire, credință şi ştiință şi care poartă iubirea de Dumnezeu în inima sa, nu are, în final, în momentul morții, o soartă mai bună decât cea a unui animal, ba chiar mai rea.

7. Căci animalul nu ştie dinainte că va muri, spre deosebire de om, care trebuie să poarte cu el toată viața acest gând extrem de neplăcut, şi de aceea este de înțeles într-o anumită măsură faptul că mulți oameni se lasă pradă tuturor plăcerilor senzuale ale acestei lumi, fiind, ca să spunem aşa, împinşi către aceasta de gândul cel crud al morții inevitabile.

8. În sufletul omenesc, mai ales atunci când el este sănătos, simțul fericirii este fără îndoială predominant - şi cine nu ar vrea să fie vesel şi bucuros? Dar ia să apară în mijlocul acestor sentimente de fericire pe care omul adesea le încearcă gândul cel negru al morții iminente, atât de înspăimântător pentru inima lui - şi s-a zis cu fericirea pentru zile întregi!

9. A, dacă orice om ar şti ce ştim noi astăzi prin grația Ta, el nu ar mai face desigur atâta caz la gândul morții! Dar cât de puțini ştiu asta! Aşa încât, după părerea mea, este scuzabil dacă, din cauza acestei disperări de care oamenii sunt din ce în ce mai conştienți, ei se distrează cât pot, pentru a nu trăi permanent - ei, care iubesc atât de mult această viață fericită - cu spaima morții şi a mormântului. Înțeleg bine acum că omul nu ar putea fi pe deplin fericit sub povara cea grea a cărnii şi că moartea trupului este în cele din urmă pentru el un câştig inestimabil; dar Creatorul nu ar fi putut oare să-i acorde favoarea de a nu cunoaşte o moarte atât de crudă şi adeseori atât de înspăimântătoare pentru sufletul său? Omul ar putea fi eliberat într-o clipă de trup, devenind locuitorul unei alte lumi!

10. La ce bun această stingere adeseori atât de înceată şi la ce bun suferințele şi cruzimea morții, şi apoi, lenta descompunere a trupului în mormânt?

11. Pe scurt, eu nu sunt deloc de acord cu modul în care mor oamenii de obicei şi nu îl găsesc corect!”

Capitolul 82

Despre cauzele suferințelor care preced moartea

1. Eu am spus: „Nu pot să nu îți dau întrucâtva dreptate în această privință, căci nu sunt nici Eu în totalitate de acord cu acest mod obişnuit de a muri! Dar ce pot să fac, dacă oamenii se comportă în aşa fel încât ajung ei înşişi să moară într-un mod atât de crud şi de

neplăcut? Dacă ar trăi după Legea care le-a fost în mod clar revelată încă de la început, niciunul dintre ei n-ar putea să se plângă de cruzimea morții.

2. Toți patriarhii au cunoscut o moarte ușoară și blândă; căci sufletele lor părăseau cu cea mai mare bucurie, atunci când îngerul le chema, un trup care nu suferise nicio durere, din copilărie până la așa-zisa bătrânețe, ci rămăsese în cea mai mare parte a timpului puternic și sănătos, așa încât moartea finală a trupului nu era rezultatul unor boli și al unor suferințe grele, ci doar cel al chemării unui înger îndelung dorite; la această chemare, sufletul părăsea trupul fără nicio constrângere, și era ca și cum trupul adormea fără nici cea mai mică suferință.

3. Dar atunci când, mai târziu, oamenii au început să se lase acaparați de plăceri din ce în ce mai josnice și să se dedea fără încetare, tot mai mult, preacurviei, imoralității și celorlalte plăceri ale desfrâului care amețesc simțurile, ei înșiși și-au corupt natura lor cea sănătoasă și au devenit slabi, mizeri și bolnavi, și astfel și moartea trupului lor și-a schimbat caracteristicile.

4. Dacă iei un cuțit și te tai, și resimți durere, ai tu dreptul să-I ceri socoteală Creatorului pentru aceasta sau să îți spui, de pildă: «Ah, de ce Creatorul nu le-a dat oamenilor un trup care să nu simtă durerea?» Dar Eu îți spun: dacă trupul tău ar fi nesimțitor, cum ar putea el să fie viu? Doar un trup cu desăvârșire mort nu simte nimic!

5. Ia imaginează-ți că trupul unui om ar fi complet insensibil, cel puțin din punct de vedere exterior, așa cum este de exemplu părul său. Care ar fi consecința sigură a acestui fapt în cazul unui om nepăsător? Mutilări de tot felul, astfel încât oamenii ar ajunge să nu mai aibă o formă omenească și să nu mai fie apți să muncească.

6. Sensibilitatea le-a fost dată oamenilor ca un bun paznic, pentru ca măcar în felul acesta să nu-și mutileze prea mult trupul. În plus, este de la sine înțeles că un om care nu ar resimți durerea nu ar putea să resimtă nici plăcerea, nici fericirea. Căci una este condiția celeilalte, și niciuna dintre ele nu ar putea să existe și nici măcar să fie imaginată fără cealaltă.

7. Eu știu preabine că, deja de mult timp, datorită marii lor orbiri, oamenii suferă foarte tare în momentul morții, mai întâi pentru că mulți nu știu cu certitudine că sufletul continuă să trăiască după moartea trupului, o mare parte dintre ei având credința saducheilor, și apoi pentru că viața desfrânată le-a umplut trupul de tot felul de spirite impure, și de aici rezultă, în timp, în mod inevitabil, tot felul de boli grave și dureroase, precum și o moarte prematură. Iar Eu M-am întrupat în persoană pe acest pământ și pentru a-i arăta omului ce drum trebuie să urmeze, pe de o parte pentru a deveni conștient cu adevărat că sufletul său, care este adevăratul său «eu», supraviețuiește morții trupului și a înțelege în ce fel face aceasta, și pe de altă parte pentru a trăi puternic și sănătos, până la o vârstă înaintată, tot timpul pe care trebuie să-l petreacă în trupul său pământesc, și să se despartă de el nu în durere și tulburare, ci într-o stare de bucurie și fericire. Astfel, Eu, care sunt Domnul Vieții, pot să vă asigur din plin - și vă rog să înțelegeți bine aceasta - că acela care va mânca din pâinea Mea și va bea din vinul Meu nu va vedea moartea, nu o va simți și nici nu-i va cunoaşte gustul. Altfel spus: cel care va trăi urmând învățătura Mea va avea parte de roadele ei minunate. Eu cred acum, prietene învățat, că ai înțeles cu totul altfel aceste cuvinte.”

8. Cărturarul: „Doamne și Învățătorule, înțeleg desigur cu totul altfel, și cu mult mai bine decât înainte, și de aceea îți mulțumesc că ne-ai luminat pe toți încă o dată. Căci, după părerea mea, este esențial pentru om să știe, și chiar să înțeleagă cu toată ființa sa, ce este moartea trupului și cum poate el scăpa de teroarea, suferințele și tulburările pe care ea le pricinuiește. Căci numai devenind cu adevărat conștient de toate acestea omul poate să se înalțe în fața lui Dumnezeu la adevărata sa demnitate umană, iar tendințele sale animalice să se întoarcă în praful deșertăciunii.

9. Totuși, de aici se naște o altă întrebare esențială, la care doar Tu, Doamne și Învățătorule, poți să răspunzi într-un mod satisfăcător. Noi, care am îmbrățișat învățătura Ta cu o credință și o convingere deplină, vom acționa de acum înainte după principiile sale, care re-

flectă adevărul cel mai sfanț. Dar până acum noi am trăit destul de mult timp în afara Legii Tale şi am comis tot felul de păcate. Multe spirite impure trebuie că au pătruns şi s-au stabilit în carnea noastră, judecând după numeroasele boli pe care a trebuit deja să le suport. Voi putea eu oare ca, mâncând cu stăruință din pâinea Ta şi bând din vinul Tău, să alung total şi definitiv din trupul meu aceste spirite ale bolilor, pentru ca ele să nu mă mai chinuie în momentul morții, sau va trebui ca şi eu, din cauza păcatelor comise, să simt şi să gust măcar un pic din suferința morții?"

10. Eu am spus: „Dacă vei trăi în aşa fel încât sufletul tău să renască total în Spirit, atunci Spiritului tău nu-i va trebui prea mult ca să isprăvească cu toate spiritele impure care se ascund încă în trupul tău, iar tu vei cunoaşte o moarte fericită chiar şi din punct de vedere trupesc; dar dacă cineva, deşi în general se conformează învățăturii Mele, cedează totuşi lăuntric, în taină, vechilor sale obişnuințe, atunci sufletul lui nu va putea să cunoască din plin, încă din această lume, completa renaştere spirituală, şi el va trebui să suporte cu umilință şi răbdare suferințele pe care le va avea de îndurat în momentul separării sale de trup. De fapt, aceste suferințe vor fi focul care va curăța de impuritățile sale aurul vieții; căci nimic impur din punct de vedere spiritual nu poate să intre în Cer; cu alte cuvinte, Spiritul Divin cel pur nu poate să se unească din plin cu sufletul, atâta vreme cât acesta nu a alungat de la el, pentru totdeauna, tot ceea ce aparține materiei şi judecății sale. Aşadar, cel care vrea să părăsească această lume printr-o moarte fericită trebuie să țină bine seama de aceasta.

11. De asemenea, trebuie să fiți moderați cu mâncarea şi cu băutura şi să nu poftiți la tot felul de delicatese sofisticate. În felul acesta vă veți menține trupul mult timp sănătos, iar moartea la o vârstă înaintată va fi precum dulcea adormire a unui lucrător în adevărata vie a vieții, care a obosit. Sufletul se va ridica atunci radios şi clarvăzător din teaca cea trupească devenită putredă şi va fi condus imediat de mulți prieteni în bucuriile de nedescris ale Cerurilor, fiind nesfârşit de fericit şi de voios pentru că a fost eliberat de această lume şi de suferința ei.

12. Cel care va trăi şi va făptui în totalitate potrivit învățăturii Mele va fi pe deplin binecuvântat cu roadele ei fericite; dar cel care va trăi şi va acționa într-un mod nedesăvârşit va culege roade pe măsură. Ai înțeles aceasta, prietene?"

Capitolul 83

Motivul lentei descompuneri a cadavrelor

1. Cărturarul: „Doamne şi Învățătorule, abia acum înțeleg în mod clar această problemă a morții; totuşi aş vrea ca Tu să-mi mai explici două aspecte, care, este adevărat, nu privesc direct actul morții, ci îi sunt doar asociate. Căci atunci când vom răspândi învățătura Ta la păgâni este foarte posibil să fim întrebați despre aşa ceva, şi dacă nu vom avea de la Tine o învățătură în această privință, ne va fi în mod evident dificil să le răspundem.

2. Iată care sunt cele două aspecte: de ce trebuie ca trupul omului să putrezească şi să se întoarcă în neant cu atâta încetineală? Ar fi în puterea Ta să-l descompui într-o clipă şi să-l transformi în altceva; căci, pe de o parte, lenta putrezire şi dispariție a trupului defunct trezesc în orice om o impresie neplăcută, iar pe de altă parte descompunerea unui număr mai mare de cadavre impute aerul şi are o influență dăunătoare asupra sănătății celor vii. Dacă, odată moartea survenită, un cadavru ar dispărea de exemplu aşa cum dispare un fulg de nea la soare, aceasta ar fi, în primul rând, mult mai demn pentru om, şi apoi oamenii nu ar mai avea de ce să se teamă de emanațiile pestilențiale din timpul descompunerii de durată şi ar fi scutiți şi de cheltuielile atât de mari ale înmormântării şi de toată amarnica osteneală. Acesta ar fi deci primul punct asupra căruia aş vrea să fiu lămurit.

3. Iată-l şi pe cel de al doilea: atunci când se va fi separat de trup, sufletul poate el oare, dacă doreşte, să arunce o privire în urmă pe acest pământ, să vadă cum se transformă şi ce fac oamenii? Iată aspectele despre care aş mai dori, Doamne şi Învățătorule, să aud câteva lămuriri din gura Ta."

4. Eu am spus: „În ceea ce priveşte primul punct, prietene, este stabilit o dată pentru totdeauna în Ordinea Mea că, din numeroase raţiuni, în mod sigur foarte înţelepte, un cadavru nu poate să se descompună şi să se transforme decât în mod lent. Dar când un om va fi trăit după rânduiala Mea, trupul său mort se va transforma întotdeauna mai repede şi nici nu va degaja în timpul descompunerii sale mirosuri pestilenţiale. Doar atunci când, prin păcatele sale, un om a acumulat în trupul său numeroase spirite impure, care sunt apoi eliberate prin actul descompunerii, se dezvoltă această duhoare pestilenţială, ce poate să aibă o influenţă nefastă asupra sănătăţii celorlalţi oameni, în cazul în care cadavrul rămâne prea mult timp în aer liber fără să fie îngropat; dar chiar şi în acest caz trebuie să treacă mai multe zile pentru ca să se producă o emanaţie perceptibilă.

5. Iar dacă Eu aş îngădui ca un cadavru plin de spirite impure să se dizolve brusc, spiritele impure astfel eliberate în număr mare s-ar năpusti cu viteza fulgerului asupra trupurilor oamenilor din apropiere şi le-ar face foarte mult rău, ba chiar i-ar şi ucide pe unii dintre ei.

6. O descompunere lentă, dimpotrivă, permite spiritelor impure să ia forma a nenumăraţi viermi mai mici sau mai mari, care devorează cadavrul şi sfârşesc prin a se devora între ei, apoi putrezesc ei înşişi şi, sub forma unui lichid ceva mai transparent, urcă spre suprafaţa pământului, unde intră în tot felul de plante, iar apoi, de aici, în viermi şi în insectele mai evoluate. Aşa vor evolua după înţelepciunea şi rânduiala Mea! - şi astfel ţi-am spus în această privinţă tot ceea ce oamenii au nevoie să ştie. Spiritul te va învăţa mai mult despre aceasta atunci când va fi nevoie.

7. Cât despre cea de-a doua întrebare, este de la sine înţeles că, aşa cum v-am arătat deja pe Muntele Măslinilor, sufletele desăvârşite vor putea vedea şi cerceta, în lung şi în lat, nu numai Pământul, ci şi întreaga Creaţie, şi lor le vor fi încredinţaţi spre ghidare oamenii care trăiesc pe alte corpuri cereşti, precum şi toate celelalte creaturi. Este deci foarte evident că sufletele desăvârşite pot şi trebuie să vadă şi creaţiile materiale.

8. Dar sufletele nedesăvârşite, rele şi ignorante nu vor putea face aceasta; căci nu ar fi bine, deoarece în răutatea şi în dorinţa lor de răzbunare, ele ar încerca să facă rău Pământului şi creaturilor sale. Ele sălăşluiesc în regiunile joase ale Pământului şi în numeroasele sale cavităţi şi grote; dar ele nu văd locul în care se află, ci doar imaginile trecătoare şi lipsite de consistenţă plăsmuite de fantezia lor. Doar în anumite momente le este îngăduit unora sau altora dintre aceşti defuncţi să devină conştienţi de locul concret în care se află. Intr-o astfel de stare, ei ştiu atunci ce face şi cum se simte vreo rudă sau un alt om de pe pământ, şi multe alte aspecte, dar aceasta nu durează decât câteva momente, după care ei se reîntorc în locul lor imaginar, unde îi regăsesc pe cei asemenea lor. Căci, şi în cazul sufletelor nedesăvârşite şi rele, cine se aseamănă se adună; dar, bineînţeles, acestea nu sunt uniuni bune - doar spiritele preafericite se adună în uniuni bune. Cât despre restul, v-am explicat deja şi v-am arătat pe Muntele Măslinilor, aşa că am încheiat cu această chestiune. Aţi înţeles deci ceea ce v-am spus?"

9. Toţi au răspuns, şi cărturarul împreună cu ei: „Da Doamne şi Învățătorule; dar fie ca graţia şi mila Ta să nu ne părăsească, pentru ca noi să nu intrăm niciodată în aceste uniuni de suflete rele, şi fii îngăduitor cu slăbiciunile care încă mai există în noi! Căci doar ale Tale sunt slava şi toată mărirea!"

Capitolul 84

Despre incinerare şi despre îmbălsămare

1. După ce ei s-au exprimat astfel, Agricola a venit din nou la Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, la noi, romanii, corpurile sunt incinerate, mai ales cele ale persoanelor de vază, iar cenuşa lor este păstrată în urne şi vase speciale, în locuri rezervate pentru acest scop; cât despre oamenii care au deținut funcțiile cele mai înalte, cadavrele lor sunt îmbălsămate şi sunt păstrate în catacombe; doar cei mai săraci şi sclavii sunt îngropați în locuri special amenajate şi foarte bine închise. Trebuie să păstrăm acest obicei sau să-l schimbăm? Ce crezi despre îmbălsămarea şi incinerarea cadavrelor?”

2. Eu am spus: „Dacă nu puteți să-l schimbați, păstrați acest vechi obicei. Incinerarea este însă de preferat îmbălsămării, care întârzie foarte mult actul descompunerii; dar cea mai de preferat este o înmormântare după toată rânduiala. Trebuie doar să aveți grijă să nu îngropați trupul decât atunci când este cu totul mort, ceea ce un medic trebuie să poată să stabilească după culoarea feței şi după mirosul neplăcut al descompunerii; căci aceste semne nu se instalează atunci când moartea este doar aparentă, şi de aceea nu trebuie să îngropați trupul respectiv atâta vreme cât moartea completă nu este evidentă.

3. Moartea aparentă nu va putea desigur să survină niciodată la un om desăvârşit, dar ea poate să apară cu uşurință la omul materialist şi avid de plăceri, al cărui suflet este adesea mult prea ataşat de carnea sa. În situația dată, chiar dacă respectivul om este rece, țeapăn, fără suflu şi fără puls şi nu mai prezintă niciun semn de viață, sufletul său rămâne în trup, străduindu-se, într-o stare de mare neliniște, să-l recheme la viață, şi chiar reuşeşte aceasta după câteva zile. Dacă un asemenea om este îngropat prea devreme şi trupul revine la viață în mormânt, vă imaginați cu uşurință starea de disperare extremă pe care o va resimți el, fie chiar şi pentru câteva secunde. Dar dacă trăiți după învățătura Mea, care vă cere îndeosebi să cultivați iubirea pentru semeni, aceasta presupune cu siguranță şi să-aveți foarte mare grijă să nu îngropați sau să ardeți vreun om care se află în stare de moarte aparentă. Şi dacă observați că cineva este în această stare de moarte aparentă, duceți-l într-o încăpere unde aerul este proaspăt şi curat, rugați-vă pentru el şi puneți mâinile deasupra lui, şi el îşi va reveni.

4. Dacă moartea aparentă persistă, aşa cum se petrece în multe cazuri, fiți răbdători cu respectivul şi nu-l considerați mort atâta vreme cât adevăratele semne ale morții nu au început să se manifeste într-un mod foarte clar. Căci trebuie să le faceți oamenilor ceea ce ați vrea să vi se facă şi vouă, dacă ați fi într-o situație asemănătoare, care este întotdeauna una de mare disperare! Nu uitați aceasta, mai ales voi, romanii! Căci la voi, în general, nu există o grijă prea mare la îngroparea săracilor şi a sclavilor morții - dar acum ştiți cum trebuie să procedați.”

5. Romanii Mi-au mulțumit pentru lămuriri şi Mi-au promis că vor avea de acum înainte mai mare grijă de acest aspect.

Capitolul 85

Domnul nostru Iisus Hristos şi fariseii recent aduşi pe calea cea bună

1. Cum tot ceea ce trebuia ştiut în legătură cu problema ridicată de cărturar fusese explicat, şi cum de altfel seara era foarte aproape, fariseii care sosiseră în Betania de câteva ore bune au trimis un servitor să-l roage pe Lazăr să vină la ei pentru a sta de vorbă, căci voiau să afle de la el dacă au venit cumva degeaba aici.

2. Lazăr M-a întrebat atunci ce trebuia să facă.

3. Eu i-am spus: „Ei au tot dezbătut în privința Mea, analizând situația pe toate părțile, şi sunt acum cu toții de acord să nu Mi se mai opună, aşa încât să mergem să-i întâlnim, tu, Eu şi prietenii noştri romani, iar voi, ceilalți, rămâneți aici până la întoarcerea noastră. Rafael al Meu vă va spune ce am vorbit cu ei. Să mergem deci, căci suntem aşteptați.”

4. Eu am trecut înainte, iar Lazăr M-a urmat împreună cu romanii.

5. În curte l-am întâlnit pe Iuda Iscarioteanul, care M-a întrebat unde merg.

6. „Acolo unde tu nu mergi!, i-am răspuns. Restul vei putea afla în casă."

7. El nu a mai spus nimic şi a intrat în casă, iar noi ne-am îndreptat către încăperea în-care se aflau fariseii. Lazăr a luat-o înainte, însoţit de Rafael, pe care templierii îl cunoşteau deja, în timp ce Eu am mai rămas puţin în curte, împreună cu romanii.

8. Atunci când Lazăr a intrat împreună cu Rafael în încăperea cea mare, templierii l-au salutat după obiceiul lor, pe care Lazăr îl cunoştea foarte bine, aşa încât i-a salutat şi el cu aceeaşi curtoazie, ceea ce templierilor le-a făcut o foarte mare plăcere. După aceste saluturi reciproce au intrat direct în subiect, care era bineînţeles în legătură cu Mine.

9. Un cărturar, foarte pătruns de înţelepciunea lui, pe care deja îl ştim de pe Muntele Măslinilor, i-a spus lui Lazăr: „Prietene, îţi aminteşti desigur ce am vorbit şi am hotărât asea-ră. Acesta este singurul motiv pentru care am venit aici azi-dimineaţă, la prima oră. Dar cert este că nu am fost primiţi aşa cum ne-am fi aşteptat de la un bun prieten. Căci dacă servitorii tăi nu ne-ar fi venit în ajutor, acum eram sfâşiaţi de câini! Cu siguranţă, nu a fost primirea cu care suntem noi obişnuiţi!

10. Şi totuşi noi nu am fi făcut mare caz de acest fapt, dacă ar fi fost numai atât; dar, în plus, ne-ai împiedicat chiar tu să-l întâlnim pe Mesia astăzi. De mai multe ore suntem aici, şi nu numai că nu am putut afla deloc dacă Mesia se află aici, dar, spre deosebire de alte daţi, tu nici măcar nu ne-ai mai primit cu bine-cunoscuta ta ospitalitate, căci, în loc să ne laşi să in-trăm în casa ta principală, am fost poftiţi în hanul tău pentru străini - iar aceasta nu a fost toc-mai corect din partea ta, cu atât mai mult cu cât, din câte ştim noi, tu erai acasă şi nici nu aveai de făcut vreo altă treabă care să nu suporte amânare! Dar să lăsăm toate astea, din mo-ment ce acum eşti aici, împreună cu acest tânăr minunat, şi putem discuta cu voi despre ceea ce ne preocupă.

11. Spune-ne aşadar dacă Nazarineanul, despre care se spune că este Mesia cel făgăduit - ceea ce noi considerăm a fi aproape sigur -, se află deja aici, în Betania, sau dacă ştii că s-ar afla în vreun alt loc. Căci noi acum dorim foarte mult să facem cunoştinţă cu El. Azi dimi-neaţă, la marele-consiliu, am fost supuşi la încercări dure din cauza Lui, dar până la urmă ne-am apărat bine, deşi noi înşine eram întrucâtva zdruncinaţi în opinia noastră, în ciuda a tot ceea ce aflaserăm şi auziserăm ieri de la tine; dar acum, după ce am chibzuit mai bine, ni s-au risipit aceste îndoieli, şi am vrea să-I vorbim personal. Oferă-ne posibilitatea să o facem şi vom redeveni buni prieteni!"

12. Lazăr le-a spus: „Dacă aţi fi gândit cu toţii încă de la venirea voastră aici aşa cum păreţi că gândiţi acum, ocazia de a vorbi cu adevăratul Mesia v-ar fi fost dată imediat; dar voi aveaţi păreri foarte divergente, iar unii dintre voi considerau că cel mai bun mijloc de a şti dacă El este cu adevărat Mesia ar fi acela de a pune mâna pe El cu forţa şi de a-L aduce în faţa judecătorilor, care să-L condamne la moarte. Dacă El ar fi fost Mesia, nimeni nu ar fi putut să-L ucidă, iar dacă nu ar fi fost decât un om extraordinar, aşa cum au fost atâţia pe acest pă-mânt, atunci El ar fi murit, şi nu i-ar mai fi venit nimănui ideea să îl considere drept Mesia. Datorită acestor gânduri ale voastre nu aţi fost lăsaţi să intraţi în casa mea principală şi deci nu aţi putut fi prezentaţi lui Mesia!

13. Dar pentru că, pornind de la o supoziţie rea, aţi ajuns totuşi la alte hotărâri, puteţi acum să aveţi fericirea de a-L vedea pe Mesia şi de a-I vorbi. Dar să nu veniţi la El cu suspi-ciune în inimi şi în priviri, ci cu credinţă şi cu dragoste, şi atunci va veni şi El la voi cu dra-goste - altfel, veţi avea de-a face cu înţelepciunea Lui atotpătrunzătoare, şi nu veţi şti să-I răs-pundeţi nici la a mia parte din întrebări! Căci dacă Lui i-a fost cunoscută starea de spirit cu care aţi venit aici şi la care m-am referit mai devreme, este de la sine înţeles că ştie de aseme-nea şi cel mai mic gând pe care-l aveţi, chiar şi neexprimat şi ţinut în tăcere în inimile voastre.

Acesta este un sfat prietenesc pe care vi-l dau şi pe care îl puteți urma, pentru binele vostru atât vremelnic, cât şi etern."

14. Cărturarul: „Ai vorbit bine şi ne-ai spus şi de data aceasta chestiuni uimitoare; de aceea, îți vom urma sfatul. Dar acum condu-ne în fața acestui înțelept al înțelepților!"

15. Atunci, deschizând uşa, Rafael a spus: „Doamne, vino la cei care sunt însetați de Tine!"

16. Eu am intrat împreună cu cei zece romani în acea mare încăpere, şi le-am spus fariseilor şi cărturarilor: „Pacea să fie cu toți oamenii de bună-credință, şi cu voi, din moment ce acum şi voi sunteți de bună-credință în inimile voastre! De ce Mă căutați şi ce vreți de la Mine?"

17. Cărturarul: „Doamne şi Învățătorule, pentru ce Te căutăm, o ştii cu siguranță la fel de bine cum ai ştiut şi gândurile cu care noi am sosit în Betania! Noi nu ne mai îndoim acum deloc că Tu eşti Mesia cel făgăduit, şi am vrea să ştim ce trebuie să facem pentru a merita câtuşi de puțin grația şi mila Ta, din această poziție mizeră a noastră."

18. Eu i-am spus: „Unul ca Nicodim sau ca Iosif din Arimateea oare nu fac şi ei parte din consiliul vostru? Ce fac ei puteți să faceți şi voi foarte bine, dacă vreți! Eu v-am învățat de multe ori în Templu şi v-am arătat limpede Cine sunt, prin cuvinte şi prin miracole. Dacă credeți aceasta în inimile voastre şi făptuiți în consecință, veți trăi şi veți fi salvați; dar dacă nu credeți şi nu făptuiți, vă veți pierde viața şi mântuirea.

19. Templul, aşa cum este el astăzi, nu mai este casa lui Dumnezeu: ba dimpotrivă, a devenit un cuib de tâlhari şi de criminali. Iată ce au făcut fariseii voştri, marii voştri preoți şi cărturarii, şi de aceea niciun om nu mai poate să aştepte mântuirea şi Viața Veşnică de la Templu. Eu sunt de acum înainte Chivotul Legii cel viu, Templul şi Mântuirea, Adevărul şi Viața cea Veşnică! Cine crede în Mine şi trăieşte urmând învățătura Mea va avea în el Viața Veşnică şi va fi salvat în Împărăția Mea.

20. Iar Împărăția Mea nu este din această lume, ci dintr-o altă lume, pe care voi nu o cunoaşteți; căci dacă ați fi cunoscut-o, M-ați fi recunoscut şi pe Mine atunci când am venit la Templu, şi dacă M-ați fi recunoscut pe Mine, L-ați fi cunoscut şi pe Cel care M-a trimis şi despre care voi spuneți că este Dumnezeul vostru. Dar Tatăl care M-a trimis nu M-a trimis aşa cum se face de obicei în această lume, ci astfel încât Cel trimis şi Cel care îl trimite să fie Una!

21. Cine va crede că Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl va putea să spună că i-a văzut pe Tatăl şi pe Fiul şi că le-a vorbit; cât despre a Mă cunoaşte, nu poate fi vorba decât atunci când Mă voi întoarce în Împărăția Mea, ceea ce se va petrece cât de curând, şi voi revărsa Duhul Meu asupra acelora care vor crede în Mine, vor respecta Cuvântul Meu şi i se vor supune."

22. Cărturarul a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, cuvintele Tale sunt ferme şi categorice! Rostite de un altui, ele ar trece drept o blasfemie atât de gravă încât Moise l-ar pedepsi cu moartea; căci nu s-a mai văzut niciodată la evrei ca vreun om să pretindă şi să-şi atribuie demnitatea supremă şi gloria lui Dumnezeu, poate doar regele păgân Nabucodonosor, dar acesta a şi fost pedepsit de Dumnezeu.

23. Dar Tu nu te temi de Lege şi cu atât mai puțin de oameni, iar faptele Tale, despre care am auzit mult vorbindu-se şi la care am asistat noi înşine adeseori, stau mărturie că toate puterile acestei lumi şi chiar cele ale Cerului îți sunt supuse; astfel că nu ne rămâne decât să credem că Tu eşti chiar Cel care ai spus că eşti, atât la Templu, cât şi aici, conform profețiilor despre Mesia care va să vină.

24. Noi credem în Tine de acum înainte, şi mai credem că Tu ne vei elibera în curând, aşa cum ai făcut-o în timpul ocupației babiloniene, de sub stăpânirea încă şi mai dură a romanilor, şi că vei face din noi un popor din nou liber, independent şi puternic pentru totdeauna. Fă-o, şi toți evreii vor crede în Tine - dar, fără aceasta, doar foarte puțini."

25. Eu am spus: „Vor fi salvați doar aceia care nu se vor ridica împotriva Mea şi care vor crede că Eu sunt Mesia! Eu nu am venit pentru a le da evreilor o împărăție vremelnică în această lume, ci pentru a întemeia o împărăție a Luminii şi a deplinului Adevăr din Dumnezeu, în care nu există minciună sau înşelăciune.

26. Cei care cred că Eu voi întemeia o împărăție pământească se înşală amarnic. Romanii sunt acum stăpânii voştri pământeşti şi vor rămâne astfel şi pe viitor, atâta timp cât va considera Dumnezeu necesar, iar dacă vă veți ridica împotriva lor, vă vor zdrobi şi nimici.

27. Dar cei care sunt în Împărăția Mea, care este dată acum şi romanilor, nu vor trebui să se teamă de nicio putere din această lume, la fel cum nu Mă tem nici Eu. Sunt deja aici alături de Mine zece dintre cei mai înalți demnitari ai Romei; ei pot să aducă mărturie în fața voastră despre faptul că Eu nu am aspirat niciodată la o suveranitate terestră, şi vor spune de asemenea ce cred ei, ca păgâni, despre Mine!”

28. Auzind aceste cuvinte, fariseii s-au simțit foarte stânjeniți în prezența nobililor romani, şi nu mai ştiau ce să facă.

Capitolul 86

Marcu Îl mărturiseşte pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. Romanul Marcu a înaintat către ei şi le-a spus în limba greacă, limbă pe care fariseii o cunoşteau mai bine decât limba romanilor: „Nu fiți stingheriți, prieteni, pentru faptul că v-ați exprimat atât de sincer în fața noastră, spunând că vreți să scăpați de dominația noastră şi considerând aproape sigur faptul că adevăratul Mesia este cel care va face din voi un popor din nou liber, mare şi puternic pe acest pământ. Vedeți voi, noi ne-am obişnuit deja cu asemenea declarații din partea voastră, şi ele nu ne mai neliniştesc deloc. În această privință, ne raportăm la vechiul nostru proverb: Leo non capit muscas ('Leul nu prinde muşte'), pentru că ne simțim încă suficient de puternici şi de tari pentru aceasta.

2. Totuşi, voi ați mărturisit în fața Domnului că vreți de acum înainte să credeți în El şi că o să credeți chiar dacă acest Mesia adevărat nu va schimba condițiile pământeşti nici ale evreilor şi nici ale restului omenirii; această afirmație a voastră a fost îndeajuns de bună pentru ca să vă iertăm cealaltă declarație, mai puțin măgulitoare. Dar ne miră foarte tare că voi, care sunteți atât de instruiți în Scriptura voastră, începeți abia acum să pricepeți ceea ce noi, romanii, considerăm de multă vreme şi recunoaştem în mod clar ca fiind un adevăr irevocabil.

3. Vedeți voi, acest Iisus aşa-zis din Nazaret, dar care s-a născut în Betleem, după calendarul vostru, în anul 4151 după Adam, în cea de-a şaptea zi a lunii ianuarie, la miezul nopții, este un evreu, la fel ca şi voi!

4. Iar noi suntem informați de multă vreme despre tot ce s-a petrecut în momentul naşterii Sale, precum şi despre miracolele sporadice care au avut loc după aceea. Nouă nu ne-au lipsit niciodată iscoadele bune şi nu am pierdut niciodată din vedere personalitatea Sa memorabilă, aşa cum ați făcut voi; căci am primit veşti despre El prin Cyrenius şi Cornelius, şi, având toți între cincizeci şi şaizeci şi cinci de ani, cred că vă dați seama că am putut afla multe până acum.

5. Noi, păgânii, pe care voi îi considerați orbi, ne-am gândit deja de multă vreme în sinea noastră - cu atât mai mult cu cât cunoşteam legile şi profeții voştri - că în spatele acestui miraculos Nazarinean trebuie să se afle ceva cu totul extraordinar şi că El este poate Mesia cel făgăduit tuturor oamenilor, despre care au vorbit profeții. Şi acum, chiar dacă păstrăm încă această părere doar pentru noi, nu ne mai îndoim deloc că El este în tot adevărul ceea ce noi presimțeam de multă vreme că este.

6. Şi dacă noi, păgânii cei orbi, înțelegem că El este marele Mesia al lumii, şi dacă - deşi, subliniez încă o dată, El nu este în mod exterior decât un evreu şi deci, din această cauză,

nu ar trebui să-L privim cu ochi buni - noi totuşi Îl slăvim în El pe Domnul nostru şi al tuturor domnilor acestui pământ, ce vă împiedică pe voi să-L recunoaşteţi imediat pe acest om extraordinar din rândurile voastre ca fiind Cel care este, fără nici cea mai mică îndoială?! Nu este o onoare pentru voi faptul că romanii, care sunt, conform rânduielii pământeşti, mai puternici, îl recunosc pe El, care prin naşterea Lui exterioară este un evreu, şi Îl slăvesc şi Îl laudă în El pe Domnul şi Învăţătorul tuturor domnilor lumii? Prin aceasta noi mărturisim implicit în mod deschis că El ne-a învins pe noi, romanii, prin Spiritul întregului adevăr, şi nu ne este ruşine să mărturisim aceasta, pentru că nu poate decât să ne sporească gloria faptul că El ne-a primit ca pe propriii Săi copii sub sceptrul Său părintesc atotputernic! Dar voi, evreii, în marele vostru orgoliu şi în orbirea voastră, nu faceţi decât să ţineţi sfat după sfat despre cum aţi putea să-L prindeţi şi să-L ucideţi mai bine! Spuneţi-ne acum, nouă, păgânilor, cum de vă puteţi măcar gândi la aşa ceva?!

7. La această mustrare energică a lui Marcu, fariseii, încă şi mai surprinşi, nu ştiau ce să răspundă.

8. Dar romanul a insistat ca ei să spună ce simţeau, căci nu le va fi luat în nume de rău, ei având dreptul, în calitate de oamenii liberi şi cinstiţi, să se exprime întotdeauna cu sinceritate şi demnitate în faţa lui Dumnezeu.

Capitolul 87

Motivele atitudinii templierilor faţă de Domnul nostru Iisus Hristos

1. Atunci, prinzând curaj, unul dintre templierii cei mai în vârstă a spus: „Aveţi mare dreptate, nobili romani, care sunteţi suveranii noştri, să ne faceţi acest reproş binemeritat; căci noi, care suntem de foarte mult timp chiar la sursa din care ţâşneşte izvorul cel mai pur, nu vrem să bem din el! Dar cine este de vină? Cel care posedă o comoară nu o preţuieşte atât de mult ca acela care nu o are şi care, dorind-o, va face toate eforturile pentru a pune mâna pe ea! Atunci când auzim despre profeţi sau despre înţelepţi străini, tânjim după înţelepciunea lor, dar nu-i băgăm în seamă pe cei din neamul nostru, pentru că-i cunoaştem de la naştere, şi ne spunem în sinea noastră, atunci când ei se ridică: «De unde îi vine lui această înţelepciune şi aceste puteri miraculoase?» Pe scurt, oamenii, şi mai ales noi, evreii ajunşi la o anumită vârstă, am devenit leneşi şi indiferenţi faţă de orice noutate, oricât de extraordinară ar fi ea; căci viaţa liniştită cu care ne-am obişnuit ne face să dăm înapoi în faţa oricărei sarcini în plus, şi doar din acest motiv suntem noi duşmanii a tot ceea ce pare că ameninţă să ne tulbure liniştea şi bunăstarea.

2. În sinea noastră vedem chiar foarte clar că greşim, şi totuşi nu putem împiedica această înverşunare faţă de cei care ne deranjează. Şi cine este de vină? Numai vechea noastră obişnuinţă, care nu a fost mult timp deranjată de nimeni! Aşa încât, cu cât evenimentul care ne deranjează plăcuta noastră linişte este mai bătător la ochi, cu atât are un efect mai supărător asupra noastră şi ne întărâtă la o rezistenţă şi mai mare.

3. Voi, romanii, sunteţi stăpânii unui mare şi puternic imperiu şi vă place şi vouă foarte mult atunci când domneşte pacea; dar când aflaţi că un popor s-a ridicat împotriva voastră în vreo parte a acestui imperiu, voi nu vă întrebaţi dacă era dreptul lui, dacă nu cumva era prea oprimat şi avea dreptate să se răscoale, ci trimiteţi neîntârziat o oaste puternică împotriva lui, care să-l pedepsească fără menajamente şi fără milă, indiferent dacă acesta are dreptate sau nu. De ce se petrece aşa? Pentru că acest popor revoltat v-a tulburat într-un anumit fel liniştea. Ţinând sfat, vă întrebaţi cum de acel mic popor a putut avea ideea să se revolte împotriva voastră, şi spuneţi: «Aşteaptă numai, poporule mic, căci o să plăteşti scump pentru nebunia ta!» De ce nu reflectaţi şi voi mai înţelept şi nu vă ziceţi în sinea voastră: «Acest popor mic s-a ridicat împotriva noastră, dar noi o să-i trimitem mesageri şi judecători de pace, care

vor cerceta motivele pe care le-a avut, şi o să stabilim după aceea dacă acest popor avea dreptul sau nu să facă aceasta.» Dar nu, chiar de-ați şti că a venit în fruntea acelui-popor oprimat şi revoltat un zeu, voi nu ați face aceasta, ci ați trimite de îndată o armată care să se năpustească asupra lui fără milă sau scrupule; şi dacă, să presupunem, s-ar petrece ca acest popor să vă înfrângă de câteva ori, atunci v-ați dezlănțui ca Belzebut în persoană, chiar ştiind foarte bine că poporul respectiv s-a ridicat împotriva voastră pe bună dreptate. Pe scurt, atunci când un popor v-a tulburat pacea şi liniştea, voi puneți totul la bătaie ca să-l pedepsiți, chiar şi dacă, repet, un zeu, în bunătatea, înțelepciunea şi milostenia sa, ar fi îndemnat acel popor la o revoltă victorioasă împotriva voastră!

4. Aşadar, în anumite împrejurări, omul nu se întreabă care este adevărul şi unde este dreptatea, ci acționează cu o mânie oarbă împotriva acelora care îl deranjează în aşa-zisul său drept, chiar dacă ştie foarte bine în sinea lui şi de mult timp că nu are dreptate şi că numai de dragul liniştii sale se ascunde în spatele minciunii şi al înşelăciunii!

5. Şi la fel este şi cu cea mai mare parte a templierilor. În sinea lor ei ştiu foarte bine că greşesc față de popor şi față de legile lui Moise şi că Marele Învățător din Nazaret are dreptate. Dar El îi deranjează în liniştea lor pământească, motiv pentru-care ei Îl urăsc şi vor să-L distrugă, la fel cum cineva care este cufundat într-o dulce somnolență caută să prindă şi să ucidă musca supărătoare care îl deranjează.

6. Tu poți, desigur, nobile roman, să te întrebi: «Oare templierii nu mai au nicio credință în Dumnezeu şi în Cuvântul Său transmis prin gura profeților? Eu pot să-ți spun, din propria mea experiență căpătată de-a lungul multor ani, că nu există, poate, printre evreii din întreaga Țară a Iudeii, un laic care să aibă mai puțină credință decât un templier, şi aceasta, cu cât el este mai înaintat în vârstă. Tinerii mai au uneori câte o sclipire dintr-un soi de credință simplă, dar, pe măsură ce observă că bătrânii, cărturarii şi superiorii lor nu mai au nicio credință, şi-o pierd şi ei pe-a lor şi se aruncă în taină în brațele filozofiei greceşti, bucurându-se cât pot de această scurtă existență, iar vechiul Iehova, Moise şi profeții nu mai reprezintă pentru ei decât nişte simboluri de care pot profita, - pentru că, prin preceptele lor şi prin ceremoniile închinate lor, ei pot aduna mari bogății şi astfel să trăiască într-o opulență din ce în ce mai mare.

7. Aşadar, templierii au aranjat să fie astfel, o dată pentru totdeauna, şi au ştiut de fiecare dată să îndepărteze orice obstacole care s-ar fi putut interpune în calea lor. Asta au făcut ei dintotdeauna, fac şi acum şi vor continua să facă atât cât vor trăi.

8. În concluzie, nobile roman, aceasta este, foarte clar expusă, rațiunea pentru care templierii se îndârjesc într-un mod atât de violent împotriva acestui Nazarinean, pe care noi, care suntem aici, îl considerăm acum ca fiind adevăratul Mesia făgăduit. Ei spun: «Întâi să punem mâna pe el şi să-l ucidem! Atunci se va vedea dacă el este cu adevărat Mesia cel făgăduit - în cazul în care există un Dumnezeu şi dacă nu cumva profeții au fost cu toții nişte mari şarlatani!»

9. Noi nu putem face nimic dacă întregul Templu gândeşte şi făptuieşte astfel în prezent, şi, atâta timp cât vom depinde de Templu, nu vom putea face prea multe împotriva urletelor sale descreierate; va fi bine măcar dacă vom putea exercita din când în când câte o influență liniştitoare. Acum, că am răspuns cu toată sinceritatea la întrebarea ta, pronunță sentința, nobile roman!”

Capitolul 88

Despre cult şi despre casta preoților

1. Romanul Marcu a spus atunci: „Îți sunt foarte îndatorat pentru sinceritatea spuselor tale, şi te asigur că, în curând, noi, romanii, o să ştim foarte bine ce este de făcut cu o aseme-

nea preoţime. Acolo unde oamenii nu se consacră preoţiei decât pentru avantajele materiale care decurg din ea, şi nu pentru Adevărul cel etern al lui Dumnezeu, este timpul să fie stârpiţi de la rădăcină asemenea preoţi răi şi să fie înlocuiţi cu alţii mai buni!

2. Dar iată ce cred eu, un roman cu experienţă, şi cred că Însuşi Domnul nostru este cel care mă inspiră acum: în viitor nu vor mai fi necesari nici preoţii, nici Templul, nici sabatul, nici zilele de sărbătoare sau de amintire, nici jubileele, nici olimpiadele, ci orice om va trebui să aspire el însuşi să devină un bun învăţător pentru aproapele său şi un bun tată pentru copiii săi! Templele trebuie să fie transformate în case pentru săraci, iar sabaturile, zilele de sărbătoare şi alte comemorări deşarte în zile de binefacere, şi astfel toţi oamenii îşi vor da în curând mâna şi se vor iubi ca adevăraţi fraţi întru Dumnezeu!

3. Dar câtă vreme un om se va putea autointitula preot cu o anumită autoritate divină, şi, în această calitate, va fi onorat şi plătit de către aproapele său, atâta vreme cât se vor construi temple, cât se vor respecta sabaturile şi alte sărbători, care vor fi celebrate cu mare pompă, omenirea nu va avea deloc o soartă de invidiat. Oare nu este fiecare zi lăsată de la Dumnezeu o zi a Domnului, în care noi să-L recunoaştem pe El în inima noastră cu mare credinţă şi dragoste şi în care să facem bine, atât din punct de vedere spiritual, cât şi material, aproapelui nostru? Iată ce cred eu acum, în toată libertatea mea de spirit, şi orice om care gândeşte cred că va fi de aceeaşi părere cu mine."

4. Cărturarul: „Părerea ta, nobile roman, are multe aspecte bune, după raţiunea naturală şi omenească; dar trebuie să luăm în considerare şi ceea ce Dumnezeu a instituit prin marele profet Moise, care spune în mod explicit următoarele: «Să munceşti timp de şase zile, dar în cea de a şaptea zi, care este sabatul, să te odihneşti şi să te abţii de la orice muncă grea şi slugarnică; să-I consacri această zi lui Dumnezeu şi să nu-L slujeşti decât pe El, aşa cum i-a fost poruncit poporului prin Aaron.»

5. Dacă părerea ta ar deveni realitate, iar preceptele lui Moise ar fi desfiinţate, aceasta ar fi ca şi cum Dumnezeu, care i-a vorbit lui Moise şi care acum ne vorbeşte din nou în persoana minunatului Nazarinean, S-ar contrazice!

6. Sunt şi eu împotriva unei caste a preoţilor, dar orice popor trebuie să aibă bătrânii lui înţelepţi şi rabinii săi, căci nu orice om are spiritul şi talentul care să-i permită să devină un adevărat rabin, şi chiar dacă uneori se petrece ca un om obişnuit să aibă această chemare şi acest talent, îi lipsesc timpul şi mijloacele necesare! De aceea, Moise a numit seminţia lui Levi pentru preoţie şi a impus zeciuiala celorlalte seminţii, pentru a o susţine, astfel ca ea să se poată consacra în totalitate învăţării.

7. Totuşi, şi eu sunt de părerea că învăţătorii poporului nu ar trebui aleşi neapărat din seminţia lui Levi, pentru că aceasta ar fi deja un fel de castă, ci orice om înzestrat cu suficient spirit şi talent ar trebui să aibă dreptul să se formeze pentru a-i învăţa pe ceilalţi aspectele divine; şi dacă el devine un învăţător zelos, comunitatea pe care o va servi va trebui să îl întreţină şi, din respect şi din iubire, să nu permită ca el să fie constrâns, în plus faţă de funcţia lui de învăţător, să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunţii, cu sapa şi cu plugul.

8. Cât despre părerea ta despre temple şi despre zilele de sărbătoare, altele decât sabatul, sunt de aceeaşi părere; căci Moise nu a poruncit aşa ceva. Dar este de la sine înţeles că trebuie să existe o zi pe săptămână în care poporul să se reunească pentru a fi instruit despre Voinţa lui Dumnezeu, pentru ca el să nu decadă total în ateism sau în cea mai rea idolatrie. Această este părerea mea, şi am dori foarte mult ca Domnul şi Învăţătorul nostru să-Şi facă auzită şi părerea Sa."

Capitolul 89

Despre sabat şi preoţime

1. Eu am spus: „Preabine, atunci ascultați-Mă! Ați vorbit amândoi bine şi adevărat; dar, pentru viitor, Eu sunt de aceeaşi părere cu prietenul nostru Marcu, pentru că ea corespunde naturii şi bunului-simț al omului, deci şi Înțelepciunii şi Ordinii Divine. Totuşi, Eu nu resping nici punctul tău de vedere; însă voi, preoții, nu trebuie să faceți din sabat un fel de zi cu efecte magice, nici să impuneți pedepse aspre celor care, neavând încotro, vor trebui să-şi câştige pâinea şi în ziua aceasta. Căci o acțiune utilă şi dezinteresată - mai ales când ea este făcută vădit pentru binele unui frate sărman - nu numai că nu profanează niciodată sabatul, dar ea chiar îl sfințeşte de o mie de ori mai mult decât toate sporovăielile fără rost din Templu şi din sinagogi.

2. Căci cel care sfințeşte sabatul prin fapte nobile îl sfințeşte într-un mod viu, în adevăr şi în faptă, şi doar aceasta are o valoare în fața lui Dumnezeu. Dar cel care ține sabatul în modul vostru nu face decât să-l profaneze, căci, aşa cum a spus profetul, el îl slăveşte pe Dumnezeu doar cu buzele, dar inima sa este departe de El, pentru că el este departe de aproapele său.

3. Trebuie desigur ca într-o comunitate să existe adevărați învățători liberi, care să nu aibă nevoie să-şi câştige pâinea prin truda mâinilor lor; şi dacă tu crezi că oamenii trebuie să se reunească într-un loc anume, în ziua sabatului, pentru a fi învățați într-un anumit fel despre Voința lui Dumnezeu şi pentru ca să-şi amintească de El, este o idee bună, şi aşa să fie. Dar îi rămân şi celui care îi învață pe ceilalți şase zile pentru a munci! Dacă el este trezit în Spirit, înseamnă că nu va avea nevoie ca în toate cele şase zile să muncească din greu pentru a pregăti ceea ce va spune comunității în ziua sabatului; căci atunci când un om vorbeşte fiind însuflețit de Spiritul lui Dumnezeu, lui îi va fi pus în inimă şi în vorbe ceea ce trebuie să spună.

4. Şi dacă aceasta se va petrece negreşit, aşa cum vă prezic Eu acum şi cum a fost întotdeauna pe vremea patriarhilor şi a profeților, consider că nu ar strica dacă rabinul comunității ar efectua şi el în timpul celor şase zile lucrătoare vreo muncă bună şi folositoare, care să facă din el un exemplu pentru comunitate, şi pentru ca el să-şi câştige astfel pâinea cea de toate zilele, astfel încât să nu fie nevoit să aştepte totul de la ceilalți membri ai comunității; iar aceştia îl vor respecta şi onora cu atât mai mult, pentru că el le va oferi prin activitatea lui dovada cea mai frumoasă şi mai autentică a stării sale dezinteresate, a dragostei şi a dreptății sale față de acea comunitate.

5. Cred că aceasta ar fi cu mult mai bine decât să-şi irosească celelalte zile lucrătoare într-o lene totală, aşa cum fac templierii în prezent, care, în loc să-şi ocupe timpul în mod util, se ghiftuiesc, preacurvesc, comit adulter, înşală, îndopându-se astfel pentru infern şi pentru moartea cea veşnică. Aceasta este părerea Mea!

6. Dar cu totul altfel este cu cei pe care-i trimit acum în lumea întreagă ca să predice Evanghelia tuturor popoarelor Pământului! Aceşti primi mesageri ai Mei nu au nici timpul şi nici posibilitatea să-şi câştige pâinea, şi de aceea Eu le spun: mâncați şi beți ceea ce vi se pune pe masă. Şi, de asemenea: nu vă îngrijorați cu privire la ce veți mânca şi veți bea mâine sau la ce veți îmbrăca - căci aceasta ar fi o preocupare orbească de păgâni! -, ci căutați înainte de toate să propovăduiți cu zel Împărăția Iui Dumnezeu şi dreptatea Sa printre popoare, şi tot restul vă va veni de la sine; căci Tatăl Ceresc ştie bine de ce aveți voi nevoie. Dar, aşa cum am spus, aceasta nu este valabil decât pentru cei pe care îi trimit acum în lume; iar acolo unde vor exista comunități durabile constituite în numele Meu, să fie valabil ceea ce v-am spus mai înainte.

7. Căci nu vreau ca, în viitor, rabinul comunității să capete obiceiul de a fi, şase zile din şapte, servitorul lenei! Căci lenea este rădăcina multor păcate. Un rabin cu adevărat activ în numele Meu va găsi multe ocazii în cele şase zile să le dea membrilor comunității tot felul de exemple bune, care îi vor îndemna pe aceştia să-l imite în faptele sale, săvârşite în spiritul adevărului şi al vieții, şi atunci fiecare zi va fi pentru întreaga comunitate la fel de sfântă ca şi sabatul.

8. În plus, nu este absolut necesar pentru mântuirea omenirii ca exact vechiul sabat al evreilor să fie cel care să rămână ziua rezervată învățăturii, ci oricare altă zi poate fi aleasă pentru aceasta, în funcție de împrejurări. Dacă va apărea situația ca tocmai vechiul sabat să se dovedească propice unei munci pentru binele comunității, după mai multe zile sau săptămâni pierdute din cauza timpului nefavorabil, lucrați în ziua aceea a sabatului şi fixați o altă zi pentru învățătură! Căci fiecare zi în care veți face binele în numele Meu va fi un adevărat sabat; numele zilei nu are nicio importanță, ci doar ce face omul în acea zi.

9. Nu este de asemenea necesar ca fiecare a opta zi să fie o zi fixă pentru învățătură, ci această zi poate să fie hotărâtă în funcție de moment şi de împrejurări; căci Cuvântul lui Dumnezeu poate la fel de bine să fie predicat într-o altă zi, iar numărul zilelor care se scurg între o predică şi următoarea nu are nicio valoare reală în ochii Mei şi nu face mai bună în sine nici predica şi nici oamenii.

10. Iar dacă rabinul comunității vede că Dumnezeu îi indică în Spirit că un membru sau altul al comunității a apucat pe căi greşite, el trebuie să meargă să-l caute de îndată ca să-l îndemne să se îndrepte, şi nu să aştepte sabatul pentru aceasta; căci acea zi va fi, pentru cel rătăcit, care a revenit pe calea cea bună, adevăratul sabat, în care s-a îndreptat pe deplin.

11. Dacă rabinul unei comunități a ținut într-un an fie şi numai o singură predică adevărată, iar comunitatea respectă apoi în fapte ceea ce a învățat, ea nu mai are nevoie după aceea să fie îndemnată printr-o a doua predică. Căci dacă un om trăieşte şi făptuieşte după învățătura Mea, rabinul nu are de ce să-i mai predice în fiecare sabat, căci fiecare zi este pentru acest om un adevărat sabat, şi el poartă în inima lui adevărata predică vie inspirată de Spirit.”

Capitolul 90

Despre adevărata sărbătorire a sabatului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Doar pentru copiii săi, comunitatea poate să construiască o şcoală specială, în care va institui un învățător experimentat şi virtuos, sau, la nevoie, dacă acea comunitate este numeroasă, mai mulți învățători, care îi vor învăța pe copii să citească Scriptura, să socotească, să scrie, precum şi multe alte cunoştințe utile. Dacă învățătorii vor face aceasta zilnic în mod conştiincios şi cu sârg, ei vor fi celebrat sabatul în fiecare zi; şi rabinul comunității va face la fel dacă va vizita frecvent această şcoală, îndemnându-i cu zel pe elevi şi pe învățători şi dându-le din când în când învățături bune în numele Meu. Şi atunci, Eu Însumi voi fi cel care îl va inspira ce să spună.

2. Tot aşa, pe lângă şcolile pentru copii, este bine ca o comunitate permanentă să construiască de asemenea şi o casă de adunare, unde ea va putea să se reunească din când în când în numele Meu. Dar nu va trebui ca doar rabinul ales de către comunitate să aibă dreptul să vorbească şi să predice în această casă, ci oricine din comunitate, dacă va fi îndemnat de Spiritul Meu să o facă. Căci într-o asemenea casă nu se va predica doar Scriptura şi Profeții, ci şi alte aspecte utile pentru aprofundarea adevăratei cunoaşteri de Dumnezeu şi pentru însuflețirea iubirii de Dumnezeu şi de aproapele; şi omul care va fi îndemnat de Spiritul Meu, ce se va afla atunci în el, va fi cel care va trebui să vorbească despre aceste aspecte, iar comunitatea, precum şi rabinul, vor trebui să îl asculte, şi atunci când ei vor fi procedat aşa, oricare ar fi ziua, ei vor fi sfințit cu adevărat sabatul.

3. Nu vreau ca prin aceasta să înțelegeți că vă spun că este necesar să încetați pentru totdeauna să țineți cont de ordinea cea tainică a timpului şi de calculul prealabil, binefăcător şi plin de înțelepciune al anumitor ore, al anumitor zile, al anumitor săptămâni, al anumitor luni şi chiar al anumitor ani. Voi trebuie să vă bazați întotdeauna, fără nicio excepție, pe realitatea tainică a conjuncturilor binefăcătoare, obiective care apar la momentul potrivit şi generează o anumită ambianță înălțătoare, pură, care vă ajută să vă deschideți către realitățile sublime ce

există în tărâmurile cereşti şi care uşurează descoperirea Împărăției Tatălui Ceresc. Dar luați aminte că, în absența acestor considerente tainice pe care vi le-am expus aici, nu trebuie să considerați anumite zile, care nu au fost stabilite de Tatăl Ceresc încă de la începuturi, că fiind mai bune sau mai sacre decât altele doar sub pretextul că astfel de zile ocupă cutare sau cutare loc în săptămână, în lună sau în an, sau pentru că poartă cutare sau cutare nume; căci ceea ce are importanță cu adevărat nu este numărul de dragul numărului sau numele de dragul numelui, ci realitatea tainică a revărsării de har dumnezeiesc care apare cu adevărat în anumite momente temporale ce oglindesc apariția anumitor conjuncturi enigmatice, care facilitează, datorită ambianței pure, sacre şi înălțătoare, revelarea tainelor dumnezeieşti în ființa oamenilor ce sunt deschişi să descopere şi să simtă toate acestea. Luați tocmai de aceea aminte că este foarte important faptul de a trăi şi de a lucra într-o anumită ambianță pură, înălțătoare, dumnezeiască, ce vă ajută să simțiți şi să acționați în conformitate cu Voința revelată a lui Dumnezeu.

4. Căci dacă cineva păcătuieşte împotriva aproapelui său într-o zi de sabat, acela nu este un adevărat sabat pentru el! Dar dacă el va face bine aproapelui său într-o altă zi, pentru el şi ziua aceea va fi un sabat desăvârşit.

5. De aceea, în viitor, totul va trebui să fie pe deplin liber între adevărații Mei credincioşi, şi nimic nu va putea ridica o zi la rangul de adevărat sabat în afară de faptele îndeplinite dintr-o adevărată dragoste de Dumnezeu şi de aproapele. La gunoi cu preceptul omenesc ruşinos şi stupid care declară că sabatul este profanat atunci când îi ajutăm în ziua respectivă pe cei sărmani şi oprimați! Ruşine preoților care învață poporul că lui Dumnezeu îi place pălăvrăgeala lor scârboasă şi ceremoniile lor sacrificiale, care nu sunt decât o oroare în ochii Mei, şi aşa a fost întotdeauna!

6. Fie ca sabatul să devină de acum înainte o adevărată zi de muncă, iar orice ceremonie să nu constea decât în a lucra în numele Meu; acest fapt îl voi privi întotdeauna cu mare plăcere, şi îi voi răsplăti cu grația şi iubirea Mea pe cei care vor sfinți cu adevărat sabatul! Aşa vorbeşte acum Domnul (Iisus)!

7. Cât despre aceia care vor sărbători într-un mod habotnic sabatul de dragul sabatului, aşa cum unii o fac acum şi au făcut-o şi cu mult timp în urmă, atribuind în mod fals o virtute magică de sfințenie sabatului în sine sau anumitor zile de sărbătoare, fără a privi niciodată la acestea ca fiind doar mijloace care ne deschid sufletul şi ne înalță către Tatăl Ceresc, toți aceia care nu vor trece dincolo de ziua sabatului pentru a-L simți din plin în ființa lor pe Tatăl Ceresc vor luneca în ispită şi vor regresa, şi mulți dintre ei vor fi înghițiți de potopul focului cu care ei se vor confrunta. Astfel vă vorbeşte acum Domnul, în fața căruia zilele, săptămânile, lunile şi anii, toate aceste perioade temporale, sunt considerate ca fiind egale, cu excepția momentelor temporale tainice, reale şi înălțătoare despre care v-am vorbit mai devreme.

8. Înțelegeți acum că acest sfat pe care vi-l dau este valabil pentru toate timpurile şi eternitățile? Căci adevărat, adevărat vă spun: cerul şi pământul pe care le vedeți acum vor pieri într-o bună zi, dar cuvintele Mele vor rămâne în eternitate! Iată ce am avut să vă spun!”

9. Fariseii nu au ştiut ce să răspundă la predica Mea. Dar romanii s-au bucurat în taină; căci prin aceste cuvinte Eu aprobasem punctul de vedere al lui Marcu, în timp ce pe cărturar îl sfătuiam să şi-i modifice în mod considerabil pe al său. Fariseii şi-au dat seama de aceasta şi s-au înciudat în sinea lor, fără a lăsa totuşi să se vadă nimic.

Capitolul 91

Cărturarul îl invocă pe Moise

1. După un moment de profundă reflecție, cărturarul Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, am examinat în sinea mea cuvintele Tale pe cât am putut şi am găsit că ai perfectă drep-

tate, conform celor mai pure principii ale raţiunii omeneşti - aşa cum de altfel şi trebuie să fie, având în vedere Ceea ce eşti; dar din moment ce Spiritul etern al lui Iehova sălăşluieşte în Tine, şi inima Ta este tronul Său, iar prin Tine El vorbeşte, acţionează după Voinţa Sa atotputernică şi guvernează întreaga Creaţie, eu nu înţeleg cum a putut El odinioară, pe Muntele Sinai, să-i dea lui Moise o lege specială asupra caracterului strict şi sacru al sabatului, indicând şi modul în care trebuie el sfinţit. Din moment ce Tu şi El sunteţi Una, ar fi putut să vorbească aşa cum ai făcut-o Tu adineauri, într-un mod foarte clar, în faţa noastră, iar noi nu am fi ajuns niciodată să celebrăm sabatul prin ceremonii inutile! Nu se spune chiar că evreii care au profanat sabatul prin munci grele au fost pedepsiţi de Dumnezeu în faţa tuturor? Atunci de ce a poruncit Dumnezeu prin Moise să sfinţim sabatul şi de ce nu l-a prezentat aşa cum ai făcut-o Tu adineauri? Legile lui Dumnezeu nu sunt ele oare eterne? Sau Cuvântul Său poate să se schimbe?”

2. Eu am spus: „Acum a vorbit cărturarul din tine, dar prin aceasta ai arătat în mod clar că nu ai înţeles nimic din Scriptură, şi cu atât mai puţin din toate cărţile lui Moise! Pentru evrei, care pe atunci decăzuseră foarte mult din cauza şederii lor în Egipt, a fost strict necesar să se impună o zi în care ei să se odihnească după muncile grele şi să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Căci fără această poruncă, ei ar fi păstrat chiar şi după aceea obiceiul căpătat în Egipt şi nu şi-ar fi luat niciodată o zi ca să se odihnească, şi cu atât mai puţin ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Căci poporul evreu era din cale-afară de senzual şi nu se preocupa de nimic altceva decât de a căuta zi şi noapte cum să-şi umple mai bine stomacul cu carne. Deci, din motive în primul rând naturale, dar şi spirituale, a poruncit Dumnezeu atunci o anumită zi - zi pe care de altfel o aleseseră deja patriarhii drept zi de odihnă, sabatul - pentru ca poporul să se odihnească şi să asculte Cuvântul Său.

3. Dar în această poruncă a sabatului Dumnezeu nu a interzis niciodată nimănui să facă fapte bune şi necesare. Voi sunteţi cei care aţi pus această poruncă în locul celei a lui Moise, şi voi nu permiteţi - decât celui care se răscumpără faţă de voi cu o mare sumă de bani şi alte ofrande bogate - să facă în ziua sabatului şi fapte necesare şi bune.

4. Dar dacă tu crezi atât de mult că, din cauză că El Însuşi este imuabil, Dumnezeu nu poate schimba forma unei legi pe care a dat-o, într-un anumit moment în care s-a impus necesitatea ei, cum se face atunci că voi v-aţi luat libertatea să schimbaţi legea lui Moise după bunul vostru plac şi în avantajul vostru material, până într-atât încât să nu mai respectaţi de fapt nici cel mai mic detaliu din ceea ce Moise şi profeţii v-au învăţat şi v-au poruncit?

5. Dacă legile lui Moise şi scrierile lui vă sunt atât de sfinte, de ce atunci aţi respins, ca fiind neautentice, cea de-a şasea şi a şaptea Carte a lui Moise şi Anexa profund profetică, şi le-aţi înlocuit printr-o lucrare omenească?

6. Vechiul Chivot al Legii nu era el oare sacru pentru toţi evreii? Dar atunci când, acum treizeci de ani, coloana de foc şi de fum a dispărut din cauza faptelor voastre rele, iar Chivotul şi-a pierdut orice putere, voi l-aţi scos din sacristie şi l-aţi dus într-o altă încăpere, iar în locul lui aţi pus, pentru străini, un alt chivot, de unde se înalţă un foc şi un fum complet naturale. De ce aţi făcut aceasta? A dat oare Moise o lege în care să spună că aveţi dreptul să faceţi aşa ceva?

7. Da, profeţii au anunţat bine că va veni un timp - care deja a venit - în care vechiul Chivot al Legii se va preschimba în văzul tuturor într-un nou Chivot viu; dar ei nu înţelegeau desigur aceasta în modul în care aţi hotărât-o voi, prin propria voastră autoritate! Căci dacă aţi fi crezut în profeţi şi aţi fi fost convinşi că aşa ceva urma să se petreacă acum treizeci de ani, conform Voinţei lui Dumnezeu, aţi fi anunţat cu siguranţă poporul prin mari predici, şi aţi fi pretins mari sacrificii; dar voi v-aţi ferit să faceţi aceasta, iar poporul nu ştie nici până în ziua de azi nimic despre actul vostru arbitrar.

8. Şi dacă ştiți că prin acest nou Chivot al Legii profeții s-au referit la Mine, de ce nu ați anunțat şi poporul despre asta şi de ce veneraţi în locul Meu deşarta operă moartă a mâinilor voastre?

9. Voi faceți adesea referire la Moise şi la profeți; dar, dacă Eu vă arăt unica şi adevărata semnificație a Scripturii şi Spiritul care sălăşluieşte în ea, cum se face oare că sunteți chiar voi, oamenii Templului, cei care Îl neagă cel mai tare pe Dumnezeu, pe Moise şi pe toți profeții?

10. Din motive înțelepte, Moise a învăluit, în imagini corespondente, Cuvântul pe care Dumnezeu i l-a revelat, şi mai ales sensul său interior, Spiritul care îl însufleţeşte, iar ceea ce el v-a dezvăluit totuşi, voi ați respins. Acum, când am venit Eu Însumi şi vă dezvălui ceea ce era ascuns, de ce continuați să nu credeți şi căutați încă să Mă prindeți cu nişte chestiuni în care nici voi nu ați crezut vreodată, şi cu atât mai puțin le-ați înțeles?"

Capitolul 92

Despre instituirea sabatului

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Vedeți voi, încă de la începuturi a existat la oameni obiceiul de a împărți săptămâna în şapte zile - diviziune care, în sens natural, le-a fost inspirată de fazele lunii, iar în sens spiritual ele sunt în legătură cu cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu, despre care ați auzit deja vorbindu-se, fără însă să fi înțeles despre ce este vorba.

2. Dintre aceste şapte Atribute, cel de-al şaptelea purifică şi îmblânzeşte, într-un anume fel, acțiunea fiecăruia dintre celelalte şase, iar acest al şaptelea Atribut este Compasiunea activă. Şi dacă Dumnezeu, prin Moise, a fixat un sabat în cea de-a şaptea zi, a făcut-o şi pentru ca în ziua aceea să vă abțineți de la a munci ca nişte sclavi pentru propria voastră burtă şi, adunându-vă în fața cortului în care se află Chivotul, să vă vedeți frații şi surorile sărmane, văduvele şi pe cei orfani şi să vă manifestați mila față de ei; căci tot ceea ce spun de fapt Legea, Moise şi profeții este să practicați operele adevăratei compasiuni față de aproapele vostru sărman, şi în aceasta constă de fapt şi unica şi adevărata ceremonie religioasă care îmi este plăcută!

3. Şi dacă aşa este, şi nicidecum altfel, cum ar fi putut Moise să-şi imagineze vreodată, fie măcar şi în vis, că Dumnezeu a făcut sabatul pentru ca niciun evreu să nu săvârşească, şi chiar să nu aibă voie să săvârşească, vreo faptă de ajutorare, nici măcar față de aproapele lui sărman?

4. Gândiți-vă şi voi dacă aceasta înseamnă să îl slăveşti pe Dumnezeu: să stai degeaba o zi întreagă, în cea mai completă lene, la Templul din Ierusalim ori în vreo sinagogă oarecare, ori la tine acasă, murmurând şi turuind într-una fragmente din Scriptură, fără ca să-ți fie acolo nici sufletul, nici mintea, sau ascultând murmuratul şi turuitul unui preot căruia i-ai dat o ofrandă pentru aceasta, crezând în mod prostesc că murmurul şi turuitul lui va avea mai multă forță şi fi va fi mai plăcut lui Dumnezeu pentru că vine din gura unui preot! O, nebuni orbi ce sunteți! Întrebați-vă dacă este posibil ca un Dumnezeu preaînțelept să poată vreodată să se complacă în aceste aiureli şi ciudățenii pe care voi singuri le-ați inventat, şi nu Moise sau profeții, mergând până acolo încât ați făcut lege din ele!

5. Oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu şi Îl iubesc mai presus de orice trebuie desigur să Îl roage în inimile lor. Dar cum? Mai întâi, urmând adevărata Sa Voință, prin practicarea iubirii pentru semeni, şi apoi vorbindu-I astfel în inima lor plină de dragoste:

6. «Tatăl nostru cel mult şi fără încetare iubit, care exişti pretutindeni şi care sălăşluieşti în simultaneitate în Cerurile Tale,

Fie ca împărăția Ta eternă a iubirii nesfârşite şi a adevărului să se reverse din abundență şi fără încetare în fiecare dintre noi,

Fie ca doar sfânta Ta Voință, care este o componentă esențială a tuturor ființelor, să devină o constantă şi durabilă realitate pentru fiecare dintre noi, aşa cum ea este prezentă în toate Cerurile Tale şi în toată Creația Ta!

Te implorăm, oferă din abundență copilaşilor Tăi, care suntem noi, pâinea cea esențială şi nedespărțită a vieții,

Iartă-ne, Te implorăm, toate greşelile noastre, întocmai aşa precum şi noi iertăm fraților noştri care ne-au greşit.

Prin atotputernicia Ta dumnezeiască, ajută-ne să trecem întotdeauna cu bine de toate ispitele şi tentațiile, cărora, dată fiind slăbiciunea noastră, ne-ar fi greu să le rezistăm, şi eliberează-ne prin omnipotența Ta de orice rău!

Fie ca numele Tău să fie întotdeauna slăvit, sfințit şi lăudat mai presus de tot şi de toate cele care există, căci toată iubirea, toată înțelepciunea, toată bunătatea şi toată puterea sunt ale Tale în vecii vecilor. Amin!»

7. Iată ce înseamnă o adevărată rugăciune către Dumnezeu, rostită cu toată sinceritatea de o inimă plină de fervoare! Totuşi, nici măcar această rugăciune nu va avea vreo valoare, chiar de ați spune-o de o mie de ori, dacă nu o veți rosti în inima voastră cu o deplină sinceritate şi cu toată forța voinței voastre; iar omul trebuie de asemenea să dovedească prin faptele sale ceea ce inima sa rosteşte, altfel orice rugăciune este o oroare în fața lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu cel veşnic viu, care este iubire, înțelepciune, forță şi putere, nu permite să fie adorat în cuvinte deşarte şi moarte şi prin jertfe şi ceremonii lipsite de sens, ci doar prin fapte care se conformează Voinței Sale. Iar aceste fapte orice om poate să le săvârşească în fiecare zi, nu numai de sabat; astfel, el va face din fiecare zi un adevărat sabat şi nu va avea nevoie să aştepte a şaptea zi a săptămânii, care în fața Mea nu are o valoare mai mare decât oricare altă zi. Iată ce am avut să vă spun! Iar acum, tu, care eşti un cărturar al Templului, poți să mă contrazici dacă ai vreun motiv!"

8. Cărturarul: „Doamne şi Învățătorule, o să mă păzesc bine de acum înainte şi pentru totdeauna să mai fac aceasta! Căci abia acum recunosc limpede că Tu eşti Unsul Domnului! Da, Tu ai întru totul dreptate, şi reproşul pe care ni-l faci este absolut justificat. Dar vai, noi suntem prizonierii Templului şi nu putem face nimic pentru a susține cauza Ta divină.

9. Tu, Doamne, eşti însă puternic. Fă deci ceea ce crezi, după grația, iubirea şi înțelepciunea Ta! Noi, chiar dacă o să rămânem la Templu, nu o să mai spunem cu siguranță niciodată nici un singur cuvânt împotriva Ta în consiliu, ci, dacă vom avea ocazia, le vom arăta marilor-preoți care este adevărul. Dacă Tu vrei să ne indici ce trebuie să facem în această privință, o să facem întocmai pentru ca Tu să ne primeşti în grația Ta. Doamne şi Învățătorule, care este Voința Ta în ceea ce ne priveşte?"

10. Eu am spus: „V-am spus deja câte ceva, din care înțelegerea voastră va putea recunoaşte cu uşurință Voia Mea. Făptuiți ca atare, şi veți dobândi Viața! Templul nu vă va împiedica să credeți în Mine în inimile voastre şi să urmați Voința Mea, şi chiar, în caz de nevoie, să Mă mărturisiți public. Căci Eu vă spun: pe cel care Mă va recunoaşte în fața lumii, îl voi recunoaşte şi Eu în Cer în fața Tatălui Meu. Acum puteți să vă întoarceți la Ierusalim; şi dacă oamenii de la Templu vă vor întreba ceva în privința Mea, să nu le spuneți nimic! Binecuvântarea Mea este cu voi. Amin!"

11. Atunci templierii s-au ridicat şi, foarte emoționați, Mi-au mulțumit pentru învățătura Mea şi pentru că îi eliberasem de confuzia în care se aflau, şi apoi au pornit pe drumul de întoarcere, şi, cum se făcuse deja întuneric, Lazăr a pus să fie însoțiți cu torțe, ceea ce le-a făcut mare plăcere. Iar noi ne-am întors în sala cea mare şi ne-am aşezat la masa noastră. Abia atunci romanii şi-au dat frâu liber bucuriei pentru franchețea cu care le spusesem templierilor adevărul divin.

12. De asemenea, ei Mi-au cerut cu toții rugăciunea cea adevărată pe care le-o dădusem templierilor. Atunci, înaintând către Agricola, Rafael i-a înmânat-o, scrisă pe un pergament, fapt pentru care romanii nu mai conteneau să-Mi mulțumească.

13. Apoi i-am spus lui Lazăr: „Frate, pentru că am lucrat din nou foarte bine, pune să ni se aducă înainte de masă nişte pâine şi vin, ca să prindem puteri!”

Capitolul 93

Ce mâncăruri preferă Domnul nostru Iisus Hristos

1. Lazăr s-a ocupat imediat de toate. După ce ni s-a pus pe masă pâine şi vin proaspăt, iar noi am luat câte puțin din ele, Marta a venit să Mă întrebe ce preferam să mănânc la masa de seară.

2. Eu am spus: „Draga Mea Marta, hrana şi băutura Mea preferată sunt oamenii care aud Cuvântul Meu şi îl aplică în viața lor! Înțelegi tu aceste cuvinte?”

3. Total nedumerită, Marta a răspuns cu o voce îngrijorată: „Dar, Doamne şi Învățătorule, doar n-o să vrei să mănânci carne de om?!”

4. Eu i-am spus: „Draga Mea prietenă, tu nu pătrunzi încă profunzimea aspectelor spirituale. Când îți spun că oamenii care aud Cuvântul Meu, îl primesc în inimă şi îl urmează sunt hrana şi băutura Mea preferată, este oare vorba despre o hrană pentru trup, sau pentru Spirit? Eu îți spun ție, precum şi tuturor celor care sunteți aici: omul nu trăieşte numai cu pâine şi vin, ci îndeosebi cu Cuvântul ieşit din gura lui Dumnezeu, atunci când îl urmează; şi de aceea, Cuvântul lui Dumnezeu este o hrană superioară tuturor celorlalte, pentru că hrăneşte omul întreg, în timp ce pâinea acestui pământ nu hrăneşte decât trupul său trecător, nu şi sufletul şi Spiritul său.

5. Şi, la fel cum, prin Cuvântul Său, Dumnezeu este hrana spirituală pentru omul întreg, tot astfel şi omul care Îl cunoaşte pe Dumnezeu, Îl iubeşte mai presus de orice şi Îi împlineşte Voința este şi el, pentru viața eternă a lui Dumnezeu, o hrană bună şi dintre cele mai plăcute. Acum, dacă ai înțeles, poți să ne aduci la cină o mâncare gustoasă de peşte!”

6. Marta a spus: „Înțeleg acum, Doamne şi Învățătorule, că nu ai vorbit decât despre o hrană şi o băutură spirituală, şi îți mulțumesc din adâncul inimii pentru marea Ta răbdare față de mine; dar pentru că Ți-ai exprimat dorința şi pentru o mâncare de peşte, sunt nevoită să-Ți mărturisesc că ni s-a terminat chiar astăzi rezerva de peşte. Ultimii au fost mâncați la masa de prânz, şi dorința Ta mă pune în prezent într-o mare încurcătură. Ce trebuie să fac?”

7. Eu i-am spus cu prietenie: „Ah, draga Mea Marta, acest fapt este, desigur, destul de supărător! Căci unde o să găseşti tu toți acei peşti frumoşi care vor fi necesari pentru masa noastră, a tuturor?”

8. Din ce în ce mai încurcată, Marta a răspuns: „Chiar nu ştiu, Doamne şi Învățătorule; dar poate ai putea Tu să mă ajuți şi să mă sfătuieşti!”

9. Eu am spus: „Eu aş putea, fără îndoială, dacă credința ta ar fi suficient de fermă pentru aceasta!”

10. Marta: „O, Doamne şi Învățătorule, cred tot ceea ce spui Tu! Căci nu eşti Tu Iubirea eternă şi Adevărul Însuşi, iar ceea ce spui Tu nu se petrece întotdeauna în mod negreşit?”

11. Eu am spus: „În acest caz, mergi şi uită-te în iazul săpat în stâncă, de sub izvorul care curge fără întrerupere, din marea voastră bucătărie. Vei găsi acolo peşti în cantitate suficientă pentru astăzi şi mâine!”

12. La aceste cuvinte, Marta a alergat împreună cu sora ei, Maria, şi au găsit iazul plin cu peştele cel mai bun din Iordan, ceea ce le-a umplut de uimire. S-au întors foarte repede să le povestească tuturor acest miracol, iar mirarea şi uimirea lor păreau să nu mai ia sfârşit.

13. Atunci Eu i-am spus Martei: „Nu te mai mira aşa de tare, căci am mai făcut miracole în faţa ochilor voştri! Du-te acum şi pregăteşte-ne o masă bună!

14. La aceste cuvinte, Marta s-a dus degrabă la bucătărie împreună cu Maria şi au pus pe toată lumea la treabă, astfel încât cina să fie gata într-o oră. Între timp, cum seara era foarte frumoasă - cerul plin de stele şi ultimele raze ale asfinţitului încă vizibile, ceea ce noi puteam vedea foarte bine prin fereastra deschisă -, romanii, în special, şi-au exprimat dorinţa de a merge cu toţii afară, pentru a contempla cerul înstelat şi tot acest spectacol al serii, în prezenţa Mea.

15. Eu le-am spus: „Fie, să ieşim pentru o oră; căci cu siguranţă că vom avea multe de observat şi de înţeles.”

Capitolul 94

Contemplarea cerului înstelat

1. De cum am rostit aceste cuvinte, toţi cei prezenţi, care erau în număr foarte mare, s-au arătat gata să petreacă un ceas în aer liber; ne-am ridicat aşadar cu toţii şi ne-am dus într-un loc deschis. Toţi s-au minunat atunci de mulţimea infinit de mare a stelelor şi au lăudat atotputernicia şi măreţia lui Dumnezeu.

2. După ce a studiat cerul un timp, romanul Marcu M-a întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, aşadar, aproape toate stelele sunt de fapt sori în jurul cărora se rotesc planetele şi lunile care le aparţin, precum şi cometele?”

3. Eu am spus: „Desigur, aşa cum v-am arătat deja pe muntele Măslinilor; totuşi, există printre aceşti sori pe care îi vedeţi, mai mulţi sori centrali, în jurul cărora, aşa cum ştiţi deja, sorii planetari se rotesc în cercuri largi, împreună cu toate planetele lor; şi vedeţi de asemenea acei sori centrali mai mari în jurul cărora se rotesc regiuni solare întregi, precum şi câţiva sori centrali în jurul cărora se învârtesc, în cercuri cu adevărat gigantice, universuri întregi. Dar nu vă serveşte la nimic să vi le arăt cu degetul; atunci când veţi fi treziţi în Spirit, Duhul Adevărului, care se află în profunzimea cea mai mare a Vieţii, vă va ghida către Lumină. Cum se va petrece aceasta, v-am arătat deja şi v-am şi oferit o experienţă foarte clară pe Muntele Măslinilor. Acum pot doar să vă repet că în casa Tatălui Meu există mari şi nenumărate lăcaşuri.”

4. Marcu a reluat: „Doamne şi Învăţătorule, Îţi mulţumesc pentru această nouă învăţătură! Acum totuşi aş dori să ne spui mai exact unde se situează Soarele. Ne-ai arătat într-un mod minunat că toate corpurile cereşti au o formă rotundă, deci şi pământul nostru; dar eu, în tinereţe, am avut ocazia să merg în extremitatea sud-vestică a Spaniei, acolo unde începe o mare extraordinar de întinsă, împreună cu mai mulţi însoţitori, m-am urcat pe stânca cea mai înaltă de pe coastă, în ideea de a vedea dacă această mare se sfârşea undeva, aşa ca Mediterana. Dar mă înşelam foarte tare: nu exista nici cea mai mică urmă de capăt! Peste tot pe unde puteam să ne aruncăm privirile, chiar şi cele mai pătrunzătoare, nu descopeream decât apă.

5. De pe acea stâncă, am văzut cum soarele se scufunda în mare. Şi am putut de asemenea să constat următoarele: atunci când soarele s-a scufundat complet în apă, focul şi lumina sa s-au stins şi ele, atât de complet, încât nu s-a mai văzut apoi nici cea mai mică urmă de crepuscul. Acest fenomen ne-a condus la concluzia că Soarele, Luna şi stelele se scufundă realmente în mare, în Vestul îndepărtat, şi răsar apoi din mare după douăsprezece, paisprezece sau, uneori, vara, după nouă ore, undeva în Estul îndepărtat.

6. Ştiu bine acum că în realitate este cu totul altfel; dar faptul că dispariţia Soarelui în mare nu lăsa nicio urmă de crepuscul - mai ales în serile fără nori - este cu adevărat foarte straniu. Cum ar trebui să mi-l explic?”

7. Eu am spus: „Ei, hai, dragul Meu Marcu, peste vreo mie de ani chiar şi copiii vor şti cu exactitate ce trebuie să creadă despre aceste fenomene care vouă vă par acum atât de uimitoare!

8. Ca orice altă mare, vastul ocean despre care vorbeşti are şi el un capăt, foarte departe spre apus; şi acolo se află un continent foarte mare dar care nu va fi descoperit decât mult mai târziu, de unii care vor porni din Europa. Acest ținut a fost descoperit acum mai bine de o mie de ani de către cei din zonele nord-estice ale Asiei şi a fost populat de atunci de numeroase popoare asiatice, dar şi de către vechii fenicieni, de troieni şi de greci.

9. Dar din Europa, mergând către apus, acest continent nu va putea fi descoperit decât atunci când ambarcațiunile lor vor fi mult mai rezistente decât sunt ale voastre în prezent.

10. Dacă în Vestul îndepărtat, privind din Spania, soarele apune fără să lase nicio lumină de crepuscul, mai ales în serile senine, fără ceață, aceasta se datorează, în primul rând, marii mase de apă, pe care lumina soarelui nu o poate străbate până la fund. Când marea este puțin adâncă, poți să-i vezi fundul bine luminat, pentru că lumina nu are de traversat decât o mică masă de apă; dar atunci când marea este adâncă, de la câteva zeci până la câteva sute de stânjeni, nu vei mai putea să vezi deloc fundul mării luminat de către soare. Iată unul dintre motivele pentru care, la oceanul de la vest, soarele apune adesea fără să lase nicio lumină de crepuscul.

11. Iar al doilea motiv este că adeseori acolo nu este ceață deloc; căci dacă razele de lumină ale soarelui nu întâlnesc nimic suficient de dens pe care să cadă şi să se răsfrângă cumva, pentru a fi proiectate mai departe, nici nu poate fi percepută prezența lor. Poți să înțelegi aceasta observând Luna şi celelalte planete.

12. Căci, vezi tu, Luna şi celelalte planete sunt în sine nişte corpuri la fel de întunecate ca şi acest pământ! Soarele, fiind un corp rotund, îşi trimite lumina în toate direcțiile posibile, dar această lumină nu se manifestă printr-o strălucire vizibilă decât acolo unde întâlneşte un obiect pe care va putea să se reflecte pentru a fi percepută de ochii voştri.

13. Dacă Eu aş interpune acum, în fața ochilor tăi, un obiect mare, la o oarecare distanță de Luna acestui pământ, tu ai vedea de îndată că Soarele nu s-a scufundat în marea micului nostru pământ, ci se găseşte în spațiu, în acelaşi loc ca şi în timpul zilei, răspândindu-şi lumina şi căldura către toate planetele care se învârt în jurul lui. Iar despre felul în care se produc ziua şi noaptea pe acest pământ, la fel ca şi pe celelalte pământuri, pe care voi le numiți planete, v-am explicat deja suficient de bine, aşa încât poți să renunți cu totul la vechea ta concepție despre alcătuirea lumii.”

14. Marcu: „Îți mulțumesc, o Doamne, pentru această nouă învățătură! Ea nu este, desigur, una dintre acele învățături supreme pe care le-am primit din gura Ta cea sfântă, dar o consider a fi deosebit de importantă şi de înălțătoare pentru noi, romanii, care avem încă o concepție despre lume destul de greşită. Căci dacă omul se află în eroare într-o singură privință, fie ea şi în legătură cu această lume, va cădea apoi în mod necesar şi în alte erori, inclusiv în cele spirituale; căci o eroare atrage după sine o alta, până ce omul se umple în întregime de erori şi de aberații. Şi invers, când lumina începe să intre în om, chiar şi în privința unui aspect mărunt, ea se extinde apoi, puțin câte puțin, şi la aspectele mai mari şi mai importante, şi astfel omul atinge adevărata înțelepciune. De aceea, o Doamne, îți mulțumesc pentru asemenea învățături, care ne sunt de un atât de mare folos, nouă, romanilor.”

Capitolul 95

Despre puterea celui mic

1. Cum Marcu Mă lăuda foarte tare pentru că îi dădusem această explicație, Eu i-am spus: „Ai vorbit foarte bine, iar lauda ta îi aduce inimii Mele o adevărată şi dreaptă bucurie;

căci cel care nu prețuiește un dar aparent neînsemnat nu este demn nici de unul mai mare. Și vă mai spun că Eu făptuiesc întotdeauna așa cum vedeți că se petrece în natura acestui pământ: când par a face ceva imens, efectul este dintre cele mai mici, și aceasta din motive foarte înțelepte; dar atunci când par că acționez aproape imperceptibil, efectul este infinit de mare și de indestructibil. De aceea, puteți spune că Eu sunt mic în cele mari, dar infinit de mare în cele mici!

2. Atunci când fac să sufle pe pământ și pe mare o furtună violentă care devastează totul, oamenii spun: «O Doamne, cât de teribil de mare și de puternic ești!», dar atunci când pun în pământ o sămânță neînsemnată, care după aceea va germina și va crește până ce va ajunge un arbore mare și puternic, niciun om nu va striga cu uimire: „O Doamne, cât de mare și de puternic ești!», ci privește acest mult mai mare miracol cu o inimă indiferentă, cel mult spunând: «Da, da, trebuie să fie Voința lui Dumnezeu ca niște grăunțe atât de mici să dea naștere la arbori mari și la păduri întregi.»

3. Tot la fel se minunează oamenii și de munții cei înalți, de marile fluvii, de întinsele lacuri și mări, și abia dacă se uită la un deal roditor și la un izvor curat care le potolește setea; dar pentru Mine, dealul fertil valorează cu mult mai mult decât marele Ararat cel sterp, iar izvorul cel pur, cu mult mai mult decât oceanul. Căci ele au în mod miraculos o înrudire cu Viața ieșită din Mine, în timp ce Araratul și marele ocean sunt foarte profund legate de judecată și se află foarte departe de Viață.

4. Așa încât, fiți atenți la cuvintele Mele, chiar și atunci când ele par a fi neînsemnate, cum se petrece adeseori; aceste cuvinte vă oferă mai mult din iubirea Mea cea vie decât dacă Eu aș dezintegra o întreagă teacă globală în elementele ei componente, în fața ochilor și a urechilor voastre! Căci voi nu puteți sorbi decât puțin câte puțin din înțelepciunea și puterea Mea infinită, în timp ce din izvorul de viață al iubirii Mele părintești puteți sorbi permanent fluvii întregi.

5. Și aceasta se petrece atunci când oamenii Mă iubesc, Mă respectă și Mă slăvesc! Cine Mă respectă și Mă slăvește plin de iubire, în tăcere, recunoscând cu toată umilința propria sa micime și infinita Mea măreție, acela Mă onorează cu adevărat în Spirit și în Adevăr și Îmi face o foarte mare plăcere, iar acest aspect, în aparență neînsemnat, are efecte foarte mari. Dar cel care Mă onorează și Mă slăvește cu tot fastul din lume, prin tot felul de ceremonii inutile, de rugăciuni și de cântări interminabile, și crede că astfel îmi face plăcere, se înșală amarnic; căci o astfel de proslăvire, cum este cea care vine de la preoți, este pentru Mine o oroare. Și dacă poporul, în ignoranța lui, crede că Mă slăvește astfel și vrea în acest mod să-Mi ceară vreo favoare, Eu nu i-o voi îndeplini deloc, pentru ca el să ajungă să înțeleagă că aceste lungi rugăciuni și acest cult pompos nu îmi fac nicio plăcere.

6. Oamenii care Mă roagă, Mă laudă și Mă slăvesc doar de formă, cu mare pompă, vor primi tot atâtea roade ale Grației Mele, câte fructe hrănitoare cresc pe cele mai înalte culmi ale munților! Căci cel care nu Mă roagă în inima sa, în Spirit și în deplinul Adevăr, acela nu va fi auzit; fiindcă dacă aș îndeplini asemenea rugăciuni, aș încuraja chiar Eu minciuna și păgânismul, ceea ce niciun om cât de cât lucid nu se poate aștepta de la Mine. Căci Eu Însumi sunt Lumina, Calea, Adevărul și Viața; cum aș putea să fiu atunci susținătorul întunericului, al greșelii, al minciunii și al morții?!

7. De aceea, vă mai spun că Eu nu mă aflu nici în mugetul furtunii, nici în furia focului, ci în dulcele murmur al brizei dimineții. Așa încât, cine va veni la Mine într-o astfel de pace a sufletului său Mă va întâlni.”

8. Atunci Marcu Mi-a spus: „O Doamne și Învățătorule, cât de mărețe și de minunate sunt cuvintele Tale, cât de pline de iubire și de Adevărul etern sunt ele și cât de fericit este cel care le înțelege sensul și le urmează! Dar cât de puțini sunt cei care pot să le audă și să le înțeleagă așa cum trebuie! Însă noi, cel puțin, vom face așa cum ne sfătuiești Tu; căci știm și credem că doar Tu ești Domnul și Învățătorul, Unicul Dumnezeu Adevărat din veșnicie, căci tot

ceea ce cuprinde întreaga infinitate a fost creat şi este în permanenţă menţinut de Tine. De aceea, numai Ţie Ţi se cuvine toată slava, toată iubirea şi toată adoraţia noastră vie!

9. Dar, întrucât avem indescriptibila fericire de a Te avea printre noi chiar pe Tine, Stăpânul etern a tot ceea ce există, ar fi într-adevăr de neiertat din partea noastră, romani însetaţi de cunoaştere, să nu-Ţi mai punem şi alte întrebări - căci doar Tu poţi să ne spui adevărul în toate privinţele. Aşa încât, aş mai avea o mică întrebare."

Capitolul 96

Cum ia naştere vântul

1. Eu am spus: „Ştiu deja care este întrebarea ta, aşa încât vreau să te scutesc de-a o mai rosti şi o să-ţi răspund direct.

2. Vezi tu, vântul, care a început să sufle acum şi este destul de răcoros, a trezit în tine această întrebare. Ai vrea să ştii care este originea lui şi unde se duce el; dar aceasta este ceva destul de dificil de înţeles pentru tine, chiar dacă Mie Mi-ar fi uşor să-ţi explic.

3. Mulţi oameni percep cu uşurinţă suflul vântului, fără a şti însă unde ia el naştere şi încotro se îndreaptă, şi înţeleg cu atât mai puţin de unde suflă în inima lor vântul Spiritului şi încotro se îndreaptă el. Aşa încât, inima lor este mereu lipsită de înţelegere, iar ei nu-şi cunosc nici măcar sufletul, şi cu atât mai puţin Spiritul din ei, şi pot cu atât mai puţin să Mă recunoască pe Mine, Vântul de la originea tuturor vânturilor.

4. Vezi tu, nimic în creaţia materială nu poate să se nască şi să se perpetueze fără o cauză spirituală, şi deci, evident, nici vântul care suflă acum!

5. Pe Muntele Măslinilor v-am dat deja de înţeles, iar ucenicii Mei v-au explicat şi ei mai în detaliu cu o altă ocazie, că acest pământ, la fel ca oricare alt corp ceresc, are o viaţă organică şi animală şi exprimă deci toate manifestările şi fenomenele naturale ale unei vieţi organice. El trebuie mai întâi să se hrănească, la fel ca un animal mai mare. Şi, datorită acestei vieţi animale, el trebuie de asemenea să posede o inimă, plămâni, splină, ficat, nervi, un stomac, pe scurt, corespondentul tuturor măruntaielor necesare vieţii unui animal adevărat. Şi dacă Pământul are toate acestea în el, este de la sine înţeles că voi, care trăiţi la suprafaţa lui, puteţi percepe toate manifestările exterioare ale vieţii sale organice interne, mai precis, cele care se produc chiar la suprafaţa lui.

6. Aşadar, Pământul respiră[11], şi face aceasta la fiecare şase ore. Îi trebuie şase ore ca să inspire şi şase ore ca să expire. Această respiraţie este perceptibilă pe Pământ, şi anume, de patru ori pe zi, sub forma unui vânt periodic, care, deşi se produce în acelaşi timp pe întregul Pământ, nu poate fi perceput în acelaşi moment al zilei pe toată suprafaţa lui, pentru că, datorită rotaţiei zilnice a Pământului în jurul axei sale şi din cauza poziţiei neîncetat schimbătoare, de dimineaţa până seara, a Soarelui faţă de Pământ, care rezultă din această mişcare, nu ar putea fi în acelaşi timp dimineaţă şi prânz, seară şi miezul nopţii pe toată suprafaţa Pământului.

7. Foarte departe de aici, către răsărit, este deja miezul nopţii, şi foarte departe, către apus, de pildă pe acele pământuri despre care v-am spus mai devreme că se găsesc dincolo de ocean, este acum prânzul. Pe scurt, chiar în acest moment, de exemplu, toate orele zilei sunt reprezentate pe întreaga suprafaţă a Pământului, şi astfel, o manifestare a vieţii Pământului, chiar dacă se produce în acelaşi moment, nu va fi percepută la aceleaşi ore ale zilei.

8. Vântul care suflă acum are drept origine chiar una din aceste manifestări ale respiraţiei vii a Pământului. Dar nu trebuie să-ţi imaginezi de aici că Pământul are o gură sau un nas şi că suflul pe care îl expulzează ne-ar parveni, de exemplu, de la Polul Nord sau de la Polul

[11] Vezi şi „Pământul" de Jakob Lorber, n. r.

Sud. Aceste vânturi se nasc, înainte de toate, din faptul că Pământul, atunci când inspiră, se dilată, mai ales sub mare, care este partea sa cea mai moale, şi se întinde astfel încât nivelul mării creşte cu mai multe lăţimi de palmă înălţime, pentru a coborî apoi cu tot atât în timpul expirului, atunci când Pământul se contractă şi se micşorează din nou. Şi tocmai această urcare şi coborâre a mării este cea care produce mişcarea periodică a aerului atmosferic, care îmbracă Pământul şi pe care tu o percepi sub formă de vânt! Căci vântul, inclusiv cea mai violentă furtună, nu este niciodată altceva decât o mişcare mai puternică sau mai slabă a aerului. Cât despre cauzele care pot pune aerul în mişcare, ele sunt atât de diverse, încât ne-ar trebui mai multe zile pentru a le enumera şi a le descrie pe toate cu exactitate.

9. Dacă vânturile care vin din nord sunt reci, iar cele din sud, calde, aceasta este consecinţa condiţiilor climatice. În nordul Pământului este frig din cauza faptului că razele soarelui cad oblic pe pământ, şi de aceea nu îl pot încălzi suficient, ceea ce face ca acolo să fie mereu zăpadă şi gheaţă. De aceea, nici nu poate să vină de aici un vânt cald. Atunci când ne îndreptăm către sud, razele soarelui cad din ce în ce mai drept pe pământ, şi astfel se face din ce în ce mai cald, până ce se ajunge la o căldură arzătoare pe centura mediană, aşa cum ştii deja din experienţă, aşa încât vânturile din sud sunt calde, şi adesea toride, în marile deşerturi de nisip. Dar, mergând şi mai departe, către sudul propriu-zis, din cauza gheţii şi a zăpezii de la celălalt pol, vânturile de sud redevin foarte reci, aşa cum sunt cele din nord, în această jumătate nordică a Pământului.

10. Ai aici, prietene Marcu, explicaţii, care îţi sunt suficiente deocamdată, despre cauzele formării vânturilor. Propriul tău Spirit te va învăţa, ca de altfel pe fiecare dintre voi, mai multe despre aceasta atunci când veţi fi renăscuţi în Spirit.

11. De altfel, v-am arătat deja că, în spatele a tot ceea ce se petrece pe acest pământ, precum şi pe celelalte corpuri cereşti, se află activitatea unor spirite, aşa încât putem să ne oprim aici cu explicaţiile.

12. În timpurile care vor urma, vor fi chiar prea mulţi cercetători care vor măsura şi vor calcula toate aceste fenomene naturale, ceea ce va fi desigur util pentru a combate multe erori şi pentru a distruge superstiţia cea rea; dar totuşi mulţi dintre aceşti savanţi naturalişti se vor rătăci amarnic şi vor pierde cu totul din vedere aspectul spiritual, explorând doar materia cea moartă, iar aceasta nu va fi deloc ceva bun.

13. Trebuie desigur ca un om să cunoască adevăratele cauze ale oricărui lucru şi ale oricărui fenomen; dar el trebuie să facă aceasta cu Spiritul său viu, pentru a cunoaşte totul în Spirit şi în adevăr şi pentru a nu-pierde din vedere fundamentul spiritual al vieţii. Atunci când percepţiile unui om ajung la acest punct, el poate cu adevărat să devină folositor contemporanilor săi, învăţându-i în toate domeniile posibile - însă, doar ca simplu cunoscător al naturii, el nu poate decât să le facă rău; căci la ce-i serveşte unui om să posede şi să înţeleagă toate lucrurile şi fenomenele acestei lumi, dacă sufletul său va avea de suferit prin aceasta? Cu ce-l va ajuta o astfel de cunoaştere în lumea de dincolo?”

Capitolul 97

Despre cercetarea naturii în manieră materialistă

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „La vechil egipteni, deja din timpul ultimilor faraoni, exista un mare număr de savanţi care studiau natura într-un mod pur exterior, iar scrierile lor umplu şi acum săli întregi, dulapuri şi cufere! Ţi-ar trebui mai bine de două secole ca să citeşti toate aceste cărţi, suluri şi tăbliţe. Dar, vezi tu, chiar şi în lumea de dincolo, sufletele acestor naturalişti îşi continuă cercetările: refuzând să se lase învăţate de către îngeri şi persistând în rătăcirea lor, ele cad dintr-o greşeală în alta şi continuă să caute originea forţelor în materie,

care, la drept vorbind, nu reprezintă nimic în sine; căci ceea ce le preocupă pe ele nu este decât o aparență, care nu există decât în imaginația lor fantezistă şi atât de schimbătoare!

2. Şi dacă Eu îți spun aceasta, poți să Mă crezi că aşa este; dar ce folos vor avea de aici, pentru viața lor, aceste suflete? Absolut niciunul! Căci, atâta vreme cât ele persistă în rătăcirea lor, mântuirea nu va putea să înflorească niciodată pentru ele şi nu va putea deveni un fruct copt! De aceea, şi aici, în lumea aceasta, explorarea elementelor naturii nu conduce decât la un beneficiu pământesc şi trecător, în măsura în care permite crearea anumitor obiecte efemere pe care oamenii să le poată utiliza în scopuri pământeşti; dar aceste nenumărate descoperiri pe care naturaliştii le vor realiza de-a lungul timpului vor purta amprenta imperfecțiunii, atâta vreme cât nu vor fi făcute de nişte oameni care cunosc originea-spirituală şi autentică a forțelor naturii materiale, fiind astfel nişte adevărați stăpâni ai naturii, aşa cum ați avut un exemplu în cazul celor şapte egipteni.

3. Totuşi, oamenii care vor avansa suficient de mult pe calea adevăratei cunoaşteri de sine şi, prin aceasta, pe calea adevăratei cunoaşteri a întregii naturi şi a forțelor sale, îşi vor alege ocupații cu totul diferite şi mult mai bune decât fabricarea a tot felul de obiecte, maşinării şi produse artificiale, utile doar din punct de vedere material; căci oamenii spirituali vor aspira întotdeauna, înainte de toate, să se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu şi să obțină plenitudinea vieții eterne. Căci numai aceasta poate avea o valoare reală pentru cel care gândeşte şi vede în tot adevărul, pentru că doar aceasta îi rămâne pentru totdeauna, în timp ce obiectele care țin de lume nu au altă valoare decât aceea ca el să se servească de ele pentru a-şi atinge scopul esențial.

4. Celui care spune: «Iată, eu am numeroase bunuri şi mari bogății şi produc fără încetare şi noi opere ingenioase, căci am strâns cei mai buni meşteri, din toate colțurile lumii, care se pricep să facă tot felul de lucruri», aceluia Eu îi răspund: Cât timp vei putea tu să spui că toate acestea îți aparțin? Chiar mâine sufletul tău poate fi scos din trup, şi ce va lua el atunci cu el, în lumea de dincolo, din tot ceea ce tu numeşti al tău? Îți spun Eu: nimic, în afara adevărului şi a binelui pe care îl va fi făcut cuiva în această lume! În lipsa acestora, numeroasele bunuri, comori şi obiecte prețioase pe care le va lăsa aici vor fi pentru el, în lumea de dincolo, un mare zid despărțitor între Împărăția Mea şi ființa sa, peste care cu greu va putea să treacă, pentru că, dincoace de zid, pe partea lui, vor fi multe planşete şi scrâşniri de dinți.

5. Aşa încât, fiecare dintre voi să caute înainte de toate adevărata Împărăție a lui Dumnezeu şi dreptatea ei, care constă în iubirea adevărată şi vie pentru Dumnezeu şi în iubirea activă pentru semeni, şi tot restul vă va fi dat pe deasupra atunci când veți avea nevoie.

6. Lăsați vântul să bată şi norii să-şi urmeze calea lor, şi nu acordați mai multă importanță fenomenelor naturale ale acestui pământ decât vieții voastre interioare; căci fructele destinate vieții eterne nu vor lua naştere decât din aceasta din urmă. Astfel, cred că am spus destule în această privință, şi sper că M-ați şi înțeles."

7. Marcu: „Da, Doamne şi Învățătorule, am înțeles cu toții, desigur, ceea ce ne-ai spus; ne-ai arătat încă o dată, prin această învățătură, că Tu eşti unicul Creator şi Stăpân, care menține şi guvernează totul, atât în lumea simțurilor, cât şi în cea a spiritelor. Încă o dată, îți datorez o recunoştință eternă-pentru toate acestea. Acum ştim în sfârşit cum arată pământul nostru şi cum este el alcătuit.

8. Este adevărat că şi pe munte, şi atunci când ne-ai explicat cele şase mari perioade ale Creației, ne-ai făcut deja revelații foarte mari despre Pământ; dar acum avem o viziune mai clară şi mai precisă asupra stării sale actuale, ceea ce are o mare importanță pentru noi. Cu timpul, prin influența noastră în domeniul educației tineretului, vom ajunge să facem în aşa fel încât Pământul să nu mai fie considerat un mare disc, ci o mare sferă, şi să nu se mai considere că ziua şi noaptea sunt produse de rotația Soarelui în jurul Pământului, ci numai de rotația constantă a Pământului în jurul axului său central, în timp de 24 până la 25 de ore. Iar aceasta este un foarte mare progres pentru sistemul nostru de educație, şi noi vom face tot ce

ne stă în putință pentru ca mai ales copiii noştri să primească în toate privințele instruirea cea mai corectă.”

Capitolul 98

Despre starea de vigilență a sufletului

1. După ce Marcu a rostit aceste cuvinte, am văzut înspre sud-vest un fel de roşeață ridicându-se din spatele unui munte.

2. Toți M-au întrebat despre ce era vorba şi ce însemna aceasta.

3. Eu le-am răspuns: „Prieteni, un astfel de fenomen perfect natural şi absolut obişnuit nu merită să i se acorde nici cea mai mică atenție! În spatele acestui munte nu foarte înalt, nişte păstori au adunat în timpul zilei mai multe lemne uscate, cărora le-au dat foc acum că s-a înserat, şi acest lemn arde acum, şi în curând el se va fi mistuit de tot. Iată toată explicația acestui fenomen.”

4. Agricola a spus: „Într-adevăr, de aici nu prea te poți alege cu vreo învățătură pentru binele oamenilor!”

5. Eu am spus: „Aşa este; totuşi, la Ierusalim, fariseii au remarcat şi ei acest foc şi s-au apucat deja să-i dea tot soiul de interpretări. Numai că, nişte călători în drum spre Tir traversează chiar în acest moment muntele. La întoarcere, ei vor trece prin Ierusalim şi, prin ei, minciuna fariseilor va fi din nou demascată, ceea ce va constitui cel mai bun rezultat al acestei apariții.

6. Dar bucătăresele noastre au terminat de pregătit masa; şi, cum nu vom mai vedea nimic foarte interesant în seara aceasta, haideți să intrăm în casă!”

7. Abia am pronunțat aceste cuvinte, că un servitor a şi sosit şi ne-a anunțat că masa era gata; aşadar am intrat de îndată în casă, am luat loc la masă şi am mâncat peştele bine preparat, cu pâine şi vin. Toți erau foarte bine dispuşi pentru că Eu Însumi eram.

8. Maria din Magdala le-a povestit Mariei şi Martei despre templieri, despre eforturile pe care ei le făcuseră pentru a o seduce şi a o câştiga de partea lor şi despre darurile considerabile pe care i le oferiseră. Şi cum ea gândise: „Le-ar putea fi de folos săracilor”, şi numai de dragul celor sărmani, cedase poftelor desfrânate ale templierilor. Totuşi, chiar şi acest mod de a se lăsa dusă în ispită îi adusese foarte mult rău; căci şapte spirite rele o luaseră în stăpânire şi îi provocaseră multe neajunsuri. Apoi a povestit câte ceva din perioada suferințelor sale, precum şi cum o eliberasem Eu de aceste spirite rele şi cum ea, cu această ocazie, s-a îndreptat cu toată ardoarea iubirii sale spre Mine.

9. Dar Eu am liniştit-o şi am invitat-o să mănânce şi să bea.

10. Atunci Marcu M-a întrebat dacă spiritele rele pe care Eu le alungasem din această fată erau de aceeaşi natură cu cele pe care el le cunoscuse în Iliria.

11. Eu am spus: „Desigur; căci numai astfel de spirite foarte materiale, sau, în acest caz, mai bine zis suflete încă extrem de materiale, acționează astfel atunci când au ocazia. Cum apar aceste ocazii, v-am explicat deja, atât cât aveți voi nevoie să ştiți. Şi n-o să mai vorbim despre aceasta; căci aş fi vrut să-Mi acord aici mai mult răgaz pentru odihnă decât pe Muntele Măslinilor. Şi iată că voi Mi-ați dat de lucru aici mai mult decât în orice zi de pe Muntele Măslinilor! Dar ce mai contează! Căci trebuie să munceşti atâta vreme cât e zi; când vine noaptea şi e întuneric nu se mai munceşte bine, şi atunci vine timpul pentru odihnă. Dar cel care se odihneşte noaptea să nu doarmă niciodată prea adânc, pentru a auzi hoții care i-ar putea pătrunde în locuință să-i fure bunurile!”

12. Petru a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, când omul este foarte obosit, spre seară, după munca grea, este dificil pentru el să vegheze în timpul somnului. Cum putem înțelege aceasta?”

13. Eu am spus: „Desigur, nu aşa cum înţelegi tu; dar, oricât de profund ar dormi un om, sufletul său, care este treaz în Spirit, veghează, şi va putea foarte bine să trezească şi trupul dacă va fi nevoie.

14. Şi am spus aceasta pentru ca să vă păstraţi sufletele curate; căci sufletul impur este până la urmă la fel de material ca şi trupul său, şi nu poate să vegheze asupra lui, deoarece Spiritul care este în el nu poate nici el să vegheze asupra acestui suflet adormit, care nu percepe nimic din influenţa lui.”

15. Toma a întrebat atunci: „Doamne şi Învăţătorule, ştim bine că sufletele noastre sunt departe de a fi suficient de curate; dar ce să facem pentru ca ele să devină pure, după placul Tău?”

16. Eu am spus: „Nu v-am spus şi nu v-am explicat Eu de atâtea ori? Nu trebuie decât să faceţi după cum v-am spus, şi atunci focul iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni îi va oferi foarte repede sufletului vostru ceea ce-i lipseşte! Dar numai după înălţarea Mea, atunci când Duhul Meu va veni asupra voastră, sufletele voastre vor deveni la fel de neprihănite ca şi aurul cel pur. Până atunci, aşteptaţi cu toată dragostea şi răbdarea!”

17. Ucenicii Mei au fost mulţumiţi de acest răspuns, şi nu M-au mai întrebat nimic în seara aceea.

Capitolul 99

Despre profeţiile care s-au împlinit şi despre cele care nu s-au împlinit. Despre liberul-arbitru al omului şi despre omniscienţa lui Dumnezeu

1. Unul dintre farisei, a cărui soţie şi copii veniseră în Betania, M-a întrebat: „Doamne şi învăţătorule, mi-ai lua-o în nume de rău dacă aş merge să-mi văd soţia şi copiii?”

2. Eu i-am spus: „Deloc! Dar uită-te la aceşti ucenici mai vechi ai Mei; şi ei au soţii şi copii, dar niciunul dintre ei nu-mi cere aceasta! Eu îţi spun, şi vă spun şi vouă, tuturor: cel care iubeşte ceva din lume mai mult decât pe Mine nu este demn de Mine, şi cel care, după ce a pus mâna pe plug, se uită în urmă, adică spre lucrurile acestei lumi, nu este pregătit pentru Împărăţia lui Dumnezeu. Crezi tu cu adevărat că soţia şi copiii tăi vor avea ceva de câştigat dacă mergi să-i vezi şi să le vorbeşti în seara aceasta? Iată care este părerea Mea; în rest, eşti perfect liber să faci după cum doreşti.”

3. Auzind aceste cuvinte, templierul nu a mai avut poftă să meargă să-şi vadă soţia şi copiii la acea oră târzie, şi a rămas liniştit la locul lui.

4. Apoi, un alt fariseu, care făcea parte dintre evreii-greci, M-a întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, Tu ştii din toată veşnicia, în Spirit, tot ce vei face mâine. Şi s-a petrecut uneori să ne laşi chiar Tu să întrevedem aceasta, aşa încât cred că nu este o greşeală prea mare să Te întreb ce ai de gând să faci mâine?”

5. Eu i-am spus: „Dacă aceasta ţi-ar fi necesar şi folositor, ţie sau celorlalţi, v-aş spune, fără îndoială, ce o să facem mâine, dar din moment ce nu este cu adevărat necesar, nu o să vă spun.

6. De altfel, nu este bine pentru om să ştie cu anticipaţie prea multe cu privire la ce se va petrece în mod inevitabil în viitor; căci aceasta ar putea să-l conducă la disperare, sau chiar la indiferenţă şi la inacţiune deplină.

7. Mai mult decât atât, pe acest pământ, unde cresc copiii lui Dumnezeu, predicţiile nu pot fi la fel de sigure cum sunt pe oricare dintre celelalte corpuri cereşti; căci, având în vedere deplina liberate de voinţă a oamenilor acestui pământ, totul depinde, înainte de toate, de ceea ce vrea omul însuşi şi de ceea ce el face, conform voinţei şi discernământului său.

8. Dacă ţi-aş spune acum: «Degeaba ştii, degeaba vrei şi degeaba acţionezi tu; oricât ai vrea, nu ţi se va putea petrece decât ceea ce Eu vreau şi proclam!» Ah, în acest caz, ar fi fost

cu totul inutil ca Eu să fi coborât din Cer pentru a veni la voi, oamenii, şi să vă dau toate aceste învăţături!

9. Vă spun chiar mai mult: dacă din punct de vedere al moravurilor şi al guvernării ar trebui să se petreacă numai ceea ce proclam Eu, şi aceasta într-un mod irevocabil, atunci voi, oamenii, aţi avea un destin cu nimic superior animalelor; şi la ce v-ar mai folosi atunci raţiunea, înţelegerea şi iubirea voastră, precum şi voinţa perfect liberă care rezultă din acestea? Tot ceea ce vă pot prezice în mod sigur este că veţi avea parte de cutare sau cutare situaţie dacă veţi acţiona în cutare sau cutare mod; dar dacă ar trebui vreodată să prezic unui popor, sau chiar şi unui singur om, că i se va petrece ceva anume într-un mod inevitabil, voi nu aţi mai fi destinaţi să deveniţi copiii lui Dumnezeu, iar Eu nu aş mai putea fi Tatăl vostru în Spirit.

10. Uitaţi-vă la toţi profeţii care au prezis viitorul: a anunţat vreodată, chiar şi numai unul dintre ei, că un anume fapt se va petrece în mod inevitabil? Fiecare îşi prezenta profeţia ca depinzând de anumite condiţii, care ţineau de îndreptarea sau de decăderea oamenilor. Numai întruparea Mea le-a fost anunţată oamenilor ca fiind ceva sigur, mai presus de voinţa şi de puterea lor de acţiune, pentru mântuirea lor, fapt pentru care ea şi este în totalitate opera Mea; şi, cu toate că este aşa, Eu le permit tuturor celor care vor să ia parte la această cea mai măreaţă operă a Mea.

11. Îndemnat de Duhul Meu, Iona a trebuit să meargă să-i anunţe pe locuitorii din Ninive că vor pieri dacă vor persista în răutatea lor. El a făcut aceasta nu din propria lui voinţă, pentru că el, ca profet, ştia foarte bine că prevestirile Mele depind întotdeauna de anumite condiţii. Dar poporul din Ninive s-a îndreptat, şi ameninţarea Mea bineînţeles că nu s-a mai îndeplinit, fapt pentru care chiar şi Iona s-a supărat.

12. La fel a fost şi în cazul profetului Ieremia, fiul lui Hilchia, unul dintre preoţii din Anatot, în ţara lui Beniamin, pe care l-am chemat în timpul lui Iosua, fiul lui Amon, rege al Iudeii, în cel de-al 13-lea an al domniei sale, şi de asemenea şi în timpul regelui Ioachim, fiul lui Iosia, şi apoi până la sfârşitul celui de-al 11-lea an al lui Sedechia, şi el fiu al lui Iosia, regele Iudeii, şi până la robia Ierusalimului în a cincea lună. Da, ceea ce a anunţat acest profet s-a îndeplinit în mare parte, robia a sosit, nu pentru că Eu o anunţasem, prin profetul mai sus pomenit, evreilor acelor timpuri, care Mă uitaseră, ci pentru că ei, departe de a se îndrepta, l-au luat în râs pe profet, l-au insultat şi l-au prigonit, astfel încât acesta s-a revoltat şi a distrus tot ce scrisese, după care Eu a trebuit să-l pun să scrie totul din nou.

13. A fost aşadar vina evreilor că nenorocirile care le fuseseră anunţate s-au îndeplinit în cea mai mare parte. Dar, pentru numeroşi evrei care s-au îndreptat în mod real, s-a îndeplinit numai partea fericită a profeţiilor lui Ieremia, nu şi cea rea.

14. La fel, este de la sine înţeles că tot ceea ce v-am prezis până acum şi o să va mai prezic se împarte, în mod necesar, în două părţi: ceea ce se va îndeplini în rău şi ceea ce se va îndeplini în bine; nici momentul nu este niciodată dat în mod exact, ci depinde de voinţa şi de faptele oamenilor! Într-adevăr, cum aş putea Eu să spun unui popor, oricât de decăzut ar fi: «Pentru că ai devenit prea rău şi pentru că nu ai ţinut seama de avertismentele Mele, în şapte zile, începând de astăzi, vei dispărea de pe faţa pământului prin fulgerul, tunetul şi pucioasa venite din cer!» - dacă acest popor, punând la inimă cuvintele Mele, ar face penitenţă, s-ar căi din toată inima şi s-ar întoarce către Mine?! În asemenea condiţii, ar trebui oare, să-Mi pun ameninţarea în practică în cea de-a şaptea zi, numai pentru că Eu spusesem aceasta?! O, nicidecum, ci aş avea milă de acest popor întors pe calea cea bună, l-aş binecuvânta, şi nu l-aş pedepsi!

15. Aţi văzut semnele şi ştiţi ce am prezis despre viitorul Ierusalimului, dar de aici nu rezultă totuşi că aceasta trebuie să se petreacă cu o certitudine imuabilă: totul va depinde de voinţa şi de faptele evreilor şi ale templierilor!”

16. Fariseul a spus atunci: „Dar, Doamne, Tu trebuie totuşi să ştii bine, în inima Ta, dacă evreii şi templierii se vor îndrepta sau nu, şi poți deci să spui dacă judecata anunțată se va petrece sau nu.”

17. Eu am spus: „Da, tu gândeşti aici ca un om, dar Eu nu gândesc deloc aşa. Nu ai citit niciodată pasajul din Scriptură care spune: «Dumnezeu Şi-a întors fața de la acest popor»? Ce vrea să spună aceasta? Vrea să spună că, atunci când am avertizat un popor o dată, de două ori, de trei ori şi până la de şapte ori, după aceea Eu nu-i mai supraveghez voința şi nici faptele. Pe scurt, acest popor sau orice om poate - fără ca Eu să vreau să mai am cunoştință de aceasta - să vrea şi să facă ceea ce-i place, fie până la completa lui îndreptare, fie până ce măsura păcatelor sale se va fi umplut. Şi ceea ce se va petrece cu acest popor sau cu acest om va depinde aşadar de ceea ce el va fi vrut şi va fi făcut! Căci Eu am făcut în aşa fel încât pe acest pământ fiecare faptă a oamenilor să atragă după sine o consecință sigură.

18. Astfel că ziua de mâine va veni fără să fie nevoie ca Eu să vă prezic cum va fi ea. Şi chiar dacă uneori spiritele pure de lumină le vor face preziceri oamenilor, situația va rămâne aşa cum v-am spus acum, iar rațiunea voastră trebuie să recunoască faptul că acesta este adevărul. Dar am vorbit destul astăzi, şi trebuie să ne întărim acum trupurile prin somn.”

19. Atunci ei s-au ridicat cu toții şi s-au îndreptat fiecare spre locul unde îşi avea pregătit culcuşul. Iar Eu am rămas până dimineața în scaunul Meu de odihnă din sala cea mare.

Capitolul 100

Despre obiceiuri şi obişnuințe

1. Deoarece toți dormiseră foarte bine în noaptea aceea şi se simțeau foarte odihniți, s-au trezit cu toții, la fel ca şi Mine, cu mai bine de o oră înainte de răsăritul soarelui şi s-au spălat după obiceiul evreiesc; romanii s-au spălat după obiceiul lor, cu apă parfumată, apoi s-au uns cu un ulei de asemenea parfumat, al cărui miros plăcut s-a răspândit apoi în toata casa.

2. Câțiva ucenici au venit atunci la Mine şi Miau spus: „Doamne, aceşti romani au îmbrățişat fără îndoială credința şi convingerile noastre, dar se pare că ei vor să-şi păstreze obiceiurile lor păgâne! Aceste ape, aceste uleiuri şi alifii trebuie să fie foarte scumpe, şi ar fi cu siguranță mai bine ca ei să se spele la fel ca şi noi, cu apă curată şi proaspătă, şi să le ofere săracilor banii pe care-i cheltuiesc în felul acesta!”

3. Eu am spus: „Cel care face pentru cei săraci ceea ce fac aceşti romani are tot dreptul, dacă dispune de suficiente mijloace, să-şi îngrijească trupul în modul în care s-a obişnuit el din copilărie; căci aceasta a devenit pentru ei o nevoie la fel de naturală cum este pentru voi apa curată şi proaspătă. Iar Eu nu Mă uit la felul în care un om îşi curăță şi îşi împrospătează pielea, ci Mă uit numai dacă vine în fața Mea cu o inimă curată şi neprihănită.

4. Aşa încât, atunci când veți propovădui popoarelor Evanghelia Mea, lăsați-le vechile lor obiceiuri de îngrijire a trupului. Căci ajunge ca fiecare să creadă în Mine şi în numele Meu şi să trăiască după învățătura Mea; cât despre trup, tot omul trebuie să şi-l îngrijească aşa cum s-a obişnuit din copilărie, pentru a putea fi vioi şi bine dispus fiecare în felul său specific.

5. Pe scurt, ceea ce vedeți că Eu tolerez, toleraţi şi voi. Dar atunci când vedeți că Eu le ofer tuturor oamenilor un sfat pentru salvarea sufletului lor, sfătuiți-i şi voi la fel pe cei către care Duhul Meu vă va conduce - fără să vă supărați niciodată, fie că ei urmează sau nu acel sfat.

6. Şi voi, la rândul vostru, să nu faceți mare caz de iudaismul exterior şi material, care nu are valoare pentru Mine, ci conformați-vă mai degrabă spiritului adevăratului iudaism interior şi viu, şi astfel veți fi cu adevărat ucenicii Mei, iar Eu Mă voi bucura de faptele voastre şi voi rămâne printre voi în Spirit până la sfârşitul timpurilor acestui pământ?! M-ați înțeles?”

7. Ioan a spus atunci: „Doamne, Tu spui întotdeauna: «până la sfârşitul timpurilor acestui pământ!». Dar când se vor fi isprăvit aceste timpuri ce se va petrece în restul eternității? Iar noi va trebui să rămânem în această lume până la sfârşitul timpurilor terestre şi să predicăm mereu Evanghelia Ta tuturor popoarelor pământului?”

8. Eu i-am spus atunci cu prietenie ucenicului Meu multiubit: „Raţiunea şi înţelegerea ta sunt încă foarte copilăreşti uneori! În trupul vostru nu veţi avea de trăit pe acest pământ mai mult decât oricare alt om normal şi sănătos; dar veţi continua să lucraţi din punct de vedere spiritual în toţi cei care vă vor urma în numele Meu şi, mai ales, veţi trăi veşnic aproape de Mine, în Cerurile Mele, de unde veţi putea avea o influenţă cu mult mai mare decât în prezent asupra oamenilor acestui pământ, care, din motivele pe care le cunoaşteţi deja, sunt destinaţi înainte de toate să devină copiii Mei, la fel ca şi voi.

9. Iar până la sfârşitul propriu-zis al timpurilor acestui pământ, va mai trece o perioadă pe care voi nici nu o puteţi concepe încă! Căci întreaga materie a acestui pământ este constituită din suflete judecate care trebuie eliberate. Socotiţi că un atom de materie este substanţa unui suflet şi luaţi în considerare că într-un an doar zece mii ori zece mii de suflete pot fi eliberate de judecata materiei prin căile pe care vi le-am arătat de multe ori - şi aceasta deoarece creşterea anuală a numărului de oameni este deja atât de mare încât solul terestru nu ar putea purta mai multe suflete - şi veţi înţelege că Pământul trebuie să continue să existe un timp considerabil, chiar dacă trebuie să mai cunoască multe transformări, inclusiv materiale.

10. Adăugaţi la aceasta faptul că materia Pământului creşte fără încetare cu ceea ce primeşte de la Soare şi de la eterul care o înconjoară - creştere bineînţeles inferioară faţă de ceea ce se dizolvă odată cu materia eliberată în fiecare an -, şi veţi înţelege încă şi mai bine cât de mult timp va trebui să mai existe acest pământ pentru a ajunge la sfârşitul timpurilor sale. Dar şi aceasta a fost stabilit de Mine din eternitate, iar acest timp nu li se pare lung decât oamenilor care poartă povara cărnii; în Împărăţia Mea veţi privi cu alţi ochi şi cu o cu totul altă înţelepciune acest timp şi durata sa. Iată deci cum este situaţia!

11. Acum să ieşim din nou, căci toţi ceilalţi îşi vor părăsi în curând camerele şi vor veni în această sală, şi înainte de aceasta vreau să mai merg puţin afară cu voi.”

12. Abia le spusesem aceasta celor câţiva ucenici mai vechi ai Mei care erau acolo, şi anume: Petru, Ioan, Andrei, Iacov şi Matei, că Lazăr a apărut şi el, M-a salutat şi M-a întrebat când vroiam să iau masa de dimineaţă.

13. Eu i-am spus: „Puţin după răsăritul soarelui, căci trebuie după aceea să Mă duc într-un loc unde voi rămâne până seara, după care ne vom întoarce aici; cât despre locul pe care îl vom vizita, o să aflaţi numele lui ceva mai târziu.”

14. Auzind aceasta, Lazăr a mers să dea poruncile necesare; iar Eu am ieşit împreună cu cei câţiva ucenici ai Mei, şi Lazăr nu a întârziat să ni se alăture.

Capitolul 101

Zborul cocorilor

1. La o distanţă de circa o mie de paşi de micul oraş Betania se găsea o colină izolată care îi aparţinea tot lui Lazăr. Ne-am îndreptat către ea şi am urcat-o fără efort, pentru că nu era foarte înaltă; totuşi priveliştea era foarte cuprinzătoare şi nespus de frumoasă, întinzându-se până la Ierusalim.

2. Când am ajuns în vârf, am văzut în văzduh un stol mare de cocori venind dinspre nord-vest. Lazăr a spus că era un fenomen rar să vezi aceste păsări zburând atât de devreme dimineaţa, căci de obicei ele nu-şi luau zborul decât spre miezul zilei, cel mai adesea chiar după-amiaza. Trebuia deci ca faptul în sine să aibă o semnificaţie specială, căci aceste păsări, dotate cu un instinct ascuţit, simt cu aproape o zi înainte o primejdie naturală care le ameninţă

în zona în care locuiesc şi se hrănesc. Ele se pregătesc atunci să plece şi, la un semn al conducătorului lor, îşi iau zborul toate odată, ducându-se într-un loc mai sigur.

3. Eu i-am spus: „Ai observat foarte bine natura acestor păsări, şi ele chiar au acest dar. Însă uneori ele ne arată şi altceva. Dacă ai cunoaşte acum, la fel de bine cum o vei face într-o bună zi, antica ştiinţă a corespondenţelor dintre lumea spirituală şi cea senzorială, ai înţelege adevărata semnificaţie a acestui zbor matinal al cocorilor; dar deocamdată tu nu înţelegi decât ceea ce poţi deduce din experienţa ta privitoare la natura lor.

4. Acum fiţi foarte atenţi la ceea ce vor face aceste păsări, care de obicei sunt foarte prudente, când vor trece chiar pe deasupra noastră."

5. Am început să observăm zborul acestor păsări care înaintau către noi într-o perfectă ordine. Ele formau un şir lung de o sută de păsări, iar altele şapte formau unghiul din vârf al conducătorilor, constituit întotdeauna din masculii bătrâni cei mai puternici şi, în general, cei mai experimentaţi.

6. Când acest stol de cocori a ajuns deasupra capetelor noastre, la o înălţime de patru sute de stânjeni, el s-a oprit brusc, şirul lung s-a risipit, şi cele o sută şapte păsări au început să plutească în cerc, zburând din ce în ce mai jos, până ce au ajuns la mai puţin de şapte stânjeni deasupra noastră, onorându-ne cu cântecul lor într-un fel care, desigur, nu era din cale-afară de melodios. Aceasta a durat câteva minute, după care păsările s-au aşezat la poalele colinei, lângă un fel de baltă destul de mare din care Lazăr avea obiceiul să prindă pentru familia lui peşte, bineînţeles, un soi de peşte din cel mai obişnuit. Din această baltă păsările au băut apă, atât cât aveau nevoie pentru a-şi continua călătoria. După ce toate au băut suficientă apă, cele şapte păsări mai bătrâne au început să facă semne clare de plecare, şi toţi cocorii şi-au luat zborul dintr-o dată, dar înainte de a pleca ei au mai descris câteva cercuri deasupra colinei pe care ne găseam, iar apoi, zburând mereu în cerc, s-au înălţat rapid la altitudinea pe care o avuseseră iniţial, unde s-au regrupat în linie dreaptă, după care au plecat spre nord-est; abia după o destul de mare distanţă au cotit către sud-est, înainte de a dispărea cu totul din raza vederii noastre.

7. Lazăr a spus: „Doamne şi Învăţătorule, dacă privim cu atenţie, acesta este un adevărat miracol!"

8. Eu i-am spus; „Cum ai explica tu acest fenomen, după simţirea ta?"

9. Lazăr: „Doamne şi Învăţătorule, chiar şi numai comportamentul acestor păsări este deja un miracol; căci ele sunt foarte inteligente şi simt foarte bine că oamenii, mai ales noi, evreii, nu prea le suntem prieteni, aşa încât nu s-a auzit niciodată ca aceste păsări să se fi apropiat cu atâta prietenie de un grup de oameni.

10. La greci, care manifestă pentru ele un adevărat cult divin, probabil că nu e chiar atât de rar faptul ca aceste păsări să se apropie de oameni într-un mod atât de prietenos cum au făcut-o adineauri aici. Dar, aşa cum am spus, aceasta nu s-a petrecut niciodată la evrei, cel puţin din câte ştiu eu. Eu consider că acesta a fost un veritabil miracol! Aceste păsări inteligente au sesizat Cine se găseşte pe colina noastră, şi anume, Domnul şi Creatorul lor, ceea ce le-a determinat să coboare de la înălţimea la care se aflau pentru a veni mai aproape de colină, ca să-L salute şi să-L omagieze, în felul lor, pe Cel pe care L-au recunoscut într-un mod instinctiv a fi Creatorul lor.

11. În plus, balta mea nu a avut niciodată onoarea ca nişte cocori să vină să bea din apele ei cam tulburi, căci ei nu beau decât apă foarte curată; se pare deci că ei au ghicit că prin sfânta Ta Voinţă atotputernică ai binecuvântat pentru ei, într-un mod tainic, apa aceste bălţi. Şi simţind aceasta, atunci când şi-au luat zborul, după ce au băut, ei s-au întors şi au zburat în cerc în jurul colinei noastre, scoţând strigăte de bucurie şi mulţumindu-Ţi în felul lor pentru binecuvântarea apei, şi abia după ce şi-au manifestat astfel recunoştinţa, au revenit la înălţimea de la început, fiind întărite de către Tine, şi şi-au reluat zborul lor ordonat.

12. Cât despre motivul pentru care nu s-au îndreptat de îndată în direcția sud-est, aceasta trebuie să țină mai mult de instinctul lor ascuțit, foarte apropiat de inteligența noastră; căci urmând această direcție, ele s-ar fi apropiat foarte mult de Marea Moartă, ale cărei emanații dăunătoare, care se întind până foarte departe, ar fi putut să le facă rău. De aceea ele s-au îndreptat mai întâi către nord-est, şi abia apoi, fiind suficient de departe de primejdia care ar fi putut să le amenințe în împrejurimile Mării Moarte, şi-au reluat, fără riscuri, direcția care le conduce la destinația lor.

13. După câte cunosc eu despre natură, mi se pare că avem de-a face aici cu un adevărat miracol, evident pentru orice om care este obişnuit încă din tinerețe să scruteze fenomenele naturii cu o mai mare atenție şi cu mai mult discernământ decât o fac de obicei şi decât ar putea-o face aşa-zişii înțelepți obişnuiți ai lumii - am dreptate, Doamne şi Învățătorule?"

14. Eu i-am spus: „Da, da, dragul Meu prieten şi frate, ai interpretat foarte bine ceea ce s-a petrecut, căci chiar aşa este din punct de vedere al legilor naturii. Dar, dincolo de acest punct de vedere, există cu siguranță şi o înțelepciune infinit mai profundă, pe care o poate recunoaşte doar acela care posedă o viziune şi o percepție spirituală orientată către interior şi care a învins în el moartea materiei, care înainte îi stăpânea sufletul şi îl înspăimânta.

15. Şi, pentru ca să aveți dinainte, voi cei care sunteți aici, o idee despre această înțelepciune, o să vă explic în detaliu, înainte ca ceilalți să ne găsească; aşa încât, ascultați-Mă bine!"

Capitolul 102

Explicația spirituală a zborului cocorilor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Întreaga natură, cu tot ceea ce se găseşte în fiecare dintre cele trei regnuri, şi de altfel toate fenomenele, chiar şi cele mai neînsemnate, sunt grăitoare pentru sufletul uman iluminat. La fel este şi cu acest zbor al cocorilor pe care l-am observat adineauri. Este pe deplin adevărat că aceste păsări Mi-au arătat aici anumite semne de cinstire; dar ar fi deplasat să spunem că ele M-au recunoscut în vreun fel; situația se prezintă cu totul altfel, iar explicația acestui fenomen care vi se pare atât de miraculos este cu totul naturală.

2. În calitate de ființă vie, dotată cu Spirit, cu suflet şi cu un trup de carne, fiecare om este înconjurat de o substanță atmosferică exterioară vie[12], şi la fel sunt şi toate corpurile cereşti, precum şi, în felul său specific, fiecare piatră, fiecare copac, fiecare plantă şi fiecare animal; căci nicio planetă, nicio piatră şi niciun alt mineral, nicio plantă şi nici o ființă animală vie nu ar putea să existe fără această substanță atmosferică vitală exterioară.

3. Puteți fi convinşi că este aşa dintr-o experiență pe care, cu siguranță, fiecare dintre voi a încercat-o, şi anume, aceea că resimțiți o senzație net diferită când vă aflați într-o pădure de stejari față de una de cedri. Sentimentul care-l cuprinde pe om nu este acelaşi atunci când se găseşte pe o rocă calcaroasă sau când se află pe o stâncă de granit; omul care este atent are o anumită senzație într-o vie şi o cu totul altă senzație într-o livadă de smochini; şi el simte aceeaşi diferență de senzații atunci când se apropie de diverse animale, şi cu atât mai mult atunci când se apropie de diferiți oameni. Un om foarte sensibil simte adesea aceasta de la o distanță considerabilă şi ştie deja dacă cel care îi vine în întâmpinare este un om bun sau rău.

4. Animalele simt şi ele aceasta, adeseori chiar cu mult mai multă acuitate decât orice om orientat spre cele materiale şi care se gândeşte doar foarte puțin la bine şi la adevăr.

5. Şi dacă o ființă umană este cu desăvârşire bună, iar sufletul său este plin de Spiritul Divin, aura sa vitală exterioară va deveni din ce în ce mai puternică şi se va întinde până foar-

[12] În zilele noastre, aceasta este cunoscută sub numele de „aură", „corp eteric" sau „corp bioenergetic" - n. t.

te departe. Atunci, chiar şi fiarele cele mai sălbatice, când se vor apropia de această fiinţă, vor fi pătrunse de această aură vitală a sa, vor fi îmblânzite de ea, vor veni la ea cu toată prietenia şi nu-i vor face niciun rău. Iar ea chiar va putea să le poruncească prin voinţa sa şi să se facă ascultată de ele.

6. Puteţi găsi astfel de exemple la primii patriarhi şi chiar la profeţi, iar în timpurile acestea aţi asistat voi înşivă la multe asemenea situaţii fiind în preajma Mea.

7. Noi, care suntem aici - Eu, în primul rând, dar şi voi, bineînţeles - avem cu siguranţă aura vitală exterioară cea mai extinsă, în ceea ce priveşte forţa, bunătatea şi desăvârşirea!

8. Cocorii pe care i-am văzut şi-au petrecut vara în bălţile şi în micile lacuri din nordul Greciei, şi au început migraţia odată cu venirea toamnei, conduşi de instinctul lor ascuţit. Ei au ajuns în bălţile din împrejurimi, şi ceea ce au perceput ei foarte puternic şi cu precădere, atunci când şi-au luat zborul, a fost aura noastră vitală exterioară. Ei au zburat deci până deasupra noastră, şi aici au fost cuprinşi de o senzaţie de bine atât de puternică, încât s-au oprit şi au coborât foarte aproape de noi, iar apoi s-au rotit în jurul nostru, îmbătaţi de o mare fericire. Ei chiar s-au îndestulat într-un anume fel, şi de aceea au băut apoi şi apă, în primul rând ca să-şi potolească setea, iar în al doilea rând ca să-şi facă o rezervă pentru drum, căci ei trebuie să ajungă până în întinsele câmpii ale Indiei.

9. Aşa încât, ceea ce voi aţi crezut că este un fenomen miraculos la aceşti cocori era de fapt ceva absolut natural, dar aceasta poate să o recunoască doar Cel care cunoaşte perfect întreaga orânduială a tuturor creaturilor!

10. Este adevărat că toate acestea sunt şi ele un miracol, dar nu în sensul în care sunt ele concepute de omenirea cea oarbă, pentru care miracolele sunt un fel de magie divină, ci într-unul cu totul natural pentru oamenii treziţi în Spirit.

11. Dacă un al doilea stol de cocori ar trece pe aici peste o oră, l-aţi vedea făcând la fel, şi astfel aţi înţelege mai bine decât prima dată.

12. Dar ce înseamnă un asemenea zbor de cocori, conform corespondenţelor interioare, spirituale? Cine poate să descifreze acest simbol şi să-l exprime în cuvinte veridice şi inteligibile? Ei bine, aceasta este o cu totul altă chestiune, care este cu siguranţă mai dificil de explicat decât ceea ce aţi considerat voi adineauri a fi un adevărat miracol!

13. Aceste păsări nu frecventează niciodată decât bălţile curate din vecinătatea lacurilor, şi ele nu vor fi întâlnite în apele stătute ale unei bălţi puturoase. Ele se hrănesc cu peştişori vii şi cu alte vietăţi mici care trăiesc în apele curate.

14. Conform corespondenţelor spirituale, apa curată simbolizează cunoaşterea pură a adevărului ceresc desăvârşit, care nu poate fi tulburată de nimic.

15. Aceste păsări îi reprezintă aşadar pe oamenii care se străduiesc în mod constant să atingă cunoaşterea pură şi să-şi hrănească sufletul cu peştişori frumoşi şi vii (Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu) şi cu mici vietăţi pure (cunoaşterea pură, dobândită prin experienţă, din domeniul naturii).

16. Păsările despre care vorbim se hrănesc numai cu elemente pure, iar consecinţa acestui fapt este că, în tot ceea ce cunoaştem din manifestările lor, prevalează inteligenţa şi ordinea. Acolo unde locuiesc, ele pun paznici foarte vigilenţi, care să avertizeze întreaga comunitate printr-un anumit sunet specific despre apropierea oricărui duşman, pe care simţurile ascuţite ale celui ce pândeşte îl detectează în mod infailibil prin aura vitală exterioară care îl precede pe duşman de departe. La fel, aceste animale cunosc cu exactitate momentul în care trebuie să înceapă să migreze şi, odată momentul venit, această migraţie se derulează întotdeauna cu o foarte mare atenţie şi în cea mai mare ordine, aşa cum aţi avut adesea ocazia să constataţi.

17. La fel şi omul sau o comunitate, dacă vor dispune de o cunoaştere foarte pură, vor putea şi ei să-şi ordoneze cât mai bine toate domeniile vieţii şi să dea dovadă de atenţie şi în-

țelepciune în toate faptele şi gesturile lor, obținând cu siguranța de aici cele mai mari beneficii pentru întreaga lor viață şi pentru eternitate.

18. Zborul în linie dreaptă al acestor cocori simbolizează caracterul lor dârz şi hotărât, pe care nimic nu-l poate abate de la adevăr, odată ce l-au recunoscut aievea; căci abia atunci când această linie de conduită foarte dreaptă îi ghidează în mod sigur paşii, omul ajunge rapid la țelul suprem şi benefic al vieții sale.

19. Când păsările au plecat, ați observat conducătorii stolului care se aflau în fruntea lor. Vedeți voi, şi această orânduire se datorează purității hranei lor!

20. Dacă sufletele membrilor unei comunități sunt hrănite cu adevărul cel pur, ei vor şti foarte repede să-i aleagă pe cei mai înțelepți dintre ei pentru a le încredința sarcina de a-i conduce şi de a-i ghida. Cei care vor fi aleşi drept conducători vor rămâne astfel pe tot parcursul vieții lor pământeşti, şi fiecare dintre ei, atunci când va muri, va fi de îndată înlocuit printr-un altul, ales dintre cei mai demni pentru aceasta. Din lumea de dincolo, spiritul celui care a murit va continua să vegheze ca o veritabilă entitate protectoare comunitatea pe care a părăsit-o, rămânând în legătură cu ea şi instruind-o, aşa cum au fost vechii patriarhi şi mulți dintre profeți. Şi o comunitate atât de bine orânduită cu siguranță că va cunoaşte, încă de pe acest pământ, adevărata fericire cerească.

21. Căci doar omul care, cunoscându-se pe sine însuşi, cunoscându-L pe Dumnezeu şi scopurile Sale înțelepte şi pline de iubire pentru toți oamenii şi văzând în fața lui nu moartea, ci o Viață Veşnică preafericită, dobândeşte din plin, încă de pe acest pământ, lumina vieții interioare, doar un astfel de om poate să cunoască încă de pe acest pământ o adevărată fericire divină, în timp ce omul a cărui viață nu este astfel orânduită cade dintr-o îndoială în alta şi este asaltat de cele mai negre gânduri; şi pentru a le face să tacă sau pentru a le alunga, el se dedă la tot felul de plăceri ale simțurilor, şi astfel, în loc să devină un copil al lui Dumnezeu, el devine un copil al infernului şi al judecății acestuia.

22. Cei şapte conducători reprezintă de asemenea totalitatea care cuprinde binele şi adevărul Cerurilor, pentru că numărul lor simbolizează, aşa cum ştiți deja, cele şapte Atribute ale lui Dumnezeu, despre care am mai vorbit şi care lucrează şi acționează într-o dreaptă orânduială. De aceea este de ajuns ca fiecare comunitate să aibă şapte conducători, în care să fie trezite aceste şapte Atribute ale lui Dumnezeu; şi este important ca fiecare dintre aceşti conducători, deşi va avea în el active toate cele şapte Atribute Divine, precum şi altele, să manifeste preponderent, în cadrul comunității, unul dintre aceste Atribute esențiale.

23. O astfel de comunitate va fi asemenea unui om desăvârşit în fața lui Dumnezeu - aşa cum se petrece în Cer, care la rândul său este compus din nenumărate uniuni de spirite, fiecare astfel de uniune reprezentând într-un anumit fel un om desăvârşit. Diferențele dintre aceste uniuni provin din infinita diversitate de proporții în care se regăsesc în ele aceste şapte Atribute esențiale ale lui Dumnezeu, fiecare dintre aceste Atribute fiind mai mult sau mai puțin reprezentat şi perfecționat într-una sau într-alta dintre uniuni.

24. Aceste proporții, variind la infinit din punct de vedere cantitativ, dau naştere nenumăratelor şi feluritelor forme ale creației materiale, la fel cum cele şapte culori fundamentale dau naştere unei varietăți nesfârşite de nuanțe posibile şi la fel cum cele şapte tonuri simple ale muzicii pure creează o diversitate veşnic inepuizabilă de melodii şi de armonii fermecătoare.

25. Şi dacă Eu v-am arătat aici, într-o formă sintetizată, care este imaginea corespondentă, din punct de vedere spiritual şi divin, a naturii şi a zborului cocorilor este ca să înțelegeți că această corespondență există pentru tot ceea ce pământul vă oferă de văzut, de ascultat, de gustat şi de simțit! Totuşi, cel care poate să vă dea cheia acestor corespondențe nu este nici trupul vostru şi nici măcar sufletul vostru înfricoşat, ci doar Spiritul cel veşnic viu al lui Dumnezeu, care se află în inima sufletului vostru; aşa încât, străduiți-vă să faceți să înflorească Spiritul vostru în suflet, şi întreaga Creație, cu toate fenomenele sale, va fi pentru voi ca o

mare carte deschisă, în care veți putea vedea şi descifra foarte clar esența iubirii, a înțelepciunii şi a puterii lui Dumnezeu! Ați înțeles bine ce v-am dezvăluit?”

26. Ei au spus cu toții: „Da, Doamne Dumnezeule şi Stăpâne etern, căci din nou ai vorbit foarte limpede! Cel care nu va deveni bun, luminat şi înțelept la şcoala Ta nu va deveni astfel nicăieri în altă parte!”

Capitolul 103

Sosirea romanilor la Domnul nostru Iisus Hristos

1. Lazăr a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, este totuşi păcat că bunii noştri prieteni, romanii, care sunt atât de însetați de cunoaştere, nu au putut auzi şi ei această învățătură deosebită! Ce le vom spune noi dacă ne vor întreba - şi cu siguranță că o vor face - ce s-a petrecut aici în absența lor? Putem să le spunem câte ceva din această mare lecție despre zborul cocorilor?”

2. Eu am spus: „Dacă aş fi considerat că aceasta este bine şi necesar pentru ei, chiar Eu aş fi făcut în aşa fel încât să fie şi ei aici prezenți; dar deocamdată nu este necesar pentru ei să cunoască cele mai mari mistere ale Împărăției lui Dumnezeu, şi de aceea v-am dezvăluit aceste aspecte numai vouă, celor puțini.

3. Păgânismul întunecat şi idolatria romanilor, precum şi cea a grecilor, provin tocmai dintr-o interpretare greşită a învățăturilor şi a profețiilor vechilor egipteni, care cunoşteau cu adevărat corespondențele dintre lumea simțurilor şi cea a spiritelor, şi mai mult de jumătate dintre preoții romanilor îşi ocupă timpul făcând tot felul de predicții, pornind de la fenomenele lumii naturale. Ei utilizează pentru aceasta foarte mult zborul păsărilor şi, de asemenea, sângele şi măruntaiele animalelor sacrificate înainte de răsăritul soarelui, vântul, mişcarea norilor, poziția stelelor şi nuanțele cerului; dimineața ei aprind un foc şi fac anumite predicții şi pe baza lui, pentru care toată lumea, de la mic la mare, îi plăteşte. Dacă romanii de aici M-ar fi auzit vorbind astfel despre acest zbor al cocorilor, ei M-ar fi asaltat de îndată cu o mulțime de întrebări despre tot felul de evenimente pe care le-au trăit şi care poate că au corespuns cu predicțiile preoților lor, şi ne-ar fi trebuit o zi întreagă pentru a-i mulțumi, chiar şi numai pe jumătate.

4. Dacă ei vor trăi după învățătura Mea şi o vor urma, Spiritul lor îi va conduce foarte bine şi fără aceasta la cunoaşterea restului; dar dacă ei ar afla acum ceea ce Eu v-am prezentat doar vouă, odată întorşi acasă, ei şi-ar petrece tot timpul observând cu nesaț fenomenele lumii naturale şi încercând să le descifreze, comițând însă tot felul de greşeli, datorită lipsei uniunii Spiritului cu sufletul, ceea ce nu ar fi deloc bine pentru dezvoltarea vieții lor interioare. Trebuie aşadar să păstrați deocamdată pentru voi ceea ce v-am explicat. Dar ei vor ajunge în curând aici, căci Rafael le-a spus unde suntem.”

5. De îndată ce am spus aceasta, a şi apărut un grup de oameni care a ieşit din orăşel şi, după ce ne-a zărit, a început să urce către noi.

6. Iar pe tinerii noştri, Rafael, conform Voinței Mele, i-a condus pe o altă colina, mai mare, unde s-a ocupat de ei. Atunci când le-a arătat colina unde Mă aflam Eu, ei au căzut cu toții în genunchi, lăudându-L şi slăvindu-L cu fervoare pe bunul şi dragul lor Tată.

7. Dar romanii sosiseră deja, împreună cu toți ceilalți ucenici. Lipseau doar cei câțiva farisei aduşi pe calea cea bună ale căror soții şi copii se găseau în Betania, tocmai pentru că fuseseră reținuți de către familiile lor, care veniseră să-i viziteze; ei nu au putut evita aceasta întâlnire, căci îngăduisem chiar Eu aceasta, pentru ca ei să nu mai fie deranjați după aceea tot restul zilei. Aşadar cu aceşti templieri ne-am reîntâlnit abia la masa de dimineață.

8. Romanii, sosiți primii pe colină, M-au salutat cu afecțiune, şi Agricola Mi-a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, ce fericire pentru noi să Te regăsim şi să vedem că sfânta Ta per-

soană nu ne-a părăsit! Ne îngrijoraserăm deja foarte tare că nu Te-am găsit în casă, şi începuserăm să ne gândim că poate ai plecat cu cei câțiva ucenici pentru toată ziua. Chiar ucenicii Tăi rămaşi acasă credeau asta, pentru că ieri, din motive foarte înțelepte, Tu nu ai vrut să spui nimănui ce vei face astăzi. După multe întrebări şi deliberări, minunatul Rafael ne-a informat că Te găseşti aici, foarte aproape. Am plecat deci în grabă şi Te-am găsit, spre marea noastră mângâiere, şi acum suntem extraordinar de fericiți că Te avem din nou printre noi, pe Tine, care eşti totul pentru noi!"

9. Eu am spus: „Sunt şi Eu fericit că sunteți alături de Mine chiar înainte de răsăritul soarelui; căci cel căruia Eu îi produc bucurie şi care Mă iubeşte îmi inspiră şi el Mie bucurie şi prietenie.

10. Dar va veni o vreme în care oamenii care Mă vor căuta nu Mă vor găsi atât de repede şi atât de uşor cum M-ați găsit voi acum.

11. Însă cel care Mă va căuta cu adevărat în inima sa, urmând Cuvântul Meu, Mă va găsi totuşi, şi va simți o mare bucurie. Şi, odată ce Mă va fi găsit, el nu Mă va mai pierde! Este foarte adevărat că uneori îmi voi mai ascunde fața de el, pentru a-i pune astfel mai bine la încercare iubirea şi răbdarea, dar totuşi nu-l voi abandona.

12. Şi ferice de cei pe care îi voi încerca mult; căci ei vor cunoaşte prin aceasta marea Mea iubire pentru ei! Fiindcă cel care va fi fost mult încercat şi va fi suportat cu bine încercările va avea parte în Împărăția Mea de multe daruri mărețe; dar cel care, din cauza slăbiciunii sale, va fi fost puțin încercat; nu va avea parte decât de puține şi neînsemnate daruri.

13. Voi toți veți avea de suportat multe încercări în numele Meu şi al Adevărului, iar răbdarea voastră, care în voi încă este Atributul dumnezeiesc cel mai puțin trezit, nu va scăpa de proba focului. Dar când toate acestea vi se vor petrece, gândiți-vă la această colină şi la faptul că Eu v-am anunțat dinainte despre ele; iar în inimile voastre gândiți-vă că Eu voi veni în Spirit la voi pentru a vă întări şi a vă oferi un ajutor puternic! Țineți minte toate acestea! Căci în aceste zile, precum şi în timpurile care vor veni, Împărăția Cerurilor trebuie luată cu asalt, şi cei care o vor lua cu asalt vor avea parte de ea. Şi la fel va fi şi în toate timpurile care vor veni, aşa cum o să vă arăt printr-o parabolă."

Capitolul 104

Parabola călătorului înfometat

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Era odată un om, căruia, călătorind în toiul nopții, i s-a făcut foame. Aproape de miezul nopții, el a ajuns într-un sat. Acolo era o casă care părea a fi un han, dar în care toată lumea dormea deja. Călătorul a început atunci să bată cu putere la poartă şi la ferestre. După un timp, stăpânul hanului, trezindu-se, a venit la fereastră şi l-a întrebat cu o voce vădit indignată pe călătorul întârziat de ce bătea fără ruşine la uşi şi la ferestre la o oră atât de târzie.

2. Călătorul a răspuns: «Stăpâne, vin de departe şi nu am avut nimic de mâncare şi de băut toată ziua, pentru că pe drumul pe care am călătorit, prin deşert, nu era nicio casă şi niciun han; ai milă de mine, te rog, şi dă-mi o pâine să mănânc, să mai prind puteri, căci altfel o sa mor!»

3. Stăpânul hanului i-a răspuns: «Ce-ți veni să-mi ceri pâine la ora asta târzie din noapte? Aşteaptă până dimineață!»

4. Dar, fără să se lase descurajat, călătorul l-a rugat şi mai frumos pe stăpânul hanului să-i dea pâine.

5. Şi, în cele din urmă, stăpânul hanului a cedat şi i-a dat, călătorului pâinea pe care el o cerea, şi aceasta nu neapărat din milă, ci mai degrabă pentru îndrăzneala şi insistența cu care acesta l-a rugat în plină noapte.

6. Vedeți voi, această parabolă vă arată cum un om care, pe întreaga durată a zilei sale pământeşti, nu a putut găsi pâine pentru viața sufletului său pe drumurile aride ale deşertului, acestea simbolizând nebunia lumii, şi care a intrat într-o profundă noapte a vieții, a reuşit, totuşi, în această noapte în care el şi-a continuat drumul, în ciuda tuturor greutăților, să ajungă la un han, fiind convins că va găsi acolo Pâinea Vieții!

7. Atunci el a început să bată la poartă şi să implore, şi, când i-a venit vremea, i s-a dat în cele din urmă ceea ce el căutase până atunci în zadar în deşertul lumii.

8. Vedeți voi, aceasta înseamnă să iei cu asalt Împărăția lui Dumnezeu în aceste zile, şi mai ales în vremurile întunecate care vor veni; căci cel care va căuta va găsi, dacă nu se va poticni pe drumul cel arid. Iar celui care va bate la uşă, chiar dacă noaptea a sosit deja, i se va deschide, şi, dacă el va cere cu perseverență, i se va da ceea ce va cere! Înțelegeți voi bine acum această parabolă?"

9. Agricola a spus: „Doamne şi Învățătorule, o înțelegem preabine, fără îndoială, dar, din câte îmi pot da eu seama, nu este una din cele mai îmbucurătoare, aşa cum au fost multe alte învățături şi cuvinte ale Tale. Este adevărat că, pentru a avea acces la o mare fericire, trebuie făcute mai întâi mari sacrificii şi mari eforturi; dar dacă suntem ferm hotărâți să urmăm pe deplin învățătura Ta - ceea ce eu nu consider a fi ceva extraordinar de greu sau de chinuitor, din moment ce ne-ai spus chiar Tu că jugul Tău este blând şi povara Ta uşoară -, mărturisesc cu sinceritate că în aceste cuvinte despre Împărăția lui Dumnezeu, care în aceste zile, precum şi în vremurile tulburi din viitor, nu se va putea obține decât prin forță şi cu efort, nu prea regăsim mângâierea jugului celui blând şi a poverii celei uşoare.

10. Ceea ce înțeleg eu mai degrabă din cuvintele Tale este faptul că, pentru a răspândi învățătura Ta, oricât de mare ar fi perfectul său adevăr divin, vor fi necesare multe lupte şi chiar războaie sângeroase! Căci dacă pe acest pământ, pentru ca liberul-arbitru să se păstreze şi să fie consolidat, numeroşii diavoli au acelaşi drept să acționeze ca şi puținii oameni cu adevărat angelici, fără nicio altă restricție decât cel mult anumite legi publice severe, va fi necesar cu siguranță un asalt foarte viguros pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu; dar, în acest caz, Doamne şi Învățătorule, nu prea mai rămâne nimic din respectiva blândețe a jugului şi din uşurința poverii!

11. Aceasta este părerea mea şi nu cred că greşesc întru totul. Totuşi, explică-ne mai în detaliu, Te rog, ce înțelegi Tu prin «a lua cu asalt Împărăția lui Dumnezeu». Căci aş vrea să înțeleg mai bine cum se împacă acest asalt cu blândețea jugului şi cu uşurința poverii Tale."

Capitolul 105

Ce înseamnă «să iei cu asalt Împărăția Iui Dumnezeu»

1. Eu am spus: „Prietene, atunci când vrei cu adevărat să obții ceva, orice efort şi orice muncă sunt o povară uşoară, dar dacă, atunci când ai început o muncă serioasă, tu vrei să-ți economiseşti eforturile, nu prea vei mai putea să atingi rezultatul dorit - şi exact acest efort pe care trebuie să-l faci şi această osteneală constituie asaltul pe care orice om va trebui să-l facă pentru a obține în mod plenar Împărăția lui Dumnezeu!

2. Vedeți, voi înşivă luați într-adevăr cu asalt Împărăția lui Dumnezeu; pentru că vreți la modul cel mai serios ca ea să fie a voastră, nu vă dați înapoi de la niciun efort şi de la niciun sacrificiu, şi totuşi, jugul Meu vi se pare blând, şi mică şi uşoară povara cu care vă împovărez. Gândiți-vă numai la toți acei tineri pe care, din dragoste pentru Mine, îi veți duce la Roma şi de care vă veți ocupa cât mai bine cu putință în numele Meu! Vă veți ocupa de asemenea de familia cea sărmană de la Emmaus, de familia lui Helias şi de mai mulți templieri aduşi pe calea cea bună, împreună cu soțiile şi copiii lor - şi, vedeți voi, aceasta înseamnă, pentru nişte păgâni ca voi, să iei cu mare năvală adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, dar voi dați chiar o

năvală şi mai mare, deoarece credinţa voastră în Mine, dragostea şi ferma voastră bunăvoinţă vă vor împinge să faceţi şi mai mult decât atât! Şi totuşi, toate acestea vor fi un jug şi o povară uşoară şi blândă, pentru că voi înşivă vreţi aceasta cu fermitate şi din toată inima.

3. Dacă priveşti toate acestea aşa cum trebuie şi le judeci corect, vei vedea, prietene, că blândeţea jugului, uşurinţa poverii şi năvala pe care trebuie să o dai în Împărăţia lui Dumnezeu duc în acelaşi loc.

4. Dar uită-te de exemplu la templieri şi la alţi oameni de lume de felul lor şi întreabă-te dacă ceea ce faceţi voi cu atâta uşurinţă ca să câştigaţi Împărăţia lui Dumnezeu nu cumva ar fi, pentru voinţa lor, un efort la fel de mare ca şi cum ar trebui să mute munţii din loc! Dar dacă ei, care ar putea să facă aceasta, nu vor depune, ca să ia cu asalt Împărăţia lui Dumnezeu, acelaşi efort pe care voi l-aţi depus deja cu bucurie, cu adevărat vă spun, nu o vor obţine!

5. Iar în vremurile viitoare se va petrece cu oamenii de lume la fel cum se petrece în aceste zile şi în aceste timpuri; căci pământului nu îi vor lipsi niciodată sclavii lumii, iar acestora jugul Meu nu li se va părea blând şi nici povara Mea uşoară. Şi dacă vreodată, în ultimele lor zile, ei vor vrea în sfârşit să cucerească Împărăţia lui Dumnezeu după lunga noapte a vieţii lor pământeşti, vor trebui şi ei să bată la uşi, şi nu vor primi decât un pic de pâine din Cerul cel mai de jos, pentru a potoli foamea vieţii sufletului lor.

6. De aceea, cel care va face mult din iubire faţă de Mine şi va face multe fapte bune în numele Meu va primi mult din Împărăţia lui Dumnezeu; dar cel care va începe să bată cu putere şi să ceară la poarta Mea abia la sfârşitul călătoriei sale pământeşti, la fel ca şi călătorul din noapte, acela nu va fi respins, dar va primi puţin, deoarece el va fi făcut doar puţin efort pentru a câştiga Împărăţia lui Dumnezeu şi pentru că el nu va fi început să caute decât silit de cea mai cruntă mizerie.

7. Este de la sine înţeles că un asemenea om va fi făcut doar un mic efort pentru a lua cu asalt Împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, el nu trebuie să se aştepte să primească prea mult din Împărăţia lui Dumnezeu! Căci în această împărăţie vi se va da măsură pentru măsură.

8. Aşa încât, cel care, pentru a cuceri Împărăţia lui Dumnezeu, va fi făcut un mare efort, va avea o mare putere şi o mare forţă încă de pe acest pământ; dar cel Care nu va fi făcut decât un mic efort, pentru a cuceri Împărăţia lui Dumnezeu nu va avea decât puţină putere şi nu va atinge niciodată în lumea de dincolo forţa celor care sunt mari şi puternici în ochii Mei încă de pe acest pământ. Ai înţeles bine acum, prietene?”

Capitolul 106

Despre lumea de dincolo

1. Agricola a spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule, totul este clar acum, bineînţeles, şi noi îţi mulţumim din adâncul inimii pentru această învăţătură atât de plină de dragoste şi de bunăvoinţă!”

2. Tocmai când romanii au isprăvit cu mulţumirile, o mare lumină aurie s-a ridicat la răsărit, iar natura s-a trezit la viaţă cu veselie. Păsărelele au început să ciripească într-o multitudine de triluri, iar adierea proaspătă a dimineţii s-a înteţit, făcând ca frumoasa întindere de apă a iazului, care era destul de mare, să înceapă să se onduleze, părând a se bucura de mângâierile ei. Iarba de asemenea a prins viaţă, iar fumul albăstrui şi diafan care se înălţa din coşurile caselor, modelat de adierea dimineţii, lua tot felul de forme curioase, toate acestea constituindu-se într-o minunată privelişte, însufleţită şi veselă.

3. În timp ce contemplam cu cea mai mare plăcere această scenă matinală, iar lumina creştea din ce în ce mai mult, un număr mare de turturele, sosind de la răsărit, s-au aşezat în jurul bălţii şi au început să bea apă.

4. Aceasta le-a plăcut foarte mult romanilor, iar Marcu a spus: „Doamne şi Învăţătorule, pentru prezicătorii noştri, care nu sunt întotdeauna nepricepuţi, un stol de astfel de păsări venind de la răsărit, în această perioadă a anului, ar anunţa o iarnă timpurie, dar de scurtă durată, urmată încă din luna ianuarie de o primăvară durabilă. Acest fapt s-a dovedit uneori adevărat, mai des decât contrariul lui; dar Tu, care eşti Stăpânul întregii naturi, ne vei putea da cu siguranţă o explicaţie mai bună, şi ar fi foarte bine pentru noi să cunoaştem adevărul, pentru ca să putem combate cu succes erorile care există la noi şi să le înlocuim prin acest adevăr curat. Ce ai de spus, Doamne, despre semnificaţia zborului acestor păsări?”

5. Eu am spus: „Nu aş avea prea multe de spus, prietene! Toate aceste interpretări de semne rezultă fără îndoială dintr-o lungă experienţă, şi e posibil să existe în unele dintre ele un dram de adevăr; dar deja la greci, şi în special la voi, romanii, ele au fost atât de mult denaturate de tot felul de adăugiri fantastice, încât nu mai conţin aproape niciun pic de adevăr.

6. Cât despre zborul acestor turturele, iată ceea ce înseamnă el în cazul de faţă: aceste păsări au obiceiul să vină în număr mare în fiecare dimineaţă la această baltă pentru a bea apă, ceea ce le dă mai multă forţă pentru a zbura după aceea ici şi colo; căci fără apă nicio pasăre nu ar putea să zboare!

7. De ce o pasăre are nevoie de apă pentru a zbura, sunteţi încă departe de a putea să înţelegeţi; dar, în timpurile viitoare, oamenii vor pătrunde puţin câte puţin asemenea mistere. Vedeţi că acum păsările şi-au potolit setea şi îşi iau zborul, cea mai mare parte dintre ele în direcţia din care au venit. Să le lăsăm să zboare, aşadar!”

8. Auzind aceasta, Marcu nu a mai pus întrebări despre interpretarea semnelor şi a continuat să admire cu plăcere încântătorul spectacol al dimineţii.

9. Astfel, în timp ce noi observam cu foarte mare bucurie aceste frumoase scene matinale, din ce în ce mai însufleţite, şi pe măsură ce păstorii începeau să-şi mâne turmele către păşuni, iar oamenii ieşeau pentru a se ocupa de muncile câmpului, a început să se formeze la orizont, acolo unde răsărea soarele, un mare număr de norişori, care sunt numiţi „oiţe” şi care, fiind luminaţi de soarele ce era pe punctul de a răsări, ne-au oferit un spectacol de o foarte mare frumuseţe.

10. Romanul Marcu a spus atunci: „Doamne şi Învăţătorule, cu adevărat, Îţi spun, această dimineaţă este atât de frumoasă că nu-mi amintesc să mai fi văzut vreodată una la fel! Aproape că-mi vine să afirm că nu poate să existe una mai frumoasă şi mai minunată nici în adevăratul Tău Cer!”

11. Eu am spus: „Prietene, cu adevărat, sufletul tău este cuprins de o însufleţire plină de bucurie, de vrei să compari splendoarea trecătoare a acestei dimineţi cu adevăratul Cer etern; şi poţi fi iertat pentru asta, având în vedere că tu, fiind aici, pe acest pământ, nu poţi să-ţi faci nici cea mai mică idee despre frumuseţea infinită şi despre minunăţia eternă a Cerului lui Dumnezeu! Dacă Eu te-aş transpune în Spirit chiar şi o singură clipă acolo, tu nu ai putea să mai trăieşti pe acest pământ, căci farmecul indescriptibil al Cerului, lumina sa, bunătatea sa şi extraordinara stare de bine care sunt resimţite acolo ţi-ar distruge carnea într-o clipită şi ar epuiza simţurile sufletului tău într-atât, încât acesta ar intra pentru mult timp într-un fel de leşin în care ar fi pe deplin insensibil. Ar trebui atunci ca Eu să-ţi şterg cu totul amintirea a ceea ce ai văzut şi ai simţit, altfel nu ai mai putea niciodată să concepi vreo existenţă în afara celei a Cerurilor. Şi acesta este motivul pentru care orice suflet, înainte de a fi capabil să intre în bucuriile fără de sfârşit ale Cerului lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fie condus către el, etapă cu etapă, şi să devină la fel de curat ca aurul cel mai pur.

12. Adevărat îţi spun, lumina soarelui terestru este asemenea celui mai negru întuneric în comparaţie cu lumina Cerurilor, şi totuşi tu nu poţi să te uiţi la ea cu ochii tăi pământeşti; căci dacă ai face-o chiar şi numai o jumătate de oră, ai orbi. Ce s-ar petrece atunci cu ochii tăi - care nu sunt obişnuiţi să privească o lumină prea mare şi care, de altfel, nici nu sunt făcuţi

pentru aceasta -, dacă Eu le-aş permite să contemple cea mai mare şi mai puternică dintre toate luminile?!

13. Aşa încât, dragul Meu prieten, nu este desigur nimic rău în bucuroasa ta însufleţire din faţa spectacolului acestei dimineţi frumoase; un om care simte ca tine are cu siguranţă o inimă bună şi trebuie să fie considerat un om de bine - dar să crezi că Cerul lui Dumnezeu nu poate să ofere ceva cu mult mai minunat ar fi o mare greşeală! Totuşi, sunt foarte încântat de ceea ce simţi!"

14. Marcu Mi-a spus atunci: „Doamne şi Învăţătorule, în primele zile pe care le-am petrecut alături de Tine pe Muntele Măslinilor ne-ai arătat pentru câteva momente legiuni nenumărate de îngeri, zburând şi mişcându-se într-un fel de atmosferă foarte luminoasă, unde ei acţionau şi Te mărturiseau pe Tine. Nu era deci acela încă adevăratul rai?"

15. Eu am spus: „O, ba da, prietene, dar voalat, aşa cum este în faţa voastră şi arhanghelul Rafael. Dacă tu l-ai putea vedea în gloria şi frumuseţea sa pur cerească, aceasta ţi-ar ucide trupul într-o clipă şi ţi-ar priva sufletul de simţuri pentru multă vreme. Aşa că fiinţa sa interioară este ascunsă sub un fel de veşmânt trupesc, pentru ca aceia care au de-a face cu el, în numele Meu, să poată suporta prezenţa persoanei sale. Acesta este motivul pentru care vă spun că niciun ochi omenesc nu a putut vreodată să contemple, nicio ureche să audă şi niciun simţ omenesc să resimtă bucuriile şi extazul pe care Dumnezeu le rezervă în Ceruri celor care îl iubesc cu adevărat mai presus de orice.

16. Voi toţi cei care vă aflaţi în acest moment alături de Mine sunteţi, cu siguranţă, datorită credinţei şi iubirii voastre faţă de Mine, în cel mai înalt dintre Cerurile cele mai desăvârşite, atât din punct de vedere trupesc, cât şi spiritual, şi totuşi nu puteţi să percepeţi nimic din înfăţişarea acestora, pentru că o asemenea percepţie v-ar ucide trupurile, atâta vreme cât nu sunteţi încă plenar renăscuţi în Spirit! Dar atunci când veţi fi renăscut în Spirit, veţi începe să percepeţi înfăţişarea Cerului - care va apărea din Spiritul vostru la fel cum răsare un arbore din sământă. Dar iată că soarele nostru se va înălţa acum deasupra orizontului, şi trebuie să observăm fenomenul acesta cu atenţie!"

17. De îndată ce am terminat de rostit aceste cuvinte despre felul cum arată raiul, soarele s-a şi ridicat cu maiestuozitate deasupra orizontului îndepărtat, acolo unde, cu o jumătate de oră mai înainte, razele sale auriseră deja vârfurile munţilor. Noi am contemplat în linişte acest splendid răsărit, până în momentul în care soarele a ajuns cu totul deasupra orizontului, iar razele sale au pătruns în văi.

Capitolul 107

Despre utilitatea munţilor

l. Atunci Marcu M-a întrebat din nou: „Doamne şi Învăţătorule, nu este straniu faptul că munţii cei mai înalţi, ale căror culmi sunt totuşi luminate de soare cu aproape o oră mai devreme decât văile, sunt acoperiţi de zăpezi şi gheţuri veşnice, în timp ce în câmpii şi în văi este cald, vara devenind adeseori chiar insuportabil de cald? În Europa noi avem, în partea de apus a imperiului nostru, munţi pe care niciun ochi omenesc nu i-a văzut fără zăpadă şi gheaţă, în timp ce în câmpii şi în numeroasele văi dintre aceşti munţi este foarte cald; şi în Sicilia chiar avem un munte, ale cărui măruntaie trebuie că sunt pline de foc, pentru că fumegă permanent în multe locuri, şi totuşi vârful său cel mai înalt este fără încetare acoperit de zăpadă. Cum se explică aceasta?"

2. Eu am spus: „Dacă ţi-aş spune adevăratul motiv, nu ai înţelege; dar pentru că Mi-ai pus o întrebare, trebuie să-ţi răspund.

3. Iată aşadar: atunci când pui în acelaşi timp la soare o bucată de metal şi o bucată de lemn proaspăt tăiat, după două ore metalul se va fi încălzit atât de puternic încât nu vei mai putea deloc să-l atingi, în timp ce pe lemnul umed mâna ta nu va simți aproape nicio încălzire.

4. Dacă, de exemplu, pe la amiază, ai atinge pietrele negre de pe malul Mării Moarte, le-ai găsi aproape încinse, dar dacă vei încerca apa, ea ți se va părea rece în comparație cu malul. Aici, de asemenea, ai putea să Mă întrebi; «Doamne, cum se explică aceasta? De ce metalul şi pietrele negre sunt atât de încălzite de soare, în timp ce lemnul şi mai ales apa nu dau aproape nici un semn de încălzire specială?»

5. Cum încă nu ai cunoştințele prealabile necesare, pot doar să-ți răspund că obiectele foarte dense absorb mult mai bine căldura luminii decât cele mai puțin dense. Iar aerul este şi el un fel de corp, şi are proprietatea de a fi mai dens în părțile joase ale pământului decât în cele mai înalte, datorită presiunii straturilor de aer superioare; aşa încât, aerul regiunilor joase fiind mai dens decât cel al munților şi al păşunilor montane, el poate să se încălzească mai mult decât cel al înălțimilor. Acesta este motivul foarte natural, şi de asemenea cel mai uşor de înțeles pentru tine, pentru care este mai frig pe înălțimi decât în câmpii şi în văi, chiar dacă cele dintâi sunt luminate mai mult timp de către soare.

6. Dar există bineînțeles pentru aceasta şi alte motive, pe care nu le-ai putea încă înțelege, chiar dacă ți le-aş explica. Va veni o vreme în care oamenii vor cunoaşte în mod clar cauzele profunde ale acestor tipuri de fenomene, pe care ei le vor calcula cu exactitate şi le vor explica. Totuşi, prin aceasta ei nu vor fi mai aproape de Împărăția lui Dumnezeu decât sunteți voi acum. Voi, ca oameni de stat cu multă experiență, mai aveți mult până să pricepeți ceea ce chiar şi copiii vor înțelege atunci foarte bine; însă aceşti eruditi în ştiințele naturii vor fi adeseori foarte departe de Împărăția lui Dumnezeu şi, dacă o vor căuta în forțele naturii care le vor fi dezvăluite, prea puțin o vor găsi sau chiar deloc. Aşa încât, căutați mai întâi în voi înşivă Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, şi tot restul vă va fi dat pe deasupra, la timpul potrivit.

7. Puteți totuşi să rețineți această imagine ca pe o bună corespondență: vârfurile munților înalți sunt asemenea acestor învățați ai lumii, a căror minte este foarte luminată, dar care sunt mândri, orgolioşi şi disprețuitori şi îi privesc de sus pe oamenii neinstruiți. Da, ei sunt atât de mândri încât îi privesc de sus chiar şi pe cei la fel de învățați ca şi ei - chiar dacă aceştia din urmă le sunt superiori prin ceea ce produce ştiința lor -, dacă aceştia au în societate un rang mai puțin înalt decât al lor.

8. Munții cei înalți ne oferă o imagine foarte sugestivă a acestei situații! Cu cât muntele este mai înalt, cu atât vederea pe care o ai de pe vârful său cel mai mare este mai întinsă, şi cu atât mai sterp, mai rece şi mai acoperit de zăpadă şi de gheață este acel munte. Pe cel mai înalt vârf al Araratului, de exemplu, nu veți găsi nici cel mai mic şi pricăjit fir de iarbă; dar pe înălțimile vecine, mai scunde, veți întâlni deja muşchi şi alte mici plante de stâncă, iar pe vârfurile încă şi mai joase, ierburi şi plante de munte, iar mai jos, chiar arbuşti şi arbori.

9. La fel este cu toți marii înțelepți ai lumii şi cu naturaliştii eruditi, mai ales atunci când, din cauza erudiției lor, statul le oferă poziții înalte; ei sunt plini de aroganță şi de orgoliu, considerându-se cu mult superiori tuturor celorlalți, şi astfel sunt reci şi insensibili şi nu iubesc altceva decât propria lor persoană şi poziția lor. Şi de aceea lumina lor, lipsită de căldura vieții, nu-i face rodnici, iar dacă ei par întrucâtva folositori la creşterea faimei statului, în realitate nu folosesc aproape la nimic, în timp ce alții, mai puțini distinşi, muncesc şi aduc mari servicii statului prin punerea în practică a cunoştințelor lor, iar cei care sunt şi mai jos muncesc chiar şi mai mult şi sunt în mod vizibil cu mult mai folositori societății şi oamenilor.

10. Aşa încât, munții cei înalți contribuie cu siguranță la splendoarea unei țări, şi călătorul care îi zăreşte se minunează de mărimea lor; dar dacă se pune problema să aflăm ce beneficiu practic are țara respectivă de la aceşti munți înalți în ceea ce priveşte agricultura şi ce produc ei, răspunsul va fi cu siguranță la fel de sărăcăcios şi de golaş ca şi ei.

11. Nu vreau să spun prin aceasta că munții cei înalți ai Pământului sunt cu totul inutili şi nu au nicio rațiune de a exista. Ei sunt indispensabili întregului Pământ, pentru a constrânge aerul atmosferic să se rotească şi să se deplaseze zi şi noapte împreună cu întregul Pământ în jurul axei sale centrale, altfel nicio creatură nu ar putea supraviețui violenței curentului permanent de aer. Căci aici, unde ne aflăm noi acum, mişcarea Pământului în jurul axei sale este deja atât de rapidă, încât ne deplasăm în fiecare moment cu două leghe de la vest la est.

12. Dacă Pământul ar fi fost cu totul neted, lipsit de munți şi de dealuri, aerul care îl înconjoară ar fi fost într-un fel imobil şi nu s-ar fi mişcat odată cu el; dar această imobilitate a aerului ar însemna un curent de aer permanent, care ar depăşi cu mult cele mai violente uragane şi care, aşa cum am spus, ar face de neconceput existența vreunei creaturi pe suprafața Pământului.

13. Dar cum Pământul, mai ales în apropierea centurii sale centrale, pe care savanții o vor numi mai târziu «ecuator», şi unde viteza sa de rotație este cea mai mare, are munți foarte înalți, ce formează adeseori lanțuri lungi, ale căror vârfuri se înalță cu mult deasupra norilor, acești munți constrâng aerul să se mişte în mod constant odată cu Pământul în jurul axei sale, şi de aceea voi nu simțiți acest curent intens de aer; iar dacă se petrece uneori ca aerul să se deplaseze totuşi, sub forma unor curenți pe care voi îi numiți vânt, cum a fost cel de azi-dimineață, v-am explicat deja originea şi cauza acestora, şi nu o să mai revin asupra acestui fenomen!

14. Aceasta este deci una dintre rațiunile de a exista ale munților înalți[13]. Dar, împreună cu zăpezile şi gheţurile lor, ei mai au şi multe alte utilități pentru Pământ, pe care le vor descoperi şi savanții din viitor; dar pentru voi nu a venit încă momentul să pătrundeți toate tainele fenomenelor naturii şi, dacă Eu aş vrea totuşi să vi le expun şi să vi le explic, nu le-ați înțelege, pentru că, după cum v-am mai spus, vă lipsesc cunoştințele prealabile necesare.

15. Pot doar să vă mai spun următoarele; în interiorul şi în jurul Pământului se manifestă fără încetare forțe invizibile, care sunt indispensabile pentru viața lumii minerale, vegetale şi animale, omul aparținând acesteia din urmă din punct de vedere trupesc, iar aceste forțe invizibile îşi au sălaşul în munți, în vegetația, în natura şi în structura acestora, motiv pentru care locuitorii de la munte sunt întotdeauna mai robuşti şi mai sănătoşi decât cei din întinsele câmpii şi din văile joase.

16. În dimineața aceasta am făcut-o aşadar pe naturalistul, pentru a vă învăța unele aspecte despre natură, atât cât aveți voi nevoie deocamdată, ca să nu mai rămâneți în vechile voastre erori; când Spiritul întregului adevăr şi al întregii vieți se va uni în voi cu sufletul vostru, el vă va conduce mai departe în toată înțelepciunea. Ați înțeles bine ce v-am explicat?”

Capitolul 108

Despre importanța învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos

1. Ei mi-au mulțumit şi Mi-au spus cu toții că au înțeles bine, iar prietenul nostru Marcu, susținut şi de ceilalți romani, a adăugat următoarele cuvinte: „Doamne şi Învățătorule, însoțitorii mei şi eu începem să înțelegem din ce în ce mai clar că, pentru a-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu şi pentru a avea o credință vie şi sigură în El, este absolut indispensabilă o adevărată cunoaştere a Pământului şi a tot ceea ce trăieşte şi există în el şi pe el; doar astfel putem să înțelegem că Pământul, împreună cu tot ceea ce cuprinde el, trebuie să fi avut la origine un Creator preaînțelept şi atotputernic, deci de o bunătate perfectă, pentru că o forță oarbă şi care nu ar fi nici măcar conştientă de ea însăşi, aşa cum este cea pe care noi, păgânii,

[13] Vezi şi „O evanghelie a munților” de Jakob Lorber, n.r.

o numim Destin, nu ar fi putut niciodată să orânduiască într-un mod atât de înțelept şi de potrivit Pământul şi toate creaturile de pe el.

2. Aşadar adevărata cunoaştere a naturii şi a forțelor sale atât de înțelept ordonate este deja, chiar şi numai ea singură, o dovadă de netăgăduit a existenței unui Dumnezeu etern şi atotputernic, de o înțelepciune perfectă şi de o bunătate supremă, Creator al tuturor lucrurilor şi al tuturor ființelor. Şi, din moment ce această dovadă există şi este definitiv stabilită, este de la sine înțeles că nu poți să faci altceva decât să crezi pe deplin în Dumnezeu.

3. Dar dacă adăugăm aici şi învățătura Ta despre viața de dincolo a sufletului şi despre adevărata împărăție a lui Dumnezeu care sălăşluieşte în noi, şi dacă omul ajunge şi la cunoaşterea de sine, înțelegând de ce este aici şi cum trebuie să trăiască şi să făptuiască pentru a deveni un fiu al lui Dumnezeu, el o va face cu siguranță, cu atât mai mult cu cât va fi aflat în mod precis din învățătura Ta ce soartă îl aşteaptă după moartea trupului dacă el se va menține cu îndărătnicie în greşelile şi în răutatea sa.

4. Doamne şi Învățătorule, vorbesc aici nu ca evreu, ci ca păgân cu multă experiență, şi afirm: învățătura Ta despre Împărăția lui Dumnezeu şi despre adevărata menire eternă a omului este în mod evident învățătura cea mai înaltă, mai adevărată şi mai pură, şi în acelaşi timp cea mai convingătoare şi mai inteligibilă pe care oamenii au primit-o vreodată despre Dumnezeu şi despre menirea lor, iar pentru noi ea este cu atât mai uşor de înțeles şi de crezut cu cât avem indescriptibila fericire de a o primi din gura Ta divină, putând să Te vedem, să Te auzim şi să Te întrebăm despre tot felul de aspecte şi despre raporturile dintre ele, pe Tine, care eşti unicul şi adevăratul Dumnezeu etern.

5. Este adevărat că noi nu avem nevoie de o altă dovadă despre realitatea existenței lui Dumnezeu pentru că Te avem chiar pe Tine; dar noi nu suntem decât zece oameni, cărora li s-a acordat fericirea de nedescris şi grația cu totul nemeritată de a-L descoperi în Tine pe Stăpânul etern al tuturor Cerurilor, al tuturor lumilor şi al întregii vieți.

6. Tu nu vei merge în persoană cu noi prin Europa şi la Roma pentru a Te revela, ca aici, în cuvinte şi fapte, pentru ca toți păgânii să Te recunoască şi să creadă în Tine. Noi vom fi singuri când Te vom vesti, şi suntem convinşi dinainte că acesta nu va fi un efort zadarnic. Dar compatrioții noştri sunt oameni foarte critici, care nu cred ceva decât atunci când au primit din toate părțile posibile dovezi clare şi de nezdruncinat despre realitatea existenței acelui fenomen, ceea ce este cu atât mai necesar în prezent, când ateismul a devenit foarte răspândit la filozofii şi la oamenii noştri de spirit şi când niciun om cultivat nu mai crede şi nici măcar nu se mai gândeşte la vreun dumnezeu.

7. Acesta este motivul pentru care, o Doamne şi Învățătorule, consider că înainte de a putea predica sfântul Tău nume şi învățătura Ta trebuie să stabilim în mod clar dovezile de netăgăduit ale existenței Unicului Dumnezeu Adevărat, pornind de la Natură şi de la rânduiala acestui Pământ şi a creaturilor sale. Când aceste dovezi vor fi prins rădăcini, va fi cu siguranță uşor să predicăm numele Tău şi învățătura Ta, în aşa fel încât toți să creadă în Tine şi să Te considere, să Te venereze şi să Te iubească ca pe Unicul Dumnezeu Adevărat.

8. Bineînțeles, este uşor să-i faci pe copii să înțeleagă, dar ca să câştigi de partea ta nişte oameni precum cei pe care-i avem în număr foarte mare, la Roma şi în multe alte oraşe, trebuie să procedezi cu totul altfel! Acesta este motivul pentru care am căutat să obțin tot felul de lămuriri despre diversele fenomene ale lumii materiale, şi îți mulțumesc dinainte - în numele celor care vor adopta învățătura Ta, prin mine, - că nu ne-ai refuzat nouă, romanilor, aceste lămuriri."

9. Eu am spus: „Ştiam foarte bine de ce îmi cereți explicații asupra tuturor acestor aspecte; laud aşadar sârguința şi bunăvoința voastră, şi binecuvântarea Mea va veni întotdeauna să întărească efortul pe care îl faceți în numele Meu.

10. Totuşi, nu trebuie să-i sfătuiţi prea mult pe oameni să-L caute pe Dumnezeu în natura lucrurilor materiale. Căci astfel îi veţi putea face doar să intuiască natura lui Dumnezeu, dar niciodată să îl recunoască plenar şi să aibă o adevărată credinţă vie în El.

11. Dar dacă veţi transmite învăţătura Mea fraţilor voştri aşa cum aţi primit-o de la Mine, în toată claritatea şi puritatea ei, ei vă vor asculta şi vor îmbrăţişa această învăţătură şi, pentru că vorbele Mele sunt pline de putere şi viaţă, ele vor avea asupra sufletelor şi inimilor fraţilor voştri un efect cu mult mai mare decât toate dovezile posibile obţinute din rânduiala lumii naturale.

12. Iar oamenii care vor începe astfel să creadă în Mine şi să trăiască după învăţătura Mea, deci după Voinţa Mea, vor găsi în ei înşişi adevăratul învăţător care va continua să-i ghideze şi care îi va conduce la toate celelalte adevăruri.

13. Cel care vrea să îl găsească pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa de Viaţă Veşnică trebuie deci să înceapă să îl caute astfel, în tăcerea inimii sale şi în iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele său. Şi dacă el începe să caute cu adevărat şi fără încetare, va găsi ceea ce caută; dar cel care va căuta în mod şovăielnic va găsi foarte puţin sau chiar deloc, în această lume sau chiar în cea de dincolo, din ceea ce el ar vrea să găsească doar dacă nu l-ar costa prea mult efort.

14. Aşa încât, daţi-le mai întâi Cuvântul Meu cel viu celor care vor fi îmbrăţişat Evanghelia Mea şi nu le atrageţi atenţia decât după aceea asupra cauzei şi a aparenţelor fenomenelor naturale şi asupra ordinii lor în această lume, şi astfel eforturile voastre vor da cele mai bune rezultate.

15. Dar acum să coborâm de pe această colină şi să mergem să luăm micul dejun, care este deja gata. O să vedem după aceea ce ne mai rezervă această zi!”

16. Romanii şi toţi ceilalţi Mi-au mulţumit pentru aceste sfaturi, iar apoi ne-am întors imediat în casă, unde mesele din sala cea mare erau încărcate cu peşti bine preparaţi, pâine şi vin proaspăt. Am luat de îndată loc la masă, iar Eu am binecuvântat hrana şi băutura, ca de obicei, după care am început să bem şi să mâncăm. De tineri, s-a ocupat Rafael.

Capitolul 109

Domnul nostru Iisus Hristos părăseşte Betania

1. În toiul mesei, au venit şi templierii care primiseră vizita soţiilor şi a copiilor lor. Lazăr le-a arătat o masă liberă şi a pus să li se aducă de băut şi de mâncare ca şi nouă.

2. După ce am terminat masa, templierii, care mâncaseră şi ei între timp, au venit la Mine să se scuze pentru această vizită a soţiilor şi a copiilor lor, şi M-au rugat să binevoiesc totuşi să merg să-i văd şi pe aceştia şi să-i binecuvântez.

3. Dar Eu le-am spus: „Cine crede în Mine, primeşte Cuvântul Meu şi îl urmează are întreaga Mea binecuvântare; aşa încât, străduiţi-vă să faceţi în aşa fel încât soţiile şi copiii voştri - care sunt încă foarte ataşaţi de ceremoniile cele deşarte ale Templului şi ne consideră în secret, pe Mine şi pe ucenicii Mei, drept nişte eretici - să creadă în Mine şi să urmeze învăţătura Mea, şi atunci vor avea binecuvântarea Mea! Dar, aşa cum sunt ei acum, neavând în cap altă idee decât aceea de a-şi vedea cât mai repede cu putinţă odraslele printre persoanele însemnate ale Templului, Eu nu sunt deloc dispus să merg la ei în mod special şi să îi binecuvântez. Mergeţi mai întâi să-i instruiţi, şi o să vedem mâine dacă vor fi pregătiţi pentru binecuvântarea Mea. Voi puteţi să rămâneţi astăzi aici şi să vorbiţi cu soţiile şi cu copiii voştri despre aceasta. Iar deseară, când Mă voi întoarce, o să puteţi să veniţi din nou să Mă vedeţi.”

4. Când le-am spus aceste cuvinte templierilor, ei M-au întrebat unde Mă duc astăzi, pentru ca, în caz de necesitate, să Mă poată găsi.

5. Eu le-am spus: „În primul rând, nicio necesitate de niciun fel nu vă va presa astăzi şi, în al doilea rând, Rafael va rămâne aici cu tinerii, şi veţi putea să-i cereţi lui sfatul. Nu aveţi aşadar nevoie să ştiţi unde îmi voi petrece această zi. Dar la întoarcerea Mea veţi afla unde am fost şi ce am făcut.”

6. Templierii au fost mulţumiţi cu acest răspuns, Mi-au mulţumit şi s-au dus la familiile lor.

7. Atunci Eu le-am spus tuturor celor care erau acolo: „Cei care vor să Mă urmeze acolo unde merg acum să vină după Mine!”

8. La această invitaţie, ei s-au ridicat cu toţii şi s-au pregătit de plecare. Maria din Magdala Mi-a cerut permisiunea să Mă însoţească şi ea.

9. Eu i-am spus: „Eşti liberă să o faci; dar aş prefera să rămâi aici, pentru a le ajuta pe surorile lui Lazăr să-i servească pe oaspeţi, dintre care o parte au venit deja, iar alţii vor sosi în timpul zilei. Însă dacă vor veni oaspeţi de la Ierusalim sau din altă parte ca să întrebe de Mine, să nu le spuneţi nimic şi să-i lăsaţi să plece aşa cum au venit!”

10. Mulţumindu-Mi pentru aceste cuvinte, Magdalena a rămas cu cele două surori, la fel ca şi Helias, împreună cu ai săi şi ca familia cea sărmană din Emmaus.

11. Iar noi am pornit la drum şi ne-am dus mai întâi la hanul din vale, al cărui hangiu era cu noi, la fel ca şi cel de pe marele drum militar din apropiere de Betleem, care şi el rămăsese cu noi pentru a asculta învăţătura Mea.

12. Când am sosit la han, toţi cei ai casei ne-au ieşit în întâmpinare şi ne-au salutat plini de bucurie. Femeia M-a rugat să fiu oaspetele lor la masa de prânz, împreună cu toţi cei care Mă însoţeau.

13. Dar Eu i-am spus: „Femeie, bunăvoinţa ta este pentru Mine ca şi un fapt împlinit; şi tot ceea ce vei face pentru cei sărmani în numele Meu, voi considera că pentru Mine ai făcut. Astăzi, către prânz, o mulţime de oaspeţi vor sosi şi vor întreba de Mine; să nu le spuneţi nimic despre Mine, iar dacă sunteţi întrebaţi unde am plecat, voi să le spuneţi adevărul: «Nu ştim!». Din acest motiv, Eu nici măcar ucenicilor Mei nu le-am spus dinainte unde voi merge şi ce voi face. Spre seară Mă voi întoarce şi voi rămâne aici o oră, dar aveţi grijă să respectaţi ce v-am spus!”

14. Ei Mi-au promis cu toţii aceasta, iar noi ne-am urmat drumul de-a lungul văii, către sud, unde am întâlnit mulţi oameni, în cea mai mare parte greci şi egipteni, care transportau tot felul de mărfuri şi se duceau la Damasc, trecând prin Ierusalim. Niciunul dintre ei nu s-a sinchisit de noi, şi am putut astfel să ne urmăm drumul fără a ne opri.

15. Cum mergeam de mai bine de-o oră, Lazăr, care se ţinea mereu aproape de Mine, M-a întrebat în taină: „Doamne şi Învăţătorule, acum ai putea să-mi spui unde vrei să mergi, căci noi şi toţi cei care suntem aici sigur n-o să Te dăm în vileag.”

16. Eu i-am spus: „Mergem într-un loc aproape de Betleem; iar ceea ce se va petrece acolo, o să vedeţi atunci când vom ajunge.”

17. Lazăr: „Este bine că ştiu măcar asta! Dar, în acest caz, ar trebui să mergem în pas rapid, căci e drum lung până acolo.”

18. Eu am spus: „Cu toate acestea, vom ajunge acolo în timp util şi destul de devreme, căci Mie îmi este posibil şi să parcurg un drum foarte lung în foarte puţin timp.”

19. Lazăr: „O, Doamne şi Învăţătorule, ştiu preabine că nimic nu Îţi este imposibil; dar Te-am întrebat totuşi, pentru a nu străbate complet tăcuţi acest drum lung şi întrucâtva monoton şi pentru că fiecare cuvânt din gura Ta, oricât de neînsemnat ar părea, trezeşte întotdeauna în Mine o forţă nouă.”

20. Eu am spus: „Da, da, ai multă dreptate; căci cuvintele Mele sunt în întregime Spirit, Putere şi Viaţă. Dar să tăcem din nou acum, căci o să întâlnim în curând o coloană de soldaţi romani care merg către Galileea şi care ne vor da un pic de furcă.”

Capitolul 110

Domnul nostru Iisus Hristos salvează din mâinile soldaților romani nişte copii prizonieri

1. Am mai mers în tăcere încă aproape trei mii de paşi, şi atunci am văzut înaintând pe drumul militar, care în locul acela trecea peste un deal, coloana de soldați înarmați. După obiceiul lor, ei făceau mare zgomot şi, prin felul în care mărşăluiau, ridicau un adevărat nor de praf.

2. Agricola a spus atunci că ar fi fost mai bine să ne îndepărtăm puțin de drum, căci atunci când mărşăluiesc aşa, astfel de mercenari necioplițI adeseori sunt de regulă beți şi nu se arată tocmai prietenoşi față de drumeții care le ies în cale.

3. Eu am spus: „Ai desigur dreptate, dar este vina voastră, a romanilor, dacă luptătorii voştri sunt atât de brutali şi de necioplițI! În afară de mânuirea armelor, învățați-i şi cum să fie oameni, şi ei se vor comporta apoi corespunzător!”

4. Agricola şi ceilalți romani au reținut această observație a Mea, iar atunci când soldații au ajuns în apropierea noastră, ne-am îndepărtat cu câțiva paşi de drum. Dar degeaba am făcut aceasta, căci comandanții soldaților, ordonându-le acestora să se oprească, au înaintat cu aroganță către noi şi ne-au întrebat cine suntem, încotro ne îndreptăm şi cu ce treburi.

5. Atunci Agricola a ieşit în față şi l-a întrebat pe cel mai mare în grad: „Ştii să citeşti?”

6. Comandantul a răspuns: „Dacă nu aş şti, nu aş fi comandant!”

7. Agricola a scos atunci dintr-un sac pe care îl purta permanent cu el un pergament, pe care i l-a înmânat obrazniculUi comandant. Acesta, citind ce scria acolo, s-a speriat şi a început să-şi ceară scuze.

8. Dar Agricola l-a amenințat şi l-a certat, într-un mod aspru şi energic, pentru comportamentul său nepotrivit.

9. Imediat comandanții s-au retras în linişte şi în mare ordine.

10. Însă Agricola şi ceilalți romani s-au apropiat de trupă, pentru a verifica dacă totul era în regulă. Atunci, spre marea lor indignare, ei au descoperit printre soldați câteva fete şi doi băieți, ale căror mâini erau legate la spate.

11. De îndată ei i-au întrebat pe comandanți ce însemna aceasta, ce fărădelege făptuiseră acei copii şi cărei nații îi aparțineau.

12. Foarte încurcați, comandanții nu ştiau ce să le răspundă acelor romani nobili şi severi.

13. Dar fetițele şi cei doi băieți au început să plângă şi l-au implorat în limba ebraică pe Agricola să-i elibereze din puterea acestor războinici brutali şi cruzi. Căci ei erau copii dintr-o familie cinstită de prin părțile Betleemului şi nu le făcuseră niciun rău acestor războinici, ba dimpotrivă, părinții lor, care aveau un han, îi ospătaseră bine pe toți soldații, dându-le cele zece urcioare cu vin şi treizeci de pâini pe care ei le comandaseră şi cerând în final pentru toate acestea nu mai mult de şaptezeci de dinari.

14. (Prizonierii): „Atunci, aceşti soldați s-au înfuriat şi nu numai că nu au plătit nimic, dar au cerut de la părinții noştri o mie de dinari drept pedeapsă pentru că au îndrăznit să pretindă cei şaptezeci de dinari. Însă părinții noştri nu aveau atâția bani şi i-au implorat pe soldați să aibă milă şi îndurare, însă rugăciunile şi implorările lor au fost zadarnice: părinții noştri au fost legați zdravăn cu frânghii de stâlpii porții. Apoi aceşti oameni răi ne-au prins pe toți şapte, ne-au legat mâinile la spate şi ne-au târât după ei, după cum puteți vedea, nobili domni. Ce vor să facă ei cu noi, nu ştim, dar credem că nu ceva bun. Oh, nobili domni, eliberați-ne de aceşti oameni cruzi, în numele lui Iehova!”

15. La aceste cuvinte, Agricola, roşu de indignare, a poruncit ca cei şapte copii să fie imediat eliberaţi - ceea ce s-a şi făcut de îndată -, iar apoi le-a spus comandanţilor: „Aşa protejaţi voi, ca romani, drepturile supuşilor noştri? Nu cunoaşteţi regula principală, întărită prin jurământ de fiecare soldat? Iat-o: «Trăieşte în mod onorabil, nu insulta pe nimeni fără motiv, iar dacă cineva te insultă atunci când respecţi legea, să fie dus la judecată!» Aţi respectat voi această veche regulă de căpătâi? Cine v-a dat dreptul ca, atunci când mergeţi dintr-un sat în altul, să-i prădaţi pe hangii, care sunt supuşii noştri, protejaţi de legile noastre?”

16. Comandanţii au pălit şi au cerut îndurare, căci cunoşteau severitatea necruţătoare a acestui om de stat.

17. Dar Agricola le-a spus: „Neruşinaţilor! Aceşti copii şi părinţii lor v-au cerut şi ei îndurare! Cum îndrăzniţi să-mi cereţi îndurare, voi, care nu aţi avut milă pentru aceşti nevinovaţi? Vă voi trata ca pe nişte hoţi ordinari şi tâlhari, iar aceşti soldaţi vor merge la galeră! Acum faceţi cale întoarsă şi mergeţi înaintea noastră până la Betleem! Îi voi spune eu comandantului superior de acolo ce are de făcut cu voi, mizerabililor!”

18. Atunci Eu, apropiindu-Mă de Agricola, i-am spus: „Prietene, ai făcut foarte bine în primul rând că i-ai eliberat pe aceşti copii, şi apoi că i-ai trezit din beţie pe aceşti soldaţi. Dar dacă ei sunt atât de brutali, greşeala nu este atât a lor, cât mai ales a celui care i-a trimis în Galileea. Acesta şi-a oprit pentru el banii imperiali destinaţi soldei lor şi i-a autorizat să-şi procure de la hanuri şi de la locuitori, cu binele sau cu forţa, cele necesare pentru drum. Şi tu ştii că războinicii voştri, atunci când primesc de la superiorii lor permisiunea de a prăda, nu cunosc mila şi devin ca nişte lei, tigri şi hiene; greşeala acestor războinici nu este deci chiar atât de mare pe cât pare.

19. Greşeala principală şi adevăratul motiv al acestor excese constă în încrederea necondiţionată pe care voi le-o acordaţi generalilor şi comandanţilor voştri. Voi le acordaţi tot felul de împuterniciri şi, drept urmare, fiecare se comportă în ţinutul său asemenea unui împărat, făcând ceea ce-i place, fără să se mai sinchisească prea mult de legile Romei, din moment ce-şi poate impune propriile sale legi, după bunul său plac.

20. Dacă un asemenea comandant este un om bun şi drept de felul lui, supuşii lui vor avea un trai bun; dar dacă cel aflat într-o astfel de funcţie urmăreşte prea mult doar propriul său avantaj, atunci vai şi-amar de cei supuşi puterii sabiei sale! Şi, vezi tu, aceasta se petrece şi în marele ţinut al Betleemului!

21. Căpitanul actual, căruia voi i-aţi încredinţat toată puterea şi care acţionează exact aşa cum i s-a permis de la Roma, urmăreşte numai propriile sale avantaje şi, prin urmare, dă şi porunci în urma cărora să aibă de câştigat; iar poporul geme şi blestemă în inima lui dominaţia şi tirania romanilor. Ceea ce ţi-am spus acum este adevărul-adevărat, şi trebuie aşadar să ne întrebăm cine este în cazul de faţă adevăratul vinovat.

22. Vezi tu, Eu ştiam foarte bine ce se petrece aici, aproape de Betleem, şi am venit aici împreună cu voi tocmai pentru a îndrepta acest rău; dar el trebuie îndreptat de acolo de unde a pornit! Căci nu-i va fi nimănui de niciun folos să-i pedepseşti pe aceşti soldaţi; dă-le o mustrare şi instrucţiuni clare pe care să le respecte, referitor la modul în care trebuie să se comporte pe viitor, şi fă în aşa fel încât să le parvină banii de drum necesari pentru călătoria în Galileea, iar ei vor ajunge fără probleme la destinaţie!

23. Cât priveşte căpitanul care are în stăpânire acest ţinut şi pe care îl vom întâlni astăzi la prânz chiar la hanul de unde vin aceşti copii, retrage-i împuternicirea generală, fixează-i nişte reguli clare, şi de acum încolo totul va merge bine!”

24. Agricola a răspuns: „Da, da, Doamne şi Învăţătorule, din nou ai perfectă dreptate, şi voi da dispoziţiile de care ai vorbit. Dar să ne grăbim acum să mergem la han ca să-i eliberăm din chinuri pe părinţii acestor bieţi copii.”

25. Eu am spus: „Acest demers a fost deja făcut, căci au avut vecinii grijă de ei. Acum ei se află în oraş la căpitan pentru a face plângere în legătură cu copiii lor şi pentru a cere ca

aceştia să le fie aduşi înapoi. Ei se vor întoarce la han chiar atunci când vom ajunge şi noi acolo.

26. Căpitanul le va face dreptate şi va trimite pe urmele acestor soldaţi un călăreţ, căruia aceştia să-i predea copiii teferi şi nevătămaţi. În scurt timp va sosi şi călăreţul. Transmite-i prin acesta căpitanului că îl convoci la prânz la han. Noi o să-l găsim deci şi pe el acolo la sosirea noastră. Iar pe copii îi vom lua cu noi."

27. Comandanţii au auzit ce i-am spus lui Agricola şi şi-au dat seama că acesta asculta de cuvântul Meu. Atunci ei au vrut să se arunce la picioarele Mele pentru a-Mi mulţumi.

28. Dar Eu le-am spus: „V-am salvat numai de data aceasta; dar dacă o să vă mai comportaţi în altă parte aşa cum aţi făcut-o în acest han, nimic n-o să vă mai poată salva. Acum mai aşteptaţi un pic să terminăm ce avem de rezolvat, după care veţi putea să plecaţi în ordine mai departe."

29. Ei Mi-au mulţumit pentru aceste cuvinte, numindu-Mă mare înţelept, căci Cuvântul Meu era mai puternic decât rigoarea nemiloasă a nobilului şi puternicului Agricola; au mai spus de asemenea că sunt cel mai drept dintre cei drepţi, şi întreaga trupă, în frunte cu ei, M-a lăudat în gura mare.

30. Apoi Agricola le-a înmânat un ordin, conform căruia ei trebuiau să-l aştepte în Betania, şi, între timp, trebuia să li se asigure, în cantităţi suficiente, pâine şi vin, care urmau să fie plătite de el la întoarcere. De asemenea, el personal i-a asigurat că va avea grijă ca ei să primească şi restul de bani pentru a-şi continua călătoria. Le-a poruncit cu strictețe să se comporte frumos şi corect, iar soldaţii au promis în mod solemn că nu se vor abate de la cuvântul lui. Apoi a dat ordinul de plecare. Ei s-au aliniat din nou pentru drum şi au plecat, nu înainte de a-Mi mulţumi Mie, încă o dată.

Capitolul 111

Sosirea la han

1. După ce aceştia se depărtaseră cam la câteva sute de paşi, iar noi de asemenea porniserăm la drum, l-am zărit în depărtare, venind către noi, pe călăreţul pomenit. Nu a durat mult până când el a ajuns în faţa noastră, s-a oprit şi ne-a întrebat dacă nu am întâlnit cumva o trupă de soldaţi care duceau cu ei nişte copii evrei.

2. După ce s-a prezentat, Agricola l-a informat despre tot ceea ce se petrecuse şi i-a arătat pe copiii salvaţi, fapt pentru care călăreţul s-a bucurat foarte mult. Apoi el i-a dat instrucţiuni pentru căpitan, după cum îl sfătuisem Eu.

3. Călăreţul a făcut de îndată cale-întoarsă şi s-a îndreptat în galop către oraş, care se afla la o leghe şi jumătate depărtare, iar noi ne-am continuat drumul împreună cu copiii, care s-au strâns în jurul Meu cu cea mai mare afecţiune. Cele cinci fete, dintre care cea mai mare avea şaptesprezece ani, iar cea mai mică zece ani, s-au plâns că le dor mâinile din cauza legăturilor prea strânse pe care le avuseseră. La fel se plângeau şi cei doi băieţi.

5. Atunci Eu Mi-am trecut mâna peste mâinile lor şi i-am întrebat dacă mai simţeau vreo durere.

6. Ei au răspuns cu bucurie (copiii): „O, preabunule om, nu mai simţim niciun pic de durere! Cum ai făcut aceasta? Ah, trebuie să fii un vindecător cu adevărat miraculos! Nu ai folosit niciun unguent, nicio alifie, şi totuşi nu mai simţim nicio durere! Noi o avem acasă pe bunica noastră, care este de multă vreme foarte bolnavă şi nimeni nu o poate ajuta; ai putea-o tu ajuta şi pe ea la fel cum ne-ai ajutat pe noi?"

7. Eu am spus: „Da, da, dragi copii, când vom ajunge acasă, vom vedea ce vom putea face pentru bunica voastră. Dar nu mai aveţi acasă şi vreun alt bolnav?"

8. Copiii: „O, mântuitorule miraculos, ne întrebi de parcă ai şti deja că unul dintre cei mai buni servitori ai noştri, de mai mult de o jumătate de an, este chinuit de o febră rea! Ai mai fost vreodată la noi şi ai petrecut vreo noapte la hanul nostru?”

9. Eu am spus: „Dragii mei copii, nu am mai fost niciodată în persoană în casa voastră, dar în Spirit Eu sunt pretutindeni! Astfel ştiu tot ce se petrece şi pot de asemenea să le vin în ajutor celor suferinzi şi loviți de soartă, dacă aceştia au cu adevărat credință în Dumnezeu şi urmează poruncile Sale.”

10. Copiii: „Dar cum faci ca să te deplasezi peste tot în Spirit şi să vezi şi să auzi tot ceea ce se petrece? Aşa ceva poate face doar Dumnezeu! Sau poate Spiritul lui Dumnezeu se manifestă prin tine uneori, ca şi în cazul profeților? Căci noi aşa am învățat, că profeții erau cuprinşi de Spiritul lui Dumnezeu atunci când proroceau. Să fii şi tu un profet?”

11. Eu am spus: „Ah, dragii mei copii, dacă v-aş spune cine sunt Eu în realitate, nu ați putea înțelege! Dar este ceva adevărat în tot ceea ce spuneți despre Spiritul lui Dumnezeu în Mine; căci fără acest Spirit, niciun om nu ar putea să facă nimic cu adevărat bun şi folositor. Când o să ajungem acasă la părinții voştri, o să ne cunoaştem mai bine.

12. Uitați-i acolo, în depărtare, cum vin în întâmpinarea noastră; căci călărețul nostru i-a înştiințat deja că sunteți cu noi, teferi şi nevătămați. Dacă vreți, puteți să alergați către ei şi să-i anunțați că vom veni cu toții la voi.”

13. Când au auzit copiii aceste cuvinte şi şi-au zărit părinții în depărtare, au început să alerge către ei şi în scurt timp au şi fost lângă ei, spre marea bucurie a părinților. Noi însă nu ne-am grăbit, căci ținutul era foarte frumos în zona aceea de dealuri; romanii, care erau dornici să vadă cât mai multe, nu încetau să se minuneze, în timp ce Lazăr şi cei doi hangii care ne însoțeau le răspundeau la întrebări.

14. Când părinții au aflat de la copiii lor cum îi salvasem din mâinile soldaților celor brutali şi despre faptul că urma să venim la han, s-au întors în grabă acasă pentru a face pregătirile necesare primirii şi ospătarii noastre şi pentru a pune totul în cea mai bună rânduială. Nu aveau desigur prea mult timp pentru aceasta, deoarece noi ne aflam la mai puțin de o jumătate de leghe de han; dar, aşa cum am spus, mergeam fără a ne grăbi, căci romanilor li se părea absolut deosebit acest ținut din apropierea Betleemului şi puneau o sumedenie de întrebări.

15. Ne-a mai luat deci o oră întreagă să ajungem la han, iar proprietarii au avut astfel suficient timp ca să se îngrijească de toate cele necesare înainte de sosirea noastră. Ei au pregătit pentru noi mai multe feluri de mâncare.

16. Când am ajuns foarte aproape de han, părinții au venit degrabă în întâmpinarea noastră, împreună cu cei şapte copii, şi, salutându-ne foarte politicos, ne-au urat bun-venit, iar apoi, cu lacrimi în ochi, ne-au mulțumit pentru fapta noastră cea bună de a le fi salvat copiii.

17. La fel ne-au mulțumit şi copiii încă o dată din toată inima şi, prezentându-Mă părinților lor, le-au spus: „Acesta este miraculosul mântuitor, care ne-a vindecat mâinile doar atingându-le şi care ne-a promis că o va vindeca de tot şi pe sărmana noastră bunică şi pe servitorul nostru. Trebuie să fie un mare înțelept, pătruns de Spiritul lui Dumnezeu, căci se pare că ştie absolut tot ce se petrece în această lume!”

18. Părinții s-au apropiat de Mine şi Mi-au spus: „Îți mulțumim încă o dată, din toată inima, pentru marele bine pe care l-ai făcut copiilor noştri şi, întrucât se cunoaşte că eşti un mare iubitor de oameni, te rugăm să binevoieşti să o ajuți şi pe bătrâna noastră mamă şi, dacă este cu putință, şi pe bunul nostru servitor; căci noi credem fără nicio umbră de îndoială ceea ce copiii noştri ne-au spus despre tine. Iar prezența lui Lazăr din Betania, pe care îl cunoaştem preabine, şi a celor doi hangii, pe care de asemenea îi cunoaştem, ne întăreşte în această credință - căci este limpede că aceşti oameni nu ar fi venit la noi dacă nu i-ai fi adus tu. Pe ceilalți domni nu-i cunoaştem încă, dar ne dăm seama după îmbrăcămintea lor că mulți dintre ei sunt romani şi greci. Şi ei se pare că au venit până aici tot numai de dragul tău, căci nu se petrece prea des ca nişte romani atât de distinşi să facă un drum de câteva leghe pe jos. Oricum,

e sigur faptul că tu eşti cu mult mai mult decât ceea ce pari a fi! Dar veniţi fără îndoială dinspre părţile Betaniei, şi trebuie să fiţi obosiţi; n-aţi vrea să intraţi în casă şi să vă odihniţi puţin, până când masa de prânz va fi gata cu totul?"

19. Eu am spus: „Putem să ne odihnim într-un mod chiar mai plăcut aici, la umbra pomilor voştri fructiferi, şi văd că sunt aici mai multe mese şi bănci, pe care ne putem aşeza! Şi apoi, mai ştiu că, puţin mai devreme, a sosit aici căpitanul de la Betleem, pentru a rezolva o problemă cu aceşti oameni de stat de la Roma. El mănâncă acum pâine şi vin împreună cu cei doi însoţitori ai săi, şi nu vrem să-i deranjăm; dar când îşi va fi terminat masa, rugaţi-l să vină să stea de vorbă cu aceşti romani."

Capitolul 112

Vindecări la han

1. După acest răspuns, hangiul Mi-a reamintit încrezător de bătrâna lui mamă şi de servitorul cel suferind şi M-a rugat să Mă gândesc la ei.

2. Eu i-am răspuns: „Să ştii că totul este cu putinţă pentru Dumnezeu! Dacă voi credeţi, cei doi bolnavi vor fi pe deplin vindecaţi, prin simpla Mea Voinţă şi prin Cuvântul Meu, fără ca Eu să-i văd sau să-i ating!"

3. Bărbatul a spus atunci: „Doamne şi mântuitorule miraculos, eu cred în spusele tale! Căci un om ca tine, atât de plin de înţelepciune şi de adevăr, ca un adevărat profet, cu siguranţă că nu a rostit niciodată vreun neadevăr! Dacă nu ar fi aşa, tu nu ne-ai fi spus aceste cuvinte. Dar pentru că le-ai rostit, credem fără cea mai mică îndoială că poţi să-i vindeci pe bolnavii noştri prin puterea voinţei şi a cuvântului tău, şi de aceea te rugăm să binevoieşti să îi vindeci!"

4. Eu am spus: „Ei bine, aşa să fie! Vreau ca aceşti doi bolnavi să-şi părăsească de îndată paturile de suferinţă si să fie pe deplin vindecaţi! Acum, mergeţi la ei şi daţi-le ceva de mâncare şi de băut ca să prindă puteri, iar apoi să iasă afară. Dar să nu le spuneţi deocamdată că Eu sunt cel care a făcut această vindecare. Abia după masa de prânz Mă vor cunoaşte şi ei."

5. Copiii, care au auzit şi ei cuvintele Mele, au spus imediat: „Laudă Domnului în Ceruri pentru că a dat atâta putere şi măreţie oamenilor buni care îi urmează poruncile. Acum bunica noastră este sigur vindecată, şi la fel şi bunul şi credinciosul nostru servitor!"

6. Şi copiii au mers de îndată, împreună cu părinţii lor, în casă, unde, spre marea lor uimire, i-au găsit pe cei doi perfect sănătoşi, vioi şi veseli.

7. Amândoi au povestit ce li se petrecuse: o flacără albă foarte luminoasă venise asupra lor ca un fulger, după care toate suferinţele lor au dispărut şi ei s-au simţit foarte bine, pe deplin sănătoşi şi suficient de întremaţi pentru a fi capabili să-şi părăsească imediat paturile.

8. Hangiul, care era fiul bolnavei vindecate, le-a spus atunci: „Un oaspete care tocmai a sosit ne-a spus că aţi fost vindecaţi şi ne-a sfătuit să vă dăm ceva de mâncare ca să vă întremaţi şi mai mult; aşa încât, ridicaţi-vă liniştiţi, îmbrăcaţi-vă cu haine curate şi mâncaţi şi beţi după pofta inimii!"

9. La aceste cuvinte, cei doi s-au ridicat şi, după ce şi-au schimbat veşmintele, s-au apucat să mănânce şi să bea. După aceasta, ei au vrut să-l vadă pe oaspetele cel străin; dar fiul i-a îndemnat să aibă răbdare, spunându-le că îl vor cunoaşte după masa de prânz. Cei doi s-au arătat mulţumiţi cu acest răspuns.

10. Iar noi ne-am odihnit la umbra pomilor, admirând peisajul, care era foarte frumos, mai ales văzut de la acest han, situat la o anumită înălţime. Căci Betleemul, împreună cu vechile sale metereze şi turnuri, se găsea la circa o leghe de acolo, pe o înălţime asemănătoare, şi doar o vale largă cu multe ogoare, păşuni şi livezi îl despărţea de hanul nostru, prin faţa

căruia trecea marele drum care ducea la cetatea lui David. Dar de pe colina pe care ne aflam noi se mai vedeau o mulțime de alte sate, cetăți şi gospodării izolate, iar mai spre apus se întindeau nişte podgorii mari şi bine îngrijite, în timp ce în depărtarea albăstruie se zăreau nişte munți înalți, a căror maiestuozitate sporea farmecul acestui ținut. Aşa încât, după cum ne putem da cu uşurință seama, romanii noştri, care apreciau peisajele frumoase, găseau o plăcere cu totul specială în a privi acest ținut, întrebând fără încetare ce era cutare sau cutare loc, cum se numea, cui îi aparținea, cum era cutare sau cutare localitate şi ce evenimente memorabile se petrecuseră în cele mai mari dintre ele.

11. Şi cum Lazăr, cei doi hangii şi uneori câte unul dintre ucenici se întreceau să le răspundă, romanii au fost atât de absorbiți de contemplarea acestui ținut, încât aproape că au uitat de căpitanul din Betleem, care era acolo de mai bine de-o oră, foarte neliniştit în privința a ceea ce urma să audă de la aceşti puternici stăpâni.

Capitolul 113

Hangiul povesteşte despre farisei

1. Între timp, hangiul a revenit la noi, ca să ne povestească plin de recunoştință despre vindecarea miraculoasă a celor doi bolnavi: „Doamne, tu eşti mai mult decât un om obişnuit! Tu nu numai că eşti un vindecător fără pereche în această lume, dar eşti şi un profet de care avem cea mai mare nevoie în aceste vremuri; căci dacă fariseii noştri vor continua să se comporte aşa cum o fac în prezent, se va duce de râpă orice credință în Dumnezeu.

2. Am auzit câte ceva de la călătorii care se opresc le hanul nostru, despre un profet care face semne mari şi-i aduce pe oameni la adevărata credință în Dumnezeu; dar se pare că fariseii îi sunt foarte ostili.

3. Acum circa un an sau chiar mai puțin, se spune că el a venit şi a făcut minuni la Betleem şi în satele vecine, dar eu nu am văzut nimic din toate acestea, pentru că nu merg aproape niciodată nicăieri din cauza numeroaselor treburi pe care le am pe lângă han; astfel că n-am văzul Ierusalimul de mai bine de zece ani, şi nici măcar în Betleem, care este atât de aproape, nu merg decât rareori, astfel că tot ceea ce ştiu, ştiu doar din auzite.

4. Sunt câțiva farisei din Betleem care vin aici aproape în fiecare săptămână, dar ar fi o pierdere de timp să-i întrebi pe ei despre aşa ceva; căci ei condamnă de la început tot ceea ce iese câtuşi de puțin din sfera obişnuitului şi consideră a fi un păcat demn de cele mai mari pedepse chiar şi povestirea nevinovată a unor fapte despre care doar ai auzit vorbindu-se. Nu trebuie aşadar să ni se ia în nume de rău dacă ajungem să nu ne mai pese aproape de nimic altceva decât de treburile noastre gospodăreşti.

5. Cu câteva nopți în urmă, s-au văzut pe cer fenomene cu adevărat extraordinare. Oamenii, bineînțeles, s-au dus la farisei, gândindu-se că vor afla de la ei ceva interesant şi crezând că bunul şi bătrânul Iehova le dădea poate, în sfârşit, un semn de viață evreilor. Dar nimic din toate acestea! Fariseii i-au explicat cu seninătate poporului că toată această apariție grandioasă nu este o minune profetică, pentru noi, evreii, ci doar o înşelătorie pusă la cale de către romani, prin intermediul esenienilor, care se pricep la tot felul de vrăjitorii, şi că aceasta nu înseamnă nimic altceva decât că romanii, care nu-i au la suflet pe evrei, mai ales pe cei bogați şi de rang înalt, căutau prin asemenea mijloace să prostească poporul credul şi superstițios şi să-l atâțe împotriva conducătorilor lor evrei, cu scopul de a împiedica o răscoală generală a evreilor împotriva dominației întrucâtva slăbite a păgânilor. După această explicație, toți s-au întors liniştiți acasă la ei, fără să se mai îngrijoreze de nimic, şi nu s-au mai sinchisit deloc de această apariție, care a fost totuşi atât de înspăimântătoare.

6. Puțin după aceea, au fost văzuți răsărind trei sori. Fariseii întrebați au răspuns că aceasta anunța vânt şi vreme rea în curând. Şi din nou fiecare s-a întors acasă fără să se mai sinchisească de nimic.

7. De asemenea, acum câteva zile, se pare că au venit în aceste ținuturi nişte oameni care au început să răspândească o nouă învățătură, care ar fi exact cea a profetului galilean; se pare că ei au făcut şi miracole extraordinare şi că mulți oameni li s-au alăturat deja. Nu ştiu, bineînțeles, ce este adevărat din toate acestea, căci la mine nu a venit nimeni care să semene măcar de departe cu vreun astfel de mesager al unei noi învățături.

8. Dar acum câteva zile, când a venit aici cineva de la sinagoga din Betleem, l-am întrebat cum este cu aceşti mesageri ai unei noi învățături, care se pare că s-ar găsi prin ținuturile noastre. El mi-a răspuns: „Din nefericire, se întâlnesc peste tot asemenea ticăloşi leneşi şi trândavi, de când romanii sunt stăpânii noştri! Ei îi tolerează şi îi susțin, iar noi nu le putem face nimic!”

9. Da, nici la o astfel de explicație nu am putut să spun nimic, căci, în primul rând, eu însumi nu am cunoştință despre ceea ce se petrece mai precis în marea Țară a Iudeilor, şi, în al doilea rând, chiar şi dacă aş şti exact că este vorba despre ceva extraordinar, tot nu aş putea să mă măsor cu elocvența celor de la sinagogă, şi nu numai că nu am ajunge la nicio concluzie, dar ar exista şi pericolul de a fi prigonit de ei. Din această cauză este mai bine să taci, ca un bun cetățean, şi să nu-ți pese de nimic, cu toate că e limpede că cei de la sinagogă nu se gândesc decât la burțile lor şi că, în sinea lor, ei cred în Dumnezeu mai puțin decât aceşti pomi bătrâni din livada mea.

10. De aceea am spus adineauri că este foarte mare nevoie să apară din nou un profet adevărat şi puternic; căci altfel în curând poporul îşi va pierde de tot credința în Unicul şi Adevăratul Dumnezeu. Puterea şi înțelepciunea ta m-au făcut să cred că tu trebuie să fii un astfel de profet, şi mă bucur că pot în sfârşit să admir un asemenea om, care ar putea foarte bine să fie un al doilea Ilie.

11. Acum cred din nou că au existat odinioară profeți care au fost înzestrați de Dumnezeu - de dragul poporului celui orb şi necredincios - cu o înțelepciune şi cu o putere aparte. În timp, ajunsesem să consider această credință a fi mai mult un fel de poveste. Dar acum, când am văzut cu ochii mei cum voința şi cuvântul tău au vindecat dintr-o dată doi bolnavi, pe care cei mai buni vindecători îi declaraseră incurabili, credința mea în Dumnezeu şi în profeți este complet restabilită, ceea ce pentru mine valorează mai mult decât dacă cineva mi-ar fi oferit jumătate din bogățiile lumii.

12. Dar iată-l pe căpitan, care a ieşit desigur pentru a vorbi cu nobilii romani. Se pare că eu nu mai am ce căuta aici, aşa că ar fi timpul să mă întorc în casă!”

13. Eu însă i-am spus: „Dimpotrivă, tocmai acum este necesar să fii aici! Căci romanii au de vorbit cu căpitanul tocmai în legătură cu persoana ta. Din cauza dispozițiilor pe care el le-a dat, soldații care au trecut astăzi pe la tine ți-au provocat un rău nemeritat, care trebuie reparat chiar de către acest căpitan; trebuie aşadar să fii prezent în fața acestor judecători ca parte vătămată; căci unde nu există reclamant nu este nevoie de judecător!”

14. Hangiul: „Ah, puternic şi înțelept mântuitor, aceasta ar fi fără îndoială foarte bine, dar după aceea căpitanul va rămâne stăpânul meu! Dacă eu îi provoc acum un rău, voi avea la rândul meu de suferit din partea lui, după ce veți fi plecat! Aşa încât aş prefera să-i trec totul cu vederea decât să fiu după aceea sacrificat pe cruce.”

15. Eu am spus: „Nu-ți face griji; căci prin aceasta căpitanul va deveni mai întâi un om adevărat şi apoi îți va deveni şi un adevărat prieten. Şi poți să ai încredere în cuvintele Mele, căci deja ți-am dat mai mult decât o dovadă clară.”

16. Hangiul: „A, dacă este aşa, bineînțeles că rămân! Trebuie să-i aduc şi pe soția mea şi pe copiii mei, şi pe singurul meu vecin apropiat, care a venit în ajutorul meu? - pentru că slujitorii mei, având treabă la câmp, nu erau acasă.”

17. Eu i-am spus: „Nu va fi necesar, ajunge să fii tu aici, ca stăpân al casei.”
18. Astfel liniştit, hangiul nostru a rămas singur alături de noi.

Capitolul 114

Plângeri la adresa lui Irod

1. Abia atunci căpitanul a înaintat umil către Agricola, l-a salutat şi l-a rugat să-i aducă la cunoştinţă preaînalta sa voinţă.

2. Privindu-l cu severitate, Agricola i-a spus: „V-am învestit pe voi, căpitanii, cu toată puterea legitimă, dar, din nefericire, aşa cum am aflat în repetate rânduri, călătorind prin Palestina, voi vă folosiţi de ea într-un mod foarte supărător! Astăzi de pildă am aflat despre tine ceva care mi-a displăcut total. Cum o să te justifici acum în faţa mea? Soldaţii te acuză, la fel şi acest cinstit şi cumsecade sătean, îţi cunosc greşeala şi ştii şi tu foarte bine despre ce este vorba, astfel că nu mai este nevoie să ţi-o expun. Vorbeşte şi justifică-te!”

3. Căpitanul: „Puternic trimis al lui Cezar şi al înţelepţilor legiuitori romani, nu pot să mă justific în faţa ta, cu toate că nu am acţionat propriu-zis împotriva puterilor pe care Roma mi le-a încredinţat; dar este fără îndoială adevărat că, de dragul omeniei, aş fi putut să acţionez în alt fel, pentru că pot alege să fiu şi bun, dacă socotesc de cuviinţă. În cazul de faţă nu exista desigur niciun motiv să-i trimit pe soldaţi într-o altă provincie dându-le toate aceste libertăţi, dar, cum vroiam să fac o mică economie, în loc să le dau bani de drum, le-am permis să obţină cu măsură cele necesare gurii pentru drum, fără a aduce nimănui vreun prejudiciu. Aceasta este greşeala mea cea mai mare, pe care vreau să o îndrept integral, chiar înzecit.

4. Totuşi, nu m-am aşteptat şi nu am prevăzut faptul că soldaţii, ca şi comandanţii lor bine instruiţi, vor îndrăzni, abia plecaţi de aici, să abuzeze într-un mod atât de grosolan de această permisiune acordată de mine cu cea mai mare rezervă. Căci de mai bine de trei ani ei s-au comportat întotdeauna foarte corect, şi nu s-a plâns nimeni, niciodată, de ei. Mai mult chiar, în timpul zilelor lor libere, pe care le au din când în când, au venit adeseori aici şi au plătit de fiecare dată ceea ce au mâncat, fapt care este bine cunoscut de hangiu. Totuşi nu am nicio explicaţie pentru faptul că astăzi s-au comportat ca într-o ţară duşmană, căci eu personal nu le-am ordonat aşa ceva.

5. Dar, din moment ce port responsabilitatea nelegiuirilor pe care aceşti soldaţi le-au comis aici, vreau totuşi, aşa cum am spus, să plătesc înzecit răul făcut de ei. Aceasta am avut de spus.”

6. Agricola a răspuns: „Acum nu este cazul; dar dacă se va mai petrece vreodată ceva asemănător şi dacă voi afla despre aceasta la Roma, sentinţa mea va fi cu totul alta! Căci deplinele puteri pe care noi vi le-am încredinţat în numele împăratului nu se întind atât de departe, încât să puteţi dispune după bunul vostru plac de leafa soldaţilor şi să o păstraţi pentru voi. Doar în cazuri extreme, de exemplu dacă ar fi tulburări şi răscoale într-o ţară, aţi putea să recurgeţi la un asemenea mijloc, pentru ca soldaţii, tratându-i pe răsculaţi cu mai puţine menajamente, să le pară mai înfricoşători. Dar chiar şi în acest caz trebuie folosită forţa cu cea mai mare moderaţie; căci un popor prea oprimat nu va arăta niciodată prietenie şi nici credinţă conducătorilor săi. Focul unei mânii ascunse va mocni fără încetare în el, şi cea mai mică adiere de vânt va putea provoca un incendiu devastator, de care va fi foarte greu să ne protejăm. Acestea sunt instrucţiuni pe care va trebui întotdeauna să le respecţi pe viitor în ţinutul care ţi-a fost încredinţat pentru administrare.

7. Iar acum, hangiul nostru să ne spună cu toată sinceritatea de câţi bani au mâncat - soldaţii la el şi ce despăgubire cere pentru agresiunea de care au avut parte atât el, cât şi soţia şi mai ales copiii săi. Iar la sfârşit va trebui să-i plăteşti şi lui Lazăr, cinstitul hangiu din

Betania, care se află aici, în dreapta mea, tot ceea ce soldații tăi vor mânca astăzi la el. Vorbeşte acum tu, hangiule!"

8. Hangiul a spus: „Nobile suveran, prin grația acestui preaînțelept şi minunat mântuitor, am avut astăzi parte de o binefacere inestimabilă, şi, slavă Domnului, averea mea îmi permite să suport fără greutate paguba cauzată de acei soldați, aşa încât nu voi cere pentru aceasta nicio despăgubire, de niciun fel. Dacă însă acest căpitan, comandant al Betleemului şi al acestui ținut, care mi-a arătat întotdeauna prietenie, vrea să le facă un bine celor sărmani, să-l facă după libera sa voință. Cât despre înțelegerea ta cu Lazăr, nu am nimic de spus."

9. Foarte impresionat de noblețea de caracter a hangiului, Agricola a spus: „Într-adevăr, rar mi-a fost dat să întâlnesc o asemenea generozitate şi, fără îndoială, căpitanul va şti să se arate demn de ea!"

10. Căpitanul: „Da, pe toate puterile Cerului, nu mă voi da în lături să răsplătesc o asemenea noblețe prin toate mijloacele pe care le am la dispoziție, nu de zece, ci de o mie de ori! În ceea ce priveşte datoria mea față de Lazăr, banii îi vor fi aduşi în cel mult o oră; o să trimit de îndată după omul meu de încredere care îmi ține casa de bani. Iar între timp, vă rog să-i îngăduiți păcătosului plin de căință, care sunt eu acum, să rămână în tovărăşia voastră; căci aş vrea şi eu să-l cunosc mai îndeaproape pe miraculosul mântuitor şi să-i mulțumesc totodată pentru faptul de a fi reparat greşelile mele față de acest cinstit hangiu, înaintea despăgubirii care ar fi trebuit să vină din partea mea."

11. Agricola: „Poți rămâne, pentru că de-acum eşti prietenul nostru; îți va fi de mare folos să îl cunoşti mai bine pe marele nostru Mântuitor, şi îi vei fi în curând şi mai îndatorat decât îi eşti în prezent. Dar acum, înțelege-te cu Lazăr, căci, cu consimțământul lui, am dat ordin comandanților soldaților să facă popas la el la han şi să primească acolo de mâncare în cantitate moderată şi, de asemenea, să le fie plătită solda pe care tu le-ai reținut-o."

12. Lazăr a spus atunci: „Lăsați-mă să spun şi eu un cuvințel în această privință! Deoarece căpitanul a revenit la sentimente atât de nobile, şi întrucât el mi-a făcut un foarte mare serviciu în urmă cu zece ani, legat de bunurile pe care le am în aceste ținuturi, voi urma şi eu exemplul acestui nobil hangiu, aşa încât amabilul căpitan nu îmi mai datorează nimic! În schimb, să-i ocrotească pe cei sărmani şi necăjiți, apărându-i de abuzurile şi de faptele arbitrare ale lui Irod, pe care el le comite în acest ținut mai mult chiar decât la Ierusalim."

13. Hangiul a spus atunci: „Da, Irod este cea mai mare pacoste a noastră! Dacă împăratul ne-ar elibera de această pacoste, noi am accepta autoritatea lui cu şi mai mare prietenie. Şi cred că ar putea face aceasta cu uşurință. Ştim bine că, în calitate de tetrarh, Irod plăteşte un mare tribut Romei; dar el îşi ia despăgubirea înzecit, făcând să apese pe umerii noştri dări enorme, de care nimeni nu este scutit. Când vin perceptorii lui, trebuie să plăteşti de bunăvoie şi fără zăbavă tot ceea ce ei pretind! Celui care nu are bani, i se ia totul, vite, grâne, şi dacă nici acestea nu ajung, i se iau nevasta sau copiii. Şi dacă omul care a fost astfel jefuit nu poate să-şi plătească dările până la termenul fixat, atunci vitele, grânele, nevasta şi copiii îi sunt vânduți în piață! Nu este aceasta ceva îngrozitor? Şi degeaba se plânge apoi omul la judecătorii romani, căci ei nu-l protejează, ceea ce este o nedreptate strigătoare la cer!

14. Dacă îi plătim împăratului dările anuale, o facem bucuroşi, căci în primul rând nu e mult, şi în al doilea rând ştim că merită: căci împăratul ne dă în schimb legi înțelepte şi menține prin legile sale şi prin soldații săi buna rânduială în țară. Irod însă pretinde de zece ori mai mult, şi adeseori chiar de o sută de ori mai mult, ca principe vasal protejat de Roma, şi nu face şi nu ne dă nimic în schimb. Bineînțeles, împăratul ne-a dat dreptul să ne răscumpărăm de la Irod; dar aceasta necesită multe formalități şi costuri ridicate. Noi, cei mai înstăriți din acest ținut şi din alte părți, am făcut deja aceasta, şi o ducem bine; dar vai şi-amar de cei mai săraci, care nu-şi pot permite aşa ceva şi în plus se tem de amenințările preoților, ce sunt de partea lui Irod, pentru că acest mare tiran, deşi primeşte banii de răscumpărare de la noi, măreşte şi dări-

le pentru ceilalți, astfel încât ei trebuie să plătească şi ceea ce noi, cei care ne-am răscumpărat, plăteam înainte.

15. De exemplu, eu trebuia să-i plătesc lui Irod o sută de dinari în fiecare an. Când m-am răscumpărat, acum zece ani, în schimbul a o mie de dinari de argint, Irod a fost astfel despăgubit cu vârf şi îndesat, deoarece şi-a plasat cei o mie de dinari cu zece la sută dobândă, la un cămătar. Dar aceasta nu i-a fost de ajuns acestui desfrânat; el a transferat plata celor o sută de dinari pe care nu-i mai primea de la mine altor douăzeci de supuşi ai săi, astfel încât fiecare dintre aceştia îi datorează de atunci cu cinci dinari mai mult decât înainte. Şi dacă aceştia merg să se plângă la romani, nu găsesc decât rareori protecție, căci sunt sfătuiți să se răscumpere şi ei la rândul lor. Toate ar fi bune, dacă şi nevoiaşii ar avea mijloacele să facă aceasta. Aşa încât, dacă luăm în considerare despotismul şi abuzurile nelimitate ale lui Irod, faptul de a te răscumpăra a devenit o adevărată problemă de conştiință şi o încălcare a legii iubirii pentru semeni; căci dacă soarta mea s-a îmbunătățit fără îndoială, s-a înrăutățit în schimb soarta altor zece sau douăzeci.

16. Nobili şi înțelepți reprezentanți ai puterii imperiale, v-am prezentat aici situația aşa cum este, şi vă rugăm să vă gândiți că ar trebui să se pună odată capăt unui rău atât de mare. Toți cei care ar fi eliberați de această pacoste, care este Irod, i-ar plăti cu bucurie pentru aceasta Cezarului de zece ori tributul, iar el ar primi astfel cu siguranță cel puțin cu jumătate mai mult decât ceea ce-i plăteşte Irod; căci ştim noi bine ce-i plăteşte Irod, nu este nici măcar a suta parte din ceea ce supuşii lui sunt constrânşi să-i plătească."

17. Agricola: „Da, ştiu foarte bine ce face Irod. Noi i-am impus deja diverse restricții şi o să-i impunem în curând şi mai multe după această plângere! Dar situația nu se poate îmbunătăți într-o clipă; căci el tocmai şi-a reînnoit pentru zece ani suveranitatea asupra țării şi are în mâini contractul ce poartă sigiliul împărătesc. Totuşi, vom obține de la împărat decizia de a fixa limite juste şi eficiente exceselor acestui desfrânat. Dar înainte de a lua chiar aici şi fără întârziere decizii în numele împăratului, o să cer sfatul Celui mai înțelept Suveran dintre toți, care îmi va spune cu siguranță ce trebuie făcut în primul rând.

Capitolul 115

Poporul evreu este ghidat de Dumnezeu

1. Atunci, întorcându-se către Mine, Agricola a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, fie ca iubirea, mila şi dreptatea Ta să ne sfătuiască pe noi, romanii, ce trebuie făcut pentru binele oamenilor, în această problemă cu adevărat supărătoare!"

2. Eu i-am spus: „Nu se pot face prea multe; căci, după legile voastre, un contract trebuie respectat atâta timp cât cel care îl deține îndeplineşte condițiile care sunt cuprinse în el. Dar în acest contract nu este menționat că Irod poate să redistribuie asupra celor care nu s-au răscumpărat dările celor care s-au răscumpărat şi au devenit cetățeni romani, şi voi puteți deci foarte bine să-i interziceți aceasta. Este adevărat că Ponțiu Pilat, guvernatorul provinciei, a făcut deja aceasta, în parte - făcându-şi-l astfel dușman pe Irod -, dar fără prea mare efect, iar Irod continuă să facă ce-i place, fără să se sinchisească de guvernator. Căci, conform tratatului cu împăratul, lui îi este în mod clar permis să facă uz de toate drepturile unui suveran, în măsura în care acestea nu contravin legilor romane şi nu par a sluji unor scopuri incompatibile.

3. Cu o asemenea împuternicire, care, desigur, nu este dintre cele mai înțelept concepute, el poate să comită nedreptăți strigătoare la cer, fără ca voi să-l puteți trage la răspundere, conform contractului vostru.

4. Dacă este atât de lacom şi asupreşte atât de mult poporul, aceasta se datorează faptului că el caută să strângă suficienți bani ca să răscumpere toată țara de la voi, romanii, pentru totdeauna şi numai în beneficiul lui, bineînțeles, pentru ca să domnească asupra întregii Țări a

Iudeii şi să devină un fel de suveran independent de voi. Este adevărat că nu va reuşi aceasta, dar pentru că are în cap acest proiect, el acţionează astfel, sperând că-l va duce la îndeplinire în ziua în care un vânt favorabil va sufla dinspre Roma.

5. Eu, desigur, aş putea să transform situaţia cu un singur gând al Meu, şi toată casa lui Irod ar înceta să mai existe, până la cele mai îndepărtate rude ale lui. Însă nu o fac, pentru că Dumnezeu a îngăduit să fie astfel pedepsite trufia şi zgârcenia poporului.

6. Căci odinioară, sub Judecători, evreii nu aveau altă dare de plătit decât zeciuiala, şi erau mai bogaţi şi mai puternici decât orice alt popor de pe pământ. Dar strălucirea lor i-a făcut peste măsură de trufaşi şi de orgolioşi, şi şi-au dorit un rege, care să-i întreacă în strălucire, măreţie şi putere pe toţi regii pământului. Şi acest rege le-a fost dat, dar, odată cu el, au venit şi toate nenorocirile asupra acestui popor, care devenise nemulţumit de ghidarea pe care o primea de la Dumnezeu.

7. Oamenii au început să se plângă şi mai mult chiar decât până atunci, şi mulţi L-au rugat pe Dumnezeu să-i ajute; dar Dumnezeu nu-şi schimbă hotărârile de pe o zi pe alta, asemenea unui om; căci, dacă ar face-o, de multă vreme nu ar mai fi existat nici Pământul şi nici Soarele! Aşa încât El i-a lăsat şi pe evrei să aibă regii lor. Totuşi, regii au fost înţelepţi şi au domnit asupra poporului cu dreptate atâta vreme cât poporul a rămas bun, înţelept şi drept, după legile divine. Dar atunci când poporul a început să întreacă măsura, dedându-se la desfrâu şi la tot felul de nedreptăţi, a primit regi aspri şi nedrepţi.

8. Şi atunci când poporul evreu, cu doar puţine excepţii, a devenit aproape în întregime păgân, a ajuns în captivitatea babilonienilor, pentru ca să afle ce înseamnă să trăieşti sub stăpânirea păgânilor celor întunecaţi. Abia atunci poporul s-a întors la Unicul şi Adevăratul Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a făcut din nou liber şi i-a dat conducători înţelepţi şi drepţi.

9. Nu a durat însă mult până ce poporul a decăzut din nou, întorcându-se la vechile sale păcate şi rele, iar Dumnezeu a rânduit astfel totul, încât el să ajungă treptat în starea lui actuală pe care o merită şi în care geme.

10. În prezent, după cum a fost profeţit, Dumnezeu S-a făcut El însuşi trup, pentru a veni la acest popor, pe care vrea să-l elibereze şi să-l mântuiască, acum şi în veşnicie; dar chiar dacă aude şi vede aceasta cu propriii săi ochi, acest popor nu crede, Îl prigoneşte pe cel Atotputernic şi nu vrea să ştie de El. Şi tocmai de aceea Dumnezeu îngăduie ca acest popor, devenit orb şi rău, să fie chinuit din toate părţile, ceea ce se va mai petrece şi în viitor, căci el se va împrăştia, ca pleava, printre toate popoarele lumii.

11. Şi pentru că acest popor este astfel, el trebuie să suporte acum acest bici, pe care îl constituie romanii, ba chiar şi pe principii lor vasali. Dar, chiar şi aşa, cel care este înţelept şi drept şi respectă poruncile lui Dumnezeu va găsi dreptate, sprijin şi ajutor la Dumnezeu şi la oameni, şi nici aviditatea, nici tirania lui Irod nu-i vor putea face niciun rău, aşa după cum pot mărturisi, de exemplu, Lazăr şi mulţi alţii.

12. Iar cel care mai este încă oprimat, să se îndrepte mai întâi către Dumnezeu cu toată sinceritatea şi să-I ceară ajutorul în inima sa, şi el va fi ajutat dacă se va feri de toate nenumăratele păcate, care astăzi abundă la evrei mai mult chiar decât la păgâni.

13. Iată care este situaţia, prietene Agricola, şi tu îţi vei putea da seama singur ce ai de făcut în privinţa lui Irod.” .

14. Agricola: „Da, Doamne şi Învăţătorule, o Tu, unicul adevărat, ştiu foarte bine acum ce am de făcut; ceea ce este bun pentru Tine, o Doamne, este bun şi pentru mine!”

Capitolul 116

Căpitanul şi hangiul Îl recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos

1. În acest timp, căpitanul, cei doi subordonați ai lui care îl însoțeau şi hangiul Mă priveau cu o foarte mare atenție în timp ce discutam cu Agricola şi, după ce acesta a terminat de vorbit, căpitanul Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, Mântuitorule miraculos, nu am mai auzit niciodată pe cineva vorbind aşa ca Tine! Am impresia - da, am impresia foarte clară că în spatele aspectului Tău obişnuit se ascunde de fapt Altcineva! Cu siguranță că eşti acel Mare Om din Galileea, despre care Cornelius şi alți romani mi-au vorbit deja! Şi dacă eşti chiar Tu acela, atunci totul devine clar acum, şi pot spune că ştiu deja pe cine avem în fața noastră, spre marea noastră fericire! Te rog, nu mi-o lua în nume de rău pentru că am vorbit astfel.”

2. Eu am spus: „Nicidecum! Totuşi, este uimitor că păgânii văd lumina mai repede decât mulți dintre evrei, deşi aceştia au fost chemați încă de la începuturi către lumină! Dar, fie şi-aşa! Acesta este şi motivul pentru care Eu am poruncit ca lumina să le fie luată multora dintre evrei şi să le fie dată păgânilor. Mult timp aceştia au fost orbi şi au însetat după lumină, şi fiindcă şi-au dorit-o atât de mult, au găsit-o; iar evreii, care se lăudau că sunt singurii care posedă lumina, au devenit atât de orbi, încât este greu acum să li se mai redea vederea.

3. Cuvintele Mele sunt Lumina şi Viața, iar faptele Mele stau mărturie că aceste cuvinte ale Mele sunt vii, pentru că Duhul care este în ele nu este mort, ci este veşnic viu şi atotputernic; căci înaintea creării oricărui lucru sau oricărei ființe, Cuvântul, pe care voi îl auziți acum, exista deja. Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Dumnezeu Însuşi era Cuvântul. Iar Cuvântul s-a făcut trup şi se află acum printre voi. Eu am venit printre ai Mei, pentru a lua ceea ce-Mi aparține, dar ai Mei nu M-au recunoscut!

4. O, mare orbire a evreilor, mai ales a celor care stau şi se fălesc în Templu şi în sinagogi şi cărora nu le pasă de nimic! Când îi chem, ei nu aud, şi când le arăt lumina cea mare, ei nu o văd. Aşa încât va fi vai şi-amar de ei în ziua judecății care va veni asupra Ierusalimului! Dar să nu mai vorbim despre aceasta acum!”

5. Hangiul a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, pari un pic supărat pe mine pentru că nu Te-am recunoscut la fel de repede ca şi romanii. Dar ce pot să fac? Doamne şi Învățătorule, spune-ne deschis că plenitudinea lui Dumnezeu sălăşluieşte în trupul Tău, şi o vom crede, eu şi toată casa mea! Căci doar Dumnezeu singur poate să săvârşească minunile pe care Tu le faci, iar omul, doar în rarele momente în care Duhul lui Dumnezeu îl pătrunde şi pune stăpânire pe el; căci niciun om nu ar putea suporta infinita măreție şi putere a Duhului lui Dumnezeu în el însuşi şi să rămână în viață!

6. Aşa încât, cel care, asemenea Ție, are în trupul său plenitudinea Spiritului lui Dumnezeu şi continuă totuşi să trăiască şi să făptuiască, acela este, ca să spunem aşa, Dumnezeu în persoană. Şi dacă Spiritul lui Dumnezeu a putut să ne creeze din Cuvântul şi din Voința Sa şi să ne dea un trup şi un suflet viu, ce L-ar putea împiedica pe El ca, dacă doreşte, să-Şi dea Lui Însuşi un trup cu totul pur, conform ordinii, iubirii şi înțelepciunii Sale?

7. Tu vezi infinit mai limpede decât mine, o Doamne şi Învățătorule, că eu nu mă număr printre evreii încuiați la minte şi ştii că eu cred imediat şi cu uşurință ceea ce recunosc a fi adevărat; aşa încât, nu fii supărat pe mine că acest căpitan păgân te-a recunoscut mai repede decât mine, care sunt evreu.”

8. Eu i-am spus: „Dacă aş putea să Mă supăr pe tine, nu aş fi venit la tine! Dar Eu ştiam de multă vreme ce ți se va petrece astăzi, şi de aceea am venit în ajutorul tău, împreună cu aceşti prieteni ai Mei. Şi, dacă am făcut aceasta, înseamnă că, nu numai că nu sunt supărat pe tine, dar sunt cu adevărat cel mai bun prieten al tău. Cât despre ceea ce am spus adineauri, aceasta este valabil atât pentru evrei, cât şi pentru toate popoarele pământului, precum şi pentru toate cele care trăiesc pe alte corpuri cereşti.

9. Şi-o să-ți mai spun ceva, care îți va arăta şi mai clar că Eu am venit la tine ca un adevărat prieten.

10. Acolo jos, aproape de oraş, se poate vedea, nu departe de drum, o grotă care chiar şi astăzi serveşte drept staul de oi. Acolo este locul unde, atunci când împăratul Augustus a

poruncit prima numărătoare a oamenilor din Țara Iudeii, M-am născut Eu, către miezul nopții, dintr-o fecioară care nu cunoscuse niciodată bărbat. În ziua aceea, au fost semne mari în cer şi pe pământ, pentru ca oamenii să ştie Cine venise să se întrupeze ca om, iar voi, păstorii, ați fost primii care au văzut aceste semne.

11. Pe atunci erai păstor şi te aflai pe acea păşune înaltă, care mai este încă şi astăzi proprietatea voastră comună, şi tu ai fost unul dintre primii care ai venit la grotă să îl saluți şi să îl slăveşti pe regele nou-născut al evreilor.

12. Auzind corul îngerilor, le-ai spus mai multor păstori veniți la peşteră: «Priviți, priviți, chipul acestui prunc străluceşte ca soarele dimineții şi în grotă este lumină ca ziua în amiaza mare! Acolo este mai mult decât un rege nou-născut! Este Mesia cel făgăduit, este Cel pe care toți profeții L-au vestit! Haideți să ne rugăm Lui, căci El ne va aduce mântuirea!»

13. Şi tot tu eşti cel care a cântat în fața celorlalți păstori acest scurt psalm (Psalmul 67):

«Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi şi ne binecuvântează, luminează fața Ta spre noi şi ne miluieşte!

Ca să cunoaştem pe pământ calea Ta, în toate neamurile mântuirea Ta.

Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate!

Veselească-se şi să se bucure neamurile, că vei judeca popoarele cu dreptate şi neamurile pe pământ le vei povățui.

Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele.

Pământul şi-a dat rodul său.

Binecuvântează-ne pe noi, Dumnezeule, Dumnezeul nostru. Binecuvântează-ne pe noi, Dumnezeule, şi să se teamă de Tine toate marginile pământului!»

14. Acest psalm Mi l-ai cântat atunci, mânat de Spiritul din tine, iar mai apoi, când ai devenit, după tatăl tău, stăpânul acestui domeniu, ai pus pe marginea drumului, nu departe de aici, o piatră frumos cioplită, pe care ai scris acest psalm cu propriile tale mâini şi, pentru ca oricine să poată să-l citească şi să-l înțeleagă, l-ai scris în trei limbi, ebraică, greacă şi romană, cu o culoare rezistentă!

15. Vezi acum cât de bine te cunosc Eu, şi că, în ciuda a ceea ce credeai, nu aş putea fi supărat pe tine, din moment ce tu ai fost, dimpotrivă, unul dintre primii care M-au recunoscut încă de la naşterea Mea şi care M-au slăvit aşa cum se cuvine, şi deci n-o să fii acum, cu siguranță, ultimul care să Mă recunoască din nou!”

16. La aceste cuvinte, emoționat până la lacrimi, hangiul a spus: „O Dumnezeule, Doamne şi Învățătorule, de îndată ce Te-am văzut, am simțit în sufletul meu că aşa este, dar nu am îndrăznit să spun aceasta cu voce tare. Însă acum, că Tu ai binevoit să-mi aminteşti de asta, nu mai am nicio îndoială că Tu eşti chiar Cel pentru care, în urmă cu treizeci şi doi de ani, am cântat psalmul meu preferat. O, ce fericire fără margini se revarsă asupra casei mele! O Doamne, o Dumnezeule! Ce psalm să-Ți cânt acum?”

17. Eu am spus: „Să rămânem la cel pe care Mi l-ai cântat prima dată, căci el conține deja tot adevărul veşnic, şi sunt mulțumit cu el.”

18. Atunci hangiul Mi-a cerut permisiunea să meargă în casă să-şi anunțe soția, mama vindecată, copiii şi pe servitorul vindecat despre imensa fericire care coborâse asupra lor, a tuturor.

19. Eu i-am spus: „O să facem aceasta după masa de prânz, care acum ar trebuie să fie aproape gata. Până atunci vom avea altceva de discutat.”

Capitolul 117

Hangiul povesteşte despre prima vizită a Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „În urmă cu un an, am venit în aceste ținuturi și am vindecat mulți ciungi, paralitici și orbi. După aceea, când am plecat spre Galileea, mulți oameni M-au urmat până la Capernaum. Pe drum au vrut să mă facă rege, pentru că văzuseră semnele pe care le făcusem. Dar atunci când, într-o sinagogă din Capernaum, le-am spus cuvinte profunde, izvorâte din Spirit, ei s-au supărat din cauza lor, spunând că aceasta era o învățătură prea dură, pe care nu o puteau nici asculta, nici înțelege, și M-au părăsit, întorcându-se la casele lor. Aș vrea să-mi spui ce părere au acum aceşti oameni despre Mine, pentru că știu că îi cunoşti pe mai mulți dintre ei și că ați vorbit despre aceasta."

2. Hangiul: „O Doamne, oare există ceva ce aș putea eu să-Ți spun și pe care Tu să nu-l cunoşti infinit mai bine decât mine, Tu, care pătrunzi în măruntaiele și în inimile oamenilor?!"

3. Eu i-am spus: „Ah, preaiubitul Meu prieten, problema nu este dacă Eu știu sau nu știu toate acestea dinainte, ci ca tu să-ți exprimi și să-ți purifici astfel gândurile și cuvintele. De aceea vreau Eu să aud ce ai de zis. Căci altfel, ar trebui ca toți oamenii care M-au recunoscut să rămână muți în fața Mea, din moment ce ei pot întotdeauna să presupună că Eu știu absolut tot ce se petrece în ei.

4. Eu vreau însă ca și voi să vorbiți și să exprimați liber ceea ce simțiți. Poți așadar foarte bine să rosteşti pe scurt, în fața Mea, ce i-ai auzit pe oameni spunând cu diverse ocazii."

5. Hangiul: „Ah, Dumnezeul meu, Doamne și Învățătorule, ar fi bine dacă ar merita să-Ți repet în fața acestor oameni tot ce se spune despre Tine, dar, la drept vorbind, nu este cazul."

6. Eu am spus: „Nu contează. Vorbeşte deci fără teamă."

7. Hangiul a reluat: „Dumnezeule, Doamne și Învățătorule, oamenii cu care am vorbit despre Tine - fără ca pe vremea aceea să Te fi cunoscut ca acum - spuneau că eşti un mare profet, care, la Ierusalim, precum și în aceste ținuturi, îi predica poporului învățături foarte înțelepte și săvârşea și miracole. Și mai ales vindeca bolnavi de orice fel, ceea ce nimeni nu mai făcuse vreodată până la el. Aceşti oameni, ataşându-se foarte tare de Marele Profet - căci aşa Te numeau ei -, l-au urmat pas cu pas, și erau foarte mulțumiți de el pentru că vedeau bine că el nu era prietenul fariseilor, pe care ei îi urau atât de mult. Până la sosirea la Capernaum, ei nu au avut nimic să-i reproşeze, poate doar faptul că pe un munte unde tocmai îi hrănise în mod miraculos cu câteva pâini și câțiva peşti, atunci când ei au vrut să-l aleagă rege, el a plecat, părăsindu-i chiar și pe ucenicii săi mai vechi, însă noaptea târziu s-a întors din nou la aceştia, după câte se pare, mergând în mod miraculos pe valuri de parcă ar fi mers pe uscat.

8. Toți s-au bucurat foarte mult de întoarcerea sa și aşteptau cu nerăbdare învățăturile și faptele lui de a doua zi. Dar aşteptările lor s-au năruit, căci a doua zi, într-o sinagogă, el a adresat poporului nişte cuvinte atât de lipsite de noimă, încât chiar și vechii săi ucenici s-au supărat, și, cu excepția câtorva, l-au părăsit, cum au făcut de altfel și toți cei de aici care îl urmaseră. Acum ei sunt ferm convinşi că profetul a înnebunit, căci în această predică el i-a îndemnat pe toți, într-un mod cât se poate de serios, să-i mănânce carnea și să-i bea sângele; fără aceasta, spunea el, nimeni nu putea să primească viața cea veşnică, deoarece în ziua de apoi el nu-i va trezi la viață decât pe aceia care îi vor fi mâncat carnea și îi vor fi băut sângele.

9. Este adevărat că aceasta este o afirmație destul de dură, și de aceea n-aș putea să le iau în nume de rău acestor oameni derutați faptul că s-au îndepărtat în urma unei astfel de predici și că, până și astăzi, ei deplâng faptul că Dumnezeu a îngăduit ca un atât de mare profet, care făcuse deja atât de mult bine oamenilor, să înnebunească în mod subit.

10. Dacă ai ținut într-adevăr o astfel de cuvântare, ai vrut desigur prin aceasta să le dezvălui oamenilor un adevăr ascuns, în maniera vechilor profeți. Eu înțeleg aceasta acum, dar dacă aș fi fost cu ei în urmă cu un an, cred că aș fi plecat și eu împreună cu ei.

11. Îmi dau seama acum ce ai vrut să le spui prin aceste cuvinte și cred că în curând vom «gusta» carnea Ta și sângele Tău și din punct de vedere material, la fel cum, cu adevărat,

ne-am bucurat astăzi de ele din punct de vedere spiritual, prin cuvintele Tale. Iată că am vorbit fără nicio reținere, după cum Ți-a fost Voia."

12. Eu l-am lăudat pe hangiu, şi toți cei care erau acolo s-au bucurat de cuvintele lui. Vechii Mei ucenici, la fel ca şi romanii, s-au minunat că el M-a înțeles atât de bine.

Capitolul 118

Hangiul povesteşte despre casa lui

1. Apoi au venit copiii şi ne-au invitat la masă, iar noi am dat curs invitației lor. Hanul era una dintre cele mai impunătoare construcții din întregul ținut; fusese zidit în întregime dintr-o piatră frumoasă, cioplită, şi avea două etaje cu boltă deasupra parterului. La fiecare etaj erau câte trei săli mari, şi în fiecare dintre ele încăpeau aproape şapte sute de meseni! Fiecare etaj mai avea în plus câte treizeci de camere, fiecare cameră fiind înzestrată cu câte două ferestre, care, bineînțeles, nu erau prevăzute cu foaie de sticlă, aşa cum există astăzi în Europa. Căci pe atunci existau la Damasc, fabrici în care se confecționa un fel de pergament complet transparent, asemenea sticlei actuale, pergament care acoperea foarte frumos aceste numeroase ferestre, împiedicând atât vântul, cât şi căldura adeseori foarte puternică din timpul zilei să pătrundă în încăperi. Acest tip de ferestre erau foarte rare, deoarece erau foarte scumpe, iar oamenii foloseau de obicei perdele divers colorate, aşezate în cadrul ferestrelor.

2. Am fost conduşi pe nişte trepte late din marmură la al doilea etaj, iar acolo am intrat în sala din mijloc, unde o masă lungă fusese întinsă pentru noi. Pe ea se găsea din abundență pâine de bună calitate şi cupe mari din aur şi din argint pline cu cel mai bun vin. Numeroasele feluri de mâncare, bine pregătite, şi o mulțime de fructe gustoase de livadă, de toate soiurile, precum şi struguri din cei dulci umpleau farfuriile, făcute şi ele din argintul cel mai curat.

3. Romanii au fost foarte uimiți, iar Agricola a spus: „Într-adevăr, de multă vreme nu am mai întâlnit un asemenea fast şi o asemenea bogăție, precum şi o masă atât de bine aranjată şi abundentă, iar această sală de mese nu este mai puțin somptuoasă decât cea a împăratului de la Roma!"

4. Când romanii şi-au mai revenit puțin din uimire, ne-am aşezat la masă şi am început să mâncăm şi să bem. Toți s-au desfătat, plini de încântare, bucurându-se de această masă excelentă. Bineînțeles că nu s-a mâncat nici măcar jumătate din această mare cantitate de bucate.

5. În timpul mesei s-a vorbit puțin. Abia după ce vinul a început să le dezlege limbile, oamenii au devenit mai vorbăreți. Agricola l-a întrebat pe hangiu, care, deşi era foarte bucuros, îşi păstrase o atitudine foarte pioasă: „Spune-mi, un han ca acesta aduce un câştig chiar atât de mare, încât strămoşii tăi să fi putut înălța un edificiu de o asemenea splendoare?"

6. Hangiul: „Stăpâne puternic şi drept, este adevărat că un han ca acesta aduce un câştig frumuşel; dar chiar dacă aş fi adunat beneficiile dintr-o sută de ani, nu aş fi putut niciodată să construiesc o asemenea casă.

7. Foile pentru ferestre au fost puse de către tatăl meu şi parțial de mine; dar zidurile casei sunt foarte vechi, mai vechi chiar decât oraşul Betleem, care a fost construit din porunca-lui David, marele rege al evreilor, motiv pentru care este numit încă cetatea lui David."

8. O parte din această casă se pare că a fost construită pe timpul lui Saul, primul rege al evreilor. Şi, după el, când David a fost uns rege din porunca lui Dumnezeu, el doar a terminat-o, chiar înainte de a începe construcția oraşului, şi a locuit în ea mult timp după aceea, în această casă şi-a scris el mare parte din psalmii săi, şi mulți dintre aceştia încă mai pot fi văzuți sculptați în marmura albă a zidurilor, iar cei care cunosc vechea scriere pot să-i citească şi să-i înțeleagă.

9. Se spune că farfuriile şi cupele cu care L-am servit în semn de prețuire pe Domnul şi Învățătorul, căruia I se cuvine cea mai înaltă cinstire, sunt tot din timpul lui David. Dar El ştie mai bine decât oricine dacă este ceva adevărat în ceea ce se spune.

10. Tot la fel se zice că eu şi strămoşii mei ne tragem din David. Însă ceea ce este sigur este faptul că în cronica familiei noastre, care datează de câteva sute de ani, nu se menționează că această casă şi acest domeniu ar fi fost vreodată cumpărate. Oricum, este clar că nici tatăl meu şi nici bunicul meu nu au construit această casă, cu atât mai puțin eu, şi că ea, împreună cu tot ceea ce o înconjoară şi cu tot ceea ce ea conține, este proprietatea mea deplină şi legitimă şi nu datorez nimănui nimic în această lume.

11. Este adevărat că, în mare parte, vesela de aur şi de argint a fost cumpărată, întotdeauna în mod cinstit, de către strămoşii mei, despre care am aflat mai multe din cronica familiei noastre. Eu nu am adus astfel de obiecte valoroase în casă, pe de-o parte pentru că sunt deja suficiente aici, iar pe de altă parte pentru că nu pun mare preț pe astfel de lucruri, pentru că, oricât sunt ele de minunate într-o bună zi tot va trebui să le părăsim cu toții. Iar în fața Judecătorului etern vor avea valoare doar acele comori pe care le-am dobândit urmând sfânta Sa Voință, pe care El ne-a revelat-o prin Moise şi prin profeții Săi.

12. Iată părerea mea sinceră, pe care o voi păstra cu fidelitate până la moarte - cu atât mai mult acum, când o grație infinit de mare mi-a fost acordată odată cu venirea cu totul neaşteptată a Domnului Dumnezeu. Dar, acum, mă adresez cu cel mai mare respect Domnului Însuşi!”

Capitolul 119

Despre binefacere

1. Eu i-am spus: „Da, da, ştiu ce dorești. Poți să-i aduci la Mine pe mama, soția, copiii tăi şi pe servitorul tău. Dar nu le spune încă nimic despre tot ce ai aflat mai deosebit despre Mine. Deseară, după ce voi pleca, vei putea să le aduci la cunoştință esențialul, după puterea fiecăruia de înțelegere, şi să le spui că toți cei care cred în Mine, care urmează poruncile Mele dintr-o profundă iubire pentru Mine şi care prin urmare îşi iubesc în cuvinte şi în fapte aproapele, adică pe cei sărmani şi nevoiaşi, aceia vor avea Viața cea Veşnică în Împărăția Mea, care nu are nici început şi nici sfârşit. Acum mergi şi adu-i aici.”

2. Hangiul s-a dus de îndată să-i caute pe toți ai săi şi i-a adus în fața Mea, în sala de mese, spunându-le: „Închinați-vă până la pământ în fața acestui adevărat Mântuitor al lumii şi mulțumiți-I doar Lui pentru marele bine pe care ni l-a făcut şi care nu poate fi răsplătit nici cu toate comorile din lume!”

3. Copiii şi soția, care Mă cunoşteau deja, s-au apropiat de îndată de Mine cu cea mai mare bucurie şi cu cel mai mare respect, şi L-au slăvit pe Dumnezeu pentru că a dat unui om o asemenea putere cu adevărat divină. Iar mama şi servitorul pe care îi vindecasem s-au întrecut în laude şi mulțumiri, exprimate atât prin cuvinte, cât şi prin gesturi.

4. Eu le-am spus: „Este frumos, drept şi bine să mulțumeşti pentru o binefacere; căci îi datorezi dragoste şi prietenie celui care ți-a arătat dragoste şi prietenie. Dar nu aceasta este cea mai mare artă a vieții; cea mai mare şi mai meritorie artă a vieții este aceea de a-i ierta din adâncul inimii pe dușmanii tăi, pe cei care vă vor şi vă fac răul, şi de a le face, dimpotrivă, tot binele posibil, de a vă ruga pentru ei şi de a-i binecuvânta pe cei care vă blestemă.

5. Cel care face aceasta îi determină pe dușmanii săi să se căiască, ceea ce îi va face pe aceştia să se îmbuneze şi să devină foarte repede prietenii lui umili; el obține astfel de la Mine iertarea completă a păcatelor sale, devenind, încă de pe acest pământ, asemenea îngerilor lui Dumnezeu.

6. Faceți și voi la fel, iar grația și binecuvântarea lui Dumnezeu nu vă vor părăsi niciodată, nici pe voi și nici casa voastră.

7. Iar dacă dați bani cu împrumut, dați-le și celor sărmani, care nu vor putea să vi-i înapoieze cu dobândă; căci atunci vă veți primi dobânda sub forma unei mari comori în Ceruri.

8. Când faceți cuiva un bine, nu îl faceți în așa fel încât după aceea un altul să suporte plata a ceea ce ați dat voi, fie impunând dobânzi mai mari, fie reducând simbria celor care sunt obligați să vă servească. Binele pe care îl faceți celor sărmani, faceți-l într-un mod dezinteresat, din dragoste pentru Dumnezeu și pentru semeni, iar fapta aceasta vă va fi răsplătită în Cer.

9. Când vine un an neroditor, nu deveniți zgârciți, nu vă vindeți mai scump grânele, nu faceți pâinea mai mică și mai proastă, nu reduceți simbria zilierilor, și veți avea astfel toată binecuvântarea din Cer.

10. Dacă în vremurile grele veți fi zgârciți față de aproapele vostru, și Dumnezeu va fi zgârcit cu binecuvântarea sa asupra câmpurilor, viilor și turmelor voastre, și veți strânge puține comori în Cer. Țineți minte și acționați în consecință, fără gânduri ascunse, și veți fi binecuvântați din belșug pe acest pământ și pentru veșnicie.”

11. La finalul acestor sfaturi adresate familiei sale, după un moment de tăcere, hangiul a spus: „Da, da, nimic nu rămâne ascuns ochilor Spiritului atotputernic al lui Dumnezeu, nici chiar cele mai mărunte aspecte!

12. În neamul meu și în această casă a existat dintotdeauna obiceiul de a urma acest principiu: «Fă bine oricui are nevoie, dar nu-ți uita nici propriul tău interes.» În lumina cuvintelor Tale, eu văd acum, Doamne și Învățătorule, că acest mod de a gândi și de a acționa este cu totul contrar Ordinii Divine, și voi adopta de acum înainte o cu totul altă regulă de conduită. Voi mai da cu împrumut, din când în când, din banii mei, celor care au nevoie, în schimbul dobânzii care mi se cuvine prin lege; dar dacă cineva care nu poate să plătească dobândă va veni la mine și voi ști că este într-adevăr la ananghie, îi voi împrumuta oricând ceea ce are nevoie, fără dobândă, și, dacă va fi necesar, chiar îi voi dărui. Este adevărat că eu am foarte puțini dușmani și, prin urmare, nu am prea multe să le iert. Dar dacă, pe viitor, voi avea dușmani, căci asta nu pot să prevăd, mă voi comporta întotdeauna cu ei așa cum ne-ai sfătuit Tu acum.”

Capitolul 120

Despre iubirea de semeni

1. Eu am spus: „Și vei face foarte bine! Dar o să-ți mai spun ceva, și îi voi vorbi inimii tale printr-o parabolă: Să zicem că tu te-ai hotărât să faci o călătorie lungă, având anumite treburi de rezolvat. Cum călătorești de multe zile și te afli foarte departe de casă, se petrece - așa cum Cerul îngăduie de multe ori să se petreacă în această lume - să pierzi tot ce ai avut la tine pentru această călătorie. În acea țară și în acel loc străin, tu ești absolut disperat și rătăcești copleșit de tristețe și cu chipul posomorât.

2. Un om însă remarcă aceasta la tine și te întreabă: «Prietene, îmi pari foarte trist și abătut! Spune-mi ce ți s-a petrecut!»

3. Tu îi povestești atunci necazul tău și el îți spune: «Prietene, vino, te voi ajuta, dar pe viitor să fii prevăzător și să ai grijă de bunurile tale! Dacă vreodată vei putea să-mi înapoiezi ceea ce îți dau acum, va fi foarte bine, dar dacă nu vei putea, nu-mi vei fi dator.» Spunând aceasta, omul respectiv îți dă atât cât ai pierdut.

4. Spune-Mi acum tu singur dacă aceasta nu îți va bucura inima în cel mai înalt grad, și dacă nu îl vei slăvi și preamări pe Dumnezeu și pe un astfel de om generos. Și, odată ce, din

fericire, te-ai reîntors acasă, nu vei căuta tu prin toate mijloacele să-ți arăți recunoştința față de acel om şi față de Dumnezeu?

5. Imaginează-ți acum că un alt om, venind de foarte departe şi fiind lovit de un necaz, ajunge la tine, zăboveşte trist şi plângând în fața casei tale şi nu ştie încotro s-o apuce. Dar tu, ieşind din casă, mergi la el şi îi spui: «Prietene, eşti foarte trist şi pari a fi într-o mare încurcătură. Ce este? Spune-mi sincer, căci eu sunt gata să te ajut pe cât îmi stă în putință», iar omul îți răspunde: «Ah, prietene ales, am venit aici dintr-o țară foarte îndepărtată cu treburi, dar, nu departe de aici, nişte tâlhari m-au atacat şi m-au jefuit. Mi-au luat tot aurul, adică douăzeci de livre, şi, pe lângă asta, şi o mie de dinari din moneda acestei țări. Nu mai am niciun ban şi nu ştiu ce să fac, pentru că sunt atât de departe de țara şi de casa mea!» Tu îi spui însă astfel: «Vino, prietene, am să te ajut. Nici nu e nevoie să-mi spui numele tău sau țara de unde vii; cât despre mine însă, vei afla cu uşurință numele meu şi al acestui ținut. Dacă vei putea într-o bună zi să-mi înapoiezi ceea ce-ți voi da, vei face un bine în fața lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor cinstiți; dar dacă nu vei putea face niciodată aceasta, nu va avea nicio importanță!» Apoi îi vei da atât cât a pierdut el. Cum crezi tu că va privi şi va răsplăti Dumnezeu o asemenea faptă caritabilă? Şi, o dată ajuns la el acasă, acest om, căruia tu i-ai redat fericirea, nu va căuta el prin toate mijloacele să-ți arate recunoştința pentru neprețuitul ajutor pe care i-l vei fi dat într-un mod complet dezinteresat? Sau dacă, să zicem că acest om, în beția fericirii sale pământeşti, te-ar uita, nu crezi că Dumnezeu îşi va aminti însutit de tine?

6. Adevărat vă spun, cine face astfel de fapte dezinteresate, din pură iubire pentru semeni, este un mare prieten al lui Dumnezeu, şi este, încă de pe acest pământ, asemenea îngerilor din Ceruri, având în inima sa plenitudinea Împărăției lui Dumnezeu!

7. Căci un biet străin este de o sută de ori mai sărac decât unul care este de prin partea locului şi care poate găsi cu uşurință ajutor la cei care-l cunosc; dar străinul este ca un copil care nu a început încă să vorbească şi nu ştie decât să plângă pentru a-şi face cunoscută nenorocirea. Aşa încât, fiți la fel de milostivi şi față de străini, şi atunci veți fi şi voi bine primiți în Ceruri şi veți avea acolo parte de milă; căci şi voi sunteți pentru Ceruri asemenea unor străini rătăcitori în călătoria lor pământească! Ce părere ai despre aceasta?"

8. Hangiul: „Ah, Doamne şi Învățătorule, ce am mai putea să adăugăm? Este adevărul curat şi nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să-l punem în practică în sensul său pur şi divin, atunci când se va ivi ocazia. Căci sunt dator să fac pentru un străin aflat în țara mea ceea ce mi-ar face şi mie bine, dacă aş fi la necaz într-o țară străină! Tot oameni sunt şi cei care locuiesc în țări şi împărății îndepărtate. Eu sunt de părere că nu trebuie să ne preocupe dacă ei au alte obiceiuri sau credințe, şi nici să urmăm exemplul fariseilor, care spun că un adevărat evreu trebuie să îi privească pe toți păgânii ca pe nişte câini, atâta timp cât ei se mențin în păgânismul lor, iar cine face bine unui păgân îşi atrage asupra lui mânia lui Dumnezeu şi-şi vinde sufletul diavolilor. Dimpotrivă, el trebuie să le dovedească prietenie şi păgânilor şi să le arate că un evreu este un om bun şi prietenos, iar păgânul îl va întreba atunci: «Prietene, care este învățătura pe care o urmezi şi care îi face pe oameni atât de buni?», ceea ce nu prea se va petrece dacă eu mă voi purta cu el ca un evreu dur şi neprietenos.

9. Dacă ajut cu adevărat un păgân, asta nu înseamnă, aşa cum spun fariseii, că trebuie să adopt falsele lui credințe; dimpotrivă, nu numai că rămân un evreu, dar, prin prietenia mea, îi arăt şi acelui păgân drumul, pentru ca şi el să devină un adevărat evreu.

10. Iubirea şi blândețea adevărată sunt pentru toți oamenii un învățător cu mult mai bun decât mânia şi dorința de răzbunare împotriva celor care se află, fără voia lor, în noaptea spiritului! E nebunesc şi inuman să urâm un om, să-l prigonim, să-l desconsiderăm şi să nu-l mai ajutăm pentru că el şi-a pierdut lumina ochilor. Dar mi se pare încă şi mai nebunesc şi mai rău să-i urăşti şi să-i disprețuieşti pe cei orbi în spirit, care nu se pot ajuta singuri, şi să nu le arăți niciun pic de bunăvoință.

11. Eu cred că doar preoții noştri sunt de vină dacă noi, evreii, ne arătăm adesea duri şi neprietenoşi față de străini, căci ei preferă ca fructele cele mai bune să le fie jertfite lor, iar străinii să fie serviți cu agrişe şi cu mere pădurețe. Dar pe viitor va fi cu totul altfel în ceea ce mă priveşte! Cuvântul Tău, Doamne şi Învățătorule, va fi de acum încolo regula de căpătâi a întregii mele case, şi eu voi avea grijă ca şi vecinii mei să-mi urmeze exemplul."

12. Eu am spus: „Ai vorbit foarte bine şi ai spus adevăru1. Orbirea fariseilor este singura cauză a tuturor relelor care sunt acum printre evrei. Ei sunt nişte orbi care îi conduc pe alți orbi; şi atunci când ajung în fața unei gropi, cad cu siguranță în ea, şi niciunul dintre ei nu poate să-l ajute pe celălalt să iasă din ea. De aceea nu trebuie să ascultați şi nici să primiți nimic de la ei în afara învățăturilor lui Moise şi ale profeților şi, în rest, să vă feriți de preceptele lor, precum şi de lucrările lor, care sunt rele!

13. Este scris că bătrânii, cărturarii şi fariseii trebuie să stea pe tronul lui Moise şi al lui Aaron. Aşa să fie deci! Dar să nu primiți de la ei decât ceea ce Moise şi Aaron i-au însărcinat să vă transmită; toate celelalte priviți-le ca pe nişte morminte văruite, care par frumoase la exterior, dar în interior sunt pline de putreziciune, de putoare şi de moarte.

14. V-am spus şi v-am explicat esențialul, în tot adevărul. Trăiți şi făptuiți în consecință, şi veți primi răsplata pe care v-am promis-o; căci Eu am puterea de a v-o da, după cum o am şi pe aceea de a-i vindeca pe deplin, prin Cuvântul şi prin Voința Mea, pe cei al căror trup este bolnav, precum şi de a reda viața morților, fapt despre care toți cei din jurul Meu pot depune mărturie, şi ei chiar vor face aceasta după Mine, când Eu Mă voi fi întors acolo de unde am venit. Dar am vorbit destul despre aceasta. Haideți acum să vizităm un pic mai în detaliu casa ta."

Capitolul 121

Vizitarea fostei case regale

1. Hangiul a spus: „Doamne şi Învățătorule, cu adevărat, pentru casa mea, aceasta este o foarte-mare fericire şi o grație cu totul nemeritată, căci până acum eu nu am făcut mai nimic pentru a merita Viața cea Veşnică!"

2. Eu am spus: „Prietene, Dumnezeu nu se uită la ceea ce ai făcut sau nu până acum, cu puțina lumină interioară şi voință pe care le aveai, ci numai la ceea ce vei face de acum înainte! Şi pentru că Dumnezeu vede fermitatea şi hotărârea ta, poți să te bucuri dinainte de grația Sa şi de mântuirea pe care ți-o promite pe bună dreptate. Eu nu aş fi venit în casa ta dacă nu te-aş fi cunoscut cu mult înainte de a Mă cunoaşte tu."

3. Pe deplin liniştit de aceste cuvinte, hangiul Mi-a mulțumit, împreună cu familia lui, pentru aceste învățături şi pentru bunăvoința Mea față de casa lui.

4. Apoi el le-a spus alor săi să deschidă toate odăile şi sălile de la etajul al doilea, unde ne găseam, ceea ce a fost făcut de îndată.

5. Întâi am intrat în marea sală de alături, care era plină de bogății şi de obiecte vechi şi valoroase. Pe peretele dinspre miazăzi era o placă mare de marmură, pe care era scris perfect lizibil, cu o culoare rezistentă, următorul psalm al lui David (Psalmul 8), care în traducerea sa din limba ebraică ar suna aşa:

„Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul! Că s-a înălțat slava Ta, mai presus de Ceruri.

Din gura pruncilor şi a celor ce sug (păgânii) ai săvârşit laudă, pentru vrăjmaşii Tăi (fariseii şi cărturarii), ca să amuțeşti pe vrăjmaş şi pe răzbunător.

Când eu (David sau mai bine zis poporul evreu) privesc Cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna şi stelele pe care Tu le-ai întemeiat («Cerul» semnifică învățătura, «mâinile» reprezintă

partea trupească a Domnului, «luna» este iubirea Domnului pentru oameni, iar «stelele» sunt infinit de numeroasele adevăruri, care rezultă din iubire), îmi zic:

6. Ce este omul, că-Ţi aminteşti de el? Sau fiul omului, că-l cercetezi pe el? (Prin «om» se înțelege aici întregul neam omenesc, iar prin «fiul omului», slăbiciunea şi orbirea acestuia).

Micşoratu-l-ai pe dânsul o vreme, părând a fi părăsit de Dumnezeu; dar cu mărire şi cu cinste-l vei încununa mai apoi pe el («el» se referă la poporul creştin, lipsit de lumina divină interioară).

Pusu-l-ai pe dânsul stăpân peste lucrarea mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui («dânsul» se referă la Domnul din punctul de vedere al învățăturii pure din Ceruri, care va pătrunde, iluminând şi stăpânind totul).

Oile şi boii, toate, încă şi dobitoacele câmpului;

Păsările cerului şi peştii mării, toate cele ce străbat cărările mărilor (acestea se referă la toți oamenii şi toate neamurile pământului. Tot ce este sus sau jos, tânăr sau bătrân, cult sau incult, puternic ori slab, toți se vor bucura de lumina din Ceruri, acea lumină dătătoare de viață).

Doamne Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul!"

7. Atunci când am terminat de citit psalmul înscris pe placa de marmură, toți s-au bucurat foarte mult, iar hangiul M-a rugat să-l explic pe scurt, căci i se părea că în el era ascuns un sens profetic foarte înțelept.

8. Eu i-am spus: „Ai judecat din nou foarte bine, aşa încât o să-ți dezvălui acest adevăr ascuns; dar tu nu-l vei putea înțelege pe deplin, pentru că David cânta aici un viitor încă mult prea îndepărtat."

9. Apoi am explicat sensul ascuns al acestui psalm mai pe larg decât este prezentat aici între paranteze, şi pe înțelesul tuturor. Hangiul a fost foarte recunoscător pentru aceasta, la fel ca şi ceilalți; căci ei au găsit această explicație ca fiind în deplin acord cu ceea ce Eu le prezisesem cu alte ocazii, într-un limbaj foarte clar, cu privire la soarta învățăturii Mele şi la viitorul îndepărtat.

10. Hangiul ne-a condus apoi la un cufăr foarte vechi, care era frumos lucrat în lemn de cedru şi abanos, şi l-a deschis, spunând: „În acest cufăr erau păstrate scrierile şi însemnările speciale ale marelui şi puternicului rege, dar nu a mai rămas nimic din ele. Eu l-am folosit la păstrarea tuturor comorilor pe care le am şi care provin din acele vremuri!"

11. Deschizând mai multe compartimente secrete ale acelui cufăr mare, el ne-a arătat atunci un instrument cu coarde pe care însuşi David îl făcuse, o praştie, două pietre, o lance, mai multe tăblițe de scris. Romanii priveau toate aceste obiecte cu multă atenție, minunându-se foarte tare.

12. Totuşi, hangiul M-a întrebat: „Doamne şi Învățătorule, sunt aceste relicve într-adevăr de pe vremea lui David?"

13. Eu i-am spus: „Prietene, puțin mai contează dacă ele sunt autentice sau nu; căci pentru un om adevărat, care nu aspiră decât la spiritul adevărurilor divine, toate acestea nu au nicio valoare. Ceea ce are valoare în moştenirea înțeleptului rege al evreilor este spiritul scrierilor şi al cântărilor sale, precum şi ceea ce cronica a păstrat din faptele sale pentru oameni. Căci în viața cealaltă, omul nu va atinge preafericirea decât prin ceea ce îi vor fi adus faptele sale cele bune, conforme cu Voia lui Dumnezeu.

14. În rest, faptul de a se bucura la vederea unor obiecte vechi nu-i face niciun rău sufletului purificat şi înnobilat prin fapte bune; însă el trebuie să se ferească de venerația exagerată pentru astfel de obiecte, care nu pot avea prin ele însele nicio valoare pentru viața interioară, fiind lipsite de viață.

15. A venera prea mult asemenea obiecte ar fi o idolatrie dăunătoare, care v-ar face să cădeți cu uşurință în tot feluri de superstiții, şi aceasta ar fi aidoma celui mai rău păgânism -

păgânism care, din dragoste pentru Împărăția lui Dumnezeu ce a venit pentru toți oamenii, trebuie să fie alungat înapoi de unde a venit, pentru ca nu cumva el să se înrădăcineze în noua învățătură, să o corupă, şi astfel să împlinească, înainte de vreme, sensul profund al psalmului pe care tocmai ți l-am explicat, în care oamenii cad în ateism, chiar din cauza superstițiilor lor.

16. Aşa încât, nu arăta aceste relicve decât celor care nu sunt animați de superstiții şi care nu le consideră decât ca pe nişte obiecte istorice, fără să le atribuie vreo aşa-zisă putere de vindecare magică.

17. Priveşte munții şi stâncile lor; ei sunt opera puterii şi înțelepciunii lui Dumnezeu, vârsta lor îți pare incomensurabilă, şi, prin aceasta, ei sunt cu siguranță mult mai remarcabili decât lucrările oamenilor. Şi atunci, ar fi oare înțelept să venerăm munții pentru că sunt negreşit lucrările atotputerniciei şi înțelepciunii divine şi pentru că sunt foarte vechi? Ei totuşi nu sunt nimic altceva decât materie şi există pentru binele Pământului.

18. Aşa încât, singura utilitate a acestor antichități este aceea că ele pot servi, în parte, drept dovezi istorice, şi aceasta în măsura în care pot fi considerate autentice, ceea ce este bineînțeles dificil de demonstrat pentru aceia care caută adevărul deplin în toate.

19. Obiectele pe care le ai aici sunt cu siguranță autentice, dar, deşi ți-o confirm chiar Eu, totuşi valoarea lor nu este prin aceasta mai mare. Acum, când ştii câtă importanță trebuie să atribui acestor relicve, închide cufărul şi condu-ne, pentru plăcerea romanilor, în sala următoare."

Capitolul 122

Domnul nostru Iisus Hristos explică Psalmul 92

1. Mulțumindu-Mi pentru această nouă învățătură, hangiul a închis cufărul, iar noi neam îndreptat către sala din partea de răsărit. Şi aceasta era plină de comori şi de antichități, ceea ce le-a plăcut foarte mult romanilor.

2. Agricola a spus: „Prietene, strămoşii şi părinții tăi, precum şi tu, trebuie să fi fost foarte discreți în ceea ce priveşte obiectele pe care le aveți aici, căci altfel noi cu siguranță am fi auzit până la Roma vorbindu-se despre ele! Aceste comori sunt de două ori valoroase: mai întâi, pentru că sunt făcute din metale nobile, din perle şi din nestemate, şi apoi, pentru că au o mare valoare istorică, mai ales pentru voi, evreii!"

3. Hangiul: „Puternice domn, în cazul acesta al nostru, secretul trebuia păstrat, nu atât din cauza romanilor, cât a preoților. Căci dacă ei ar fi aflat, eu şi familia mea nu am mai fi avut linişte de multă vreme, fără a mai pune la socoteală faptul că, în lăcomia lor, şi-ar fi însuşit multe dintre aceste comori. Dar, deşi ne-au descusut adeseori despre una sau alta, noi nu le-am spus nimic, iar astăzi sunt lăsat în pace de ei, cu atât mai mult cu cât m-am pus, împreună cu toate bunurile mele, sub protecția romanilor. Rareori găzduiesc călători aici, la etajul superior, deoarece e destul loc pentru ei la parter şi la primul etaj, precum şi în clădirile alăturate, în care pot adăposti mulți călători. Eu nu mă tem de hoți şi de tâlhari, pentru că, pe de-o parte, casa este împrejmuită - aşa cum ați văzut - de ziduri înalte şi rezistente, peste care nu se poate trece, iar pe de altă parte, hoții şi tâlharii se țin departe de acest ținut de oameni cinstiți, care este şi mult prea populat, aşa încât comorile mele sunt în siguranță. Dar iată o dală cu un alt psalm. Va voi oare Domnul să ni-l tălmăcească?"

4. Eu am spus: „Da, ar fi mai înțelept, decât să admirăm la nesfârşit aceste vechi comori lipsite de valoare pentru suflet şi pentru Spirit! Pe viitor, strângeți-vă comori care nu pot fi roase de rugină şi nici mâncate de molii! Căci la ce-i folosesc omului toate bogățiile din lume, dacă sufletul lui trebuie pentru aceasta să sufere? Dacă iubirea pentru bogățiile moarte ale lumii sădeşte în suflet sămânța morții, care va face din el o materie moartă, cine îl va

smulge atunci din strânsoarea de fier a judecății, care va fi devenit iubirea şi viața lui iluzorie?"

5. Hangiul: „Doamne şi Învățătorule, oare lui Dumnezeu nu Îi sunt toate cu putință?"

6. Eu am spus: „Aşa este, fără îndoială; dar în eternitate totul înaintează cu mult mai încet decât în această lume, în care totul durează un timp foarte scurt, se transformă rapid şi nu va mai fi niciodată aşa cum a fost.

7. În împărăția spiritelor nu mai există această curgere a timpului, şi acolo nu mai poți spune: «Astăzi voi face asta, şi mâine cealaltă!» Totul se află deja în suflet ca un fapt îndeplinit, ca o lucrare săvârşită. Şi dacă ceea ce este acolo este rău, de unde îşi va mai lua sufletul care-şi continuă viața o nouă substanță şi o nouă cunoaştere pentru a transforma răul care este în el?

8. Cu siguranță, sufletelor le este îngăduit şi acolo să se transforme; dar celor care sunt foarte ataşate de lume le este necesar adeseori un timp îndelungat pentru a obține un rezultat oricât de mic. Căci iubirea este viața sufletului. Dacă această iubire este spirituală, deci bună, după rânduiala divină, sufletul are în el o viață adevărată şi desăvârşită şi va trăi pentru totdeauna, pe deplin, într-o mare lumină, aceasta fiind Viața cea Veşnică; dar dacă iubirea din suflet este materială, fiind astfel lipsită de viață şi judecată, viața sufletului va fi asemenea iubirii din el.

9. O astfel de viață nu poate fi o viață adevărată, ci doar una iluzorie şi înşelătoare. Prin urmare, ea nu este o viață eternă, pentru că nu poate dăinui în această formă grosieră brută, trebuind să se transforme, fie în bine, fie, în cazul cel mai rău, să devină foarte rea, cu alte cuvinte, să îmbrățişeze legea cea dură a judecății şi a morții eterne, din ale cărei lanțuri sufletul nu se va putea elibera, la fel cum nicio piatră tare nu se poate preschimba într-un izvor de apa limpede.

10. De aceea, vă spun să nu iubiți lumea, ci să fugiți de tentațiile ei, şi să vă folosiți de bogățiile voastre pentru a face bine, şi atunci veți dobândi adevărate comori pentru sufletul şi Spiritul vostru!

11. Haideți să vedem acum ce a scris odinioară David pe această dală de piatră prinsă în perete.

12. Iată ceea ce este scris (Psalmul 92):

«Domnul a împărățit şi întru podoabă splendidă S-a îmbrăcat (cu iubire, înțelepciune şi putere); îmbrăcatu-s-a Domnul întru putere şi S-a încins. Pentru că a început o împărăție (Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ), cât e lumea de mare, şi a orânduit-o astfel, că ea nu se va clinti. Gata este scaunul Tău (al Adevărului şi al Vieții) de atunci, din veac eşti Tu, o Doamne! Ridicat-au râurile, Doamne, ridicat-au râurile glasurile lor, ridicat-au râurile valurile lor; dar mai mult decât glasul apelor clocotitoare, mai mult decât zbuciumul neasemuit al mării, minunat este, întru cele înalte, Domnul! Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate. Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru toate vremurile care vor veni.»

13. Iată ce spune acest psalm foarte scurt, dar infinit de mare şi de plin de semnificații în conținutul său. El îşi răspândeşte încă de pe acum lumina sa ascunsă, şi va ilumina curând şi viitorul.

14. Tronul Adevărului etern a fost deja înălțat pentru întregul pământ, şi înălțat va rămâne; însă râurile de fățarnici, mincinoşi, farisei şi falşi profeți se ridică şi încep din ce în ce mai tare să urle împotriva Adevărului, care a venit din Ceruri pentru oamenii de pe acest pământ. Ei îşi ridică valurile lor puternice împotriva Luminii, pentru a o stinge. Şi valurile mării au devenit mari şi se zbuciumă îngrozitor.

15. Aceasta anunță marile bătălii din viitor dintre lumină şi tenebre. Dar Adevărul lui Dumnezeu este deasupra lor şi va învinge în cele din urmă tot ceea ce este fals şi rău. Arma sa va fi cuvântul cel curat din gura lui Dumnezeu, adevărata învățătură a vieții, şi ea va dăinui veşnic. Căci la fel cum Dumnezeu este etern şi atotputernic, tot la fel este şi Cuvântul Său! Şi

la fel cum sfinţenia este lumina şi podoaba lui Dumnezeu, tot la fel este şi sfinţenia Cuvântului Său şi a învăţăturii Sale.

16. Iar Casa lui Dumnezeu nu este templul din Ierusalim, care este mort, ci oamenii care aud Cuvântul lui Dumnezeu, îl primesc cu bucurie şi îl urmează. Acum, după ce v-am citit şi explicat acest psalm, este rândul vostru să-Mi spuneţi cu sinceritate dacă l-aţi înţeles bine."

17. Hangiul a răspuns: „Doamne şi Învăţătorule, cum să nu-l fi înţeles? Căci ceea ce a scris David, fiindu-i insuflat de Dumnezeu, se află în mod real şi miraculos în faţa noastră, dezvăluindu-ne atât prezentul, cât şi viitorul îndepărtat. Mugetul râurilor şi marile valuri ale mării nu-mi plac deloc, e adevărat; dar ce putem face? Atâta vreme cât lumea va rămâne ceea ce este, un loc al plângerii, în care sufletele oamenilor se purifică, şi atâta timp cât ziua va urma nopţii pe acest pământ şi omul va avea voinţa liberă, cu greu se va face lumină pe deplin în comunităţi şi în inimile oamenilor. Ferice de cel care va primi lumina şi va şti după aceea să o păstreze în casa sa, pentru fericirea alor săi!"

18. Eu am spus: „Ai dreptate; dar cel care are o lumină adevărată în casa lui şi o îngrijeşte să nu o ţină în întregime, ascunsă, ci să o lase din când în când să strălucească şi în afara casei. Dacă multe case vor face aşa, întunecimea spiritului se va împuţina în lume, iar noaptea însăşi va deveni zi. Dar acum, du-ne să vizităm şi celelalte încăperi ale acestui al doilea etaj căci romanii sunt dornici să vadă tot!"

Capitolul 123

Unele remarci istorice asupra casei lui David

1. Apoi am mers prin toate încăperile, care erau împodobite cu tot felul de obiecte preţioase.

2. Când ne-am întors în sala de mese şi ne-am aşezat din nou la mesele încă pline de mâncăruri şi băuturi, din care câte unul din noi mai lua din când în când câte puţin, romanii au spus: „Aceasta este o adevărată casă regală, care stă mărturie pentru măreţia de odinioară a poporului evreu! Dar ceva totuşi ne miră, şi anume, cum de a fost cruţată această casă în perioada stăpânirii babiloniene, care a avut loc mult după regele David şi care a durat mai bine de patruzeci de ani? După câte ştim din scrieri, atunci când regele babilonienilor a învins această ţară şi a distrus Ierusalimul şi Templul, el a pus mâna pe toate bogăţiile ţării şi le-a dus cu el în Babilon. N-a ştiut el oare despre existenţa marilor comori din această antică şi remarcabilă casă regală?"

3. Hangiul: „Conform cronicii acestei case, babilonienii au cruţat-o! Căci, în primul rând, ei au bântuit mai mult prin Ierusalim şi în jurul acestuia, în cele zece oraşe cunoscute, precum şi în Samaria şi în Galileea. Au cruţat în mare parte ţinutul sărăcăcios al Betleemului, mulţumindu-se să ia de aici un tribut moderat; iar pe locuitori nu i-au luat prizonieri, ci le-au cerut doar supunere, deplina recunoaştere a stăpânirii babiloniene şi plata anuală a unui tribut. Cei care li s-au supus de bunăvoie, plătindu-le tributul la timp, au fost lăsaţi în pace; însă acolo unde li s-a opus rezistenţă, babilonienii au distrus tot, devastând şi jefuind casele şi oraşele. Nu a fost însă şi cazul Betleemului, fapt pentru care oraşul mai există şi astăzi, aşa cum a fost el construit pe vremea lui David. La fel şi această casă. În plus, acest ţinut, care a rămas cel mai credincios lui Dumnezeu, nu a fost atât de mult pus la încercare de Dumnezeu precum vechiul şi mândrul Ierusalim sau precum cele zece bogate oraşe comerciale, care posedau foarte mult aur şi argint. După părerea mea, acesta este motivul pentru care babilonienii au fost mai blânzi aici decât în alte oraşe şi ţinuturi:"

4. Agricola: „Da, fără îndoială că aşa a fost; căci atunci când babilonienii au pus stăpânire pe marele regat al evreilor, ei nu şi-au putut permite să lase ţara fără forţă de muncă.

Căci dacă i-ar fi luat cu ei pe toți locuitorii, cine le-ar mai fi plătit tribut? Totuşi, se înțelege de la sine că cea mai mare parte dintre nobili au fost luați prizonieri. Iar acest ținut şi această cetate, în care oamenii s-au supus fără să opună rezistență, se poate să fi fost cruțate. Şi noi, romanii, care de altfel nu suntem nişte cuceritori prea milostivi față de cei învinşi, facem la fel cu poporul, oraşul sau comunitatea care se supune de bunăvoie, şi nu ne comportăm niciodată ca duşmani, ci mai degrabă ca prieteni față de ei.” .

5. Hangiul i-a rugat atunci pe romani ca, atunci când vor ajunge la ei acasă, să nu vorbească despre ceea ce au văzut aici,

6. Agricola: „Nu-ți face griji, pentru că dreptul de proprietate este sfânt pentru noi, romanii, iar legile noastre îi pun pe cruce pe hoți, tâlhari, criminali şi trădători! Fii deci cu totul liniştit în privința bunurilor tale, şi ajută-i pe cei săraci după posibilități, aşa cum Domnul şi Stăpânul nostru te-a sfătuit, iar noi nu-ți vom crea greutăți, căci credem şi noi în Domnul nostru Iisus şi în împlinirea făgăduinței Sale.”

7. Acestea fiind spuse, ne-am ridicat de la masă, am ieşit afară şi am început pregătirile pentru întoarcerea noastră în Betania. Hangiul nici nu vroia să audă de plecarea noastră. Dar cum noi stăruiam în hotărârea noastră, ne-a implorat să mai rămânem măcar încă un ceas la el, ceea ce am şi făcut. Am mai vorbit aşadar despre multe aspecte, iar apoi am pornit la drum, fiind conduşi de hangiu. Înainte de plecare, el, soția, copiii, mama lui şi servitorul vindecat Mi-au mulțumit din inimă încă o dată şi M-au rugat să nu îi uit dacă se va abate din nou vreo nenorocire asupra lor. Asigurându-i în această privință, i-am binecuvântat şi apoi M-am despărțit de ei toți, cu excepția hangiului, care, aşa cum am spus, ne-a însoțit până în Betania.

Capitolul 124

Supărarea ucenicilor lui Ioan Botezătorul

1. Era deja după-amiaza târziu când am plecat şi, după cum e lesne de înțeles, am ajuns în Betania cu mult după apusul soarelui. Cu toate acestea, aici totul era pregătit pentru sosirea noastră, deoarece Rafael, care se afla la Lazăr, anunțase din timp întoarcerea noastră. Pe drumul până acolo nu ni s-a petrecut nimic demn de menționat, astfel că am mers foarte liniştiți.

2. Romanii au discutat vrute şi nevrute cu Lazăr şi cu cei doi hangii care ne însoțeau, iar ucenicii Mei vorbeau cu însuflețire între ei despre ceea ce se petrecuse în ziua respectivă.

3. Eu însă am vorbit puțin, mergând în cea mai mare parte a timpului tăcut înaintea celorlalți şi neavând pe nimeni lângă Mine. Am făcut aceasta pentru a merge cu toții mai repede, căci altfel, cei care aveau multe de discutat s-ar fi oprit de multe ori la taifas, şi nu am fi ajuns în Betania înainte de miezul nopții, cu atât mai mult cu cât trebuia să ne mai oprim o oră şi la hangiul din vale, aşa cum promisesem chiar în dimineața aceea familiei sale.

4. Datorită mersului nostru rapid, am ajuns în câteva ceasuri la casa hangiului din vale, care ne-a servit imediat cu pâine şi cu vin şi M-a rugat să mănânc ceva, ceea ce am şi făcut, de dragul însoțitorilor Mei, căci altfel ei nu ar fi îndrăznit să mănânce înaintea Mea, cu excepția lui Iuda Iscarioteanul; dar atunci când am luat şi Eu puțină pâine şi vin, au început şi ei cu toții să mănânce cu poftă.

5. Se aflau acolo şi câțiva ucenici de-ai lui Ioan Botezătorul, care, ce-i drept, sosiseră la han cu mult înaintea noastră şi ar fi trebuit să fi plecat deja spre Galileea cu treburi; dar soția hangiului le-a spus că Eu urma să vin în seara aceea împreună cu mai mulți ucenici, şi atunci au rămas şi ei la han ca să Mă vadă, să Mă audă şi să-Mi vorbească.

6. Când am ajuns la han, ne-am aşezat în sala de mese şi am început să mâncăm şi să bem, iar aceşti ucenici ai lui Ioan s-au supărat în taină pentru că noi nu le-am acordat atenția cuvenită încă de la sosirea noastră.

7. Aşa încât, unul dintre ei a venit la Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, ucenicii Tăi nu ştiu oare că înainte de a rupe pâinea şi de a o mânca trebuie să-ţi speli mâinile, mai ales după drum? Eu văd că toţi ucenicii tăi rup pâinea şi o mănâncă cu mâinile nespălate! Chiar Moise a poruncit aceasta, iar ceea ce el a poruncit trebuie să fie respectat de către un adevărat evreu!”

8. Ucenicii şi romanii s-au mâniat când au auzit aceste cuvinte care Mi-au fost adresate, şi au vrut să-l dojenească cu asprime pe ucenicul lui Ioan.

9. Dar eu i-am liniştit, spunând: „Alungaţi-vă mânia, căci ea întinează inima omului şi este rea. A rupe şi a mânca pâinea cu mâinile nespălate nu spurcă omul. Dar dacă aceasta vă supără pe voi, ucenicii lui Ioan, şi dacă tot aţi ştiut dinainte că urma să vin în seara aceasta, de ce nu aţi făcut voi pregătirile necesare ca să fim aşteptaţi la intrare cu apă, cu un vas în care să ne spălăm şi cu ştergare cu care să ne ştergem, după obiceiul evreilor?

10. Vă spun vouă, ucenici ai lui Ioan, purificaţi prin botezul cu apă: voi respectaţi în mod strict toate aceste obiceiuri exterioare fastuoase, ca şi evreii, vă curăţaţi şi vă spălaţi de şapte ori pe zi pentru ca trupul vostru să fie mereu curat; dar inimile şi sufletele voastre sunt încă nespălate, aşa încât sunteţi încă departe de Împărăţia lui Dumnezeu.

11. În deşert, Ioan a propovăduit căinţa şi a vorbit cu tărie despre iertarea păcatelor. El i-a botezat în apa Iordanului pe ucenicii care i-au ascultat cuvântul şi s-au căit şi le-a arătat tuturor drumul care conduce la Mine - singurul care, fiind unit cu Tatăl, pot ierta cu adevărat păcatele oamenilor! Atunci cum se face că voi, când vă aflaţi în faţa Mea, vă comportaţi de parcă aţi fi mai presus de Mine şi de ucenicii Mei? Tot Ioan v-a învăţat aceasta?”

12. Acest răspuns şi întrebarea Mea finală l-au pus pe ucenicul lui Ioan în mare încurcătură, şi el nu mai ştia ce să-Mi răspundă.

13. Un altul, mai modest, a venit în faţă şi Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, am auzit înţeleptele Tale cuvinte şi am recunoscut în ele adevărul deplin şi curat; cu toate acestea, inima mea s-a întristat când ne-ai spus că suntem încă departe de Împărăţia lui Dumnezeu, noi, care credeam că suntem chiar în ea. Ce să facem ca să intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu?”

14. Eu i-am spus: „Faceţi ce fac şi ucenicii Mei şi nu-i mai judecaţi pe oameni după cele dinafară, ci după cele dinăuntru! Măturaţi întotdeauna numai în faţa porţii voastre şi nu vă uitaţi spre poarta vecinului, ca să vedeţi dacă e măturat sau nu! După ce veţi fi măturat drumul în faţa porţii voastre, îi veţi putea spune vecinului: «Prietene, priveşte, eu am măturat deja în faţa porţii casei mele, dar tu nu. Dacă ai timp şi poţi, mătură şi tu în faţa porţii tale, însă dacă ai altceva mai urgent de făcut, dă-mi voie să mătur eu şi la tine!» Dacă vecinul tău îţi va zice atunci: «Fă-mi tu acest serviciu prietenesc!», poţi mătura şi în faţa porţii vecinului tău; dar mătură mai întâi la tine!

15. Un ucenic nu este niciodată mai mult decât învăţătorul său. Dar dacă, fiind plin de zel, el devine la fel de desăvârşit ca şi învăţătorul lui, va deveni egalul său; atunci când ucenicul va fi egalul învăţătorului, el va săvârşi ceea ce învăţătorul său săvârşeşte sau săvârşea. Dar atunci el va înceta să mai fie un ucenic şi va deveni un învăţător. Şi abia atunci când va deveni învăţător, îşi va putea lua şi el ucenici şi-i va putea învăţa arta şi ştiinţa sa.

16. Dar voi, departe de a fi nişte învăţători, sunteţi chiar nişte ucenici foarte slabi ai lui Ioan. Atunci cum să vă puteţi lua şi voi înşivă ucenici şi să-i învăţaţi ceva ce nu ştiţi? Nu este oare o străveche lege a vieţii care spune că nimeni nu poate să dea ceea ce nu are? Cum aţi putea voi să le oferiţi ucenicilor voştri cunoaşterea Împărăţiei lui Dumnezeu, când voi înşivă sunteţi departe de ea? Învăţaţi aşadar mai întâi să cunoaşteţi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea sa de la învăţătorul care are în El această împărăţie şi poate să v-o dea şi vouă! Abia după ce aţi primit-o de la un bun învăţător, o puteţi împărtăşi, dezvălui şi dărui si celorlalţi oameni care o vor şi o caută, iar bunul învăţător vă va lăuda pentru aceasta şi se va bucura mult pentru voi şi ucenicii voştri!

17. Dar dacă un învățător de teapa voastră, fiind el însuşi orb, vrea să conducă alți orbi, unde-i va duce el pe ucenicii săi? Căci ajungând în dreptul unei gropi, nu vor cădea oare împreună, învățător şi ucenic, în ea, fără ca vreunul din ei să-l poată ajuta pe celălalt?! Dacă vreți cu adevărat să-i învățați pe ceilalți, învățați voi înşivă mai înainte de la Cel care este un adevărat învățător!"

Capitolul 125

Rugămintea ucenicilor lui Ioan

1. Imediat ce acest al doilea ucenic al lui Ioan a auzit cuvintele Mele, a spus: „Doamne şi Învățătorule, recunoaştem că numai Tu eşti un învățător drept şi desăvârşit; primeşte-ne drept ucenici ai Tăi, şi noi Te vom urma şi vom îmbrățişa toată învățătura Ta! Vom învăța cu siguranță mai mult de la Tine într-o zi, decât am învățat într-un an de la Ioan. Vrem să Te urmăm, oriunde Te vei duce!"

2. Eu am spus: „Aceasta ar fi, fără îndoială, o decizie foarte înțeleaptă din partea voastră, dar înainte ca Eu să vă spun «Veniți!», trebuie să vă atrag atenția asupra unui aspect, iar dacă acesta nu vă va deranja, Mă veți putea urma ca ucenici: Vedeți voi, păsările cerurilor îşi au cuiburile lor, iar vulpile îşi au vizuinile lor, însă Eu, ca Fiu al Omului, nu am nici măcar o piatră pe acest pământ pe care să-Mi pun capul! - (Matei 8/20; Luca 9/58) Dacă voi aveți deplină încredere în Mine şi o credință vie, atunci puteți să Mă urmați!"

3. Un alt ucenic a spus: „Doamne şi Învățătorule, nu avem nevoie decât de învățătura Ta; de trupurile noastre putem avea noi înşine grijă, căci avem ceva bunuri şi nu avem nevoie să primim şi hrană de la un învățător."

4. Eu le-am spus: „Eu nu v-am spus aceasta pentru a vă ține departe de masa Mea, la care am mâncat întotdeauna cu toți ucenicii Mei, ci pentru ca voi să nu vă gândiți că ați putea dobândi ceva averi pământeşti fiind alături de Mine ca ucenici, căci aceasta nu se va petrece niciodată. Un singur fel de câştig este admis alături de Mine, şi anume, Împărăția lui Dumnezeu şi Viața cea Veşnică! Dacă voi vreți să fiți ucenicii Mei numai pentru acestea, atunci puteți să Mă urmați!"

5. Ucenicii lui Ioan: „Doamne şi Învățătorule, noi avem soții şi copii, avem case, câmpuri, păşuni, grădini şi podgorii; avem boi, vaci, viței, măgari, oi, capre, şi tot felul de păsări de curte. Cu tot ceea ce avem facem un negoț cinstit şi nu am tras niciodată pe cineva pe sfoară. Nici profetul Ioan, atât de aspru de altminteri, nu ne-a interzis să o facem, şi chiar ne-a spus că-I este plăcut lui Dumnezeu ca oamenii să muncească şi să-şi hrănească astfel familia şi pe toți cei care depind de ei, dar că Dumnezeu îi priveşte cu mânie pe cei care dau cu camătă ceea ce le-a fost dăruit de Dumnezeu şi că aceştia nu vor găsi îndurare în fața Lui.

6. Noi am mers deci la oameni şi le-am spus ceea ce am auzit de la Ioan. Este adevărat că, cu aceste ocazii, am pomenit şi faptul că avem cutare sau cutare lucru de vânzare la un preț foarte bun; şi atunci când făceam această ofertă, nu erau rare ocaziile în care ei şi cumpărau bucuroşi de la noi ceea ce le ofeream, fapt mulțumită căruia am putut întotdeauna să ne întreținem gospodăriile într-un mod cinstit. Acesta este câştigul pe care l-am pus în legătură cu ucenicia noastră şi cu slujba noastră de predicatori. Dar dacă nu este pe placul Tău, o Doamne şi Învățătorule, ca noi, ucenicii Tăi, să ne ocupăm din când în când şi de casele şi familiile noastre, noi ne vom abține de la aceasta şi vom lua alte hotărâri pentru întreținerea familiilor noastre. Spune-ne care este Voia Ta, iar noi o vom respecta!"

7. Eu am spus: „Puteți face cum vreți; căci fiecare om are o voință pe deplin liberă. Dar dacă cineva Mă urmează pentru a dobândi Împărăția lui Dumnezeu, acela va trebui ca, din iubire pentru Mine, să-şi lase casa, soția şi copiii, până la deplina sa renaştere spirituală; căci pentru a căuta Împărăția lui Dumnezeu trebuie să laşi grija lucrurilor şi ființelor acestei

lumi în seama Celui care ştie totul şi a Cărui Voinţă atotputernică poate să facă totul. Căci un ucenic care, fiind alături de Mine, se îngrijeşte de ceea ce este al acestei lumi este ca un lucrător care-şi pune mâinile pe plug, dar, în loc să privească în faţă, întoarce mereu capul în urmă. El nu este aşadar pregătit pentru Împărăţia lui Dumnezeu. (Luca 9/62)

8. Uitaţi-vă la ucenicii Mei cei vechi: de dragul Meu, ei şi-au părăsit casa, gospodăria, soţia şi copiii şi M-au urmat; dar gospodăriile lor există în continuare şi familiile lor au tot ce le trebuie.

9. Cel care, fiind ucenicul Meu, nu poate să renunţe cu totul la lume nu va fi prea puternic în Împărăţia lui Dumnezeu, căci a-l sluji lui Dumnezeu şi lumii în acelaşi timp e foarte greu, chiar aproape imposibil. Abia atunci când un om a devenit puternic în Împărăţia lui Dumnezeu, el poate să slujească lumea cu adevărat. Matei (6/24), Luca (16/13), Iacov (4/4).

10. În vremurile de demult, când încă mai existau pe anumite vârfuri muntoase adevărate şcoli de profeţi, cel care voia să devină un bun profet trebuia să se retragă complet din lume şi să caute în sine Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu; iar atunci când îl găsea, era liber să plece, şi abia atunci era capabil să-i aducă lumii cele mai mari servicii.

11. Ştiţi deja din Scriptură cum au slujit şi cum au fost de folos lumii adevăraţii profeţi, iar înainte, patriarhii, şi nu este nevoie să vă mai povestesc. Iar acum, cunoscând Voinţa Mea şi ce părere am Eu despre aceasta, puteţi să faceţi aşa cum credeţi voi de cuviinţă.

12. Pe cel care nu este cu totul al lui Dumnezeu înainte de a se întoarce în lume pentru a lucra în ea, lumea îl va seduce şi, în scurt timp, îi va înghiţi inima şi sufletul; dar atunci când un om este în întregime al lui Dumnezeu, lumea nu-i va mai putea aduce niciun prejudiciu; căci el s-a înconjurat cu un zid gros şi şi-a construit o fortăreaţă care nu va putea fi înfrântă de porţile iadului."

13. După ce au auzit aceste cuvinte ale Mele, cei câţiva ucenici ai lui Ioan au început să chibzuiască ce trebuiau să facă.

14. Unul dintre ei, cel care vorbise primul, le-a spus celorlalţi: „Eu cred că ar fi bine să rămânem acum aici, dacă vrem să-L urmăm ca ucenici! Gospodăriile noastre au tot ce le trebuie, nu duc lipsă nici de lucrători şi nici de mijloacele de trai necesare, şi de altceva nici nu mai au nevoie. Ceea ce ne-a spus Domnul şi Învăţătorul este adevărul, şi acest adevăr noi trebuie să-l urmăm fără întârziere!"

15. Atunci ei au venit la Mine şi M-au rugat să le dau voie să rămână alături de Mine.

16. Eu le-am spus: „Fie, rămâneţi şi deveniţi nişte lucrători buni şi harnici în via Mea!"

17. Unul dintre ei a spus: „Doamne şi Învăţătorule, ai aşadar o vie? Căci totuşi, adineauri ne-ai spus că nu ai nici măcar o piatră pe care să-Ţi odihneşti capul!"

18. Eu i-am spus: „Lumea este via Mea, iar oamenii care ascultă şi urmează Cuvântul Meu şi cred în Mine - adevăratul Fiu al lui Dumnezeu - sunt butaşii cei frumoşi, care, prin bunele voastre îngrijiri, îmi vor aduce o recoltă îmbelşugată; dar între aceşti butaşi frumoşi mai sunt încă şi mulţi care nu sunt buni şi au nevoie să fie altoiţi pentru a deveni de soi nobil, şi pentru aceasta sunt necesari lucrători numeroşi şi puternici. Ferice de cei care, din iubire pentru Dumnezeu şi pentru semeni, se vor dovedi a fi nişte lucrători harnici ai viei Mele!" Matei (28/19), Marcu (13/10), Marcu (16/15), Romani (10/18).

19. După aceste cuvinte ale Mele, ei Mi-au mulţumit, au rămas cu noi şi au început să discute cu vechii Mei ucenici.

Capitolul 126

Căpitanul din Betleem vine la Domnul nostru Iisus Hristos

1. După ce toate acestea au fost clarificate, căpitanul din Betleem, pe care îl lăsasem la han, a sosit şi el călare, cu mai mulţi însoţitori; căci el vroia să Mă mai vadă şi să Mă audă vorbind, şi totodată mai avea de discutat unele chestiuni cu romanii.

2. După ce a lăsat caii în grija slujitorilor, el a venit de îndată la Mine în sala cea mare şi Mi-a spus (căpitanul): „O, mare Domn şi Învăţător, atunci când ai plecat de la han, eu m-am simţit ca trezit dintr-un vis, şi am vrut să vin să Te salut, dar Tu erai deja plecat. Imediat am fost cuprins de o dorinţă aprigă de a Te vedea încă o dată, de a-Ţi vorbi şi de a Te auzi. Am poruncit de îndată să mi se aducă cei mai buni cai din Betleem şi am venit în galop, împreună cu aceşti însoţitori ai mei. Afară, am auzit oamenii acestei case spunând că ai făcut un scurt popas aici, şi inima mi-a tresărit în piept de bucurie. Împreună cu însoţitorii mei, am descălecat imediat şi iată-mă în faţa Ta pentru a Te saluta şi a-Ţi mulţumi din adâncul inimii pentru graţia infinită pe care mi-ai acordat-o întru mântuirea sufletului meu de păgân. Aşa încât, Doamne şi Învăţătorule, Te rog să primeşti recunoştinţa mea!”

3. Eu i-am spus: „Prietene, dacă ar fi mulţi păgâni ca tine, foarte curând ar domni lumina printre oamenii acestui pământ! Dar, din nefericire, asemenea oameni şi asemenea păgâni nu sunt decât foarte puţini, şi acesta este şi motivul pentru care, în ciuda venirii Mele aici, pe pământ, omul are încă în faţa lui o lungă noapte spirituală, în care multe războaie se vor mai purta pentru Mine şi împotriva Mea, dar aceasta nu va fi de ajuns pentru a asigura o victorie decisivă a adevărului etern asupra beznei, minciunii şi răului.”

4. Căpitanul: „Doamne şi Învăţătorule, la hanul din apropiere de Betleem au fost de ajuns un singur cuvânt de-al Tău şi Voinţa Ta, pentru a vindeca doi bolnavi pe care toţi medicii îi declaraseră incurabili. Dacă poţi face aceasta, ar trebui să-Ţi fie la fel de uşor şi să spui: «Ascultaţi-Mă, suflete întunecate! Vreau, să fie lumină în voi!» Şi atunci, printr-o astfel de poruncă, însoţită de Voinţa Ta, nu ar mai exista pe întregul pământ nici măcar un singur om întunecat şi rău!”

5. Eu am spus: „Ai oarecum dreptate; însă Eu, care ştiu mai bine decât oricine cum trebuie făcut omul pentru a fi om, şi nu animal, îţi spun ţie: doar trupul omului este o maşinărie orânduită într-un mod ingenios şi plin de înţelepciune, a cărei sănătate, întreţinere şi funcţionare nu depind în cea mai mare parte de libera voinţă a omului, ci de Cel care a creat-o şi a construit-o. Dacă lipseşte ceva la această maşinărie, Stăpânul poate, desigur, să remedieze aceasta cu uşurinţă, prin Voinţa Sa atotputernică, fără să aducă nici cel mai mic prejudiciu libertăţii de conştiinţă, de credinţă şi de voinţă a omului. Dar dacă aş face la fel şi cu sufletul unui om, atunci forţa vieţii din acest suflet - compusă din ceea ce el iubeşte, gândeşte, caută şi descoperă în mod liber, din credinţa şi din libertatea sa de voinţă - ar fi distrusă, şi, împreună cu ea, şi independenţa acelui om. Ce ar deveni atunci acest suflet şi, în final, la ce Mi-ar folosi Mie aceasta?

6. Spre a fi salvat pentru eternitate, trebuie deci ca sufletul omenesc să fie adus la lumina vieţii Spiritului Divin care locuieşte în el, mai întâi printr-o bună educaţie, şi apoi prin propria sa căutare, prin experienţele sale, prin ceea ce el descoperă, crede şi vrea prin el însuşi; orice altă forţă care i-ar veni în ajutor, după cum spui tu, nu ar face decât să-l distrugă, şi nu ar avea în niciun caz o influenţă salvatoare asupra lui.

7. Acesta este şi motivul pentru care Eu iau ucenici şi îi învăţ Eu Însumi, ca un adevărat tată care îşi învaţă copii ce trebuie să creadă, să ştie şi să facă; căci dacă aş face să intre cu forţa şi dintr-o dată Spiritul Meu în ei, ei ar înceta să mai fie independenţi, să caute, să experimenteze, să descopere, să creadă şi să voiască prin ei înşişi, şi astfel s-ar isprăvi şi cu viaţa lor individuală şi cu libertatea lor.

8. Dar atunci când Eu vă învăţ să cunoaşteţi adevărul şi să acţionaţi în consecinţă prin voi înşivă, aceasta nu impietează cu nimic deplina libertate a sufletului vostru, iar ceea ce va obţine şi cuceri el prin luptă perseverentă, urmând învăţătura Mea, va fi opera sa şi adevărata sa avuţie.

9. Vezi tu, aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu, după rânduiala Sa eternă, pentru ca omul să se instruiască într-un mod veritabil şi cu un adevărat folos pe acest pământ. Numai astfel sufletul poate dobândi Viaţa Veşnică, devenind în final, asemenea lui Dumnezeu, creatorul propriei sale vieţi şi al propriului său rai!

10. De aceea, Mie îmi este foarte uşor să vindec un trup bolnav, dar nu în aceeaşi măsură şi un suflet bolnav şi ignorant. Este adevărat că Eu vindec şi sufletele, dar o fac numai prin învăţătura Mea, atunci când ele vor să îmbrăţişeze această credinţă şi să o urmeze în faptele lor. Iar cel care vrea aceasta a primit deja Spiritul Meu, odată cu această fermă voinţă, şi găseşte în el o forţă a vieţii suficient de mare pentru a se salva, pe care o va putea numi pe bună dreptate a sa - chiar dacă va înţelege că singură numai forţa Mea este cea care sălăşluieşte şi acţionează în el.

11. Aşa încât, cel care va avea ocazia să le împărtăşească oamenilor învăţătura şi Voinţa Mea va fi un lucrător credincios în via Mea, care este viaţa oamenilor, şi pentru aceasta îşi va primi răsplata în Împărăţia Mea! Ai înţeles ce ţi-am spus?”

Capitolul 127

Îndoielile căpitanului în ceea ce priveşte ghidarea oamenilor

1. Căpitanul: „Da, Doamne şi Învăţătorule, totul este clar acum. Deci trupul exterior nu-i este dat de Dumnezeu omului decât ca un sprijin pentru dezvoltarea lui, şi el este în cea mai mare parte supus puterii Voinţei lui Dumnezeu, fiind însă astfel conceput încât şi sufletul să se poată folosi de el, după cum doreşte. Dacă sufletul se foloseşte de trup conform Voinţei Tale, pe care o poate cunoaşte prin învăţătura Ta, el obţine de aici cele mai mari beneficii, deoarece se va putea perfecţiona în trup, dobândind adevărata viaţă liberă şi veşnică; dar dacă el se serveşte de trupul său într-un mod care este contrar Ordinii Tale, aceasta îl va conduce în mod inevitabil la pieire. Dar atingem aici un punct pe care eu, în sinea mea şi pe baza unor îndelungi reflecţii, I-l reproşam de multă vreme unui Dumnezeu Creator înţelept şi cu siguranţă atotputernic.

2. Iată-l: câte mii şi mii de oameni, intraţi fără vina lor în noaptea cea mai întunecată a sufletului, nu vor fi condamnaţi să piară, pentru că, poate nici peste o mie de ani de acum încolo, ei nu vor avea norocul să audă nici măcar un singur cuvânt din învăţătura pe care ne-o dai Tu acum? Şi câţi nu au pierit deja pe acest pământ, fără îndoială de mii şi mii de ani, fără a cunoaşte nimic din învăţătura Ta! Mi se pare trist ca această lungă perioadă de întuneric, cauză a pieirii sigure a nenumărate suflete, să vină din partea unei Divinităţi milostive şi înţelepte.

3. Am putut să mă conving eu însumi că în multe locuri de pe acest pământ oamenilor nu le lipseşte hotărârea de a căuta adevărul, şi mulţi au, de altfel, mai mult sau mai puţin, o intuiţie despre acesta - dar unde să găsească ei o confirmare clară, conform raţiunii umane, a autenticităţii acestei fărâme de adevăr, pe care vreun astfel de căutător plin de fervoare a descoperit-o? Acea fărâmă de adevăr era, să zicem, recunoscută, acceptată şi aprobată, dar apoi, întâlnind alţi căutători zeloşi ai adevărului vieţii, oamenii îşi dădeau seama că aceştia din urmă aveau cu totul alte intuiţii, fără nicio legătură cu cele ale primului, însă şi ele foarte întemeiate.

4. Pe acest pământ, atât cât îl cunosc eu, nu există popor care să nu creadă într-o divinitate, dar aceste religii şi concepţii despre o fiinţă superioară divină şi foarte înţeleaptă sunt toate foarte materialiste. Totuşi, această Fiinţă Divină, cu siguranţă unica reală, pare că nu se prea sinchiseşte că popoare şi generaţii întregi decad şi pier în cea mai întunecată noapte a iluziei.

5. Degeaba vine aşadar Unica şi Adevărata Divinitate Supremă, aşa cum se petrece acum în cazul Tău, să arate la mii şi mii de oameni adevărata lumină a vieții, că ei nu o vor accepta, şi mulți dintre ei chiar vor spune: «Oare strămoşii noştri, care au murit de mult timp, nu erau şi ei tot oameni la fel ca şi noi? Cu ce au greşit ei pentru ca Unicul şi Adevăratul Dumnezeu etern să le fi ascuns lumina vieții?

6. Un adevărat Dumnezeu ar trebui să se îngrijească în toate timpurile să-i lumineze pe oameni; dar dacă se dovedeşte că El nu a făcut niciodată ceea ce pretinde astăzi că face, înseamnă ori că nu există Dumnezeu, ori că El nu a vrut să facă aceasta dintr-un fel de dispreț față de oamenii de pe pământ. Şi este posibil ca oamenii să-I fi displăcut poate pentru că ei nu I-au reuşit - asemenea fructelor care rămân în număr mare în copac după înflorire, dar din care multe se strică, neexistând suficientă sevă care să le hrănească, şi cad la pământ cu miile, unde vor putrezi şi vor fi călcate în picioare. Un Dumnezeu foarte înțelept şi atotştiutor ar trebui să ştie şi despre această risipă foarte puțin economică, pe care El totuşi o tolerează şi o lasă să se perpetueze.

7. În ceea ce mă priveşte pe mine, nici prin cap nu-mi trece să-Ți fac asemenea reproşuri, dar ştiu că ele sunt de multă vreme foarte înrădăcinate în rândul oamenilor şi, oricât de pătrunşi am fi noi de adevărul învățăturii Tale şi de prezența în Tine a adevăratei Divinități, nu vom fi niciodată în stare, fără un ajutor special din partea Ta, să stârpim cu succes miile de păreri eronate care există în rândul oamenilor. Căci, chiar şi dacă le vom povesti în mod fidel ceea ce am văzut şi am auzit aici - noi înşine nefiind decât nişte slabe făpturi omeneşti - cine oare ne va crede?

8. Pentru aceasta, Doamne şi Învățătorule, vom avea întotdeauna nevoie de ajutorul Tău special, altfel toată munca noastră va fi în zadar; şi, după părerea mea, chiar în viitor, va fi de preferat ca umanitatea să fie lăsată să piară în iluzia sa ignorantă şi să se întoarcă în neant, aşa cum a făcut-o timp de mii de ani înaintea noastră. Căci ce mai contează pentru un Dumnezeu veşnic şi atotputernic o lume plină de asemenea oameni, şi ce importanță mai are Dumnezeu pentru oamenii care au pierit pentru totdeauna?

9. Dacă supraviețuirea eternă a sufletului omenesc depinde doar de cunoaşterea şi urmarea învățăturii Tale, atunci cred că vor fi foarte puțini aceia care vor avea fericirea de a trăi veşnic! Dar dacă situația se prezintă altfel în ceea ce priveşte supraviețuirea sufletului după moartea cea îngrozitoare a trupului, atunci eu îmi retrag toate aceste păreri prea omeneşti pe care le-am exprimat şi Te rog pe Tine să-mi arăți unde greşesc.

10. Am vorbit cu toată sinceritatea şi sunt gata să fac tot ce pot pentru a conduce pe cât mai mulți oameni din noaptea morții lor spre ziua cea eternă a vieții; dar aş dori totuşi să aud din gura Ta, Doamne şi Învățătorule, cum a fost încă de la început şi ce aş putea eu să fac? Am spus."

Capitolul 128

Despre relația dintre Dumnezeu şi oameni

1. Eu am spus: „Da, prietene plin de franchețe, observația ta foarte directă ar fi fără îndoială justă, dacă raporturile dintre Dumnezeu, şi oameni ar fi aşa cum le-ai descris tu acum, conform experienței tale şi în numele întregii omeniri; dar situația este cu totul altfel, şi severitatea cu care tu descrii raporturile dintre Dumnezeu şi oameni nu are altă cauză decât totala ta lipsă de cunoaştere în această privință.

2. Încă de la începuturi, Dumnezeu Şi-a revelat într-un mod foarte precis Voința Sa omenirii celei libere, adică primei perechi de oameni, iar primii descendenți ai acestui cuplu au fost într-o permanentă legătură cu Dumnezeu şi cu îngerii; instruiți şi ghidați în toate do-

meniile, ei erau oameni desăvârşiți, stăpâni ai întregii naturi - căci toate celelalte creaturi, precum şi elementele naturii, se supuneau voinței lor.

3. Dar urmaşii lor, care s-au răspândit cu timpul în diverse locuri ale pământului şi au căpătat astfel independență, nu au mai vrut să accepte tutela divină, şi cu atât mai puțin pe cea a părinților lor şi a restului familiei. Ei au căutat să devină bogați şi faimoşi în lume, şi, făcând aceasta, au devenit totodată şi leneşi şi îngâmfați, şi nu le-a mai păsat deloc de Dumnezeu, şi nici de Voința Sa, pe care o cunoşteau încă foarte bine. Ei au făcut numai ce le-a plăcut, şi degeaba i-a atenționat Dumnezeu prin tot felul de pedepse, întotdeauna anunțate prin diverse semne şi prin mesageri înțelepți, căci ei au râs de ele, şi-au bătut joc de Dumnezeu şi de avertismentele Sale şi i-au maltratat pe mesagerii care le-au fost trimişi.

4. Apoi şi-au construit şcoli după ideile lor. Dar învățătorii lor au profitat imediat de slăbiciunile bine cunoscute şi şi-au conceput învățătura în aşa fel încât să linguşească comunitatea şi să o ridice în slăvi. Tocmai acest gen de învățători au devenit apoi conducătorii comunității, iar după aceea regii ei puternici, şi ca atare, ei au fost inițiatorii idolatriei, ai cultului falşilor zei şi ai superstiției oarbe, sau, dimpotrivă ai celui mai deplin ateism.

5. Totuşi, Dumnezeu nu a renunțat, şi a trezit chiar şi printre asemenea păgâni oameni care, prin învățăturile şi faptele lor, să le arate marea mizerie în care se găsesc şi să le indice adevăratul drum al vieții. Dar aceşti oameni nu aveau decât puțini ucenici; ei erau disprețuiți de către ceilalți învățători ai poporului, preoții şi pretinşii înțelepți ai lumii, erau prigoniți şi declarați nebuni, iar cei mari şi puternici nu vroiau nici măcar să audă ceva din aceste predici care îndemnau la smerenie.

6. Şi dacă este aşa, după cum se poate vedea foarte limpede şi în zilele noastre, chiar în ceea ce Mă priveşte, ce ar mai fi trebuit sau ce ar mai fi putut să le facă Dumnezeu oamenilor pentru a le menține trează credința în El, lăsându-le totuşi libertatea voinței?

7. Şi, la fel, şi de data aceasta, când am venit Eu Însumi printre evrei, pentru a-i strânge din nou în jurul Meu, am făcut în aşa fel încât vestea venirii Mele să se răspândească în toate colțurile lumii cunoscute de voi, într-un mod specific fiecărui popor. Du-te şi întreabă oamenii şi popoarele despre Mine, şi vei primi răspunsuri care te vor surprinde foarte tare!

8. Iar tu te înşeli foarte tare crezând că singurele suflete care vor avea de acum înainte Viața cea Veşnică după moartea trupului vor fi numai cele care aud astăzi Cuvântul Meu, cred în Mine şi trăiesc conform învățăturii Mele, în timp ce toate celelalte suflete vor fi nimicite pentru totdeauna.

9. Împotriva acestei opinii, pe care mulți o împărtăşesc în zilele noastre, Mă voi mulțumi să-ți spun, bazându-Mă pe simpla rațiune, că viața fiecărui om este o putere , izvorâtă din Dumnezeu, pe care Însuşi Dumnezeu, cu toată atotputernicia Lui, nu poate să o distrugă, la fel cum nu se poate distruge pe Sine Însuşi. Căci dacă Dumnezeu ar putea să distrugă puterile vieții izvorâte chiar din El, ar trebui pentru aceasta să înceapă cu El Însuşi, pentru că, de fapt, la origine, El Însuşi este totul în eternitate! Bineînțeles că Dumnezeu poate să dizolve orice materie, care nu este nimic altceva decât propria Sa idee, consolidată prin Voința Sa. El poate face materia să se întoarcă în Spiritul cel imuabil, într-o stare dincolo de orice transformare, dar în niciun caz nu o poate anihila, pentru că El nu se poate anihila pe Sine Însuşi, şi nici gândurile şi ideile Sale perfect clare în eternitate.

Capitolul 129

Despre nemurirea sufletului omenesc

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Faptul că toate sufletele omeneşti, fie ele bune sau rele, supraviețuiesc morții trupului a fost demonstrat cu dovezi absolut convingătoare de mii de ori de către anumiți oameni, care au fost mai înclinați către interiorizare şi care s-au aflat în

legătură cu sufletele unor fiinţe decedate din punct de vedere trupesc chiar ani de zile, fiind învăţaţi de către acestea.

2. Oare poate fi învinuit Dumnezeu dacă oamenii cei copleşiţi de preocupările lumeşti şi foarte materialişti ai acestui pământ nu cred aceasta, deoarece nu au mai văzut niciodată ceva asemănător? Aceşti oameni ai lumii nu au avut de-a face niciodată cu aşa ceva pentru că nici nu au căutat aceasta. Însă, cei care caută vor găsi astfel de dovezi la toate popoarele acestui pământ.

3. Vezi tu, aceşti romani Mi-au povestit despre, asemenea fenomene, de care au avut parte chiar ei. O să spui că ei mint doar pentru că tu nu ai văzut şi nu ai auzit niciodată nimic asemănător?

4. În Orientul îndepărtat, dincolo de cei mai înalţi munţi ai Asiei, se află o mare împărăţie care poartă numele de Sihna sau China; oare pentru că tu nu ai văzut-o niciodată, aceasta înseamnă că ea nu există? Şi, mai departe, spre răsărit, înconjurată de Marele Ocean, se află o mare împărăţie, cu numele de Ihipon (Japonia). Oare nu există nici ea, pentru că tu nu ai auzit niciodată vorbindu-se despre ea? Da, prietene, pe acest pământ mai există încă multe alte împărăţii şi ţinuturi, în afara celor trei părţi ale lumii pe care le cunoşti tu, chiar dacă nu ştii; Eu însă le cunosc şi pot să-ţi spun că ele există şi că oamenii le vor descoperi în viitor.

5. Pretutindeni trăiesc oameni, şi ei nu sunt lipsiţi de revelaţii venite de Sus sau din partea unor spirite care odinioară au fost încarnate în acele locuri. Desigur, sufletele acestor oameni nu vor putea atinge perfecţiunea luminii vieţii imediat după intrarea lor în împărăţia spiritelor, fapt care este lesne de înţeles, întrucât chiar şi aici, în această lume, oamenii ale căror suflete s-au ataşat prea mult de lume nu pot fi readuşi decât cu mare efort pe drumul adevăratei lumini a vieţii. Trupul omenesc nu poate nici să creadă şi nici să vrea ceva; el nu poate decât să-i servească pentru scurt timp sufletului, ca instrument al activităţii sale exterioare, deci al perfecţionării sale. Dar a gândi, a iubi, a voi şi a acţiona conform adevărurilor recunoscute este sarcina sufletului.

6. Tu poţi vedea la propriii tăi copii cât de greu îi este unui suflet care iubeşte lumea şi care este înclinat către lene să înţeleagă binele şi adevărul şi câte eforturi îl costă atunci când se hotărăşte să le urmeze; şi cu siguranţă că în marea lume de dincolo îi va fi cu mult mai greu unui suflet care a fost depravat în această lume, pentru că în timpul vieţii sale trupeşti el s-a cufundat în tot felul de iluzii, şi deci în tot ceea ce este fals şi rău. Având un astfel de fundament, iubirea şi voinţa sufletului se înăspresc, dar ele continuă să fie însăşi viaţa şi fiinţa sa. Dacă Eu i-aş înlătura dintr-o dată acestui suflet iubirea şi voinţa sa, aş suprima chiar sufletul în întregime!

7. De aceea, trebuie procedat cu multă prudenţă cu asemenea suflete, pentru a le readuce treptat, aproape pe neobservate, pe calea cea bună. Pentru aceasta sunt necesare toată iubirea, înţelepciunea şi răbdarea lui Dumnezeu; căci, acţionând asupra acelui suflet din exterior, trebuie procedat fără încetare în aşa fel încât, prin voinţa, eforturile şi faptele sale, sufletul să se găsească în împrejurări care să-l facă să-şi dea seama, puţin câte puţin, de gravele sale erori. Atunci când începe să le perceapă, se trezeşte în el dorinţa de a înţelege cauza pentru care nu ajunge şi el, ca să spunem aşa, pe pajişti verzi, ci rătăceşte numai în deşerturi dezolante şi sterpe.

8. Ei bine, abia când a ajuns într-o astfel de stare, a sosit pentru el momentul să-i vină în întâmpinare un spirit înţelept - în aparenţă egal cu el -, cu care va putea aborda diverse subiecte şi care va putea să-l lumineze puţin, şi atunci acest suflet rătăcit va începe să descopere, ca de la sine, că s-a înşelat foarte tare, şi i se va face din ce în ce mai dor de o lumină adevărată.

9. Îţi dai şi tu seama cu uşurinţă că în această stare, deja mai bună, sufletul începe să gândească altfel şi începe să dea el însuşi o nouă direcţie iubirii şi voinţei sale, care constituie

adevărata sa viață și ființă; și, din acel moment, oricât de negre ar fi fost tenebrele în care s-a aflat mai înainte, acest suflet va găsi curând adevărata lumină a vieții.

10. Însă o transformare fulgerătoare a sufletului, așa cum sugerezi tu, ar însemna deplina sa distrugere. De pildă, în loc să vin printre evrei, Eu aș fi putut să vin la voi, romanii, sau chiar la un alt popor păgân, și să Mă prezint drept Cel ce sunt; dar ce efect ar fi avut venirea Mea asupra unui popor orb și foarte superstițios, la care nici cea mai înțeleaptă învățătură nu ar fi dat niciun fel de roade? Acel popor ar fi început să creadă că sunt un zeu, Mi s-ar fi închinat și Mi-ar fi adus o mulțime de jertfe. Pe ucenicii Mei, care pot face și ei anumite minuni în numele Meu, i-ar fi considerat semizei și ar fi construit și pentru ei altare pentru jertfe, ba chiar și temple. Așa încât, în cazul unui popor păgân, nu numai că nu aș fi distins idolatria, ci chiar aș fi sporit-o.

11. Dar evreii, care mai ales în aceste vremuri și-au pierdut orice credință, în ciuda Scripturii și a profețiilor despre venirea Mea, mai știu încă, prin tradiție, că Dumnezeu a condus poporul lor, și, chiar dacă se mai îndoiesc de aceasta, ei sunt totuși cei mai pregătiți să suporte prezența Mea, fără să facă din Mine un obiect de idolatrie. Căci cei care Mă recunosc știu foarte bine Cine sunt Eu, iar cei necredincioși Mă consideră un magician, iar cei care se află între aceste două extreme Mă consideră un profet. Astfel, prezența Mea nu pune niciun suflet în pericol în ceea ce privește caracterul său specific și nici în ceea ce privește voința sa liberă, și de aceea lumina trebuie să se răspândească în lume pornind de la poporul evreu.

12. Dacă vei reflecta cu multă atenție la ceea ce am spus acum, vei înțelege că obiecția pe care ai făcut-o a fost foarte greșită.

13. În cadrul Jocului enigmatic al creației și manifestării Sale, Dumnezeu nu ar fi făcut niciodată oamenii după chipul și asemănarea Sa dacă totodată nu ar fi fost necesar ca ei să joace un anumit rol în cadrul Jocului Său gigantic și neîncetat, contribuind, după alegerile și după aspirațiile lor, la a-L bucura și încânta pe Dumnezeu, prin intermediul iubirii lor, care, în cazul fiecăruia dintre ei, este un răspuns tainic, plin de iubire nuanțată, la Iubirea infinită a Creatorului Divin. Tocmai de aceea, din moment ce i-a conceput și apoi i-a creat după chipul și asemănarea Sa, bunul Dumnezeu se ocupă fără încetare de oameni și de supraviețuirea lor în veșnicie, arătând prin aceasta cât de mare importanță le acordă și cât de multă iubire și atenție le oferă. Tocmai de aceea și oamenii ar trebui să-I acorde întotdeauna primul loc Tatălui Ceresc! Înțelegi tu aceasta, prietene?”

14. Foarte surprins de această învățătură și cuprins de un profund respect, căpitanul a răspuns: „Doamne și Învățătorule, niciun înțelept nu le-a vorbit vreodată oamenilor așa cum ai făcut-o Tu! În realitate, Tu mi-ai arătat acum pe deplin Cine ești! Îți mulțumesc pentru marea grație pe care ai revărsat-o asupra mea și Te rog din adâncul inimii să mă ierți că am îndrăznit să-Ți vorbesc într-un fel atât de neobrăzat și de prostesc.”

15. Eu i-am spus: „Cine vorbește așa cum ai făcut-o tu, acela arată că este preocupat de adevăr, și Eu îi ofer cu bucurie dreapta lumină; dar cel care nu este nici rece și nici cald în convingerile și în căutările sale, ci călduț, nu este demn de lumina vieții care vine de la Mine și nici nu o va primi până ce nu va fi preocupat de ea cu adevărat. Eu știu că la voi mulți păgâni o caută deja de multă vreme, în timp ce evreii au devenit din ce în ce mai călduți în această privință; de aceea lumina le va fi luată evreilor și vă va fi dată în întregime vouă, păgânilor. Dar aveți grijă și vegheați bine asupra ei, pentru ca nu cumva ea să se transforme într-un nou păgânism! Și cu toate că o să vegheați asupra ei, în final tot nu veți putea împiedica apariția falșilor profeți. Așa încât, fiți atenți și feriți-vă de falșii profeți, pe care îi veți recunoaște cu ușurință după faptele lor.”

16. Atunci a sosit un mesager din Betania și ne-a spus că acolo totul era pregătit pentru primirea noastră.

17. Iar Eu am spus: „Ceasul nostru de odihnă s-a isprăvit, așa că ne vom continua drumul. Cei care vor, să Mă urmeze!”

Capitolul 130

Întoarcerea Domnului nostru Iisus Hristos şi a însoţitorilor Săi în Betania

1. La aceste cuvinte, s-au ridicat cu toţii, inclusiv ucenicii lui Ioan, şi M-au urmat bucuroşi până în ţinutul Betaniei. Căpitanul M-a urmat şi el, împreună cu însoţitorii săi, dar pe jos, deoarece îşi lăsaseră caii la hangiul din vale.

2. Într-un sfert de ceas am ajuns în Betania.

3. Soarele apusese de mai bine de trei ore, dar nu era încă prea târziu pentru o cină bună, iar Eu chiar dorisem să ajungem în Betania la ora aceea, pentru a nu fi observaţi de mulţimea de curioşi; căci în ziua aceea, după plecarea noastră, mulţi oameni, tineri şi bătrâni, au venit în Betania, fiindcă au auzit că Eu eram acolo. Dar, pentru că nu M-au găsit şi nu le-a spus nimeni unde plecasem şi când urma să Mă întorc, ei n-au mai rămas în Betania decât până la apusul soarelui, iar apoi s-au întors la Ierusalim. Unii dintre ei au plecat în momentul în care soldaţii pe care îi cunoaştem deja au sosit în Betania; aceştia din urmă şi-au primit masa şi banii de drum, conform poruncii primite în casa lui Lazăr, şi, după o scurtă odihnă, au plecat şi ei mai departe. Căci Eu îl înştiinţasem pe Rafael că soldaţii nu trebuiau să aştepte întoarcerea romanilor. Când am ajuns acolo, totul era în cea mai bună rânduială, astfel încât nimeni nu ne-a deranjat.

4. Când am intrat în casă, surorile lui Lazăr şi Maria din Magdala ne-au întâmpinat cu multă iubire şi prietenie, la fel şi Rafael al Meu şi câţiva tineri care mai erau încă treji; de altfel, aceştia erau şi cei mai înzestraţi dintre ei, şi îşi doreau foarte mult să Mă revadă.

5. Lazăr le-a prezentat pe surorile sale hangiului din Betania, căpitanului şi ucenicilor lui Ioan; ele le-au urat bun-venit şi i-au îndemnat să se aşeze la masă.

6. După aceea, ne-am aşezat cu toţii la masă ni s-a servit o cină excelentă. Se pare însă că romanilor le era mai mult sete decât foame şi foarte repede ei şi-au golit cupele, care le-au fost imediat umplute din nou. Şi cum vinul le-a dezlegat limbile, o mare însufleţire a început în curând să domnească în sala de mese.

7. Căpitanul, însoţitorii săi şi hangiul din Betleem l-au remarcat însă pe Rafael, care era aşezat la masă, lângă Mine, şi mânca de data aceasta în mod intenţionat mai mult decât de obicei, pentru a atrage atenţia nou-veniţilor asupra sa. Aceştia îl priveau cu o atenţie din ce în ce mai mare şi nu mai conteneau în taină să se minuneze cum de un tânăr, în rest atât de graţios, putea mânca atât de mult.

8. Căpitanul, care era cel mai surprins, Mi s-a adresat: „Doamne şi Învăţătorule, iartă-mă că tulbur pacea mesei Tale, dar acest tânăr, altfel atât de delicat şi de deosebit de frumos, mănâncă într-un mod cam neobişnuit! Este adevărat că nimeni nu-l invidiază pentru ceea ce înghite, dar mă tem cu adevărat ca aceasta să nu-i facă rău în cele din urmă, căci ar putea să se îmbolnăvească chiar foarte tare. Ar fi cu-adevărat păcat pentru un tânăr atât de frumos, al cărui aspect atât de spiritual promite realizări mari!”

9. Eu i-am spus: „Lasă această grijă în seama Mea, prietene! Acest tânăr, care este de multă vreme slujitorul Meu, ştie foarte bine ce are de făcut şi cât de mult poate să mănânce dintr-un fel de mâncare sau din altul. Dacă nu ar fi bine ceea ce face acum, i-aş fi spus Eu deja. Şi dacă nu ar fi mâncat în aşa fel încât să pară a fi un pic supranatural, tu nu i-ai fi dat prea multă atenţie. Dar acum, că l-ai remarcat, o să afli mai multe despre el şi nu vei mai fi deloc uimit că poate să mănânce şi să bea mai mult decât un om obişnuit. Dar de ce nu vorbeşti chiar tu cu el acum?”

Capitolul 131

Întrebarea despre personalitatea lui Rafael

1. La această invitație, căpitanul s-a îndreptat de îndată către presupusul tânăr, spunându-i: „Tinere preafrumos, cum se face că, în ciuda vârstei tale fragede, te-ai putea lua la întrecere cu uriaşii după cât mănânci şi bei, fără ca aceasta să-ți facă rău?”

2. Rafael: „În ceea ce priveşte puterea mea, sunt şi eu un uriaş, chiar dacă nu par! Vrei să-ți dau chiar acum o dovadă în această privință?”

3. Căpitanul: „Dacă aceasta îți este cu putință, arată-mi forța ta de uriaş.”

4. Rafael a răspuns: „Foarte bine! Vezi, acolo, la perete, între cele două ferestre mari, este o coloană din bronz, care era folosită în zilele de sărbătoare drept altar sacrificial, şi multe jertfe au fost arse în vechime pe ea. Bineînțeles că, în zilele noastre, această coloană înaltă cam de un stat de om îndeplineşte doar un rol de ornament în această sală de mese. Cât de grea crezi că este ea, având în vedere că, pe lângă înălțimea sa, are şi o grosime considerabilă?”

5. Căpitanul s-a ridicat, a cântărit din priviri coloana şi a spus: „Ah, dragul meu prieten atât de tânăr, greutatea acestei coloane este greu de apreciat. Mă gândesc că Lazăr, stăpânul casei, ne-ar putea spune mai multe despre ea.”

6. Lazăr a spus: „Coloana aceasta are vreo douăzeci de mii de livre[14]. Ea a fost adusă din Corint cu mare efort şi cu mari cheltuieli, în urmă cu vreo două sute de ani.”

7. Căpitanul: „Da, cam aşa am apreciat şi eu. Şi ce vrei să faci acum cu această coloană atât de grea, preafrumosule şi tinere prieten al meu?”

8. Rafael: „O voi ridica, iar apoi o voi pune fără zgomot şi fără nici cel mai mic efort acolo unde vrei tu!”

9. Căpitanul: „Dacă zici, înseamnă că şi vrei să faci aceasta! Aşa că îți spun să-ți încerci puterea ta de uriaş şi să muți coloana în dreptul celeilalte ferestre.”

10. Imediat ce căpitanul a rostit aceste cuvinte, Rafael s-a şi ridicat, s-a dus spre coloană, a prins-o cu ambele mâini, a ridicat-o în aer cu mare uşurință, de parcă ar fi fost un fulg, şi a pus-o la fel de uşor la locul indicat. A lăsat-o acolo câteva clipe, după care a reaşezat-o la locul său de odinioară, la cererea lui Lazăr.

11. După ce a făcut această dovadă a forței sale, Rafael i-a spus zâmbind căpitanului, care era uluit de-a binelea: „Ei bine, prietene, acum ai înțeles de ce mănânc mai mult decât alții?”

12. Căpitanul: „Preafrumosul meu prieten, dacă forța ta de uriaş ar depinde de faptul că mănânci de patru ori mai mult decât noi, tot nu te-ai putea juca cu greutatea acestei coloane de parcă ar fi un fulg. Pentru aceasta ar trebui să mănânci cât o sută, căci, după părerea mea, ar fi necesară puterea a o sută de oameni pentru a mişca această coloană aşa cum ai făcut-o tu. Puterea ta imensă trebuie deci să aibă o cu totul altă origine! Şi cred că nu mă înşel prea mult spunând că în spatele nemaivăzutei tale puteri se află acest învățător al tuturor învățătorilor, adevărat Dumnezeu între toți! Ce părere ai despre afirmația mea?”

13. Rafael: „Aceasta este desigur întru totul adevărat; dar acest învățător se află şi în spatele oricărui alt om şi chiar în spatele a tot ce există, deci şi în spatele tău. Cu toate acestea, tu nu poți deplasa această coloană! Cum ai putea explica acest fapt?”

14. Căpitanul: „Eu cred că este uşor de înțeles! Celui căruia El vrea să-i dea o putere mai mare pentru a îndeplini o anumită sarcină i-o dă, fie pentru totdeauna, fie doar pentru un timp; dar mie şi multor altora ne-a dat numai atâta putere cât îi este necesară unui om obişnuit.

[14] Ediția originală precizează că este vorba de livra orientală, diferită de livra germană şi fără îndoială având o greutate inferioară ei. Această unitate de măsura a variat mult în funcție de țară şi de epocă - n. t.

15. Însă de ce te-a ales tocmai pe tine pentru a te înzestra cu o asemenea putere nemaipomenită, aceasta este o cu totul altă întrebare, la care, în afară de El Însuşi şi de tine, fără îndoială, nimeni nu va şti să răspundă!"

16. Rafael: „Ai dreptate, desigur, deşi tu, însoţitorii tăi şi hangiul din Betleem sunteţi singurii care nu ştiţi cu cine aveţi de-a face în persoana mea. Eu ştiu că acolo în vale, la han, ţi-ai prezentat într-un mod energic părerea în faţa Domnului şi Învăţătorului nostru, afirmând că lui Dumnezeu nu prea-i pasă de formarea oamenilor, astfel încât ei rămân în cele din urmă fără lumina interioară. Atunci ai cerut ca sufletele celor care au murit din punct de vedere trupesc să se arate celor care trăiesc aici, pentru ca aceştia din urmă să poată cu adevărat să creadă că există o viaţă a sufletului după moartea trupului şi să vadă şi care este natura acesteia.

17. Domnul (Iisus) ţi-a explicat bine toate acestea, iar tu ai înţeles învăţătura Lui, deşi nu ai văzut încă niciodată cu ochii tăi vreun astfel de suflet. Domnul (Iisus) ar fi putut desigur să-ţi deschidă de îndată ochii sufletului, pentru ca tu să vezi sufletele celor decedaţi şi să comunici cu ele. Dar El, în înţelepciunea Sa, a vrut să-ţi arate abia aici ceea ce îţi mai lipseşte pentru ca să ai o adevărată credinţă vie. Domnul (Iisus) mi-a încredinţat mie această sarcină, şi de aceea, încă din timpul mesei eu m-am comportat în aşa fel încât să-ţi atrag atenţia. Aşadar, dacă vrei, îţi mai pot da şi alte dovezi, în afară de cea a forţei mele."

18. Căpitanul s-a gândit atunci ce să-i mai ceară lui Rafael.

19. După ce au solicitat permisiunea să vorbească, ucenicii lui Ioan i-au spus lui Rafael: „Tinere Samson, ai numit pe câţiva care nu te cunosc; dar şi noi facem parte dintre aceştia! Fă-ne deci aceste revelaţii şi nouă, căci şi noi avem încă anumite îndoieli în ceea ce priveşte supravieţuirea sufletului după moartea trupului.

20. Atunci când Ioan a fost decapitat în temniţă, am fost cuprinşi de o mare teamă şi durere, şi am fi dorit foarte mult ca spiritul său să vină la noi şi să ne îndrume ce să facem în viitor. Dar dorinţa noastră nu s-a împlinit nici până în ziua de astăzi, şi de mai multe ori am ajuns să gândim în sinea noastră la fel ca saducheii, care nu cred în viaţa de apoi a sufletului.

21. Noi ne gândeam astfel: dacă sufletul, mai ales cel al unui învăţător atât de evlavios, ar continua să trăiască, fiind deci capabil să simtă şi să gândească, el nu ar putea să fie nici în lumea de dincolo indiferent faţă de ceea ce fac ucenicii săi care se află încă în această lume şi faţă de deznădejdea lor! Şi dacă aceşti ucenici au implorat adeseori cu lacrimi în ochi spiritul celui ucis să le apară, să-i consoleze măcar în gând şi să-i asigure că el a supravieţuit în mod fericit în lumea de dincolo a spiritelor, însă acesta a rămas surd la rugăminţile lor stăruitoare, ce ar putea ei să creadă, dacă nu faptul că această credinţă în viaţa de apoi a sufletului este doar o dorinţă cuvioasă, împărtăşită şi exprimată de toată lumea, dar în niciun caz un adevăr care poate fi pe deplin dovedit.

22. Dar pentru oamenii care gândesc mai profund decât omul obişnuit, superficial şi credul, care nu se prea preocupă de cele înalte, o asemenea presupunere nu este deloc îmbucurătoare, cu atât mai mult cu cât majoritatea oamenilor trebuie să plătească această moarte nimicitoare prin foarte mari suferinţe şi dureri insuportabile. Vezi deci, tinere Samson, că şi noi avem toate motivele să ne dorim a te cunoaşte mai bine!"

23. Rafael: „Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar va fi întrucâtva dificil să vorbesc cu voi, tocmai pentru că în cazul vostru credinţa, care este lumina sufletului, nu a fost niciodată prea puternică! Oare nu v-a şoptit deja un ucenic al Domnului (Iisus) câte ceva în ceea ce mă priveşte, motiv pentru care nu puteam să vă socotesc întru totul în rândul celor care nu ştiu nimic despre mine? Dar voi i-aţi spus: «Ah, termină cu poveştile! Cum să fie posibil şi cine ar putea să creadă aşa ceva?!» Prieteni, dacă nu-I credeţi pe acest ucenic, care mă cunoaşte bine, atunci cum aţi putea să mă credeţi pe mine? Nu o să ziceţi voi oare: «O, asta e prea mult! Acest tânăr magician se pricepe cu adevărat să-i păcălească pe oameni prin tot felul de vrăjitorii!» Ce aş mai putea sa fac eu atunci ca să vă întăresc credinţa?"

24. Unul dintre ucenici a spus: „Nu-ți face griji pentru aceasta, tinere Samson; atâta judecată avem şi noi pentru a putea deosebi adevărul de minciună, căci altfel nu am fi devenit niciodată ucenicii lui Ioan!”

25. Rafael a spus: „Ei bine, atunci priviți şi ascultați şi voi!”

Capitolul 132

Despre invocarea spiritelor

1. Atunci căpitanul a luat din nou cuvântul şi a spus: „M-am gândit bine, şi iată ce îți cer: fă să apară un spirit cunoscut mie, pentru ca să vorbesc eu însumi cu el, iar el să-mi răspundă liber şi astfel să-mi întărească credința. Noi avem deja multe ființe cunoscute care se află în marea lume de dincolo, începând cu părinții noştri şi chiar mai mulți dintre copiii noştri; dacă unul dintre ei mi-ar apărea, aş putea fără îndoială să-l recunosc. Fă aceasta dacă poți, iar eu îți voi fi recunoscător.”

2. Rafael a răspuns: „Nu poate fi vorba de a face ca un spirit să apară aşa cum îți imaginezi tu, ca un fel de fantomă, pentru ca tu să-l vezi cu ochii tăi carnali şi să-i pui întrebări cu ajutorul limbii tale. Căci aceasta ar însemna să tulbur şi să răstorn cu susul în jos întreaga Ordine a lui Dumnezeu!

3. Astfel pretind că fac aşa-zişii voştri vrăjitori, care susțin că invocă duhurile, dar care de fapt nici ei nu prea cred în existența lor, şi nu au văzut cu adevărat vreun spirit decât în vis. Ei cheamă zice-se o ființă defunctă prin tot felul de incantații şi gesturi misterioase, dar complet lipsite de sens, iar aceasta, după astfel de invocări, «apare», spre marea groază a celui care a cerut să fie chemată, învăluită în flăcări sau însoțită de zgomote surde şi de trosnituri. Apoi întreabă cu voce amenințătoare cine ce doreşte de la ea şi de ce i se tulbură liniştea, însă un astfel de aşa-zis spirit n-a văzut nici el încă niciodată lumea spiritelor şi nu crede în ea mai mult decât cel care o invocă, pentru că el nu este altceva decât un complice al vrăjitorului, având de regulă cu stăpânul său o relație de afaceri abilă, bazată pe profit.

4. Apariția unui astfel de «spirit» cât se poate de carnal trezeşte apoi în cel care a pus să fie chemat o credință vie în supraviețuirea sufletului omenesc după moartea trupului - dar ce fel de credință este aceasta? După cum vă dați seama, o minciună! O astfel de credință nu numai că nu îi este de niciun ajutor omului, ci îi dăunează adesea foarte mult, căci, pe de-o parte, omul îşi creează în felul acesta o imagine extrem de materială despre spirite, iar pe de altă parte, vrăjitorul ar putea să-l umple de frică şi de groază pe acest om orb şi credul, prin tot felul de amenințări şi de prevestiri sumbre, dacă vreodată nu-i va oferi o ofrandă suficient de mare.

5. Căci dacă el va vrea să se mai elibereze de acest chin, va trebui să apeleze din nou la vrăjitor, aducându-i ofrande şi mai mari; acesta va chema din nou «spiritul», va discuta cu el, şi, de data aceasta, «spiritul» se va arăta ceva mai blând. Deci, prietene, nu te aştepta din partea mea la o astfel de invocare a spiritelor, ci la cu totul altceva!

6. Pentru a putea ajunge la o viziune reală despre un spirit, care nu este fantoma pe care ți-o imaginezi tu, trebuie mai întâi să ştii ce este acesta şi în ce condiții poate un om să vadă un spirit adevărat şi să-i vorbească.

7. Din moment ce un suflet sau, după concepțiile tale, un spirit nu are nimic material, el nici nu poate fi văzut în niciun caz cu ochii materiali şi nici perceput prin vreunul dintre simțurile strict materiale; cel care vrea să vadă un adevărat spirit, să-l audă şi să-i vorbească trebuie mai întâi să devină el însuşi spiritual, căci doar partea lui spirituală va putea să perceapă acest spirit real, şi niciodată cea carnală.

8. Însă tu eşti încă foarte material, iar partea ta spirituală este foarte puțin dezvoltată. De aceea este necesar să tonific pentru câteva momente partea ta spirituală, care este adânc

ascunsă în tine şi să o fac într-un anume fel capabilă să vadă dincolo de materia cărnii tale. Atunci tu vei vedea nu doar un spirit, ci o mulțime de spirite, şi vei putea de asemenea să le auzi şi să le vorbeşti. Dacă eşti de acord, eu am puterea să te transpun instantaneu într-o asemenea stare, în care să poți vedea, auzi şi vorbi cu spiritele celor decedați."

9. La aceste cuvinte ale lui Rafael, căpitanul a răspuns: „Foarte bine, dacă poți să faci aceasta fără nici un pericol pentru sănătatea trupului meu, fa-o!"

Capitolul 133

Căpitanul povesteşte ce a observat prin clarviziune

1. Rafael şi-a întins atunci mâinile asupra căpitanului, a însoțitorilor săi şi a ucenicilor lui Ioan, şi în aceeaşi clipă vederea lor interioară s-a deschis, iar ei au văzut un mare număr de spirite bine cunoscute lor. Ucenicilor le-a apărut şi Ioan, care le-a vorbit despre Mine şi i-a dojenit pentru lipsa lor de credință.

2. Iar căpitanului i s-a arătat tatăl său, care i-a spus că el (căpitanul) este un fericit pentru că a găsit încă de pe acest pământ ceea ce constituie pentru un suflet fericirea supremă, şi l-a sfătuit prin cuvinte energice să nu sacrifice niciodată această fericire pentru vreo fericire pământească trecătoare, ceea ce căpitanul i-a şi promis în modul cel mai solemn.

3. Apoi Rafael i-a scos din starea lor extatică, lăsându-le însă amintirea deplina a celor văzute şi auzite.

4. Atunci când au revenit la starea lor obişnuită, căpitanul a spus: „Ah, a fost ca un vis luminos! Totuşi este o mare diferență între această viziune şi un vis, căci în vis se petrece foarte rar să vezi apărând oameni care au murit; de obicei apar cei vii, sau, foarte adesea, oameni despre care nu ştii dacă mai sunt în viață sau au murit deja. De asemenea, peisajele din vis au de cele mai multe ori o natură imaginară şi instabilă, modificându-se neîncetat, şi la fel şi animalele şi plantele.

5. Dar aici era cu totul altfel! În primul rând, eu nu eram într-o stare pasivă, ca în vis, ci eram în continuare capabil să acționez conştient; în al doilea rând, tot ceea ce am văzut era foarte stabil, iar oamenii erau la rândul lor pe deplin oameni. Ei vorbeau bine şi foarte serios, şi m-au făcut să înțeleg foarte clar că ei nu trăiesc nicidecum ca într-un vis, fără să ştie ceea ce gândesc eu, voiesc şi fac pe acest pământ.

6. Şi în acelaşi timp îi vedeam pe însoțitorii mei, pe hangiu şi pe ucenicii lui Ioan, dar l-am văzut şi pe învățătorul lor şi am auzit ceea ce el le spunea.

7. I-am văzut de asemenea şi pe strămoşii hangiului, până la a zecea generație, şi am remarcat printre ei nişte chipuri regeşti, care au vorbit cu el într-o limbă misterioasă, pe care nu am înțeles-o.

8. Peisajul semăna cu cel de pe pământ. Erau munți frumoşi, câmpii, grădini, vii şi o mulțime de locuințe frumoase care păreau foarte bine întreținute, şi tot ținutul era foarte luminos, deşi nu am putut să disting niciun fel de aştri pe cerul albastru. Straniu a fost însă faptul că prin acest ținut spiritual pe care îl vedeam foarte clar, puteam de asemenea să întrezăresc şi câte ceva din peisajul nostru material, însă numai timp de câteva clipe şi fără ca astfel ținutul spiritelor să se modifice. Toate acestea îmi dovedesc, mai mult decât ar fi fost necesar, că ceea ce am văzut nu a fost un simplu vis trecător, ci realitate.

9. Nu ne mai rămâne acum de aflat decât dacă şi ceilalți au văzut şi au auzit cu adevărat la fel ca şi mine. Căci dacă este aşa, atunci adevărul deplin este demonstrat înmiit în fața ochilor voştri, că într-adevăr există sigur pentru orice om, fie el evreu sau păgân, o viață a sufletului după moartea trupului său."

Capitolul 134

Un vis al căpitanului

1. (Căpitanul): „Aşadar, îi rog şi pe ceilalți să ne spună sincer dacă au văzut şi au auzit şi ei la fel. Nu întreb aceasta degeaba, ci de dragul purului adevăr, pentru a arăta prin aceasta că nu a fost un vis, ci o realitate.

2. Căci mi s-a petrecut o dată să-l visez pe scumpul meu frate într-un mod atât de viu, încât mă credeam în Atena împreună cu el, discutând despre o problemă importantă. Totuşi, eu eram încă la Roma atunci, iar fratele meu se afla pe insula Rhodos, unde avea nişte treburi. Pentru ca să nu uit, am consemnat acest vis în scris. Jumătate de an mai târziu, ne-am întâlnit în realitate în Atena, în acelaşi loc ca şi în visul meu, iar subiectul discuției noastre a fost exact acelaşi precum cel despre care am pomenit că a avut loc cu şase luni mai devreme, în visul meu, deşi în termeni puțin diferiți.

3. După această discuție, eu l-am întrebat pe fratele meu dacă nu avusese şi el, cu şase luni în urmă, un vis asemănător, şi i-am arătat ceea ce scrisesem atunci, căci luasem notițele cu mine la Atena. El a citit cu atenție şi s-a arătat foarte uimit de acest vis, oarecum profetic, care se împlinise aproape perfect, dar m-a asigurat că nu avusese niciodată un asemenea vis şi că nu avusese nici cea mai mică presimțire a întâlnirii noastre la Atena, însă la subiectul discuției noastre se gândise adeseori şi voia chiar să vină să mă vadă la Roma pentru această problemă, căci îi era şi foarte dor de mine. Dar, aşa cum am spus, nu avusese niciodată nici cea mai mică presimțire sau vreun vis în legătură cu întâlnirea noastră absolut nepremeditată de la Atena.

4. Acest vis s-a dovedit a fi deci pentru mine o realitate. Dar cum se face că fratele meu nu a ştiut nimic despre aceasta, din moment ce problema respectivă îl preocupase mai mult pe el decât pe mine? Ce era acest frate din visul meu? Nimic altceva decât o imagine însuflețită de fantezia mea, care i-a inspirat fără îndoială şi cuvintele pe care le-a pronunțat! Eu singur eram cu adevărat eu, restul era o creație a imaginației sufletului meu, despre care nu aş putea spune dacă a acționat atunci într-un mod liber şi independent, sau doar într-un mod pasiv.

5. Iată de ce aş vrea ca şi ceilalți - care se află aici, ca şi mine, într-un trup material, - să-mi spună în primul rând dacă şi ei m-au văzut aşa cum i-am văzut eu, şi, în al doilea rând, dacă au văzut şi tot restul, ca şi mine; îi rog să vorbească acum cu toată sinceritatea, întrucât este vorba aici despre adevărul cel mai important pentru viața oricărui om! Este chiar un «Aut Caesar, aut nihil!» ('Ori Cezar, ori nimic!', altfel spus: 'Totul sau nimic'). Căci dacă aceste apariții nu sunt decât un fel de vise, care nu-i pot servi celui înțelept pentru a trage o concluzie despre realitatea supraviețuirii veşnice a sufletului după moartea trupului, înseamnă că nicio lecție de morală nu mai valorează nimic, iar legile voastre, preceptele şi promisiunile voastre au doar o valoare cu totul neînsemnată şi absolut iluzorie, valabilă doar pentru o viață umană trecătoare; cât despre o viață spirituală, aceasta aparține vechilor grajduri ale lui Augias.

6. Dar dacă o astfel de manifestare se dovedeşte a fi reală în urma relatărilor mai multor iubitori ai adevărului, această lecție de morală atât de liniştitoare apare într-o cu totul altă lumină, în special în ce priveşte partea spirituală, care este esențială. Vă întreb aceasta, ca un mare iubitor al adevărului; deci, spuneți-mi tot adevărul, fără să ascundeți nimic!”

7. Atunci toți ceilalți au povestit foarte deschis tot ceea ce văzuseră şi auziseră, jurând că povestirea lor era adevărată şi fără înfloriturі.

8. Auzind aceste povestiri şi convingându-se astfel din plin că tot ceea ce văzuse era întru totul real, căpitanul i-a spus lui Rafael: „Ah, tinere uriaş, pentru mine aceasta valorează mai mult decât o mie de discursuri dintre cele mai înțelepte, mai mult decât învățăturile înțelepte şi faptele miraculoase ale celor mai extraordinari oameni - care, prin cuvintele şi faptele lor, îi uimesc pe semenii lor atâta timp cât sunt în viață, dar se sting şi tac pentru totdeauna de

îndată ce părăsesc această lume! Şi nu le mai rămâne celor pe care ei îi lasă în urmă decât să creadă orbeşte, fără niciun fel de dovezi, că totuşi s-ar putea să fie aşa cum i-au învăţat pe oameni înţelepţii de multă vreme dispăruţi.

9. Dar acum, nu numai că eu cred în viaţa cea veşnică a sufletului omenesc, dar sunt pe deplin convins de aceasta, putând deci să le spun şi celorlalţi că vechea credinţă într-un unic şi adevărat Dumnezeu şi în supravieţuirea sufletului după moartea trupului este un adevăr demonstrat de experienţa de netăgăduit a mai multor oameni, şi că oricine poate să se convingă de aceasta dacă trăieşte urmând în mod fidel Cuvântul şi Voinţa Unicului şi Adevăratului Dumnezeu cel veşnic.

10. Ah, abia acum fiecare cuvânt auzit din gura cu adevărat sacră a acestui Învăţător al învăţătorilor îşi capătă adevărata sa valoare vie, şi eu mă voi strădui nu numai să fac ca această învăţătură să se împlinească în mine însumi, ci să aduc pe această cale şi mii de alţi oameni.

11. Desigur, nu ar fi rău să am şi eu, la nevoie, puterea de a-i face pe oameni să trăiască ceea ce am trăit noi aici, pentru a-i convinge că spun adevărul; dar deocamdată aceasta nu este neapărat necesar, deoarece toţi cei care mă cunosc cât de cât ştiu foarte bine că ceea ce spun trebuie să fie un adevăr dovedit, pentru că nu m-am mulţumit niciodată cu vorbe goale.

12. Totul este acum cât se poate de clar. Dar deoarece ţi-am povestit visul meu, tare mult aş dori să-mi explici puţin, tinere şi înţelept uriaş, aspectele stranii pe care el le conţine. Căci este neîndoielnic faptul că el era în mare parte spiritual, dar cum să-l leg de evenimentele materiale survenite o jumătate de an mai târziu? Ce era deci acea Atena pe care am văzut-o în vis, ce era acel frate şi de unde veneau cuvintele pe care mi le spunea, având în vedere că ele proveneau de undeva din exteriorul lui? Căci nu putea fi chiar sufletul fratelui meu, eliberat în vreun fel, din moment ce el nu ştia absolut nimic despre aceasta.

Capitolul 135

Explicaţia lui Rafael despre natura viselor

1. Rafael a spus atunci: „Este desigur o foarte mare diferenţă între visul tău şi ceea ce ai văzut adineauri. Totuşi, visul tău era şi el de o natură spirituală, aşa cum este, de altfel, mai mult sau mai puţin, orice vis. Dar el nu este o viziune spirituală perfect clară, pentru că într-un asemenea vis sufletul nu se află în deplină legătură cu Spiritul din el, aşa cum a fost în cazul manifestării de faţă.

2. Vezi tu, sufletul cunoaşte trei niveluri diferite de viziune şi de percepţie. Primul este pur natural, şi există chiar şi în visele oamenilor materiali, la care Spiritul interior se odihneşte încă pasiv, asemenea spiritului plantei din micul germene al grăuntelui de grâu.

3. Sufletul, fiind o lume în miniatură, conţine tot ceea ce Pământul poartă în el şi pe el.

4. Atunci când, în somn, simţurile trupului se odihnesc şi sunt ca şi moarte, sufletul, care nu poate nici dormi, nici muri, priveşte şi cercetează când una, când alta dintre imaginile materiale care există în el, le însufleţeşte pentru câteva clipe, şi se bucură atunci când întâlneşte aspecte frumoase şi plăcute; dacă, dimpotrivă, dă peste aspecte urâte şi rele, chiar şi în vis el se înspăimântă şi caută să scape de aceste imagini apăsătoare, retrăgându-se cu totul în carnea trupului său.

5. Ceea ce un suflet percepe la acest prim stadiu de viziune a visului nu are bineînţeles nicio realitate obiectivă, ci doar o existenţă pasivă, subiectivă şi fără legătură cu realitatea; căci sufletul vede numai propria sa lume într-un mod material, fiind când activ, când pasiv.

6. Dar, într-un vis ca acela pe care l-ai avut tu, sufletul se găseşte la o etapă intermediară între primul nivel al viziunii şi cel de-al doilea, care-i este superior. În acest caz, sufletul este deja un pic mai separat de aspectele pur materiale, el iese întrucâtva din carnea sa pentru a se pune în contact cu lumea exterioară prin intermediul eterului său vital exterior, şi percepe

lucruri aflate la distanță şi mai reale, dintre cele care acționează asupra sferei sale vitale şi materiale de pe pământ.

7. Dar întrucât acest nivel de viziune a sufletului este deja mai elevat, se petrece adeseori ca el (sufletul) să nu îşi mai amintească ce a văzut şi ce a auzit în această stare atunci când intră din nou în trup, la trezire, deoarece creierul nu a putut păstra o impresie care să-i permită sufletului să înțeleagă, la trezirea trupului, ceea ce a văzut şi a făcut el în această stare mai liberă.

8. Totuşi mulți oameni au ca şi tine capacitatea de a păstra în creierul lor de carne urma a ceea ce au văzut şi auzit chiar la un nivel superior de viziune a visului, sau, altfel spus, în această stare în care sufletul percepe şi acționează mai liber; aşa încât, atunci când sufletul se întoarce după aceea în trup şi se trezeşte din punct de vedere fizic, el percepe în creier tot ceea ce a văzut, făcut şi auzit la acest nivel de viziune superior şi mai liber.

9. Fratele tău a avut aşadar, şi el, aceeaşi viziune în vis, în noaptea respectivă, dar sufletul său nu a avut capacitatea de a imprima în creierul lui de carne ceea ce a văzut şi auzit în starea sa de viziune superioară, astfel încât el nu a putut să păstreze nici cea mai vagă amintire despre aceasta. În concluzie, tu ai văzut cu adevărat sufletul fratelui tău şi ai vorbit cu el.

10. Faptul că sufletul tău a făcut aceasta împreună cu sufletul fratelui tău cu aproape o jumătate de an mai înainte, se datorează marii subtilități a percepțiilor sufletului celui liber, care, pornind de la nevoile sale fundamentale şi de la împrejurările şi faptele care se derulează în mod logic, îşi poate reprezenta deja, în starea sa cea liberă, ceea ce se va petrece mai târziu în timpul terestru. Totuşi, orice suflet are capacitatea, chiar în starea de veghe a trupului, să facă proiecte de viitor şi să şi le reprezinte ca fiind deja îndeplinite; dar pentru că el nu dispune, în trup, de viziunea mai pură şi mai sigură a tuturor condițiilor necesare execuției planului pe care l-a conceput, el trebuie adeseori să modifice multe aspecte din proiectele sale, care țin de formă şi de oportunitate, precum şi de timpul pe care îl consideră a fi necesar pentru a le duce la bun sfârşit.

11. Dar dacă, în starea de veghe a trupului, un suflet ar putea să privească totul cu aceeaşi luciditate ca şi atunci când se află în starea sa de viziune şi de percepție liberă, proiectele pe care el le-ar concepe nu ar mai trebui să fie modificate, iar opera sa ar putea fi îndeplinită exact în timpul fixat; căci un suflet liber în viziunea şi în percepțiile sale sesizează rapid toate circumstanțele, condițiile şi obstacolele posibile, precum şi cele mai bune mijloace de a depăşi în mod sigur aceste obstacole, şi astfel tot ceea ce el întreprinde se realizează în mod necesar la termenul fixat.

12. Capacitatea de anticipare a unui suflet mai liber şi mai pur nu se limitează deci doar la ceea ce îl priveşte pe el în mod imediat, ci se extinde şi asupra a ceea ce se petrece şi se va petrece în afara lui, oriunde în lume, pentru că un asemenea suflet pur şi rafinat, care vede şi simte la distanță, poate să-şi reprezinte în mod clar şi concret întregul ansamblu al circumstanțelor, condițiilor şi cauzelor - de multă vreme prezente împreună cu efectele lor sigure - ale evenimentelor viitoare. Aşa ceva este imposibil în cazul unui suflet foarte material. Iată explicația clară şi naturală a stării în care se găseau sufletul tău şi cel al fratelui tău în visul pe care l-ai avut tu, precum şi cauzele şi modul în care s-au derulat toate acestea.

13. Această stare nu reprezintă însă atingerea totală a celui de-al doilea nivel de clarviziune a sufletului, pentru că Spiritul din el nu se află într-o uniune superioară cu acesta, fiind doar aşa cum este Spiritul plantei în germenele seminței, după ce sămânța a stat în pământul mănos câteva zile, când plesneşte teaca şi începe astfel acțiunea sa spre exterior.

Capitolul 136

Nivelurile superioare de clarviziune

1. Rafael: „Cea de-a doua stare superioară de viziune şi de percepţie a sufletului, cu totul distinctă de prima, se manifestă atât în starea de trezie, cât şi în starea de vis, atunci când Spiritul devine la fel de activ în suflet precum este Spiritul plantei în bobul de grâu, în momentul în care aceasta începe să-şi formeze rădăcinile în pământ şi să-şi înalţe frunzuliţele deasupra solului, ieşind din sufletul care se odihneşte în «carnea» bobului. Sufletul începe atunci să se dezvolte pentru a-şi lua forma sa veritabilă, şi, pe de o parte, se adânceşte în el însuşi, aşa cum rădăcinile viitoarei plante pătrund în pământ prin puterea divină, pentru a extrage de acolo hrana cea bună, în timp ce, pe de altă parte, planta însăşi, care este adevărata formă a sufletului, astfel hrănită din interior, se înalţă spre lumină prin puterea divină vie şi pură şi urcă tot mai sus, până ce îşi atinge deplina dezvoltare.

2. Şi toate acestea se petrec prin activitatea mereu crescândă a Spiritului în suflet, care face ca sufletul să se unească din ce în ce mai mult cu el. În această stare, viziunea şi percepţia sufletului nu mai sunt o vagă intuiţie, ci o conştiinţă clară şi lucidă a tuturor împrejurărilor vieţii şi a modului în care acestea conlucrează.

3. În această a doua stare de viziune superioară, omul se cunoaşte pe sine însuşi şi Îl cunoaşte pe Dumnezeu. El poate să vadă şi să înţeleagă natura spiritelor sau a sufletelor celor decedaţi, precum şi a celor care trăiesc încă în trup. Ceea ce un asemenea om vede în vis nu este deci material şi ireal, ci spiritual, pur, autentic şi prin aceasta real, şi nu mai există atunci aproape nicio diferenţă între clarviziunea din starea de veghe şi cea din starea de vis, atunci când trupul este adormit.

4. Aceasta este starea în care v-am transpus adineauri prin puterea ce sălăşluieşte în mine, şi acesta este motivul pentru care sufletele voastre au putut să vadă şi să vorbească nestingherit cu sufletele unor oameni care au murit de multă vreme pentru acest pământ. Dar la acest al doilea nivel superior al vederii, voi nu aţi putut vedea decât spirite care se află pe acelaşi nivel cu voi, cu excepţia lui Ioan, care a coborât din Ceruri şi a venit din propria sa voinţă în această a doua sferă de viziune şi de percepţie, de dragul ucenicilor săi. Dacă el nu ar fi făcut aceasta, voi nu l-aţi fi putut vedea şi nu i-aţi fi putut vorbi, deoarece el este un spirit desăvârşit.

5. Şi dacă voi aţi păstrat pe deplin amintirea foarte clară a acestei viziuni, este pentru că eu am vrut aceasta, cu permisiunea Domnului (nostru Iisus); căci ceea ce aţi văzut şi aţi auzit s-a imprimat de îndată în creierul vostru de carne, precum şi în inima şi în nervii voştri. Fără aceasta voi nu aţi fi adus cu voi nimic în viaţa voastră pământească din starea de veghe, după cum nici sufletul fratelui tău întâlnit la Atena, conform visului pe care ni l-ai povestit, nu a adus în viaţa sa materială ceea ce vorbise cu tine în acest vis.

6. Există anumiţi oameni pioşi care, în timp ce trupul lor doarme, trăiesc şi acţionează aproape zilnic în lumea spiritelor, pentru a-şi întări sufletul. Dar atunci când se trezesc, ei nu îşi amintesc nimic, ci percep doar în ei înşişi un anumit sentiment reconfortant şi mângâietor, adesea ei simţindu-se ca şi cum ar fi văzut şi auzit ceva plăcut.

7. Doar aceia care, asemenea profeţilor, se găsesc deja, pentru că Spiritul lor a început să se unească cu sufletul lor, la trecerea spre cel de-al treilea nivel superior al vederii şi al percepţiei, care este deci cel mai elevat şi mai lucid, pot să aducă cu ei în starea de veghe a trupului ceea ce au văzut şi auzit într-o lume a spiritelor de asemenea superioară, şi pot să şi împărtăşească aceasta semenilor lor. În această stare se află majoritatea fiinţelor din categoria micilor profeţi.

8. Priveşte, de exemplu, un fir de grâu, cum se dezvoltă el până în momentul în care, atingându-şi deplina sa creştere, începe să-i apară şi să i se dezvolte spicul: la fel se petrece şi cu omul, atunci când sufletul său începe să se identifice tot mai mult cu Spiritul.

9. La cel de-al doilea nivel de clarvedere, Spiritul începe să modeleze sufletul, cel încă pe jumătate material, şi să pătrundă din ce în ce mai mult în el, până ce sufletul ajunge să fie în întregime umplut şi animat din punct de vedere spiritual de acesta.

10. În acest al treilea stadiu, sufletul, cu totul înflăcărat de iubirea Spiritului, începe să devină tot mai spiritual, iar substanţa sa încă înrudită cu materia este transformată în esenţă pur spirituală. Astfel se formează adevăratul spic roditor pentru viaţa cea liberă şi veşnică.

11. În această stare, omul, înălţat în întregime până la lumină, începe să se hrănească din ea şi, cu cât va primi mai mult din această hrană, cu atât mai puţin sufletul său, devenit din ce în ce mai spiritual, se va mai hrăni din sfera substanţei sale materiale. Spicul vieţii înfloreşte, unindu-se astfel cu Spiritul iubirii, şi dă naştere grăuntelui celui viu, care la început este hrănit cu laptele Cerurilor, iar mai apoi cu adevăruri din ce în ce mai luminoase, mai ferme şi mai statornice.

12. Şi iată că grăuntele este copt, şi viaţa sufletului, care la al doilea nivel de viziune se unise întrucâtva cu Spiritul pentru a forma tulpina grâului, se găseşte acum în grăuntele de viaţa perfect copt, motiv pentru care tulpina construită cu atâta trudă se ofileşte acum, iar apoi moare cu totul şi se detaşează de grăuntele de viaţă, nemaiavând nimic în comun cu el!

13. Şi acesta este cel de-al treilea şi cel mai înalt nivel al vederii şi al vieţii sufletului. În această stare sufletul vede, aude şi percepe tot ceea ce există în întreaga Creaţie. El vede Cerurile deschise şi poate să intre într-o relaţie perfect lucidă şi vie cu întreaga lume a spiritelor. Ceea ce un asemenea suflet vede, aude şi percepe nu-i mai poate scăpa niciodată memoriei sale foarte clare; căci viziunea şi percepţia sa, foarte lucide, îmbrăţişează şi pătrund orice aspect şi se menţin pentru totdeauna.

14. În această stare se află marii profeţi şi toate spiritele desăvârşite din Ceruri. Şi eu sunt în această stare, altfel nu aş fi putut să ţi-o descriu - căci, după cum poţi lesne înţelege, nimeni nu poate da altcuiva ceva ce el însuşi nu are.”

Capitolul 137

Rafael mărturiseşte că este un spirit

1. Rafael: „Dar cum poate un om să atingă această stare a vieţii încă de pe pământ?

2. Omul trebuie să primească cu o inimă bucuroasă şi recunoscătoare, cu raţiunea sa şi din propria sa voinţă Cuvântul prin care Dumnezeu îi revelează Voinţa Sa. Astfel el depune într-un sol fertil grăuntele de grâu al adevăratei vieţi.

3. El va trebui însă să înceapă fără întârziere să acţioneze în conformitate cu această Voinţă a lui Dumnezeu. Faptele sale vor fi atunci ploaia cea binefăcătoare care va face ca Spiritul divin să intre în sufletul grăuntelui de grâu. El trebuie mai întâi să intre în el însuşi printr-o adevărată umilinţă, răbdare, blândeţe, o veritabilă iubire faţă de semeni şi o dreaptă milostenie. Atunci când face aceasta cu toată râvna, omul pătrunde în propriile sale profunzimi şi-şi înfige rădăcinile spirituale într-un sol în care ele se vor hrăni cu nesaţ din forţa divină, şi vor putea după aceea să facă să urce către lumina cea divină tulpina vieţii, să o formeze şi să înceapă să o perfecţioneze, în această stare, sufletul se îndreaptă către o iubire din ce în ce mai mare a lui Dumnezeu, pe măsură ce Spiritul său devine din ce în ce mai activ în el.

4. Atunci când tulpina vie s-a dezvoltat până la a produce un spic şi când sufletul omului este în întregime scăldat în lumina şi în căldura vie a dragostei lui Dumnezeu, acest suflet începe el însuşi să se contopească cu Spiritul său şi să se identifice plenar cu el. În această stare preafericită, spicul vieţii apare curând în vârful tulpinii şi, în pura lumină divină, el ajunge rapid la înflorire; iar această înflorire indică perfecta uniune a spicului vieţii cu Spiritul său, deci cu Dumnezeu.

5. Din această uniune ia naştere apoi adevăratul fruct al vieţii, a cărui perfectă maturitate îl va plasa ulterior deasupra a tot ceea ce este pământesc, în marea lumină a vieţii lui Dumnezeu. Şi dacă reflectaţi un pic la ceea ce tocmai v-am descris, prin analogie cu creşterea unei plante, nu veţi putea să vă mai îndoiţi de faptul că un om care a atins această stare are

viziunea cea mai perfectă şi conştiinţa cea mai clară a tot ceea ce există în lumea spiritelor, precum şi în întreaga Creaţie materială. Acum, că am vorbit, poţi să vorbeşti şi tu la rândul tău."

6. Plin de uimire, căpitanul a răspuns: „Ah, preafrumos prieten, cu siguranţă tu trebuie să fi început parcurgerea acestui drum încă din pântecul mamei tale, căci altfel nu pot pricepe cum de un om atât de tânăr ca tine s-a putut ridica la un asemenea grad de desăvârşire! Dar, oricum ar fi, important este că ai atins treapta absolutei perfecţiuni a vieţii. Dar atunci când vei părăsi acest trup pentru a deveni un Spirit Pur, ceea ce se va petrece desigur într-o bună zi, vei mai putea tu să vorbeşti, ca acum, cu oamenii de pe Pământ?"

7. Rafael: „Bineînţeles, însă numai cu acei oameni care prin faptele lor, conforme cu învăţătura Domnului nostru Iisus, s-au ridicat la acel nivel, la care să fie capabili să o facă!"

8. Căpitanul: „Tu chiar nu te mai temi deloc de moartea trupului?"

9. Rafael: „Cum aş putea să mai am o astfel de temere, din moment ce mă aflu pe de-a-ntregul în viaţa eternă a Spiritului din Dumnezeu, fiind deci stăpân asupra trupului meu. Pot eu însumi să-l modific atunci când vreau şi să-l creez oricând doresc - mă crezi?"

10. Căpitanul: „Ei, asta ar fi ceva! N-am mai auzit niciodată una ca asta! Dar dă-mi o dovadă tangibilă în această privinţă, şi îţi voi fi foarte recunoscător!"

11. Rafael a spus surâzând: „O, pot foarte bine să o fac! Ia-mă de braţ şi spune-mi dacă el este un braţ din carne şi oase."

12. Căpitanul a făcut întocmai, iar apoi a spus: „Tinere prieten, braţul tău este puternic şi viguros. Ai muşchi tari şi oase puternice."

13. Rafael a spus atunci din nou: „Ei bine, pentru ca tu să înţelegi acum că un om aflat la cel mai înalt grad de clarviziune este în totalitate stăpânul trupului său, ia-mă din nou de braţ şi spune-mi dacă muşchii mei mai sunt la fel de fermi şi oasele mele la fel de puternice ca mai înainte."

14. Căpitanul a vrut să îl ia de braţ pe Rafael, dar mâna lui a trecut prin el ca şi cum nu ar fi fost decât un nor.

15. Cuprins de spaimă, căpitanul a strigat: „Ah, eşti o fiinţă foarte stranie! Drept să spun, a cam început să-mi fie frică! Te văd ca şi înainte, şi totuşi nu mai ai trup, eşti ca o fantomă, o simplă imagine aeriană. A, e prea mult pentru mine, este ceva nemaipomenit! Am mai auzit că odinioară existau magicieni care puteau deveni invizibili, dar trupul lor îşi păstra totuşi consistenţa, deoarece, invizibili fiind, ei puteau transporta poveri grele dintr-un loc în altul, însă tu apari perfect vizibil, ca om, şi totuşi, într-un anume fel, nu eşti! Mă întreb dacă acum, când nu eşti decât o simplă imagine, ai mai putea ridica acea coloană."

16. Rafael: „La fel de bine ca şi înainte! Dar pentru ca să vezi că pot, chiar mai mult decât înainte, nici n-am s-o ating cu braţele, ci am s-o ridic prin propria mea voinţă, am s-o ţin câteva clipe în aer, iar apoi am s-o pun înapoi la locul ei."

17. Abia a pronunţat Rafael aceste cuvinte, şi coloana plutea deja în aer, ceea ce l-a speriat şi mai tare pe căpitan. Nemaiştiind ce să mai spună, el privea când la coloana care plutea, când la Rafael.

18. Abia atunci când Rafael a reaşezat coloana cu hotărâre la locul ei de dinainte, căpitanul, revenindu-şi puţin din stupefacţie, la fel ca de altfel şi însoţitorii lui, a spus: „Ah, nu mai ştiu ce să spun! Căci atunci când omul nu-şi mai regăseşte gândurile sale obişnuite, îi lipsesc şi cuvintele logice şi coerenţa vorbirii. Nu mai rămâne acum decât să te faci cu totul invizibil, ca să-mi pierd minţile de tot!"

19. Rafael: „Aş putea, dacă aş vrea; dar pentru ca tu să nu-ţi pierzi minţile, voi rămâne într-un trup omenesc. Am vrut doar să-ţi arăt că odată ce un om se găseşte la cel de-al treilea nivel de viziune şi de fiinţare, el nu mai are de ce să se teamă de moarte, căci este stăpânul perfect al vieţii sale, deci şi al trupului său şi al morţii acestuia. Este adevărat că oamenii nu ajung decât foarte rar şi cu greutate, pe acest pământ, la treapta pe care mă aflu eu în prezent;

căci cea mai mare parte dintre ei sunt prea lumeşti şi frivoli şi le lipseşte voinţa fermă şi credinţa vie şi lipsită de îndoială. Când se vor putea lepăda de necredinţa lor, vor deveni, asemenea mie, spirite pure şi desăvârşite, şi vor putea face ceea ce fac eu."

20. Căpitanul a întrebat foarte repede: „Tu eşti deja un spirit pur şi desăvârşit?"

21. Rafael a răspuns: „Fără îndoială, altfel nu aş putea să fac ceea ce fac."

22. Căpitanul, deja foarte derutat, a reluat: „Dar toate spiritele pure şi desăvârşite pot mânca şi bea aşa ca tine? Şi la ce bun aceasta, din moment ce nu au un trup pe care să trebuiască să-l întreţină printr-o hrană pământească?"

23. Rafael: „Spiritul Suprem al lui Dumnezeu nu sălăşluieşte el oare din plin în Domnul şi Învăţătorul nostru Iisus, şi totuşi nu se hrăneşte şi El cu această hrană pământească? Dacă tu poţi să mănânci o hrană pământească, de ce nu ar putea să o facă şi un spirit desăvârşit, care şi el este pe deplin uman, sau de ce ar fi lipsit de sens pentru el să asimileze hrana acestui pământ, pentru a o transforma în elementul său specific?

24. Tot ceea ce îi serveşte omului drept hrană nu este oare Cuvântul şi Voinţa lui Dumnezeu? Atunci când tu, ca om al naturii, îţi saturi trupul cu hrană naturală, sufletul îşi ia din aceasta partea lui substanţial-spirituală, pe care o foloseşte la consolidarea propriei sale forme. Şi dacă un suflet încă nedesăvârşit face aşa ceva, chiar fără să fie conştient de aceasta, de ce un spirit desăvârşit şi perfect conştient de el însuşi nu ar face-o, cu atât mai mult cu cât el poate descompune instantaneu materia, pentru a o transforma în elementul său spiritual originar? Înţelegi?"

25. Căpitanul: „O, prea straniu şi misterios prieten, pentru a înţelege toate acestea ar trebui ceva mai mult decât mintea şi raţiunea unui căpitan roman! Totuşi, sunt foarte fericit pentru că m-am convins pe deplin de faptul că sufletul omului continuă să trăiască după moartea trupului şi pentru că acum cunosc drumul care conduce în mod sigur către o perfecţiune spirituală din ce în ce mai mare; nimic nu este mai important pentru mine acum!

26. Că tu eşti un spirit încarnat sau unul de mult lipsit de trup, pur şi puternic, aceasta nu mai e treaba mea. Ceea ce este important pentru mine acum este să devin şi eu, printr-o conduită justă, ceea ce tu eşti deja – şi ai putut să devii fără îndoială mai uşor, fiind alături de Domnul şi Învăţătorul nostru Iisus; aşa încât, nu voi căuta să mă ridic la înălţimea ta, ci mă voi mulţumi foarte bine şi cu mai puţin. Căci Dumnezeu Însuşi cu siguranţă nu acordă oricui puterea de a se ridica până la nivelul tău, dar fiecare să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru ceea ce El i-a dat.

27. Iar eu îţi mulţumesc acum şi ţie pentru prietenia, răbdarea şi străduania ta de a mă instrui, şi te asigur că sunt mai mult decât mulţumit cu ceea ce am primit de la tine."

28. Rafael a răspuns: „Şi eu sunt acum foarte mulţumit de tine, şi, dacă mai doriţi ceva, tu sau însoţitorii tăi, vă stau la dispoziţie. Dacă cineva are ceva de întrebat, să iasă în faţă şi să vorbească!"

Capitolul 138

Despre natura Domnului nostru Iisus Hristos

1. Atunci un ucenic de-al lui Ioan s-a apropiat de Rafael şi i-a spus: „Aş mai avea o singură rugăminte să-ţi adresez, o, tinere neobişnuit, şi anume, să binevoieşti să ne dezvălui ceva mai mult despre natura ta proprie, în afară de ceea ce ne-ai dezvăluit până acum. Căci nu mai am nici cea mai mică îndoială că tu eşti o creatură foarte misterioasă; niciun om natural nu ar putea face ce ai făcut tu adineauri într-un timp atât de scurt, şi, de asemenea, înţelepciunea ta este infinit superioară faţă de tot ceea ce oamenii au cunoscut până acum. De aceea, aş dori să ştiu mai bine cine eşti de fapt! În niciun caz nu eşti un om obişnuit, dar ai putea fi spiritul lui Ilie sau al unui alt mare profet, căci este scris că în vremea în care Mesia va veni prin-

tre oameni, Ilie va merge alături de El pentru a-L mărturisi în mod drept în fața oamenilor celor orbi. Şi mai este scris că: «în acele vremuri, veți vedea îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând între cer şi pământ, şi ei îl vor sluji pe Cel care a venit în numele Domnului, şi, de asemenea, pe oamenii de bună-credință.»

2. Se poate deci foarte bine ca tu să fii spiritul lui Moise sau al lui Ilie, ori chiar un înger neprihănit al lui Dumnezeu, şi să nu fi luat o aparență trupească decât pentru a ne putea servi în mod vizibil pe noi, oamenii. Spune-mi cel puțin dacă nu cumva sunt prea departe de adevăr.”'

3. Rafael i-a răspuns: „Poate este aşa, poate altfel! Cum anume este, vei afla de la ceilalți ucenici atunci când va veni timpul. Pentru mântuirea sufletului tău nu este important faptul că ştii sau nu ştii aceasta în mod precis; însă ceea ce este important este să ai credință în Domnul, să îl iubeşti mai presus de orice şi să trăieşti după învățătura Lui. Nu căuta în altă parte Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, şi tot restul îți va fi dat pe deasupra, fără să faci nimic pentru aceasta.

4. Totuşi, te înşeli foarte tare luându-mă drept spiritul lui Moise sau al lui Ilie, căci spiritul lui Ilie a fost în Ioan, învățătorul vostru. Cât despre Moise, el L-a mărturisit deja pe Domnul nostru Iisus în fața ucenicilor Lui care îl vor vesti celorlalte popoare atunci când va sosi ceasul. Deocamdată ştii destul.”

5. Acestea fiind zise, Rafael şi-a reluat locul alături de Mine şi s-a servit din nou cu pâine şi cu vin. Căpitanul s-a aşezat, împreună cu ucenicul lui Ioan, şi a mâncat şi a băut şi el. Dar ucenicul lui Ioan nu a luat nici pâine şi nici vin, şi nici însoțitorii lui; căci ei duceau o viață foarte strictă şi posteau adesea. Totuşi, ucenicii Mei continuau să mănânce şi să bea.

6. Unul dintre fariseii aduşi pe calea cea bună M-a întrebat atunci: „Doamne şi Învățătorule, de ce ucenicii Tăi nu postesc, în timp ce ucenicii lui Ioan o fac atât de des?”

7. Eu am spus: „Eu sunt un adevărat Mire pentru cei care țin la Mine şi pe care i-am ales. De ce ar trebui să postească dacă Eu sunt cu ei? Atunci când nu voi mai fi în persoană printre ei, ca adevăratul Mire al sufletelor lor, vor posti şi ei la vreme de suferință. De altfel, să ştiți că nimeni nu va dobândi Viața cea Veşnică a sufletului pentru că a postit mult timp, ci doar pentru că a urmat Voia Celui care M-a trimis.”

8. Surprins de aceste cuvinte, căpitanul s-a grăbit să Mă întrebe: „Doamne şi Învățătorule, cum se face că spui acum că doar aceia care vor face voia celui care Te-a trimis vor avea Viața cea Veşnică? Cine este cel care Te-a trimis, şi care este voia sa? Explică-ne mai clar, căci altfel cuvintele Tale ne vor lăsa în mare confuzie. Căci, pe de o parte, s-a spus - din ceea ce am înțeles atunci când ne-ai explicat Psalmul la hangiul nostru - că Tu singur eşti Domnul, şi că cei care vor îmbrățişa învățătura Ta şi o vor urma vor primi Viața cea Veşnică, şi acum spui Tu Însuți că doar aceia care vor face voia celui care Te-a trimis vor avea Viața cea Veşnică a sufletului! Sunt două aspecte foarte diferite, şi un om care, aşa ca mine, acordă cu adevărat importanță Vieții celei Veşnice a sufletului poate să fie dezorientat şi să nu mai ştie cui să se adreseze pentru a cunoaşte cu adevărat voia celui care Te-a trimis! De aceea, Te rog, să ne explici mai clar şi mai precis sensul cuvintelor Tale.”

9. Eu am spus: „Este încă mult întuneric în voi! Cel care M-a trimis este Tatăl Meu Etern, şi El este în Mine; astfel, Eu M-am trimis pe Mine Însumi în această lume din dragoste pentru voi, oamenii, pentru a vă aduce şi a vă dărui Viața cea Veşnică.

10. Cuvântul Meu şi Învățătura Mea, care vă arată calea spre Viața cea Veşnică, este tocmai Voința Aceluia care este în Mine şi care M-a trimis. Căci Tatăl, iubirea eternă, este în Mine, iar Eu, care sunt lumina acestei iubiri, sunt în El.

11. Priveşte lumina acestei lămpi de pe masă: poți tu să separi flacăra de lumină sau lumina de flacără? Flacăra este ceea ce Eu numesc «Tatăl» şi «iubirea», iar lumina sa este «Fiul» trimis de către flacără pentru a risipi tenebrele nopții. Flacăra şi lumina sa nu sunt ele oare o singură ființă? Iar flacăra nu este ea la fel de mult în lumină, pe cât este lumina în fla-

cără? Dacă este aşa, şi nu altfel, Voinţa Tatălui nu trebuie să se reveleze în Lumina care izvorăşte din El?

12. Aşa încât, cine merge în această Lumină urmează de asemenea şi Voinţa Celui care M-a trimis în această lume, ca Lumină a Sa; şi cine merge în această Lumină nu se va putea rătăci şi va avea în mod necesar Viaţa cea Veşnică; pentru că această Lumină pe care el o urmează şi în care merge este însăşi Viaţa cea Veşnică.

13. Doar acela care va părăsi această Lumină pentru a începe din nou să meargă în propria sa noapte a lumii, nu va putea dobândi viaţa cea liberă, cea veşnică a sufletului, câtă vreme nu va reveni în Lumina Vieţii. M-ai înţeles mai bine acum, căpitane?"

14. Căpitanul: „Da, da, Doamne şi Învăţătorule, văd din nou clar acum şi ştiu ce am de făcut pentru a dobândi Viaţa cea Veşnică. Îţi mulţumesc încă o dată pentru această învăţătură esenţială. Dar Te-am întrerupt adineauri, când îi răspundeai fariseului. Te rog acum, dacă vrei să continui să vorbeşti."

15. Eu am spus: „I-am spus deja ce trebuie să ştie, şi nu mai am nimic de adăugat!

16. Cât despre voi toţi, aş mai avea încă multe să vă spun, dar deocamdată nu puteţi să le înţelegeţi; atunci când Spiritul vostru se va revela, Duhul adevărului pe care îl voi trezi în voi vă va ghida în tot adevărul şi în toată înţelepciunea. La lumina sa îl veţi cunoaşte în sfârşit pe deplin pe Cel care vă spune toate acestea. Acum gândiţi-vă la ceea ce aţi auzit şi discutaţi între voi; în acest timp, Eu Mă voi odihni un pic."

17. După aceste cuvinte, în sală a domnit pentru o vreme tăcerea, căci fiecare a început să mediteze la ceea ce văzuse şi auzise.

Capitolul 139

O furtună şi folosul ei

1. Atunci, cum era deja aproape de miezul nopţii, romanii, destul de obosiţi după această călătorie, au început să aţipească la masă, şi la fel şi câţiva dintre ucenicii Mei, deoarece Eu însumi M-am lăsat cuprins de un somn uşor; doar locuitorii din Betleem şi ucenicii lui Ioan mai discutau încă despre una şi alta, şi astfel s-a făcut miezul nopţii. Atunci, dinspre sud, s-a pornit o furtună violentă, care a început să sufle din ce în ce mai tare. Vacarmul, şuieraturile şi urletele vântului i-au trezit pe toţi cei care aţipiseră şi i-au umplut de spaimă şi de îngrijorare pe cei care erau încă treji. Totuşi, Eu continuam să dorm, şi la fel făceau şi ucenicii Mei mai vechi.

2. Adresându-i-se lui Rafael, Lazăr l-a implorat să-i poruncească furtunii măcar să se îmblânzească, altfel ea urma să producă pagube foarte mari în vii şi în grădini, doborând copaci şi case.

3. De asemenea, căpitanul, care nu putea să sufere aceste vânturi violente, a spus foarte franc: „Ah, când asemenea fenomene se petrec, începem din nou să ne întrebăm ce ar trebui să credem despre dragostea şi înţelepciunea lui Dumnezeu! La ce pot fi utile asemenea furtuni brutale? Dumnezeu Însuşi resimte oare bucurie în a-i înspăimânta pe sărmanii oameni prin vacarmul şi furia elementelor şi în a-i umple de teamă şi de nelinişte? Şi apoi, aceste furtuni rele le provoacă pagube foarte mari oamenilor, mai ales celor săraci, distrugându-le colibele prăpădite şi lăsându-i fără adăpost, obligându-i astfel să cerşească, pentru a putea să-şi refacă adăpostul mizer. Ah, acesta este, într-adevăr, pentru dragostea şi înţelepciunea lui Dumnezeu, un mod de a acţiona puţin cam straniu!"

4. Apoi, întorcându-se către Rafael, căpitanul i-a spus: „O, prietene făcător de minuni, tu care ai putut adineauri să înalţi în aer această coloană grea prin simpla ta voinţă, oare puterea ta nu este destul de mare pentru a face să tacă furia acestei furtuni din ce în ce mai dezlănţuite? Dacă ea continuă, păduri întregi vor fi culcate la pământ, dezrădăcinate şi spulberate în

bucăți. Şi cine va repara pagubele provocate acestor oameni? Te rog, fă ceva pentru a împiedica aceasta!”

5. Rafael i-a răspuns: „O, tu, omule slab, care te sperii de o simplă furtună! Cum poți tu să pui la îndoială dragostea, înțelepciunea şi ordinea Divină? Tu crezi că Dumnezeu face să sufle o asemenea furtună dintr-un fel de rea-voință față de oameni? O, cât de slab mai eşti încă! Ce ştii tu despre spiritele naturii, care sunt nefaste pentru viața naturală a oamenilor şi a animalelor, şi despre faptul că ele trebuie adesea, în special toamna, să iasă în număr mare din măruntaiele pământului pentru a fertiliza solul?

6. Vezi tu, chiar în această noapte ele au venit în masă din măruntaiele pământului până la suprafață, pentru ca anul care vine să fie rodnic! Dacă aceste spirite nedospite ale naturii s-ar manifesta liniştite la suprafața pământului sub forma unei ceți cenuşii şi puturoase, niciun om nu le-ar putea supraviețui nici măcar două ore. Şi pentru a face inofensive pentru sănătatea oamenilor aceste spirite naturale brute, cunoşti tu vreun alt mijloc în afara vântului, chiar unul suficient de violent, pentru a se opune caracterului îndărătnic şi întrucâtva lipicios al acestor spirite?

7. Acest vânt, care este provocat de spiritele mai pure, ce produc curenți violenți în aerul terestru, altfel liniştit, amestecă spiritele naturale brute cu spiritele mai pure ale aerului şi ale apei, făcându-le astfel inofensive pentru sănătatea oamenilor, a animalelor şi a plantelor, şi toate acestea se petrec din Voința lui Dumnezeu, pentru că este necesar; şi tu crezi că Dumnezeu vrea prin aceste vânturi să le facă vreun rău bieților oameni sau că se bucură în vreun fel să-i ducă în pragul disperării pe cei mai sperioşi? O, tu omule, ce slab de înger eşti încă!

8. Ce importanță are dacă, într-o împrejurare salutară pentru pământ şi pentru creaturile sale, câțiva copaci găunoşi, câteva colibe care amenințau deja să cadă şi câteva cuiburi sunt distruse atunci când solul este fertilizat şi aerul terestru este făcut inofensiv pentru viața creaturilor sale?

9. Şi dacă se petrece pe ici pe colo ca vreun om să sufere unele mici pagube pământeşti, cu siguranță ca Domnul Dumnezeu va şti să-l despăgubească din plin pentru aceasta, în cel mai bun mod posibil; în plus, nu le strică deloc oamenilor, care au prea uşor tendința de a-L uita pe Dumnezeu, ca anumite spectacole mai deosebite ale naturii să-i smulgă uneori din reveriile lor lumeşti trândave şi să-i învețe că există forțe superioare, asupra cărora orgoliul omenesc nu va fi niciodată învingător.

10. Aşa încât, să lăsăm acest vânt să mai lucreze încă vreo două ore, iar apoi, după ce misiunea sa va fi îndeplinită, el se va potoli. Eu aş putea desigur, prin puterea Domnului Dumnezeu care este în mine, să-i poruncesc să se potolească de îndată, dar la ce-ar servi aceasta? Îți spun eu, la nimic; pentru că un asemenea semn nu ar spori deloc credința ta în Domnul Dumnezeu. Căci dacă, pentru a-ți fi pe plac, eu l-aş face să tacă pentru câteva clipe, tu ți-ai spune în sinea ta: «Ah, acest vânt s-a calmat de la sine pentru câteva momente!» şi ai fi convins că eu doar am vrut să te fac să crezi că a fost efectul voinței mele; iar dacă l-aş potoli cu totul, chiar mâine o mie de persoane ar muri de o dizenterie năprasnică, ceea ce nu ți-ar conveni deloc. Căci ştiu că nici ție nu-ți plac epidemiile. Aşa încât, după cum spuneam, să lăsăm acest vânt să sufle, iar micile pagube pe care el le va produce pe ici-pe colo vor fi lesne de reparat.

11. Sau crezi că îi face rău unui bogat prea egoist să fie din când în când scuturat puțin şi cuprins de milă la vederea marii mizerii a aproapelui său? Sunt sigur că aceasta îi este foarte folositor sufletului celui bogat Cât despre cel sărac, el îi va fi cu atât mai recunoscător lui Dumnezeu atunci când bogatul, văzând disperarea lui crescândă, îi va da un ajutor cu mult mai mare decât ar fi făcut-o în mod obişnuit. Căci cei bogați nu prea se gândesc de obicei la mizeria vecinului lor sărman, care durează de multă vreme, şi îl lasă să îndure tot felul de neajunsuri fără măcar să observe; dar atunci când Dumnezeu permite să se producă o asemenea

nenorocire pământească, cei bogaţi îşi pierd duritatea lor obişnuită şi le fac celor săraci daruri destul de consistente, astfel încât ei sunt ajutaţi pentru multă vreme.

12. Spune-mi, oare dragostea şi înţelepciunea lui Dumnezeu nu sunt ele mai vizibile aici, printre oameni, decât în vreo regiune în care nu bate niciodată vântul? - căci există şi astfel de ţinuturi, care sunt însă deşertice şi nelocuibile."

Capitolul 140

Despre scopul Creaţiei

1. Căpitanul: „O, graţios şi minunat prieten, ar fi un efort zadarnic sa încerc să mă măsor cu înţelepciunea ta! Tu ai întotdeauna absolută dreptate, din moment ce omniscienţa şi înţelepciunea ta dumnezeiască îţi arată cu o perfectă claritate adevărul incontestabil. Dar de unde să avem noi acest adevăr, noi care deţinem o cunoaştere atât de limitată?

2. Totuşi, chiar şi omul cel mai slab şi mai limitat ştie şi simte unde îl doare, şi foarte adesea el suspină şi geme în zadar - însă iubirea şi înţelepciunea supremă a lui Dumnezeu nu-i pot imputa aceasta ca pe o greşeală. Astfel mă plângeam şi eu de acest vânt, pentru că foarte adesea am văzut cu ochii mei devastările pe care le poate produce; dar atunci nu cunoşteam motivul violenţei sale.

3. Acum însă, când mi-ai explicat în mod clar acest motiv, recunosc efectele sale binefăcătoare şi îţi dau întreaga mea asigurare că nu o să mă mai plâng niciodată, cel puţin pe uscat! - căci pe mare, cât timp voi trăi în acest trup, prefer ca Domnul să mă scutească de asemenea vânturi; este cu adevărat foarte înfricoşător să te găseşti pe un vas şubred în mijlocul luptei celei furioase dintre mare şi vânt. Am trăit deja asta de mai multe ori, şi din această cauză sunt atât de înverşunat împotriva vânturilor violente; fiind încă un păgân încăpăţânat, adesea am fost iritat de o asemenea atitudine din partea zeilor. Dar din moment ce un asemenea vânt violent trebuie cu siguranţă să aibă şi pe mare aceeaşi utilitate binefăcătoare pentru pământ şi creaturile sale ca şi pe uscat, mă voi declara mulţumit chiar şi pe mare şi nu voi mai spune nimic împotriva lui. Este bine aşa, prietene graţios?"

4. Rafael a spus: „Cu siguranţă, căci omul, a cărui viaţă şi fiinţă depind de Dumnezeu în toate privinţele, odată ce L-a recunoscut pe Dumnezeu, trebuie să accepte şi să slăvească înţeleptele Sale dispoziţii şi nu să murmure împotriva lor. Căci Domnul ştie întotdeauna, cu certitudine, mai bine decât oricine, de ce face să se petreacă pe o planetă când una, când alta.

5. Iar omul trebuie să se arate răbdător şi împăcat cu Voinţa lui Dumnezeu şi să-şi spună: aceasta se petrece după Voinţa lui Dumnezeu pentru binele oamenilor! Căci tot ceea ce se petrece pe Pământ, pe Lună, pe Soare şi pe toţi aştrii se petrece doar pentru binele omului, şi numai în om se află fundamentul şi scopul întregii Creaţii din spaţiul cel infinit.

6. Atunci când un om va gândi şi va simţi astfel, el va fi plin de pace în toate situaţiile vieţii sale pământeşti, în stările sale de libertate, în timpul transformării sale şi în momentele sale de încercare; Dumnezeu îl va salva din orice necaz şi îl va ajuta să găsească drumul adevăratei Vieţi, al Luminii şi al întregului Adevăr.

7. Dar cel care, nerăbdător faţă de ceea ce nu poate schimba, murmură şi adeseori chiar blasfemiază în gând sau cu voce tare atunci când împrejurări potrivnice i se ivesc în această lume, acela nu câştigă iubirea lui Dumnezeu, ci se îndepărtează din ce în ce mai mult de ea, şi niciun om nu va găsi astfel pacea şi fericirea în acesta lume şi cu atât mai puţin în lumea de dincolo. Căci nimic nu se petrece decât din iubirea lui Dumnezeu şi, aşa cum am spus, pentru adevăratul bine al omului. Atunci când omul acceptă aceasta cu o inimă recunoscătoare, el se apropie din ce în ce mai mult de iubirea şi de Ordinea Divină şi în curând pătrunde el însuşi în ele în întregime, devenind astfel înţelept şi puternic; dar în caz contrar el devine din ce în ce mai ignorant, mai slab şi mai neputincios.

8. Ştiu bine că pe acest pământ omul se confruntă cu tot felul de situaţii pe care el le poate considera neplăcute. Astfel, adeseori există călduri teribile sau friguri foarte mari; noaptea poate fi lungă, iar ziua cenuşie; focul arde şi distruge; apa, atunci când se revarsă peste maluri, devastează ţinuturi întregi şi ucide animale şi oameni - pe scurt, toate cele pe care le vezi în natura acestui pământ pot să te omoare dacă le foloseşti într-un mod nesocotit şi te expui pericolului.

9. Totuşi, Dumnezeu nu poate schimba cu nimic frumoasa Ordine a Creaţiei Sale! Ar trebui oare ca focul să fie mai puţin arzător şi mai puţin distructiv? La ce ar mai fi el bun atunci? Apa ar trebui ea oare să înceteze să mai fie lichidă, pentru ca animalele şi oamenii să nu îşi mai găsească moartea atunci când cad în ea? Munţii ar trebui să nu mai fie abrupţi, astfel ca nimeni să nu poată să mai cadă de pe crestele lor şi să moară astfel? Trebuie oare să nu mai existe animale sălbatice, şerpi şi plante veninoase, pentru că toate acestea sunt periculoase pentru viaţa omului?

10. Ah, dacă omul ar vrea să alunge de pe suprafaţa Pământului tot cea ce este periculos pentru viaţa sa, până la urmă nu ar mai rămâne niciun atom din tot Pământul, şi nici din omul însuşi! Trebuie aşadar ca orice lucru şi orice fiinţă să existe aşa cum este, şi toate îi pot fi benefice omului, cu condiţia ca el să le folosească într-un mod înţelept; dar dacă nu face aceasta şi nu acţionează în acord cu Ordinea Divină, totul îi va fi în final nefast.

11. Aşa încât, cel care se supără pentru acele manifestări ale elementelor naturii care produc pagube, înverşunându-se astfel împotriva înţelepciunii şi puterii divine, se supără în mod evident pe Dumnezeu şi îi disprețuieşte iubirea şi înţelepciunea; iar aceasta nu înseamnă să trăieşti în bună înţelegere cu Dumnezeu, ci să te arăţi cu adevărat duşmanul Său. Şi ce binefacere va avea de aici omul? Eu cred că o asemenea ostilitate oarbă faţă de Dumnezeu îl face pe om să-L piardă mai întâi pe Dumnezeu, şi apoi, devenind necredincios, el nu se va mai putea aştepta la nicio fericire în viaţă, până când nu va reveni la Dumnezeu şi nu va recunoaşte şi slăvi în tot ce există Iubirea, înţelepciunea şi Ordinea Sa, pe care cu timpul le va înţelege foarte clar.

12. Dacă furtunile de pe mare te supără, rămâi pe uscat atunci când se dezlănţuie furtunile şi nu urca pe un vas decât atunci când ele vor fi trecut; căci orice om care trăieşte în apropierea mării şi are mereu de-a face cu ea ştie bine când sunt furtuni şi în ce perioade sunt ele mai violente. Iată, prietene, acestea sunt nişte reguli înţelepte; cel care le recunoaşte şi le respectă va fi fericit încă de pe acest pământ şi va rămâne liniştit pe parcursul întregii sale vieţi pământeşti."

Capitolul 141

O vijelie

1. Căpitanul, ucenicii lui Ioan şi hangiul din apropierea Betleemului i-au mulţumit lui Rafael pentru această lecţie înţeleaptă, căci furtuna care continua să sufle cu furie nu le mai inspira acum nicio teamă. Dar la puţin timp după aceea, un fulger mare s-a abătut pe pământ din norii cei groşi aduşi de vânt, lovind un cedru vechi, nu departe de casă. Acest prim fulger a fost urmat de multe altele, care au ţâşnit din toate părţile, însoţite de tunete asurzitoare, care făceau să tremure pământul.

2. Căpitanul nostru, care agrea fulgerele şi tunetele chiar mai puţin decât vântul cel violent, a fost din nou foarte înspăimântat. Hangiul, Lazăr, surorile sale şi Maria din Magdala s-au înfricoşat şi ei şi M-au implorat să poruncesc acestei vijelii teribile să înceteze.

3. Atunci, trezindu-Mă din somnul Meu uşor, Eu am spus: „Copilaşilor, nu vă temeţi de nimic, căci acolo unde sunt Eu, furtuna nu poate decât să servească, şi nu să dăuneze! Peste

o oră furtuna şi vijelia vor înceta. Ziua de mâine va fi prin aceasta mai frumoasă şi mai clară, iar aerul proaspăt şi curat ne va întrema membrele şi măruntaiele."

4. Întrucât aceste cuvinte au liniştit spiritele temătoare, Eu Mi-am reluat somnul cel uşor.

5. Cum Eu ațipisem astfel, toți cei care erau încă așezați la masă M-au privit, iar căpitanul a spus: „Ah, se poate foarte bine spune despre Domnul: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae! (‚Dacă lumea întreagă s-ar nărui, cel neînfricat va susține ruinele', sau mai exact: ‚va rămâne fără frică sub ruine.') Atunci când eşti Cel care a creat şi care face să trăiască toate creaturile, poți desigur să nu Te temi absolut deloc de asemenea fenomene; dar noi, care nu suntem decât nişte sărmane ființe omeneşti, nu ne putem elibera de teamă în fața unei astfel de vijelii, chiar şi fiind ferm convinşi că nu ni se poate petrece nimic în prezența Domnului... Dacă stăm bine să ne gândim, este straniu că o asemenea vijelie a putut să izbucnească chiar în această noapte, după un apus de soare fără nori! Mi-e milă de cei care sunt pe drum în acest moment, mai ales de cei care navighează în largul mării! O, trebuie să fie absolut îngrozitor!"

6. Cum căpitanul tocmai îşi exprimase acest gând, Agricola, şi el trezit de tunete, l-a aprobat spunând: „Vasele mele din Sidon şi Tir vor fi fiind cu siguranță foarte rău afectate de această furtună, care cred că e la fel de violentă peste tot! Oricum, Domnul nostru Iisus doarme fără a se preocupa de ea, iar noi, oamenii, suntem neputincioşi în fața unui asemenea monstru. Fie cum o fi! Într-o oră, precum a spus Domnul Iisus, furtuna se va linişti; şi va fi altfel, cu siguranță. Până atunci, ea poate să mai facă multe stricăciuni. Fie ca Domnul Iisus să voiască să se producă cât mai puține pagube posibil!"

7. Rafael a spus atunci: „Fiți liniștiți, căci niciun fir de păr nu li se va clinti celor, drepți! Cât despre cei nelegiuiți, este bine ca o asemenea furtună să le reamintească puțin că încă mai există un Dumnezeu care le porunceşte tuturor elementelor şi că acestea Îl ascultă ca nişte servitori credincioşi. Această furtună nu le va dăuna în nici un fel vaselor tale din Tir şi Sidon, întrucât Domnul veghează deja asupra lor. Puteți deci să fiți absolut liniștiți, căci nimănui nu i se va atinge niciun fir de păr!

8. Asupra Ierusalimului, această furtună se dezlănțuie, în prezent cu mare violență, iar fulgerele ei nu cruță vanitatea bogătaşilor de la Templu. E un vaiet prelung în Templu şi în jurul lui, precum şi în multe case. În multe locuri fulgerul provoacă incendii, cu care oamenii au foarte mult de furcă pentru a le stinge. Chiar la Templu, el a aprins în mai multe locuri grinzile de lemn foarte uscate, dar cum incendiul este înăbuşit încă de la izbucnire, pagubele nu sunt prea mari nici acolo. Totuşi, fariseii sunt foarte neliniştiți, iar poporul face presiuni asupra lor, ca ei să-L convingă pe Dumnezeu să vrea să potolească furtuna. Farisei, preoți, cărturari şi leviți bolborosesc acum rugăciuni care mai de care, dar fără nici cel mai mic efect, aşa încât poporul, din ce în ce mai agitat, începe să-i amenințe şi în ciuda furtunii, îşi bate foarte tare joc de neputința fariseilor, care au afirmat adeseori că ei le poruncesc, la fel ca şi Iosua şi Aaron, până şi Soarelui, Lunii, şi stelelor, iar acum nu sunt capabili să se impună nici măcar în fața acestei furtuni.

9. Şi, vedeți voi, această furtună are de asemenea efectul pozitiv că scutură şi slăbeşte mult superstiția ignorantă a multor locuitori din Ierusalim, care încă mai erau legați de Templu, ceea ce mai târziu îi va ajuta să îmbrățişeze adevărul.

10. Am adăugat această explicație la cele pe care vi le-am dat deja despre cauza naturală a acestei furtuni, pentru a vă arăta că în asemenea ocazii iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu nu lucrează doar pentru rodnicia solului şi pentru purificarea aerului, ci şi pentru rodnicia morală din inimile oamenilor şi pentru purificarea ambianței din sufletele lor, ceea ce valorează cu siguranță mai mult chiar decât fertilizarea solului şi purificarea aerului.

11. Aceia dintre voi care au curajul, să se ridice şi să mă urmeze afară, şi vor vedea multe lucruri şi fenomene pe care nu le-au mai văzut cu siguranță niciodată!"

12. Agricola şi căpitanul au spus: „Să mergem afară cu tine, cei dintre noi care au curaj. Dar fără tine, ar fi cu totul altceva. Să ieşim deci cu mult curaj, împreună cu tine, sub această veritabilă ploaie de fulgere!”

13. La aceste cuvinte, toți romanii, printre care şi căpitanul împreună cu însoțitorii lui, la fel ca şi hangiul, din Betleem, ucenicii lui Ioan şi Lazăr, s-au ridicat.

Capitolul 142

Despre originea şi efectele furtunii

1. Dar când au ieşit afară, ei au închis un moment ochii şi şi-au astupat urechile, căci, țâşnind fără întrerupere din norii cei negri, fulgerele loveau pământul cu tunete şi trosnete asurzitoare.

2. Rafael i-a certat: „Nu vă astupați ochii şi urechile, pentru că astfel n-o să vedeți nimic din această furtună grandioasă şi n-o să auziți urletele de la Ierusalim, care ajung uneori până la noi, pe această colină!”

3. Prinzând în sfârşit curaj, ei şi-au deschis ochii şi şi-au destupat urechile şi s-au minunat foarte tare de violența vântului; dar curând Rafael i-a poruncit acestuia să ocolească acea colină, şi imediat după aceea s-a instalat o linişte deplină. De asemenea, niciun fulger nu a mai căzut pe colină, ci numai la o depărtare de câteva pogoane; şi acolo, până foarte departe de jur împrejur, era un adevărat potop de foc ce se revărsa din nori, într-un zgomot asurzitor care făcea pământul să tremure.

4. Agricola a întrebat atunci: „Spune-ne, cum se face deci că această veritabilă mare de foc care cade pe pământ nu aprinde tot ceea ce se vede: case, copaci sau chiar păduri întregi? Într-o zi, în Spania, eu am asistat la o furtună asemănătoare, fără ploaie şi cu mult vânt, dar ea a cauzat foarte mari stricăciuni şi chiar devastări teribile; iar aici nu se vede niciun incendiu. Cum explici aceasta?”

5. Rafael: „O să înțelegi fără greutate de îndată ce furtuna se va calma, ceea ce nu va întârzia să se producă. Pentru moment, lumina neîncetată şi foarte violentă a fulgerelor nu vă permite să percepeți slaba lumină a incendiilor; dar pe măsură ce fulgerele se vor rări, veți începe să remarcați mai multe focuri mari, mai ales în zona Ierusalimului. Totuşi, să nu le acordați prea mare importanță şi să nu vă neliniştiți atunci când le veți zări; căci chiar dacă i s-a permis fulgerului să dea foc vreunei case sau vreunei colibe, ori chiar unui sat întreg sau pădurii uscate a vreunui zgârcit, care a preferat să-şi lase lemnul să putrezească mai degrabă decât să-i permită unui sărac să ia din el fie doar şi câteva surcele pentru propria sa folosință, oamenii buni nu au suferit cu adevărat nicio pagubă! Iată care este situația cu colibele, casele şi satele. Pe scurt, tot ceea ce vedeți voi acum şi veți mai vedea se petrece nu spre paguba oamenilor, ci pentru binele lor, fapt pe care îl veți înțelege încă şi mai clar în continuare.

6. Dar iată că a venit momentul când această furtună trebuie să înceteze: Prin Voința lui Dumnezeu care este în mine, vreau deci ca ea să se liniştească - vedeți, fulgerele au încetat, iar vântul s-a potolit! Acum priviți în jurul vostru, căci vă vor atrage atenția multe aspecte.”

7. Cei prezenți au început să privească în toate direcțiile şi au numărat în total cam douăzeci de incendii, printre care un incendiu de pădure care părea a fi cu totul devastator. Făcea ravagii dincolo de Emmaus, pe o colină mare, împădurită, ce aparținea unui avar din Ierusalim care în viața lui nu dăruise nicio surcică vreunui sărac. Ştiind bine aceasta, toți L-au lăudat pe Domnul Dumnezeu pentru că l-a pedepsit în sfârşit pe acest mare zgârcit. Totuşi, se vedea un foc mare şi la sud-est de Ierusalim, iar Lazăr l-a întrebat pe Rafael cui putuse acest incendiu să-i facă atâta pagubă.

8. Rafael a spus: „Acolo este un sat care în cea mai mare parte aparține aceluiași avar care posedă și pădurea în flăcări. Iar el a dat în arendă totul la un preț foarte mare unor dijmași săraci, care, pentru a-l mulțumi pe stăpânul moșiilor, sunt la rândul lor constrânși să-și înșele vecinii și le permit fiicelor lor să se destrăbălеze pentru bani și pentru alte daruri. Astfel, în mai puțin de douăzeci de ani, satul a devenit o adevărată Sodomă, din cauza acestui bogătaș zgârcit. Niciunul dintre voi, fără îndoială, nu va găsi nedrept ca un asemenea sat să-și primească în sfârșit pedeapsa."

9. Lazăr a spus: „Ceea ce face Domnul Dumnezeu este bine făcut. Îl cunosc preabine pe acest avar și i-am dorit eu însumi cu ardoare o pedeapsă potrivită pentru nedreptățile strigătoare la cer, pe care le comitea cel mai adesea împotriva celor săraci. Iar acum, s-a terminat cu marea răbdare a lui Dumnezeu față de purtarea sa nelegiuită; Domnul să fie lăudat! Totuși, trebuie să fi rămas câțiva în acest sat care nu și-au plecat genunchii și nu și-au îndoit spinarea - iar Dumnezeu îi va fi cruțat, fără îndoială!"

10. Rafael: „De aceasta poți fi sigur; și, după acest incendiu, situația lor va deveni curând mai bună ca oricând!"

11. Mai departe, spre sud, se zărea o altă roșeață, și hangiul de la Betleem l-a întrebat pe Rafael: „O, prietene omniscient, ce-o fi distrus focul acolo? N-o fi oare Betleemul?"

12. Rafael: „Nici vorbă; este un sat de greci și de saduchei care fac un comerț necinstit cu porci și care în plus îi deturnează, prin elocvența lor, pe oameni de la Dumnezeu! Cum ei începuseră să facă deja cam prea multe pentru a împiedica învățătura Domnului nostru să se răspândească și pentru a o compromite în ochii oamenilor de lume, Domnul nostru Iisus i-a pus la punct cu această ocazie. Le vor trebui ani de zile să se refacă după această nenorocire, și nu vor mai avea timp să se gândească la modul cum ar putea împiedica răspândirea învățăturii Domnului nostru. Iată cum se prezintă situația, prietene, și cred că și în acest caz acești cămătari nelegiuiți au avut parte de ceea ce li se cuvenea!"

13. Hangiul: „O, desigur, și încă o dată, lăudat fie Domnul pentru că le-a trimis acestor infami, pe care eu îi cunosc bine, o asemenea răsplată! - căci o meritau de multă vreme. Cât despre celelalte mici incendii pe care le vedem de aici, presupun că și ele s-au produs cu permisiunea Domnului Dumnezeu!"

14. Rafael: „Bineînțeles, să nu aveți nicio grijă în această privință. Dar priviți acum crengile copacilor și iarba de pe pământ."

15. Toți și-au îndreptat atunci privirea asupra crengilor și a ierbii; ele străluceau la fel ca lemnul putred într-o pădure, și chiar și părul celor prezenți scânteia puternic, înfricoșați, ei au întrebat ce se petrece.

16. Rafael le-a răspuns: „Să intrăm în casă, și acolo o să vă explic cauza acestui fenomen."

17. Și au intrat cu toții în casă.

18. De îndată ce toți cei care fuseseră afară și-au reluat locurile în sală, căpitanul l-a întrebat pe Rafael ce însemnau toate acestea și de ce copacii, iarba și chiar părul oamenilor deveniseră luminoase.

19. Reluându-și și el locul, Rafael a răspuns: „Dragi prieteni, desigur, am putea să lăsăm pe mâine această explicație, dar întrucât sunteți atât de dornici de cunoaștere, pot să v-o ofer foarte bine și acum. Totuși, vă spun, acest fapt nu are deloc importanța pe care v-o imaginați voi după aparențe, și mântuirea sufletului vostru nu depinde de cunoașterea perfectă a lui sau a altora asemănătoare; dar pentru că necunoașterea unor astfel de fenomene atrage după sine tot felul de superstiții, sunt întrucâtva obligat să vă spun ce înseamnă ele cu adevărat.

20. Totuși, pentru ca să-l puteți înțelege, chiar și numai din punctul de vedere natural, trebuie să vă explic în primul rând ce este fulgerul, și astfel - în special romanii - să înceteze să mai creadă, abătându-se de la învățătura Domnului nostru Iisus, în legenda unui Vulcan

care fabrică fulgere şi a unui Jupiter care le lansează. Aşa încât, fiţi foarte atenţi la ceea ce am să vă explic acum."

Capitolul 143

Despre natura electricităţii

1. Atunci Rafael s-a ridicat şi s-a dus până la uşă, unde mai multe pisici ale casei pândeau un şoarece. El a luat una dintre ele şi a adus-o în sală.

2. Punând pisica pe masa, el i-a spus căpitanului (Rafael): „Priveşte această pisică foarte obişnuită, a cărei blană este foarte lucioasă, de altfel ca la toate pisicile. Ia-o şi mângâi-o de la coadă spre cap, şi chiar şi la lumina lămpilor, care este foarte slabă, vom observa un fenomen care pe voi vă va uimi foarte tare."

3. Căpitanul a făcut ceea ce i s-a spus şi, favorizate de atmosfera încă foarte încărcată de electricitate, numeroase scântei strălucitoare ca fulgerul au ţâşnit trosnind de pe spatele pisicii.

4. Un ucenic al lui Ioan, care încă mai păstra în sinea lui un adevărat talmeş-balmeş de superstiţii, a exclamat: „Ah, da, se vede! Aveau dreptate cei din vechime când afirmau că pisicile bătrâne îl au pe diavol în trupul lor!"

5. Rafael i-a răspuns: „O nu, prietene, nu aceasta este ceea ce se vede aici; dar cuvintele tale arată că nici chiar un ucenic al lui Ioan ca tine nu a scăpat cu totul de superstiţii. Aş putea să te fac să vezi acelaşi fenomen chiar şi pe alte animale, şi chiar pe propriul tău cap. Nu o să pretinzi totuşi că îl ai şi tu pe diavol în trup?!"

6. Ucenicul a spus: „Cred şi sper să nu! Dar, în acest caz, de unde provin aceste scântei care ţâşnesc de pe spatele pisicii?"

7. Rafael a spus: „Ţi-aş fi dat deja până acum jumătate din explicaţie dacă nu m-ai fi întrerupt cu afirmaţiile tale neroade. Dar nu mi-am început încă explicaţia; aveţi deci răbdare, căci nu se doboară un copac dintr-o singură lovitură de secure - în afară de situaţia în care ar fi la fel de slab ca un pai.

8. Vedeţi voi, aceste scântei nu ies, de fapt, din trupul pisicii, ci apar doar la suprafaţa blănii ei, de care focul spiritelor naturii, mai precis al spiritelor aerului, se alipeşte foarte uşor, ca să vă spun aceasta prin intermediul unui limbaj pe care să îl puteţi înţelege. Un astfel de foc tainic al aerului, care este de obicei adormit dar care în anumite circumstanţe poate fi trezit cu uşurinţă şi poate fi făcut să se manifeste într-un mod activ, noi îl putem numi foc electric, care, pentru unii înţelepţi din rândul vechilor egipteni, fenicieni şi greci, este bine-cunoscut sub numele de «electron».[15]

9. Acest foc tainic este un veritabil element vital al aerului, prin intermediul căruia acesta îi conferă de fapt viaţă şi formă însuşi Pământului şi la tot ceea ce se află pe el şi chiar în el, îi conservă viaţa sa naturală şi totodată îi furnizează necesarul de hrană. Este necesar să ştiţi că atunci când aerul, apa, mineralele, plantele, animalele şi oamenii se află într-o anumită stare de repaus, acest foc nu se manifestă şi rămâne şi el la rândul său într-un anumit fel de repaus, şi am putea numi pe drept cuvânt acest gen de acalmie electrică «moartea materiei».

10. Acest foc tainic umple într-un mod nebănuit întregul spaţiu nesfârşit al Creaţiei dumnezeieşti şi, în starea sa indescriptibilă de calm deplin, constituie ceea ce se numeşte eterul, în care plutesc, asemenea peştilor în apă, nenumăratele corpuri cereşti imense. Dar este

[15] Termenul „elektron" desemna, în limba greacă, chihlimbarul (şi uneori aurul), în primul rând din cauza strălucim sale. Tainicele sale proprietăţi electrostatice erau cunoscute încă din Antichitate, şi toate acestea se află la originea termenului modern „electricitate". În cadrul acestui text vom păstra acest termen „ electron" acolo unde autorul îl foloseşte - într-o epocă în care nu se diferenţiau încă diferitele forme de energie: electrică, termică etc. - n.t.

necesar să ştiţi că, dacă aceste corpuri cereşti ar rămâne nemişcate într-un anumit punct al spaţiului nesfârşit al Creaţiei dumnezeieşti, sau altfel spus al eterului, fără a se deplasa nici înainte şi nici înapoi, fiind deci într-o deplină neclintire, toate acestea ar pieri, deoarece s-ar dezintegra rapid, asemenea unui cadavru, care, putrezind, se dizolvă în întregime în eterul cel neclintit. Tocmai de aceea, Tatăl Ceresc, Creatorul, în înţelepciunea şi atotputernicia Sa, a avut în vedere ca toate corpurile cereşti să aibă fără încetare cele mai variate mişcări în spaţiu, agitând mereu acest spaţiu într-o anumită proporţie şi impulsionându-l în felul acesta la o enigmatică stare de trezire activă.

11. Ar trebui mult prea mult timp să vă explic în mod clar cauzele tuturor acestor fenomene, şi de altfel o să le puteţi auzi în detaliu din gura Domnului nostru Însuşi sau din cea a ucenicilor Săi, care şi ei sunt iniţiaţi în marile mistere ale Creaţiei. Aşa încât, să ne mulţumim să observăm mai îndeaproape ce se petrece pe pământul nostru.

12. Vedeţi voi, aerul atmosferic pe care îl respirăm şi care ne permite să trăim din punct de vedere trupesc se întinde doar până la câteva leghe deasupra suprafeţei solide a Pământului - după modul vostru de gândire! Ceea ce se găseşte apoi deasupra acestui aer este eterul, care este într-un anumit fel mort şi nu opune prin urmare niciun fel de rezistenţă.

13. Iar Pământul - ca să ne exprimăm conform adevărului, şi nu în modul incorect şi orb al vechilor astrologi, astronomi şi făcători de calendare - se mişcă în jurul Soarelui, în - nota bene! - 365 de zile şi un pic, şi, de asemenea, în 24 de ore şi încă puţin în jurul propriei sale axe Centrale, ceea ce ucenicii vor putea de asemenea să vă explice mai în detaliu; căci pentru moment este de ajuns doar să vă atrag atenţia asupra rapidităţii mişcării Pământului în marea sa cursă în jurul Soarelui. Dacă înţelegerea voastră nu poate încă să conceapă aceasta, puteţi să aveţi încredere în mine pentru moment şi să credeţi că Pământul parcurge în medie, într-o oră, aproape 5.760 de leghe pe vasta sa orbită şi că în plus, la Ecuator, care este pentru voi linia unde Soarele este cel mai arzător, el parcurge într-o oră circa 474 de leghe în jurul axei sale.[16]

14. De aici ar trebui deja ca voi să fi înţeles că o asemenea rapiditate de mişcare este suficientă pentru a cauza o mare agitaţie a spiritelor din eterul care înconjoară Pământul, antrenând astfel o mare activitate din partea lor. Acesta este modul în care ele hrănesc fără încetare aerul care înconjoară Pământul şi, prin el, solul însuşi şi tot ceea ce se află pe el.

15. La cele două tipuri de mişcare pe care le-am menţionat adineauri se adaugă şi mişcarea, care este chiar mai rapidă, a razelor luminoase ale soarelui, care deranjează în cel mai înalt grad spiritele eterului şi le împinge în număr mare spre Pământ. Aşa se face că, mai ales în anumite zile de primăvară, de vară şi de toamnă, aerul este saturat de ele şi, prin el, şi Pământul şi locuitorii săi. În acele zile vremea este apăsătoare, iar oamenii, animalele şi plantele sunt moleşite şi trag la lene şi la odihnă, evitând orice activitate.

16. Cauza acestui sentiment este exact prezenţa în aer şi în pământ a unui mare număr de spirite eterice, pentru că, aşa cum am spus, aceste spirite au o tendinţă constantă şi înnăscută către o odihnă ca de moarte, deşi ele nu sunt câtuşi de puţin moarte.

17. Şi, ca urmare a unei asemenea îngrămădiri forţate, aceste spirite eterice încep să simtă o presiune din ce în ce mai insuportabilă, şi pentru a scăpa de ea şi a-şi regăsi dulcea lor linişte, ele încep să se mişte. Mişcarea lor se manifestă mai întâi prin vânturi din ce în ce mai puternice, pe măsură ce Pământul, întrucâtva suprasaturat de spiritele eterice naturale încă imature care se găsesc în el, le împinge către suprafaţa sa şi către straturile inferioare de aer.

18. Această întrepătrundere în atmosfera terestră a spiritelor eterice de sus cu cele de jos dă naştere atunci la ceţuri şi la nori din ce în ce mai denşi, a căror greutate crescândă deranjează şi mai mult spiritele eterice. Acestea caută atunci o ieşire prin locul unde întâlnesc cea mai slabă rezistenţă, şi fuga acestor spirite eterice, din ce în ce mai comprimate, care se

[16] O leghe are ceva mai mult de 3,5 km, - n. t.

amestecă cumva fără voia lor cu spiritele deja foarte comprimate ale atmosferei terestre, provoacă vijelii dintre cele mai puternice, a căror violență distruge arbori şi case şi ridică pe mare valuri înalte cât munții.

19. Iar dacă, în ciuda acestei fugi, spiritele eterice despre care am vorbit se îngrămădesc tot mai mult în vreo regiune a Pământului (de exemplu, în spatele unui munte) - fapt pe care îl puteți observa cu uşurință după culoarea întunecată a norilor şi densitatea lor - această presiune devenindu-le insuportabilă, ele ies brusc din lenea lor, pentru a intra într-o stare de furie, şi tocmai această furie foarte mare este cea care declanşează focul devastator al fulgerului, care țâşneşte cu un zgomot asurzitor din norul care le oprima, aproape cu viteza gândului, şi distruge în mod necruțător tot ceea ce întâlneşte în cale. Totuşi, acest fenomen este pentru spiritele terestre şi aeriene ca o violentă împingere, care le presează unele de celelalte şi le constrânge să se agate unele de altele, şi această densitate, această greutate materială crescândă le face să cadă pe pământ sub forma fie a unei ploi torențiale, fie - în cazul mai rău - a grindinei.

20. Dar atunci când - aşa cum s-a petrecut aici - spiritele eterice pure sunt prea mult agresate de spiritele eterice impure ale pământului, pe o mare întindere, agitația lor creşte până la un punct culminant, în acest caz, ele distrug prin foc spiritele eterice pământeşti şi pe cele ale aerului şi, în aceste rare ocazii, nu apare nici ploaie, nici grindină."

Capitolul 144

Despre originea fenomenelor meteorologice

1. (Rafael): „Ca să vorbim mai clar, aşa-zisul electron (electricitatea) nu reprezintă deci nimic altceva decât, în primul rând, perturbarea calmului spiritelor eterice prin presiune şi frecare, şi în al doilea rând creşterea activității acestor spirite, care, fiind, pe de o parte, pur spirituale, şi pe de altă parte substanță naturală a luminii şi a vieții, sunt prezente chiar în corpul terestru, deci în tot ceea ce acesta poartă şi produce, dar nu încep să se manifeste foarte clar decât atunci când sunt perturbate în modul mai sus amintit.

2. Dacă luați două bucăți de lemn şi le frecați rapid una de cealaltă, spiritele mai sus amintite, prezente pe de o parte în lemnul însuşi, şi pe de altă parte în aerul care îl înconjoară, vor fi în mod evident deranjate; smulse brusc din liniştea lor, ele vor intra în activitate, întotdeauna în acelaşi mod, şi veți vedea foarte rapid efectele prezenței lor atunci când lemnul va începe să se înroşească şi, după aceea, să ia foc.

3. Odată ce o parte destul de importantă a acestor spirite eterice devine activ, aceasta le agită şi le împinge la activitate şi pe cele care erau încă în repaus, şi astfel întreaga bucată de lemn va sfârşi prin a fi distrusă; dacă adăugați atunci lemn nefrecat, spiritele acestuia vor intra şi ele în activitate şi îl vor distruge, şi, cu cât acest lemn este mai bogat în spirite de acest gen - aşa cum e cazul lemnului dur -, cu atât mai repede el va fi distrus.

4. V-am dat aici un exemplu uşor de înțeles despre ceea ce este electronul (electricitatea). Dar să continuăm!

5. Să luăm două pietre tari şi să le frecăm cu putere una de cealaltă. Veți vedea de îndată un mare număr de scântei care sar cu cea mai mare viteză din acestea. Şi aici, ce sunt oare aceste scântei, dacă nu spiritele eterice prezente în şi în jurul pietrelor deranjate şi forțate la activitate de intervenția noastră?! Şi, frecând rapid unul de altul metale foarte dure, veți putea vedea şi simți acelaşi fenomen.

6. Atunci când două vânturi se ciocnesc cu putere unul de altul, fenomen care se petrece adesea în regiunile munților înalți şi foarte abrupți, pentru că acolo adeseori vântul este respins de către pereții stâncoşi şi se întoarce suflând violent împotriva lui însuşi, veți remarca curând după aceea tot felul de fenomene de combustie. Când această violență este mai mică,

echilibrul se restabileşte mai uşor, şi se poate vedea din când în când câte un fulger țâşnind din vânt, atunci când se produce o ciocnire mai puternică şi, pe ici, pe colo, vârtejuri care pot dezrădăcina cu uşurință un copac mare sau chiar mai mulți. Dar atunci când vântul ce suflă împotriva lui însuşi atinge o foarte mare violență într-un anumit punct dintr-o astfel de regiune, toate spiritele eterice prezente se aprind, şi aceste vârtejuri de vânt devin adevărate coloane de foc devastator, a căror forță este capabilă să zdruncine din rădăcini şi să doboare cei mai falnici copaci, cetăți şi chiar stânci.

7. Ce sunt deci aceste coloane devastatoare de foc? Şi aici este vorba despre acelaşi electron (electricitate), expresia activă a spiritelor eterice deranjate din odihna lor. Intrând astfel într-o foarte mare activitate, aceste spirite atrag imediat şi alte spirite asemănătoare lor, care, ca să spunem aşa, vin în ajutorul lor de la mare distanță şi din toate direcțiile, inclusiv de sus, şi care provoacă adeseori stricăciuni atât de mari unui ținut încât li se pot vedea urmele mulți ani şi chiar secole după aceea.

8. Atunci când această luptă a vânturilor are loc pe mare, mai ales în apropierea unei coaste, vârtejul de aer antrenează în mişcarea sa în mod natural şi apa cea atât de mobilă, dând naştere acelor coloane de apă, de care orice corăbier ştie că trebuie să se ferească; căci dacă o corabie întâlneşte o asemenea coloană, ea nu mai poate fi salvată. De asemenea, în ținuturile cele mai calde ale Pământului se întâlnesc adeseori pe mare şi vârtejuri de foc, de care marinarii trebuie să se păzească chiar şi mai mult.

9. Am văzut încă o dată cum se produc diverse fenomene deja cunoscute de voi, care este cauza lor şi ce sunt ele cu adevărat. Dar pentru a vă face să înțelegeți şi mai clar, vom continua să vorbim despre acest subiect, căci primul principiu al învățăturii Domnului, valabil în eternitate pentru toți oamenii de pe acest Pământ, pentru toate spiritele şi pentru toate Cerurile, este următorul: Numai adevărul cel mai pur în orice privință vă va da libertatea şi viața. Şi, întrucât astfel de fenomene se manifestă pe acest pământ în mod necesar sub formele cele mai diverse şi cu tot felul de efecte şi de consecințe, ceea ce îi împinge pe oamenii cei orbi să facă tot felul de false presupuneri asupra originii lor şi să devină astfel superstițioşi, este desigur bine ca omul, în plus față de cunoaşterea şi acceptarea Voinței lui Dumnezeu, să cunoască şi să judece conform adevărului, şi nu după fantasmagoriile oamenilor ignoranți, aceste fenomene pe care le întâlneşte cel mai adesea pe pământ.”

Capitolul 145

Despre fenomenele electrice

1. (Rafael): „Am văzut mai înainte scântei țâşnind de pe spatele pisicii noastre, când am mângâiat-o de câteva ori de la coadă spre cap. Este oare şi aici vorba despre spiritele eterice deranjate, care erau întrucâtva lipite de blana de pe spatele pisicii? Vă spun eu, da, chiar aşa este! Blana pisicii este foarte lucioasă şi netedă, dar, ca orice altă materie, este înconjurată de aer, deci şi de spiritele eterice aflate în repaus. Ele sunt mai numeroase spre cap, pentru că acolo, mai ales pe spate, blana este mult mai deasă decât spre coadă.

2. Dacă mângâiem animalul de la cap către coadă, dispersăm spiritele eterice, prezente în număr mai mare în jurul capului, înspre regiunea unde se află mai puține, în loc să fie deranjate, aceste spirite vor fi astfel repartizate mai uniform şi nu vor mai manifesta niciun fel de activitate, sau doar una imperceptibilă; invers, dacă mângâiem sau frecăm blana în direcția către cap, mărim numărul acestor spirite, ceea ce le supără puțin, şi ele îşi vor manifesta de îndată prezența prin activitatea lor.

3. Suprafețele netede, mai ales cele ale pietrelor prețioase foarte dure şi ale sticlei - pe care vechii fenicieni, filistenii şi egiptenii ştiau deja să o fabrice, folosind ca materie primă siliciul - sunt în mod special propice manifestării spiritelor eterice, cu condiția să fie frecate

cu mâinile foarte uscate. Focul produs în modul acesta nu este nici el nimic altceva decât acest electron pe care vi l-am descris mai devreme.

4. La fel, la baza arderii lemnului, a paielor, a uleiului, a răşinii, a bitumului, a sulfului şi a tuturor materiilor inflamabile nu se află altceva decât acţiunea electronului. Atunci când metalele şi diversele minerale se înroşesc, se topesc şi uneori chiar ard, aceasta este tot efectul activităţii crescânde a spiritelor eterice deranjate din odihna lor. Dacă sunt incitate mult timp la activitate, aşa cum se petrece de exemplu în cazul fulgerului, ele distrug orice materie şi o dizolvă în întregime în elementul ei eteric spiritual originar, însă combustia lemnului, a uleiului sau a răşinii nu le aduce niciodată la un asemenea înalt grad de activitate, pentru că ele intră atunci în luptă cu spiritele naturale grosiere înlănţuite în materie, ceea ce le împiedică să acţioneze.

5. Dar dacă, la un moment dat, în acest act de combustie, un aflux important de aer face să le vină în ajutor un număr din ce în ce mai mare de spirite eterice, atunci căldura focului de lemn sau de cărbune va fi mult amplificată şi va putea determina activarea spiritelor eterice încă imobile în materia metalelor şi a pietrelor, provocând încingerea, topirea şi chiar arderea lor, iar uneori chiar completa lor descompunere.

6. Apa însăşi conţine o mare cantitate de astfel de spirite eterice, despre care începeţi acum să aflaţi. Ca materie, ea este constituita din bule rotunde extrem de mici, în care sunt închise spiritele eterice propriu-zise. Cum aceste mici bule perfect rotunde şi netede nu prea se sinchisesc unele de altele, pentru că ele se pot foarte uşor evita, respingându-se unele pe altele, spiritele eterice ale apei se menţin de obicei liniştite. Dar este suficient să punem apa într-un vas pe foc, pentru ca ea să înceapă foarte curând să se agite; căci spiritele eterice ale apei, incitate de activitatea exterioară a spiritelor eterice asemănătoare lor, încep să se împingă din ce în ce mai violent, având ca rezultat dilatarea bulelor propriu-zise de apă. Atunci când bulele de apă, prea mult dilatate, plesnesc, multe din aceste spirite îşi părăsesc locuinţa, scăpând, şi, fie se reunesc cu spiritele eterice libere din atmosfera terestră, fie se înalţă repede prin straturile de aer, până la spiritele înrudite primordial cu ele, în înălţimi.

7. Aşa încât, fierberea şi evaporarea apei până la ultima picătură sunt şi ele, ca să vorbim în limbajul acestei lumi, fenomene electrice, ceea ce ar trebui fără îndoială să înţelegeţi din aspectele pe care vi le-am prezentat până aici, şi aceasta vă va fi cu atât mai limpede cu cât eu o să vă fac atenţi şi asupra altor câtorva fenomene, pe care le cunoaşteţi mai mult sau mai puţin.

8. Ştim acum că spiritele eterice, scoase din odihna lor, se grăbesc să-şi manifeste, prin acţiunea lor, propria lor forţă irezistibilă, şi că ele fac aceasta şi atunci când sunt deranjate, în apă, de activitatea crescândă a tovarăşilor lor exteriori, adică de foc. Într-o asemenea fierbere, ele preferă în mod natural, atunci când pot să o facă, să se îmblânzească şi să se întoarcă la odihnă. Dar dacă o să aşezaţi pe foc un vas ermetic închis, spiritele eterice adormite în apă vă vor arăta foarte repede, intrând în acţiune, de ce forţă dispun. Chiar şi dacă vasul ar fi dintr-un fier gros cât braţul, el va fi foarte repede spart în bucăţi, iar spiritele se vor elibera cu o bufnitură mare, după care vor reveni la calmul lor obişnuit - acesta este un exemplu care trebuie să vă demonstreze cu şi mai multă claritate prezenţa spiritelor eterice în apă.

9. Dar spiritele eterice pure nu sunt niciodată atât de agitate ca atunci când spiritele naturale impure, urcând adeseori în număr mare din măruntaiele pământului, încep să se reunească, cu spiritele aeriene sau se amestecă cu ele, aşa cum s-a petrecut adineauri. Urmează atunci de îndată o mare luptă, din care spiritele impure ies întotdeauna învinse, dar de asemenea purificate şi făcute nu numai inofensive, ci chiar foarte utile vieţii vegetale şi animale.

10. În asemenea ocazii, mari furtuni se dezlănţuie pe uscat, aşa cum am văzut; iar dacă această urcare în masă a spiritelor naturale impure se produce undeva pe mare, spiritele pure ale apei se agită şi ele foarte tare, şi de aici rezultă de obicei un val seismic, care constituie cel mai mare pericol pentru corăbieri, pentru că valurile se ridică efectiv cât nişte munţi, vătă-

mând foarte tare chiar şi corăbiile cele mai mari şi mai solide şi jucându-se cu ele precum se joacă furtuna cu un balot de paie. Desigur, spiritele impure ies şi de aici foarte purificate, dar este de preferat pentru oameni să nu se afle pe mare atunci când se petrec asemenea fenomene.

11. Marinarii experimentaţi sunt întotdeauna avertizaţi de aceste evenimente prin anumite semne premergătoare şi nu se expun pericolului; dacă sunt deja pe mare, ei se grăbesc să ajungă la cel mai apropiat mal, iar dacă nu pot face aceasta, vor fi la cheremul mării celei mari.

12. Când, după o asemenea furtună, marea va deveni din nou calmă, veţi vedea la suprafaţa apei catargele, velele, parâmele, vâslele şi multe alte obiecte de pe corabie răspândind aceste luminiţe, pe care le-am văzut adineauri pe iarbă, pe copaci şi chiar pe părul vostru. Cauza acestui fenomen este, în mod natural, şi aici, acest electron, pe care vi l-am explicat deja suficient; totuşi acest fenomen este datorat nu atât activităţii spiritelor eterice, cât mai ales spiritelor naturale ieşite din măruntaiele pământului, care sunt acum purificate - spirite care se pun astfel în mod vizibil în serviciul plantelor, al animalelor, al apei şi al aerului. Vechii naturalişti i-au dat acestei scânteieri numele de anti-electron.

13. Cred că v-am explicat acest fenomen pe înţelesul vostru, şi veţi putea şi voi să-l explicaţi altora, pentru ca superstiţia prostească şi dăunătoare din rândul oamenilor să scadă treptat, până la dispariţia sa totală; căci orice superstiţie este o otravă mortală pentru adevărul cel pur, singurul care dă viaţă sufletului."

Capitolul 146

O întrebare despre natura lui Rafael

1. (Rafael): „Aşa încât, căutaţi să-i instruiţi pe oameni despre toate adevărurile pe care le cunoaşteţi, şi veţi fertiliza astfel câmpul credinţei lor, unde sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu va prinde cu uşurinţă rădăcină, iar mlădiţa care va germina din această sămânţă va deveni cu adevărat un mare copac ai vieţii!

2. Omul care vrea să acceadă la viaţa Spiritului Divin din el trebuie să se umple de adevăr şi de lumină în toate privinţele; căci orice umbră din suflet îl poate face sa se rătăcească pe nişte cărări, de unde îi va fi după aceea dificil să se regăsească.

3. Când veţi predica Evanghelia oamenilor, eliberaţi-i mai întâi de toate funestele lor superstiţii; ei vor percepe curând marile binefaceri ale Cuvântului lui Dumnezeu şi vor deveni prietenii voştri.

4. Dar nimic nu va atrage mai mult prietenia şi binecuvântarea Domnului şi a tuturor îngerilor din Ceruri ca veritabila prietenie şi iubirea universală între oameni; iar acestea nu vor putea începe să domnească decât atunci când oamenii, luminaţi de Dumnezeu, vor fi pe deplin sinceri unii faţă de ceilalţi. Căci purul adevăr mulţumeşte inima şi o face blândă şi umilă şi, prin aceasta, amabilă faţă de toţi, îndatoritoare, afectuoasă şi plină de compasiune.

5. Ţineţi bine minte aceste cuvinte şi făptuiţi în consecinţă, şi veţi răspândi astfel mari binefaceri printre oameni, iar Graţia Divină va sălăşlui în voi - aţi înţeles bine toate acestea?"

6. Mulţumindu-i lui Rafael, ei au răspuns cu toţii afirmativ.

7. Foarte surprins de înţelepciunea lui, căpitanul l-a întrebat pe Rafael: „O tu, tânăr şi graţios prieten, cum ai ajuns la o asemenea înţelepciune? Învăţăturile pe care ni le-ai dat, puterea pe care o ai şi pe care ne-ai arătat-o deja de mai multe ori într-un mod miraculos, toate acestea demonstrează în mod evident că tu trebuie să fii cu mult mai mult decât un om născut pe pământ, din pântec de femeie. Spune-mi, nu eşti cumva şi tu vreun zeu?"

8. Rafael: „Desigur, căci orice om care trăieşte după Voia şi Ordinea lui Dumnezeu are în el puterea şi forţa Sa; el este aşadar un copil al lui Dumnezeu, şi poate evident să Îl nu-

measca pe El, în mod îndreptățit, «Tată Sfânt». Iar cel care poate să facă așa ceva trebuie să aibă în el mai mult sau mai puțin din Unicul Dumnezeu Adevărat, nu numai în mod vremelnic, ci și pentru eternitate!

9. Tu te minunezi în privința mea, dar eu îți spun că mai mulți ucenici ai Domnului ar putea deja, dacă ar trebui, să facă aceleași fapte pe care le-am săvârșit eu în fața voastră. Astfel, eu nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât un om, dar care nu a murit și nu va muri, ci va trăi veșnic, pentru că, fiind un Spirit Pur, el este stăpânul vieții sale - cum puteți și voi să deveniți, și o să și deveniți, dacă veți trăi și veți făptui după învățătura Domnului nostru Iisus. V-am explicat deci aceasta, atât cât vă este necesar pentru moment, și veți afla mai multe la timpul potrivit."

10. Astfel, el le-a închis gura celor curioși, iar ei nu au căutat să afle mai multe în privința lui Rafael.

11. Nici cei zece nobili romani, care cunoșteau bine adevărul, nu au mai spus nimic, pentru că Rafael le dăduse de înțeles că nu trebuiau să îl dea în vileag: întâlnirea cu un Spirit Pur i-ar fi șocat prea mult pe noii-veniți și ar fi constrâns prea repede sufletele lor să creadă, ceea ce nu ar fi fost bine pentru mântuirea lor.

Capitolul 147

Despre zăpadă și gheață

1. După un moment, căpitanul l-a întrebat din nou pe Rafael: „Tinere prieten al nostru, preagrațios și multstimat, referitor la efectele așa-zisului electron, - îmi mai vine în minte o întrebare, la care aș dori foarte mult să-mi răspunzi, chiar și pe scurt: fenomenele care se văd iarna nu sunt și ele cauzate de vreo acțiune a spiritelor eterice?"

2. Rafael: „Desigur! Iarna, mai ales în regiunile cele mai nordice ale Pământului, dar și în ținuturile, insulele și mările de la extremitatea sudică, razele soarelui cad mai oblic pe Pământ și pe atmosfera sa, din cauza formei sale sferice. De aceea, cu cât ne apropiem de poli, atât înjumătățea nordică, cât și în cea sudică a Pământului, spiritele eterice sunt mai puțin tulburate în pacea lor de către razele de soare, care sunt aici în mod evident mai slabe, și de frecarea aerului atmosferic, care este aici mult mai mică decât pe centura ecuatorială. Ele au deci mai puțină activitate și, prin aceasta, mai puține efecte.

3. Dar din această inactivitate rezultă de asemenea faptul că spiritele aeriene devin și ele mai puțin active, și ele ar rămâne înghesuite unele în altele, fără nici cea mai mică mișcare, dacă în aceste ținuturi spiritele din interiorul Pământului nu ar urca în număr mare să le tulbure liniștea. Atunci când îi simt aproape pe aceşti musafiri nepoftiți, spiritele eterice prezente în atmosferă o iau la fugă, în principal către regiunile care numără mai puține spirite terestre, adică spre centura ecuatorială. Aceste spirite eterice antrenează deci în fuga lor spiritele aeriene care le sunt înrudite, și astfel încep să sufle vânturile reci ca gheața, pe care le simt oamenii, animalele și plantele, și care sunt reci din cauza acestei foarte reduse activități a lor; căci doar o activitate crescută produce căldura.

4. Când spiritele impure se înmulțesc în atmosfera terestră, încep să se formeze ceața și norii, în formațiuni din ce în ce mai compacte, pe care vânturile descrise mai sus le vor pune în mișcare și le vor comprima foarte tare. Urmează atunci o luptă, în cursul căreia spiritele impure sunt aruncate pe pământ, adesea în cantități foarte mari, sub forma zăpezii, fiind astfel purificate. Și acest fenomen este bun și folositor solului terestru, pentru că pământul este îngrășat prin această zăpadă și fertilitatea sa este mărită.

5. Dar văd încă o întrebare în tine, căpitanule însetat de cunoaștere. Iat-o: ai vrea să-ți spun dacă gheața care acoperă fluviile, lacurile, heleșteiele și uneori mările este și ea produsă de aceste spirite.

6. Desigur! Din lipsă de activitate şi pentru că aspiră la odihnă, ele pot să fie presate unele de altele şi întrucâtva comprimate, fără să reacţioneze totuşi; astfel, asociate cu spiritele aeriene, ele se îngreunează şi apasă pe spiritele apei, care-şi încetează la rândul lor orice activitate, şi aceasta este ceea ce produce pe apă gheaţa pe care o poţi vedea. Aşa încât, cu cât mai puţină activitate dezvoltă aceste spirite pe care vi le-am descris până acum, cu atât mai frig este în regiunile respective, unde li se oferă prea puţine ocazii acestor spirite de a avea o activitate mai mare. De aceea fluviile, râurile şi pâraiele care curg rapid îngheaţă cu mult mai greu iarna decât apele stătătoare, pentru că aceste spirite sunt constrânse în cazul lor la o activitate mai mare.

7. Vezi tu, atât oamenii, cât şi animalele, dacă rămân leneşe şi inactive, nu prea riscă să transpire, cu atât mai puţin în sezonul rece; oamenii care sunt activi şi fac mişcare nu duc lipsă niciodată de căldură vitală, nici chiar iarna. Lenea este, în orice domeniu, un fel de moarte şi de judecată pentru toate creaturile.

8. Aşa încât, încurajaţi-l pe aproapele vostru la activitate, căci din activitate ia naştere viaţa, iar din lene moartea. Astfel v-am dat şi în această direcţie o lumină bună şi adevărată; folosiţi-o cât mai bine şi ea îşi va aduce roadele!”

9. Toţi i-au mulţumit călduros lui Rafael pentru această nouă învăţătură şi i-au lăudat înţelepciunea deosebită, capabilă să explice şi să descrie foarte clar atâtea fenomene ale naturii, pe care niciun naturalist nu le putuse încă niciodată cunoaşte sau explica într-un mod atât de veridic.

10. Însă în ciuda acestor cuvinte înţelepte, noii ucenici nu reuşeau încă să-şi facă o imagine clară despre înfăţişarea exterioară a Pământului.

11. Aşa încât căpitanul i-a spus lui Rafael: „Am deja o reprezentare destul de bună despre cea mai mare parte a aspectelor pe care ni le-ai explicat, deoarece înţeleg ce sunt spiritele sau forţele tainice ale naturii şi cum acţionează ele, dar nu reuşesc încă să-mi reprezint cu adevărat Pământul, cu forma şi înfăţişarea sa. Ai avea tu bunătatea să-mi faci o descriere mai clară?”

12. „Dragul meu prieten, a răspuns Rafael, ceea ce-mi ceri nu se poate face prin cuvinte; degeaba ţi-aş descrie chiar şi timp de un an înfăţişarea acestui pământ, că tot nu ai putea să-ţi faci o idee exactă despre el. Dar dacă vreţi, pentru ca noii-veniţi să cunoască mai bine forma acestui pământ, o să recurg la un alt mijloc, cel pe care l-am folosit deja pentru a vă explica supravieţuirea sufletului după moartea trupului. În această stare de viziune superioară a sufletului veţi putea vedea în câteva clipe întregul Pământ şi veţi putea astfel să vă faceţi o părere corectă şi reală despre înfăţişarea sa.

13. Pentru aceasta nu vom avea nevoie de cel de-al treilea nivel de viziune interioară, ci doar de cel de-al doilea, şi veţi vedea Pământul aşa cum este el, de la Polul Nord la Polul Sud; în plus, când veţi reveni din acest extaz, voi avea grijă să păstraţi o amintire cât mai clară asupra a tot ceea ce veţi fi văzut. Iată ceea ce voi face, dacă doriţi!”

14. Ei au exclamat cu toţii: „Fă-o, te rugăm!”

15. Atunci ceilalţi romani s-au ridicat şi ei şi au spus: „Noi am primit deja de la Domnul nostru Iisus o astfel de explicaţie, însoţită de o miraculoasă viziune a formei Pământului, aşa încât îl cunoaştem îndeaproape, de la un pol la celălalt, pe toată întinderea sa; totuşi, credem că ne-ar fi util şi nouă să ne transpui în acest extaz, împreună cu noii-veniţi, pentru ca să putem mărturisi în tot adevărul despre ceea ce ei vor fi văzut. De consideri că ar fi bine, fă-ne deci această plăcere.”

16. Rafael: „Nu aveţi desigur nevoie de această experienţă; dar pot să vă fac plăcerea, pentru ca să aveţi o dovadă mai clară; aşa încât, pregătiţi-vă!”

Capitolul 148

Agricola le reaminteşte romanilor că momentul plecării lor se apropie

1. De îndată ce a pronunţat aceste cuvinte, Rafael şi-a întins mâinile deasupra lor, şi ei au văzut întregul Pământ, ca şi cum (ei) s-ar fi aflat la câteva sute de leghe deasupra lui; au perceput de asemenea rotaţia sa în jurul polilor, au văzut defilând prin faţa ochilor lor toate ţările şi toate regatele, marea, ţinuturile polare acoperite de gheţuri veşnice, observând astfel forma sa sferică, ce nu era afectată nici de cei mai înalţi munţi.

2. De data aceasta, Rafael i-a lăsat o oră întreagă în starea de clarviziune, pentru ca ei sa poată observa mai bine rotaţia Pământului, precum şi activitatea tot mai crescândă spre Ecuator a spiritelor eterului şi aerului şi a tuturor spiritelor naturale, de la cele mai pure la cele mai grosiere -, pe care ei le percepeau ca pe nişte viermişori mai mult sau mai puţin strălucitori. Este de la sine înţeles că ei au putut de asemenea examina foarte bine, în toate modurile, toate celelalte obiecte şi fenomene terestre.

3. După o oră, Rafael i-a readus la starea lor naturală, iar ei Mi-au mulţumit în primul rând Mie, pentru că am permis aceasta, şi apoi lui Rafael, care le-a acordat această favoare de a-i instrui atât de bine despre forma şi despre mişcarea Pământului, cât şi despre existenţa şi acţiunea spiritelor naturii.

4. După care, fiecare s-a grăbit să le povestească celorlalţi tot ceea ce văzuse, şi cum toate povestirile concordau, cu mare exactitate, ei au resimţit o bucurie imensă, şi la fel şi cei zece nobili romani, cu atât mai mult cu cât această nouă experienţă corespundea perfect cu ceea ce auziseră şi văzuseră deja despre natura Pământului.

5. Aceste povestiri şi confirmări reciproce, care păreau să nu mai ia sfârşit, au durat până în zori, în timp ce Eu împreună cu ceilalţi ne odihneam.

6. Revenindu-şi, Agricola a spus: „Prieteni şi de-acum adevăraţi fraţi ai mei, prin graţia Domnului, iată că se face ziuă! Astăzi este ziua în care noi plecăm, şi mai avem încă multe de rezolvat. Ce-o fi cu servitorii noştri, cu animalele de povară, cu bagajele? De mai bine de douăsprezece zile, de când suntem prin aceste locuri, nu ne-am ocupat deloc de ele! Totuşi, avem multe lucruri de dus cu noi şi ne vor trebui mult mai multe animale. De unde le vom lua? Într-adevăr, este timpul să dăm dispoziţiile necesare în această privinţă!”

7. Rafael le-a spus: „Prieteni, până acum ne-am ocupat în mod perfect de toate treburile voastre, şi la fel se va petrece şi până în ceasul plecării voastre; aşa încât, nu vă faceţi griji acum pentru aspectele de care nu a trebuit să vă preocupaţi până acum. De multă vreme servitorii şi gărzile voastre au sosit în Betania şi locuiesc aici fără ştirea voastră, iar tot restul se găseşte în cantitate suficientă, căci Domnul nostru Iisus ştia desigur foarte bine de ce veţi avea nevoie pentru călătorie şi a avut grijă de toate cât se poate de bine, chiar prin intermediul meu. Fiţi deci cu totul liniştiţi în privinţa acestor aspecte pământeşti!”

8. Romanii: „O prietene, aceasta este din partea Domnului Iisus o prea mare bunăvoinţă faţă de nişte păgâni ca noi! Dar din moment ce tu o spui, aşa trebuie să fie. Totuşi, este timpul ca prietenul şi gazda noastră, Lazăr, să calculeze tot ceea ce-i datorăm şi să ne achităm datoria faţă de el.”

9. Lazăr a spus atunci, la rândul lui: „Prieteni, Cel care, în marea Sa iubire şi milostivire, S-a îngrijit de celelalte a avut desigur grijă din plin şi de acest aspect. Dar pe drumul de întoarcere către patria voastră veţi întâlni desigur sărmani şi nevoiaşi faţă de care vă veţi putea arăta milostivi, în dreaptă măsură. Până la ora plecării voastre nu mai trebuie deci să vă ocupaţi de nimic!”

10. Foarte emoţionat, Agricola a declarat: „Miracolele pe care le săvârşeşte marea iubire a Domnului nostru Iisus se ţin şir aşadar, fără ca noi să putem face ceva ca să le meritãm, noi, care suntem nişte romani nobili şi puternici!”

Capitolul 149

Domnul nostru Iisus Hristos revelează viitorul Său pe pământ

1. Atunci, trezindu-Mă, Eu M-am ridicat şi am spus: „Dacă voi credeți în Mine şi veți trăi de acum înainte după învățătura Mea, veți face pentru Mine tot ceea ce poate fi mai demn de iubirea, grația şi milostenia Mea. Şi veți avea încă multe de făcut în numele Meu. Dacă din dragoste pentru Mine şi pentru aproapele vostru veți face tot ceea ce vă va porunci Duhul Meu din voi, veți răsplăti astfel tot ceea ce veți fi primit de la iubirea şi grația Mea.

2. Binele moral şi material pe care îl faceți fraților voştri sărmani în numele Meu, Mi-l faceți şi Mie.

3. În plus, din dragoste pentru Mine, îi luați cu voi pe tinerii pe care vi i-am încredințat şi pe mai mulți oameni sărmani din această țară, ceea ce va implica pentru voi multe cheltuieli, eforturi şi griji în acesta lume. Vedeți voi, toate acestea Eu consider de asemenea că le faceți pentru Mine, şi de aceea vă veți primi răsplata atât în Cer, cât şi pe pământ!

4. Iar dacă, aşa cum trebuie să se petreacă în această lume, veți suferi şi voi încercări şi tentații, suportați totul cu răbdare şi fără mânie, şi aceasta va contribui la mântuirea voastră, căci Eu îi încerc pe cei pe care îi iubesc şi îi supun la tot felul de încercări.

5. V-am dat deja odată de înțeles pe Muntele Măslinilor că nu este departe timpul în care Eu voi permite, pentru judecarea celor nelegiuiți şi pentru mântuirea alor Mei, ca tocmai aceşti nelegiuiți să Mă prindă şi să-Mi ucidă trupul, şi nu oricum, ci pe cruce, aşa cum se face cu criminalii de rând. Când veți auzi aceasta, să nu vă supărați pe Mine, ci să rămâneți în credința şi în iubirea pentru Mine, şi veți lua astfel parte din plin la lucrarea Mea de eliberare a oamenilor de vechile legături şi de crudele lanțuri ale morții, de păcat şi de sclavia funestă a superstițiilor întunecate.

6. Vă repet vouă, precum şi celorlalți: niciunul dintre voi să nu fie supărat şi slăbit în credința sa, căci în cea de-a treia zi Eu voi reînsufleți acest trup mort, şi voi învia, victorios pentru totdeauna asupra morții şi a judecății. Apoi Mă voi întoarce la voi şi voi pune în voi puterea Duhului Meu şi a Voinței Mele, pentru ca să fiți şi voi pentru totdeauna vii şi preafericiți!

7. Vă anunț toate acestea pentru a doua oară, cu toată certitudinea, pentru ca niciunul dintre voi să nu se mânie pe Mine atunci când se va petrece astfel.

8. Şi vă mai spun încă ceva, pentru că voi vă întrebați în sinea voastră: «De ce trebuie oare să se petreacă toate acestea? Oare El, care este Domnul preaînțelept şi atotputernic al Cerurilor şi al Pământului, chiar nu mai are niciun alt mijloc, în primul rând ca să-i pedepsească pe aceşti nelegiuiți, şi apoi ca să-i salveze pe cei care cred în El?»

9. Iată ce răspund Eu la aceasta: Nu Eu sunt Cel care vrea să fie astfel, şi aş avea cu siguranță mijloacele să-i eliberez şi să-i salvez pe copiii Mei, chiar şi fără ceea ce trebuie să se petreacă; răutatea oamenilor este cea care vrea aceasta, iar motivul pentru care Eu permit aşa ceva este tocmai pentru ca mulți dintre cei nelegiuiți să ajungă astfel la căință, la penitență şi la adevărata credință în Mine! Căci ticăloşii de la Templu îşi spun şi strigă fără încetare: «Să-L prindem şi să-L ucidem! Dacă se ridică din mormânt, o să credem şi noi în el!» Şi pentru că vor de la Mine această ultimă dovadă, ea le va fi până la urmă oferită. Şi, grație ei, mulți dintre cei care mai sunt cu totul orbi vor vedea clar şi vor crede în Mine; dar, tot prin aceasta, cei mai răi îşi vor umple cupa păcatelor lor şi vor avea parte de judecata şi de moartea eternă.

10. Când voi învia din morți, voi veni şi la voi, la Roma, şi veți putea şi voi să vă convingeți de ceea ce vă spun acum.”

11. Romanul Marcu a întrebat atunci: „Doamne şi Învățătorule, în cât timp Ți se va petrece aceasta?”

12. Eu am spus: „În curând! Înainte să se fi scurs un an, voi veni să vă dau ceea ce v-am promis. Dar să nu mai vorbim despre asta acum. Începe să se facă ziuă de-a binelea şi trebuie să fim afară în dimineaţa aceasta!”

13. Cum toţi au fost de acord cu această propunere, M-au urmat pe colina pe care o cunoaştem.

Capitolul 150

Calea unirii cu Spiritul şi a renaşterii în Spirit

1. Când am ajuns cu toţii pe colină, cu excepţia câtorva ucenici care încă mai erau pradă somnului, romanul Marcu a venit la Mine şi Mi-a spus: „Doamne, vei părăsi şi Tu acest loc astăzi? Şi dacă pleci, ai vrea să-mi spui unde Te vei duce, pentru ca noi, romanii, ştiind pe unde Te afli, să putem mai uşor şi mai sigur să Te urmăm în Spirit?”

2. Eu am spus: „În ceea ce priveşte prima parte a întrebării tale, Eu sunt asemenea unui om care are numeroase ogoare şi trebuie să vegheze ca ele să fie toate foarte bine cultivate. Atunci când a lucrat bine un ogor, ţi s-ar părea înţelept ca el să rămână în mijlocul ogorului pe care l-a lucrat, fără a se gândi că mai trebuie să se ocupe şi de celelalte? Vezi tu, Eu tocmai am cultivat bine ogorul care sunteţi voi toţi, şi de aceea resimt într-adevăr o mare bucurie!

3. Dar acum trebuie să merg la un alt ogor, aflat încă în paragină, şi să-l lucrez şi să-l cultiv şi pe el. Aşa încât, după masa de dimineaţă o să plec de aici împreună cu ucenicii Mei către o altă destinaţie; însă nu o să vă spun care, pentru a evita să vă scape vreun cuvânt cu cine ştie ce ocazie, făcând astfel ca numeroşii Mei duşmani să Mă urmărească mai uşor înainte ca ceasul Meu să fi sosit, ceea ce nu ar face decât să-Mi stinghereasc misiunea, pentru că ar trebui să pierd vremea luptându-Mă în permanenţă cu cei care-Mi sunt potrivnici. Aşa încât, este bine să fiu singurul care ştie locul, către care îmi voi îndrepta paşii; oricine altcineva este suficient să afle ulterior unde am fost şi ce am făcut.

4. Nu vreau să spun prin aceasta că voi, romanii, nu puteţi să vă ţineţi gura; dar sunt alţii aici care nu vă egalează în această virtute, şi este deci de preferat să nu Mă trădez singur. Un general înţelept nu trebuie oare să-şi ascundă uneori planurile chiar şi faţă de cei mai apropiaţi ofiţeri ai săi, pentru a câştiga o bătălie? Este ceea ce fac şi Eu acum! Nu vă neliniştiţi deci dacă nu vă spun mai multe despre locul unde voi merge; peste tot printre evrei se găsesc romani şi greci care vă vor trimite fără întârziere veşti despre viitoarele Mele învăţături şi despre faptele Mele.

5. Şi dacă vreţi să Mă urmaţi în Spirit, vă va fi de ajuns să vă gândiţi foarte intens la tot ceea ce aţi văzut şi auzit alături de Mine. Făptuiţi şi trăiţi în spiritul învăţăturii Mele, care conţine Cuvintele Vieţii, şi veţi putea astfel cu adevărat să Mă urmaţi în Spirit.”

6. Marcu a fost pe deplin mulţumit de acest sfat, la fel ca şi toţi ceilalţi, şi niciunul nu M-a mai întrebat unde urma să merg împreună cu ucenicii Mei.

7. Atunci i-am făcut semn lui Rafael să se ocupe de tineri şi să pregătească tot ce era necesar pentru plecarea romanilor. La acest semn, Rafael a dispărut instantaneu din faţa Mea, ceea ce i-a uimit peste măsură pe noii-veniţi, şi mai ales pe căpitanul din Betleem şi pe însoţitorii săi.

8. Aşa încât, căpitanul M-a chestionat de îndată, spunând: „Nu aveam Eu dreptate noaptea trecută să-l consider un fel de zeu pe acest tânăr, care este un adevărat miracol viu? Marea sa înţelepciune, forţa sa şi acum această bruscă dispariţie o confirmă într-un mod aproape indiscutabil! De unde vine aşadar acest tânăr neobişnuit şi cine sunt părinţii lui? Doamne şi Învăţătorule, dacă ai vrea, ai putea să ne spui mai multe în această privinţă, ceea ce cu adevărat ne-ar face mare plăcere.

9. Eu am spus: „Aş putea, fără îndoială, dacă aceasta ar fi absolut necesar pentru mântuirea sufletelor voastre; dar nu este cazul, şi este deci suficient deocamdată să ştiţi despre natura sa doar ceea ce v-a spus el însuşi, în tot adevărul, atunci când a fost întrebat. Dacă nu îl credeţi pe el, care v-a dat în noaptea trecută atâtea dovezi ale veridicităţii sale, ceea ce Eu v-aş spune ar putea foarte bine să vă facă să ridicaţi din umeri şi să ziceţi: «A, e imposibil!» Aşa încât, respectaţi învăţătura Mea, credeţi în Mine şi acţionaţi în consecinţă, şi veţi percepe în curând secretul existenţei lui Rafael al Meu!

10. A şti mult, atunci când eşti doar un om obişnuit, încarcă mintea şi apasă inima, dar să primeşti în tine, după multe fapte nobile, o mare lumină vie a adevărului, aceasta bucură inima şi scuteşte sufletul de sarcina penibilă de a-şi munci adesea în van creierul său trupesc, fără însă a reuşi să găsească adevărul.

11. Vă spun: Spiritul omului conţine toate adevărurile, şi acestea sunt nenumărate! Căutaţi doar, prin căile pe care de-acum le cunoaşteţi, să vă uniţi plenar cu Spiritul care este în voi, şi nu va mai fi necesar să întrebaţi cine sunt Eu sau cine au fost părinţii lui Rafael, căci Spiritul vă va ghida în tot adevărul.

12. Voi mergeţi în oraşele Egiptului şi citiţi cu cel mai mare zel cărţile şi scrierile nenumărate care se găsesc acolo, şi faceţi aceasta fără încetare; când vă veţi întoarce în ţara voastră, veţi avea foarte multe cunoştinţe, şi totuşi veţi fi încă departe de a vă fi unit cu Spiritul vostru, iar lectura miilor de cărţi şi de scrieri nu vă va fi învăţat mai mult decât ştiaţi deja despre Fiinţa lui Dumnezeu, despre Spiritul vostru şi despre supravieţuirea sufletului. În schimb, aici, în câteva ore, aţi aflat şi aţi trăit cu adevărat mai multe decât v-ar fi putut spune sau arăta toţi înţelepţii lumii.

13. Aşa încât, rămâneţi pe această cale, care este singura care vă poate conduce la adevăr şi la înţelepciune în orice privinţă, şi nu căutaţi în mod pripit să cunoaşteţi aspecte pentru care nu sunteţi destul de pregătiţi spre a le înţelege; căci aceste cercetări zadarnice nu fac decât să vă împiedice sufletul să pătrundă cu adevărat şi din ce în ce mai profund în Spiritul său.

14. Căutaţi înainte de toate să vă formaţi şi să vă fortificaţi sentimentele conform învăţăturii Mele, fiţi sensibili la disperarea celui sărac şi îndulciţi-i amarul după puterile şi mijloacele voastre, consolaţi-i pe cei nefericiţi, îmbrăcaţi-i pe cei care sunt goi, hrăniţi-i pe cei înfometaţi, daţi-le de băut celor însetaţi, ajutaţi-i pe cei bolnavi atunci când puteţi, eliberaţi-i pe cei captivi şi predicaţi-le Evanghelia Mea celor săraci cu duhul; aceasta vă va înălţa sentimentele până la Ceruri, şi pe acest adevărat drum al vieţii, sufletul vostru se va uni curând cu Spiritul său Divin, prin care el va avea de asemenea parte de înţelepciunea şi de puterea lui Dumnezeu! Şi aceasta va fi bineînţeles cu mult mai de preferat decât să ştiţi multe în această lume, dar să rămâneţi nişte oameni insensibili faţă de aproapele lor, care, prin sărăcia simţirii lor, dovedesc cât de departe sunt încă de adevărata viaţă a Spiritului!

15. Vă spun: doar Spiritul este viu în om, şi el este întru totul iubire, cu simţirea ei delicată şi mereu binevoitoare. Aşa, încât, cel care se străduieşte să facă să intre în sufletul său egoist o parte din ce în ce mai mare din această iubire şi din simţirea ei blândă, delicată şi veşnic binevoitoare, devenind din ce în ce mai puternic, mai curajos şi mai blajin, acela favorizează prin aceasta unirea perfectă a sufletului cu Spiritul său; şi atunci când sufletul, graţie acestei simţiri delicate şi foarte binevoitoare, devine cu totul iubire şi înţelepciune, el este deja pe deplin unit cu Spiritul său, şi de atunci înainte el intră în deplina posesie a tuturor minunatelor facultăţi vitale ale acestui Spirit, ceea ce este desigur cu mult mai de preferat decât să fi urmat toate şcolile de filozofie ale acestui pământ, rămânând în acelaşi timp aspru şi insensibil.

16. Aşa încât, renunţaţi înainte de toate la cercetarea inutilă a raporturilor dintre nenumăratele aspecte ale acestei lumi, a fenomenelor, a cauzelor şi a efectelor lor, căci nici chiar într-o sută de ani aceasta nu apropie sufletul câtuşi de puţin de adevăratul scop al vieţii, pentru că el nu găseşte aici adevărata cunoaştere profundă, ci doar o cunoaştere exterioară, superfici-

ală şi parțială, precum şi ipoteze oarbe, care nu pot în niciun caz să dea naştere unei cunoaşteri ordonate şi unitare, motiv pentru care sufletul va trebui să se afle neobosit într-o căutare înfrigurată, în care nu-şi va găsi deloc adevărata sa mântuire.

17. Tot ceea ce era necesar să ştiți despre realitatea acestei lumi, pentru a distruge numeroasele voastre superstiții, v-a fost bine descris, în tot adevărul şi fără ascunzişuri, şi v-a fost chiar arătat într-un mod miraculos, conform acestui adevăr. Aşadar, aceasta să vă ajungă deocamdată! Urmăriți să dobândiți voi înşivă restul, până la desăvârşirea cea mai înaltă, pe calea pe care v-am arătat-o foarte limpede, şi atunci nu veți mai avea deloc nevoie să întrebați cine este Rafael şi cine sunt părinții lui! M-ați înțeles cum se cuvine?"

Capitolul 151

Modul în care Domnul nostru Iisus Hristos îi ajută pe oameni pe calea lor către desăvârşire

1. Căpitanul a spus: „În ceea ce mă priveşte, îmi este clar acum, şi la fel le este fără îndoială şi celorlalți. Aceasta este desigur o învățătură a vieții cu totul nouă, pe care niciun om nu a mai exprimat-o cu atâta claritate, deşi anumiți înțelepți din vechime, despre care am auzit, au făcut unele aluzii în această privință, însă din nefericire prea puțin practicate chiar de către ei înşişi, şi cu atât mai puțin de către ucenicii lor, astfel încât ele au rămas fără rezultat. Dar aici este vorba despre cu totul altceva! Căci Tu apari fără îndoială ca un Stăpân al întregii existențe şi al întregii vieți materiale şi spirituale, care ne învață cu claritate aspecte pe care filozofii nu le-au abordat decât în trecere şi într-un mod foarte confuz. Astfel, tot ceea ce Tu ne-ai învățat şi ne-ai arătat trebuie să fie adevărat, şi toți cei care vor urma această învățătură trebuie să obțină întotdeauna şi în mod necesar rezultatul pe care Tu ni l-ai promis şi ni l-ai explicat foarte clar, aşa încât noi o vom pune în practică fără întârziere.

2. Bineînțeles, aceasta nu este deloc uşor, şi va trebui să înfruntăm anumite dificultăți pentru a aplica învățătura Ta; dar atunci când eşti cu adevărat hotărât - şi aceasta este o calitate a romanilor -, se pot pune în practică chiar şi lucrurile cele mai dificile. În ceea ce mă priveşte, voința nu îmi va lipsi; dar îți revine Ție, Doamne şi Învățătorule, sarcina de a-i veni în ajutor, prin atotputerea Spiritului Tău, celui care vrea să urmeze în mod fidel învățătura Ta şi să o pună în practică, dar care, fiind un om limitat, poate să devină uneori slab şi obosit. Un om cu o mare hotărâre poate fără îndoială să facă multe fapte mari, dar nu totul! Însă cu ajutorul Tău, el va fi asigurat de reuşită."

3. Eu am spus: „Ceea ce doreşti este deja din veşnicie treaba Celui care locuieşte în Mine, căci fără Mine voi nu ați putea niciodată să îndepliniți nimic meritoriu pentru Viața Veşnică a sufletului vostru! Totuşi, fiecare trebuie să înceapă prin a face tot ceea ce poate, prin propria sa voință; după aceea, fiți siguri că voi şti Eu să fac restul.

4. Trebuie mai întâi ca ochii tăi să-şi întoarcă privirea de la seducțiile şi atracțiile lumii, şi la fel şi celelalte simțuri carnale ale tale, şi tu să devii stăpân peste dorințele tale pământeşti; dacă tu nu o faci, nu o să-ți fac Eu simțurile carnale oarbe, surde şi mute, şi va trebui să te lupți fără încetare cu ele. Dar dacă vei ajunge să-ți stăpâneşti chiar şi numai pe jumătate simțurile carnale, atunci fii sigur că Eu te voi conduce la o stăpânire completă a lor.

5. Însă un om care ia din când în când câte o decizie măreață, spunând: «De acum înainte, Doamne, voi fi de nezdruncinat în aceste hotărâri bune!», şi care totuşi, odată ieşit în lume, nu este capabil să-şi întoarcă simțurile de la atracțiile pe care ea i le oferă şi redevine slab, dacă nu chiar rău, acest om nu avansează nici cu un pas şi nu va ajunge să-şi stăpânească nici măcar un sfert din dorințele şi simțurile sale.

6. În acest caz, în care iubirea unui om oscilează între Mine şi atracțiile lumii, fără a ajunge să încline balanța nici măcar pe jumătate de partea Mea, este încă prea devreme ca Eu

să susțin un asemenea om schimbător şi să-i dau o adevărată fermitate. Căci omul este cel care trebuie să facă începutul cel bun, grație liberului-arbitru care i-a fost conferit, şi doar după aceea, desăvârşirea acelei acțiuni este treaba Mea. Dacă ai înțeles bine aceasta, făptuieşte în consecință, şi ajutorul Meu nu se va lăsa aşteptat."

7. Arătându-se mulțumit de aceste cuvinte, căpitanul a început apoi imediat să discute foarte serios cu însoțitorii săi şi cu ceilalți romani.

Capitolul 152

Despre Ordinea Divină pe calea spirituală

1. Marcu, care ascultase cu cea mai mare atenție fiecare cuvânt pe care i-l adresasem căpitanului, a înaintat către Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, am înțeles bine importanța cuvintelor Tale, şi mi-am gravat înțelesul lor adânc în inimă; totuşi, nu pot să nu recunosc că dacă omul trebuie să se formeze într-o asemenea izolare, într-adevăr, viața lui nu va fi o glumă. Este uşor să explici o regulă, dar este cu mult mai greu să o pui în practică!

2. Tu ai spus că înainte de a putea spera ca Tu să îl susții şi să îi dai deplina stăpânire asupra vieții sale, omul ar trebui mai întâi să facă singur jumătate din drum pentru a-şi învinge simțurile şi dorințele, deci inclusiv înclinația sa către atracțiile lumii, care este întotdeauna foarte mare, mai ales în anii tinereții. Toate acestea par a fi ceva foarte adevărat, care poate fi înțeles de către oricine, şi înțelegem de asemenea fără greutate că ele trebuie să fie conforme cu Ordinea Ta creatoare; dar dacă ne gândim că pentru o ființă încă tânără - asupra căreia atracțiile şi seducțiile lumii exercită o putere cu mult mai mare decât asupra noastră, care suntem mai aproape de perioada de declin şi putem cu uşurință sa întoarcem spatele acestor atracții - este extraordinar de greu să îşi întoarcă de la lume toate simțurile şi dorințele, pentru a păşi cu fermitate pe calea spirituală şi a înainta pe ea, şi întrucât este vorba despre aspecte care au cea mai mare importanță pentru om, îmi pun această întrebare, pe care nu o consider chiar prostească din punctul de vedere al modului omenesc de a gândi: N-ar fi mai util, Doamne şi Învățătorule, ca Tu să îl susții pe om în momentul său de cea mai mare slăbiciune, şi ajutorul Tău să îl conducă astfel până la jumătatea drumului, către stăpânirea vieții sale, după care cucerirea prin propriile sale forțe şi prin voința sa a celei de-a doua jumătăți a acestei stăpâniri i-ar fi cu mult mai puțin dificilă, decât să facă singur prima jumătate a drumului?

3. Eu ştiu din propria mea experiență cu ce putere au acționat tentațiile lumii asupra mea, dărâmându-mi adeseori chiar şi gândurile cele mai bune şi voința, înfierbântându-mi imaginația şi umplându-mi inima de pasiuni arzătoare. Da, Doamne şi Învățătorule, ar fi fost bine ca Tu să mă fi ajutat atunci să domolesc tumultul acestor pasiuni! În prezent, le domolesc singur, fără mare efort, şi renunț la multe ca de la sine. Nu este desigur un prea mare merit să te lupți în puterea vârstei cu pasiuni, care pentru tine sunt acum ca nişte pitici şi asupra cărora poți triumfa cu multă uşurință, față de cazul când, tânăr şi puternic fiind, trebuie să înfrunți o întreagă armată de giganți în armură - care îl zdrobesc fără efort pe luptătorul cel slab.

4. Atunci când, de exemplu, o casă ia foc într-un sat sau într-un cătun, cred că cel mai bun moment pentru a-i veni în ajutor omului a cărui casă arde este exact momentul izbucnirii incendiului; căci dacă el ajunge să stingă singur incendiul şi oamenii îi vin în ajutor după ce marea primejdie a trecut, mi se pare că ajutorul lor nu va veni deloc la momentul potrivit! Exprimând acest punct de vedere, nu am desigur pretenția să fi răspuns deja la propria mea întrebare; spune-ne deci acum părerea Ta, Te rog."

5. Eu am spus: „Prietene, ai vorbit încă o dată foarte inteligent, şi ai cu totul dreptate, după modul pământesc de a gândi şi acționa. Dar Eu cunosc cu mult mai bine decât tine şi decât orice om inteligent ființa umană şi evoluția vieții sale, aşa încât nu pot să vă explic şi să

vă prezint această chestiune a adevăratei formări a vieții altfel decât ea este şi trebuie să fie, în întregul adevăr.

6. Dacă ne-am lua după inteligența acestei lumi, ar trebui să criticăm totul din întreaga creație de pe pământ, dar, conform iubirii şi înțelepciunii supreme a lui Dumnezeu, orice creatură trebuie să fie ceea ce este şi să devină ceea ce devine.

7. Nu este oare cam straniu că Dumnezeu i-a dat omului un trup greu, pe care acesta trebuie să îl care în mod penibil după el şi cu care poate să cadă oricând de la înălțime şi astfel să moară pe loc? N-ar fi fost oare mai înțelept să-i dăm omului un trup la fel de uşor ca cel al unei muşte, cu care să poată sări de la cele mai mari înălțimi, fără să i se petreacă niciun rău, şi chiar să cadă în apă fără să se scufunde şi, să se înece?!

8. Da, dar ce ar deveni un om cu un trup atât de uşor într-o furtună, sau chiar şi în timpul unui vânt puțin mai violent? Acest vânt nu l-ar ridica oare ca pe un pai şi nu l-ar duce departe, adeseori la zile întregi distanță? Unde şi-ar putea avea casa un om cu trupul atât de uşor? Şi cum ar putea avea grijă de ea? Mâinile sale uşoare şi delicate ar putea ele oare să cultive pământul greu şi să construiască locuințe solide?

9. Acest exemplu îți arată deja de ce omul trebuie să aibă un trup greu pe acest pământ, chiar dacă prin aceasta trebuie să fie expus la multe primejdii, pe care însă le va putea combate şi înlătura prin rațiunea şi discernământul său, cu condiția ca el să vrea aceasta în mod serios; căci piere în primejdie doar acela care i se expune de bunăvoie. Dar să împingem încă şi mai departe critica noastră despre felul cum au fost constituite creaturile.

10. Ce crezi tu: este înțelept, de exemplu, ca spicele de grâu să înceapă să se înalțe deasupra pământului atunci când mlădițele lor sunt cele mai fragile, într-un anotimp încă aspru şi zbuciumat, în care furtunile pot adeseori să le distrugă cu cea mai mare uşurință, împiedicându-le astfel să crească şi să se coacă pentru folosul oamenilor şi al animalelor? Nu ar fi mai înțelept ca încă din momentul în care ies din pământ, tinerele mlădițe să fie atât de puternice încât furtunile să nu poată face nimic împotriva lor, ori să poruncim celor mai aspre furtuni să se liniştească în acest anotimp în care plantele îşi încep creşterea? Inteligența umană ar avea motive bune pentru a-I pretinde aceasta înțeleptului şi atotputernicului Creator a tot ce există; la ce bun, într-adevăr, să laşi să se nască ceva într-o perioadă în care el este expus la mii de duşmani şi primejdii?

11. Astfel gândesc şi îşi imaginează, după înțelegerea lor pământească, mii şi mii de oameni; dar pentru aceasta, Dumnezeu nu ar putea să se îndepărteze de Ordinea Sa eternă, şi de aceea El lasă anume ca tot ceea ce este sortit dezvoltării să fie fragil şi slab la început, pentru că El singur ştie şi vede în ce condiții se poate dezvolta din spiritele naturii o existență rezistentă şi stabilă.

12. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu protejează, în orice moment, delicata devenire a oricărei creaturi, iar la momentul recoltei există aproape întotdeauna destul din fiecare rod pentru ca oamenii - mai ales cei care Îl iubesc pe Dumnezeu şi I se încredințează Lui - să aibă suficient din toate şi să-I mulțumească. Există desigur uneori anotimpuri şi ani slabi, în care oamenilor le lipsesc cele necesare, dar Dumnezeu nu permite aceasta decât atunci când oamenii încep să Îl uite, din cauza atracției lor prea mari față de lume. Dar chiar şi în acele zile de încercare şi de nenorocire, oamenii care îi rămân credincioşi lui Dumnezeu vor avea întotdeauna cele necesare, şi nu vor suferi prea mult de sărăcie, fiți siguri de aceasta.

13. Aş putea astfel să analizez şi să critic în modul omenesc multe alte fenomene ale lumii naturale; dar cu toate acestea nu aş putea schimba nimic din legile fixate din veşnicie de Ordinea Mea.

14. Şi încă ceva: aceleaşi legi care în Ordinea Mea guvernează toate creaturile funcționează şi atunci când este vorba ca omul să-şi dobândească statutul de stăpân asupra vieții sale. La început el trebuie să lupte de unul singur, cu armele de care dispune, împotriva pasiunilor care îl asaltează. Dacă o face, Eu îi voi acorda ajutorul Meu, pe măsura victoriilor sale asupra

pasiunilor, pentru ca el să poată continua să le înfrunte şi să le învingă mai bine, şi astfel, în ciuda furtunilor care vor veni din toate părțile să i se pună în cale, el va sfârşi prin a-şi atinge scopul vieții, la fel cum tu, deşi păgân şi asaltat de numeroase pasiuni, ai atins totuşi aproape pe deplin acest țel, atunci când Eu am venit în întâmpinarea ta. Ai înțeles bine acum sensul cuvintelor Mele?"

15. Marcu: „Cred că da, Doamne şi Învățătorule! Totuşi îmi este tare teamă când mă gândesc la Roma noastră şi mai ales la locuitorii ei vlăguiți şi ahtiați după plăcerile lumii; ei nu mai cunosc altceva decât propria lor gură şi propriul lor stomac, trăiesc într-un lux nemăsurat şi caută fără încetare plăceri din ce în ce mai mari. În plus, cea mai mare parte dintre ei au devenit atât de aroganți, încât nu îi mai consideră deloc în rândul oamenilor pe cei din clasa celor mai săraci şi fac din ei ceea ce poftesc şi ceea ce le procură o cât de mică plăcere, oricât de dezonorantă şi ofensatoare ar fi aceasta pentru demnitatea umană.

16. Nu le este de-ajuns că fac festin după festin şi se îmbată până în pragul demenței, în marile lor palate şi case somptuoase; în plus, ei au grijă să-şi desfete ochii şi urechile cu tot felul de spectacole neruşinate. La aceste serbări sunt aduşi gladiatori, care, spre cea mai mare bucurie a mesenilor, trebuie să se lupte până la moartea unuia dintre ei; sau pun să se înfrunte doi luptători neînarmați, până când cel mai puternic şi mai îndemânatic îl biruie pe celălalt, trântindu-l de mai multe ori la sol şi lovindu-l cu pumnii atât de violent, încât acesta sfârşeşte prin a-şi da duhul; iar luptătorii sunt instruiți cu deosebire că trebuie să se bată după toate regulile artei şi că cel învins trebuie să moară cu demnitate.

17. Da, Doamne şi Învățătorule, când mă gândesc la toate acestea şi le compar cu învățătura Ta divină, mă îngrozesc! Astfel, cred că tocmai la un popor atât de decăzut din punct de vedere moral, ajutorul Tău, acordat într-un mod miraculos, ar fi foarte eficient, pentru ca noi să semănăm după aceea Cuvântul Tău într-un sol un pic mai pregătit, unde el ar prinde cu siguranță rădăcini şi ar creşte pentru a da fructe bune; altfel învățătura Ta va pătrunde cu greu printre toți aceşti mari romani de vază, putred de bogați, sau va fi primită poate doar în rândul câtorva, proveniți din case asemănătoare alor noastre. Iată gândurile mele mult chibzuite care m-au făcut să-Ți pun întrebarea de mai înainte."

Capitolul 153

Învățătura Domnului nostru Iisus Hristos pentru romani

1. Eu am răspuns: „Prietene, Eu cunosc mai bine decât oricine răul care domneşte la Roma şi în provinciile sale, şi tocmai de aceea ți-am atras atenția asupra acestei situații, pentru ca să-i ții departe pe tinerii pe care vi i-am încredințat de locurile unde se petrec astfel de fapte! Totuşi, în ciuda tuturor acestor aspecte, există oameni care, ca şi voi, nu găsesc nicio plăcere în aceste fapte abominabile şi au oroare de ele; şi, pentru ca Cuvântul Meu să prindă rădăcină în ei, aceştia nu mai au nevoie să fie dinainte transformați într-un mod miraculos, din moment ce ei sunt deja pregătiți.

2. Iar pe cei care rămân ataşați de vechile moravuri rele, niciun îngrăşământ miraculos nu-i va pregăti şi nu-i va coace pentru a primi învățătura Mea; acestora le va trebui cu totul altceva pentru a-i face să iasă din abrutizarea lor! Dar va exista şi pentru ei un remediu, la locul şi la timpul potrivit.

3. Mulți dintre cei care fac încă mare caz de toate aceste serbări şi distracții brutale şi războinice vor începe totuşi să se îndepărteze de ele atunci când veți vorbi cu ei despre ceea ce ați văzut, auzit şi trăit aici.

4. Totuşi, pentru ca voi să nu vă întoarceți la Roma fără acest îngrăşământ miraculos pe care îl cereți pentru a semăna învățătura Mea, şi ca urmare a forței credinței voastre în Mi-

ne, Eu vă dau acum puterea de a-i vindeca pe toți bolnavii şi infirmii prin punerea mâinilor deasupra lor, ceea ce va da mai multă putere de convingere cuvintelor voastre.

5. Dar feriți-vă cu deosebire să vă lăudați cu această putere pe care Eu v-o dau. Nu vă lăsați admirați, nici onorați, şi spuneți-le celor pe care îi veți vindeca cui îi datorează ei în realitate salvarea, pe cine trebuie să onoreze şi să laude şi cui trebuie să-I mulțumească pentru aceasta. Acest har vi-l dau fără plată, prin puterea Voinței Mele; iar voi să-i vindecați tot fără plată pe cei care vor avea nevoie de ajutorul vostru!

6. Şi la aceasta adaug şi harul de a fi capabili să îi vindecați pe oameni de la orice distanță, punând în gând mâinile deasupra lor, cu o credință şi voință ferme.

7. Înarmați cu această putere şi folosind-o într-un mod înțelept, îi veți face pe mulți dintre cei care sunt în întuneric să creadă în Unicul Dumnezeu Adevărat, şi prin aceasta îi veți aduce la Lumina Vieții, la Adevăr şi la Viața cea Veşnică a sufletului.

8. Iar voi să nu luați niciodată parte la numeroasele nebunii ale păgânilor; căci ele v-ar umple inimile de mânie şi v-ar îndârji împotriva nebunilor acestei lumi - şi nu este bine pentru suflet ca inima să fie plină de fiere!

9. Gândiți-vă întotdeauna că în iubire, răbdare, blândețe şi compasiune Spiritul omului manifestă mai multă forță şi acționează mai puternic; căci dacă voi nu puteți să aduceți un nebun la rațiune prin iubire şi răbdare, cu atât mai puțin o veți putea face prin mânie şi furie. Trebuie desigur, uneori, în caz de necesitate extremă, să dai dovadă de o justă severitate; dar în spatele rigorii, iubirea trebuie să strălucească în veşmântul său de adevărată bunăvoință, în caz contrar, severitatea nu este decât o hărmălaie oarbă şi inutilă care va face mai mult rău decât bine.

10. Şi atunci când veți observa încă de la prima vedere că un om sau mai mulți sunt foarte adânc cufundați în tot felul de nebunii idolatre ale lumii şi că ei nu mai au urechi şi nici inimă pentru vocea adevărului, îndepărtați-vă de ei şi să nu mai aveți nimic de-a face cu ei, în afară de cazul în care vreunul dintre aceşti nebuni ar veni la voi pentru a vă cere să-l ascultați sau dacă el ar avea nevoie de ajutorul vostru. Dacă aceasta se petrece, arătați-i nebunia lui prin cuvinte rezonabile şi pe care el să le poată înțelege, şi dacă le acceptă, dați-i ajutorul cerut. Dar în acelaşi timp avertizați-l cu o blândă fermitate că nu trebuie să mai rămână în vechea sa nebunie şi în păcatele sale, căci a doua oară necazurile sale vor fi cu mult mai mari decât de această primă dată când l-ați ajutat. Dacă veți urma întotdeauna acest sfat, vă va fi uşor să lucrați în numele Meu şi veți culege o recoltă de viață bogată.

11. Când veți fi format voi înşivă în numele Meu ucenici buni, vă veți putea pune mâinile deasupra lor în numele Meu, şi în acest mod vor primi şi ei, la rândul lor, puterea pe care v-am dat-o acum prin Voința Mea.

12. Dar mai presus de toate vă mai atrag atenția o dată ca niciunul dintre voi şi nici mai târziu vreunul dintre ucenicii voştri să nu se abată vreodată de pe calea adevăratei iubiri, ale măsurii, răbdării, blândeții şi compasiunii; căci o astfel de abatere ar atrage după sine ura reciprocă, prigoana şi războiul! Respectați deci înainte de toate această regulă, dacă nu vreți să răspândiți printre oameni, în loc de fericire, discordia, mânia, ura şi persecuția!

13. Este adevărat că va mai fi multă discordie, cu consecințele sale funeste, între oamenii acestei lumi, tot aşa cum multe buruieni cresc pe un ogor printre firele de grâu curat; dar chiar dacă va creşte mai puțin des, grâul pur va rămâne ceea ce este şi va fi dovada faptului că voi nu ați semănat buruieni odată cu el în câmpul vieții, înscrieți adânc aceste cuvinte în inimile voastre, şi lucrările voastre vor da roade. Ați înțeles bine toate acestea?"

14. Radiind de o bucurie extraordinară, nobilii romani au răspuns; „Da, Doamne şi Învățătorule, şi-Ți mulțumim din toată inima pentru această grație imensă pe care ne-ai acordat-o în infinita Ta iubire, fără ca noi să fi îndrăznit să Ți-o cerem! Şi este absolut sigur că am primit această forță, căci chiar în momentul în care ne-o dădeai, prin atotputerea Voinței Tale, am simțit-o într-un mod viu: ea s-a revărsat în noi ca un veritabil torent de foc, şi de îndată am

simțit în noi o putere a credinței şi a voinței atât de mare, încât am putea cu siguranță, în numele Tău, să doborâm şi munții prin voința noastră, şi să facem din ei văi. Dar oricât de mare ar fi această forță, noi nu o vom folosi niciodată decât în caz de adevărată nevoie şi doar în înțeleaptă măsură în care ne-ai sfătuit, căci altfel nu ne-ai fi acordat-o! Este bine aşa, o Doamne şi învățătorule Iisus Iehova Savaot?"

Capitolul 154

Despre utilizarea puterii de vindecare

1. Eu am spus: „Cu siguranță! Totuşi dacă unul dintre voi simte în el o putere superioară, el poate de asemenea să se folosească de ea cu discernământ la timpul şi la momentul potrivit, însă niciodată pentru a le arăta celorlalți de ce este el în stare, ci doar atunci când poate astfel îndeplini o lucrare cu adevărat bună pentru oameni - şi aceasta în secret, în fața unui număr restrâns de martori demni de încredere. Căci Eu pot să dau nu numai puterea de a vindeca toate bolile trupeşti ale oamenilor - şi trebuie să ştiți că acela care, la fel ca voi acum, primeşte din plin această putere primeşte în acelaşi timp şi putere asupra multor altor aspecte!

2. Dar el nu trebuie să se fălească cu ea în fața tuturor pentru ca lumea să se minuneze de el şi să creadă după aceea orbeşte tot ceea ce el predică: cel care deține de la Mine o forță spirituală superioară trebuie întotdeauna să se întoarcă spre Mine şi să-Mi spună: «Doamne, dacă Tu vrei ca eu să mă folosesc în prezent de puterea pe care mi-ai acordat-o, dă-mi de ştire în inima mea şi uneşte Voia Ta atotputernică cu această putere a Ta, dăruită mie prin grația Ta! Iar dacă nu aceasta este ceea ce Tu vrei, arată-mi-o prin dragostea, înțelepciunea şi forța Tal» Şi fie că Eu voi răspunde prin da, fie prin nu, răspunsul Meu va veni întotdeauna imediat la cel care îmi va pune această umilă întrebare, şi Eu îi voi arăta în mod clar dacă trebuie să facă acest miracol sau să se abțină de la a-l face. Deținătorul acestei puteri acordate de Mine va putea desigur întotdeauna, chiar şi fără consimțământul Meu, să îndeplinească acest miracol, dar - nu uitați mai ales aceasta - el nu va obține de aici niciun beneficiu, şi nici cei în fața cărora îl va fi săvârşit. Căci doar miracolele celor care vor făptui întotdeauna în perfectă comuniune cu Mine vor fi însoțite mereu de o adevărată binecuvântare.

3. Şi mai ales nu uitați ceea ce v-am spus pe Muntele Măslinilor, vouă şi tuturor ucenicilor care veți răspândi Evanghelia Mea printre oameni: străduiți-vă să acționați înainte de toate prin puterea cuvântului! Căci un om în întregime îndreptat prin cuvânt este un câştig cu mult mai mare pentru Împărăția Mea decât o mie de oameni pe care minunile şi actele miraculoase îi vor fi constrâns să îmbrățişeze învățătura Mea. Căci purul Cuvânt rămâne pentru totdeauna, împreună cu Lumina sa, în timp ce miracolele se şterg, şi nu au, la drept vorbind, nicio valoare pentru posteritatea care nu a fost martoră la ele, pentru că oamenii cred în ele orbeşte, ca într-o poveste extraordinară, dar ele nu dau o convingere deplină şi întreagă a adevărului învățăturii Mele şi îi împing foarte adesea pe unii oameni leneşi şi înclinați către înşelăciune să îndeplinească semne false şi false miracole, iar pe spectatori îi conduc spre cea mai întunecată superstiție.

4. Dar Cuvântul pur este lumină în sine şi nu are nevoie de niciun semn pentru a mărturisi despre adevărul său, pentru că este el însuşi semnul suprem şi cel mai mare miracol.

5. Dacă M-aş fi mulțumit doar să îndeplinesc în fața voastră miracolele cele mai surprinzătoare, ele nu v-ar fi fost mai utile decât cele pe care le-ați văzut adeseori făcute pentru distracția voastră de către magicieni şi vrăjitori; doar că, desigur, le-ați fi găsit pe ale Mele mult mai extraordinare şi ați fi vorbit despre ele mai mult timp.

6. Dar ceea ce v-a adus interior o atât de mare lumină şi forță este Cuvântul Meu, şi nu numeroasele miracole îndeplinite sub ochii voştri. Dacă Eu aş mai îndeplini şi altele acum, v-ați mira desigur din nou, dar M-ați întreba după aceea: «Doamne, cum ai săvârşit acest nou

miracol şi cum au putut Cuvântul şi Voința Ta să producă, de exemplu, pâine şi vin?» Şi va trebui din nou ca Eu să iau cuvântul, aşa cum am făcut-o întotdeauna, pentru a vă explica acest miracol, în aşa fel încât raţiunea voastră să înţeleagă cum am putut Eu să-l săvârşesc!

7. Şi din moment ce, încă o dată, Cuvântul este cel care luminează şi nu miracolul, aceasta înseamnă că purul Cuvânt al Adevărului poate să facă aceasta singur, fără niciun miracol prealabil! Acesta este deci întotdeauna esenţialul, şi principala condiţie a vieţii nu rezida decât în Cuvânt, şi nu în miracol!

8. A săvârşi un miracol atunci când puterea v-a fost acordată, aşa cum este cazul vostru în prezent, nu poate avea cu adevărat un efect bun asupra Ordinii Mele decât dacă omul capabil să-l săvârşească îl face în taină, din dragoste pentru aproapele lui şi cu scopul de a-i fi util în numele Meu. Iar Eu voi vedea acest semn, oricât de tainic ar fi el, şi voi şti să-l răsplătesc, în acelaşi mod tainic, pe cel care-l va fi săvârşit în numele Meu.

9. Dacă vă veţi pune mâinile deasupra unui singur bolnav în ochii tuturor, pentru ca el să se simtă mai bine, veţi fi făcut mai mult decât suficient pentru a mărturisi despre adevărul Cuvântului Meu; dar puteţi face aceasta de mai multe ori pe zi, în taină, fără martori publici, şi să înlăturaţi astfel suferinţa celor nefericiţi, fără ca măcar unul singur dintre ei să ştie cine l-a eliberat astfel de suferinţele sale. Eu vă spun: o asemenea vindecare valorează mai mult pentru Mine decât o sută de vindecări săvârşite în ochii lumii! Aşa încât, folosiţi întotdeauna această forţă pe care v-am acordat-o conform cu scopurile pe care tocmai vi le-am adus la cunoştinţă, şi Eu voi şti să vă răsplătesc cu binecuvântarea Mea! Aţi înţeles bine şi aceasta?”

10. Plini de recunoştinţă, ei au răspuns toţi afirmativ şi au început să mediteze profund asupra cuvintelor Mele.

11. Atunci, venind către Mine, căpitanul din Betleem Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, şi eu sunt roman şi cred ferm în Tine şi Te iubesc foarte mult! Tu le-ai dat adineauri un mare dar acestor zece romani şi le-ai arătat foarte exact cum trebuie să se folosească de el. Nu ai vrea acum să-mi acorzi şi mie o graţie asemănătoare? Cu adevărat îţi spun că mă voi folosi şi eu de ea cât se poate de corect, în special împotriva fariseilor celor lăudăroşi; căci aceştia îi creează impresia poporului celui orb că la nevoie ar fi capabili să facă să iasă şi morţii din morminte, dacă ei ar vrea şi li s-ar permite aceasta! Dar, bineînţeles, aceste discursuri frumoase nu sunt decât vorbe în vânt şi nu există niciodată în spatele lor nici cel mai mic adevăr. Aşa încât, dacă aş avea eu însumi o asemenea putere secretă, ştiu exact ce aş face cu ea împotriva acestor palavragii!”

12. Eu am spus: „O, şi Eu ştiu la fel de bine, şi tocmai acesta este motivul pentru care nu îţi dau încă această putere; căci tu nu eşti încă suficient de pregătit. Dar ai acum Cuvântul pur de care te poţi servi şi, aşa cum am arătat în mod clar, acesta valorează cu mult mai mult decât faptul în sine de a face minuni! Aşa încât, foloseşte-te mai întâi cu succes de ceea ce ai, şi restul îţi va fi dat pe deasupra.”

13. Auzind aceasta, căpitanul s-a declarat până la urmă satisfăcut şi a spus: „Este adevărat, e mai bine aşa: facă-se numai Voia Ta, Doamne!”

14. Eu i-am spus: „Aceste cuvinte, prietene, valorează mai mult decât o mie de miracole!”

15. În timp ce eu vorbeam astfel, soarele răsărise de-a binelea, şi atunci au sosit de la Ierusalim trei esenieni, cărora li se spusese că la Lazăr, în Betania, ar putea să afle unde Mă găseam.

Capitolul 155

Esenienii se plâng Domnului nostru Iisus Hristos de necazurile lor

1. Ca de obicei, ne-am apucat să contemplăm în liniște spectacolul atât de variat al dimineții; totuși, câțiva ucenici vorbeau între ei despre darurile miraculoase pe care le acordasem celor zece romani, pe care în secret îi invidiau.

2. În acest timp, un servitor al lui Lazăr i-a adus pe colină pe cei trei esenieni veniți de la Ierusalim; acesta i-a prezentat mai întâi lui Lazăr, care i-a condus după aceea la Mine.

3. Atunci Eu i-am întrebat ce doreau, şi aceasta pentru a le permite să-şi formuleze dorințele în fața celor prezenți; căci bineînțeles că Eu ştiam de multă vreme de ce Mă căutau şi de ce veniseră atunci în fața Mea.

4. După ce s-au înclinat până la pământ în fața Mea, unul din cei trei Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule, acum câteva luni au venit la Tine nişte soli din partea noastră, iar Tu le-ai dat indicații despre modul în care trebuie să acționăm urmând calea Unicului Adevăr; căci în caz contrar, urma să vedem curând toate relele abătându-se asupra noastră. Am făcut deci ceea ce trimişii noştri ne-au anunțat în mod expres la întoarcerea lor ca fiind Voința Ta, şi de atunci nu am mai săvârşit false miracole, din moment ce Tu ne-ai spus că, dacă ne decidem noi înşine să urmăm învățătura Ta şi să ne ținem de ea în mod serios, urma să fim oricum capabili, în caz de nevoie, să săvârşim în numele Tău miracolele cele mai mari şi mai autentice.

5. Dar acest fapt ne-a provocat în multe privințe mari dificultăți, cărora nu ştim cum să le facem față; în primul rând, sosesc din toate părțile pământului tot felul de oameni, dintre care mulți ne aduc copiii lor morți, şi se lamentează în mod înfiorător atunci când refuzăm să luăm aceşti copii pentru a-i învia, fapt pentru care ei ar fi gata să ne copleşească cu aur, argint, pietre prețioase şi perle. Toate motivele bune pe care le oferim pentru a le explica de ce nu trebuie şi nu vrem să mai facem asemenea miracole nu au niciun rezultat, şi suntem constrânşi, pentru a nu ne pune în pericol pacea şi securitatea, să luăm aceşti copii morți, şi de patru luni încoace s-au strâns deja mai mulți de cinci sute.

6. Pentru a-i învia pe aceşti copii de toate vârstele în vechiul nostru mod ne-ar trebui mai mulți ani, cu atât mai mult cu cât ne sosesc în continuare cel puțin unul pe săptămână, ba adeseori chiar şi doi sau trei. Am încercat să-i chemăm la viață în numele Tău, dar niciun miracol nu s-a produs, şi astfel a trebuit să revenim la vechiul nostru mod de a proceda.

7. Acesta este, aşa cum am spus, primul motiv al disperării noastre; dar iată-l şi pe al doilea, care este şi mai rău. Acum, când am hotărât să lucrăm după învățătura Ta, nu au mai rămas în cetatea noastră decât foarte puțini copii pe care să-i schimbăm cu cei morți, deoarece, de dragul Adevărului Suprem şi conform Cuvântului Tău, noi i-am scos pe aceşti copii din cetatea noastră, împreună cu mamele şi doicile lor, şi le-am oferit o soartă mai bună, îngrijindu-ne să nu le lipsească nimic din cele necesare. Am dat tuturor acestor mame şi doici bani şi alte bunuri şi le-am lăsat să plece, comunicându-le bineînțeles motivul drept şi pe înțelesul lor al acestei decizii a noastre.

8. Până aici, toate bune, dar acum suntem disperați: unde să găsim atât de repede alți copii, şi apoi, cum să rămânem în acelaşi timp la învățătura Ta, a Adevărului, de care suntem pătrunşi? Vedeți deci, Tu, Doamne, şi toți ucenicii Tăi, în ce încurcătură ne găsim!

9. Doamne şi Învățătorule, dacă un miracol de la Tine nu ne vine în ajutor, suntem cu toții pierduți. Am pus capăt tuturor ceremoniilor noastre de înviere şi tuturor celorlalte trucuri de magie; dar oamenii continuă să vină la noi, de foarte departe, pentru a ne cere ajutorul. Foarte puțini dintre ei se mulțumesc cu o învățătură, şi cea mai mare parte vor ca noi să săvârşim aceleaşi fapte ca şi înainte, ceea ce noi refuzăm, din moment ce suntem ferm şi definitiv hotărâți să nu mai acționăm decât după învățătura Ta şi să o respectăm cât putem de mult.

10. Ah, este foarte dificil să fii un om drept în această lume, atunci când trebuie să te zbați între imensa orbire a oamenilor, care nu au nici cea mai vagă idee despre ceea ce este Adevărul, pe de o parte, şi Adevărul cel mai luminos şi mai desăvârşit, pe de altă parte! Nici nu vreau să pomenesc măcar despre pierderile materiale pe care le-am suferit datorită noii

noastre aspirații către Purul Adevăr, căci avem încă bunuri materiale mai mult decât suficiente; dar intrăm pe zi ce trece în noi şi noi încurcături, încât nu mai ştim deloc ce să facem. Doamne şi Învățătorule, Te rugăm insistent, sfătuieşte-ne şi ajută-ne!”

Capitolul 156

Sfatul dat de Domnul nostru Iisus Hristos esenienilor

1. Eu am spus: „Ştiu bine că sunteți în încurcătură în fața oamenilor; dar aceasta trebuia să se petreacă, şi întotdeauna se petrece astfel atunci când un om care s-a făcut apreciat prin şiretenie şi înşelătorie, cu scopul de a sustrage de la oameni bogății mai mari, descoperă el însuşi adevărul şi începe să se îndrepte. Căci el nu mai vrea să îi înşele pe oameni, dar nici nu îndrăzneşte să le spună adevărul, de teamă ca ei să nu se înfurie şi să-i spună: «Impostor mizerabil, dacă recunoşti acum adevărul şi poți vorbi şi acționa cinstit, de ce nu ai făcut-o încă de la început? Ce rău ți-am făcut noi pentru ca să ne înşeli cu atâta neruşinare timp de ani de zile? Acum repară toate greşelile comise față de noi, căci altfel nu vei scăpa de răzbunarea noastră!»

2. Da, prietene, atunci când un om vrea să profite prin şiretenie şi înşelătorie de cei creduli, şi ajunge să facă aceasta într-un mod abil, conştiința sa îl previne, desigur, de toate acestea; dar el îşi va reduce la tăcere tot mai mult această conştiință, care este Spiritul Vieții şi al celui mai profund Adevăr din el însuşi, pentru a putea să continue să-i înşele din ce în ce mai mult pe semenii săi cei orbi.

3. Dar ce va face el atunci când ziua adevărului se va ivi pentru toți oamenii? Unde va fugi el de cei pe care i-a mințit şi i-a înşelat atât de des şi fără milă? Adevărat vă spun, va fi o fugă teribilă, iar fugarii vor striga: «Prăbuşiți-vă peste noi, munților, pentru ca lumina marii zile a adevărului să nu ne ajungă şi să nu ne dea în vileag în ochii celor pe care i-am înşelat într-un mod atât de ruşinos!»

4. Dacă vă spun aceasta vouă, care din dragoste pentru Adevăr ați renunțat la marile voastre înşelătorii, o fac pentru că este încă posibil, în această lume, să îndreptați multe din cele făcute, prin adevărate acte de iubire; dar în lumea de dincolo, unde totul este dezvăluit, chiar şi gândurile cele mai ascunse ale sufletului, nu va mai fi aşa, iar cei care au înşelat şi au mințit vor trebui să suporte cele mai crude umiliri şi se vor acoperi de ruşine în ochii celor drepți.

5. Chiar şi Mie îmi este greu să vă dau un sfat bun şi să vă ajut cu adevărat; căci, fiind Eu Însumi Adevărul cel mai viu, nu pot să închid ochii față de acțiunile voastre trecute şi să-i las pe oameni în convingerea greşită în care i-ați condus! Spuneți de acum înainte adevărul tuturor celor care vor veni la voi, învățați-i ceea ce este drept şi spuneți-le că Eu v-am poruncit astfel; spuneți-le cu toată sinceritatea de ce nu mai credeți şi nu mai acționați ca înainte, când erați voi înşivă departe de Adevăr şi spuneți-le de asemenea că nu din răutate, ci dintr-o anumită bunăvoință față de omenirea rătăcită şi suferindă ați hotărât să puneți în practică, datorită ştiinței voastre şi a priceperii dobândite, practici şi învățături în care mulți îşi găseau o consolare, dar că, având de acum înainte acces, grație Mie, la Purul Adevăr, nu vreți să-i privați de el tocmai pe ei, care au avut întotdeauna încredere în voi, pentru că el, Adevărul, va fi cu mult mai util pentru mântuirea lor decât tot ceea ce ați făcut pentru ei până acum.

6. Dacă toți veți spune astfel adevărul oamenilor, ei nu vor pleca mânioşi, ci vă vor asculta şi vor deveni după aceea adevărați prieteni ai voştri. Căci orice om dotat cu bun-simț va înțelege că înainte voi nu puteați da ceea ce nu aveați nici voi înşivă, şi ei nu vă vor duşmăni pentru aceasta.

7. Dar, mai ales, rămâneți întotdeauna numai în Adevăr, căci doar el vă va face liberi şi va fi pentru viitor protecția şi ajutorul vostru! Însă a fi pe de-o parte în Adevăr, dar a-ți câş-

tiga pe de altă parte pâinea cea de toate zilele prin minciună se potrivesc la fel de puțin ca ziua cu noaptea, sau viața cu moartea. M-ați înțeles bine?”

8. Cei trei esenieni: „Doamne şi Învățătorule, Te-am înțeles desigur bine şi vedem de asemenea că Tu ai întotdeauna dreptate; dar ce vom face cu cei cinci sute de copii morți? Trebuie să-i îngropăm, sau să-i înapoiem sub un pretext sau altul părinților sau familiilor lor, care în cea mai mare parte aşteaptă chiar acolo? Căci acesta este, aspectul care ne pune acum cel mai mult în încurcătură: pe de o parte, nu vrem să-i lăsăm fără consolare pe cei care cred în noi şi să-i trimitem înapoi în deznădejde, dar pe de altă parte conştiința noastră ne spune că noi, care am primit Purul Adevăr, nu trebuie să-i mai înşelăm şi să-i oprimăm pe oamenii sărmani, deja prea mult înşelați şi oprimați din toate părțile. Dar dacă le spunem tot adevărul dintr-o dată, ei vor fi nefericiți; şi dacă găsim o cale de a acționa din nou aşa cum am făcut-o înainte, le vom reda bucuria şi consolarea celor nefericiți, dar prin ei îi vom întări din nou pe mulți alții în vechea lor superstiție şi-i vom face să se afunde şi mai adânc în întuneric. Doamne, există oare aici o modalitate justă de a acționa, şi cum am putea noi să-i trimitem înapoi pe cei care aşteaptă, fără să-i mâhnim şi fără să-i înşelăm din nou?”

9. Eu am spus: „Şi aici este dificil să găsim o modalitate justă de acțiune, dar, din moment ce voi sunteți ferm hotărâți să abandonați toate vechile voastre înşelăciuni şi să urmați de acum înainte calea deplinului Adevăr Divin, care s-a deschis în această lume prin Mine, vreau să fac Eu Însumi ceva pentru voi. În câteva zile voi veni la voi şi vom vedea atunci ce se poate face. Pentru moment, puteți merge să-i anunțați aceasta pe frații voştri, şi vor şti ei să se descurce până atunci fără să trădeze Adevărul.”

10. Foarte satisfăcuți de aceste cuvinte, cei trei esenieni Mi-au mulțumit pentru această învățătură, pentru sfatul bun şi pentru promisiunea de a veni să-i vizitez personal peste câteva zile, şi apoi, ridicându-se, au pornit din nou la drum chiar înainte de răsăritul soarelui. Ei nu au luat deci nici gustarea de dimineață în Betania, şi abia când au ajuns la hangiul din vale au intrat şi au cerut ceva pâine şi vin. Acolo au vorbit cu servitorii despre multe aspecte pe care aceştia le ştiau despre Mine, aşa încât şi-au reluat drumul către Betleem abia după două ore bune.

Capitolul 157

Caravana negustorilor din Damasc

1. Tar noi am continuat să contemplăm nestingheriți spectacolul dimineții, căci furtuna din timpul nopții purificase într-un mod excepțional atmosfera, iar dimineața era deosebit de frumoasă şi de senină.

2. Astfel, se distingeau foarte bine cele mai înalte culmi ale munților celor mai îndepărtați, fapt imposibil atunci când aerul era încărcat de brumă, iar în acea dimineață, de pe colina noastră ne puteam aşadar delecta în voie cu un spectacol rar şi magnific. Atmosfera era doar puțin întunecată de fum în câteva locuri, în care nu se stinseseră încă focurile marilor incendii datorate furtunii nocturne, dar aceasta nu putea altera priveliştea cea frumoasă.

3. Cum contemplam noi liniştiți peisajul de pe colina noastră, căpitanul a remarcat pe marele drum militar care ducea de la Betania la Ierusalim o mulțime de oameni care mânau tot felul de animale de povară - măgari, catâri, boi şi cămile. El l-a întrebat pe Lazăr ce era cu acest convoi şi încotro putea el să se îndrepte.

4. Lazăr, şi el foarte surprins de numărul mare de oameni pentru această perioadă a anului, i-a răspuns: „Dragă prietene, nu ştiu nici eu mai mult decât tine; căci de obicei în acest anotimp nu se văd caravane atât de mari. În plus, acest convoi este încă prea îndepărtat ca să putem spune dacă este vorba de evrei, greci, egipteni sau perşi. Dar nu mi-ar plăcea desigur ca

ei să vină să se odihnească aici, în Betania, şi cu atât mai puţin în hanul meu. În acest caz, i-aş trimite încă de astăzi la vecinul şi prietenul meu, jos în vale!”

5. Hangiul din vale, care era şi el prezent, i-a spus; „Dragul meu frate, mi-ar fi foarte greu să hrănesc şi chiar mai greu să cazez această caravană, al cărei capăt nu-l vedem încă! Dar tu ai aici, în acest sat, din care cea mai mare parte îţi aparţine de altfel, şapte mari hanuri, fără să mai socotim casa ta principală. În plus, există aici şi alte câteva hanuri mici, şi este deci cu mult mai uşor aici decât la mine să hrăneşti şi să cazezi pentru puţin timp o caravană numeroasă. De fapt, este puţin probabil ca această caravană, care se pare că a pornit la drum înainte de răsăritul soarelui, să vrea să facă popas aici. Să aşteptăm puţin şi vom vedea imediat dacă vom avea ceva de făcut.”

6. Atunci, întorcându-se către Mine, Lazăr a întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, spune-ne Tu ce înseamnă această mare caravană, de unde vine ea şi unde se duce în acest anotimp?”

7. Eu am spus: „Ei, ce treabă avem noi cu aceşti negustori din Damasc, care trec pe-aici pentru a se duce în oraşele de pe coastă, unde îşi vor vinde produsele muncii lor? Să-i lăsăm să treacă!”

8. Căpitanul, Lazăr şi hangiul din vale s-au liniştit astfel, iar noi ne-am reluat contemplarea, observând de asemenea şi caravana care se apropia de sat şi care, bineînţeles, ridica un adevărat nor de praf; căci drumurile militare ale Iudeii, foarte frecventate, nu duceau niciodată lipsă de praf, şi chiar dacă furtuna nopţii dusese cu ea o mare parte din el, rămăsese încă mult praf pe drum[17].

9. Când călăreţii din fruntea coloanei au ajuns în sat - pe care de altfel l-au traversat apoi fără să se oprească - soarele s-a ivit deasupra orizontului, luminând întregul ţinut; acum, chiar şi praful drumului, luminat de razele de soare, era foarte frumos la vedere.

10. Căpitanul a spus: „Ah, lumina face să strălucească într-adevăr tot ce atinge! Chiar şi praful drumului, care nu are în sine niciun farmec, oferă un spectacol încântător atunci când este privit de la o anumită distanţă!”

11. Eu i-am spus: „Tocmai ai făcut o observaţie foarte justă şi instructivă! În multe privinţe, oamenii lumii sunt asemenea prafului de pe drum; în primul rând, ei sunt leneşi atunci când este vorba de fapte bune şi încurcă drumurile vieţii cu inutilitatea lor, care este foarte deranjantă pentru cel care traversează viaţa plin de zel pentru a face binele. Doar o adevărată furtună a judecăţii îi împinge pe aceşti oameni la activitate, măturând drumurile vieţii şi ducând cu ea praful pe întinsele câmpii şi ogoare, unde el se va transforma curând în pământ roditor.

12. Astfel de oameni ai lumii, care sunt asemenea prafului, au o înfăţişare mândră, desigur, atunci când lumina vieţii îi luminează, dar ei nu se vor putea compara cu adevăratul călător al vieţii decât atunci când vor deveni un pământ fertil. Atâta vreme cât ei strălucesc numai ca firele de praf leneşe ale drumului lumii în aerul curat al vieţii şi scânteiază în razele Soarelui Vieţii, care luminează numai exteriorul, nu şi interiorul lor, ei sunt o pacoste pentru adevăratul călător al vieţii şi seamănă foarte mult prin aceasta cu fariseii şi cu ceilalţi preoţi păgâni, care se ridică atunci când vreo furtună suflă în jurul lor sau când se produce orice altă agitaţie, deranjând şi murdărind călătorul şi întunecând lumina care luminează drumul vieţii.

13. Văzuţi de la o anumită distanţă, ei au, desigur, astfel luminaţi, o aparenţă frumoasă, şi mulţi pot să-şi spună: «Ah, fac şi ei totuşi ceva şi au şi ei o anumită lumină!» Dar nu este deloc adevărat! Căci fie că se odihnesc pe drum sau că sunt ridicaţi în aer de vânt, ei nu sunt de fapt prin aceasta mai puţin leneşi şi trândavi; dar atunci când se ridică, ei sunt întotdeauna supărători şi uneori chiar dăunători pentru adevăratul călător. Aşa încât, pe viitor, când veţi urma căile Mele în viaţă, respectaţi cu toţii acest sfat înţelept: evitaţi drumurile largi ale cohortelor acestei lumi, şi urmaţi cărările strâmte şi mai puţin prăfuite, mergeţi pe ele liniştiţi,

[17] Este vorba bineînţeles de drumurile romane pavate, diferite de drumurile obişnuite - n. t.

cu răbdare şi încredere, şi nu veți avea de suferit neplăcerile datorate prafului de pe drumurile lumii!

14. Dar dacă pe drumurile vieții veți face la fel ca această caravană, care se grăbeşte colo jos pe drumul militar cel larg, trecând cu mare tam-tam, pentru a ajunge cât mai repede la locul unde crede că va găsi un profit pământesc, veți avea şi voi de dus multe lupte anevoioase împotriva acestui praf. Nu uitați lecția pe care v-am dat-o cu această ocazie, căci ea vă va fi foarte utilă."

15. Căpitanul a reluat: „O, cât de juste şi de potrivite sunt aceste cuvinte, Doamne şi Învățătorule! Există în prezent peste tot pe cărările vieții o cantitate aproape insuportabilă din acest praf supărător al lumii, şi trebuie cu adevărat să luăm o mie de precauțiuni pentru a nu-l ridica prea tare în mers! O, voi ține seama cu deosebire de această învățătură!"

16. Eu i-am spus: „Foarte bine, căci aşa vei înainta repede şi vei ajunge departe!"

17. De îndată ce i-am spus aceste cuvinte căpitanului, a sosit la noi un trimis, ca să ne invite la masa de dimineață.

18. Dar cum caravana nu terminase de trecut, Eu am spus: „Să lăsăm această lume zgomotoasă şi prăfuită să isprăvească traversarea satului, căci dacă vom coborî acum, vom atrage atenția asupra noastră şi ni se vor pune tot felul de întrebări; rămânând aici încă un pic, vom evita acest pericol."

19. Firește, toată lumea a fost de acord cu acest sfat, şi am aşteptat deci încă vreo jumătate de oră pe colină, până ce caravana a trecut în întregime, după care am coborât fără probleme la Lazăr pentru masa de dimineață.

20. Aşadar, am coborât în ordine şi am luat loc la masa cea mare. După ce Eu am binecuvântat mâncarea şi băutura, am început să mâncăm toți cu poftă din această hrană sățioasă şi savuroasă, iar romanii au apreciat în special vinul atât de mult încât Lazăr, spre cea mai mare plăcere a sa, a trebuit să le reumple carafele de mai multe ori.

21. Cum vinul îi dezlegase limba, Agricola Mi-a spus: Doamne şi Învățătorule, iartă-mă că am luat două sau trei carafe de vin în plus la masa de dimineață; dar, la fel ca şi însoțitorii mei, am făcut aceasta doar în speranța că voi suporta mai bine despărțirea de prezența Ta vizibilă. O, cât de mult mi-aş dori să rămân pentru totdeauna cât mai aproape de Tine! Pentru aceasta, aş da toate bunurile mele pământeşti şi înaltele mele funcții din această lume!"

22. Eu am spus: „Faptul că tu doreşti aceasta valorează pentru Mine la fel de mult ca şi cum ai fi făcut-o; dar tu îmi aduci un mult mai mare serviciu Mie şi multor oameni administrând bunurile pământeşti care ți-au fost încredințate şi bogățiile spirituale pe care le-ați primit cu toții aici. Dacă vă veți folosi de ele în modul înțelept în care v-am sfătuit, voi fi şi Eu cu voi în Spirit şi vă voi da în fiecare clipă ceea ce aveți nevoie; şi într-o bună zi, în Împărăția Mea, veți fi şi veți lucra pentru totdeauna alături de Mine, ca adevărații Mei prieteni. Fie ca aceasta să vă fie o dreaptă consolare şi să vă întărească sufletele!"

23. Acestea fiind zise, ne-am ridicat de la masă şi, punând mâinile deasupra romanilor, i-am binecuvântat şi i-am întărit. Atunci, simțindu-se toți plini de seninătate şi de curaj, Mi-au mulțumit din nou cu voce tare pentru tot ceea ce primiseră în timpul acelor zile cât au fost alături de Mine.

Capitolul 158

Domnul nostru Iisus Hristos părăseşte casa lui Lazăr

1. Apoi Eu, chemându-l pe Rafael, i-am făcut semn să pregătească tot ceea ce trebuia pentru plecarea romanilor.

2. Rafael a răspuns: „Doamne, sfânta Ta Voință, plină de puterea eternă şi infinită, este deja în Mine un fapt împlinit! Priviți în curtea .cea mare: totul este perfect aranjat; chiar şi

tinerii noştri sunt deja călare pe animalele de povară potrivite lor, aşteptând momentul plecării, dar aşteptând mai ales să îl revadă pentru ultima dată în această viaţă pe adevăratul lor Tată şi să-I aducă mulţumiri pentru tot, rugându-L să se gândească tot timpul la ei, în marea Sa iubire părintească."

3. La aceste cuvinte ale lui Rafael, toţi s-au ridicat şi au ieşit în grabă în curtea cea mare, minunându-se de acest miracol.

4. Eu am înaintat către tineri şi le-am dat binecuvântarea Mea, iar ei Mi-au mulţumit plângând; ei ar fi vrut să îmi mulţumească în cuvinte, dar lacrimile de iubire pe care le vărsau îi împiedicau.

5. Eu le-am spus pe tonul cel mai binevoitor: „Copiii Mei, înţeleg adevăratul limbaj tainic al inimilor voastre, care îmi este cu mult mai drag decât cele mai frumoase cuvinte; rămâneţi în această dragoste, şi Eu, adevăratul vostru Tată, voi fi întotdeauna cu voi în Spirit pentru a vă învăţa şi a vă educa prin Cuvântul Meu. Amin."

6. Apoi i-am făcut lui Rafael un semn interior, şi acesta, apucând un căpăstru, a luat-o înaintea tinerilor. Sub conducerea sa, convoiul a pornit la drum în direcţia oraşului Tir.

7. Atunci, romanii şi servitorii lor au încălecat şi ei pe animalele lor şi, odată cu ei, toţi fariseii aduşi la învăţătura Mea împreună cu soţiile şi copiii lor şi toate persoanele prezente de care romanii, aşa cum ştim, se însărcinaseră să aibă grijă; aceştia de asemenea Mi-au mulţumit plângând pentru toate favorurile şi marile binefaceri de care avuseseră parte de la Mine.

8. Apoi, Eu mergând la romani, le-am strâns mâinile şi i-am sfătuit să-l urmeze fără întârziere pe Rafael, care urma să-i însoţească, în mod vizibil, până la palatul lui Cyrenius, la Tir. Acolo el urma să le dea indicaţii utile pentru călătoria pe mare.

9. Agricola Mi-a mulţumit pentru acest sfat, dar M-a mai întrebat în grabă ce urma să facă Rafael după aceea.

10. Eu i-am răspuns cu bunăvoinţă: „Nu te nelinişti pentru el! El este un Spirit Pur şi ştie ce trebuie să facă, după Voinţa Mea, pe care o cunoaşte în mod clar! De fiecare dată când îl veţi chema, fiind plini de iubire pentru Mine, el nu va întârzia să vă susţină cu sfatul şi cu fapta. Acum, mergeţi şi voi!"

11. Atunci, ei luându-şi rămas bun de Ia Lazăr şi de la toţi cei care rămâneau, au pornit la drum. Romanii i-au escortat pe căpitan, pe însoţitorii lui şi pe cei trei hangii, care, după ce şi-au manifestat iubirea, recunoştinţa şi respectul faţă de Mine, şi-au luat şi ei rămas bun de la Mine; căci ştiau că nu mai rămâneam multă vreme în Betania.

12. Astfel, aceşti numeroşi oaspeţi au părăsit Betania, iar Eu am rămas pentru scurt timp doar împreună cu vechii Mei ucenici, cu evreii-greci şi cu cei câţiva ucenici ai lui Ioan. Abia atunci le-am spus în mod confidenţial că urma să Mă îndrept către ţinuturile Ierihonului şi ale celor zece oraşe pe care le ştim. Toţi au vrut să vină cu Mine, şi Eu le-am poruncit, atât lor, cât şi întregii case a lui Lazăr, să nu spună nimănui unde urma să merg. Şi ei Mi-au promis în mod solemn să urmeze Voinţa Mea în toate privinţele.

13. Maria din Magdala Mi-a cerut şi ea permisiunea să Mă urmeze.

14. Dar eu i-am spus: „Eşti liberă să o faci, aşa cum ţi-am promis, dar ar fi mai bine, pentru a evita ca lumea cea oarbă să se scandalizeze, ca tu să rămâi aici, la fratele nostru Lazăr, şi să Mă urmezi nu cu pasul, ci cu gândul. Surorile fratelui nostru te iubesc foarte mult şi vei avea ocazia să le faci multe servicii, pe care le voi considera ca pe nişte servicii aduse Mie. Totuşi, ceea ce îţi spun acum nu este o poruncă, iar tu eşti liberă să faci aşa cum vei dori."

15. Maria din Magdala a răspuns: „Doamne, de acum înainte nu voi face niciodată decât ceea ce îţi este plăcut Ţie! Aşa încât, voi aştepta la Lazăr întoarcerea Ta şi Te voi urma în inima mea. Dar Te rugăm cu toţii, o Doamne şi Învăţătorule, să nu zăboveşti prea mult şi să Te întorci la noi, căci fără Tine viaţa noastră va fi foarte tristă!"

16. Eu am spus: „Maria, chiar dacă nu sunt împreună cu voi din punct de vedere fizic, voi fi şi voi lucra printre voi în Spirit; căci în Spirit Eu sunt fără încetare prezent peste tot, deoarece Eu trebuie să menţin şi să guvernez orice există în infinitul etern. Dacă nu aş fi omniprezent în Spirit, orice existenţă s-ar întoarce în neant şi nu ar mai exista nicio creatură în întregul infinit - trebuie să înţelegi bine aceasta acum. Căci prin puterea Voinţei Mele vii şi atotfăptuitoare sunt Eu însumi Totul din toată veşnicia şi Totul este în Mine! Tatăl care M-a trimis în această lume ca Fiu al Omului este în Mine; El şi cu Mine nu suntem doi, ci pe deplin Una; Voinţa Tatălui este deci Voinţa Mea, şi ea acţionează pretutindeni.

17. Niciun om, bineînţeles, nu poate să îl vadă doar pe Tatăl singur; căci El nu ar fi aici, în Mine, dacă nu aş fi Eu, iar Eu nu aş fi fără El, pentru că El şi cu Mine suntem pe deplin Una! Dar cel care Mă vede şi Mă aude pe Mine îl vede şi îl aude şi pe Tatăl; ca Tată, Eu M-am trimis pe Mine Însumi în această lume, prin Voinţa Mea. Aşa încât, fericiţi cei care cred în Mine, căci ei cred astfel în Tatăl care M-a trimis, şi pentru aceasta, El le va da Viaţa cea Veşnică.

18. Dacă nu uitaţi aceste cuvinte, inimile voastre vor fi umplute de bucurie. Căci, în ciuda absenţei Mele fizice, veţi simţi clar că sunt aproape de voi. Ai înţeles bine aceste cuvinte, Maria?”

19. Maria: „Da, Doamne şi Învăţătorule! Astfel voi putea cu atât mai uşor şi mai hotărât să Te urmez în inima mea.”

20. Atunci, adresându-Mă ucenicilor Mei, le-am spus: „Până acum doar Eu am lucrat ca Domn şi Învăţător, iar voi nu aţi fost decât martorii tăcuţi ai învăţăturilor şi operelor Mele; dar de acum înainte veţi lucra şi voi împreună cu Mine, aşa cum a făcut-o Rafael în ochii tuturor. Şi acum, să părăsim aceste locuri!”

21. Am pornit imediat la drum, spre hanul din vale, la care se ajungea cu uşurinţă într-o jumătate de ceas. Lazăr, cele două surori ale sale şi Maria din Magdala M-au însoţit până la hangiul din vale, care, de cum ne-a văzut în depărtare, a alergat în întâmpinarea Mea cu braţele deschise, împreună cu întreaga sa familie, şi Mi-a transmis din nou salutări din partea romanilor. Noi ne-am oprit pentru scurt timp la el şi, la cererea lui, Eu i-am binecuvântat copiii şi pe toţi cei ai casei, fapt pentru care ei Mi-au mulţumit din adâncul inimii.

22. Apoi, luându-şi rămas bun, Lazăr s-a întors împreună cu ai săi în Betania, unde îl aşteptau multe treburi.

Capitolul 159

Pe drumul spre han

1. Hangiul de la marele han de pe drumul militar care ducea la Tir şi la celelalte oraşe de pe coastă era încă prezent la hanul din vale; căci de acolo romanii - împreună cu Rafael şi cu tinerii - o luaseră pe drumul dinspre nord, care duce în Galileea, fapt pentru care hangiul, care-şi avea casa înspre sud, nu avusese de ce să se grăbească să plece odată cu ei. Dar cum Eu trebuia să o iau pe acest drum împreună cu ucenicii Mei pentru a ajunge la locul pe care îl alesesem de data aceasta, hangiul, care lipsea deja de acasă de mai mult de şaisprezece zile, a plecat odată cu noi, cerându-Mi dinainte să-i acord favoarea de a-i fi oaspete în ziua aceea.

2. Eu am răspuns: „Poţi fii sigur de aceasta! Totuşi, n-o să petrecem noaptea la tine, căci trebuie să Mă grăbesc să ajung destul de departe astăzi, pentru că Mă mai aşteaptă încă treburi importante.”

18. Eu am spus: „Tu va trebui să faci desigur un sacrificiu mult mai mare dacă vrei să obţii iertarea numeroaselor şi marilor tale păcate; căci vecinul tău a câştigat în mod cinstit bunurile pe care le posedă, dar tu pe ale tale le-ai obţinut în mod ruşinos, jefuind ca un tâlhar nişte sărmane văduve şi orfani. Aşa încât, găseşte o modalitate să te îndrepţi în faţa lui Dum-

nezeu şi a oamenilor, achitându-te de această datorie, căci altfel nu vei obține iertarea păcatelor!”

19. Cel de-al doilea cerşetor, pe care această sentință l-a pus pe gânduri, a spus: „În acest caz, voi fi obligat să devin un cerşetor sadea!”

20. Eu i-am spus: „Câtă vreme vei fi destul de puternic pentru a munci, aceasta nu va fi necesar! Mergi şi munceşte, şi-ți vei câştiga pâinea cea de toate zilele!”

21. Primul i-a spus atunci: „Să mergem, şi urmează şi tu sfatul acestui adevărat profet; dacă vei face aceasta, te voi primi la mine şi-ți voi da şi ceva de lucru.”

22. Eu am spus: „Ceea ce va găsi el pe lângă tine, după ce-şi va fi reparat răul făcut, vei găsi şi tu însuți pe lângă Mine atunci când va veni momentul! Acum, mergeți şi țineți-vă promisiunea!”

23. Atunci, înclinându-se în fața Mea, cei doi cerşetori au plecat spre ținutul lor, care se afla de partea cealaltă a muntelui.

24. Iar noi, urmându-ne drumul, am ajuns curând în apropierea marelui han. De îndată ce ne-a zărit, hangiul cel primitor a venit în întâmpinarea noastră cu brațele deschise. Atunci când a ajuns aproape de noi, Mi-a mulțumit pentru grația pe care o acordam casei sale, vizitându-l.

25. Eu i-am spus: „Da, este un mare bine pentru casa ta; dar pentru aceasta nu era necesar să faci atâtea sacrificii ca să ne pregăteşti o masă copioasă, Mie şi ucenicilor Mei, căci Eu nu Mă uit decât la noblețea inimii şi la bunăvoința desăvârşită; când le întâlnesc, aşa cum e cazul la tine, nu este nevoie de niciun fel de mâncăruri, oricât de bine preparate ar fi. Dar tu ai făcut aceasta din bucurie, pentru că ai ştiut că voi fi capetele tău în această zi, şi de aceea accept cu plăcere această atenție din partea ta. Totuşi, nu o să rămânem mult timp la tine, căci avem încă drum lung de făcut.”

26. Hangiul: „Doamne şi Învățătorule, fie ca totul să se petreacă după Voia Ta! Totuşi, începeam să mă îngrijorez, împreună cu familia mea, şi mă temeam ca Tu să nu o fi luat pe un alt drum; căci, după calculele mele, ar fi trebuit să soseşti cu o jumătate de oră bună mai devreme.”

27. Eu am spus: „Şi aşa aş fi făcut, dacă nu ar fi trebuit să curăț acest drum de o veche murdărie. Această muncă bună şi necesară ne-a reținut un pic, şi de aceea am ajuns ceva mai târziu aici; totuşi, ca întotdeauna, am sosit la timp.”

28. Hangiul: „Dar, Doamne şi Învățătorule, cum să înțelegem noi această muncă a ta? Căci curățarea drumurilor o fac cei mai de jos servitori ai noştri!”

29. Eu am spus: „O, prietene, dacă nu aş curăța şi nu aş mătura Eu drumurile vieților voastre, s-ar isprăvi şi cu mântuirea sufletelor voastre! Eu sunt aşadar primul care vă deschide cu adevărat calea. Acolo unde Eu nu deschid şi nu curăț drumul, nu există drum, sau cele care par să existe sunt atât de pline de mizerii şi de noroi încât niciun drumeț nu poate să înainteze pe ele, şi el trebuie să facă atunci cale-întoarsă sau să se scufunde în mocirlă şi să-şi piardă astfel viața. Înțelege bine acesta parabolă şi vei înțelege cum şi de ce Eu sunt cu adevărat Cel care deschide şi îndreaptă drumul!”

30. Bineînțeles că hangiul nu înțelegea această parabolă, dar ucenicii Mei s-au grăbit să-i explice, după care am intrat în casă pentru a lua masa cea gustoasă care ne aştepta. Hangiul, pe care vinul îl făcuse foarte vesel şi vorbăreț, şi la fel şi familia sa, Mi-au mulțumit foarte călduros pentru faptul că Eu am curățat drumul în modul mai sus amintit. Am petrecut acolo în total cam o oră şi jumătate, oferindu-le celor de la han nenumărate învățăminte, înainte de a ne urma drumul,

Capitolul 160

Despre slujba religioasă şi despre rugăciunea eficientă

1. În timp ce traversam satul, mulți oameni ne-au remarcat și și-au dat seama cine eram; căci unii dintre ei M-au recunoscut de la vizita Mea din anul precedent, iar alții Mă văzuseră la Ierusalim. Atunci, venind la Mine, ei M-au implorat să rămân în satul lor măcar o noapte, pentru a-i vindeca pe numeroșii lor bolnavi. Căci semnele pe care le văzuseră cu câteva zile mai înainte și furtuna de foc din noaptea precedentă avuseseră consecințe atât de supărătoare asupra unor oameni mai slabi de înger, încât ei erau acum bolnavi la pat, și medicul satului nu putea face nimic pentru ei, necunoscând răul de care sufereau și neștiind prin urmare ce remediu să le dea.

2. Atunci, oprindu-Mă din drum, le-am spus celor care Mă rețineau: nu știți voi oare că Dumnezeu este atotputernic și milostiv? Dacă sunteți în necaz, de ce nu îl rugați și nu îi cereți Lui ajutorul?"

3. Un sătean a răspuns: „Învățătorule, ție îți este ușor să spui asta, pentru că Dumnezeu îți acordă tot ceea ce-i ceri în felul tău misterios! Dar noi, ceilalți, degeaba cerem, ne rugăm și oferim sacrificii, căci nimic nu are efect - Dumnezeu nu se uită la noi, deși respectăm legile lui Moise cât putem de bine. Aproape întotdeauna a fost așa, chiar și în timpul profeților: Dumnezeu nu a îndeplinit decât rugăciunile profeților aleși, iar oamenii obișnuiți puteau să se roage oricât de mult și să implore chiar și toată viața, că nu obțineau nimic. O, noi am prefera de o mie de ori ca Dumnezeu să ne îndeplinească întotdeauna rugămințile, atunci când avem necazuri, decât să trebuiască să căutăm ajutor la oamenii cei slabi, pentru că El nu ne ascultă! Dar ce să facem, când vedem foarte clar că, în cele mai mari nenorociri, toate rugămințile și implorările noastre nu servesc la nimic!"

4. Eu am spus: „Aceste scuze deșarte nu valorează nimic în fața Mea! Dacă Dumnezeu nu vă îndeplinește rugăciunile și nu ia în considerare sacrificiile voastre, aceasta se datorează faptului că voi nu aveți, la drept vorbind, nici credință și nici o adevărată încredere în Dumnezeu. De ce nu vă rugați voi înșivă cu credință și cu încredere lui Dumnezeu? Pentru că vi se pare mult prea incomod! Așa încât, întrețineți în comunitatea voastră intermediari delegați de către Templu, pe care îi plătiți pentru a-L ruga pe Dumnezeu în locul vostru și pentru a interveni în favoarea voastră. Dacă puteți să aveți încredere în astfel de ipocriți care cer să fie plătiți pentru pretinsul lor efort, când de fapt rugăciunile și implorările lor nu v-au adus niciodată nici cel mai mic ajutor, de ce nu-i acordați voi mai degrabă această încredere lui Dumnezeu Însuși, Domnul și Tatăl vostru?!

5. Adevărat vă zic: Nu faceți aceasta din cauza lenei voastre! Fiind foarte bogați, v-ați obișnuit încă din copilărie să-i puneți pe servitori să muncească în locul vostru, pentru o simbrie de mizerie, iar voi să o faceți pe stăpânii cei aspri, iar acum credeți că acei oameni tocmiți să se roage în locul vostru vor fi ascultați, pentru că îi plătiți voi bine. Dar Dumnezeu își întoarce fața de la voi, căci El nu va asculta niciodată odioasele rugăciuni lipsite de sens, rostite din vârful buzelor, ale slujitorilor voștri cei șarlatani. Iată de ce Dumnezeu nu poate și nici nu vrea să vă vină în ajutor. Căci dacă El, care este din toată eternitatea înțelepciunea, iubirea și puterea supremă, ar face aceasta, v-ar înfunda chiar și mai adânc în deplina pieire în care vă aflați deja și care se datorează prea marii voastre trândăvii.

6. Așa încât, treziți-vă credința în Dumnezeu, nutriți pentru El o adevărată dragoste vie și o încredere fermă, rugați-L și implorați-L voi înșivă în Spirit și în Adevăr, și El vă va auzi cu siguranță. Rugați-vă voi înșivă fără încetare, faceți cu adevărat penitență, suportați de asemenea toate relele - care v-au fost trimise pe drept - cu răbdare și cu adevărată supunere în fața Voinței Divine, așa cum răbdarea lui Iov v-a dat un bun exemplu, și Dumnezeu vă va scoate din toate nenorocirile voastre, cu condiția ca aceasta să fie în folosul mântuirii sufletelor voastre.

7. Este adevărat că adineauri M-ați rugat chiar voi să vă eliberez de grijile voastre, pentru că Mă considerați un profet căruia Dumnezeu i-a dat o mare putere - dar să știți că Eu

nu pot şi nu vreau să vă ajut mai mult decât vrea Dumnezeu Însuşi; căci Eu şi Dumnezeu, pe care voi nu-L cunoaşteţi şi în care nu credeţi, avem acelaşi Spirit, aceeaşi Voinţă şi aceeaşi Intenţie! Ceea ce nu puteţi obţine de la Dumnezeu prin rugăciunile voastre nu veţi obţine nici de la Mine! Aşa încât, faceţi mai întâi ceea ce v-am sfătuit, şi Eu vă voi veni în ajutor chiar dacă nu îmi voi petrece noaptea la voi. Oare nu M-au urmat unii dintre voi până la Capernaum, în Galileea? De ce s-au îndepărtat atunci de Mine?"

8. Un om a răspuns: „Învăţătorule, Tu ai rostit acolo, într-o sinagogă, nişte cuvinte aparte, învăţându-ne că trebuie să mâncăm carnea Ta şi să bem sângele Tău şi că nimeni nu va primi viaţa cea veşnică a sufletului dacă nu face asta. Atunci noi am crezut că Tu Ţi-ai pierdut minţile şi am plecat, nevrând să se spună despre noi că eram ucenicii unui profet nebun. Dar când Te-am reîntâlnit, acum recent, la sărbătoarea Templului de la Ierusalim, şi când am putut din nou să ne convingem, văzându-Te şi auzindu-Te, că eşti la fel de înţelept şi de puternic ca mai înainte, am crezut din nou în Tine, şi cum Tu treci astăzi prin satul nostru, iar noi Te-am recunoscut foarte bine, am venit cu toată încrederea să-Ţi spunem despre nenorocirea noastră. Dacă poţi şi vrei să ne ajuţi, îţi vom fi recunoscători. Dar dacă nu vrei şi nu poţi acum, din motivele pe care ni le-ai spus, atunci aminteşte-Ţi de noi atunci când ne vei considera demni de aceasta!"

9. Eu am spus: „Faceţi ceea ce trebuie, şi ajutorul pentru voi nu va întârzia să apară."

10. Apoi le-am făcut semn ucenicilor şi am pornit din nou la drum, fără să ne mai oprim.

11. Desigur, câţiva locuitori din sat ne-au urmat o perioadă, dar cum noi mergeam foarte repede, în scurt timp ei au rămas în urmă. Atunci au făcut cale-ntoarsă şi au revenit la casele lor.

Capitolul 161

Parabola judecătorului şi a văduvei

(Luca 18/1-8)

1. Cum eram deja destul de departe de sat ucenicii M-au întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, de ce nu le-ai venit în ajutor acestor evrei din moment ce Te-au rugat stăruitor ei înşişi, şi nu prin preoţi plătiţi?"

2. Eu am spus: „Trebuia oare să-i întăresc şi mai mult în vechea lor lene şi în falsele lor credinţe în care se complac deja de atâta timp? Eu le-am arătat doar drumul pe care trebuie să-l urmeze. Dacă fac aceasta, vor fi ajutaţi la timpul potrivit; iar dacă nu, ei pot rămâne foarte bine aşa cum sunt, să-şi ridice casele pe nisip! Aceasta nu ne va deranja deloc; căci un om care-şi face rău sieşi, refuzând să urmeze un sfat bun, merită ceea ce i se petrece.

3. Aceşti oameni cărora nu le-am îndeplinit cererea au nevoie să fie loviţi de tot felul de necazuri şi rele, căci doar aceasta îi va smulge din vechea lor lene, îi va învăţa răbdarea şi le va face inimile mai blânde şi mai îngăduitoare. Căci Eu nu sunt doar Cel care vine întotdeauna în ajutor; atunci când este necesar, Eu sunt şi un judecător drept.

4. Ascultaţi acum o parabolă, care vă va face să înţelegeţi mai bine de ce le-am recomandat atât de ferm locuitorilor acestui sat pe care tocmai l-am străbătut să se roage ei înşişi şi să ceară cu toată încrederea (Luca 18/1).

5. Era odată într-un oraş un judecător drept, care de oameni nu se ruşina şi de Dumnezeu nu se temea (Luca 18/2). Trăia de asemenea în acel oraş o văduvă, care a venit la judecător şi i-a spus: «Salvează-mă de duşmanul meu!» (Luca 18/3). Judecătorul s-a făcut că nu aude şi multă vreme nu a vrut să ia în considerare cererea văduvei. Dar cum văduva nu înceta să-l implore, el şi-a spus în sinea lui: «Degeaba nu mă tem eu nici de Dumnezeu şi nici de

oameni; deoarece această văduvă îmi dă atât de mult de furcă, o să-i rezolv totuşi problema, altfel mă va asurzi cu cererile ei de ajutor!» (Luca 18/4)

6. Simon Petru a spus atunci: „Să înțelegem că un om care vrea să obțină ceva de la Dumnezeu prin rugăciunile sale trebuie efectiv să îl deranjeze şi să îi devină insuportabil?! Dar eu credeam totuşi că pentru a-i fi îndeplinită rugămintea, nu atât de către un judecător al acestei lumi, cât mai ales de către Dumnezeu, care sălăşluieşte în Tine şi care este plin de dragoste şi de milostivire, este de ajuns numai credința vie şi încrederea!

7. Este adevărat că Tu ne-ai spus într-o zi o parabolă asemănătoare, cea a stăpânului unei case, la care a venit un om înfometat să îl trezească în plină noapte, cerându-i pâine pentru a-şi potoli foamea. Stăpânul casei nu i-a dat pâine din dragoste şi din caritate, ci doar pentru a scăpa de acest cerşetor neruşinat care venea noaptea să-i ceară pâine.

8. Sincer vorbind, această poveste mi se pare un pic ciudată! Atunci când noi Îți cerem ceva,Tu ne îndeplineşti rugămințile fără să trebuiască să pretindem aceasta într-un mod aproape neruşinat, şi la fel ai îndeplinit şi rugămințile păgânilor, ale vameşilor şi ale numeroşilor păcătoşi, şi ai scris pe nisip greşeala femeii adultere; dar această lecție asupra modului în care trebuie să-I cerem ceva lui Dumnezeu nu prea pare să se împace cu ceea ce ne-ai învățat Tu până acum. Cum trebuie să înțelegem toate acestea?”

9. Eu am spus: „Ascultați aşadar ce mai spune acest judecător pe care voi îl considerați nedrept (Luca 18/6) şi care, rețineți, sunt Eu Însumi! Acest Judecător spune: dacă, conform parabolei, un judecător al acestei lumi face dreptate unei văduve care se plânge, nu va veni oare Dumnezeu cu atât mai mult în ajutorul aleşilor săi, care, într-un fel, îl cheamă zi şi noapte, cerându-I să fie răbdător şi milostiv cu ei?! (Luca 18/7) Eu vă spun: El îi va salva fără întârziere! Totuşi, atunci când Fiul Omului va reveni într-o zi, crezi tu, Simon Petru, că El va găsi credință pe acest pământ? (Luca 18/8). Nu, la fel ca şi în aceste timpuri, El nu va găsi aproape nicio credință, iar cei care vor mai crede în El vor fi batjocoriți!

10. Totuşi, vor mai fi încă mulți care nu se vor lăsa orbiți de aşa-zisa înțelepciune lumească şi care vor predica în mod deschis Cuvântul Meu, şi către aceia voi veni atât ziua, cât şi noaptea, pentru a Mă revela lor, pentru a-i proteja de persecuțiile lumii şi pentru a le oferi darul minunat de a-i ajuta, din dragoste, pe cei nenorociți, pe cei bolnavi şi infirmi. Şi astfel lumina şi mângâierea vor reveni pe pământ, înțelegeți voi această profeție?”

Capitolul 162

Despre ordinea Casei lui Dumnezeu

1. Simon Petru a întrebat: „Doamne, când vor veni aceste timpuri pe pământ?”

2. Eu i-am spus: „Simon Petru, pentru forța credinței tale ți-am dat cheile împărăției lui Dumnezeu şi te-am numit stânca pe care-Mi voi construi Biserica Mea, pe care porțile iadului nu o vor putea învinge. Tu vei fi un nou Aaron şi vei sta pe tronul său. Şi vei fi astfel, pentru că împreună cu ceilalți frați, vei fi răspândit Cuvântul Meu.

3. Dar atunci când se va şti aceasta, cam peste câteva sute de ani, se va pretinde la Roma că acolo este locul unde tu ai aşezat tronul Meu, iar popoarele, care vor fi constrânse prin foc şi sabie, îi vor crede pe falşii profeți atunci când aceştia vor spune că tu ai stabilit acest tron la Roma ca prim prinț al credinței şi că ai domnit de acolo în numele Meu asupra întregului Pământ, a principilor săi şi a popoarelor sale. Dar acesta va fi un tron înşelător, de la care multe rele se vor răspândi în lumea cea largă şi aproape nimeni nu va mai şti unde ai pus tu bazele adevăratului tron, cel al iubirii, al adevărului, al credinței vii şi al vieții, şi cine este urmaşul tău de drept.

4. Cât despre acest fals tron, el se va menține multă vreme, cu mult mai mult de o mie de ani, dar nu va atinge două mii de ani! Dacă ştii să socoteşti, socoteşte!

5. Când falsul tron va fi ros de carii şi nu va mai avea nicio susţinere, va sosi momentul când Mă voi întoarce Eu, împreună-cu Împărăţia Mea. Atunci veţi veni şi voi cu Mine pe pământ şi veţi fi martorii Mei în faţa celor în care vom găsi încă pură adevărata credinţă.

6. Tot în acele timpuri va trebui să aibă loc şi o mare purificare, pentru ca oamenii să Mă recunoască din nou şi să creadă prin ei înşişi în Mine. Dar să nu spuneţi încă nimănui ceea ce v-am revelat acum doar vouă. Va veni o vreme când toate acestea vor fi spuse în gura mare."

7. Ceilalţi ucenici au întrebat: „Doamne, toate acestea nu ar putea fi evitate?"

8. Eu am spus: „Ba da, bineînţeles, dar pentru aceasta ar trebui ca oamenii să devină nişte simple maşinării! Nu întrebaţi voi oare: «Dar de ce există pe mare asemenea vânturi şi asemenea furtuni violente?» Foarte bine, vă răspund Eu, atunci să le desfiinţăm, şi marea nu va mai avea valuri periculoase, iar marinarii vor putea naviga pe ea în pace şi fără nicio primejdie. Dar aceste ape prea liniştite vor începe curând să se impută, vor umple de molime toate regiunile pământului şi nicio formă naturală de viaţă nu va mai putea să existe nici pe uscat şi nici în mare.

9. În acest caz, ar trebui să preschimbăm toată apa în piatră! Dar unde îşi vor găsi atunci creaturile vii, plantele şi animalele hrana lor principală şi indispensabilă? Pentru ca marea şi toate apele să rămână ceea ce sunt, trebuie deci ca vânturile şi furtunile să continue să agite marea şi să-i întreţină activitatea, pentru ca sarea vieţii sale să nu se lase la fund şi ea să nu devină stătută şi să înceapă să duhnească.

10. Ceea ce vânturile şi furtunile sunt pentru mare, sunt luptele şi încercările spirituale pe care Eu le permit pentru oameni, care trebuie să le suporte pe acest pământ pentru a-şi câştiga prin luptă dreaptă adevărata viaţă.

11. Şi ceea ce este valabil în mic pentru orice om, în timpul vieţii sale pământeşti, este aşadar valabil şi pentru popoare întregi, într-o perioadă de timp mai lungă.

12. Un râuleţ face un drum mai scurt înainte de a se reuni cu un râu mai mare, care parcurge la rândul său o distanţă mult mai lungă înainte de a se vărsa într-un mare fluviu; iar fluviul va traversa întinderi vaste de pământ înainte de a se uni cu oceanul; iar acesta înconjoară şi scaldă întregul pământ şi îl vitalizează cu sarea sa, care, foarte fin dizolvată sub acţiunea vânturilor şi a furtunilor, pătrunde sub formă de vapori întreaga atmosferă terestră, precum şi pământul cel solid şi toate creaturile naturale care se găsesc pe el şi în el.

13. Este adevărat că mii de feluri de ape se varsă în oceanul cel mare al lumii, curate şi murdare, dulci, sărate sau amare, vindecătoare sau dăunătoare, însă toate devin una în mare şi au aceeaşi sare, de unde viaţa organică de o vastă diversitate îşi extrage substanţa şi o transformă conform structurii sale specifice.

14. Iar marea împărăţie a spiritelor se află în acelaşi raport cu diversele aspecte ale vieţii oamenilor de pe acest pământ ca şi marele ocean cu apele de pe tot Pământul. Fiecare om este ca un mic pârâiaş, o comunitate este ca un pârâu puţin mai mare, în timp ce un râu este deja asemenea unei seminţii, fluviul este un popor, şi marea, în special când ne referim la ţărmurile sale îndepărtate, reprezintă toate popoarele Pământului, care, în ea, se transformă într-un acelaşi unic element; iar oceanul cel nemărginit simbolizează fiinţele din împărăţia spiritelor, care tăinuieşte în ea infinitatea, fiind astfel prin natura ei, care este în genere vie, cauza primordială a oricărei existenţe.

15. Aşa cum am spus, viaţa naturală a oricărei creaturi depinde de mişcarea constantă a oceanului; cu cât apa sa este mai agitată de mari furtuni şi de mari fluvii, cu atât mai mult ea favorizează activitatea vitală a tuturor creaturilor pământului celui solid şi le face deci să prospere.

16. Conform acestei corespondenţe, atunci când oamenii devin călduţi, leneşi şi somnolenţi, iar viaţa lor nu mai este luminată, se produc de îndată în lumea spiritelor mari mişcări care, prin influenţa lor, provoacă la rândul lor tot felul de agitaţii printre oamenii care trăiesc

încă pe acest pământ. Popoarele se ridică unul împotriva celuilalt, doctrinele se înfruntă, şi aceasta durează foarte mult timp, până ce oamenii ajung cât mai activi posibil.

17. Astfel, lumina creşte puţin câte puţin printre oameni. Disperarea lor îi face inventivi şi îi obligă la o activitate din ce în ce mai mare şi mai ordonată. Graţie acestei activităţi, popoare care până atunci nu ştiau mai nimic unele despre celelalte încep să se cunoască între ele şi, cu timpul, îşi fac unele altora diverse servicii; treptat, ele devin din ce în ce mai luminate şi în ele se trezeşte tot mai mult dorinţa pentru adevăr, care trebuie demonstrat într-un mod aproape palpabil.

18. Atunci când această nevoie devine în final generală şi oamenii nu se mai mulţumesc cu oarba credinţă autoritară impusă, care se află întotdeauna la originea superstiţiei întunecate şi indolente, soseşte momentul să li se ofere o mare lumină asupra vieţii, de o limpezime şi de un adevăr tangibil.

19. Vedeţi voi, tot la fel, nenumăraţii oameni de pe întreg pământul care sunt cuprinşi de lene şi întuneric, ca într-un somn adânc, vor trebui să fie zdruncinaţi mult timp de mari furtuni, până când se vor trezi şi vor începe în sfârşit să simtă ce le lipseşte!”

Capitolul 163

Despre întoarcerea Domnului nostru Iisus Hristos

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Atunci când oamenii vor fi ajuns în această stare, va fi timpul să le dăm ceea ce le lipseşte, altfel spus, abia atunci Mă voi întoarce Eu în această lume şi voi face în mare ceea ce acum fac în mic, doar în faţa câtorva martori. Acum Eu semăn grăuntele în sol şi nu pacea este cea pe care o aduc astfel oamenilor, ci sabia discordiei, marile lupte şi războaie.

2. Doar acela care va primi învăţătura Mea şi o va urma în viaţa sa va găsi în el însuşi Lumina, Adevărul şi adevărata Pace, chiar dacă va trebui să suporte în numele Meu şi multe lupte cu lumea şi multe persecuţii, aşa cum o veţi face şi voi înşivă. Dar atunci când voi veni Eu pentru a doua oară în această lume va fi pentru popoarele pământului sfârşitul tulburărilor, luptelor şi persecuţiilor, iar oamenii îşi vor regăsi pentru totdeauna legătura lor primordială cu Spiritele Pure din Ceruri.

3. După cum v-am spus, veţi înţelege cu uşurinţă de ce va fi permis ca, în timp, un fals tron să se stabilească în mijlocul păgânilor, alături de micul şi adevăratul tron al lui Aaron, pe care Mă aflu Eu aşezat în prezent, şi de ce şi cum de va fi îngăduit să apară falşii profeţi şi învăţători care vor pretinde că vorbesc în numele Meu.

4. Dar voi şi adevăraţii voştri urmaşi să nu ascultaţi atunci când veţi auzi aceste guri înşelătoare, care vor pretinde că Hristos este aici sau acolo! Căci Eu nu-Mi voi mai avea niciodată sălaşul într-un templu construit de mâna omului, ci doar în Spiritul şi în adevărul celor care Mă vor căuta, Mă vor ruga, vor crede în Mine şi Mă vor iubi mai presus de orice; inima lor va fi adevăratul templu în care Eu Mă voi afla întotdeauna pentru a le vorbi, a-i învăţa şi a-i călăuzi. Amintiţi-vă de aceasta cu deosebire, pentru ca să nu vă mâniaţi atunci când toate acestea se vor petrece, şi gândiţi-vă că Eu v-am anunţat deja toate acestea şi v-am spus şi cauza lor!”

5. Simon Petru a reluat: „Doamne, noi recunoaştem aici în mod clar Ordinea Ta, care, lăsându-le oamenilor acestui pământ deplina libertate de voinţă, nu poate lua o altă direcţie decât cea pe care ne-ai descris-o Tu acum, aşa cum de altfel ai mai făcut-o deja de câteva ori – e adevărat, nu atât de clar ca acum; pentru omenire în general, toate acestea nu sunt prea promiţătoare! Dar, în fine, dacă trebuie să fie astfel pentru ca acest pământ să ajungă să devină o adevărată şcoală a vieţii pentru copiii Tăi, fie aşa cum voieşte înţelepciunea Ta!

6. Iar noi vom face tot ce ne stă în putință pentru a semăna în număr mare sămânța Cuvântului Vieții în solul inimilor omeneşti, pentru ca marile lupte dintre lumină şi întuneric să înceapă cât mai curând printre oameni. Fie ca să se deschidă toate mormintele, pentru ca Evanghelia Ta să fie predicată chiar şi morților şi pentru ca marea să-i aducă la lumina cea mare pe morții pe care i-a înghițit! Nu înțeleg prin aceasta cadavrele şi carnea lor, de multă vreme putrezite, ci sufletele lor! Şi lor, Cuvântul Tău trebuie să le fie anunțat în Spirit."

7. Eu am spus: „Ai vorbit bine. Într-adevăr, ceea ce se petrece acum aici, în această lume materială, nu trebuie să rămână tăinuit lumii spiritelor, care se află încă într-o stare jalnică. Totuşi, există mulți oameni al căror trup este viu, dar care sunt îngropați în mormintele nopții vieții în adâncurile mării celei mari a rătăcirii şi amăgirii; voi le veți predica Evanghelia şi, încă de aici, mulți dintre ei îşi vor părăsi mormântul pentru a merge către Lumina Vieții, iar această mare de asemenea îşi va elibera captivii.

8. Atunci când aceasta se va petrece pentru cea mai mare parte a oamenilor, vor începe să se mijească zorii marii zile a mântuirii locuitorilor acestui pământ, care o vor merita. Dar este o muncă lungă şi grea şi există încă foarte puțini lucrători buni; aşa încât, lucrați înainte de orice şi pentru ca numărul vostru să crească. Fiecare lucrător al viei Mele îşi va primi răsplata care i se cuvine pentru sârguința şi hărnicia sa. Este adevărat că această plată va fi întotdeauna foarte mică pentru trup, aşa cum a fost şi până acum, dar cu atât mai mare va fi ea pentru suflet şi Spirit.

9. Căci bunurile pământeşti nu sunt decât aparență; ele sunt aidoma celor pe care oamenii le posedă în vis. Singura mică diferență este că posesiunea din vis amăgeşte sufletul mai puțin timp decât bunurile exterioare ale lumii materiale. Dar ambele sunt trecătoare şi, după dispariția lor, totul va apărea ca fiind o iluzie atunci când vi se vor deschide ochii Spiritului celui viu, care doar el va fi cu adevărat în măsură să dea realitate aparențelor.

10. Aşa încât, fiecare dintre voi să aspire înainte de orice la bunurile spirituale, care sunt Lumina, Adevărul şi Viața sufletului! Fiecare lucrător credincios al viei Mele va primi oricum ca de la sine şi cu măsură dreaptă, pe acest pământ, tot ceea ce trupul său are nevoie; căci, desigur, nimeni nu ştie mai bine decât Mine de ce are nevoie ființa umană. M-ați înțeles bine cu toții acum?"

11. Simon Petru: „Doamne, eu Te-am înțeles, şi de asemenea şi frații noştri, fără îndoială; înțelegem deci în mod clar de ce nu ai îndeplinit rugămințile locuitorilor satului pe care l-am traversat adineauri, atunci când ei Ți-au expus grijile lor şi Ți-au cerut ajutorul ca şi cum Tu nu ai fi decât un vraci al acestei lumi! Dar iată că mergem deja de mai mult timp, iar soarele începe să coboare la orizont, şi tot nu zăresc nimic care ar putea semăna cu o casă. Totul pare foarte dezolant de când am luat-o pe acest drum al Ierihonului, acum o jumătate de oră. în afară de copaci şi tufişuri nu există nimic altceva, şi se-nțelege că hoții şi bandiții bântuie prin aceste locuri. Doamne, oare cât mai durează acest drum?"

12. Eu am spus: „Oricât de lung ar fi drumul, pentru noi, el este sigur! Nu ați traversat voi cu mine ținuturi mult mai pustii de-a lungul Eufratului şi nu au fost ele pentru noi sigure şi chiar fertile? La fel va fi şi cu acest drum. De îndată ce vom trece de această colină din fața noastră, până la care mai avem desigur ceva de mers, vom ajunge într-un sat care pe timpul lui Lot a fost unul dintre cele zece oraşe, dar care astăzi nu mai este decât un cătun nenorocit. Acolo vom vedea dacă este ceva de făcut pentru noi. După aceea o să întâlnim mai multe sate asemănătoare, şi vom vedea dacă vom putea fi găzduiți în vreun han."

13. Ucenicul Andrei a spus: „Doamne, cu siguranță că Tu ştii deja, doar că nu vrei încă să ne spui ce sat va fi şi cum va fi acel han."

14. Eu am spus: „Ei, şi, dacă e aşa, ce importanță are aceasta pentru tine? Din dragoste pentru voi nu vreau să fac preziceri, ci să iau situațiile aşa cum se prezintă ele la modul omenesc. În acest prim sat, vom întâlni tot felul de persoane, farisei, cărturari bătrâni şi de aseme-

nea oameni care se consideră foarte pioşi şi sunt foarte mândri de aceasta. În trecere, vom avea câte ceva de făcut cu ei!”

Capitolul 164

În faţa hanului unui vameş. Parabola fariseului şi a vameşului

(Luca 18/9-l4)

1. După această predicţie, ne-am urmat drumul în linişte şi cu pas grăbit; am ajuns deci în curând pe colină, de unde am văzut satul despre care vorbisem, care era deja foarte aproape.

2. Am ajuns repede la el şi am poposit în faţa hanului, al cărui proprietar era în acelaşi timp şi vameş. Acesta din urmă ne-a întrebat dacă suntem străini sau localnici, adică evrei.

3. Eu am răspuns: „Din moment ce eşti tu însuţi evreu, ar trebui să-ţi dai seama foarte bine că nu suntem străini! Este adevărat că soţia ta este grecoaică, deşi este îmbrăcată ca o evreică; iar cei care Mă însoţesc sunt evrei, chiar dacă unii dintre ei poartă veşminte greceşti.

4. La aceste cuvinte, vameşul a făcut ochii mari: „Nu te-am zărit niciodată în acest ţinut retras, de unde poţi să ştii că scumpa mea soţie este grecoaică?”

5. Eu am spus: „Ştiu încă multe altele despre soţia ta, despre tine şi despre cei doi copii ai tăi, care sunt gemeni, precum şi despre casa ta şi despre întregul sat; însă tu, dacă ai şti cine este Cel care vorbeşte acum cu tine, ai spune: «Doamne, rămâi la Mine, căci ziua se apropie de asfinţit!»”

6. Aceste cuvinte l-au surprins încă şi mai mult pe vameş, şi el a spus: „Prietene, eşti un om deosebit! Trebuie că eşti ghicitor sau esenian, ori chiar un adevărat profet! Altfel nu ai putea să ştii că soţia mea este grecoaică, că într-adevăr avem doar doi copii şi că ei sunt gemeni. Nu vrei să intri în casă împreună cu însoţitorii tăi şi să iei o mică gustare? Cred că putem învăţa de la tine multe care să ne fie de mare folos!”

7. Eu am spus: „Tu ai deja oaspeţi în casă şi este puţin loc acolo. În plus, Eu nu sunt un prieten al fariseilor, al cărturarilor, al preoţilor şi al habotnicilor pe care îi aveţi aici, aşa încât prefer să rămân afară.”

8. Vameşul s-a mirat încă şi mai mult, căci numisem exact oaspeţii care se găseau în casa lui. Atunci a intrat el însuşi în casă şi le-a spus oaspeţilor săi că tocmai sosiseră nişte oameni foarte deosebiţi, iar printre ei se afla un om care, deşi străin, ştia mai multe din secretele lor decât localnicii.

9. Abia rostise vameşul aceste cuvinte, şi toţi cei care erau în casă s-au ridicat şi au ieşit în grabă pentru a ne vedea şi mai ales pentru a Mă vedea pe Mine şi a-Mi pune întrebări.

10. Unul dintre ei, un fariseu în vârstă, care nu mai profesa, dar care era foarte mândru de cinstea şi cucernicia sa, Mi s-a adresat astfel: „Prietene, hangiul ne-a spus că tu cunoşti multe taine şi chiar că, deşi străin, ştii mai multe despre acest sat şi despre împrejurimile sale decât localnicii! Spune-mi, aşadar, cine sunt eu şi care este caracterul meu?”

11. Eu am spus: „Pentru ca să-ţi arăt că vă cunosc bine, pe tine şi pe alţii asemănători ţie, care, ca şi tine, se consideră cucernici şi drepţi, o să vă povestesc foarte pe scurt un mic eveniment din viaţa voastră (Luca 18/9). Voi vă consideraţi cucernici şi drepţi, dar îi priviţi cu dispreţ pe ceilalţi care nu sunt ca voi, şi de aceea, atunci când mergeţi la sărbătorile de la Ierusalim, aduceţi la templu ofrandele prevăzute şi vă faceţi în felul acesta datoria faţă de preoţii de la Templu.

12. În timpul Paştelui de anul acesta, un bătrân fariseu, care se considera şi el cucernic şi drept, a urcat la Templu în acelaşi timp cu un vameş (Luca 18/10).

13. Fariseul, apropiindu-se cât mai mult de altarul de sacrificii, pentru a fi remarcat de cei de rang înalt, s-a rugat ca pentru el însuşi, dar totuşi cu voce destul de tare, spunând:

«Dumnezeul meu, Îți mulțumesc pentru că nu sunt ca mulți alți oameni, care sunt hoți, nedrepți, adulteri, sau ca acest vameș care a venit acum împreună cu mine (Luca 18/11). Căci eu postesc de două ori pe săptămână şi, deşi sunt eu însumi un fariseu, plătesc dijma din tot ceea ce am (Luca 18/12); urmez de asemenea poruncile lui Moise şi am avut întotdeauna un mare respect pentru preceptele Templului. O, Doamne, acordă-mi grația de a rămâne întotdeauna drept şi fără păcat şi, atunci când îmi va veni sfârşitul, de a părăsi această lume la fel de drept!»

14. Însă vameşul a rămas în spate, foarte departe de altarul de sacrificii; neîndrăznind nici măcar să-şi ridice ochii către cer, el se bătea cu pumnii în piept, spunând: «Doamne, ai milă de mine, păcătosul, care nu sunt vrednic să-mi ridic ochii către sfințenia Tal» (Luca 18/13)

15. După părerea voastră, cine a părăsit Templul cu adevărat îndreptat în fața lui Dumnezeu: fariseul, care s-a înălțat pe el însuşi, sau vameşul, care s-a umilit şi s-a coborât în fața lui Dumnezeu?

16. Remarcând foarte clar că acesta parabolă se adresa bătrânului fariseu pe care ei îl cunoşteau bine, pentru că îl auziseră adeseori intonându-şi laudele la adresa propriei persoane în fața lor, unii dintre ei, care se considerau şi ei cucernici şi drepți, au spus: „Prietene, doar Dumnezeu, a cărui privire atotcunoscătoare pătrunde măruntaiele şi inimile poate judeca aceasta; noi, oamenii, nu putem exprima o judecată definitivă! Dar spune-ne tu, care, ca străin, cunoşti bine toate împrejurările acestei poveşti, aşa cum s-a petrecut ea, care din cei doi a părăsit Templul îndreptat în fața lui Dumnezeu?”

17. Eu am spus: „O, pot foarte bine să vă fac această plăcere! Vă spun: vameşul este cel care a părăsit Templul îndreptat în fața lui Dumnezeu, pentru că el s-a smerit şi pentru că în inima lui el şi-a recunoscut în mod sincer greşeala în fața lui Dumnezeu, şi astfel el s-a întors acasă mai îndreptat decât fariseul. Cel ce se înalță pe sine va fi coborât, iar cel care se coboară va fi înălțat! (Luca 18/14)

Capitolul 165

O vindecare la hanul vameşului. Iisus îi lasă pe copilaşi să vină la El

(Luca 18/15-l7)

1. După aceste cuvinte ale Mele, ei şi-au spus: „A judecat bine!”

2. Iar vameşul s-a scuzat, spunând: „Prietene, cuvintele tale sunt cu siguranță foarte juste, iar judecata ta m-ar fi bucurat încă şi mai mult dacă aş fi fost eu însumi acel vameş care, în tot adevărul, s-a exprimat astfel în fața lui Dumnezeu! Oricum, mă întreb foarte uimit cum poți tu să ştii asemenea fapte. Eu cel puțin te consider a fi un profet, aşa încât binevoieşte şi binecuvântează-mi casa şi familia în numele Celui care te-a luminat astfel prin Spiritul Său.”

3. Eu am spus: „Aceasta s-a petrecut deja, din moment ce M-am oprit în fața casei tale pentru a Mă odihni. Dar deoarece recunoşti de asemenea că Eu am nu numai dreptul, ci şi puterea de a binecuvânta familia şi casa ta, intră în acea casă de acolo, care este tot a ta şi care face parte din hanul tău.

4. Tu ai rânduit această casă pentru a primi în ea tot felul de săraci şi bolnavi sărmani, localnici sau străini, ai adus şi un medic şi numeroase leacuri. Acum, aici, sunt îngrijite şapte persoane grav bolnave, însă, în ciuda experienței şi bunăvoinței sale, medicul nu poate face nimic pentru ele. Dar Eu le-am ajutat deja. Acum intră în această casă pentru a te convinge.”

5. Casa mai sus amintită se afla doar la câțiva paşi de cea principală. Hangiul a alergat repede într-acolo împreună cu toți ceilalți şi, spre marea lor mirare, i-au găsit pe cei şapte bolnavi pe deplin vindecați. Aceştia i-au întrebat cine le redase sănătatea, căci îşi dădeau seama

că trebuie să fi fost un mare miracol, pentru că niciun medic până acum nu vindecase orbi, şchiopi, schilozi şi paralitici de acest fel.

6. Bolnavii vindecaţi au răspuns: „Noi nu ştim cine ne-a vindecat într-un mod atât de miraculos şi aşa, dintr-odată, căci nu era nimeni cu noi; chiar şi medicul nostru lipsea încă de dimineaţă. Dar acum câteva clipe ne-am simţit străbătuţi de o forţă asemenea unui foc şi ne-am pomenit mai sănătoşi ca niciodată; totuşi, nu îndrăzneam să ne ridicăm, pentru că nu puteam crede că suntem cu adevărat vindecaţi.

7. Desigur, erau aici cei doi orbi pentru a ne da o primă dovadă în această privinţă, căci dacă ei îşi recăpătaseră vederea, puteam şi noi să avem din nou picioare sănătoase; totuşi, ne era greu să credem în această vindecare, deşi o simţeam atât de clar. Dar acum credem în ea, de vreme ce voi aţi venit aici din această pricină.

8. Iar voi se pare că aţi aflat aceasta de la Însuşi salvatorul cel miraculos, altfel nu aţi fi venit să verificaţi dacă acest făcător de minuni a spus adevărul. Voi ştiţi deci mai bine decât putem şti noi cine este cel care ne-a vindecat. Dar aduceţi-ne repede nişte veşminte, ca să putem să ieşim şi să ne exprimăm recunoştinţa faţă de acest miraculos mântuitor!”

9. Iar aceasta s-a şi petrecut imediat, la porunca vameşului.

10. În acest timp, bătrânul fariseu, un om de vază şi mai mulţi preoţi şi cărturari au făcut ochii mari, neştiind ce să creadă despre aceasta şi întrebându-se unii pe alţii cine puteam fi Eu.

11. Dar oamenii obişnuiţi, precum şi bolnavii vindecaţi spuneau cu toţii: „Este foarte ciudat că nişte preoţi şi cărturari pot încă să mai întrebe cine ar fi cel care este capabil să vindece bolnavi cu totul incurabili prin simpla putere a Voinţei Sale. Aceasta nu-I este posibil decât numai lui Dumnezeu, sau unui om foarte pios, şi de asemenea profeţilor plini de Spiritul Divin!”

12. Preoţii şi cărturarii i-au dojenit, spunându-le că nu se cuvenea ca mirenii să cuteze să-i înveţe pe preoţii lui Dumnezeu.

13. Dar fără să le pese de ei, aceşti oameni profani au ieşit din cameră împreună cu bolnavii vindecaţi şi s-au îndreptat către Mine, spunând: „Slavă Ţie, Mare învăţător venit la noi în numele Domnului! Osana în Ceruri şi laude lui Iehova, Dumnezeul nostru, care i-a acordat unui om o asemenea putere!”

14. Atunci, mulţi părinţi au alergat acasă la ei şi şi-au adus la Mine pruncii, care erau bolnavi de diferite boli ori slăbiţi, rugându-Mă să-i binecuvântez pentru a le reda sănătatea *(Luca 18/15a).*

15. Micuţii pe care îi aduceau erau însă atât de numeroşi, încât ucenicii, auzind că Eu intenţionam, conform dorinţei părinţilor, să-i ating pe fiecare dintre ei în parte, şi-au spus între ei: «Vai, au mai rămas abia două ore din ziua de azi. Dacă Domnul trebuie să atingă şi să binecuvânteze pe fiecare dintre aceşti copii, va veni noaptea, iar noi trebuie să mai ajungem şi într-un alt sat! Căci nici nu poate fi vorba să rămânem aici; El ne-a spus pe drum că nu va petrece noaptea în primul sat, iar de la ceea ce-a zis o dată, Domnul nu se abate nici cu o iotă. Mai bine să oprim deci mulţimea de copii, făcându-i să înţeleagă că nu este necesar ca El să-i atingă pe fiecare dintre ei în parte, ci este nevoie doar de un Cuvânt asupra lor pentru ca ei să se vindece şi să fie perfect binecuvântaţi şi întăriţi.»

16. Înţelegându-se astfel între ei, ucenicii le-au aţinut calea, certându-i pe cei care voiau să se apropie de Mine cu forţa (Luca 18/15b).

17. Dar Eu i-am chemat pe copii la Mine, spunându-le ucenicilor: „Lăsaţi-i pe copilaşi să vină la Mine şi nu-i opriţi; căci celor ca ei le aparţine Împărăţia lui Dumnezeu! Adevărat vă spun: Cine nu primeşte Împărăţia lui Dumnezeu la fel ca un copil nu va intra în ea (Luca 18/16-17).”

18. Atunci ucenicii, i-au lăsat pe toţi copilaşii să vină la Mine; Eu i-am atins şi i-am dezmierdat, şi ei au devenit cu toţii puternici şi sănătoşi, iar când le dădeam drumul, părinţii lor nu mai conteneau cu mulţumirile.

19. Atunci, mai mulţi ucenici au întrebat: „Doamne, ai spus acum o nouă condiţie pentru a fi primit în Împărăţia lui Dumnezeu. Cum putem noi, care suntem în cea mai mare parte deja cărunţi, să devenim din nou copii, pentru a atinge Împărăţia lui Dumnezeu?! Totuşi, Tu ai spus acum foarte ferm că acela care nu va primi Împărăţia ca un copil nu va intra în ea. În acest caz, la ce servesc toate eforturile, toate renunţările şi toată abnegaţia noastră?”

20. Eu am spus: „Cu adevărat îmi trebuie o mare răbdare cu voi! Cât timp va trebui să vă mai suport până când să Mă înţelegeţi în mod clar? Când spun că trebuie să primeşti Împărăţia lui Dumnezeu ca un copil, nu înţeleg prin aceasta copilăria trupului, ci pe cea a inimii. Un copil nu are nici orgoliu, nici mânie, nici ură, el nu cunoaşte desfrânarea, nici pasiunile de durată sau nerăbdarea; el plânge desigur atunci când i se petrece ceva rău, dar se consolează repede, îşi uită necazul şi se arată plin de dragoste faţă de binefăcătorii săi. Fie ca inima şi sentimentele oricărui om să fie astfel, şi Împărăţia lui Dumnezeu îi va aparţine! Înţelegeţi aceasta, şi poate nu veţi mai avea nevoie să întrebaţi cum trebuie un om să primească Împărăţia lui Dumnezeu ca un copi1. E limpede acum?”

21. Ucenicii au răspuns afirmativ şi Mi-au mulţumit pentru această explicaţie.

22. Apoi hangiul, care, aşa cum ştim, era şi vameş, M-a întrebat: „Minunatule mântuitor, tocmai i-ai acordat acestui sat o binefacere inestimabilă, pe care noi nu o putem lăsa nerăsplătită. Spune-ne ce îţi datorăm şi îţi vom plăti!”

23. Eu am spus: „Nu voi accepta nimic - căci care om posedă ceva ce să nu fi primit mai înainte de la Dumnezeu? Cum ar putea deci Dumnezeu să fie plătit cu ceea ce îi aparţine deja?!

24. Dar dacă vrei cu adevărat să faci ceva, ajută-i pe cei săraci, şi Dumnezeu va considera ca şi cum ai fi făcut aceasta pentru El. Căci ceea ce am făcut aici, crede-Mă, nu Eu am făcut, ci Spiritul Celui care este numit Dumnezeul vostru şi Tatăl vostru; voi nu-L cunoaşteţi încă, dar Eu îl cunosc şi contemplu fără încetare Faţa Sa. Aşa încât, nu mai întreba ce-Mi datorezi! Dar poţi să ne aduci puţină pâine şi vin.”

25. După aceste cuvinte, hangiul s-a grăbit împreună cu ai săi şi ne-a adus o cantitate apreciabilă de pâine şi vin, din care Eu şi ucenicii Mei ne-am ospătat.

Capitolul 166

Domnul nostru Iisus Hristos şi omul de vază

(Luca 18/18-27)

1. După ce am terminat de băut şi de mâncat, întrucât câţiva ucenici începeau să se intereseze de distanţa care mai era până la satul următor, iar noi păream că vrem să plecăm, un om de vază a venit la Mine, spunând: „Bunule şi cu adevărat mare învăţător, tu, care pari a cunoaşte Împărăţia Cerurilor mai bine decât noi, te rog, spune-mi ce trebuie să fac pentru a dobândi viaţa cea veşnică în Împărăţia Cerurilor (Luca18/18)?”

2. Eu i-am spus: „Dacă Mă consideri un om asemenea ţie, de ce Mă numeşti «bunule învăţător»? Nimeni, nu este bun, decât numai Dumnezeu (Luca 18/19).

3. Fiind nu numai evreu, ei şi un conducător al sinagogii, ar trebui să cunoşti bine poruncile lui Moise! Printre altele, se spune: «Să nu comiţi adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu aduci mărturie falsă, să cinsteşti pe tatăl şi pe mama ta.» (Luca 18/20). Cel care respectă aceste porunci va avea Viaţa cea Veşnică.”

4. Omul de vază a răspuns: „Dragă Învăţătorule, toate acestea eu le-am respectat foarte riguros încă din tinereţe (Luca 18/21); dar, în ciuda acestui fapt, eu nu am observat încă nimic

la mine care să mă asigure în mod clar că după moartea trupului voi avea Viața cea Veşnică în împărăția Cerurilor.

5. Mai multe persoane cu experiență mi-au spus că oamenii al căror suflet a devenit demn de Împărăția Cerurilor au adeseori încă din această viață viziuni şi apariții, grație cărora ei ştiu că la moartea trupului lor vor intra de îndată în Împărăția Cerurilor, printre legiunile de îngeri. Eu sunt deja destul de bătrân şi am respectat în mod exemplar, încă din copilărie, toate legile lui Moise - însă niciodată nu mi s-a petrecut să văd spirite care să-mi dea această certitudine interioară a vieții veşnice! Eu cred deci întrucâtva orbeşte ceea ce ne-au învățat Moise şi profeții, dar sunt foarte departe de a avea o convingere clară!

6. Din acest motiv, dragă Învățătorule, Ți-am pus această întrebare; căci un om plin de Spiritul lui Dumnezeu, cum eşti tu, trebuie să ştie mai bine decât oricine dacă eu pot primi încă din această viață indicii clare şi garanția unei vieți veşnice în Împărăția lui Dumnezeu! Spune-mi deci adevărul în această privință, dragă învățătorule, căci simpla credință în cuvântul scris este un foarte slab sprijin pentru a păstra adevărata virtute într-un om!"

7. Eu i-am spus: „Ah, prietene, ceea ce ai spus acum despre garanțiile, şi indiciile clare este desigur perfect adevărat! Toți oamenii virtuoşi şi pioşi, care trăiesc cu adevărat după învățătura divină, primesc aceste garanții care îi consolează şi îi întăresc, şi le-ai fi putut primi şi tu, pentru un mod de viață drept, conform Legii; dar ție îți mai lipseşte ceva, care este esențial pentru acest scop! (Luca 18/22a)

8. Iată care este acest ceva: tu eşti un om foarte bogat, dar, fără a fi chiar zgârcit, eşti totuşi foarte econom şi înțelegi să practici doar cu calicie iubirea față de aproapele tău! Inima şi sufletul tău sunt încă foarte ataşate de bogățiile moarte ale acestei lumi, prin care blânda lumină a Cerurilor nu poate pătrunde. Atâta vreme cât sufletul tău va fi menținut prizonier de această iubire pentru bunurile şi atracțiile lipsite de viață ale lumii, va fi şi el ca şi mort, pentru că iubirea sa pentru aceste lucruri moarte va fi şi ea moartă, câtă vreme va rămâne ataşată de ele mai mult decât de orice altceva.

9. În aceste condiții, nici nu poate fi vorba ca anumite apariții şi viziuni să-ți lumineze viața interioară! Totuşi, Eu o să-ți dau un sfat; dacă-l urmezi, ceea ce ți-a fost refuzat până acum va deveni posibil pentru tine.

10. Ia tot ce ai, vinde şi împarte banii rezultați săracilor, şi vei câştiga în Împărăția Cerurilor o comoară care te va face demn să fii luminat de adevărata lumină a vieții; apoi vino şi urmează-Mă, şi vei găsi aici din abundență garanțiile cele mai sigure asupra Vieții Veşnice a sufletului (Luca 18/22b). M-ai înțeles bine?"

11. Dar auzind aceasta, omul cel de vază, care era foarte bogat şi poseda mari bunuri, s-a întristat, şi, întorcându-Mi spatele, s-a îndepărtat de Mine (Luca 18/23).

12. Văzând aceasta, hangiul şi celelalte persoane prezente au spus: „Ah, Învățătorule drag şi de o înțelepciune uimitoare, ai mers drept la țintă şi de data aceasta. Acest om de vază este desigur corect în respectarea Legii, şi nu i se poate reproşa nicio nedreptate, dar el nu s-a numărat niciodată printre oamenii generoşi, şi chiar servitorii lui primesc un salariu foarte mic şi doar puțină hrană. Atunci când cineva lucrează pentru el, chiar şi cei mai puțin pretențioşi au foarte mari greutăți în a-şi obține de la el plata pentru munca lor. El le găseşte peste tot defecte, şi din acest motiv scade adeseori la mai mult de jumătate suma pentru care s-a înțeles cu ei. De aceea, aproape niciun meşteşugar nu mai vrea să aibă de-a face cu el.

13. El este din aceeaşi stofa cu bătrânul fariseu, care a şters-o împreună cu el, pentru că, dragă Învățătorule, Cuvintele Tale l-au atins şi pe el. Şi unul, şi altul sunt la fel de zgârciți; dar atunci când vorbesc despre operele caritabile pe care chipurile le-ar îndeplini ei în taină față de cei nevoiaşi, s-ar crede că nu există pe întregul pământ mai mari binefăcători decât ei. Suntem deci foarte fericiți, preaiubitul nostru Învățător, că le-ai spus acestora doi adevărul."

14. Eu le-am spus: „Da, le-am spus tot adevărul şi le-am arătat de asemenea şi unicul drum pentru a atinge Viața cea Veşnică; adevărat vă zic vouă, tuturor, acest adevăr, care este

valabil în toate timpurile: Oh, cât de greu îi va fi unui asemenea bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu, care este adevărata Viață Veşnică! Şi iarăşi vă zic vouă că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un asemenea bogat în Împărăția lui Dumnezeu (Luca 18/24-25)!

15. Căci, după moartea trupului, sufletul nu duce nimic în lumea de dincolo, în afara iubirii sale, urmată de lucrările ei, ca produse ale voinței sale. Dacă sufletul unui om este ataşat de lucrurile moarte ale acestei lumi atât de mult încât se identifică în întregime cu ele, este şi el mort; şi din moment ce voința sa este asemenea lucrurilor moarte şi judecate ale acestei lumi, el nu are nicio libertate, şi trebuie prin urmare să fie considerat şi el ca fiind judecat - şi deci mort -, iar aceasta este ceea ce se numeşte infernul şi moartea veşnică!

16. Aşa încât, luați aminte înainte de orice ca iubirea pentru lume, cu bogățiile şi atracțiile ei, să nu vă înrobească sufletele; căci atunci când un om s-a lăsat prins de lume, îi va fi foarte greu să scape de sub stăpânirea ei."

17. Cei care M-au auzit au spus cu toții: „O, dragă Învățătorule, dacă este astfel, cine poate fi atunci salvat? (Luca 18/26). Căci aproape toți cei pe care îi cunoaştem îşi iubesc propria persoană şi iubesc lumea, şi chiar şi noi înşine suferim de acest rău."

18. Eu am spus: „Da, chiar aşa este, din nefericire, şi dacă nu ar depinde decât de ei, oamenii nu ar putea fi salvați niciodată. Dar ceea ce le este şi le-a fost întotdeauna imposibil oamenilor, Îi este totuşi posibil lui Dumnezeu (Luca 18/27), şi tocmai de aceea am venit Eu şi M-am făcut om în această lume, pentru a le aduce oamenilor ajutorul care nu le-ar putea niciodată veni de la ei înşişi. Aşa încât, cine crede în Mine şi Îmi urmează învățătura va avea Viața cea Veşnică - căci Eu Însumi sunt Calea, Adevărul şi Viața cea Veşnică."

19. Ei au fost cu toții foarte surprinşi de aceste cuvinte, iar hangiul a spus: „Preadrag şi minunat Învățător, mi-am dat seama de la început, în taină, deşi nu am îndrăznit să spun cu voce tare, că Tu eşti cu totul altceva decât un simplu profet! Dar din moment ce acum ai pronunțat Tu Însuți despre Tine aceste cuvinte pline de înțeles, nu pot face altceva decât să spun: Doamne, eu nu sunt demn să-mi ridic ochii către Tine, dar ai milă de mine, sărmanul păcătos care sunt!"

20. Eu am spus: „Fii sigur de aceasta, prietene! Dacă am venit la tine, am făcut-o pentru că faptele tale Îmi erau mai plăcute decât cele ale bogătaşului şi ale fariseului. Continuă să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe toți oamenii ca pe tine însuți, fără deosebire de stare sau de credință, fă pentru ei ceea ce ai putea în mod firesc să-ți doreşti ca ei să facă pentru tine, şi vei urma astfel întreaga Lege şi tot ceea ce au învățat Profeții! Şi dacă vei face aceasta, toate păcatele îți vor fi iertate, chiar şi dacă numărul lor ar fi mai mare decât cel al firelor de nisip din mare şi al firelor de iarbă de pe pământ! Şi este aşa pentru că totul îi este cu putință lui Dumnezeu, chiar şi ceea ce oamenilor le este imposibil."

21. Vameşul şi toți cei care se aflau acolo Mi-au mulțumit pentru această învățătură.

Capitolul 167

Petru întreabă care va fi răsplata ucenicilor

(Luca 18/28-30)

1. Simon Iuda (Petru) a înaintat atunci către Mine şi Mi-a spus: „Doamne, noi am părăsit totul pentru a Te urma, la prima chemare pe care ne-ai adresat-o (Luca 18/28), fără să-Ți cerem niciodată pentru aceasta o răsplată pământească; dar deoarece aici este vorba despre Împărăția Cerurilor şi despre Viața Veşnică, dă-ne şi nouă, Te rugăm, o asigurare în privința a ceea ce ne aşteaptă în lumea de dincolo."

2. Eu am spus: „Adevărat vă spun, nu este nimeni care să-şi fi lăsat casă, părinți sau surori, familie, soție sau copii pentru Împărăția lui Dumnezeu şi să nu primească însutit încă

din această lume, iar în lumea de dincolo, Viața cea Veşnică! (Luca 18/29-30) Dacă vă spun aceasta Eu, care sunt Cel ce, înainte de toate, poate să vă dea, şi vă va da, tot ceea ce v-a promis, puteți să Mă credeți! Căci în aproape doi ani, ați avut destul timp să vedeți şi să vă convingeți că Eu nu am rostit niciodată un cuvânt care să nu fi rămas neîmplinit.

3. Într-adevăr, vă spun tuturor: Pământul aşa cum este el în prezent şi tot cerul material vizibil vor dispărea, noi creații le vor înlocui pe cele vechi, dar cuvintele Mele vor rămâne pentru veşnicie, şi toate făgăduințele pe care le-am făcut în mod public în fața voastră se vor împlini întru totul!

4. Cine crede în Mine şi face Voia Mea va avea Viața Veşnică; Eu v-am spus aceasta deja şi v-am arătat-o în mod clar de multe ori; este deci ciudat că puteți să Mă mai întrebați încă ce veți obține pentru că M-ați urmat, părăsind tot ceea ce aveați."

5. Simon Iuda (Petru): „Doamne, Tu ştii bine că am pus această întrebare nu atât pentru noi, cât mai ales pentru cei care se află aici şi care, iubind încă mult lumea, vor afla, prin această întrebare, că noi suntem aceia care am părăsit totul pentru Împărăția lui Dumnezeu şi Te-am urmat."

6. Eu am spus: „Şi Eu nu aş fi vorbit aşa cum am făcut-o dacă nu aş fi cunoscut intenția ta. Ceea ce Eu am spus nu vi se adresează atât de mult vouă, care cunoaşteți de multă vreme făgăduielile Mele, cât tuturor celorlalți oameni. Aşa încât pe viitor, când veți predica Evanghelia Mea, să menționați ceea ce s-a petrecut aici."

7. Ucenicii au fost mulțumiți de acest răspuns, şi astfel ne-am ridicat pentru a ne urma călătoria.

8. Dar vameşul şi celelalte persoane prezente au început să Mă implore să binevoiesc să petrec cel puțin noaptea aceea la ei, căci ziua era aproape pe sfârşite.

9. Eu le-am răspuns: „Dacă vouă v-a plăcut ca Eu să fiu în mijlocul vostru, la fel va fi şi pentru cei din satul vecin. Însă dacă voi vă veți aminti de Mine cu o credință vie şi cu o dragoste adevărată, atunci Eu voi rămâne şi la voi, întru Spirit."

10. Ei au promis aceasta în mod ferm, după care Eu i-am binecuvântat şi Mi-am reluat drumul, refuzând însoțitorul pe care au vrut să Mi-l dea până la satul următor, care se afla la o distanță de o leghe. Ei au rămas deci cu toții împreună şi şi-au petrecut noaptea discutând despre ceea ce li se petrecuse.

11. Nota Bene: Unii se vor întreba poate cum se putea ca locuitorii acestui sat, care mergeau în pelerinaj la Ierusalim, să nu fi auzit totuşi niciodată vorbindu-se despre Mine, deoarece renumele Meu se răspândise deja în întreaga Iudee, iar Ierusalimul era plin de învățătura Mea şi de faptele Mele.

12. Aceasta se explică foarte uşor. Locuitorii acestui sat, în cea mai mare parte săraci, se duceau foarte rar la Ierusalim; iar cei bogați, mai puțini la număr, preferau să rămână acasă decât să facă o călătorie aşa de costisitoare până la Ierusalim: astfel, pe de o parte, ei vroiau să evite cheltuielile inutile, iar pe de altă parte se temeau să nu fie înşelați, furați sau chiar jefuiți de către cei săraci în absența lor.

13. Astfel încât niciun locuitor din acest sat nu se apropiase de mai mulți ani de Ierusalim, şi cum, în plus, ceilalți călători nu frecventau acest drum nesigur, faima Mea nu ajunsese încă în acest ținut care era totuşi destul de îndepărtat de Ierusalim, şi în care locuiau mai mult greci şi arabi decât evrei. Şi tocmai completa lor necunoaştere a Persoanei şi a învățăturii Mele M-a determinat să vin la ei şi să Mă revelez lor. Căci Eu am venit în această lume pentru a-i căuta şi a-i găsi pe cei pierduți şi pentru a ridica de la pământ ceea ce era căzut.

14. Fie ca această poveste sinceră şi adevărată să fie răspunsul clar pentru toți cei care se vor întreba cum se poate ca în vremea Mea, sau chiar şi după aceea, să mai fi existat încă în Iudeea sate în care să nu se ştie nimic sau aproape nimic despre existența Mea, deşi în timpul vieții Mele pământeşti învățătura Mea se răspândise deja până în Europa, Persia şi chiar până în India şi Egipt.

15. Aceste cuvinte se adresează cititorilor acestei Evanghelii, care vă este acum restituită. Fericiți cei care o vor primi în inima lor şi Mă vor cinsti pe Mine urmând-o!

16. Acum să revenim la călătoria noastră.

Capitolul 168

A treia vestire de către Iisus a morții şi învierii Sale. Tămăduirea unui cerşetor orb

(Luca 18/31-43)

1. Cum ne aflam deja la câteva sute de paşi de sat şi cum, fiind un pic obosiți de această zi de călătorie, evreii noştri greci şi ucenicii lui Ioan rămăseseră în urmă, fiindu-le greu să ne urmeze pe noi, care mergeam în pas grăbit, Eu i-am adunat pe cei doisprezece în jurul Meu, şi ei M-au întrebat ce aveam să le spun.

2. Eu le-am spus: „Ascultați-Mă şi nu fiți tulburați, căci trebuie să se îndeplinească tot ceea ce profeții au anunțat în privința Mea.

3. Tot mergând noi împreună, vom ajunge în curând la Ierusalim, unde, după cum v-am spus, se va împlini ceea ce au spus profeții pentru Fiul Omului (Luca 18/31). El va fi predat păgânilor, batjocorit, hulit şi scuipat (Luca 18/32); ei Îl vor biciui şi Îl vor ucide, dar în a treia zi El va învia prin propria Sa voință, apoi se va întoarce printre voi şi va rămâne cu voi până la sfârşitul timpurilor acestei lumi, şi voi veți fi veşnic cu El în Împărăția Lui (Luca 18/33).”

4. Când le-am spus aceasta ucenicilor, ei s-au uitat unii la alții şi s-au întrebat între ei: „Ce vrea să spună din nou cu aceste vorbe? Până acum spunea că oamenii de la Templu vor pune mâna pe El şi că, pentru pieirea lor, El trebuie să-i lase să umple măsura păcatelor lor. Dar acum nu mai este vorba despre cei de la Templu, ci despre păgâni, care din câte ştim noi au fost întotdeauna până acum cei mai credincioşi şi mai buni prieteni ai Săi! Să înțeleagă cine poate, căci noi nu înțelegem! (Luca 18/34)”

5. Şi au discutat între ei dacă să-Mi ceară să le spun mai mult.

6. Petru a fost însă de părere că aceasta ar putea să-Mi displacă, fapt pentru care ar fi fost mai indicat să lase cuvintele acestea neclare şi neplăcute pe care le exprimasem, exact aşa cum erau.

7. Aşa încât, fiindcă ucenicii nu au vrut să Mă întrebe mai mult, nici Eu nu le-am mai spus nimic.

8. Şi, urmându-ne calea, am ajuns la răscrucea a două drumuri mari. Ce-i drept, vechiul drum pe care veniserăm ducea tot la Ierusalim, dar trecând peste dealuri şi văi, cu ocoluri mari; cât despre drumul cel nou cu care el se întretăia aici, acesta conducea şi el la Ierusalim, trecând prin apropiere de Betleem, dar era mai bun şi mai drept, fiind mai frecventat, atât de străini, cât şi de către localnici. Din acest motiv, se găseau întotdeauna pe acest drum, în apropierea localităților, cerşetori care le cereau de pomană celor care treceau.

9. La răspântia mai sus amintită, noi am intrat pe drumul cel nou, ca şi cum am fi vrut să ne întoarcem la Ierusalim, ceea ce nu era cazul, dar satul către care ne îndreptam se găsea pe acest drum. Acolo, nu departe de sat, am întâlnit un cerşetor orb (Luca 18/35). Împreună cu mulți alți cerşetori şi călăuzele lor, ei mergeau la sărbătorile Ierusalimului pentru a strânge mai mulți bani. Acest cerşetor fusese la Ierusalim în timpul ultimei sărbători şi auzise acolo că Eu am făcut mari minuni şi am redat vederea unor orbi, şi cunoştea de asemenea şi numele, Meu.

10. În acest timp, unii dintre ucenicii Mei mergeau înainte pentru a ajunge în sat înainte de căderea nopții. Orbul le-a cerut mai întâi lor de pomană, apoi, cum ei au răspuns că nu

aveau bani, i-a întrebat cine sunt, cine mai este cu ei şi ce caută, săraci fiind, în acel ţinut arid şi deja plin de cerşetori.

11. Ucenicii i-au răspuns: „Noi suntem ucenicii Domnului Iisus din Nazaret, care călătoreşte cu noi pentru a binecuvânta şi acest ţinut. De aceea nici nu avem nevoie de bani, căci El, Domnul Iisus din Nazaret veghează asupra noastră!”

12. Auzind aceasta de la ucenici, care se opriseră puţin pentru a ne aştepta - şi, de fapt nici noi nu am întârziat foarte mult să îi ajungem -, cerşetorul i-a întrebat din nou, după ce am sosit şi noi, ce se petrecea, şi dacă Eu eram în acel moment cu ei, căci el auzea că erau acolo mulţi oameni (Luca 18/36).

13. Ucenicii au răspuns afirmativ, şi atunci, de îndată, cerşetorul a strigat: „Iisus din Nazaret, Fiul lui David, după cum mi s-a spus la Ierusalim, şi eu cred aceasta, ai milă de mine!” (Luca 18/37-38)

14. Ucenicii care mergeau în faţă l-au muştruluit, spunându-i să tacă şi să nu mai strige atât de tare, pentru că el făcea mare gălăgie, atrăgând atenţia în apropierea unei localităţi importante.

15. Dar, fără a-i asculta, cerşetorul striga în continuare cât îl ţineau plămânii: „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” (Luca 18/39)

16. Atunci, oprindu-Mă, i-am poruncit celui care-l însoţea pe orb să-l aducă la Mine, ceea ce el a făcut de îndată (Luca l8/40a).

17. Când el a fost aproape de Mine, l-am întrebat: „Ce vrei să fac pentru tine?”

18. „Doamne, a răspuns orbul, fă să-mi recapăt vederea!” (Luca 18/40b-41)

19. Eu am spus: „Recapătă-ţi vederea! Credinţa ta te-a salvat.” (Luca 18/42)

20. Şi chiar în acel moment el şi-a redobândit vederea şi M-a urmat, lăudându-L pe Dumnezeu pentru că Mi-a dat această putere nemaiauzită. (Luca 18/43)

Capitolul 169

Domnul nostru Iisus Hristos la hanul din apropierea Ierihonului

1. În acest timp, nişte oameni care veneau în urma noastră pe drumul cel nou văzuseră ce făcusem cu orbul. Ei s-au minunat foarte tare şi L-au lăudat şi ei pe Dumnezeu, apoi M-au urmat până în sat, care se numea Ierihon. Ucenicii nu au aflat aceasta decât la sosirea noastră în acest vechi oraş, care arăta foarte sărăcăcios şi dezolant şi avea mai multe ruine decât case bune de locuit.

2. Cum am intrat în oraş la lăsarea serii, oamenii care ne urmaseră după vindecarea bolnavului şi care erau în cea mai mare parte locuitori ai Ierihonului, au venit să Mă roage să rămân la ei.

3. Eu le-am răspuns: „Am face-o bucuros, dar locuinţele voastre sunt foarte mici, iar noi suntem mulţi; aşa încât, conduceţi-Mă mai bine la un han unde să putem fi găzduiţi.”

4. Un om a spus: „Doamne şi Învăţătorule, sunt aici chiar două hanuri, dar hangiii lor sunt nişte greci foarte lacomi, care se pricep să ia pielea de pe oaspeţii lor, căci încep să-i descoasă încă de la intrarea în sala lor nu tocmai primitoare câţi bani au şi ce alte comori poartă asupra lor. Şi dacă acei călători răspund că nu prea au bani sau alte comori, nici măcar nu sunt primiţi. Dar noi am văzut cine eşti tu şi ce forţă a pus Dumnezeu în tine şi ne-ar părea cu adevărat foarte rău ca ţie să ţi se petreacă aşa ceva în oraşul nostru. Vom face deci noi tot posibilul să vă găzduim şi să vă hrănim cât se poate de bine, pe tine, pe ucenicii şi pe prietenii tăi!”

5. Eu am spus: „Bunăvoinţa voastră valorează pentru Mine cât fapta săvârşită; dar Spiritul lui Dumnezeu, care este în Mine, Îmi spune ce am de făcut, şi Eu trebuie să-Mi petrec noaptea în primul mare han, al grecului celui lacom. Ce-i drept, la început el se va împotrivi,

dar după aceea va face ceea ce voi vrea Eu. Iar voi puteți să Mă însoțiți şi să rămâneți cu Mine vreo oră, două."

6. Omul a spus: „Doamne, dacă tu vrei astfel, facă-se voia ta!"

7. Şi, urmându-ne drumul, am ajuns curând la marea piață a oraşului, unde se găsea hanul cel mare. Gazda a ieşit de îndată şi ne-a întrebat dacă doream să intrăm la el.

8. Eu i-am spus: „Da, prietene, aceasta este Voia Mea, dar la Mine nu vei găsi nici aur şi nici argint. Totuşi, am o mare cantitate din alte bogății, despre care tu nu ai avut nicio idee până acum. Când o să le cunoşti, vei fi cu totul dezgustat de aurul şi argintul tău!"

9. Hangiul a răspuns foarte amabil: „Ei bine, ei bine, intrați, că o să ştiu eu să mă folosesc de toate acestea!"

10. Am intrat deci de îndată şi am luat loc în jurul meselor. După ce ne-am instalat cu toții bine şi au fost aprinse lămpi la fiecare masă, hangiul ne-a întrebat foarte amabil ce doream să mâncăm şi să bem.

11. Eu am spus: „Ai cu siguranță nişte pâine şi vin, şi aceasta este tot ceea ce ne trebuie pentru astăzi. Trebuie însă să ne dai o pâine bună şi vinul cel mai bun! Căci vinul pe care-l dai de obicei oaspeților tăi şi pentru care ceri un preț foarte mare nu este vin, deoarece este făcut din mere şi pere, iar pe cel făcut din agrişe Eu nu-l beau. Beau doar vin adevărat, făcut din struguri buni şi bine copți, care cresc în jurul muntelui Libanului şi din care tu ai o mare cantitate în burdufurile tale!"

12. Hangiul, puțin surprins, a răspuns: „Prietene, ştiu bine că nu ai venit până acum niciodată în aceste locuri şi nu poți să ştii ce vin am eu în pivnițele mele! Înseamnă deci că vreun locuitor de aici, care cu siguranță nu îmi este prieten, m-a trădat, cu intenția de a mă calomnia! Spune-mi numele lui ca să-l pot pedepsi, şi vă fac cinste cu tot ceea ce veți mânca aici!"

13. Eu am spus: „Te înşeli, prietene, nimeni nu te-a trădat, iar Eu ştiu multe despre casa ta şi despre afacerile tale, care se întind până foarte departe. Dar deocamdată îngrijeşte-te doar să ne dai ceea ce am cerut!"

14. Hangiul: „Am făcut deja semn servitorilor mei şi vor aduce totul, după dorința ta."

Capitolul 170

Întrebarea hangiului despre Domnul nostru Iisus Hristos

1. Atunci hangiul l-a remarcat aproape de Mine pe cerşetor, pe care îl cunoştea foarte bine, şi şi-a dat seama că acesta vedea.

2. Apropiindu-se de îndată de el, l-a privit cu atenție şi i-a spus (hangiul): „Văd bine că nu mai eşti orb, tu, care erai orb din naştere! Cine ți-a deschis ochii şi te-a făcut să vezi?"

3. Cerşetorul: „Acest Domn, care ți-a cerut vin adevărat şi pâine bună! Bucură-te, căci mântuirea a venit asupra casei tale atunci când El a intrat aici pentru a fi găzduit! Ar trebui să îl tratezi cu cel mai mare respect!"

4. Plin de mirare, hangiul a întrebat: „Dar cum ți-a redat el vederea?"

5. Cerşetorul: „Când L-am implorat, El a spus: «Vezi!», şi am văzut; asta e tot ce pot să-ți spun. Poți să te gândeşti acum singur cine poate fi Cel al cărui Cuvânt şi a cărui Voință posedă o asemenea putere şi o asemenea forță!"

6. Hangiul, din ce în ce mai surprins, a început să Mă observe acum cu cea mai mare atenție.

7. În acest timp, servitorii au adus pâinea şi vinul în cantitate suficientă şi le-au pus pe mese în bună rânduială.

8. Plin de respect acum, hangiul M-a întrebat: „Doamne, pâinea şi vinul sunt pe placul tău?"

9. Eu am spus: „Pe deplin, şi tocmai acesta este motivul pentru care servitorilor tăi le-a trebuit un anumit timp să le aducă, pentru că au trebuit să meargă să le ia dintr-o altă casă -, şi deci dintr-o altă pivniță; căci bucatele bune le ții într-o altă casă, din cele zece pe care le ai în acest oraş. În aceasta de aici tu ai doar ceea ce le serveşti de obicei străinilor, fapt nu foarte lăudabil din partea unui om atât de bogat ca tine. Este adevărat că eşti grec, la fel ca şi toată familia ta, şi că nu respecți legea iudaică, deşi ea nu-ți este totuşi necunoscută; dar să ştii că şi păgânilor le face cinste şi bine să fie oneşti, oferind fiecăruia ce i se cuvine după legea voastră."

10. Întrucât hangiul n-a mai ştiut atunci ce să răspundă, iar noi am rupt pâinea şi am început să mâncăm şi să bem vin, şi cum i-am oferit Eu Însumi pâine şi vin, hangiul a mâncat şi a băut cu noi, lăudându-L pe Dumnezeu şi pe Mine.

11. Hangiul a început să vorbească şi cu ceilalți oameni care ne însoțiseră până la el. Şi l-a întrebat chiar pe omul care îmi oferise prima dată un adăpost ce părere are despre Mine, cine credea el, ca evreu cu experiență, că aş fi Eu, şi de unde vin.

12. Omul i-a răspuns: „Ca şi tine, nu l-am mai văzut niciodată pe acest om minunat. Totuşi, orbul vindecat, care auzise deja despre el la Ierusalim, l-a numit «Iisus» şi «Fiul lui David», şi eu am tras concluzia că trebuie să fie de prin acele locuri. Dar după îmbrăcăminte s-ar spune că e mai degrabă galileean, la fel ca şi alți câțiva care sunt cu el.

13. Oricum, este un om nemaipomenit, cum Pământul nu a mai purtat de la Moise şi Ilie încoace! Şi numele de «Fiu al lui David» pe care cerşetorul i l-a dat mă face să cred că este profetul Ilie, care, după cum spun profețiile, trebuie să vină înaintea lui Mesia cel promis evreilor - sau poate este chiar acel Mesia în persoană. Eu cred că este mai degrabă al doilea! Căci profeții au vorbit întotdeauna şi au făptuit în numele lui Iehova, în timp ce acesta vorbeşte şi făptuieşte ca din propria sa putere; şi, aşa cum am spus, numele de «Fiu al lui David» ar confirma această idee care mi-a venit în taină, căci astfel îl numeau adeseori vechii profeți pe Mesia Cel care trebuie să vină. Asta e tot ce îți pot spune despre el!"

14. Hangiul: „Este adevărat că eu sunt prea puțin inițiat în învățătura voastră religioasă, dar o cunosc destul, pentru a şti despre Mesia cel făgăduit care trebuie să vină într-o bună zi. Toți evreii îl consideră un erou războinic şi aşteaptă de la El să-i elibereze de sub dominația romană, pentru a întemeia după aceea o mare împărăție invincibilă, însă tu pari să-i atribui calități mai mult divine decât umane!"

15. Bărbatul a spus: „Astfel îl consideră şi profeții, precum şi David însuşi; şi, într-adevăr, dacă ar vrea să-i elibereze pe evrei de sub jugul roman, i-ar trebui cu mult mai mult decât forțele omeneşti ale unui erou al acestei lumi, pentru a îndeplini o asemenea muncă.

16. Însă toate acestea sunt încă învăluite în cel mai mare mister, şi niciun evreu nu poate să spună cât de cât cu certitudine sub ce formă şi în ce calitate va veni Mesia. Şi din moment ce nu putem şti toate acestea, Mesia ar putea foarte bine să vină în această lume şi sub forma şi în calitatea omului uimitor pe care îl avem acum în fața noastră!

17. Iată părerea mea. Dar tu ai face bine să mai aduci pâine şi vin, căci văd că mesenii vor termina în curând tot ce este pe mese."

18. Hangiul a poruncit servitorilor să facă ce spusese omul, şi curând ni s-a adus din nou pâine şi vin.

Capitolul 171

Întrebarea hangiului despre fiul său dispărut

1. Apoi, apropiindu-se de Mine, hangiul M-a întrebat dacă auzisem conversația sa cu locuitorul din Ierihon şi ceea ce spusese acesta despre Mine.

2. Eu am spus: „Tu ai vrea să Mă faci prin viclenie să spun cine sunt cu adevărat. Dar în acest mod nu vei obține de la Mine ceea ce dorești; căci cel care vrea să Mă încerce se înșală pe sine însuși! Nu știu Eu oare tot ceea ce ai făcut tu încă de la naștere, cum ai venit aici din Insula Patmos și cum te-ai îmbogățit? Și dacă știu aceasta, la fel cum știu și tot ce ține de casa și de familia ta, sigur că trebuie să știu și ceea ce ați vorbit despre Mine!”

3. Hangiul a răspuns: „Doamne și Învățătorule, am remarcat încă de la început că ai un fel de omnisciență; dar eu am avut deja de-a face cu oameni care vorbeau ca niște oracole și care au revelat în fața mea aspecte pe care nu le puteam ști decât eu și zeii, deci nu această facultate de divinație este cea care mă uimește la tine. Cu totul altceva este însă vindecarea cerșetorului orb. Din câte știu eu, așa ceva nu s-a mai auzit! Eu nu pot decât să împărtășesc concluzia omului acestuia și să amintesc cuvintele unuia dintre vechii noștri înțelepți.

4. Aceste cuvinte sună astfel: «Nu există om cu adevărat mare și înțelept fără o suflare divină.» Iar tu îmi pari a avea în cea mai mare măsură această suflare divină, și de aceea poți săvârși fapte care i-ar fi posibile numai unui zeu. Și pentru că este chiar așa, ai putea foarte bine să fii chiar Mesia cel promis evreilor, ceea ce este și părerea sinceră a acestui om, care este vecinul meu. Dacă tu ești acela, atunci a venit timpul pentru noi, păgânii, să-i aruncăm la gunoi pe vechii noștri zei fantasmagorici și să ne întoarcem către religia evreilor!

5. Și dacă tu ești ceea ce eu și vecinul meu credem că ești, omniscienta ta este explicabilă. Așa încât, tu ar trebui să poți spune cu toată certitudinea unde se găsește în prezent fiul meu mai mare, cum îi merge și ce face; aș vrea foarte mult să știu, deoarece sunt mai mult de doi ani de când nu am mai primit nicio veste de la el sau despre el. Dacă poți și vrei să-mi faci acest serviciu, vei putea fi găzduit aici pe gratis, în casa mea, timp de trei zile întregi, împreună cu toți însoțitorii tăi, și veți fi tratați cât se poate de bine!”

6. Întorcându-Mă către ucenici, Eu am spus: „Este foarte curios că nu trebuie să săvârșesc decât un semn, și păgânii deja presupun că Eu sunt Mesia! Câte semne am săvârșit Eu în Galileea și la Ierusalim, și totuși cât de puțini cred în Mine, și cât de mulți Îmi sunt dușmani! Acesta este motivul pentru care lumina le va fi luată evreilor pentru a le fi dată păgânilor, așa cum v-am mai spus deja de mai multe ori.”

7. Apoi, adresându-Mă hangiului, i-am spus: „Tu ai vrea să afli de la Mine unde se găsește fiul tău Kado, ce face el și cum îi merge! Și în schimb, ne-ai găzdui fără plată timp de trei zile. Dar noi nu vom petrece aici trei zile, și deci tu nu ți-ai putea ține promisiunea. Iar dacă ai vrea să Mă răsplătești pentru aceasta cu bani, Eu nu i-aș accepta. Tu ți-ai primi deci întreaga recompensă doar pentru ceea ce faci astăzi! Ce motiv aș avea Eu deci să îți fac acest serviciu pe care Mi-l ceri? Știu desigur totul în ceea ce-l privește pe fiul tău, în același mod în care îi cunosc și numele; dar nu îți voi spune aceasta în condițiile pe care Mi le pui tu.”

8. Hangiul: „În acest caz, Doamne și Învățătorule, hotărăște tu însuți care sunt condițiile pentru care vei fi de acord să-mi revelezi ceea ce doresc.”

9. Eu am spus: „Fie, așa mai merge! Iată: tu ai multe bogății, pe care nu le-ai dobândit în unicul mod corect în ochii Mei. Legile judecătorilor acestei lumi nu pot desigur să te condamne, pentru că tu poți să te justifici în fața lor după litera legii, care de altfel poate fi interpretata foarte diferit de către juriștii voștri, însă în fața Scaunului Meu de Judecată toate justificările tale nu ar rezista!

10. Cât despre legile Mele, iată care sunt ele: Iubește-L mai presus de orice pe Unicul Dumnezeu Adevărat și viu și pe aproapele tău ca pe tine însuți; nu face altora ceea ce nu vrei ca ei să-ți facă ție, ci fă pentru ei ceea ce ai vrea ca ei să facă pentru tine!

11. Dacă cineva te-ar înșela grav, fără ca tu să poți face ceva împotriva lui după legile voastre, pentru că, tratând înainte deschis cu tine, el ar fi profitat de slăbiciunea ta, pe cale legală, și te-ar fi înșelat cu o mie de livre la târgul încheiat - ceea ce ți-ar fi cu atât mai neplăcut cu cât nu ai putea să-l chemi în fața unui judecător, căci acesta ți-ar răspunde: *Volenti non fit injuria* («Dacă ai consimțit, nu te poți considera nedreptățit») - ce i-ai răspunde tu acestui

om, care te-a înşelat, dacă el ar veni la tine şi ţi-ar spune: «Prietene, e adevărat că legea protejează faptele mele şi că tu nu poţi face nimic împotriva mea; dar eu am devenit acum un om drept şi am venit să-ţi înapoiez tot ceea ce ţi-am luat prin viclenie!», şi ţi-ar restitui atunci cele o mie de livre ale tale, împreună cu dobânzile care ţi-ar fi revenit dacă le-ai fi păstrat? Cum ai primi tu o asemenea faptă?"

12. Hangiul: „Doamne şi Învăţătorule, cât se poate de bine, desigur, şi chiar l-aş lăuda pe un asemenea om, l-aş ridica în slăvi în faţa tuturor şi aş deveni cel mai bun prieten al său!"

13. Eu am spus: „Atunci mergi şi fă aşa, şi toţi cei care sunt în secret duşmanii tăi îţi vor deveni adevăraţi prieteni! Acestea sunt condiţiile pentru care, dacă eşti hotărât să le realizezi, îţi voi îndeplini rugămintea!"

14. Hangiul: „Doamne şi Învăţătorule, pe cât de adevărat este că trăiesc şi că îl recunosc în tine pe cel care eşti cu siguranţă, aşa cum au anunţat profeţii voştri, pe atât de adevărat este că voi îndeplini condiţiile pe care mi le-ai pus acum; dar spune-mi ce s-a petrecut cu fiul meu mai mare, care a fost întotdeauna preferatul meu."

15. Eu am spus: „Foarte bine; citesc în inima ta că te vei ţine de cuvânt, şi îţi pot spune că într-o oră fiul tău Kado va fi aici împreună cu soţia lui, cu cei trei copii şi cu o suită numeroasă şi că îţi va povesti el însuşi atunci cum îi merge şi tot ce a făcut. Cât despre tine, poţi să le dai dispoziţii servitorilor tăi pentru ca fiul tău să fie bine primit într-una din cele zece case ale tale, împreună cu toţi cei pe care îi va aduce cu el. Dacă Mă crezi, urmează-Mi sfatul!"

16. Auzind aceasta, hangiul, peste măsură de bucuros, Mi-a mulţumit mai întâi pentru vestea pe care i-o dădusem, iar apoi le-a poruncit servitorilor săi să facă ceea ce îl sfătuisem şi s-a iscat de îndată o mare însufleţire în casă, precum şi în casele vecine.

17. Cum toată lumea era în activitate, el i-a chemat pe soţia lui împreună cu cei trei fii care se ocupau de bucătărie şi ajutoarele lor şi le-a spus (hangiul): „Kado al nostru va fi aici într-o oră, împreună cu o suită numeroasă! Aşa încât, faceţi tot ce puteţi mai bine ca totul să fie gata pentru sosirea lui! În noaptea aceasta va fi aici un mare ospăţ şi veţi lua şi voi parte la el."

18. Şi atunci toţi s-au apucat de lucru în bucătărie plini de râvnă.

Capitolul 172

Sosirea lui Kado, fiul hangiului

1. Când toţi au plecat la treaba lor, hangiul, întorcându-se la Mine, Mi-a mulţumit din nou, copleşit de bucurie pentru această veste, şi Mi-a spus cu cea mai mare prietenie: „Doamne şi Învăţătorule, eu sunt cel de-al doilea orb căruia i-ai redat vederea! Căci încep să văd şi să înţeleg ce comori, mai preţioase decât orice, au intrat în casa mea şi ce binecuvântare s-a coborât asupra casei mele odată cu venirea ta. Ah, când contemplăm toate acestea cu ochii inimii şi ai raţiunii, vedem bine că toate comorile pământeşti nu valorează nimic şi ne dăm seama cât sunt ele de vane şi de dezgustătoare! Dar cu ce este vinovat omul, care, venind pe lume fără voia şi ştirea sa, în cea mai adâncă noapte a necunoaşterii, consideră a fi preţios ceea ce este fără valoare şi se străduieşte zi şi noapte să adune aceste gunoaie pământeşti?

2. Dacă omul ar fi luminat încă din copilărie de adevărata lumină şi ar învăţa să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu şi pe el însuşi, el nu ar mai râvni la comorile lumii, ci doar la cele ale vieţii! Dar unde sunt învăţătorii care să fie capabili să-i înveţe pe oameni aceste aspecte, care le-ar fi cele mai necesare? Aşa încât, te rog, dragă Doamne şi Învăţătorule, trimite-le oamenilor învăţători ca tine, pentru ca ei să-i înveţe să devină oameni adevăraţi!"

3. Eu am spus: „Ai vorbit bine, şi dorinţa pe care ai exprimat-o acum în faţa Mea a început deja să se îndeplinească; dar nu se doboară un copac dintr-o singură lovitură, şi la fel ca pentru toate operele mari şi bune, şi aici trebuie timp şi răbdare, după Ordinea Divină eternă.

Dar orice om care a recunoscut el însuşi Adevărul vieţii poate şi trebuie să îl împărtăşească aproapelui său, şi astfel lumina vieţii va creşte cât se poate de repede printre oameni.

4. Cine va primi adevăratele porunci ale vieţii pe care ţi le-am dat şi le va respecta cu stricteţe va primi curând după aceea toată lumina vieţii. Nu este nevoie să-ţi spun mai mult: fă aceasta şi vei avea Viaţa Veşnică!

5. Acum poţi merge împreună cu oamenii tăi până la răspântia dintre drumul vechi şi cel nou; de îndată ce vei ajunge acolo, fiul tău Kado îţi va ieşi în întâmpinare. Dar ia cu tine o torţă, pentru ca tu şi fiul tău să vă puteţi recunoaşte unul pe celălalt! După aceea, adu-l aici, căci am şi Eu de vorbit cu el."

6. De îndată ce am pronunţat aceste cuvinte, hangiul a părăsit în grabă sala şi s-a dus împreună cu oamenii săi şi cu mai mulţi vecini în întâmpinarea fiului său. El a ajuns curând în locul menţionat, şi iată că fiul său sosea, călare pe o cămilă. Acesta şi-a recunoscut de îndată tatăl, iar îmbrăţişările păreau să nu mai ia sfârşit.

7. Apoi fiul l-a întrebat pe tată cum de aflase de sosirea lui.

8. Tatăl a spus: „Preascumpul meu fiu, în modul cel mai minunat cu putinţă! Dar nu pot să-ţi spun mai mult acum; vei afla restul acasă."

9. Atunci ei s-au grăbit să ajungă în oraş, fiind întâmpinaţi de noi cu bucurie.

10. Atunci când Kado, fiul, a intrat în sala hanului, prima sa grijă a fost să întrebe cine dintre meseni anunţase cu atâta exactitate sosirea lui la Ierihon.

11. Tatăl lui l-a condus de îndată la Mine şi i-a spus: „Preascumpul meu fiu, iată, acest Domn, acest Mare Învăţător! Şi iată-l şi pe bătrânul nostru cerşetor orb, pe care desigur că îl recunoşti; Domnul şi Învăţătorul i-a redat vederea, fără alt mijloc decât Cuvântul şi Voinţa Sa. Ce spui tu despre aceasta şi ce crezi despre un asemenea om?"

12. Fiul ne-a privit un moment cu atenţie, pe Mine şi pe cerşetorul care îşi redobândise vederea, şi apoi a spus: „Dragul meu tată, sunt sigur că nu mă înşel declarând neîntârziat că acest om este chiar cel despre care am auzit povestindu-se atâtea fapte extraordinare în Grecia, apoi în Asia Mică şi de-a lungul întregii coaste asiatice a marelui Pont şi pentru care am vândut tot ce aveam în Grecia, ca să vin să cumpăr aici, în Palestina, dar mai ales ca să fac cunoştinţă personal cu acest mare om minunat. Şi iată, cel pe care voiam să-l caut mai presus de orice se află chiar în casa noastră - sunt aproape sigur de aceasta!

13. Tu ştii, dragă tată, că am făcut mult comerţ, mai bine de paisprezece ani, şi am devenit astfel foarte bogat. Dacă nu ţi-am putut da nicio veste de mai mult de doi ani este pentru că mi-am făcut afacerile în Asia Mică şi în întregul Pont, şi chiar acolo am auzit vorbindu-se despre acest om miraculos, ceea ce m-a făcut să-mi cedez toate afacerile, precum şi casele şi celelalte bunuri ale mele unui frate al scumpei mele soţii, pentru a veni aici să fac cunoştinţă cu acest om faimos.

14. În ultimul timp, nu sunt nici şase luni de atunci, am făcut comerţ în Frigia cu un rege local numit Abgar, căruia i-am povestit multe aventuri din cursul lungilor mele călătorii pe uscat şi pe mare. Printre altele, am ajuns să vorbim şi despre marele nostru Făcător de Miracole, şi nu mică mi-a fost mirarea când am constatat că acest rege ştia mai multe decât mine despre acest om, pe care îl considera ca fiind divin, şi mi-a jurat pe onoarea sa că îl cunoştea personal şi că era prietenul său. El mi-a descris înfăţişarea şi veşmintele acestui om miraculos, care corespund întru totul cu ceea ce văd în prezent la acest om cu adevărat divin, şi aceasta m-a determinat să spun adineauri că el trebuie să fie chiar acel om de dragul căruia am făcut ceea ce ţi-am spus.

15. Dar mai este ceva; dacă şi aceasta corespunde, atunci înseamnă că am găsit ceea ce am venit să caut aici! Când i-am dat pe deplin asigurarea că voi face totul pentru a-l întâlni cât mai repede pe marele om în persoană, regele despre care ţi-am vorbit a scris o scrisoare adre-

sată astfel: «Bunului salvator Iisus din Nazaret, în Galileea[18]». Am la mine această scrisoare, pe care o să i-o prezint fără întârziere. Dar mai înainte trebuie să menționez o împrejurare, pe care nu o consider lipsită de importanță."

Capitolul 173

Dorințele lui Abgar, regele din Edessa

1. Kado: „Puțin timp după aceea, punându-mi în ordine afacerile la Atena şi fiind deja pe drumul de întoarcere, m-am îndreptat de la Tir către Nazaret, ca să obțin toate informațiile posibile despre bunul salvator Iisus. Mi-a fost de îndată indicată o căsuță mică în apropierea oraşului. Am mers imediat acolo şi am găsit o familie de dulgheri pioşi şi cinstiți, care m-au condus la o văduvă pe nume Maria, prezentându-mi-o ca fiind mama trupească a acestui mântuitor pe care îl căutam. Totuşi, ea nu a ştiut să-mi spună unde se afla fiul ei Iisus.

2. Dar m-a rugat insistent să merg să îl caut şi, dacă îl găsesc, să-i dau şi ei veşti despre fiul ei - ceea ce i-am şi promis în mod solemn. Ea şi dulgherii, care îşi spuneau frații săi, mi-au povestit tot felul de istorii minunate despre dragul lor Iisus, şi în schimb le-am povestit şi eu, evident, spre cea mai mare bucurie a lor, ceea ce aflasem despre el în cursul călătoriilor mele.

3. Tot ceea ce mi-a spus această familie, căreia i-am făcut daruri, despre dragul mântuitor se potriveşte exact cu ceea ce am aflat despre el de la regele frigian şi - înainte de vizita mea la Nazaret - la Tir şi în mai multe locuri de pe coastă.

4. Totul nu mai depinde acum decât de un singur aspect, iubitul meu tată: dacă acest om minunat pe care mi l-ai prezentat este chiar dragul mântuitor Iisus din Nazaret, căruia îi este adresată scrisoarea pe care o am, atunci mi-am găsit şi eu fericirea!"

5. Atunci, prosternându-se în fața mea, Kado Mi-a spus: „Doamne şi mare Învățător, spune-mi, eşti tu cu adevărat cel căruia îi este adresată această scrisoare?"

6. Eu i-am spus: „Întreabă-l mai întâi pe acest cerşetor vindecat şi apoi pe ucenicii Mei; căci ei toți sunt martorii Mei fideli şi îți vor spune adevărul fără ascunzişuri."

7. Cerşetorul i-a spus cu bucurie: „Nu mai căuta, Kado, căci ai găsit ceea ce căutai cu atâta râvnă! El este bunul mântuitor Iisus din Nazaret, şi totodată un fiu al lui David, aşa cum au prezis de multă vreme profeții şi patriarhii!"

8. Auzindu-l pe cerşetor, fiul nu a mai întrebat nimic, ci, scoțând scrisoarea din sac, Mi-a înmânat-o, împreună cu aceste cuvinte (Kado): „Doamne şi Învățătorule, tu eşti deci cel pe care îl căutam! Iartă-mă că te-am plictisit atât de mult timp cu vorbăria şi povestirile mele."

9. Eu am spus: „Eu nu aş fi fost astăzi aici dacă nu aş fi ştiut că vei sosi în seara aceasta, tu, care Mă căutai. Ocupă-te acum de tine, căci eşti obosit după lunga ta călătorie. După aceea, întoarce-te ca să putem vorbi despre multe altele."

10. Mulțumindu-Mi pentru aceste cuvinte, fiul s-a dus de îndată, împreună cu tatăl său şi cu ai săi, într-o mare sală învecinată, unde şi-a schimbat veşmintele, punându-şi-le în ordine pe cele pe care le purtase în timpul călătoriei; căci toate celelalte obiecte şi comori nenumărate fuseseră duse de servitorii săi şi de cei ai tatălui său la casa învecinată, unde erau adăpostite şi îngrijite şi animalele de povară.

11. Fiul a revenit curând împreună cu tatăl său şi cu ai săi şi Mi-a cerut permisiunea să se aşeze la masa Mea, permisiune pe care Eu i-am şi acordat-o cu toată bunăvoința. Pentru aceasta, unii dintre ucenicii Mei au trebuit să se mute la o altă masă, căci aceea era destul de mică; dar nu a fost nicio problemă, pentru că o altă masă chiar se afla în imediata apropiere.

[18] A se vedea lucrarea „Corespondența lui Iisus cu Abgar Ukkama, regele din Edessa", de același autor - n. t.

12. Cum eram astfel reuniți cu bucurie, Kado M-a întrebat dacă nu voiam să deschid mai întâi scrisoarea regelui pentru a o citi.

13. Eu i-am spus: „Nu este necesar, prietene; căci îi cunosc conținutul chiar înainte ca regele să se fi gândit să Îmi scrie! Dar deschide-o tu şi citeşte-o pentru ceilalți; căci sunt puțini aici cei care nu cunosc limba greacă. Iată scrisoarea, citeşte-o deci!”

14. Kado: „Dragule şi bunule mântuitor, aceasta ar fi din partea mea o prea mare necuviință; căci noi nu trebuie să ştim ceea ce te priveşte, numai pe tine, şi, din moment ce această scrisoare Îți este adresată Ție, nu este cazul să-i cunoaştem noi conținutul. Oricine poate să-şi imagineze că, în această scrisoare, acest rege, care te iubeşte foarte mult şi are un atât de mare respect față de tine, şi-a formulat în scris aceste sentimente, aşa cum le-a exprimat şi în fața mea; Îți înmânez deci această scrisoare cu cel mai mare respect.”

15. Atunci, luând scrisoarea, Eu i-am dat-o lui Ioan, cerându-i s-o citească şi apoi să-i răspundă în numele Meu, ceea ce el a şi făcut, căci cunoştea foarte bine scrierea greacă.

16. Şi chiar de a doua zi, Kado a trimis trei mesageri să-i ducă răspunsul Meu regelui, precum şi o scrisoare pe care o scrisese el însuşi, pentru a-i povesti acestui rege cum Mă căutase şi cum Mă găsise într-un mod atât de fericit.

17. Totuşi, dându-i scrisoarea lui Ioan, Eu i-am pus această întrebare lui Kado: „Ai putea tu acum, aşteptând cina, să povesteşti pe scurt, pentru ceilalți, ce ați vorbit tu şi regele despre Mine?”

18. Kado: „O, dragule şi bunule mântuitor, mi-ar trebui o zi întreagă să expun tot ceea ce acest rege mi-a spus bun şi măreț despre tine! Dar pentru că se pune problema să povestesc doar pe scurt şi deoarece am spus deja câteva cuvinte la început, nu ne-ar lua prea mult timp.

19. Doamne şi Învățătorule, cea mai scumpă dorință a regelui era să te aibă aproape de el, împreună cu toți ucenicii şi cu prietenii tăi, şi aceasta cu atât mai mult cu cât aflase din surse sigure că mai-marii evreilor, împreună cu preoții lor trufaşi, asupritori şi lacomi te urăsc, aşa încât, în prostia şi orbirea lor, ei ar putea atenta chiar la viața ta. El domneşte asupra unei țări şi asupra unui popor foarte paşnic, care te-ar recunoaşte foarte repede, şi, în dragostea, respectul şi recunoştința lor, ar face totul pentru tine, ca pentru propriul lor rege. În țara sa ai fi la adăpost de toate persecuțiile şi în pace, cum poate nicăieri în altă parte.

20. Regele are şi un fiu, care este cam bolnăvicios. Tu trebuie să ştii mai bine decât oricine, dragule şi bunule mântuitor, că regele ar vrea să îl vadă pe acest fiu pe deplin vindecat de către tine. Aşa încât, el şi-a exprimat într-o zi, în fața mea, regretul de a nu avea măcar un portret fidel al tău şi poate al unora dintre principalii tăi ucenici. Aceasta este, după părerea mea, cea mai mare dorință a lui, pentru că a vorbit îndelung despre ea. Iartă-mă, Doamne şi învățătorule, dacă m-am exprimat cumva prea direct sau prea îndrăzneț.”

21. Eu am spus: „Ai făcut un foarte bun rezumat, şi pot să-ți spun că şi în scrisoare scrie la fel, deşi formulat în alți termeni, conform cu uzanțele epistolare, în principal fiind vorba despre motivele pentru care ar vrea să Mă aibă aproape de el. Această dorință a regelui Mă bucură foarte mult şi, înainte să treacă un an, i-o voi îndeplini nu numai în Spirit, ci şi în tot adevărul; însă înainte de aceasta, vor trebui să se petreacă evenimente deosebite, pe care ucenicul Meu le va menționa în răspunsul său. Astfel regele se va linişti foarte mult şi se va simți consolat.”

Capitolul 174

Ospățul la han

1. De îndată ce am isprăvit de rostit aceste cuvinte, am fost anunțați că bucatele sunt pregătite şi gata pentru a fi aduse. Hangiul a făcut semn că puteau fi servite. Imediat au fost aduse la mese farfurii de argint, iar la masa Mea farfurii de aur, precum şi o mulțime de mân-

căruri delicioase, preparate unele după obiceiul grecesc, iar altele după cel al evreilor. Hangiul şi fiul său, împreună cu soția şi copiii acestuia, precum şi mama, fraţii şi surorile lui mai mici M-au rugat insistent să binevoiesc să iau parte la acest ospăţ de bucurie, căci la sosirea mâncărurilor Eu intenționasem să mă ridic de la masă împreună cu ucenicii Mei. Datorită implorărilor lor, am rămas la masă, împreună cu ucenicii Mei, ceea ce i-a încântat nespus pe toți ai casei. Apoi am mâncat timp de vreo oră.

2. Din mâncărurile care ne-au fost servite şi care erau foarte alese nu s-a putut mânca nici măcar o treime, iar ele au fost mult lăudate de către ucenicii Mei.

3. Când eram pe la sfârşitul ospăţului, mai mulți săraci din Ierihon, care auziseră că s-a petrecut ceva aici, au venit să roage să li se dea ceva resturi, căci le era foame şi sete.

4. Kado M-a întrebat dacă aceşti oameni erau chiar atât de sărmani cum pretindeau.

5. Eu am spus: „Cea mai mare parte dintre ei chiar sunt. Doar unul sau doi au fost atraşi aici mai mult de curiozitate şi poftă decât de sărăcie. Dar nu-i priva de darul tău din această cauză, căci în Cer Tatăl lasă să strălucească soarele Său atât asupra celor drepți, cât şi asupra celor nedrepți!

6. Este bine să faci binele prietenilor tăi, căci a face bine celor care îți fac bine este o datorie de la sine înțeleasă. Dar mult mai bine este să le faci bine duşmanilor tăi. Căci cel care face aceasta se poate aştepta la o mare răsplată din Cer, iar pe acest pământ el îi va umple de remuşcări pe duşmanii săi, îi va întoarce astfel de la nedreptate, fără judecători şi tribunal, şi şi-i va face prieteni.

7. Şi, vedeți voi, cei care au venit aici să ceară resturi nu sunt prieteni ai acestei case pentru că ei cunosc bogăția sa, dar şi lipsa de inimă a celor de aici. Însă dacă voi le veți îndeplini cererea, mâine şi pe viitor ei vă vor judeca altfel.”

8. Kado şi tatăl său Mi-au mulțumit pentru acest sfat, şi tatăl a poruncit să se adune resturile într-un coş mare şi să fie apoi împărțite celor care cereau. Totodată a poruncit să le fie dat şi câte puțin vin bun.

9. După ce şi-au primit partea, aceştia au început să laude bunătatea şi dreptatea hangiului şi câțiva dintre ei chiar l-au rugat să-i ierte dacă vreodată rostiseră împotriva lui cuvinte necuviincioase. Dar hangiul i-a asigurat că nu purta pică nimănui. Ei au plecat atunci liniştiți, dar s-au auzit încă mult timp afară cuvintele lor de laudă la adresa hangiului şi a fiului său Kado.

10. Hangiul Mi-a spus: „O, ce recunoştință îți datorez încă o dată pentru că m-ai eliberat de atâția duşmani prin acest sfat înțelept, pe care îl voi urma de acum înainte, pentru totdeauna, în mod strict. Dar mai am o întrebare să-ți pun, şi nu mă îndoiesc că îmi vei da cel mai bun sfat.

11. Iat-o: Doamne şi Învățătorule, aşa cum ştii deja, suntem aici cu toții greci, deci păgâni. Totuşi, de când îi citim pe Moise şi pe profeți, noi respectăm din ce în ce mai mult străvechea voastră religie. De mai multe ori ne-am hotărât să îmbrățişăm definitiv învățătura voastră şi să ne conformăm legilor şi principiilor sale. Dar nu a fost atât de uşor pe cât credeam.

12. Totul ar fi mers foarte bine dacă ar fi fost vorba numai de învățătura însăşi, şi, în această privință, noi am discutat de altfel de multe ori cu un rabin din acest oraş. Dar de fiecare dată el începea să-mi înşire o întreagă listă de ceremonii de convertire, total nepotrivite şi, după părerea mea, inutile, aşa cum ar judeca orice persoană de bun-simț; el ne-a spus că, după legile Templului, nu am putea fi scutiți de aceste ceremonii decât în schimbul unei mari sume de bani. Astfel încât, am rămas greci până în ziua de azi, căci nu am primit niciodată din partea preoților voştri vreo dovadă cu adevărat încurajatoare sau edificatoare.

13. Ce spui tu despre aceasta? Ceremoniile de convertire sau, în lipsa lor, costisitoarele dispense sunt ele absolut necesare pentru a deveni un adevărat evreu în inimă, voință şi cuget? Oare nu se poate deveni şi într-un alt mod un evreu adevărat?”

Capitolul 175

Despre scopul şi semnificaţia ceremoniilor

1. Eu i-am spus: „O, desigur! Cel care cunoaşte legile lui Moise, se conformează lor şi se leapădă foarte sincer în inima lui de falsele divinităţi păgâne, pentru a-L iubi, mai presus de orice, numai pe Unicul Dumnezeu Adevărat şi pe aproapele său, aşa cum ţi-am explicat deja, acela este deja pe deplin evreu şi nu mai are nevoie de nimic altceva.

2. Ce importanţă are Templul de la Ierusalim şi toate acele deşarte ceremonii, care au avut o semnificaţie simbolică numai până în momentul venirii Mele şi care sunt de acum înainte golite de sens?!

3. În loc să vă gândiţi la o dispensă, gândiţi-vă doar la cei sărmani, îndreptaţi toate nedreptăţile comise, şi veţi fi astfel în ochii Mei şi în faţa lui Dumnezeu mai mult decât nişte evrei adevăraţi. Şi în felul acesta veţi dobândi o mare parte din Împărăţia Mea.

4. Din moment ce Eu vă spun aceasta, puteţi să Mă credeţi; căci Cel care vă vorbeşte acum prin Mine este Dumnezeu, Cel care i-a vorbit odinioară şi lui Moise pe Muntele Sinai! Şi dacă Eu declar că ceva este drept şi valabil, cine ar putea să dovedească contrariul? M-ai înţeles?”

5. Hangiul şi fiul său Kado au răspuns plini de bucurie: „Cine ar putea să nu înţeleagă ceea ce este atât de adevărat după cea mai pură raţiune şi după înţelegerea umană cea mai pătrunzătoare? Îţi mulţumim pentru acest sfat luminos!

6. Dar pentru că tot am început cu întrebările, am vrea să aflăm de la înţelepciunea ta de ce au fost introduse toate aceste ceremonii şi slujbe religioase şi de ce a permis Dumnezeu aceasta. Căci, după câte ni se pare, aceasta este cauza tuturor superstiţiilor, a politeismului, a idolatriei şi, în final, a deplinului ateism, aşa cum îl vedem la discipolii lui Diogene. Dacă omul ar fi primit încă de la început o învăţătură religioasă şi morală la fel de pură, simplă şi uşor de înţeles ca aceea pe care ne-ai prezentat-o tu, Doamne şi Învăţătorule, aceasta ar fi făcut să fie evitate multe rele pe acest pământ.

7. Moise este, în mod indiscutabil, cel mai autentic învăţător în domeniul religiei şi cel care le-a anunţat cel mai fidel Voinţa Divină oamenilor; însă nici învăţătura sa nu este lipsită de un anumit ceremonial, şi oricât de plin de sens ar fi acesta, tocmai el este cel care cauzează astăzi, în mod vizibil, decadenţa din ce în ce mai mare a acestui iudaism, în rest atât de grandios. De ce din timpuri străvechi revelaţia divină a fost întotdeauna însoţită de anunţarea unui cult ceremonial, a cărui practică era chiar o obligaţie riguroasă?”

8. Eu am spus: „Prietene, la modul omenesc, ai vorbit foarte bine, şi, la originile omenirii, pe acest pământ, învăţătura divină le-a fost dată oamenilor cu aceeaşi puritate cu care v-am dat-o şi Eu astăzi; dar, descoperind foarte repede existenţa unor ceremonii intrinseci în tot ceea ce se petrecea pe acest pământ şi deasupra lui, în natura lucrurilor şi a fenomenelor, oamenii şi-au permis să includă şi ei în acţiunile lor aceste ceremonii, deci şi în slujbele lor religioase.

9. Astfel, ei au declarat că nu se putea să te rogi şi să-L adori pe Dumnezeu decât în anumite locuri pure, şi cei care nu făcea aceasta arăta că nu avea un adevărat respect faţă de Dumnezeu. Pentru a face aceste locuri încă şi mai venerabile, se îndeplinea aici un fel de cult sacrificial, la început, este adevărat, cu intenţii pure şi respectabile, deoarece oamenii trebuiau să le ofere învăţătorilor treziţi de Dumnezeu o mică parte din roadele muncii lor, pentru a le asigura subzistenţa celor care se consacrau învăţării lor.

10. Dar, pe măsură ce oamenii s-au înmulţit şi s-au răspândit pe pământ, a crescut şi numărul celor care îi învăţau, precum şi locurile de rugăciune şi de sacrificiu declarate pure şi demne de Dumnezeu; însă atunci când oamenii au devenit mai bogaţi şi mai înstăriţi prin hăr-

nicia lor, ei nu s-au mai mulțumit cu locurile declarate pure și demne de Dumnezeu - care erau anumite coline, dumbrăvi, izvoare limpezi și uneori grădini cu flori parfumate -, ci și-au construit colibe mai frumoase și, mai apoi, și case și temple unde învățătorii predicau poporului, primeau ofrandele ce li se aduceau și se rugau împreună cu oamenii la Dumnezeu prin cuvinte, gesturi și cântece; ei se foloseau de tot ceea ce considerau a fi deosebit de frumos, glorios și nobil, pentru a-L onora pe Dumnezeu, Creatorul tuturor acestor lucruri frumoase, și I le consacrau Lui.

11. Astfel, vezi tu, oamenii și mai ales învățătorii și conducătorii lor, care au devenit din ce în ce mai avizi de bogății și mai dominatori, au inventat ei înșiși și introdus acest cult ceremonial, care, într-adevăr, nu mai are din cultul divin decât numele și care a dat naștere curând unei veritabile idolatrii.

12. De fapt Moise nu a introdus nicio ceremonie, ci doar le-a explicat și le-a restabilit pe cele existente, în puritatea lor originară. El a distrus imaginile și templele și a fost ales un singur cort pentru a păstra chivotul unde se aflau legile și cărțile lui Moise și unde au fost păstrate ulterior și scrierile celorlalți profeți, precum și alte obiecte care aminteau de faptele lui Dumnezeu.

13. Și, la sfatul lui Dumnezeu, Moise a conferit o dublă funcționalitate tuturor actelor ceremoniale: prima era aceea ca ceremonia să simbolizeze în mod adecvat, printr-un anumit limbaj al semnelor, tot ceea ce se petrece în realitate astăzi cu Mine și se va petrece în viitor; cea de-a doua funcție era de natură socială și viza menținerea sănătății trupului, ceea ce era necesar în aceste ținuturi. El le-a indicat evreilor ce puteau să mănânce și să bea, cât și cum trebuiau să se spele și să se purifice, cum trebuiau să-și construiască și să-și aranjeze casele și ce îmbrăcăminte trebuiau să poarte.

14. La fel, circumcizia pe atunci avea un dublu scop: mai întâi, orice evreu nou-născut primea atunci un nume; anul, ziua și chiar ora nașterii sale erau scrise în marele registru al circumcișilor - toate, aspecte necesare -, iar noul evreu dobândea astfel obligația de a deveni un om desăvârșit, de a-L recunoaște pe Dumnezeu, de a crede în El, de a-L respecta și a-L iubi mai presus de orice și de a respecta poruncile Sale. Acesta era scopul moral și spiritual al circumciziei! Cât despre celălalt scop, acesta viza sănătatea și curățenia trupului.

15. Cred că acum înțelegi cu ușurință și în mod clar că vechiul ceremonial al evreilor nu era la urma urmelor în serviciul lui Dumnezeu, ci era doar un serviciu adus oamenilor; faptul că el s-a transformat cu timpul în idolatrie deplină, orice păgân cu mintea mai luminată poate să-și dea seama de aceasta, și cu atât mai mult un adevărat evreu luminat de Dumnezeu.

16. În rest, așa cum am mai spus, nimic nu se petrece în această lume fără o anumită ceremonie. Ceremonia nu are desigur nicio valoare prin ea însăși, dar ea precede și însoțește orice act important, și îl urmează ca o umbră deșartă.

17. Observă cu atenție începutul unei zile: primul semn care anunță venirea zilei este culoarea gri care apare la est și anumite stele cunoscute, care se ridică deasupra orizontului înaintea soarelui. Culoarea gri este urmată apoi de primele luciri ale zorilor, apoi de o roșeață și de multe alte fenomene. Toate aceste etape care preced dimineața sunt și ele niște ceremonii, care, într-adevăr, nu au nicio valoare în sine și care nu mai contează atunci când soarele a răsărit.

18. Tot la fel a răsărit acum, prin Mine, Soarele Spiritual pentru toți evreii și pentru toți păgânii, și toate imaginile, toate obiectele și toate ceremoniile care M-au anunțat în mod simbolic pe Mine, oricât de bogate în sens ar fi fost ele, nu mai au acum nicio valoare pentru adevărata viață a omului; căci niciunui om în toată firea nu i-ar trece prin minte să aprindă o lampă ziua în amiaza mare ca să facă mai multă lumină.

19. La fel cum ți-am descris ceremonia răsăritului de soare, ca să nu mai vorbesc acum și de cea care însoțește sosirea nopții, poți considera ca fiind o ceremonie toate procesele care însoțesc sosirea verii, a toamnei, a iernii sau a primăverii, precum și, de exemplu, creșterea

unui pom fructifer sau a altor plante şi creaturi de pe acest pământ; ele sunt desigur indispensabile apariţiei unui fruct copt, bun de mâncat, dar valoarea lor veritabilă nu rezidă la urma urmelor decât în fructul cel bun şi copt.

20. Şi aşa este şi în sfera spirituală. Multe ceremonii au precedat aceste timpuri de lumină, dar ele sunt de acum vane şi fără valoare, din moment ce Însuşi Soarele Vieţii a răsărit, şi fiecare poate lua acum fructul preacopt din Pomul Vieţii şi se poate sătura şi întări pentru Viaţa cea Veşnică a sufletului - şi dacă oricine poate să facă aceasta, ce valoare de viaţă mai pot avea pentru cineva ceremoniile anterioare?

21. Poţi deci foarte bine să fii un evreu perfect în ochii Mei, fără circumcizie şi fără dispensă. Căci cel care merge în plină zi nu mai are nevoie să salute zorii ca pe un eveniment indispensabil vieţii, iar cel care a cules deja fructele coapte ale unui pom nu mai are nevoie să se îngrijească să ştie dacă mugurii au crescut şi au înflorit bine şi dacă el a avut destule frunze. Căci esenţialul este fructul; odată ce el a apărut, tot ceea ce l-a precedat nu mai are valoare.

22. Cred că ai înţeles, şi de asemenea şi toţi ceilalţi care sunteţi prezenţi aici, cum au luat naştere ceremoniile printre oameni şi ce valoare aveau ele în starea lor pură. Înţelegeţi deci şi faptul că ele au degenerat puţin câte puţin şi că, de acum înainte, ele nu au o valoare mai mare decât umbra care îl însoţeşte pe călătorul care îşi urmează drumul vieţii în direcţia soarelui. Aţi înţeles bine?"

23. Ei au răspuns cu toţii: „Da, Doamne şi Învăţătorule; căci din nou Te-ai exprimat foarte clar!"

24. Şi ucenicii au spus aceasta mai tare ca toţi ceilalţi.

25. Eu am spus atunci: „Să nu vă mai lăsaţi niciodată captivaţi de nicio ceremonie lumească, ci rămâneţi cu toţii în Adevăr; căci el singur este lumina vieţii şi vă va elibera de orice iluzie şi de orice minciună."

Capitolul 176

Despre esenţa Adevărului

1. Hangiul Mi-a mulţumit încă o dată, împreună cu fiul său, pentru această învăţătură, dar a mai adăugat totuşi: „Faptul că omul poate fi eliberat de iluzie şi de minciună numai prin Adevăr este în sine un mare şi sfânt adevăr; dar la toate popoarele pe care le cunoaştem, foarte mulţi înţelepţi au întrebat de Adevăr şi l-au căutat cu ardoare, fără să-l fi putut însă găsi, şi niciunui din ei nu a putut încă niciodată să le explice oamenilor într-un mod clar şi definitiv ce este acest Adevăr. De aceea, aş vrea mult să-mi spui, dragă Doamne şi învăţătorule, ce este în fond Adevărul; căci Tu trebuie să ne poţi spune mai mult decât oricine şi în acesta privinţă. Şi abia atunci când omul ştie ce este Adevărul şi cum să-l găsească, el poate să se ghideze după el şi, graţie lui, să se elibereze de iluzie şi de minciună. Ce este deci deplinul Adevăr, unde şi cum îl putem găsi?"

2. Eu i-am spus cu bunăvoinţă: „Uită-te la Mine şi ia aminte la ceea ce îţi voi spune acum: Dumnezeu Cel Unic şi singurul Adevărat este Adevărul. Cine Îl găseşte pe Unicul Dumnezeu Adevărat găseşte Adevărul care îl va elibera şi îi va da Viaţa. Iar, dacă omul care L-a găsit pe Dumnezeu Îi recunoaşte Voinţa Sa revelată lui şi o urmează în mod fidel în viaţa sa, devine el însuşi Adevăr; atunci când a devenit astfel, el a devenit liber şi a trecut de la moartea lumii şi a materiei la Viaţa Divină.

3. Mai văd însă în tine o altă întrebare, la care nu va fi la fel de uşor să răspund ca la cea de dinainte; însă voi găsi totuşi şi pentru noua ta întrebare încă neexprimată un răspuns pe înţelesul tuturor.

4. Iată această întrebare: «Foarte bine, Dumnezeu este deci singurul Adevăr, iar cel care-L găseşte pe Dumnezeu găseşte Adevărul care poate să-L elibereze. Dar unde este Dumne-

zeu? Cine este El? Care este Voința Sa desăvârşită? Şi, în fine, cum să-L găseşti pe Dumnezeu şi să îți dai seama că cel pe care îl găseşti este El?»

5. De fapt, dragul Meu prieten, Mie nu-Mi este greu să răspund în mod clar la o asemenea întrebare, dar ție îți va fi cu siguranță dificil să înțelegi răspunsul pe care ți-l voi da! Să vedem totuşi ce se poate face!

6. Vezi tu, Dumnezeu este un Spirit preapur şi etern. Acest Spirit etern este iubirea cea mai curată, deci Viața Veşnică Însăşi. Iar iubirea este un foc şi o lumină înflăcărată, şi toate acestea la un loc sunt Adevărul.

7. Dumnezeu, fiind la originea eternă a oricărei existențe, El este de asemenea conştiința de sine cea mai perfectă, inteligența, înțelepciunea şi forța supremă - şi dacă nu ar fi astfel, nu ar fi existat niciodată Creația; căci ceea ce nu este nimic în sine nu va deveni niciodată ceva.

8. În Dumnezeu, inteligența supremă şi conştiința de sine cea mai clară sunt deci veşnic prezente şi active. Dacă nu ar fi astfel, cine le-ar fi putut da inteligența îngerilor şi oamenilor şi, odată cu ea, conştiința de sine? Poți să dai ceva ce nu ai? O forță brută şi mută poate ea oare să ofere perfecțiunea vieții?

9. În cursul vieții tale trebuie să fi văzut adeseori tot felul de forțe oarbe dezlănțuindu-se stihinic. Dar ai văzut tu vreodată undeva un uragan care să creeze, prin puterea şi forța pe care o dezvoltă, chiar şi un staul amărât sau o cocină de porci? Sau a provocat oare vreun fulger căzând din nori altceva decât o distrugere cât se poate de haotică?

10. Priveşte cu atenție toate forțele şi puterile oarbe, şi nu vei găsi niciodată în forța lor brută nici cea mai mică scânteie de inteligență sau de rațiune! Da, un observator avizat va descoperi fără îndoială chiar şi în acțiunile cele mai brutale ale acestor forțe oarbe o anumită ordine şi un plan înțelept; dar aceasta nu este o calitate a acestor forțe oarbe, ci, desigur, a lui Dumnezeu, care, prin puterea Voinței Sale infinit de înțelepte, foloseşte aceste forțe pentru a atinge un scop util într-un loc sau în altul de pe pământ.

11. Dacă observi plantele, animalele şi mai ales omul, vei găsi la toate cea mai mare ordine şi un plan înțelept, alături de un caracter benefic şi practic, pe care aceste ființe vii nu ar fi putut niciodată să şi le dea lor înşile, pentru că ele nu au apărut din ele însele! Dar din moment ce ele există, şi existența lor indică desigur un Creator atoateînțelept, este clar că El singur a putut, prin inteligența Sa supremă, prin puterea şi perfecta Sa conştiință de Sine, să cheme în existență, din El Însuşi, aceste ființe, în toată diversitatea lor.

12. Chiar în starea sa pur naturală, încă puțin evoluată din punct de vedere spiritual, omul posedă o inteligență luminoasă şi pătrunzătoare, din care a luat naştere, precum copacul dintr-o sămânță, rațiunea, grație căreia el a devenit curând capabil să Creeze opere remarcabile şi foarte bine rânduite.

13. Cine, dacă nu Dumnezeu, i-ar fi putut da omului - al cărui trup este deja o maşinărie vie, făcută cu atâta artă şi atât de complex organizată - inteligența, conştiința de sine, rațiunea, înțelegerea, iubirea, liberul-arbitru şi forța corespunzătoare a voinței şi a putut apoi menține şi desăvârşi aceste calități?! Prietene, dacă ai reflecta cu puțină luciditate la cele pe care ți le-am descris aici pe scurt, ai descoperi fără efort pe ce cale foarte naturală poate omul, dacă vrea cu adevărat, să-L găsească pe Dumnezeu şi, odată cu El, Adevărul cel veşnic. Dacă el intră pe această cale plin de iubire pentru Cel pe care Îl caută, Îl va găsi, şi atunci când Îl va fi găsit, Cel pe care Îl va fi găsit îi va împărtăşi de îndată Voința Sa.

14. Dacă omul se supune atunci acestei Voințe, o lumină din ce în ce mai mare va domni în sufletul său, care, din iubire pentru acest Dumnezeu pe care-L va fi găsit şi recunoscut, se va uni din ce în ce mai mult cu Spiritul Divin din el.

15. Şi atunci când omul ajunge aici, devine el însuşi Adevăr, pentru că a găsit Adevărul în sine; cred că acum înțelegi ce este Adevărul, cum trebuie căutat şi unde poate fi negreşit şi întotdeauna găsit.

16. Când vei fi găsit astfel Adevărul, iar el te va fi eliberat şi purificat, tot ceea ce te înconjoară va deveni chiar prin aceasta adevăr, puritate şi libertate; căci totul este adevăr pentru omul adevărat, pentru cel pur totul este pur şi totul este libertate pentru cel care este liber. Iată tot ce ai nevoie să ştii deocamdată. Dar întreabă-te şi spune-mi dacă ai înțeles bine tot ceea ce ți-am explicat până acum!”

17. Kado a răspuns: „O, dragul meu Mântuitor, Domn şi Învățător, ne-ai revelat acum tuturor învățături mari şi adevăruri luminoase! Vălul lui Isis s-a ridicat, grajdurile lui Augias care erau în mine sunt acum curățate de vechile lor gunoaie, nodul gordian a fost tăiat - şi noi Îți datorăm toate acestea numai Ție! Eu am devenit un veritabil Hercule - nu cel care stătea nesigur la răspântia drumurilor, ci acela care străbate cu hotărâre drumul adevăratei virtuți şi îl va urma de acum înainte până la capătul său cel luminos!

18. Tu ştii cât de mult Te-am căutat, şi acum Te-am găsit chiar pe timp de noapte, iar aceasta este cu atât mai semnificativ, căci cum aş fi putut vreodată să Te găsesc în plină zi, eu, care mă găseam în întuneric şi în noapte? Acum, zorii zilei încep să mijească în mine, aurora va veni în curând, şi apoi soarele se va ridica la orizontul vieții mele! Da, cred că el este deja mai aproape decât poate sufletul meu să conceapă. Pe scurt, Te-am căutat, dragă Doamne şi Învățătorule, şi Te-am găsit! Şi fiindcă tocmai m-ai învățat cum trebuie căutat Dumnezeu, şi în El Adevărul, îmi va reuşi şi aceasta.

19. Când mă gândesc bine la tot ceea ce s-a petrecut, ceva îmi spune în inima mea: «Kado, din moment ce ai găsit totul, nu ți-a mai rămas mare lucru de căutat!» Vreau să spun, bunule şi preadragule Domn şi Învățător, că, după sentimentul care s-a născut în mine, este aproape sigur că Tu eşti de acelaşi rang cu Cel pe care eu trebuie încă să-L caut, iar cel care Te-a căutat şi Te-a găsit pe Tine, L-a găsit de asemenea şi pe Cel pe care mai trebuia să-L caute. Căci semnele pe care le săvârşeşti şi cuvintele pe care le pronunți niciun om nu ar putea să le săvârşească şi să le pronunțe. Vreau să spun prin aceasta, Doamne şt Învățătorule, că Tu Însuți eşti Adevărul, Calea, Lumina şi Viața! Cel care Te-a găsit pe Tine a găsit totul - am dreptate sau nu?”

Capitolul 177

Un fenomen remarcabil pe insula Patmos

1. Eu am spus: „Prietene, nu carnea ta este cea care ți-a revelat acest adevăr! Dar să nu mai vorbim acum despre acestea; o să revenim asupra lor mai târziu. Acum, Kado, povesteşte-ne mai degrabă un eveniment care ți s-a petrecut în urmă cu doi ani la Patmos.”

2. De îndată ce am spus aceasta, Kado a răspuns: „Dragă Mântuitorule, Doamne şi Învățătorule, este adevărat că ceea ce mi s-a petrecut la Patmos, mai exact pe marele nostru domeniu, de trei ori la rând, este remarcabil şi întru totul demn de reținut; dar fiecare cuvânt din gura Ta este infinit mai memorabil şi mai remarcabil decât o mie de evenimente de acest fel, oricât de credibile ar fi ele şi oricât de bine ar fi povestite. A o povesti în detaliu ar însemna să ocup un timp în care Tu ai putea, dacă ne-ai acorda această grație, să ne înveți multe pentru a ne trezi!”

3. Eu am spus: „La modul esențial, v-am spus deja ceea ce era necesar, şi vom găsi desigur timp să vorbim şi despre altele, căci ne rămân încă cinci ore înainte de a trebui să mergem să ne odihnim. Poți să povesteşti deci în detaliu ce ți s-a petrecut, căci ştiu că eşti un bun orator.”

4. Kado: „Din moment ce Tu vrei aceasta, Doamne şi Învățătorule, aşa să fie, în numele Tău! Pentru ca toată lumea să-şi imagineze foarte clar ceea ce voi povesti, trebuie să descriu un pic locul unde mi s-a petrecut acel eveniment straniu, căci printre persoanele prezente se află fără îndoială şi unele care nu au nici cea mai mică idee despre această insulă, care în

prezent este în cea mai mare parte proprietatea noastră. O să vă povestesc deci în cele ce urmează.

5. Insula respectivă nu este desigur printre cele mai mari, dar este suficient de mare pentru a hrăni cât se poate de bine mai multe sute de oameni muncitori. Ca şi multe alte insule greceşti, ea este muntoasă şi totuşi fertilă, atunci când este bine cultivată. Vinul este bun aici, şi la fel şi smochinele, curmalele şi multe alte fructe. Agricultura şi creşterea animalelor sunt mai puțin practicate, în schimb pescuitul este foarte dezvoltat pe întreaga coastă. Aceasta este, deci, la o privire de ansamblu, insula noastră Patmos.

6. Proprietatea noastră principală se găseşte în sud-estul insulei. Ea cuprinde un mic sat, construit chiar pe malul mării, care formează acolo un mic golf. În spatele satului se înalță un munte de mică înălțime şi cu pante domoale, în mare parte plantate cu vii şi măslini; dar acest munte este ceva mai înalt în partea dinspre răsărit, mai ales acolo unde se învecinează cu marea, versantul respectiv fiind aproape vertical.

7. Pe această înălțime se găseşte un vechi turn, încă foarte solid, care ne aparține şi pe care l-am transformat parțial într-o locuință foarte plăcută, iar catacombele sale spațioase le folosim ca pivnițe pentru vin.

8. Se pare că acest turn a fost construit de fenicieni. Este greu să ne dăm seama la ce servea el pe atunci, căci după modul său de amplasare ar fi putut fi la fel de bine şi un far, dar şi un templu, ba chiar şi un fel de închisoare, sau chiar un loc unde se păstrau obiecte furate. Pe scurt, toate acestea se pierd în negura timpurilor, şi nu prea merită să căutăm motivul pentru care au construit fenicienii turnul nostru.

9. În prezent, el este, aşa cum am spus, în primul rând o locuință dintre cele mai plăcute, care ne oferă o vedere magnifică asupra insulei şi asupra largului mării, şi în al doilea rând un loc în care păstrăm vinul sau fructele. Chiar în vârful lui se găseşte un mare bazin de bronz, pe care în timpul nopților întunecate şi vijelioase îl umplem cu răşină şi naft, cărora le dăm foc, pentru ca vasele aflate pe mare, în pericol, şi zărind acest foc de departe, să poată urma direcția bună şi să ajungă astfel la un golf sigur, nelovit aproape niciodată de furtuni. După această necesară descriere a locurilor, pot acum să încep povestirea evenimentului deosebit pe care l-am trăit.

10. Acum doi ani, cam prin această perioadă a anului, mă găseam împreună cu familia mea şi cu câțiva servitori în locul descris, şi tocmai puseserăm la adăpost cea mai mare şi mai bună parte dintr-o recoltă bogată. Treaba odată terminată, este bine întotdeauna să te odihneşti, şi noi chiar asta făceam în acea seară frumoasă, pe marea verandă a casei noastre din turn, contemplând jocul valurilor pe mare, acel du-te-vino al bărcilor pescarilor, dintre care, odată pescuitul terminat, unele se întorceau la mal întrecându-se la vâsle, şi multe alte spectacole pe care marea la apusul soarelui le oferă din abundență curiozității noastre.

11. Ne aflam deci astfel bucuroşi împreună, aşteptând ca noaptea să se lase pe deplin, cu mantia sa de stele, pe pământ şi pe mare. Marea a devenit atunci atât de calmă, încât puteam vedea stelele reflectându-se în ea ca într-o oglindă, la fel de strălucitoare ca sus, pe firmament. Deoarece începea să se lase răcoarea, familia mea a intrat în casă, în timp ce eu am mai întârziat puțin pe verandă împreună, cu doi dintre servitorii mei, discutând despre diverse afaceri şi lucrări care ne aşteptau a doua zi.

12. Cum discutam astfel, lăsându-mi privirea să rătăcească asupra mării în căutarea unui spectacol demn de atenție, am zărit un norişor alb ca zăpada, venind de la est, care se îndrepta rapid către insula mea. Mărimea şi luminozitatea sa creşteau pe măsură ce se apropia de insulă. Când a ajuns foarte aproape, a devenit foarte strălucitor, astfel încât marea era luminată până foarte departe în jur, de puteam vedea cu mult mai clar decât într-o noapte cu lună plină.

13. Când acest mic nor a ajuns la insulă, s-a ridicat dintr-o dată la înălțimea turnului nostru. Totuşi, în momentul în care s-a înălțat, el era încă, în linie dreaptă, la o asemenea dis-

tanță de turnul nostru încât ar fi trebuit să mergi o oră pentru a ajunge la locul deasupra căruia el plutea acum nemişcat.

14. Dar acest mic nor nu a rămas nemişcat decât puțin timp, după care a reînceput să se îndrepte chiar către turnul nostru, ceea ce ne-a neliniştit puțin pe mine şi pe cei doi servitori, aşa încât am găsit de cuviință să intrăm grăbiți în casă şi să aşteptăm acolo pentru a vedea ce se va petrece mai departe.

15. Abia intraserăm în sala cea mare, că micul nor ajunsese deja la turn, şi lumina sa vie s-a răspândit în întreaga casă, pe care o înconjura din toate părțile. Eram destul de mulți în casă, toți oameni curajoşi, şi totuşi niciunul dintre noi nu a îndrăznit să se aventureze afară pentru a afla ce putea ascunde acest nor straniu. Arzând de curiozitate, iar eu de setea de cunoaştere, am fi dorit foarte mult să mergem să vedem până la ce distanță de casă se întindea norul, dar frica era atât de mare, că nu am putut să o depăşim pentru a ne satisface această curiozitate.

16. Norul cel neobişnuit stătea acum nemişcat, învăluind casa noastră, fără să se îndepărteze măcar cu un pas, nici la dreapta şi nici la stânga, şi noi eram atât de înspăimântați, încât nici nu îndrăzneam să mâncăm cina care ne aştepta.

17. După un lung moment de reflexie, un servitor bătrân şi credincios, care cunoştea bine marea şi variatele ei manifestări, a declarat: «Mi-a venit o idee! Acum un an, un marinar din Palestina, care a făcut escală aici pentru a îmbarca vin şi apă dulce, mi-a povestit că s-ar părea că bătrânul Zeus a părăsit Olimpul împreună cu toți ceilalți zei, pentru a-şi stabili reşedința în Regatul Iudeii.

18. Acest marinar văzuse şi observase cu ochii lui, într-un sat al acestui regat, oameni cărora le era suficient să vrea şi să spună un cuvânt, pentru ca acesta să se îndeplinească imediat. Ei vindecau tot felul de boli grave doar prin simplul lor cuvânt, redau vederea orbilor, auzul surzilor; schilozi, paralitici şi bolnavi de gută, tineri sau bătrâni erau vindecați şi începeau să zburde ca nişte cerbi şi gazele, şi chiar morții îşi recăpătau viața. Ba mai mult decât atât, aceşti oameni-zei îndeplineau mii de alte miracole nemaiauzite prin cuvântul şi prin simpla lor voință.

19. Cine puteau fi aceşti oameni dacă nu cei mai mari dintre zei?! În aceste timpuri, oamenii de pe pământ au pierdut orice credință în zei, iar cei mai răsăriți dintre ei s-au aruncat deja de mult timp în brațele diferitelor filozofii şi înțelepciuni lumeşti şi au făcut din credința în zei o născocire goală, care nu mai e bună nici măcar pentru poporul de rând; dar marii zei au avut poate încă o dată milă față de oamenii cei orbi şi necredincioşi şi, coborând pe pământ, au luat formă omenească în acel regat încă pios al iudeilor, pentru a le arăta oamenilor că ei rămân nemuritori, chiar dacă existența lor este complet negată de o mulțime nesfârşită de filozofi atei. Foarte mulți greci şi romani călătoresc acum într-acolo şi se conving ei înşişi de acest adevăr minunat.

20. Ei bine - a urmat bătrânul şi credinciosul meu servitor -, nu s-ar putea ca zeii, care locuiesc în prezent în Regatul Iudeilor, să ne fi trimis în acest nor, nouă, care am mai păstrat puțin din vechea credință şi o practicăm cât de cât, vreun spirit bun, care să fie pentru noi vreun semn al prezenței lor pe acest pământ? Aceasta este părerea mea, şi puteți s-o priviți ca pe un adevăr deplin, mai ales că este prima dată când îmi amintesc povestirea acelui marinar, la care nu m-am mai gândit, drept să spun, deloc, de vreun an de zile încoace. În mod evident, acest mic nor este cel care mi-a reîmprospătat memoria.»

21. Cuvintele servitorului meu mi-au redat curajul, şi am ieşit să observăm norul. Dar imediat ce am ajuns afară, el s-a înălțat în aer şi a plecat în direcția de unde venise. Noi l-am urmat cu privirea până ce a dispărut în depărtare. Apoi, gândindu-ne la cele petrecute, ne-am întors în casă, unde am mâncat binedispuşi, după care ne-am dus la culcare.

Capitolul 178

Cea de-a doua apariție a norişorului

1. (Kado): „În ziua următoare, când am coborât din nou în sat pentru a ne rezolva treburile şi a comanda lucrările, trei mari corăbii au intrat în portul nostru pentru a-şi lua de aici, ca de obicei, vin şi apă dulce. Marinarii, care veneau din Sicilia, ne-au întrebat în treacăt cu ce combustibil iluminaserăm o vreme turnul nostru, căci ei nu au mai văzut niciodată o lumină atât de albă. La ora aceea, ei se aflau încă pe mare, la o distanță de câteva ore față de port, şi totuşi vasele lor erau atât de bine luminate, încât vedeau aproape ca ziua-n amiaza mare.

2. Şi sătenii ne-au asaltat cu întrebări despre această lumină strălucitoare. Iar bătrânul meu servitor credincios, care este şi acum cu mine aici, în casa tatălui meu, pentru că eu îl iau cu mine în toate călătoriile mele, a luat cuvântul şi le-a povestit celor care întrebau ce se petrecuse, şi a încheiat adăugând şi părerea lui în această privință; şi toți cei ce l-au ascultat i-au lăudat înțelepciunea.

3. Marinarii au spus atunci că se vor informa în această privință când vor ajunge în Regatul Iudeilor, care era deja prima lor destinație, şi că la întoarcere, cam peste o jumătate de an, ne vor povesti cu exactitate ce vor fi aflat. După care ei au plecat fără să mai zăbovească, iar noi ne-am întors la treburile noastre. În acea zi toate au decurs atât de bine, încât părea a fi un veritabil miracol.

4. Se înțelege de la sine că am mai vorbit încă mult în ziua acea despre apariția din noaptea precedentă.

5. Împreună cu oamenii mei, m-am reîntors în casa din turn un pic mai devreme decât de obicei, în primul rând pentru că ne terminaserăm munca şi afacerile într-un mod fericit mai repede decât de obicei, şi în al doilea rând pentru că, sincer vorbind, ne gândeam să ne dedicăm seara aceea pentru a observa dacă nu cumva vom vedea din nou un astfel de norişor venind de la răsărit. Soția şi copiii mei s-au bucurat foarte mult la această idee.

6. Seara, întrucât de data aceasta marea era mai agitată decât în ziua precedentă, pescarii s-au întors mai devreme cu peştele prins. Două alte corăbii care veneau de la sud şi care nu aveau încredere în marea cam agitată au intrat în portul nostru, iar corăbierii lor le-au ancorat imediat la mal, ceea ce era un semn sigur că ei se temeau de o posibilă furtună şi urmau să-şi petreacă noaptea în satul nostru.

7. Pe măsură ce se lăsa seara, marea devenea din ce în ce mai agitată şi în depărtare se distingeau în mod clar valuri foarte înalte. Nu se mai zărea deci nicio corabie pe întinderea apei, căci marinarii remarcaseră în timpul zilei semne care anunțau pentru noapte o mare foarte agitată şi căutaseră să ajungă cât mai repede în vreun golf mai liniştit.

8. Pe întregul cer, cât vedeai cu ochii, nu se zărea nici cel mai mic nor şi nu sufla decât o briză uşoară de la sud; însă trebuie să se fi ridicat pe sub mare acele «vânturi ale lui Tartar», care agitau atât de mult apa. Noi numim aceste vânturi subterane «vânturile lui Tartar», din lipsa unui alt nume care să le desemneze. Totuşi, deşi marea era din ce în ce mai dezlănțuită, este demn de remarcat faptul că nu se vedea nicio pasăre de furtună şi niciunul dintre acei viței de mare al căror dans şi salturi jucăuşe precedă adeseori asemenea furtuni - căci, trebuie să spun că marea noastră nu duce lipsă de astfel de vietăți.

9. Cum soarele începea să se scufunde în mare, am poruncit servitorilor mei să umple bazinul şi să-l aprindă, căci s-ar fi putut totuşi să se mai găsească încă pe mare vreo corabie care să nu ştie în timpul nopții încotro să se îndrepte ca să se salveze. Marele bazin a fost repede umplut şi aprins, şi o flacără clară s-a înălțat de îndată ce soarele a apus, ceea ce a fost foarte bine, căci, după aproape o oră, o corabie, împinsă de vântul dinspre sud care se întețise, a ajuns cu bine în portul nostru!

10. Aceşti marinari, care soseau din Egipt pentru a cumpăra vin de la noi, ne-au povestit în ziua următoare că valurile dezlănţuite le dăduseră de furcă şi că au fost foarte bucuroşi când au zărit bine cunoscuta lumină de la Patmos.

11. Totuşi, în ciuda vacarmului şi a tumultului mării, noi stăteam pe terasă privind spre răsărit, aşteptând să vedem dacă micul nor din ziua precedentă se va manifesta din nou. Şi, într-adevăr, după foarte puţin timp l-am văzut apărând la orizont, în partea dinspre răsărit, înaintând în aceeaşi direcţie ca şi în ziua precedentă.

12. Şi, de îndată ce norul minunat şi-a făcut apariţia, furtuna s-a liniştit în mod miraculos, şi în câteva momente am văzut din nou scânteierea liniştită a stelelor pe oglinda mării.

13. Nu a durat mult şi norişorul a învăluit din nou casa noastră în formă de turn, şi de data aceasta lumina sa mi-a părut încă şi mai puternică decât în ajun; căci marea era iluminată de el până foarte departe, ca ziua-n amiaza mare, ceea ce am putut foarte bine observa, pentru că norul, în loc să rămână în jurul turnului nostru ca prima dată, s-a ridicat şi a rămas suspendat deasupra lui. Un alt fapt demn de remarcat a fost acela că, de îndată ce norul s-a aflat la jumătatea înălţimii casei noastre, flacăra din bazinul nostru s-a stins de tot.

14. De data aceasta norul a rămas deasupra casei noastre cu o oră bună mai mult decât în ajun, iar noi ne simţeam atât de bine, cum trebuie să se simtă un zeu care trăieşte sentimentul puterii şi al nemuririi sale; căci ne simţeam şi noi cu adevărat puternici şi nemuritori.

15. După un moment, copleşit de o profundă veneraţie, bătrânul meu servitor credincios a spus: «O, sfântă lumină a vechilor zei, care-i luminezi atât de viu pe oameni şi îi transformi astfel în adevăraţi semizei, luminează-i din nou pe muritori şi fă să se stingă lumina lor lumească, aşa cum ai stins palida lumină a farului nostru! Atunci marinarii îşi vor găsi liniştea pe marea vieţii pământeşti, care nu este agitată decât în noaptea noastră, şi vor înţelege din nou de ce au fost lăsaţi în această lume de către marii zei.»

16. De îndată ce servitorul meu a pronunţat aceste cuvinte cu o mare gravitate, am auzit cu toţii în mod distinct următoarele cuvinte răsunând din nor: «Căutaţi şi veţi găsi! Vechea Lumină a Vieţii Cerurilor va fi dată din nou din belşug oamenilor cu inima bună şi de bună-credinţă. De acolo de unde vin eu va veni în curând Marea Lumină.»

17. Atunci norul s-a înălţat din nou şi a plecat foarte repede în direcţia de unde venise.

18. De îndată ce norul minunat a dispărut cu totul din raza vederii noastre, flacăra bazinului s-a înălţat din nou ca de la sine şi a luminat clar toată noaptea. Iar noi am rămas foarte impresionaţi, mai ales din cauza acelor cuvinte clare pe care ni le adresase norul.

19. Bătrânul meu servitor a declarat: «O, ce ar fi spus acum filozofii noştri - care nu mai cred în nimic decât în raţiunea lor - dacă ar fi văzut şi ar fi trăit aceasta împreună cu noi!? Da, oamenii cu inima curată şi plini de bună-credinţă, care îi caută pe zei şi adevărata Lumină a Vieţii şi nu se lasă uşor ademeniţi de scepticii lumii, aceia chiar vor găsi ceea ce caută, şi nu aşa-zişii înţelepţi ai lumii! Căci zeii nu le sunt cu siguranţă binevoitori celor care le neagă existenţa; iar noi vrem de acum înainte din toată inima să le fim din ce în ce mai devotaţi şi să-i căutăm în regatul unde ei domnesc în prezent sub o formă umană vizibilă, spre a le mărturisi veneraţia noastră şi a le aduce ofranda recunoştinţei noastre, pentru graţia pe care ne-au acordat-o venind să ne viziteze, prin acest nor luminos, în această insulă părăsită!»

20. Toţi am aprobat cuvintele juste ale bătrânului nostru, şi eu am promis chiar să fac ceea ce el spusese, de îndată ce voi fi dat toate dispoziţiile necesare la Atena. Cum toţi manifestau o mare bucurie, eu am luat ferma hotărâre să-mi închei afacerile din Atena şi din alte locuri, înainte de a pleca în căutarea zeilor.

21. Apoi ne-am reîntors în casă spre a lua cina care ne aştepta şi care de data aceasta ni s-a părut deosebit de savuroasă."

Capitolul 179

Visul preotului din sat

1. (Kado): „După masă ne gândeam să ne retragem, ca de obicei, dar de data aceasta a fost să fie altfel; căci mai multe persoane din sat au venit şi au cerut să vorbească cu mine. Era printre ele preotul din satul nostru, care oficia într-un mic templu al lui Apollo şi al lui Zeus şi care se ocupa de asemenea de calendar şi de studierea planetelor, a constelațiilor şi a vânturilor, pentru a extrage din ele anumite predicții utile.

2. Acest preot era un om deja cărunt, care nu avusese niciodată soție sau copii, deoarece făcuse legământul de castitate pe viață în fața zeilor, pentru a primi de la ei în schimb o mare înțelepciune în toate domeniile, zei pe care el îi venera întotdeauna cu multă ardoare. El a fost primul care mi-a pus o mulțime de întrebări, care desigur se refereau la apariția repetată a norului luminos; căci prima dată el nu fusese surprins în mod deosebit de lumina cea albă, gândindu-se că o obținuserăm poate cu ajutorul unor combustibili indieni. Dar în timpul zilei aflase de la mai multe persoane cum a venit norişorul cel luminos deasupra casei noastre, pe munte, aşa încât, după apariția din această seară, el nu a mai avut odihnă până ce nu a venit la mine, pe munte, însoțit de câțiva pescari şi paznici de coastă.

3. Deci, ajuns la mine, el mi-a spus (preotul): «Prietene Kado, ce era acel nor luminos care a apărut pentru a doua oară, la aceeaşi oră ca şi ieri? Am auzit multe vorbindu-se despre el astăzi, fără să le dau prea mare importanță, căci ştiu din experiență că strămoşii noştri cunoşteau multe moduri de a produce lumina. Dar pentru că fenomenul de ieri s-a repetat şi în seara aceasta, la aceeaşi oră, dar într-un mod mult mai evident, nu am mai avut pace, şi am venit aici, în speranța că o să-mi spui mai multe despre aceasta. Aşa încât, în numele lui Zeus şi al lui Apollo, fii bun şi spune-mi adevărul, căci tu îl cunoşti mai bine decât mine, din moment ce acest fenomen pare să fi ales să se manifeste în principal deasupra casei tale.»

4. Eu i-am răspuns preotului: «Uite, aici este bătrânul meu servitor credincios, care ştie cu mult mai multe decât mine despre aceste fenomene, întreabă-l pe el şi îți va răspunde mai bine decât oricine.»

5. Preotul s-a adresat apoi servitorului meu, care, timp de o oră întreagă, i-a povestit cu mare sinceritate tot ceea ce ştia, fără să omită cuvintele speciale pe care le auziserăm cu toții pronunțate de către norul cel luminos.

6. După ce bătrânul nostru preot a ascultat această povestire cu cea mai mare atenție, el a spus: «Da, este ceva cu adevărat rar şi memorabil! Fără îndoială că zeii întrețineau odinioară legături mult mai strânse cu oamenii decât în aceste timpuri, în care omenirea s-a îndepărtat aproape cu totul de ei. Chiar şi în cazul celor puțini, care mai au vreo credință, aceasta nu este una adevărată, ci este doar o obişnuință - şi deci nu mai este nicio îndoială că, în aceste timpuri şi în această lume cu totul coruptă, zeii, care au fost întotdeauna buni şi înțelepți, s-au milostivit din nou de oameni şi vor să-i readucă pe calea cea dreaptă şi adevărată a vieții, ceea ce aşa-zişii înțelepți ai lumii nu ar fi putut niciodată să facă.

7. Dar cu această ocazie trebuie să menționez de asemenea un vis neobişnuit pe care l-am avut săptămâna trecută, trei zile la rând, de fiecare, dată la fel şi la aceeaşi oră, adică ziua. Într-adevăr, dimineața, după ce observ stelele, vântul, forma norilor, agitația mării, peştii şi zborul păsărilor, ceea ce îmi ia câteva ore bune înainte de răsăritul soarelui, eu am obiceiul să mă întind pentru câteva ore pe pat. Fiind deja un om bătrân şi ostenit, mă odihnesc astfel un pic după munca mea. În cele trei zile amintite, am adormit de fiecare dată imediat după ce m-am întins, şi am avut, după cum spuneam, de trei ori acelaşi vis.

8. Mă găseam pe o câmpie întinsă cât vezi cu ochii, împodobită cu numeroase temple zeieşti de toate felurile, la distanțe diferite unele de altele. Printre ele am remarcat templele tuturor zeilor pe care îi cunoaştem noi, dar de asemenea un mare număr de alte temple cu totul necunoscute, aparținând unor popoare şi națiuni străine. Contemplam peisajul cu plăcere, deşi el era abia luminat, la fel ca într-o zi întunecată de iarnă, când o ploaie deasă a început să cadă

din norii negri. Nu vedeam niciun om în afară de mine, ceea ce după un timp a început să mă întristeze şi am început să-i rog pe Zeus şi pe Apollo să binevoiască să-mi trimită o fiinţă umană.

9. Atunci a venit la mine un om, care părea a fi evreu, şi mi-a spus cu o voce gravă: 'Nebun bătrân, de ce te rogi în zadar la zei, care nu au existat şi nu vor exista niciodată? Roagă-te mai degrabă în Spirit şi în Adevăr la Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor, şi ceea ce vei cere îţi va fi acordat.

10. Toate aceste temple pe carele vezi acolo împreună cu zeii lor morţi vor fi în curând rase de pe faţa pământului şi nu va mai rămâne decât un singur templu viu pentru Unicul şi Adevăratul Dumnezeu viu, şi acest Dumnezeu în persoană îşi construieşte templul Său în acest moment printre evrei, păgâni şi toate popoarele Pământului. Acest templu va străluci ca un soare pe întregul pământ, iar cei care vor fi pătrunşi de lumina sa vor primi Viaţa Veşnică şi se vor numi copii ai Celui Preaînalt. Eu vreau să-ţi arăt acum doar o mică scânteie de lumină din acest templu, şi toate templele de aici vor cădea în praf şi ţărână în faţa puterii acestei mici scântei de lumină.'

11. Atunci El a scos dintr-o desagă pe care o purta la piept o cărticică şi a citit din ea aceste cuvinte: ‚Cine crede în Mine în inima sa va avea Viaţa Veşnică; căci Eu, Unicul Dumnezeu Adevărat şi etern, sunt Lumina, Adevărul, Calea şi Viaţa!'

12. Atunci, cuvintele pe care tocmai le-am citat au strălucit cu o mare lumină, care s-a răspândit în toată câmpia ca un fel de mare fluviu - şi, vai, toate nenumăratele temple s-au transformat în praf şi cenuşă, împreună cu divinităţile lor; apoi am văzut oameni îmbrăcaţi în alb care mergeau împreună, ca adevăraţi fraţi şi surori, şi în cer am văzut un om îmbrăcat în lumină ca un soare, şi toţi cei care mergeau pe marea câmpie au strigat către acest Om Unic: ‚Iubite Tată Sfânt!'

13. Atunci m-am trezit pe deplin întărit, sănătos şi bine dispus, şi simţeam că parcă nu aş mai fi un om muritor.

14. Aşa cum am spus deja, am avut această viziune în vis de trei ori, trei zile la rând, iar apoi ieri şi azi s-a produs apariţia acestui straniu nor luminos şi cuvintele pe care le-aţi auzit pronunţate de el; toate acestea indică ceva cu totul diferit faţă de ce credeam noi în străvechea noastră evlavie. Dar viitorul ne va arăta dacă am judecat acum bine.»

15. Apoi, preotul şi-a luat rămas bun de la noi împreună cu cei care-l însoţeau, iar bătrânul meu servitor a declarat: «Este remarcabil faptul că acest preot atât de pios, pe care putem cu siguranţă să-l credem pe cuvânt, a avut un astfel de vis de trei ori la rând! Să fie oare cu adevărat sfârşitul bătrânilor noştri zei, prin această nouă lumină a Cuvântului?! Hm, hm... Da, da, totul este posibil! Mă miră totuşi că aceşti oameni asemenea zeilor apar în Regatul Iudeilor! De ce nu şi la noi, din moment ce nouă, conform visului preotului, cunoaşterea Unicului Dumnezeu Adevărat ne lipseşte desigur cu totul, şi noi suntem cu mult mai dornici de a crede decât evreii, a căror credinţă în Unicul lor Dumnezeu a slăbit foarte mult - în timp ce noi cel puţin credem cât de cât în mai mulţi zei şi căutăm la ei ajutor şi consolare?»

16. Eu i-am spus: «Prietene, ajunge pentru seara aceasta; haideţi să ne odihnim, căci avem cu toţii foarte mare nevoie; o să mai avem multe ocazii să vorbim despre acest subiect.»

17. Ne-am dus aşadar cu toţii la culcare, iar în ziua următoare, dimineaţa, trezindu-ne înainte de răsăritul soarelui, am mers fără întârziere la treburile noastre.”

Capitolul 180

Cea de-a treia apariţie a norului celui luminos

1. Kado: „Când am coborât dimineaţa în sat, nu se mai vorbea despre nimic altceva decât despre norişorul cel luminos. Cum se petrece adesea cu oamenii simpli, la care imagina-

ția este cu atât mai mare, cu cât înțelegerea este mai limitată, ei erau în stare să dea apariției tot felul de interpretări, care nu merită să fie menționate aici nici măcar pe scurt.

2. Şi de data aceasta treburile şi afacerile noastre diverse au fost repede terminate, şi noi am putut să ne întoarcem pentru a ne odihni şi a mânca în turnul nostru din munte chiar mai devreme decât în ajun; neam instalat deci în voie pe terasă, aşteptând cu nerăbdare să vedem dacă şi în seara aceasta ne va fi acordată vreo apariție minunată.

3. Cum eram astfel reuniți pe terasă abia de vreo jumătate de oră, contemplând spectacolul însufleţit al mării, a venit şi bătrânul nostru preot împreună cu trei însoțitori, şi mi-a cerut permisiunea sa-şi petreacă seara în compania noastră, ceea ce am şi acceptat cu bucurie.

4. Luând loc alături de mine, mi-a povestit ceea ce observase chiar în dimineața aceea, în zori. De aici el trăgea concluzia că urma să vedem încă o dată apariția în seara aceea. Ne-a mai spus că el venise la noi în primul rând pentru a ne anunța aceasta, dar de asemenea şi pentru a fi şi el martor la modul în care apărea norişorul de lumină şi pentru a vedea de unde venea el până la turnul nostru. Căci el plănuise să renunțe la credința în mai mulți zei şi să o înlocuiască cu credința în Dumnezeul cel Unic, şi aceasta, ca urmare a repetatului său vis, de trei ori la rând, şi apoi datorită curioasei apariții a norişorului de lumină; dacă urma să apară şi în seara aceea, deci pentru a treia oară, el era cu atât mai hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire.

5. Eu l-am lăudat pentru intențiile sale, la fel ca şi toate persoanele prezente, iar bătrânul meu servitor l-a aprobat de asemenea.

6. Apoi am început să discutăm despre realizarea planului făcut de preot şi despre măsurile care trebuiau luate pentru punerea sa în aplicare, şi aproape pe neobservate s-a întunecat, iar stelele au început să strălucească pe cer. Marea era foarte liniştită în acea seară, aşa încât nu am pus să se aprindă semnalul, ceea ce le-a convenit servitorilor mei, căci ei simțeau întotdeauna o anumită teamă atunci când dădeau foc combustibilului din bazin.

7. Cum vorbeam aşadar de una, de alta, păstrându-ne însă privirea îndreptată spre regiunea de unde norul cel luminos venise deja de două ori, iată că l-am zărit pentru a treia oară, şi am izbucnit în strigăte de bucurie când l-am văzut înălțându-se deasupra orizontului, în depărtare, şi îndreptându-se către noi cu o mare repeziciune. În câteva clipe era deja la turnul nostru, învăluindu-l, la fel ca în ziua precedentă, până la jumătatea înălțimii sale. Am simțit o fericire şi o forță chiar mai mare decât în celelalte dăți, în timp ce sentimentul de a fi muritori ne părăsise de tot. Iar lumina din nor era atât de puternică în seara aceea, că nu se mai vedeau stelele pe firmament.

8. Pe măsură ce această lumină creştea, o mare emoție a pus stăpânire pe noi, şi, ridicându-şi brațele ca pentru o rugă, preotul nostru a rostit: «Dragă norule sfânt, mai adresează-ne şi astăzi un cuvânt de consolare!»

9. Şi de îndată am auzit aceste cuvinte distinct pronunțate: «Cine caută Lumina o găseşte, şi ea va veni la el la fel ca viața în noaptea morții şi îl va învia. Pe viitor căutați Lumina cu o adevărată voință, şi o veți găsi în locul de unde a venit să vă viziteze pentru a treia oară. Această insulă este încă neînsemnată în prezent; dar de la ea va pleca o mare lumină, ce va fi dată tuturor popoarelor pământului, şi ea va deveni de atunci încolo un loc respectat al misterelor lui Dumnezeu şi al planurilor Sale pentru oameni şi va avea un mare renume. Iar tu, bătrânule preot, du-ți planul la îndeplinire şi pregăteşte-Mi un lăcaş în inimile oamenilor!»

10. După aceste cuvinte, norişorul a tăcut şi în scurt timp s-a îndepărtat de turnul meu, retrăgându-se către răsărit, aşa cum o făcuse şi în primele dați. Timp de o oră întreagă am rămas cu ochii fixați spre regiunea de unde dispăruse norul, şi am fi vrut să-l mai vedem o dată, dar degeaba. Totuşi, puțin timp după dispariția norului celui minunat, s-a petrecut un fapt remarcabil; un mare vânt de la sud-est s-a pornit, stârnind pe mare o agitație puternică, ceea ce m-a obligat să poruncesc să se aprindă farul. Am fi rămas încă mult timp pe terasă dacă vântul

nu ar fi început să sufle din ce în ce mai puternic; după o oră, el devenise atât de violent, încât a trebuit să intrăm în casă.

11. Eu l-am invitat pe preot şi pe însoţitorii săi să ia cina cu noi.

12. Dar el s-a scuzat, spunând: «Astăzi trebuie să mai reflectez la multe în legătură cu realizarea planului meu şi în privinţa semnificaţiei cuvintelor rostite de norişor, de aceea nu trebuie să-mi încarc stomacul; dar voi veni mâine la micul dejun.»

13. Spunând aceasta, el şi-a luat rămas bun şi a coborât apoi în sat împreună cu însoţitorii săi. Iar noi ne-am aşezat la masă pentru a lua cina.

14. Este de la sine înţeles că am vorbit mult despre cele trei apariţii identice, care nu s-au mai repetat, şi despre realizarea planului bătrânului nostru preot, toate acestea ţinându-ne treji până aproape de miezul nopţii.

15. Apoi am mers la culcare şi, deşi am fost de mai multe ori deranjaţi de rafale puternice de vânt, totuşi dimineaţa ne-a găsit odihniţi.

16. Aşa cum promisese, preotul a venit să ia cu noi micul dejun, şi ne-a împărtăşit de asemenea rezultatul reflecţiilor sale nocturne. El nu s-a mulţumit doar cu intenţia, ci a început încă din acea zi să lucreze pentru realizarea planului său, miraculoasa apariţie fiindu-i astfel de mare ajutor. Aşa încât, voi nu veţi mai vedea astăzi în satul meu nici urmă de Zeus sau de Apollo, iar preotul nostru are deja, asemenea lui Platon, un mare număr de discipoli, pe care îi învaţă să-L cunoască pe Dumnezeul evreilor.

17. Aceasta este povestea evenimentului memorabil, la care mulţi au asistat pe insula Patmos. Cum a putut el să se producă şi ce semnifică, Tu trebuie să ştii mai bine decât oricine, dragă Doamne şi Învăţătorule, şi noi am fi foarte fericiţi dacă ai vrea să ne dai câteva explicaţii în această privinţă. Doamne, iartă-mă că am fost atât de plictisitor povestind toate acestea!"

18. Eu i-am spus: „Povestirea ta a fost foarte bună, dar cheamă-l aici pe bătrânul tău servitor, şi o să vă explic apariţia de la Patmos."

19. Bătrânul servitor a fost imediat poftit, şi a venit la masa noastră.

Capitolul 181

Despre filozofia naturalistă

1. De îndată ce a ajuns în faţa mesei Mele, bătrânul servitor l-a întrebat pe Kado dacă avea nevoie de ceva.

2. Kado: „Bătrânul meu prieten, ştii de ce mi-am vândut toate proprietăţile din Grecia, cu excepţia celor de pe insula Patmos, şi mai ştii de asemenea că mai ales o anumită apariţie şi visul bătrânului nostru preot m-au determinat să fac aceasta. Îmi eşti deci martor că i-am căutat cu ardoare pe acei oameni divini; peste tot ni s-a vorbit despre ei, dar mai ales despre Unul dintre ei - despre bunul Mântuitor din Nazaret, din Galileea, pe a cărui mamă şi fraţi i-am întâlnit. Altfel spus, am găsit martori cu miile, dar nu şi pe El Însuşi!"

3. Întrerupându-l, bătrânul servitor a spus: „Da, numai pe El Însuşi nu L-am găsit, şi aici este partea cea mai tristă! Şi nici norişorul de lumină pe care l-am văzut trei seri la rând în Patmos şi care chiar ne-a vorbit de două ori în mod miraculos nu se lasă găsit şi nu se arată în această ţară de unde a venit la noi.

4. Ah, dragi prieteni, plin de miracole şi de splendori este întregul pământ, mărturisind astfel în nenumărate rânduri că trebuie să existe un singur Dumnezeu, cu desăvârşire bun, atoateînţelept şi atotputernic, care este Creatorul şi Cârmuitorul. Prin râvnă, cu iubirea şi cu mintea sa, omul găseşte orice, numai pe Creatorul care pare a fi pretutindeni la El acasă nu-L găseşte, iar dacă-L strigă, Acesta nu-i răspunde, cu toate că tot ceea ce se oferă vederii sale pare să mărturisească permanenta Lui prezenţă. Aşa încât, degeaba o să-i căutăm pe aceşti oameni divini, căci n-o să-i găsim mai mult decât am făcut-o până acum. Totuşi nu trebuie să

renunțăm la căutarea noastră din moment ce vocea din norul cel luminos ne-a spus că dacă vom căuta ne vom găsi mântuirea!

5. Dar ca să fiu absolut sincer, trebuie să menționez ceva ce am simțit în mod clar în acest loc. Îți amintești că la Patmos norul luminos a trezit în noi un sentiment aparte al nemuririi, care din nefericire s-a pierdut puțin câte puțin după aceea? Când am intrat în această încăpere, același sentiment a pus stăpânire pe mine. Norul nu poate deci să fie departe de noi! Ce crezi tu, prietene Kado, și ce simți tu însuți?"

6. Kado: „Da, judecata ta este bună. Și noi avem cu toții același sentiment, și el nu ne va mai părăsi de acum înainte; căci ceea ce căutam am găsit în acest loc! Privește-L pe acest om așezat la dreapta mea: cu siguranță, El este cel care ne-a trimis acel nor!"

7. Auzind aceasta, bătrânul servitor M-a privit cu foarte mult respect și a spus: „O, ce grație, ce îndurare față de noi, sărman neam omenesc slab și păcătos! Dacă cel care a zis aceasta nu ar fi fost Kado, care spune întotdeauna adevărul, mi-ar fi fost greu să cred; însă așa cred, și înțeleg acum și acest sentiment al nemuririi care s-a trezit din nou în mine.

8. Tu ești deci Cel al cărui Spirit, Iubire și Voință ne-au vizitat de trei ori pe insula noastră sub forma micului nor de lumină? Cui altcuiva să-i mulțumim decât Ție, pentru că ne-ai permis în sfârșit să Te găsim?! Găsindu-Te pe Tine, am găsit tot ceea ce poate un om să găsească vreodată mai înalt, mai măreț, mai îmbucurător și mai de dorit! Nu mai pot să vorbesc acum, pentru că inima mea a devenit prea bucuroasă și prea plină de fericire!"

9. Aceste cuvinte ale bătrânului servitor au făcut senzație, și toți cei prezenți, greci și evrei, au început să Mă privească cu alți ochi și și-au spus între ei: „El este deci mai mult decât un puternic urmaș al lui David!"

10. Atunci Kado, adresându-Mi-se din nou, a întrebat: „O, dragă Doamne și Învățătorule, ce însemna deci acest nor de lumină?"

11. Eu am răspuns: „Nu prea au mai rămas multe de explicat, căci bătrânul tău servitor a spus deja totul. Chiar dacă acum sunt trupește printre voi, în Spirit Eu sunt pretutindeni prezent prin Iubirea și Voința Mea.

12. Bătrânul preot a făcut bine abolind fără întârziere idolatria și învățându-i pe oameni credința Într-Unul Dumnezeu Adevărat; pentru aceasta, răsplata sa va fi mare în Cer. Și așa cum voi Mă vedeți acum și îmi vorbiți trupește, bătrânul preot Mă vede și el și îmi vorbește în Spirit și transcrie cuvintele Mele într-o carte. Când vă veți întoarce la Patmos, le veți auzi din gura sa și îi veți putea spune că Eu le-am pronunțat aici, în fața voastră. Cine crede în Mine și îmi urmează învățătura va avea Viața cea Veșnică.

13. Există desigur în prezent multă sărăcie și disperare printre oamenii acestui pământ. Oamenii suferă de tot felul de boli trupești, pe care în mare parte și le-au provocat ei înșiși, pentru că au părăsit cărările drepte ale vieții, revelate lor de Dumnezeu, și pentru că, iubind mai mult lumea, judecata sa și moartea sa, ei au început să umble pe drumurile lumii, ale morții și ale judecății, atrăgând în mod necesar asupra lor toată această mizerie și disperare.

14. Există în prezent, au existat și vor mai exista încă așa-zișI înțelepți ai lumii, care spun: «Dumnezeu nu există! Dumnezeu nu este decât o poveste veche, inventată în timpurile străvechi de către unii oameni ceva mai abili decât ceilalți, cu scopul de a-i aservi pe semenii lor. Lumea și tot ce se găsește în ea este concepută desigur în mod înțelept; dar dacă acest dumnezeu imaginar al oamenilor ar exista cu adevărat, dacă el ar fi creat toate acestea și dacă i-ar fi dat viață omului, care este cu siguranță cea mai nobilă dintre creaturile sale, numai pentru a-l face să sufere și să se chinuie de la naștere și până la moarte, aceasta ar anula toată înțelepciunea acestui dumnezeu și bunătatea care îi este atribuită, deci de asemenea pe însuși acest dumnezeii, căci fără înțelepciune nu există putere, și fără iubire și bunătate nu există voința de a dărui o existență fericită.»

15. Așa încât, totul s-ar fi născut chipurile doar prin forța acestui pământ, a soarelui, a elementelor, a planetelor și a stelelor. Acestea, fiind în sine încă grosiere și brute, nu ar fi do-

bândit decât prin rodul creației lor un pic de blândețe şi de cultură. Dar toate aceste creații, oricât de maleabile ar fi ele, ar fi în cele din urmă mult prea slabe pentru a rezista la marea brutalitate a mai-sus amintitelor forțe primare, şi ar trebui deci să accepte să fie în final distruse de către ele. Ei spun că fericit şi înțelept s-ar putea numi doar omul care ştie să-şi facă timpul vieții sale cât mai plăcut posibil, căutându-şi, ca filozof, marea fericire în eternul neant. Aceasta este şi semnificația celor spuse de un filozofai vostru: «Mănâncă, bea şi distrează-te, căci după moarte nu mai există plăcere!»

16. Vedeți voi, dragii Mei prieteni, că Eu cunosc foarte bine şi de foarte mult timp înțelepciunea lumească a filozofilor voştri. Vă spun: dintre toate relele şi mizeriile oamenilor nu există niciuna mai mare decât orbirea spirituală. Ea se află în mod necesar la originea tuturor celorlalte rele şi va rămâne astfel, atâta vreme cât vor exista epicurieni în toate comunitățile umane; căci concepția naturalistă a unor astfel de înțelepți corupe mii de oameni prin caracterul ei foarte ademenitor.

17. Căci o parte dintre ei se străduiesc prin toate mijloacele să îşi ducă viața după modelul lui Epicur; dar o altă parte, din ce în ce mai numeroasă, se afundă în mizeria materială şi într-o mizerie spirituală chiar şi mai mare, iar atunci toate relele pământului se abat asupra oamenilor.

18. Şi dacă este aşa, oare este de vină Dumnezeu că oamenii, care au o libertate deplină a voinței, se întorc de la El pentru a trăi după lume? Ar trebui oare ca Dumnezeu, pentru că posedă iubire, bunătate, înțelepciune şi forță, să pună capăt tuturor relelor omeneşti? Vedeți voi, dacă Dumnezeu ar face aceasta, ar fi chiar cu mult mai rău decât în prezent! Ce ar deveni oamenii după aceea? Nimic altceva decât nişte marionete lipsite de suflet şi de viață, aidoma idolilor păgâni de piatră, de metal sau de lemn.”

Capitolul 182

Despre ce se va petrece în viitor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Ştiți că atunci când un om devine bogat în bunuri pământeşti, inima lui devine dură ca piatra, lipsită de iubire şi de orice altă simțire. Ce-i mai pasă lui că mii de oameni suferă de foame, de sete şi de alte rele, din moment ce el are de toate şi nu cunoaşte niciodată chinul foamei sau al setei şi posedă suficiente bogății pentru a-şi procura orice altă plăcere, pentru a nu ajunge niciodată să guste plictiseala sau vreo altă neplăcere!?

2. Dar ce se petrece cu viața interioară şi spirituală a unui asemenea om? Vă spun: ea este pe pragul morții şi al judecății veşnice, şi toți din anturajul său împărtăşesc aceeaşi soartă!

3. Țineți minte ceea ce vă mai spun acum: în ziua în care vor fi prea mulți epicurieni pe pământ, Dumnezeu nu va întârzia să trimită omenirii o mare judecată, şi atunci vom vedea dacă se va mai ridica cineva cu măsura în mână şi va îndrăzni să-i spună aproapelui său: «Vezi; eu sunt cel care am măsurat această mare bucată de pământ şi am îngrădit-o, şi o declar proprietatea mea inviolabilă; şi cine va cuteza să pună aceasta la îndoiala sau chiar numai să spună: 'Prietene, fiecare dintre noi are acelaşi drept, dacă are forța şi mijloacele necesare să-ți smulgă din mâini dreptul tău închipuit!', pe acela îl voi pedepsi cu moartea!»

4. Vă spun: nu vor mai exista niciodată asemenea oameni! Căci atunci când Eu voi reveni pe Pământ a doua oară pentru a-i judeca pe aceşti epicurieni morți, dar şi pentru a le aduce răsplata vieții celor care, din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru semeni, vor fi suportat multe rele, acest pământ al Meu nu va mai fi niciodată măsurat cu nicio măsură în folosul unui singur om, ci acolo unde se va afla un om acolo el va putea şi să recolteze şi să-şi împlinească toate necesitățile; oamenii se vor ajuta unii pe alții şi niciunul nu va spune: «Acesta

este bunul meu, eu sunt stăpânul lui!» Căci ei vor înțelege atunci că doar Eu sunt Domnul, iar ei sunt cu toții frați și surori.

5. Ar trebui desigur să fie deja așa și în prezent; dar în această perioadă intermediară de formare a oamenilor, care nu au fost încă purificați prin marele foc al vieții, va mai fi permis așa ceva, dar nu mai mult de două mii de ani. După aceea, Spiritul va dobândi întâietate la oameni, și nu se va mai vedea, nici nu se va mai vorbi pe pământ de «al tău» sau «al meu».

6. Voi, care sunteți prietenii Mei în prezent, posedați în această lume o bucată de pământ care v-a fost atribuită. Dacă vă întrebați cine v-a dat dreptul la ea, răspunsul va fi: legile făcute de oameni și de asemenea banii voștri și alte bogății, cărora doar oamenii le-au atribuit jalnica lor valoare!

7. În viziunea lui Dumnezeu, pământul întreg aparține în mod egal tuturor oamenilor, așa cum a fost la început; cei înțelepți trebuie să-l repartizeze între oameni după nevoile lor și să-i învețe să îl cultive, iar după aceea roadele trebuie să fie împărțite, și surplusul să fie păstrat în hambare construite în acest scop, pentru ca nimeni să nu ducă vreo lipsă în comunitate.

8. Dar atunci când ne aflăm în situația în care cei bogați și puternici acaparează totul, trebuie ca cei mulți să devină foarte săraci și să-și petreacă viața întreagă în suferință și în mizerie, pentru că totul aparține numărului mic al celor bogați și puternici și nimic celor săraci, în afară de ceea ce li se acordă cu zgârcenie pentru munca cea grea pe care o îndeplinesc.

9. Și deoarece deocamdată nu se poate modifica nimic în această privință, voi, care sunteți bogați și puternici, fiți adevărați prieteni caritabili pentru frații voștri sărmani: hrăniți-i pe cei înfometați, dați de băut celor însetați, îmbrăcați-i pe cei care sunt goi, consolați-i pe cei nenorociți, eliberați-i pe cei care din cauza puterii voastre și a legilor voastre lâncezesc în mod inutil în închisori, unde sunt prizonieri cu trupul, dar mai ales prizonieri în sufletul lor! Mergeți și eliberați-i, și vă voi elibera și Eu pe voi din închisoarea morții și a judecății.

10. Pe viitor, nu mai fiți în privința bunurilor voastre pământești altceva decât administratorii Mei, iar Eu vă voi da în schimb Viața cea Veșnică; căci Mie îmi stă în putință aceasta și pot să o dau cui voiesc! Cu măsura cu care veți măsura vă va fi măsurat și vouă de către Mine.

11. Vedeți voi, și aceasta este o bună explicație adevărată a norișorului luminos, care v-a incitat să căutați Adevărul și Viața.

12. Ați găsit în Mine Adevărul. Acum faceți ca el să devină al vostru prin faptele voastre, și veți trăi, iar materia cea moartă nu va mai veni să reamintească fără încetare sufletelor voastre că sunteți muritori, căci nemurirea va fi de acum înainte bunul vostru!”

Capitolul 183

Despre eliberarea din lanțurile materiei

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Este adevărat că niciun suflet omenesc nu trebuie să fie considerat cu totul mort, oricât de pregnant ar resimți el sentimentul de a fi muritor; totuși, atunci când sufletul trăiește permanent cu teama crescândă că-și va pierde viața care i-a devenit atât de plăcută sau că va trebui să și-o petreacă în chinurile unei temnițe întunecate, fără nicio speranță de a mai fi eliberat vreodată din ea, aceasta este o adevărată moarte a sufletului.

2. Și știți voi ce anume face să se nască în suflet un asemenea sentiment, care aparține mai ales păgânilor materialiști, egoiști și orgolioși și care îi determină să caute toate plăcerile și distracțiile imaginabile, pentru a fugi cât de cât de acest sentiment, care este dintre cele mai supărătoare?

3. Originea acestui sentiment este iubirea de lume și de materie! Atâta timp cât un suflet va rămâne atașat de bogățiile și de posesiunile acestei lumi și le va considera proprietatea sa de drept, pedepsindu-i pe cei care, din cauza sărăciei, s-ar atinge de bunurile sale sau numai

ar putea să facă aceasta, el nu va scăpa niciodată pe deplin de acest sentiment, nici în această lume şi nici în cealaltă; căci orice materie este judecată, deci moartă din punctul de vedere al libertăţii spiritului. Atunci când un suflet rămâne lipit de materia cea moartă, el nu poate încerca niciun alt sentiment decât pe cel al morţii.

4. Dar dacă el se întoarce de la materie, prin adevărata credinţă vie în Unicul Dumnezeu, prin dragostea de Dumnezeu şi prin practica iubirii pentru aproapele său, el va fi imediat eliberat de acest sentiment, aşa cum sunteţi voi în prezentaşi acesta este pentru orice om semnul sigur că sufletul său a scăpat de judecată şi de moarte.

5. Totuşi, aceasta nu este o sarcină uşoară pentru un suflet deja acaparat de dragostea pentru lume, şi multor bogaţi şi puternici ai acestei lumi le va fi mai greu să se despartă de materie şi de valoarea ei imaginară decât unei cămile să treacă prin urechea unui ac. Totuşi, chiar şi aceasta este posibil cu ajutorul lui Dumnezeu, aşa cum este acum în cazul vostru, al grecilor, şi cum va mai fi încă şi mai posibil dacă vă veţi hotărî să urmaţi de bunăvoie sfatul Meu!

6. Dacă vă veţi mulţumi să credeţi fără a vă transpune credinţa în fapte, chiar şi această credinţă este încă moartă şi nu poate să-i ofere sufletului adevărata viaţă; dar faptele însufleţesc credinţa şi prin ea sufletul. De aceea, Eu vă spun încă o dată: nu vă mulţumiţi să credeţi ceea ce vă spun, ci practicaţi cu zel şi cu iubire, şi veţi avea adevărata Viaţă Veşnică!

7. Văd bine că Mă recunoaşteţi toţi ca fiind Domnul şi Învăţătorul vostru; dar sentimentul de nemurire s-a trezit în sufletele voastre nu din acest motiv, ci pentru că aţi luat în inimile voastre ferma hotărâre de a face întotdeauna ceea ce v-am sfătuit.

8. Continuaţi să lucraţi în numele Meu, conform acestei hotărâri, şi Viaţa Veşnică pe care v-am dat-o va rămâne în voi, şi nu veţi mai experimenta niciodată moartea şi nici nu-i veţi mai simţi gustul!

9. La ce i-ar servi unui om să posede toate comorile pământului şi să-şi poată procura astfel toate plăcerile imaginabile, dacă sufletul său ar trebui din această cauză să sufere? Toate aceste comori ar putea ele oare vreodată să îl elibereze din lanţurile crude ale morţii?

10. Nu, cu adevărat! Moartea nu ar putea da viaţă morţii! Aceasta o poate face doar fapta vie, după învăţătura Mea, fiindcă Eu Însumi sunt fără încetare Iubire, Faptă şi Viaţă! Căci tot ceea ce există în întregul infinit este opera Iubirii şi a Vieţii Mele. Credeţi voi aceasta?”

11. Ei au spus cu toţii: „Da, mare Domn şi Învăţător prin Tine Însuţi din toată veşnicia, Te credem acum şi vom da viaţă credinţei noastre prin fapte conforme cu învăţătura Ta foarte pură şi adevărată, dacă Tu vei voi cu adevărat să ne vii în ajutor de fiecare dată când ne vom simţi slăbiţi!

12. Dar încă o mică întrebare: la Patmos, bătrânul preot a auzit şi el în Spirit la fel de clar ca şi noi aici această mare lecţie pe care ne-ai dat-o acum?”

13. Domnul nostru Iisus Hristos: „Da, după cum v-am spus deja. Cuvintele pe care le-am pronunţat aici şi cele pe care le voi mai pronunţa le inspir şi inimii sale, unde el le percepe şi le consemnează apoi în scris pentru el, pentru voi şi pentru mulţi alţii, aşa cum vă veţi putea convinge atunci când vă veţi întoarce la Patmos.

14. Acum vă dau libertatea să Mă întrebaţi ceea ce doriţi. Cine vrea să ştie ceva pentru mântuirea lui să întrebe; căci cine caută găseşte!”

15. Auzind aceasta, ei au fost cu toţii foarte fericiţi şi mulţumiţi; căci se gândeau încă la multe întrebări pe care ar fi vrut să Mi le pună; dar atunci când au vrut să Mă întrebe, niciunul nu mai ştia ce să spună exact, nici cu ce să înceapă; în plus, nu ştiau care dintre ei trebuia să pună prima întrebare.

16. Aşa încât Eu i-am scos repede din încurcătură, spunând: „Ei bine, Kado, Întreabă-Mă tu ce vroiai să Mă întrebi, din moment ce niciun altul nu îndrăzneşte să Mă întrebe!”

Capitolul 184

Raportul dintre epicurieni şi cinici, din punct de vedere spiritual

1. Kado a spus atunci: „Da, Doamne şi Învățătorule, am o întrebare care, cel puțin din câte cred eu, pare a fi foarte importantă, cu privire la învățătura pe care tocmai ne-ai dat-o. Din moment ce îmi permiți să Te deranjez cu întrebarea mea, voi vorbi desigur cu bucurie.

2. Iată, iubitul nostru Mântuitor, Domn şi Învățător, în discursul Tău ne-ai înfățişat atât de clar neajunsurile epicurianismului pentru suflet, încât suntem cu toții ferm hotărâți să renunțăm la el pentru totdeauna. Dar în afară de Epicur noi mai avem şi un alt filozof, care are o cu totul altă orientare: acesta este Diogene din Kyna[19], care disprețuieşte profund lumea, cu toate atracțiile, frumusețile şi bogățiile sale, şi chiar viața pământească în sine.

3. El este opusul perfect al lui Epicur. Nici el şi nici vreunul dintre discipolii lui nu cred în nemurirea sufletului omenesc, şi nu numai că sentimentul morții nu trezeşte în ei nicio teamă sau neliniște, ci ei aşteaptă toți cu nerăbdare acest moment al întoarcerii în neant. Dincolo de aceasta, ei sunt de altfel oameni foarte cinstiți, buni şi serviabili, care îşi respectă cu strictețe cuvântul dat. Hrana lor este cât se poate de sărăcăcioasă şi de simplă. Ei disprețuiesc orice confort şi orice formă de lux şi duc o viață castă şi retrasă. Da, ei chiar îi cinstesc pe zei şi le recunosc înțelepciunea şi puterea; dar nu le mulțumesc pentru nimic şi resping cu toată ființa ideea că ar putea aştepta de la ei vreo răsplată. Ei nu doresc decât neantul etern şi consideră orice formă de existență ca fiind o povară şi o suferință insuportabilă.

4. În comportamentul lor, aceşti oameni sunt foarte aproape de ceea ce ar trebui să fie un om, conform învățăturii Tale. Ce le lipseşte deci pentru a deveni ceea ce am devenit noi prin grația Ta? Vor supraviețui sufletele lor după moarte, şi în ce mod, fericite sau nefericite? Am fost întotdeauna foarte interesat de aceşti oameni aparte, fără ca vreodată să mă fi apropiat de învățătura lor până într-atât încât să-mi fac din ea propria mea regulă de viață. Doamne şi Învățătorule, dă-ne şi în privința aceasta o lămurire şi vorbeşte-ne despre modul în care aceşti oameni ar putea fi aduşi la învățătura Ta.”

5. Eu am spus: „Ah, dragii Mei prieteni, oamenii de-acest fel sunt încă şi mai greu de adus pe drumul vieții decât epicurienii, pentru că ei nu au deloc dragoste de viață! Epicurienii au multă dragoste de viață, numai că aceasta este orientată către ei înşişi, fiind deci o iubire materialistă, ce aduce moartea, însă dacă aceasta este transformată, prin credința dreaptă în Unicul Dumnezeu Adevărat, în iubire pentru El şi pentru semeni, epicurienii stau cu mult mai bine decât cinicii, care sunt închişi față de viață.

6. Totuşi, atunci când îi vom putea face pe aceştia din urmă să creadă în Unicul Dumnezeu Adevărat, respectiva credință va trezi în ei iubirea față de Dumnezeu şi față de aproapele lor şi, prin aceasta, față de ei înşişi, pentru că Dumnezeu, fiind din eternitate cea mai pură iubire, îşi clădeşte prin credința vie sălaş în inima omului şi transformă atunci în iubire şi în viață tot ceea ce este în el.

7. Dar, aşa cum am observat, acest gen de oameni sunt întotdeauna mai greu de îndreptat în această lume, şi chiar şi în lumea spiritelor, exact din acest motiv, pentru că le lipseşte dragostea de viață. Totuşi, odată convinşi, ei devin adevărați eroi ai credinței, ai iubirii şi ai caritații; căci ei au asupra celorlalți oameni avantajul renunțării de sine, al răbdării şi al unui înalt grad de umilință, grație căruia ei pot să stăpânească fără efort atracțiile materiale care provin din carnea trupului lor şi să înainteze fără ezitare pe calea luminii, ceea ce este cu mult mai dificil pentru ceilalți oameni.

8. Şi chiar dacă ei nu sunt aduşi la dreapta credință, sufletul lor va trăi veşnic, în ciuda dorinței lor de a trece în neființă, ceea ce bineînțeles că nu le va fi pe plac; dincolo de aceasta,

[19] De fapt, Diogene din Sinope. Confuzia vine probabil de la similitudinea sonoră cu cuvântul „cinism”. Diogene mai era cunoscut şi sub numele de „Cinicul”. - n. t.

ei nu vor trece prin chinuri şi suferinţe, ci vor continua să se comporte aşa cum o făceau în această lume. În împărăţia spiritelor, ei vor fi adeseori vizitaţi de îngeri, care îi vor lumina, atunci când aceasta va fi cu putinţă fără a le afecta liberul-arbitru. Însă pentru aceasta este necesară multă înţelepciune, iubire, efort, răbdare şi perseverenţă.

9. De altfel, există puţini oameni de acest fel, şi chiar de-ar fi mai mulţi, cu greu ar putea să-i corupă pe ceilalţi oameni, aşa cum este cazul mult mai numeroşilor epicurieni, mari şi mici, care sunt pretutindeni ca acasă, urmărindu-şi scopurile lor egoiste, şi care, râvnind numai la o viaţă de huzur, nu se gândesc deloc la Dumnezeu şi nu văd niciodată sărăcia aproapelui lor, în afară de situaţia în care acesta poate lucra în folosul lor în schimbul unei plăţi foarte mici.

10. Prin exemplul său, epicurianul iubitor de plăceri corupe mulţi oameni; o parte dintre ei, cei mai înstăriţi, nu-şi doresc decât să trăiască bine, iar cei care nu au suficiente mijloace pentru aceasta resimt invidie şi mânie pentru că nu pot face la fel. Aşa încât epicurianul face cu mult mai mult rău decât cinicul. Acum, că ţi-am răspuns la întrebare, poate să întrebe altcineva."

Capitolul 185

Primele două feluri de purificare prin foc

1. Hangiul, tatăl lui Kado, s-a ridicat atunci şi a spus: „Doamne şi Învăţătorule, ce se va petrece în acel timp în care, după cum ai spus, oamenii vor fi purificaţi prin foc înainte de noua Ta venire? Despre ce foc este vorba?"

2. Eu am spus: „Ah, prietene, acest foc va însemna o mare mizerie, o nefericire universală şi o nenorocire cum Pământul nu a mai cunoscut niciodată. Credinţa se va stinge, dragostea se va răci, sărăcimea va geme şi va fi pe punctul de a pieri, dar, în ciuda rugăminţilor ei, cei mari şi puternici şi regii acestei lumi nu-i vor veni în ajutor, din cauza prea marii lor trufii şi a împietririi inimii, ce rezultă din aceasta!

3. Aşa încât popoarele se vor ridica unele împotriva celorlalte şi se vor război cu arme de foc. Suveranii vor face astfel datorii uriaşe şi le vor impune supuşilor lor dări exorbitante. Vor urma lipsuri nemăsurate, foamete, boli, epidemii şi tot felul de nenorociri la oameni, la animale şi chiar la plante!

4. Vor mai fi de asemenea mari furtuni pe pământ şi pe mare şi cutremure de pământ; în multe locuri marea va inunda ţărmul, iar oamenii vor fi cuprinşi de o teamă cumplită, în aşteptarea celor ce se vor abate asupra pământului.

5. Toate acestea vor fi permise pentru a-i întoarce pe oameni de la orgoliu, de la egoism şi de la prea marea lor lene. Cei mari, care se credeau puternici, vor fi pedepsiţi prin nenorociri, şi pentru a se elibera de acest chin ei vor fi forţaţi să înceapă să muncească.

6. Şi acesta este primul fel de foc care îi va purifica pe oameni înainte de noua Mea venire.

7. Dar în acelaşi timp, şi focul natural va avea un rol covârşitor. Focul va mâna corăbiile pe mare mai repede decât vântul; cu ajutorul minţii lor ascuţite, oamenii vor face care şi drumuri de fier, iar în locul animalelor de tracţiune ei vor înhăma la aceste care un foc ce îi va face prin puterea sa să străbată pământul mai repede decât săgeata.

8. Ei vor şti de asemenea să domesticească fulgerul (electricitatea) şi să îl facă să transporte foarte rapid dorinţele şi voinţa lor de la un capăt la altul al pământului. (telefonia şi internetul) Şi atunci când aceşti regi mândri şi lacomi se vor război, focul va avea un rol decisiv. Căci prin puterea lui vor fi aruncate cu viteza fulgerului asupra duşmanului, asupra oraşelor şi asupra cetăţilor mari mase metalice, de formă sferică şi având o greutate foarte mare, care vor cauza mari distrugeri.

9. Oamenii inventivi vor merge atât de departe cu aceste arme, încât popoarele nu-şi vor mai putea declara război unul altuia. Căci dacă două popoare se vor ataca cu asemenea arme, ele vor fi curând distruse până la ultimul om, ceea ce nu va aduce desigur niciuneia dintre părți o adevărată victorie sau beneficiu. Regii şi generalii lor vor înțelege aceasta cât de repede, astfel încât vor prefera să mențină relații de pace şi de bună înțelegere, şi dacă vreun conducător foarte mândru şi ambițios va porni la război împotriva vecinului său, prietenii păcii se vor uni pentru a-l pedepsi. Astfel încât, puțin câte puțin, vechea pace se va restabili şi se va consolida în mod durabil între popoarele pământului.

10. Luați aminte că, atunci când vor trece ceva mai mult de o mie nouă sute de ani de la actuala Mea venire aici pe pământ, pe atunci nu vor mai fi aproape deloc războaie pe pământ, şi cam tot în acea epocă Eu voi veni în trup fizic a doua oară pe pământ pentru a realiza cu acea ocazie cea mai mare şi mai durabilă purificare dumnezeiască a oamenilor.

11. Desigur, vor mai fi războaie între popoarele cele mai barbare ale pământului, dar chiar şi ele vor deveni curând o imposibilitate. Eu voi reuni aceste popoare prin regii şi generalii Mei cei drepți şi puternici, voi revărsa lumina Mea asupra lor, şi ele vor deveni atunci paşnice şi iubitoare de lumină.

12. Şi acesta este cel de-al doilea fel de foc care-i va purifica pe oameni."

Capitolul 186

Cel de-al treilea şi cel de-al patrulea foc purificator

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cel de-al treilea foc va fi acesta: cu multe sute de ani înainte, Eu voi trezi clarvăzători, profeți şi slujitori din ce în te mai luminați, care vor învăța popoarele de pretutindeni în numele Meu cu la fel de mare claritate şi adevăr, eliberându-i de toate minciunile pe care falşii profeți şi preoți le vor fi răspândit în numele Meu spre pierzania lor - ceea ce aceştia din urmă vor începe să facă într-un timp nu prea îndepărtat, şi chiar au început deja să facă pe ici, pe colo, încă din aceste timpuri în care Eu sunt printre voi.

2. La fel ca şi preoții păgâni, ei vor face false miracole şi vor ademeni mulți oameni, strângând astfel mari bogății pământeşti şi dobândind putere şi faimă; dar ei vor pierde totul şi vor dispărea definitiv prin cel de-al treilea foc şi prin lumina sa strălucitoare. Iar regii şi principii care vor voi să le vină în ajutor îşi vor pierde de asemenea toată puterea, bunurile şi tronul; căci Eu îi voi ridica împotriva lor pe regii şi pe generalii Mei, cărora le voi da victoria, şi astfel vechea noapte a infernului şi a mesagerilor săi va lua sfârşit printre oamenii acestui pământ.

3. Aceeaşi ignoranță întunecată care domneşte în prezent în cadrul ceremoniei oarbe şi absurde a păgânilor, care este numită slujbă religioasă, va exista şi în acele timpuri, dar ea va fi total distrusă de către cel de-al treilea fel de foc venit din Ceruri! Căci minciuna nu va putea ieşi învingătoare în lupta împotriva luminii adevărului din Ceruri, cum ea nu poate opri soarele să răsară! Ea va trebui să se refugieze în peşterile şi în adâncurile ei întunecate, iar cei care au ajuns odată în lumină nu vor mai merge să caute noaptea.

4. Ți-am arătat acum care va fi cel de-al treilea foc, care va distruge întunecimea oamenilor. Acum îți voi mai arăta un al patrulea foc, prin care pământul, oamenii şi toate creaturile vor fi purificate în timpul celei de-a doua veniri a Mele. Acest foc va consta din mari revoluții, de toate felurile, şi se va manifesta îndeosebi în acele locuri ale pământului unde oamenii vor fi construit cetăți mari şi luxoase, în care vor domni orgoliul cel mai mare, lipsa iubirii, moravurile rele, judecățile nedrepte, puterea, faima şi trândăvia, dar de asemenea şi cea mai mare sărăcie şi toate nenorocirile aduse de epicurianismul fără limite al celor mari şi puternici.

5. Dorința excesivă de câştig va face să se construiască în aceste oraşe mari fabrici de tot felul, unde în locul mâinilor omului vor munci focul şi apa în mii de maşinării ingenioase făcute din minereuri. Combustia acestor maşini va fi asigurată prin străvechiul cărbune de pământ pe care oamenii acelor timpuri îl vor extrage în mari cantități din adâncurile pământului.

6. Când aceste realizări vor atinge prin puterea focului apogeul, atmosfera în respectivele zone ale pământului va fi atât de saturată de aceste elemente eterice inflamabile, încât ea se va aprinde când într-un loc, când în altul, transformând în cenuşă acele oraşe şi ținuturi, împreună cu un mare număr dintre locuitorii lor; şi, bineînțeles, aceasta va fi o mare purificare foarte eficientă. Şi ceea ce nu va reuşi focul provocat în acest fel vor reuşi alte mari furtuni de toate felurile, acolo unde bineînțeles va fi cazul; căci nimic nu va fi ars, nici distrus, fără ca aceasta să fie necesar.

7. Atmosfera terestră va fi astfel curățată de aburii săi cei răi şi de spiritele rele ale naturii, ceea ce va avea asupra celorlalte creaturi de pe pământ o influență binecuvântată şi va sluji sănătății omului, căci aceasta va pune capăt numeroaselor boli nefaste, iar oamenii vor putea atinge o vârstă înaintată, fiind puternici şi sănătoşi.

8. Întrucât oamenii astfel purificați se vor afla în lumina Mea şi vor respecta pentru totdeauna într-un mod viu şi adevărat poruncile iubirii Mele, ei îşi vor putea împărți între ei pământul în aşa fel încât fiecare să aibă suficient pentru a nu suferi niciodată de sărăcie, dacă munceşte bine; iar conducătorii comunităților şi regii, pe deplin supuşi Voinței şi Luminii Mele, vor face în aşa fel încât în țara lor poporului să nu-i lipsească niciodată nimic. Eu însumi îi voi vizita pe alocuri pe oameni, pentru a-i îmbărbăta şi a-i întări în credință, acolo unde oamenii vor avea o foarte mare iubire pentru Mine şi o foarte mare dorință de a Mă vedea.

9. Astfel ai acum şi pentru voi, grecii, un răspuns limpede la întrebarea ta. Desigur, este o profeție despre un viitor destul de îndepărtat, însă ea nu va rămâne neîmplinită; căci acest Pământ şi tot cerul vizibil vor putea dispărea împreună cu tot restul, dar niciunul dintre cuvintele Mele nu va rămâne neîmplinit. Ai înțeles bine ce ți-am explicat?”

Capitolul 187

Condițiile întoarcerii Domnului nostru Iisus Hristos

1. Bătrânul hangiu a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, am înțeles cu toții foarte bine, desigur! În privința celor patru feluri de foc care îi vor purifica pe oameni şi întregul pământ, bineînțeles că nu este aici nimic îmbucurător sau plăcut, şi ne putem întreba pe bună dreptate de ce un Dumnezeu cu desăvârşire bun şi înțelept va permite aceasta. Dar tocmai pentru că Dumnezeu este bun şi înțelept, El ştie cu siguranță cel mai bine de ce permite toate acestea. Totuşi Îți mulțumim pentru că ne-ai dezvăluit acest viitor şi mai ales ne bucurăm foarte mult pentru faptul că trăim pe acest pământ în timpul acestei prime veniri a Ta; căci din câte cred şi înțeleg în mod clar, totul este infinit mai bine în prezent la oamenii de pe acest pământ decât va fi în timpul celei de-a doua veniri a Ta.

2. Este adevărat că nu îmi pot imagina nici marile cetăți pe care oamenii le vor construi cu timpul, nici modul în care ei vor dirija şi stăpâni forța elementelor şi chiar şi pe cea a fulgerului, pentru a se folosi de ea - dar, ca şi toți ceilalți, sunt desigur fericit că nu înțeleg acest lucru şi că văd cum forța elementelor este stăpânită încă de înțelepciunea şi puterea Ta; căci dacă am înțelege deja aceasta, vremea cea grea a purificării prin cele patru feluri de foc ar veni cu siguranță mult mai devreme decât ne-ai anunțat-o Tu, o Doamne şi Învățătorule!

3. Dar, dat fiind faptul că ne-ai oferit imensul dar de a ne face cunoscut dinainte, ca fiind ceva sigur, faptul că Tu vei veni pentru a doua oară în trup pe acest pământ, pentru a rămâne aici cu noi, îndrăznim să Te întrebăm: nu ai putea oare să ne spui în ce loc al acestui

pământ vei reveni cu acea ocazie din nou printre oameni? Noi am vrea să ştim care va fi acea țară, care va fi acel loc şi care anume va fi acel fericit popor?”

4. Eu am spus: „Prietene, ia aminte că Eu nu aş putea să vă ofer în acest moment un răspuns pe care să-l puteți înțelege, căci nu trebuie să pierzi din vedere că vor exista în acele timpuri locuri, țări şi popoare care acum nu au un nume; dar totuşi poți să fii sigur şi este necesar să crezi că voi reveni aici, pe pământ, numai într-o țară sau într-un loc anume unde va continua să existe credința cea mai vie în Dumnezeu şi cea mai puternică iubire pentru Dumnezeu şi pentru semeni, ce va fi manifestată cu precădere de aproape toți aceia care vor trăi atunci acolo.

5. Totuşi, este necesar să ştiți că, atunci când voi veni din nou, Eu nu voi veni singur. Luați aminte că toți ai Mei, care vor fi de foarte multă vreme lângă Mine, acolo în Împărăția Mea Cerească, Mă vor însoți atunci cu o mulțime de grupuri şi îi vor impulsiona şi întări pe frații lor ce se vor afla încă în trup pe acest pământ. Cu acea ocazie, o extraordinară şi veritabilă comuniune se va naşte între spiritele deja preafericite ale Cerului şi oamenii care vor trăi în acele vremuri pe acest pământ, şi trebuie să ştiți că aceasta va fi o foarte mare şi exemplară consolare pentru oamenii care vor trăi atunci.

6. Ştiți acum tot ceea ce aveați nevoie să ştiți. Respectați toate acestea şi veți dobândi Viața cea Veşnică. Căci Eu vă voi învia în Ziua de Apoi!”

7. Kado a întrebat: „Doamne şi Învățătorule, aceasta se va petrece aşadar chiar de mâine? Căci fiecare nouă zi este pentru noi o zi de apoi![20]”

8. Eu i-am spus: „Eu nu Mă refer prin aceasta la o zi a acestui pământ, ci la o zi spirituală în lumea de dincolo. Când îți vei părăsi trupul pentru a intra în împărăția spiritelor, aceea va fi pentru tine Ziua ta de Apoi, în care te voi elibera de judecata materiei, şi aceasta este trezirea cea din Ziua de Apoi.

9. Dar este deja aproape de miezul nopții, şi o lungă călătorie ne aşteaptă mâine. Să mergem deci să ne odihnim!”

10. De îndată ce Mi-am exprimat această dorință, s-au ridicat cu toții şi Mi-au mulțumit încă o dată, iar hangiul ne-a condus el însuşi într-o cameră mare şi bine aranjată pentru dormit, în care ne-am odihnit până dimineața. Este de la sine înțeles că grecii au vorbit încă multă vreme între ei despre tot ceea ce-au auzit.

Capitolul 188

Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu ai Săi pe colina Araloth

1. După obiceiul nostru, eram în picioare înainte de răsăritul soarelui şi am ieşit imediat. În acest timp, hangiul şi fiul său Kado, deja treji şi ei, au remarcat că ieşeam împreună cu ucenicii Mei, şi Kado a venit în grabă să Mă roage să nu plec înainte de a lua un mic dejun împreună cu ucenicii Mei.

2. Eu i-am spus; „Aşa aş fi făcut chiar dacă nu ai fi venit să Mă rogi; însă faptul că iubirea pe care o ai pentru Mine te-a determinat să procedezi astfel îi face inimii Mele o mare bucurie. Astfel că şi Eu te invit acum să vii cu noi pe această colină, pe care odinioară profetul Iosua - care a condus poporul lui Israel la Pământul Făgăduinței - a stat cu Chivotul Legii şi, prin sunetul puternic al trâmbițelor, a distrus acest oraş, care în acele timpuri era foarte mare şi era înconjurat de ziduri puternice, învingând şi nimicind până la ultimul pe puternicii săi locuitori şi războinici, păgâni care practicau cea mai neagră idolatrie.

[20] Să ne amintim că „Judecata de Apoi” şi „Ziua de Apoi” se spun în germană Jüngstes Ghericht” şi „jüngster Tag”, jüngst însemnând „ultimul”, în sensul de „cel mai tânăr” (jüng), „cel mai recent”. De unde acest joc de cuvinte intraductibil - n. t.

3. Să mergem deci pe această colină - care nu e departe de aici, căci Ierihonul actual este mai aproape de această colină decât fostul Ierihon, care era aproape de o sută de ori mai mare; el poartă desigur acelaşi nume, dar din vechiul Ierihon nu mai există decât câteva ruine. De pe această colină îţi voi arăta până unde se întindea fostul Ierihon."

4. Kado: „Doamne şi Învăţătorule, într-adevăr, este o prea mare graţie divină pentru mine, un păgân păcătos! Dar deoarece Tu vrei aceasta, acordă-i şi tatălui meu graţia să ne însoţească; căci lui îi place foarte mult tot ceea ce este vechi şi a cărui origine se pierde în negura timpurilor. O să merg să-l caut imediat."

5. Eu am spus: „Nu este necesar, căci iată-l că el deja vine către noi, însoţit de cel căruia i-am redat vederea ieri."

6. Văzând aceasta, Kado s-a bucurat foarte tare; ne-am reluat mersul fără să ne grăbim, aşa încât ceilalţi doi ne-au ajuns curând.

7. După o jumătate de oră, eram pe vârful colinei despre care am vorbit, de unde se vedea până în depărtare, şi la poalele colinei creşteau măslini aparţinând hangiului nostru.

8. Când am ajuns cu toţii pe platoul cel întins din vârful colinei, Eu M-am urcat pe o stâncă aflată în mijlocul platoului, care era înaltă de o jumătate de stânjen, şi de unde fiecare putea să Mă vadă şi să Mă audă bine, şi am spus: „Ascultaţi-Mă! Slujitorul Meu Iosua a stat odinioară pe această stâncă unde sunt Eu acum! Aceasta nu are desigur vreo importanţă vitală pentru oameni, dar nici nu-i dăunează vreunui suflet să cunoască istoria trecutului îndepărtat; căci un suflet care cunoaşte bine istoria timpurilor şi a popoarelor nu va cădea pradă tuturor superstiţiile la fel de repede ca unul care nu are nicio cunoaştere autentică şi care, din această cauză, fie consideră totul a fi o fabulaţie fără nicio urmă de adevăr, fie devine superstiţios, caz în care el acceptă imediat şi cu uşurinţă ca fiind absolut adevărat tot ceea ce el a întâlnit sau auzit mai special.

9. Vedeţi voi, tot la fel este în prezent pentru cea mai mare parte a evreilor, care ori îl consideră pe Iosua de domeniul fantasticului şi îşi spun între ei că în realitate nici nu a existat, ori, alţii, creduli, orbi şi cu puţină credinţă, acceptă cuvânt cu cuvânt istoria profetului aşa cum este ea descrisă în Scriptură, fapt care este o nebunie la fel de mare şi care a dat naştere deja multor certuri, necredinţei, superstiţiei şi unei mulţimi de erori!

10. Aşa după cum mulţi dintre voi ştiţi foarte bine, atunci când Iosua i-a condus pe israeliţi prin deşert la Pământul Făgăduinţei, el a săvârşit o mulţime de semne şi de miracole; acestea pe de o parte sunt foarte reale, dar au de asemenea şi un sens spiritual profund, pe care din nefericire niciun evreu nu îl mai înţelege în prezent - şi din acest motiv fariseii predică şi îi învaţă pe oameni atâtea nerozii în legătură cu felul de a fi şi de a acţiona al lui Iosua, încât nu trebuie să ne mire dacă evreii un pic mai lucizi au fost adeseori foarte scandalizaţi de învăţătura lui Moise şi a profeţilor. De aceea v-am adus pe această colină, chiar în locul în care Iosua a săvârşit primul său mare miracol, cucerind vechiul Ierihon, aşa cum Domnul îi poruncise.

11. Aceasta este colina Araloth; locul unde suntem în prezent se numeşte Ghilgal şi este acelaşi în care Iosua, la porunca Domnului Dumnezeu, i-a circumcis pentru a doua oară pe copiii lui Israel cu cuţite de piatră.

12. Iar această stâncă pe care stau Eu acum şi de unde vă reamintesc istoria veche este compusă din cele douăsprezece pietre pe care cei doisprezece preoţi le-au luat din mijlocul Iordanului, atunci când poporul a trecut râul fără să se ude, ca simbol al ghidării miraculoase prin puterea lui Dumnezeu. Ele au fost puse şi alăturate într-un mod simbolic aici, unele lângă altele, aşa cum le vedem acum, fapt prin care Iosua a vrut să arate poporului că cele douăsprezece triburi ale lui Israel, reprezentate prin cele douăsprezece pietre puse laolaltă, formau şi ele împreună un unic corp compact, adică un popor unic şi puternic, care, sub ocrotirea, legea şi ghidarea lui Dumnezeu, trebuia să stea în faţa tuturor păgânilor asemenea unei judecăţi, şi să fie stânca cea tare de care urmau să se izbească toţi cei care se opuneau Voinţei Divine.

13. Aici este chiar locul unde Iosua a depus Chivotul, ce a fost purtat de şapte ori în jurul vechii cetăți a Ierihonului, ale cărui ziduri s-au năruit a şaptea oară şi în a şaptea zi la sunetul puternic al trâmbițelor, după care izraeliții au intrat în oraş şi, din porunca lui Dumnezeu, au trecut prin sabie tot ce era viu, cu excepția prostituatei Rahav, care, din porunca lui Dumnezeu, a fost cruțată împreună cu întreaga sa casă şi cu rudele sale, pentru că i-a salvat pe trimişii lui Iosua de prigoana regelui păgân, ascunzându-i în casa ei.

14. Această colină este locul în care izraeliții au adus tot aurul, argintul şi pietrele prețioase din orașul distrus şi le-au depus în fața Chivotului Legii pentru a-L slăvi pe Dumnezeu; tot aici Iosua, după Voința lui Dumnezeu, a transmis poruncă tuturor izraeliților ca acest oraş distrus să nu mai fie niciodată reconstruit şi că oricine va încerca să facă împotrivă şi va începe munca va fi pedepsit de Dumnezeu. Ştiți acum ce semnifică această colină.

15. Şi chiar în acest loc în care a fost pus chivotul stă acum în persoană Cel care, ca un Domn teribil, a venit la Iosua cu spada în mână şi i-a spus: «Iosua, descalță-te, căci locul unde te găseşti este sfânt». Atunci Iosua a înțeles Cine era acest puternic Domn şi I s-a închinat.

16. Voi ştiți cu toții acum Cine sunt Eu, dar niciunul dintre voi nu Mi se închină: Ați face-o voi, dar Eu Însumi nu doresc aceasta, pentru că am aşezat viața voastră mai presus decât a fost vreodată Iosua însuşi, în toată puterea sa, şi pentru că Eu detest orice rugăciune din vârful buzelor; căci de acum înainte iubirea pentru Dumnezeu şi pentru semeni este singura rugăciune care Îmi este plăcută, singura pe care o iau în considerare şi o îndeplinesc.

17. Acum, că v-am descris pe scurt ce semnifică această colină, putem să ne întoarcem spre apus şi spre marea întindere pustie unde se înalța odinioară vechea cetate păgână.”

Capitolul 189

Despre fostul Ierihon

1. Petru M-a întrebat atunci: „Doamne, fostul Ierihon nu era la est de Iordan? Din câte ştiu, noi nu am traversat nicăieri Iordanul venind aici; iar noul Ierihon ar trebui să se găsească chiar mai la est de fluviu decât era cel vechi, pentru că ne-ai arătat locul în care a fost vechiul Ierihon ca fiind spre apus, privit din acest loc. Este adevărat că am trecut ieri peste un pod foarte mare de piatră; însă după părerea mea nu era în albia râului atât de multă apă cum ar trebui să fie în Iordan.”

2. Kado i-a răspuns Iui Petru: „Şi totuşi, era chiar Iordanul! El are întotdeauna foarte puțină apă în acest anotimp, iar în locul unde a fost construit podul are cea mai mică lățime, din cauza îngustimii văii; dar la o jumătate de leghe mai în aval, spre sud, el se lărgeşte din nou, iar în ținuturile Mării Moarte, care nu este foarte departe de aici, el ajunge chiar la o lățime considerabilă.

3. Aceste cuvinte ale lui Kado l-au lămurit pe Petru, precum şi pe ceilalți ucenici, care în ajun nu remarcaseră nici ei când am traversat Iordanul.

4. Ucenicii au început atunci să cerceteze mai îndeaproape stânca pe care stăteam Eu, şi după câteva momente de reflecție, Petru a declarat: „Dar cum au putut preoții, care nu erau decât doisprezece, să ridice aceste douăsprezece pietre enorme din râu şi să le transporte până aici? Aceşti doisprezece preoți erau ei nişte uriaşi, asemenea lui Samson?”

5. Eu i-am spus: „Cum poți să mai pui asemenea întrebări, tu, care alături de Mine ai văzut atâtea semne ale puterii Spiritului lui Dumnezeu?! Ai uitat tot ce ai văzut la bătrânul Marcu, aproape de Cezareea lui Filip? Şi deja nu-ți mai aminteşti cum la Lazăr, acum abia două zile, Rafael a ridicat acea coloană grea din bronz - ca să nu mai vorbim de mii de alte semne şi miracole?! După ce ai văzut toate acestea, cum poți să mai întrebi în ce mod au reuşit cei doisprezece preoți ai lui Iosua să aducă aici pietrele din Iordan? Crezi că puterea lui

Dumnezeu era mai mică pe vremea lui Iosua decât acum? Gândeşte-te şi nu-Mi mai pune întrebări la care şi un prunc în leagăn ar cunoaşte răspunsul!”

6. Aceste cuvinte i-au făcut pe toți să înțeleagă cum putuseră cei doisprezece preoți să aducă atât de uşor aceste pietre din râu.

7. Apoi, înaintând către Mine, Kado M-a întrebat: „Dragă Doamne şi Învățătorule, dacă nu-mi iei în nume de rău curiozitatea, aş mai avea o întrebare în privința noului Ierihon şi a fostei cetăți - dar, bineînțeles, Tu cunoşti deja întrebarea mea!”

8. Eu i-am spus: „Chiar dacă o cunosc, poți să o rosteşti pentru ceilalți.”

9. Kado a spus atunci: „Ştim din Cartea lui Iov, şi ai menționat chiar Tu Însuți, că la porunca lui Dumnezeu, Iosua a amenințat cu o pedeapsă cumplită şi sigură pe oricine ar încerca să reconstruiască cetatea distrusă - şi totuşi iată că noi locuim într-un nou Ierihon! Cum se face deci că un nou oraş Ierihon se află în prezent aproape de locul unde se înălța cel vechi? Şi-a retras Dumnezeu amenințarea după scurt timp şi a permis astfel construirea unui nou Ierihon?”

10. Eu am spus: „Te înşeli! Dumnezeu nu şi-a luat cuvântul înapoi, şi până în ziua de azi nu există nicio casă şi nici măcar cea mai amărâtă cocioabă pe vasta întindere pustie unde se înălța odinioară vechiul Ierihon. De ce nu ați încercat niciodată voi, noii locuitori ai Ierihonului, să construiți o casă pe ruinele fostului oraş, sau măcar un adăpost pentru oi, capre şi porci?”

11. Kado: „Ah, dragă Doamne şi Învățătorule, aici se petrece ceva foarte ciudat! Această zonă complet pustie, care se întinde aproape două leghe de jur-împrejur, seamănă foarte mult cu Marea Moartă; nu creşte aici nici cel mai mic fir de iarbă şi nici altceva. În plus, această întindere pustie emană din când în când un abur atât de rău, încât ar ucide oamenii şi animalele de orice fel care s-ar găsi acolo, mai ales în timpul nopții, şi de aceea ar fi foarte puțin recomandat să construim aici o casă sau chiar şi un adăpost pentru animale.

12. Totuşi se remarcă un fapt straniu: acest abur otrăvitor nu se răspândeşte niciodată în afara respectivului pustiu, aşa încât se poate trăi în perfectă sănătate aici, în noul Ierihon, în timp ce un om care şi-ar petrece fie şi câteva ore în acel loc pustiu şi-ar pierde viața. Din câte ştiu eu, acest loc a fost folosit într-o anumită perioadă pentru criminalii care îşi meritau moartea după lege, şi care erau forțați să petreacă mai mult de o oră în respectivul loc în momentul în care emanațiile erau cele mai nefaste. Se pare că cei mai mulți dintre ei au murit, iar despre cei care s-au întors vii s-a spus că zeii au fost milostivi cu ei; totuşi, după aceea ei rămâneau bolnavi şi nu mai trăiau mult. Este deci uşor de înțeles de ce niciun om nu şi-a construit casa până acum în acest loc pustiu şi nu o va face fără îndoială niciodată - la fel ca şi în apropierea Mării Moarte, unde nu este tocmai bine pentru un om să zăbovească pe malurile sale pustii, mai ales atunci când vântul suflă dinspre mare în direcția sa. Dar aici, acest loc pustiu are măcar ceva bun, şi anume, că niciun vânt nu împinge emanațiile rele dincolo de marginile sale stâncoase.

13. Eu nu aş putea desigur să spun dacă aceste emanații sunt efectul vechii amenințări cu pedeapsa divină sau altceva; însă este demn de amintit faptul că exact în locul unde se înălța odinioară o cetate regală atât de mare şi de puternică - cum se vede după numeroasele sale ruine -, în care oamenii locuiau, făceau comerț şi se îndeletniceau cu meseriile lor, nici chiar şerpii, viperele sau alte animale veninoase nu îşi pot trăi amărâta şi scurta lor existență. Şi este de asemenea surprinzător faptul că, în ciuda vechii interdicții făcute de Dumnezeu, noul Ierihon a putut fi construit deja de foarte multă vreme, poate de mai multe sute de ani.

14. Doamne şi Învățătorule, acestea sunt nişte aspecte foarte stranii, care dau de gândit celor ce cunosc bine scrierile evreilor privind epoca lui Iosua şi reflectează asupra lor! Nu trebuie deci să ne mirăm dacă mulți evrei au încetat să creadă în ele şi mai ales să le înțeleagă. Cum se face aşadar, Doamne, că există încă un Ierihon?”

15. Eu am spus: „Prietene, aceasta vine din faptul că numele nu are nicio importanță, ci doar locul. Imediat o să vă explic de ce s-a petrecut astfel.

16. Vedeți voi, există pe pământ anumite puncte şi adeseori chiar zone întinse unde nu este bine să trăiască oamenii şi nici măcar animalele, şi unde, ca să vorbim pe înțelesul unor greci ca voi, anumiți aburi dăunători provenind din măruntaiele pământului şi produşi de straturile subterane de sulf, cărbune de pământ şi metale subterane toxice urcă spre suprafață în anumite momente; vechiul loc, situat la aproximativ o jumătate de leghe de aici, este exact un astfel de punct, şi el este mult mai puternic astăzi decât era pe timpul lui Avraam şi al lui Lot, pe când s-a construit Ierihonul, aproape în acelaşi timp cu Sodoma şi Gomora, precum şi cu alte oraşe - începute bineînțeles de către strămoşii lui Lot, care stăpâneau pe atunci acest ținut până la mare.

17. Strămoşii lui Lot fuseseră deja avertizați că nu trebuie să se stabilească în acest ținut şi nici să construiască aici oraşe. Cum ei totuşi au făcut-o, în ciuda avertizării, le-a fost poruncit ca măcar să ducă o viață cât se poate de castă şi de pură, căci doar trupul unui om cast, posedând prin aceasta o mare forță a vieții, şi un suflet plin de Spiritul Divin este capabil să reziste tuturor spiritelor rele şi brute ale naturii; dar nici atunci oamenii nu au ascultat, şi curând au început să se dedea la dezmăț şi la cultul idolilor, ducând o viață de desfrâu cu totul împotriva naturii.

18. Cu toate acestea, le-au fost trimişi de multe ori mesageri puri şi plini de Spiritul lui Dumnezeu, ce i-au învățat şi le-au arătat care vor fi urmările sigure ale lipsei lor de căință; dar în loc să-i asculte pe aceşti mesageri, ei i-au amenințat, i-au prigonit şi i-au alungat.

19. Iar pe timpul lui Lot, zona situată sub locul pe care se înălțau aceste oraşe era pe punctul de a intra în erupție, pe de-o parte pentru că aceasta era în ordinea naturală a pământului, iar pe de altă parte, care este esențială, pentru că oamenii amintiți îşi pierduseră toată puterea lăuntrică spirituală, astfel încât spiritelor rele ale naturii brute şi osândite a pământului li s-a dat mână liberă, putând face astfel tot ce voiau, ceea ce nu le-ar fi fost atât de uşor dacă s-ar mai fi găsit în oraş chiar şi numai douăzeci de oameni puri şi puternici din punct de vedere spiritual.

20. Căci, adevărat vă spun, un om pur şi puternic spiritual este stăpânul spiritelor naturii, precum şi al elementelor şi al tuturor animalelor, plantelor şi mineralelor de orice fel şi de orice specie. Fiindcă atunci când Spiritul lui Dumnezeu, în care sălăşluieşte întreaga putere divină, îi umple sufletul, el poate porunci întregii naturi şi chiar munții trebuie să se încline în fața puterii voinței, a credinței şi a încrederii sale de nezdruncinat în Unicul Dumnezeu Adevărat şi Atotputernic.

21. Însă pe timpul lui Lot nu se mai găsea acolo niciun astfel de om, în afară de Lot însuşi, aşa încât el a fost avertizat să fugă de acolo dacă nu vroia să piară împreună cu toți ceilalți. El a fugit deci şi a fost salvat; căci în ziua aceea a avut loc erupția devastatoare, care a înghițit Sodoma şi Gomora, chiar în locul în care în prezent Marea Moartă îşi manifestă natura sa dăunătoare, şi şi-o va mai manifesta încă multă vreme de acum înainte.

22. Iar fostul Ierihon era cu mult diferit pe timpul lui Iosua, din moment ce, rețineți, o prostituată a fost cea care a avut sufletul cel mai pur, motiv pentru care ea a fost cruțată, căci ea a dat ascultare mesagerilor trimişi în oraş de către Iosua, a crezut în cuvintele lor şi i-a adăpostit!

23. Iosua, care era un om pur şi plin de Spiritul Divin, la fel ca şi preoții săi, a putut să împiedice ca o explozie să distrugă aceste locuri şi a alungat treptat spiritele rele ale naturii din acel loc, trimițându-le pentru totdeauna în adâncul Mării Moarte; totuşi, el a trebuit să le interzică în mod ferm oamenilor să mai construiască vreodată un oraş în acest loc periculos, ceea ce a fost respectat până în ziua de azi şi va mai fi încă şi pe viitor.

24. V-am explicat aşadar de ce Iosua a interzis într-un mod atât de categoric să se mai construiască vreodată un oraş - indiferent de ce nume ar purta - în aceste locuri. Locul pe care

se înalță Ierihonul actual nu este periculos, deşi este destul de aproape de cel vechi, şi de aceea un mic oraş a putut fi construit aici. Dar numele nu are nicio legătură în acest caz.

Capitolul 190

Despre scopul ordinii în natură

1. Mulțumindu-Mi pentru această explicație, Kado M-a implorat să binevoiesc şi Eu, deoarece aveam puterea să o fac, să poruncesc spiritelor rele ale naturii să nu mai facă niciun rău oamenilor şi nici animalelor sau plantelor din afara acestui loc rău.

2. Eu i-am spus: „Aceasta s-a petrecut cu mult înainte ca tu să te fi gândit să Mi-o ceri! Ceea ce Spiritul Meu a interzis prin gura lui Iosua va rămâne: în locul unde creşte iarba, unde pasc oile, boii şi catârii, pământul este bun; dar dincolo de el este rău.”

3. Hangiul a spus atunci: „Totuşi, este într-adevăr păcat ca o atât de mare bucată de pământ să nu poată fi cultivată; căci s-ar putea recolta de pe ea grâne pentru a hrăni un foarte mare număr de oameni. Ți-ar fi desigur foarte uşor, o Doamne şi Învățătorule, să alungi de pe această bucată de pământ toate spiritele rele ale naturii. Nu ar trebui să spui decât un singur cuvânt, şi pământul ar fi bun.”

4. Eu am spus: „Ai perfectă dreptate, prietene, şi îți laud credința, dar nu pot să-ți îndeplinesc dorința, pentru că dacă aş face-o, aş acționa împotriva Ordinii Mele stabilite, ceea ce nu trebuie şi nu poate să se petreacă nicidecum.

5. Acolo unde pe pământ există munți, aşa trebuie să fie, acolo unde există izvoare, lacuri, râuri, fluvii şi mări, ele trebuie să se găsească acolo, la fel ca şi simțurile în trupul omenesc; şi, la fel, trebuie ca astfel de locuri malefice să existe exact acolo unde ele sunt pe suprafața pământului; căci solul, aerul şi apa conțin o multitudine aproape infinită de spirite ale naturii, pornind de la care iau naştere tot felul de metale, minerale şi pietre, şi fără de care plantele şi animalele nu şi-ar găsi hrana şi nu ar putea trăi potrivit naturii lor.

6. Aşa încât, acolo unde oamenii descoperă pe pământ ținuturi în care nu creşte nicio plantă şi niciun animal de niciun fel nu poate supraviețui, ei nu trebuie să se stabilească în acel ținut; căci pot fi siguri că acolo, sub pământ, sunt nenumărate spirite impure ale naturii care ies la suprafață pentru a se uni cu aerul şi cu apa.

7. Există suficient de multe regiuni sănătoase în văi şi pe dealuri, în care oamenii, dacă ştiu să fie cumpătați, îşi pot găsi din abundență cele necesare traiului, şi ei nu au deloc nevoie să populeze şi să cultive locurile rele.

8. Oare marea nu acoperă o vastă întindere de pământ şi la fel şi lacurile şi fluviile, precum şi munții înalți, care nu numai că sunt pustii şi dezgoliți, dar largile lor văi muntoase şi culmile lor sunt adeseori acoperite de zăpezi şi de ghețuri veşnice? Nu cumva ai vrea să-Mi spui şi în acest caz: «Doamne şi Învățătorule, din moment ce nimic nu îți este imposibil, iar numărul oamenilor creşte fără încetare şi în cele din urmă poate că ei nu vor mai avea suficient pământ bun pentru a-şi câştiga pâinea zilnică, fă din aceste vaste întinderi de ape şi din aceşti munți neroditori un pământ bun şi fertil, şi oamenii vor avea suficient pământ roditor, chiar şi dacă ar fi de o mie de ori mai numeroşi decât sunt în prezent!»

9. La aceasta ar trebui să îți răspund: dacă aş face-o, ar exista desigur mult pământ, dar nimic nu ar mai creşte pe solul cel arid. Pentru ca să existe pe pământ ținuturi roditoare trebuie ca toate să rămână aşa cum sunt. Dacă oamenii ar trăi şi ar lucra pe pământ după Voința revelată a lui Dumnezeu, ei ar avea roade mai mult decât le-ar trebui pentru a-şi hrăni trupurile. Căci cel mai adesea oamenii înşişi sunt cei care creează printre ei lipsurile şi foametea, prin egoismul, avariția, setea de putere şi lenea lor, precum şi prin ataşamentul lor nemăsurat față de viața de huzur şi față de bogățiile pământeşti care rezultă din toate acestea.

10. Uită-te la toți aceşti bogați trândavi care se lăfăie în oraşe! Cu toate bunurile şi comorile lor, ce fac ei pentru săracii care muncesc aproape zi şi noapte cu sudoarea frunții? Nimic, da, chiar nimic! Căci mizerabila plată şi slabele mijloace de subzistență pe care ei le oferă celor săraci nu sunt nici pe departe pe măsura a ceea ce fac săracii pentru aceşti bogați trândavi, şi de aceea pentru Mine nu înseamnă nimic.

11. Ce bine le face de exemplu unul ca Irod oamenilor care sunt obligați de el să-i plătească un tribut apăsător şi să îndeplinească pentru el o corvoadă grea? Şi astfel de irozi există acum în lume în număr foarte mare; ei provoacă în rândul oamenilor sărăcia şi, prin avariția lor fără margini, fac să apară lipsurile şi foametea, şi, cu adevărat, în lumea de dincolo ei îşi vor primi răsplata, care nu va fi deloc îmbucurătoare; căci adevărat vă spun, o cămilă va trece prin urechea unui ac mai uşor decât va intra un astfel de irod în Împărăția Cerurilor!

12. Aşa încât voi, care sunteți bogați, gândiți-vă întotdeauna şi cu precădere la cei săraci, şi vă veți da seama că terenurile roditoare sunt mai mult decât suficiente pe acest pământ! Ai înțeles bine aceasta, tu, hangiule care ai nenumărate bunuri şi bogății?"

13. Hangiul a răspuns: „Da, Doamne şi Învățătorule, nu numai că am înțeles foarte bine, dar am luat deja hotărârea fermă şi de neclintit să respect cele spuse de Tine, aşa încât mă voi strădui de acum înainte să-i conving pe mulți dintre semenii mei să gândească şi să procedeze la fel ca şi mine."

14. Eu am spus: „Şi bine vei face, iar răsplata nu va întârzia să-ți vină din Cer; căci cel care îl aduce pe un altul, mai ales dacă acesta este din categoria celor bogați, la lumina vieții şi îl convinge să acționeze cu bucurie conform spuselor Mele, acela poate să se aştepte pentru sufletul său la marea răsplată a Vieții Veşnice.

15. Dar iată că în curând soarele va răsări pe deplin; să contemplăm acest răsărit de soare şi fie ca sufletele noastre să se bucure de el!"

Capitolul 191

Un grec experimentează zborul păsărilor

1. Când am spus aceasta, toți cei prezenți au tăcut şi au început să privească spre răsărit; numai bătrânul servitor al lui Kado a rămas cu ochii îndreptați spre Mine şi Mă privea numai pe Mine, fără să-i pese de răsăritul soarelui material de pe cer.

2. Kado şi-a dat seama de aceasta şi l-a întrebat în şoaptă pe bătrânul servitor: „De ce nu-ți întorci privirea către soarele care răsare, după sfatul Domnului şi Stăpânului celui Veşnic?"

3. Bătrânul servitor a răspuns: „Pentru că Domnul şi Stăpânul cel Veşnic este pentru mine un Soare Viu cu mult mai mare şi mai sfânt decât cel care se află acolo la răsărit. Pe acela l-am văzut răsărind şi apunând de foarte multe ori şi sper să-l mai văd încă o vreme. Şi în curând, soarele acestei lumi va apune definitiv pentru mine. Dar acest Soare sfânt care a răsărit în sfârşit în mod miraculos pentru noi va lumina pentru totdeauna sufletele noastre ca ziua în amiaza mare şi nu va mai apune niciodată. Ah, vai de cei pentru care acest Soare va apune, căci ei nu îl vor mai revedea răsărind atât de curând. Vezi tu, acesta este motivul pentru care prefer să privesc acum acest Soare-Viu şi Sfânt mai degrabă decât soarele acestei lumi, care este opera Sa, la fel ca şi acest pământ, împreună cu tot ce se găseşte pe el, în el şi deasupra lui!"

4. Kado a lăudat aceste cuvinte ale bătrânului servitor şi, întorcându-şi şi el capul către Mine, nu s-a mai sinchisit de soarele care răsărise.

5. De data aceasta răsăritul a fost cu adevărat deosebit, pentru că orizontul era foarte limpede; numai spre apus, în înălțimi, câțiva norişori pufoşi dădeau viață întinderii albastre a cerului. Numeroase păsări migratoare zburau dinspre nord, la mare înălțime, şi se îndreptau

către sud-vest, ocolind ținutul Mării Moarte. Era aşadar o dimineaţă frumoasă, plină de viaţă, care a provocat buna-dispoziţie a tuturor celor prezenţi, şi toţi M-au lăudat pentru acest dar.

6. Cum soarele se ridicase deja puţin deasupra orizontului, hangiul M-a întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, Tu care cunoşti toate câte există pe pământ şi deasupra lui, trebuie să ştii foarte bine şi unde se ascunde soarele în timpul nopţii şi de unde apare el dimineaţa. După legendele noastre, el se cufundă în mare şi dimineaţa iese în partea opusă a Mării celei Mari, pe care pluteşte pământul. Aceasta este ceea ce apare ochilor noştri, dar în realitate trebuie să fie cu totul altfel.

7. Eu am spus: „Desigur, dar nu a sosit încă timpul să vă explic aceasta pe înţelesul vostru. Totuşi, esenienii vor sosi în curând la voi. Întrebaţi-i pe ei şi vă vor explica aceasta, căci ei au de multă vreme cunoştinţe foarte corecte în această privinţă. Iar după ei, vor veni şi ucenicii Mei să vă întărească în numele Meu. Atunci Spiritul Meu vă va umple sufletele şi vă va ghida cu înţelepciune în multe. Aşa încât, să lăsăm aceasta pentru moment."

8. Mulţumit de acest răspuns, hangiul nu M-a mai întrebat nimic în această privinţă.

9. Un alt grec, care ne urmase şi el şi care era atent mai ales la zborul păsărilor, a făcut următorul comentariu: „O, ce viaţă frumoasă au aceste vietăţi! Ele zboară prin văzduh repede şi fără efort până la mare depărtare, unde-şi pot găsi din belşug hrana care le place cel mai mult. Numai omul este cel mai puţin înzestrat în ceea ce priveşte capacitatea sa de deplasare, şi atunci când călătoreşte departe el trebuie să se folosească de picioarele diverselor animale, căci ale sale merg mult prea încet. Ah, ce fericit ar fi omul dacă Dumnezeu i-ar fi dat o pereche de aripi care să-i permită să zboare ca păsările!"

10. Eu i-am spus: „Ar trebui să-I mulţumeşte lui Dumnezeu că nu le-a dat oamenilor aripi să zboare, căci dacă omul ar putea să zboare, nimic nu ar mai fi în siguranţă în faţa lui! Cu o asemenea capacitate, el ar devasta pământul întreg cu mult mai repede decât ar distruge un nor de lăcuste egiptene pajiştea asupra căreia se abate! Aşa încât, nu invidia păsările pentru aripile lor şi nu le dori aceasta oamenilor! Capacitatea lor de mişcare este deja mai mult decât suficientă, din moment ce se pot deplasa destul de repede pentru a se război între ei. Doar pentru a veni în ajutorul aproapelui lor ar fi bine să se deplaseze mai repede. Dar, în asemenea cazuri, ei nu se grăbesc niciodată şi nu regretă aripile păsărilor. Însă omul poate să zboare cu mintea şi cu voinţa sa liberă, iar acest zbor spiritual valorează cu mult mai mult decât zborul material al păsărilor. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?"

11. Grecul a răspuns: „Desigur, Doamne şi Învăţătorule. Totuşi, profetul Ilie trebuie să fi fost foarte fericit atunci când s-a înălţat liber în aer în carul său de foc şi a plutit către cerurile înalte - presupunând că s-a petrecut într-adevăr aşa cum putem citi în cărţile evreilor."

12. Eu am spus: „Da, chiar aşa s-a petrecut, şi aceasta sub ochii ucenicilor săi; dar acest eveniment aparte are o semnificaţie profund spirituală, pe care tu nu o poţi înţelege. Totuşi, din moment ce ai o atât de mare dorinţă de a zbura, nu trebuie decât să crezi şi să vrei acum, iar Eu voi permite ca tu să te înalţi în aer. Dar când vei fi în aer, ai grijă să nu îţi pierzi echilibrul şi să nu te laşi dus de această mică briză a dimineţii!"

13. Auzind aceste cuvinte din gura Mea, grecul a crezut şi a vrut, şi s-a ridicat foarte repede la o înălţime de mai mulţi stânjeni. Dar cum nu mai avea niciun punct de sprijin, vântul uşor al dimineţii a pus de îndată stăpânire pe el şi l-a întors ba la dreapta, ba la stânga, răsturnându-l când cu capul în jos, când în sus, ducându-l totodată la o depărtare destul de mare de colină, în timp ce grecul striga după ajutor, de teamă să nu piară. Atunci, la Voinţa Mea, vântul a început să bată din nou spre colină, iar grecul nostru dornic să zboare a ajuns plutind înapoi până la noi.

14. Ridicându-Mi ochii către el, Eu i-am spus: „Acum trebuie să crezi şi să vrei să cobori din nou pe pământul solid, şi aceasta se va petrece."

15. Şi grecul nostru a crezut şi a vrut, şi a coborât încetişor până pe pământ.

16. Când a ajuns din nou pe pământul cel solid, ceilalți l-au întrebat cum s-a simțit în aer.

17. Grecul le-a răspuns: „Ah, scrie bine în cărțile noastre vechi, că omul cel slab nu trebuie să-i pună la încercare pe zei! Totuşi Eu L-am pus la încercare chiar pe Unicul Dumnezeu Adevărat, aşa că am meritat pe deplin să plătesc scump în aer această nerozie. Este groaznic pentru un om, care nu este făcut asemenea păsărilor şi nu poate să stăpânească aerul, să fie lipsit de orice sprijin solid şi să ajungă - aşa cum ați văzut că s-a petrecut cu mine - ca vântul să nu facă nicio diferență între el şi o pană. O, Doamne şi Învățătorule, Îți mulțumesc că m-ai adus din nou pe acest drag şi bun pământ! Păsările n-au decât să se zbenguie în aer cât or vrea, eu nu voi mai avea niciodată dorința să plutesc în văzduh pentru a gusta din desfătarea lor. Să rămânem deci pe acest pământ solid, care ne poartă şi ne hrăneşte."

18. În timp ce grecul îşi povestea încă impresiile tovarăşilor săi, unii dintre ucenicii Mei, pe care îi adusesem la Mine tot prin aer, pe muntele de lângă Kis, în cursul primului an al învățăturii Mele, M-au întrebat cum se făcuse că ei putuseră să se mențină drepți în aer cu acea ocazie.

19. Eu le-am spus: „Acela era doar efectul Voinței Mele; dar astăzi i-am spus acestui grec: «Crezi şi doreşte tu însuți şi se va petrece ceea ce crezi şi vrei», şi cum el a crezut fără să se îndoiască şi a vrut foarte serios, propria sa credință şi voință l-au înălțat în aer, şi nu cele ale Mele; dar atunci când s-a regăsit în aer fără sprijin, i s-a făcut frică şi nu s-a mai gândit că voința şi credința sa ar putea să-l readucă pe pământ, şi doar atunci Eu am vrut ca vântul să-l aducă din nou aici, unde i-am spus ce trebuia să facă pentru a reveni pe pământ. Prin credință ar fi putut foarte bine să se mențină drept şi în aer şi să poruncească vântului, aşa cum fac anumiți oameni din munții îndepărtați ai Indiei, atunci când se află în stările lor speciale de exaltare; totuşi aceste capacități nu au nicio valoare pentru sufletul omenesc.

20. V-am spus şi v-am arătat în repetate rânduri că omul cu o credință puternică şi neşovăitoare poate face orice, chiar şi să mute munții din loc, aşa încât acest fenomen nu ar trebui să aibă nimic nou şi străin pentru voi. Cel mai bun fapt care s-a petrecut la acest răsărit de soare au fost cuvintele bătrânului servitor al lui Kado, şi de aceea Eu îl voi trezi în curând, pentru ca el să devină cât mai repede un lucrător zelos în via Mea.

21. Auzind aceasta, ucenicii Mei s-au declarat mulțumiți şi nu au mai pus întrebări, câtă vreme am rămas pe colină.

22. Apoi a venit un servitor de la han să ne poftească la masa de dimineață, care era gata. Astfel încât am părăsit colina şi ne-am întors la han.

23. În timpul mesei s-a mai discutat despre multe; dar Eu am vorbit puțin, şi doar cu bătrânul servitor. După masă Mi-am pus mâinile deasupra lui şi l-am întărit, şi l-am trezit pentru ca el să devină un ucenic şi un propovăduitor al Evangheliei. El se numea Apollo şi a fondat la puțin timp după aceea o comunitate care i-a purtat numele.

24. Apoi ne-am reluat călătoria, după ce, conform dorinței lui Kado, am binecuvântat din nou întreaga casă şi am promis că voi reveni să vorbesc cu ei la întoarcerea noastră, peste trei zile.

Capitolul 192

La hanul din Eseea

1. Am pornit la drum în pas grăbit şi în curând am regăsit drumul pe care sosiserăm la Ierihon în ziua precedentă. Kado ne-a însoțit până la podul de peste Iordan. Acolo, drumul se despărțea în două: vechiul drum conducea la Ierusalim, în timp ce noul drum, cel dinspre Egipt, ducea la localitatea Eseea, care se afla la o distanță de o zi bună de mers. Acolo mergeam Eu acum, conform promisiunilor făcute în ajun esenienilor. Acest drum, care străbătea

multe locuri pustii, nu prea era pe placul ucenicilor Mei. Cu toate acestea, ei nu s-au plâns, deşi am suferit din cauza arşiţei şi a setei, căci nu se găsea niciun han pe acel drum şi erau puţine izvoare bune. Seara târziu am ajuns în Eseea. Acolo hanurile erau numeroase, căci era un loc foarte frecventat de străini, din motivele pe care le ştim.

2. Am intrat în primul han întâlnit în cale, unde hangiul ne-a primit foarte amabil şi ne-a întrebat cu ce vroiam să ne servească.

3. Eu i-am spus: „Dacă avem pâine, vin şi puţină sare, avem tot ce ne trebuie!”

4. De îndată hangiul a pus să se instaleze o masă mare, unde ni s-au adus în cantitate potrivită pâine, vin şi sare. Obosiţi de lunga noastră călătorie, ne-am aşezat fără întârziere şi, luând bucăţile de pâine, le-am binecuvântat, după care am rupt pâinea, iar ucenicii au împărţit-o şi au început să mănânce şi să bea. Astfel întăriţi, am simţit cum oboseala ne părăsea puţin câte puţin.

5. După vreo jumătate de oră, cum pâinea şi vinul ne redaseră puterile, hangiul ne-a întrebat dacă vroiam să mâncăm carne şi peşte, căci avea provizii din toate acestea.

6. Eu i-am răspuns: „Deocamdată ne-am săturat şi mai este încă pâine şi vin pe masă. Dar dacă vrei să ne faci un serviciu, trimite un mesager la cetatea esenienilor pentru a le spune următoarele: «Domnul (Iisus) este în acest han împreună cu prietenii Săi.» Aceasta va fi suficient pentru ca ei să vină imediat aici cu cea mai mare bucurie.”

7. De îndată ce am spus aceasta, hangiul a ieşit şi l-a trimis pe unul din servitorii săi la cetate, care în ziua aceea era deschisă pentru că tocmai sosiseră o mulţime de străini din toate ţările lumii, împreună cu tot felul de bolnavi şi chiar şi cu câţiva copii morţi, implorându-i pe esenieni să le vină în ajutor. Bineînţeles, esenienii erau disperaţi, căci cu cât le explicau mai mult că ei nu puteau şi nu trebuiau să mai răspundă rugăminţilor lor, cu atât mai insistenţi deveneau străinii. Astfel încât, cetatea rămăsese deschisă până mai târziu, iar mesagerul de la han a putut ajunge nestingherit la esenieni.

8. Când conducătorul acestora l-a întrebat ce vroia, mesagerul a răspuns imediat ceea ce i se spusese să transmită şi a plecat fără a mai aştepta răspuns. Iar esenianul le-a spus ceea ce auzise fraţilor săi, ale căror feţe s-au luminat de îndată.

9. Mai mulţi străini au auzit şi ei acest mesaj şi i-au întrebat pe esenienii, care acum erau foarte bucuroşi, cine era Domnul astfel anunţat şi prietenii săi.

10. Esenienii au răspuns: „Nu mai avem timp să vă dezvăluim această mare taină astăzi, dar mâine toate creaturile se vor minuna de puterea şi înţelepciunea acestui puternic Domn!”

11. Străinii s-au arătat mulţumiţi de acest răspuns şi au părăsit cetatea, întorcându-se la hanurile lor. În acest timp, esenienii au venit în fuga mare până la hanul unde Mă găseam. Văzându-Mă, ei au manifestat o mare bucurie, mulţumindu-Mi fără încetare că am venit la ei aşa cum le-am promis, şi M-au rugat să merg la cetatea lor împreună cu toţi ucenicii Mei.

12. Dar Eu le-am spus: „Odată ce am intrat undeva, Eu rămân acolo. Rămâneţi mai degrabă voi cu Mine, căci aceasta vă va face mult mai bine. Iar la cetatea voastră nu o să merg nici astăzi, nici mâine; căci ceea ce o să fac pentru voi o să fac în mod public şi în faţa tuturor. Fiindcă toţi vor trebui să audă din gura Mea această mare mărturisire a lui Dumnezeu.”

13. Esenienii Mi-au mulţumit din adâncul inimii şi i-au spus hangiului să aducă pe masă tot ce avea mai bun şi mai ales în hanul său.

14. Însă Eu am spus: „Dar de ce? Ne-am săturat foarte bine cu pâine şi cu vin; faceţi mai degrabă ceva pentru străinii săraci!”

15. Primul dintre esenieni a răspuns: „Doamne şi Învăţătorule, la noi vine întotdeauna un mare număr de săraci de care ne ocupăm, şi cei care se găsesc acum în această aşezare, care este reşedinţa noastră, sunt deja bine îngrijiţi - dar pe Tine nu Te avem întotdeauna aproape de noi, şi este aşadar drept şi bine să manifestăm acum cât mai multă iubire, prietenie şi respect mai ales faţă de Tine.”

16. La care Eu am răspuns: „Ei bine, faceți atunci ceea ce inima voastră vă porunceşte.”

17. De îndată s-a produs în han o mare însufleţire şi imediat au fost aduse pe masa noastră mâncăruri foarte bine preparate şi foarte gustoase. Eu nu am luat decât dintr-un fel de mâncare, dar ucenicii Mei au mâncat mai multe feluri, la fel ca şi esenienii.

18. Am băut de asemenea şi vin, dar cu măsură, căci era un vin tare. Aşa încât le-am spus ucenicilor: „Aveți grijă să nu vă îmbătați! Căci ştiți că beția este un păcat care slăbeşte inima şi sufletul şi face să se nască în trup înclinația către plăcerile trupeşti şi către desfrâu. Şi va fi greu pentru sufletul unui beţiv să intre în Împărăția lui Dumnezeu!”

19. Aceste cuvinte au avut efect asupra ucenicilor şi esenienilor, şi după aceea toți au mâncat şi au băut cu măsură.

20. Între timp, la masă, atât ucenicii Mei, cât şi esenienii au vorbit mult despre tot felul de evenimente edificatoare. Eu însă am vorbit puțin, nedorind să Mă dezvălui prea mult înainte de vreme în fața hangiului, a oamenilor săi şi a mai multor străini care veniseră din curiozitate în sala noastră de mese.

21. Printre aceştia se afla şi un tânăr egiptean care cu doi ani înainte îşi rupsese un picior căzând dintr-un copac şi care de atunci nu se mai putea mişca decât cu mare dificultate, cu ajutorul cârjelor şi cu prețul unor mari suferințe. De aceea, părinții săi îl aduseseră la esenieni şi plăteau îngrijirile pe care aceştia i le acordau, însă el se afla de o jumătate de an în îngrijirea lor, iar suferința lui era neschimbată.

22. Acest tânăr, care Mă privise nemişcat, a prins în sfârşit curajul să-Mi vorbească şi, apropiindu-se de Mine, Mi-a cerut permisiunea să-Mi spună câteva cuvinte.

23. Eu i-am spus: „Ce vrei să fac pentru tine?”

24. Tânărul a răspuns: „O, bunule Domn, te-am privit cu atenție câteva clipe, şi atunci am simțit în inima mea ca un fel de căldură arzătoare şi am auzit în mine o voce care spunea: «Doar el te poate vindeca!» Astfel încât am găsit în mine curajul să mă adresez ție şi să te implor să îmi vii în ajutor. Căci eu cred cu putere că numai tu mă poți vindeca pe mine, sărmanul!”

25. Eu i-am spus: „Ei bine, din moment ce crezi, să fie după credința ta! Dar când vei fi vindecat, să nu spui nimănui în cursul zilei de astăzi despre aceasta, ca să nu se producă zarvă aici.”

26. De îndată ce am pronunțat aceste cuvinte, tânărul a fost brusc şi pe deplin vindecat de suferința sa, astfel încât a putut să-şi arunce cârjele şi să meargă liber prin sală.

27. Copleşit de mulțumire, el a venit la Mine şi Mi-a spus, plângând de recunoştință (tânărul om vindecat): „O, Vindecătorule miraculos şi atotputernic, îmi este imposibil să aştept până mâine pentru a-ți mulțumi pentru binefacerea pe care mi-ai acordat-o! Chiar dacă cei de aici vor face zarvă sau nu, inima mea îmi porunceşte să îți mulțumesc în gura mare pentru că m-ai vindecat aşa dintr-o dată!”

28. Eu i-am spus: „Lasă aceasta, căci recunoştința tăcută a inimii tale Îmi este cu mult mai dragă şi mai plăcută decât o mie de cuvinte rostite cu voce tare. Va fi suficient timp mâine să le vorbeşti despre aceasta şi străinilor care te cunosc deja.”

29. Tânărul a luat aminte la ceea ce i-am spus şi s-a întors la masa la care stătuse înainte. Şi a primit pâine şi vin şi s-a veselit; căci medicii îi interziseseră de multă vreme să bea vin.

30. Această vindecare subită l-a surprins foarte tare pe hangiu, pe oamenii săi şi pe mai mulți străini prezenți acolo, şi ei l-au întrebat pe tânăr oare ce i-oi fi făcut Eu în secret ca el să poată fi astfel vindecat.

31. El le-a răspuns (tânărul vindecat): „Nu eraţi şi voi în această încăpere şi nu l-aţi auzit spunând: «Să fie după credința ta!»? La aceste cuvinte, eu am fost vindecat ca prin

miracol şi mă simt acum mai bine ca niciodată. Aceasta este tot ce ştiu şi nu pot deci să spun nimic mai mult. În rest, întrebați-l pe el.”

32. Auzind aceasta, hangiul s-a dus să-l caute pe ucenicul Andrei, pe care îl recunoscuse, şi l-a întrebat despre Mine. Dar Andrei i-a spus şi el să aibă răbdare până a doua zi şi nu M-a dat în vileag înainte ca ceasul Meu să fi sosit.

Capitolul 193

Despre seriozitatea Domnului nostru Iisus Hristos

1. Atunci a venit la Mine un străin şi M-a întrebat: „Doamne şi Învățătorule, tu poți să vindeci toate bolile oamenilor, aşa cum ai vindecat-o pe cea a tânărului egiptean? Cine te-a învățat această minunată modalitate de a vindeca?”

2. Eu am spus: „Ascultă-Mă, arabule curios: Mie nimic nu Îmi este imposibil, şi ceea ce am, am de la Tatăl Meu din Ceruri! Pe acest Tată doar Eu Îl cunosc, iar pe Mine nimeni nu Mă cunoaşte pe deplin în afară de Tatăl Meu. Mulțumeşte-te cu aceasta şi nu Mă mai întreba nimic altceva, pentru că tu şi neamul tău sunteți încă departe de Împărăția lui Dumnezeu; căci raiul vostru sunt nevestele şi sclavele voastre; iar cei care slăvesc un asemenea rai sunt încă departe de Mine şi de Tatăl Meu.”

3. La aceste cuvinte, arabul a tăcut şi nu M-a mai întrebat nimic.

4. Când au văzut esenienii cât de prompt l-am pus la punct pe arab, s-au întrebat dacă nu cumva eram prost-dispus sau Mă ofensase cineva.

5. Eu le-am spus: „Cum puteți să gândiți aceasta despre Mine, voi, care Mă cunoaşteți? Eu nu sunt ca un om slab şi rob al pasiunilor de tot felul! Eu am venit în această lume pentru a-i ajuta pe toți cei care cred în Mine şi trăiesc după învățătura Mea; sunt deci acum aşa cum eram şi înainte ca acest pământ să fi fost creat şi îi iubesc chiar şi pe oamenii care nu Mă cunosc încă şi nu M-au cunoscut niciodată - iar atunci când va veni momentul, Evanghelia Mea le va fi predicată şi lor. Cei care o vor accepta vor avea Viața cea Veşnică, iar cei care nu o vor accepta vor rămâne în vechea judecată şi în moarte.

6. Aşa încât, pe viitor, să faceți în aşa fel încât toți aceşti morți care vor veni să caute ajutor la voi să primească învățătura Mea, să se trezească, în Spirit şi să poată regăsi Viața, şi astfel îi veți fi ajutat cu adevărat. Căci Eu vreau ca toți oamenii să fie mântuiți. Şi fiindcă vreau aceasta şi am venit pe lume pentru a le deschide tuturor oamenilor porțile Vieții Veşnice, Eu nu sunt astăzi într-un fel şi mâine altfel, ci sunt întotdeauna asemenea Mie Însumi şi Tatălui Ceresc care sălăşluieşte şi trăieşte în Mine şi care creează, stăpâneşte şi menține totul.

7. Şi deoarece vreau cu adevărat binele tuturor oamenilor, fără a atenta la libera lor voință, Eu nu pot bineînțeles să pierd vremea şi să glumesc cu ei, ci trebuie să le vorbesc serios şi să le arăt exact, în cuvinte şi în fapte, care sunt căile pe care ei să poată ajunge la adevărata Viață Veşnică a sufletului, dacă vor aceasta.

8. Şi dacă am venit la oamenii acestei lumi cu o asemenea intenție, cum aş putea Eu vreodată să fiu prost dispus, la fel ca orice om din această lume, şi cine ar putea să Mă ofenseze? Cel care M-a recunoscut, crede în Mine şi se conformează învățăturii Mele nu Mă va ofensa, cu siguranță; iar cel care nu M-a recunoscut sau nu vrea să o facă, deşi ar putea, acela nu poate decât să se ofenseze pe sine însuşi şi nu pe Mine, întrucât el devine prin aceasta duşmanul propriei sale vieți.

9. Eu nu-i caut decât pe cei care sunt bolnavi trupeşte sau sufleteşte, pentru a-i vindeca, şi nu pe cei sănătoşi, care nu au nevoie să fie ajutați. Ce iubire, ce înțelepciune şi ce dreptate ar avea un medic, dacă el i-ar urî, i-ar persecuta şi i-ar pedepsi pe bolnavi tocmai din cauză că sunt bolnavi?! Aşa încât, vă sfătuiesc să cugetați altfel în privința Mea. Gândiți-vă că

Cel care vă vorbeşte astfel este un bun tămăduitor al sufletului, al minții şi la nevoie şi al trupului!”

10. Auzind cuvintele Mele, esenienii Mi-au cerut iertare pentru că gândiseră într-un mod atât de comun şi de omenesc despre mine.

11. Iar străinii şi-au spus între ei: „Acest vindecător miraculos este foarte deosebit; nu vorbeşte ca un om, ci ca un zeu; trebuie să-l ascultăm şi să urmăm cuvintele sale!”

12. Dar Eu le-am spus esenienilor: „De ce Îmi cereți iertare când tocmai v-am arătat clar că niciun om nu poate vreodată să Mă ofenseze? Eu vă spun: iertați-vă mai degrabă unul altuia păcatele şi prostiile voastre şi treziți în voi iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele vostru, şi atunci vă voi ierta şi Eu păcatele.

13. Dacă un om este prost, orb sau mut, la ce-i va servi ca Eu să-i spun: «Îți iert prostia, orbirea sau mutenia?!» Nu, aceasta nu-i va servi la nimic, căci prostul va rămâne prost, orbul orb iar mutul mut. Dar dacă prin cuvântul şi prin faptele Mele Eu îl vindec pe prost, pe orb sau pe mut de răul său, atunci el va fi cu adevărat ajutat.

14. Aşa că, acela care face o prostie, să-şi recunoască prostia, să renunțe la ea şi să nu o mai comită, şi ea îi va fi iertată şi în Cer; dar atâta vreme cât el nu va face aceasta, ci doar îl roagă din când în când pe Dumnezeu să-i ierte păcatele, ele nu-i vor fi iertate, până ce nu se va fi iertat pe sine, renunțând la vechea sa prostie. Fiecare să-şi mătură deci mai întâi în fața porții lui, şi abia după aceea va putea merge la vecinul său să-i spună: «Iată că am curățat gunoaiele şi totul este în ordine la mine; dă-mi voie acum să curăț şi în fața casei tale şi să repar astfel, în modul în care vei dori, tot răul pe care ți l-am făcut!» Ah, dacă doi vecini şi-ar aranja astfel treburile între ei, ele ar fi aranjate şi în Cer! Altminteri, nu le va servi la nimic să ceară de la Cer iertarea păcatelor!”

Capitolul 194

Despre adevărata iertare a păcatelor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Cel care vede bine poate, desigur, atunci când zăreşte un pai în ochiul fratelui său, să-i spună: «Frate, lasă-mă să-ți scot paiul din ochi!» Dar dacă cineva are în ochi nu doar un pai, ci o bârnă de păcate şi sminteli, să găsească mai întâi mijlocul de a-şi scoate bârna de păcate din propriul său ochi. Când va fi scăpat de ea, va putea să-l ajute şi pe fratele său să-şi scoată paiul din ochi.

2. Cel care îi învață pe semenii săi nu trebuie să facă aceasta numai prin vorbe înțelepte şi frumos ticluite, asemenea fariseilor şi altor falşi profeți, ci mai ales prin fapte, căci astfel învățătura lui va fi cu adevărat urmată. Dar dacă învățătorul îi învață ceva, iar el face exact pe dos, el este asemenea unui lup în blană de oaie, care şi-a adunat oile credule şi proaste în jurul său şi le dă lecții înțelepte numai pentru a le putea ademeni şi devora mai bine.

3. La ce-i va servi acestui învățător-lup, dacă-şi va înțelege greşeala în taină, să-i spună lui Dumnezeu: «Doamne, iartă-mi păcatele, căci le-am făcut mult rău oilor Tale», dacă el rămâne la fel de lup ca înainte? Toate rugăciunile lui nu-i vor servi la nimic! Să se lepede de vechiul lup, pentru a deveni un miel, şi astfel el se va fi iertat pe sine însuşi, iar păcatele îi vor fi iertate şi în Cer.

4. Dacă fratele tău te-a jignit şi ți-a făcut un rău, tu, prin iubirea din inima ta, ai libertatea să-i ierți fratelui tău greşeala comisă față de tine; iar dacă după aceea el vine la tine plin de prietenie, îți mulțumeşte pentru dragostea ta şi apoi îți promite în mod ferm să fie bun cu tine, greşelile sale vor fi iertate şi în Cer, chiar dacă tu nu îi ceri nicio despăgubire.

5. Iar dacă fratele tău nu înțelege nedreptatea pe care ți-a făcut-o şi se menține în răutatea lui, atunci dragostea şi răbdarea ta îți vor fi din plin răsplătite în Cer, dar păcatele fratelui tău vor rămâne, atâta vreme cât el nu se va fi iertat pe el însuşi, ceea ce nu se va petrece decât

dacă, recunoscându-şi pe deplin păcatele, el se va lepăda de ele, va renunța cu totul la ele şi nu le va mai comite.

6. Şi dacă este aşa, şi nu altfel, cum pot unii dintre voi, esenienii, să le spună oamenilor: «Dumnezeul Suprem ne-a ales pe noi pentru a-L reprezenta în fața oamenilor, şi noi avem dreptul să le iertăm oamenilor păcatele şi viciile pe care le-au recunoscut în fața noastră, astfel încât această iertare să fie valabilă şi în Ceruri, dacă cel care le mărturiseşte îndeplineşte penitențele pe care noi i le dăm şi aduce cutare sau cutare ofrandă.» - având în mod special grijă de acest din urmă aspect?! Dacă nu pot nici Eu Însumi să iert păcatele unui om câtă vreme el nu s-a iertat pe sine însuşi în modul în care v-am spus, cum puteți voi să iertați oamenilor, în locul lui Dumnezeu, nişte păcate care nu au fost comise față de voi?!

7. A, în calitate de buni tămăduitori, puteți desigur să le cereți celor care vin să vă solicite ajutorul, să vă mărturisească păcatele şi crimele lor, pentru a le putea da după aceea un sfat bun pentru viitor, care, dacă va fi urmat întocmai le va putea aduce vindecarea trupului şi a sufletului. Dar chiar şi în acest caz, voi nu Îl înlocuiți pe Dumnezeu în iertarea păcatelor, ci sunteți doar nişte frați şi prieteni care le veniți în ajutor trupurilor şi sufletelor fraților voştri suferinzi, cărora toate păcatele le vor fi iertate în Cer de îndată ce şi le vor fi iertat ei înşişi, urmându-vă sfatul!

8. Aşa încât, pe viitor, dacă vreți cu adevărat să-i ajutați pe oameni, învățați-i că trebuie înainte de orice să se salveze ei înşişi; căci cel care nu începe prin a se ajuta singur nu poate aştepta niciun ajutor de la Dumnezeu! Şi aceasta este valabil cu deosebire pentru sufletul pe care tot felul de păcate l-au slăbit şi l-au îmbolnăvit, iar adeseori aproape că l-au ucis cu totul, şi care, neputându-se baza decât pe sine însuşi, grație liberului său arbitru şi propriei sale rațiuni, ce i-au fost lăsate de Dumnezeu, trebuie să se purifice de toată povara materiei şi de judecata sa înainte de a putea fi purificat şi întărit de către Spirit.

9. Aşa încât, renunțați la toate vechile voastre nerozii şi amăgiri deşarte, eliberați-vă de ele şi purificați-vă astfel sufletele; iar Eu vă voi putea spune atunci: «Acum sunteți şi voi puri în fața Mea!» Atunci vă voi întări prin Duhul Meu, care vă va însufleți, vă va face capabili de fapte mari şi vă va înălța până la perfecțiunea oamenilor adevărați.

10. Ştiind acum toate acestea şi auzindu-le din gura Mea, urmați-le şi în faptă; căci altfel aceste cuvinte foarte adevărate şi vii ale Mele nu vă vor folosi la nimic, la fel cum nici cuvintele voastre găunoase, mincinoase şi moarte nu le-au folosit vreodată oamenilor.

11. Cuvintele Mele sunt desigur forța şi viața lui Dumnezeu Însuşi; dar ele nu vor deveni un bun al vostru decât dacă le urmați. Aşa încât, nu vă mulțumiți să Mă ascultați, ci faceți ceea ce v-am spus, şi atunci numeroasele voastre păcate vă vor fi iertate şi în Cer, şi Eu voi putea astfel întotdeauna să vă vin în ajutor. Ați înțeles bine?"

12. Primul esenian, care era conducătorul lor, a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, în care sălăşluieşte Spiritul Divin din toată eternitatea, cine nu ar înțelege? Acest adevăr este de o claritate mult prea luminoasă, şi abia astăzi recunoaştem noi, în această lumină, ce este omul şi cum trebuie el să făptuiască pentru a deveni cu adevărat un om după Voința şi Ordinea Divină. De acum înainte, nu ne vom mulțumi doar să ascultăm Cuvântul Tău cel sfânt, ci vom fi făptuitorii lui, şi astfel vom rămâne până la sfârşitul timpurilor acestui pământ!

13. Această veche cetate, care adăpostea păcatele noastre, va fi distrusă din punct de vedere material şi moral până în temelii, iar în locul ei vom construi o altă cetate, care să fie liberă şi total neîngrădită. Pe viitor, nu solidele noastre ziduri ne vor proteja de duşmanii de tot felul, ci doar forța şi puterea veşnică a sfântului Tău Cuvânt.

14. Şi dacă vreodată învățătura Ta va ajunge să fie denaturată în fața oamenilor de către falşii învățători şi falşii profeți, între zidurile cetății noastre şi în inimile noastre eliberate ea va rămâne totuşi la fel de pură, în ceea ce priveşte sensul, înțelegerea, spiritul şi fapta îndeplinită, precum a pătruns ea în inimile noastre atunci când a fost rostită, divină şi pură, de sfânta Ta gură. Iar Tu, Doamne şi Învățătorule, consfințeşte prin Amin-ul Tău atotputernic

această hotărâre, şi noi, esenienii, ca viitori ziditori liberi ai cetății Tale divine printre oamenii pământului, vom fi cei care o vom păstra cel mai fidel.

15. Eu am spus: „Da, pronunț acest mare Amin prin gura Tatălui Ceresc, care prin persoana Mea S-a trimis pe Sine Însuşi la voi, şi încă de mâine veți putea simți efectele acestui mare Amin pe care Eu l-am pronunțat acum! Consider că pentru astăzi sarcina noastră a fost îndeplinită. Totuşi, dacă cineva mai are vreo întrebare, să o rostească, şi Eu îi voi răspunde;”

Capitolul 195

Cererea arabului

1. Atunci, un alt arab a înaintat către Mine şi M-a întrebat dacă păcatele lor, ale arabilor, cu siguranță numeroase, le puteau fi iertate în cazul în care ar pune şi ei în practică ceea ce tocmai îi învățasem pe esenieni.

2. Eu i-am spus: „Orice om poate primi botezul Spiritului Divin dacă îl recunoaşte pe Unicul Dumnezeu Adevărat, crede cu adevărat în El şi îl iubeşte mai presus de orice şi dacă îşi iubeşte aproapele ca pe sine însuşi şi făptuieşte după cum i-a fost revelat prin gura lui Dumnezeu. Dar cel care iubeşte femeile mai mult decât pe Dumnezeu rămâne în păcatele sale!”

3. Arabul, la fel ca şi alți câțiva din neamul lui care erau acolo, a rămas năucit la auzul cuvintelor Mele, dar şi-a revenit repede şi Mi-a spus: „Da, preaînțelept şi puternic Domn şi Învățător, cuvintele tale sunt foarte clare şi recunosc adevărul lor; dar să le urmezi în viața de zi cu zi nu este la fel de uşor pe cât pare la prima vedere. A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, a crede în El cu tot sufletul şi din acest motiv a-l iubi şi pe aproapele nostru mai mult decât pe noi înşine ar fi ceva uşor şi ne-ar face foarte fericiți, dacă pentru toate acestea nu ar trebui întâi de toate să avem adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu! Dar cum să-L recunoaştem pe acest Unic Dumnezeu Adevărat şi cum să ne reprezentăm ce este El şi unde se găseşte?

4. Noi suntem păgâni din naştere, după cum ne numesc evreii, şi nu am auzit de vreun Unic Dumnezeu Adevărat decât din gura câtorva evrei, care vorbeau în cuvinte cu totul de neînțeles pentru noi. Astfel am rămas în continuare la învățătura care ne-a fost transmisă de către strămoşii noştri şi urmăm obiceiurile şi tradițiile în care am fost crescuți. Iar pentru aceasta niciun Dumnezeu Adevărat fie El şi Unic, nu ne poate condamna.

5. Este drept că ne iubim foarte mult femeile. Dar ce să facem? Din moment ce ele sunt aici şi cer dragostea noastră, atât cu gura, cât şi cu toate gesturile lor, cu toată ființa şi natura lor, iar propria noastră natură ne porunceşte să iubim aceste frumoase şi gingaşe femei, ar fi chiar un păcat pentru noi să nu le iubim; dar a-L iubi mai presus de orice pe un Dumnezeu Unic şi Adevărat, noi nu am putut să o facem, din moment ce pentru noi nu a existat niciodată un Dumnezeu pe care să Îl putem cunoaşte şi percepe, în afară de Soare şi de lumina Focului.

6. Avem şi noi preoți şi magi capabili să săvârşească tot felul de fapte extraordinare, care ne spun că pot face toate acestea grație forțelor ascunse ale marii naturi şi spiritelor sale, ceea ce îi face nemuritori. Dar şi aceşti preoți şi magi ştiu la fel de puține despre un Unic şi Adevărat Dumnezeu, pe cât ştim şi noi; deci nici ei nu pot să creadă în El şi nici să îl iubească mai presus de orice; căci ne este desigur imposibil să iubim mai presus de orice ceva care pentru noi, oamenii, nu există, ca să spunem aşa, deloc.

7. Dar Soarele există şi noi îl adorăm ca pe un mare binefăcător al Pământului şi al creaturilor sale, la fel ca şi Focul, fără de care omul nu ar putea supraviețui mai mult decât fără apă sau fără pâine. Tot la fel, trebuie să ne iubim şi femeile, deoarece ele sunt aici pentru a ne aduce pe lume şi ne îngrijesc ca mame în copilărie cu toată iubirea, grija şi blândețea!

Într-un anume fel, ele sunt cele care îi fac pe oameni, şi merită toată dragostea şi respectul nostru pentru marea grijă şi marile eforturi pe care le fac.

8. Toate acestea noi le-am învăţat încă din copilărie şi le-am înţeles după aceea prin raţiune; de aceea, am trăit după această învăţătură şi nu avem ce să facem dacă vreodată ne-am aflat în greşeală.

9. Şi dacă a existat din toată veşnicia un Unic Dumnezeu Adevărat care S-a făcut cunoscut evreilor, El ar fi putut să Se lase cunoscut şi de către noi, arabii, perşii, indienii, egiptenii, grecii şi romanii, precum şi de către alte popoare, ceea ce, din câte ştiu eu, nu s-a petrecut totuşi niciodată. Un Dumnezeu care nu a existat niciodată pentru noi nu poate deci să ne reproşeze faptul că nu am trăit şi nu am acţionat după Voinţa Sa, revelată nu se ştie unde şi când.

10. Aşa încât, puternice Domn şi Învăţător, fă-ni-L cunoscut pe Unicul Dumnezeu Adevărat, fă-ne să-L recunoaştem în aşa fel încât să nu mai avem îndoieli în privinţa existenţei Lui, şi nu numai că vom crede cu toată fiinţa în El, ci Îl vom şi iubi mai presus de orice şi vom face fără îndoială Voinţa Sa, dacă ne-o va revela! Dar câtă vreme aceasta nu se petrece, noi nu putem să iubim un Unic Dumnezeu Adevărat şi nici să împlinim o voinţă pe care nu ne-a revelat-o niciodată.

11. Şi dacă tu Însuţi eşti acest Unic şi Adevărat Dumnezeu - aşa cum am putut oarecum deduce din unele cuvinte ale tale şi din puterea de care dai dovadă -, spune-ne aceasta mai clar, şi vom crede cu adevărat în tine, te vom iubi mai presus de orice şi, la fel ca şi esenienii, Îţi vom urma cu strictețe voinţa pe care ne-o vei face cunoscută, însă fără aceste condiţii nici nu poate fi vorba de aşa ceva!”

12. Eu i-am spus: „Ai vorbit foarte inteligent, şi încă de mâine această cerere a ta va fi cu prisosinţă îndeplinită! Dar afirmaţia ta cum că Dumnezeu nu vi S-ar fi revelat niciodată este greşită! Dumnezeu S-a revelat şi strămoşilor voştri îndepărtaţi în acelaşi adevăr şi cu aceeaşi claritate, şi le-a anunţat Voinţa Sa; dar urmaşii lor, datorită iubirii lor pentru lume şi egoismului lor mereu crescând, au lăsat să pălească destul de repede şi să se piardă pura cunoaştere a Unicului Dumnezeu Adevărat şi, odată cu ea, şi urmarea în faptă a Voinţei revelate a lui Dumnezeu, care le părea mult prea incomodă şi anevoioasă unor oameni mereu orientaţi către lume.

13. Astfel au apărut curând oameni care nu aveau nicio credinţă şi erau leneşi, dar vroiau să trăiască foarte bine în această lume, pe spinarea aproapelui lor. Ei au început să-i înveţe pe oamenii creduli ceea ce le convenea, în loc să le prezinte cunoaşterea Unicului Dumnezeu Adevărat şi respectarea Voinţei Sale; căci aceasta cere o mare abnegaţie, fără de care nimeni nu poate să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice şi nici pe aproapele său ca pe sine însuşi.

14. Iată cum este situaţia cu adevărat; şi ceea ce crezi tu, cum că Unicul Dumnezeu Adevărat nu li s-a revelat decât evreilor, nu este adevărat.”

Capitolul 196

Despre revelaţiile divine făcute popoarelor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Nu există niciun popor pe pământ căruia Dumnezeu să nu i se fi revelat la momentul potrivit; dar părinţii ar fi trebuit să-şi educe în continuare copiii după Voinţa lui Dumnezeu, astfel încât credinţa lor în Unicul Dumnezeu Adevărat să rămână întotdeauna la fel de vie, şi ei să nu înceteze niciodată să acţioneze după Voinţa recunoscută a lui Dumnezeu. Dar pentru că, aşa cum am spus, adevărata umilinţă şi adevărata dăruire de sine din dragoste de Dumnezeu au devenit foarte curând incomode pentru oameni, ei au renunţat la ele, pentru a iubi lumea şi pe ei înşişi, ceea ce le-a întunecat sufletele şi le-a

făcut atât de materiale, încât ele şi-au pierdut tot ce avuseseră în ele pur spiritual; apoi falşilor profeţi le-a fost uşor să-i întunece şi mai tare pe aceşti oameni, deja foarte întunecaţi din naştere prin lenea lor.

2. Căci Dumnezeu a făcut în aşa fel încât orice om - datorita faptului că el dispune de o voinţă perfect liberă şi pentru că trebuie să decidă asupra lui însuşi şi să-şi dezvolte Spiritul - să încline către lene, dar să fie capabil şi să o învingă prin voinţa sa, ceea ce la început îi va cere mult efort şi abnegaţie.

3. Dacă omul este îndemnat încă din copilărie la o activitate potrivită şi este educat în spiritul ascultării, al umilinţei, al blândeţii şi al unei adevărate renunţări de sine, îi va fi uşor să se instruiască şi să se întărească în pura cunoaştere şi în dragostea de Dumnezeu; Dumnezeu va putea atunci să i se reveleze în continuare, fără a-i îngrădi libertatea voinţei, şi sufletul său va fi din ce în ce mai luminat şi mai viu. Dar cum oamenii nu învaţă să lupte şi să-şi învingă lenea lor înnăscută - pentru că părinţii lor au neglijat ei înşişi aceasta -, ei se sufocă în această lene, care le este în mod necesar înnăscută, înainte chiar de a fi încercat să lupte împotriva ei şi să o învingă.

4. Vedeţi voi, astfel se afundă popoarele unul după altul în noaptea vieţii şi îşi pierd toată lumina spirituală! Iar acolo unde această lumină este pierdută, cum ar putea fi loc pentru o nouă revelaţie? Este mai înţelept ca Dumnezeu să lase un asemenea popor fără o altă revelaţie, învăţându-l şi făcându-l să acţioneze prin intermediul urmărilor nefericite care rezultă în mod necesar din lenea lui; căci în acest caz numai mizeria poate să-i constrângă pe oameni la vreo activitate folositoare, care să-i facă din nou capabili să primească o nouă manifestare şi o nouă revelaţie divină, aşa cum se petrece chiar în prezent.

5. După această explicaţie, veţi înţelege fără îndoială toţi, păgâni şi evrei, că Dumnezeu nu a privat de revelaţie niciun popor de pe acest pământ; iar atunci când un popor, de-a lungul timpului, pierdea această revelaţie, aceasta se petrecea întotdeauna din propria sa greşeală şi în modul în care v-am arătat. Spune-mi acum, arabule orb, dacă inteligenţa ta lumească ascuţită a înţeles bine aceasta."

6. Arabul: „Am înţeles bine, Doamne şi Învăţătorule, şi este exact aşa; dar dacă lenea este în om un rău înnăscut, pe care el trebuie să-l combată şi să-l învingă prin libera sa voinţă, Dumnezeu ar trebui totuşi să-i vină în ajutor, în aşa fel încât omul, care este slab în sine, să poată mai uşor să stăpânească această lene înnăscută, cel puţin într-o anumită perioadă din viaţa sa! Căci găsesc că a-l lăsa pe om să piară în lenea sa mai degrabă decât a-i veni în ajutor nu se potriveşte cu iubirea, înţelepciunea şi compasiunea divină!"

7. Eu am spus: „Bineînţeles că acum nu înţelegi încă; dar când vei fi tu însuţi trezit în Spirit, vei înţelege foarte bine toate acestea, însă este deja aproape de miezul nopţii, iar noi am făcut o călătorie lungă, ucenicii Mei şi cu Mine; am muncit deci destul pentru astăzi, aşa că vom merge să ne odihnim."

8. Auzind aceste cuvinte şi văzând că Eu Mă ridicam de la masă, hangiul M-a condus împreună cu primii Mei ucenici într-o cameră unde ne-am odihnit.

9. Ceilalţi ucenici, esenienii şi străinii au mai rămas împreună încă două ore, vorbind despre faptele şi învăţăturile Mele. Arabii au început să creadă în Mine şi să înţeleagă Cine eram. Totuşi, puţin câte puţin, somnul a pus stăpânire pe toţi, şi ei au adormit în jurul mesei.

Capitolul 197

Despre respectarea zilelor de sărbătoare. Întrebările şi îndoielile ucenicilor în privinţa esenienilor

1. Când a venit dimineaţa, Eu eram deja în picioare împreună cu cei doisprezece, şi i-am spus lui Petru: „Având în vedere că azi este ajunul sabatului, iar bătrânii evrei care locu-

iesc aici fac mare caz de această sărbătoare - ce părere ai, să lucrez astăzi pentru binele oamenilor sau mai bine să sărbătorim?”

2. Petru Mi-a răspuns: „Doamne, cum aş putea să Te sfătuiesc eu pe Tine, care nu sunt decât un sărman păcătos? Tu ştii mai bine decât oricine ce este drept! Totuşi, soarele nu a răsărit încă şi, dacă şi Tu voieşti aceasta, ai putea să faci totul înainte chiar ca soarele să lumineze acest sat, după care, pentru a nu-i scandaliza pe bătrânii evrei, am putea celebra ajunul sabatului până la apusul soarelui. Dar nici chiar într-o asemenea zi nu este interzis să-i înveți pe oameni şi să propovăduieşti - deşi evreii respectă mult această zi pentru că ei cred că este ziua de naştere a lui Moise.”

3. Eu am spus: „Tocmai de aceea vă vorbesc despre aceasta acum şi vă întreb dacă acordați şi voi vreo importanță acestei zile a lui Moise?”

4. Petru: „Doamne, noi respectăm învățătura lui Moise, însă nu ținem această zi, căci nu este dovedit faptul că ea este într-adevăr ziua de naştere a Marelui Profet.”

5. Eu am spus: „Şi totuşi chiar aceasta este ziua lui! Dar aceasta nu trebuie să ne împiedice câtuşi de puțin să facem astăzi tot ce vom putea pentru a-i trezi pe vechii tălmăcitori de vise din rătăcirea lor, arătându-le clar prostia în care se află. Să ieşim deci, lăsându-i pe ceilalți să mai doarmă, şi vom vedea ce se poate face.”

6. Mulțumiți de această părere, ucenicii M-au urmat pe o colină, de pe care se putea vedea întreaga Essee, precum şi cetatea esenienilor, cu zidurile sale lungi. Se vedeau de asemenea drumurile care duceau către sat din toate direcțiile. Aproape toate aceste drumuri erau pline de cei care veneau aici să caute ajutor, şi curând satul s-a umplut de o mulțime de oameni. Totuşi hanul nostru a fost păstrat liber pentru noi.

7. Timp de câteva momente, am observat mulțimea care se aduna, şi ucenicilor li s-a părut că ea înainta foarte încet.

8. Ucenicii Simon şi Iacov cel mare au spus atunci: „Doamne, dacă aceşti oameni merg tot aşa, le vor trebui şapte-opt zile să ajungă la Ierusalim, în timp ce noi nu am avut nevoie decât de două zile pentru a ajunge aici, chiar oprindu-ne între timp pe drum. Cum am făcut noi de am ajuns atât de repede, iar alții, care în plus sunt duşi de animale de povară, au nevoie de un timp mult mai lung? Suntem noi cumva purtați în anumite momente de puteri divine?”

9. Eu am spus: „Pe porțiunile de drum lungi şi retrase aşa a fost, cum de altfel s-a petrecut şi atunci când am parcurs marele ținut de pe malurile Eufratului şi din Siria de Sus. Căci, mergând ca de obicei, am fi avut nevoie de mult mai mult timp pentru a face această călătorie. Într-o bună zi, când veți călători în numele Meu, vă veți putea deplasa şi voi cu mare repeziciune pe vastele întinderi pustii ale acestui pământ, unde nu există nici sate şi nici oameni.”

10. Andrei M-a întrebat atunci: „Doamne, dacă la cei care se află aici cu siguranță de mai multe zile îi adaug pe toți cei care au sosit între timp, numărul lor cred că depăşeşte mai multe mii. Dacă Tu îi vei ajuta, după iubirea şi milostenia Ta, pe toți cei care caută ajutor la Tine, vom avea de lucru zile în şir! Căci, din câte am putut vedea, numărul celor care vin să caute ajutor aici este aproape la fel de mare în fiecare zi. Va fi foarte dificil să le venim în ajutor esenienilor, căci faima lor s-a răspândit atât de mult în lume, încât nu va putea fi stârpită dintr-o dată.”

11. Eu am spus: „Ah, tu încă vorbeşti şi gândeşti ca un om obişnuit! Nu ai înțeles tu oare ce i-am promis ieri conducătorului esenienilor? Nu v-am acordat Eu vouă tuturor, atunci când v-am trimis în lume pentru a merge înaintea Mea, puterea de a-i vindeca pe bolnavi, de a alunga spiritele rele şi de a predica Evanghelia celor săraci? Şi ați avut de multe ori ocazia să vă convingeți de realitatea acestei puteri primite de la Mine, din moment ce ați putut vindeca în numele Meu tot felul de bolnavi prin punerea mâinilor deasupra lor - cu excepția acelui tânăr somnambul, pentru că vă lipsea credința.

12. Şi dacă am putut să vă dau vouă o asemenea putere, nu pot Eu oare să o dau şi esenienilor, din moment ce ei sunt hotărâți să-Mi construiască pe pământ o cetate cerească, liberă de orice interese lumeşti? Având o astfel de putere de la Mine, pe care au primit-o deja, ei nu vor mai avea nevoie să distrugă vechea lor reputație, ci doar să o arate într-o nouă lumină, autentică; noi nu vom avea deci nevoie să rămânem aici multă vreme pentru a-i vindeca pe cei care vin să caute ajutor. Astfel, ei vor fi ajutați de către Mine, atunci când esenienii îi vor ajuta, în numele Meu. Vezi deci că grija ta era zadarnică!

13. Chiar ar trebui să vină mulți oameni aici cu această ocazie pentru a afla despre noua orânduire a cetății! Prin ei, acest loc va fi în curând cunoscut până departe în adevărata sa lumină şi nu va mai fi necesar atunci să trimitem mesageri în toate colțurile lumii pentru a elibera omenirea de falsele sale credințe. Dacă aşa este cu adevărat şi nu altfel, nu avem de ce să ne îngrijorăm că sosesc oamenii într-un număr atât de mare."

14. Petru a spus atunci: „Doamne, ceea ce ai spus acum este clar, şi suntem cu toții pe deplin convinşi că va fi astfel! Dar cum va fi cu învierea tuturor acestor copii morți şi a altora? Căci dacă aceştia nu vor fi înviați, esenienii se vor afla în continuare în dificultate; iar dacă o fac, ceea ce Ție Îți va fi desigur uşor, vor veni în curând şi alții cu morții lor, iar esenienii - de acum aduşi la învățătura Ta - vor trebui să-i învie şi pe aceia. Cum vei împiedica aceasta?"

15. Eu am spus: „Şi de aceasta voi avea grijă, şi nu aveți deci de ce să vă neliniştiți. Totuşi, este bine că acest sat este atât de izolat, şi că se pot astfel face aici încă multe, pentru care alte locuri nu ar fi potrivite în aceste timpuri, învierea morților va fi deci posibilă, dar ,va fi pentru ultima dată. Este treaba Mea în ce mod se va produce aceasta, deci nu trebuie să vă mai faceți griji."

16. Vechii Mei ucenici s-au declarat astfel mulțumiți; doar Iuda Iscarioteanul a vrut să mai adauge ceva.

17. Dar Toma i-a retezat vorba, spunând: „Aşa a grăit Domnul, iar noi mai avem de vorbit numai dacă ne întreabă El ceva. În rest trebuie doar să tăcem şi să ascultăm!"

18. Iuda Iscarioteanul: „Dar alții de ce vorbesc fără să fie întrebați?"

19. Toma: „Aceasta nu ne priveşte; căci noi nu putem şti dacă Domnul nu i-a invitat lăuntric să facă aceasta. În prezența Domnului nimic nu se petrece fără Voia Sa; căci El este şi va rămâne pentru totdeauna şi stăpânul gândurilor, al dorințelor şi al poftelor noastre. Dar vai de cel care nu va da atenție vocii şi Voinței Domnului în inima sa şi care, auzind-o, nu i se va supune! Iată părerea mea, şi Domnul este Cel care mi-a inspirat-o; căci noi, ființele omeneşti, nu putem să gândim şi să facem nimic cu adevărat bun doar prin noi înşine."

20. Iuda Iscarioteanul nu a mai zis atunci nimic şi a privit împreună cu noi acest ținut oarecum pustiu, dar care acum era însuflețit de prezența marii mulțimi de oameni - ceea ce oferea o privelişte îmbucurătoare în această dimineață însorită.

Capitolul 198

Domnul nostru Iisus Hristos şi tâlharii arabi

1. Pe dealul pe care ne aflam trecea şi o potecă, ce venea dinspre un munte înalt, locuit de arabi, şi care ducea spre Esseea şi dincolo de ea. Aceşti arabi trăiau îndeosebi dintr-o formă de tâlhărie. De mult timp ei dețineau un fel de drept, conform căruia puteau să ceară tribut de la călători, şi atunci când aceştia nu se supuneau, erau forțați să o facă.

2. În timp ce noi contemplam în mod paşnic spectacolul dimineții, vreo douăzeci dintre aceşti arabi au sosit dinspre munte pe acea cărare şi, oprindu-se în fața noastră, ne-au întrebat pe un ton destul de puțin binevoitor dacă plătiserăm deja tributul obişnuit vreunuia dintre ai lor.

3. Eu am spus: „Până acum nu, şi nici nu o vom face, nici acum şi nici mai târziu, şi iată de ce: în primul rând noi nu avem niciodată bani şi nici vreo altă bogăție pământească asupra noastră şi în al doilea rând voi nu aveți dreptul să pretindeți vreun tribut de la noi sau de la vreun străin! Căci stă scris: «Nu-i face aproapelui tău ceea ce nu vrei ca el să-ți facă ție!» Şi în al treilea şi ultimul rând, noi suntem ființe deosebit de puternice, care pot birui uşor astfel de şarlatani neruşinați şi-i pot pedepsi foarte aspru. Aşa încât vă sfătuiesc să plecați imediat şi să nu mai cereți niciun fel de tribut de la niciun călător, decât poate doar cerşind. Ați face foarte bine dacă Mi-ați urma sfatul, altminteri va fi vai şi-amar de voi!”

4. Când au auzit aceste cuvinte, unii dintre ei au fost surprinşi şi au spus: „Este total neobişnuit ca nişte străini, văzându-ne astfel înarmați în fața lor, să ne vorbească astfel! Aceşti treisprezece oameni nu ar fi vorbit cu siguranță astfel dacă nu s-ar baza în secret pe sprijinul vreunei ființe extraordinare! Ar fi deci mai bine pentru noi să-i lăsăm în pace!”

5. Jumătate dintre arabi au fost de această părere, dar ceilalți au spus: „Ah, dacă ne lăsăm intimidați de asemenea amenințări, mai bine renunțăm chiar acum la vechiul nostru drept şi ne apucăm de cerşit. Dacă aceşti străini nu au la ei într-adevăr nici bani, nici bogății, ei oricum nu au nimic de pierdut; dar dacă au ceva cu ei, vor trebui să ne plătească tributul. Să-i scotocim şi să vedem dacă nu au nimic!”

6. Atunci ei au înaintat către noi, şi unul dintre ei a încercat să pună mâna pe Mine. Dar de îndată ce Mi-a atins veşmântul, un foc a țâşnit din pământ şi i-a ars mâna. Toți ceilalți au fost atât de îngroziți, încât s-au aruncat cu fața la pământ înaintea Mea, implorându-Mă să-i cruț.

7. Eu le-am spus: „V-am avertizat ce pățeşte cel care se atinge de noi! Unul dintre voi a încercat şi şi-a primit deja răsplata; dacă vreți şi voi să pățiți la fel, atacați-ne!”

8. Ei au strigat cu toții: „O, nu, nu, n-o să vă mai facem aşa ceva niciodată, nici vouă, creaturi divine şi nici altcuiva, şi o să-ți urmăm sfatul, dar lasă-ne să plecăm în pace şi fereşte-ne de vreun alt rău!”

9. „Atunci ridicați-vă, am răspuns Eu, şi repetați-le şi tovarăşilor voştri ceea ce v-am spus!”

10. În acest timp, cel care avea mâna arsă urla de durere şi M-a implorat să-l scap de această suferință, căci el credea că Eu pot să fac aceasta.

11. Eu i-am spus: „Eu pot, bineînțeles; dar tu eşti cel mai rău din banda ta şi trebuie acum să suporți răsplata pe care o meritai de multă vreme! Dar dacă vrei să te îndrepți pe deplin într-o bună zi, şi suferințele tale vor lua sfârşit. Până atunci, vei găsi o fântână jos în sat. Mergi acolo şi scufundă-ți mâna în apă, şi durerea îți va fi alinată.”

12. Atunci, ridicându-se, tâlharii arabi au alergat până în sat, iar cel cu mâna arsă cu atât mai repede, astfel încât el a ajuns primul la fântâna, care se găsea chiar în fața hanului nostru. El a cerut apă paznicului fântânii, care în schimbul unei mici plăți i-a dat un vas mare cu apă curată, în care el şi-a scufundat de îndată mâna. Brusc el a simțit cum durerea sa insuportabilă a scăzut, şi M-a slăvit pentru că i-am alinat durerea.

13. În acest timp, câteva persoane au ieşit din han şi au auzit ce li se petrecuse arabilor pe deal. Astfel că oamenii de la han au aflat unde plecasem în dimineața aceea, şi toți, împreună cu hangiul, au venit imediat la Mine pe deal, arătându-şi marea bucurie de a Mă fi regăsit. Conducătorul esenienilor Mi-a povestit ce vorbise cu arabul cu mâna arsă şi Mi-a spus de asemenea că acesta Mă slăvise pentru că i-am alinat durerea prin apa din fântână.

14. Eu i-am spus: „Aceasta a fost o lecție bună pentru tâlharii privilegiați ai acestui ținut, cărora nu prea le scapă un străin fără a-l jefui de o treime din bunurile sale! Aceştia merg acum să le aducă la cunoştință ceea ce li s-a petrecut şi tovarăşilor lor, care-i pândesc pe străini pe alte drumuri, cerându-le un tribut şi apoi luându-şi partea fără milă - iar aceştia vor renunța desigur şi ei la acțiunile lor şi nu-i vor mai chinui pe străini cum se petrecea de foarte mult timp.

15. Pe viitor va trebui totuşi să vegheaţi ca să se evite revenirea acestui vechi abuz, care dura de atât de multă vreme. Căci după Mine va trebui să fie între oamenii de pe acest pământ aşa cum era odinioară: să călătorească liberi, ca fraţii, pe tot pământul care le aparţine, să arate unii faţă de alţii o iubire adevărată şi, la nevoie, să se ajute după posibilităţi; dar ca să-şi îngrădească unii altora dreapta libertate, prin tot felul de constrângeri, aceasta nu vine din Cer, ci aparţine infernului! Cu cât vor fi mai multe îngrădiri în ceea ce priveşte libera trecere a oamenilor din cauza celor lacomi şi avizi de putere, cu atât mai mult va creşte partea iadului şi se va reduce partea Cerului printre oameni.

16. Şi cine sunt cei care creează obstacole în calea acestei libere treceri, care este atât de necesară pentru dezvoltarea superioară a sufletului? Mai întâi, pretinşii suverani, a căror putere se bazează pe mercenari venali. Ei îi permit desigur celui bogat să călătorească, dar pentru aceasta îl pun să plătească un drept de călătorie valabil un anumit timp, după care, dacă respectivul vrea să-şi urmeze călătoria, el trebuie să-şi reînnoiască acest drept şi să plătească din nou. În aceste timpuri nu se mai poate altfel, pentru că oamenii orbi şi-au întors de multă vreme faţa de la Dumnezeu, deci şi de la tot ceea ce aparţine raiului, şi au devenit slujitorii iadului şi ai păcatelor - dar aceasta nu trebuie să continue printre cei drepţi.

17. Cea de-a doua categorie şi cea mai înverşunată a celor care împiedică dreptul la libera trecere a oamenilor sunt preoţii de toate felurile -, păgâni sau evrei -, aceştia din urmă fiind în prezent întru totul asemenea celor păgâni. Pentru ei, dreptul la libera trecere a adepţilor lor este o grozăvie, deoarece, călătorind, ei ar putea să afle prea multe şi să nu mai creadă în înşelăciunile lor, ceea ce, în timp, ar putea desigur afecta veniturile acestor trântori ai lumii, care jecmănesc poporul.

18. Pentru a limita pe cât posibil acest drept la libera circulaţie a oamenilor, preoţii amintiţi, cu acordul secret al conducătorilor popoarelor, ajung să dea unor oameni cruzi, în schimbul zeciuielii, permisiunea de a-i opri pe călători şi de a le pretinde tribut, ceea ce face foarte dificilă şi adeseori chiar imposibilă continuarea călătoriei acestora.

19. Vedeţi voi, acesta este deja printre oameni adevăratul iad! Căci luptele cele mai sălbatice, cele mai mari nelegiuiri şi omorurile provin adesea de aici. Călătorii, ştiind bine dinainte ceea ce li se poate petrece pe un asemenea drum sau într-un asemenea ţinut, se deplasează în caravane mari şi se apără cu îndârjire împotriva unor astfel de tâlhari, cum sunt cei pe care i-am întâlnit într-un număr atât de mare în acest ţinut. Tu cunoşti foarte bine efectele unor asemenea lupte şi nu este necesar să ţi le descriu. Crezi tu cu adevărat că aşa ceva este după Voinţa lui Dumnezeu?

20. Pe de altă parte, este foarte adevărat că, dacă libera circulaţie a oamenilor nu ar avea anumite limite înţelepte, ei ar pleca cu toţii în călătorie, iar cultivarea pământului, care este atât de necesară vieţii fizice a oamenilor, ar avea mult de suferit. Dar Dumnezeu s-a gândit deja la aceasta, dându-le oamenilor, ca şi albinelor, talente diverse!”

Capitolul 199

Despre scopul şi utilitatea călătoriilor

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Dacă observi albinele, descoperi că ele sunt de mai multe feluri. Mai întâi este regina, care face să domnească ordinea în stup, apoi albinele lucrătoare, care muncesc pentru a construi fagurii, apoi albinele strângătoare, care trebuie să zboare cu vrednicie la distanţe mari pentru a strânge mierea pentru hrană şi ceara pentru construirea fagurelui. Tot la fel, anumiţi oameni au în mod înnăscut simţul muncii domestice şi nu simt nevoia să călătorească. Dar dacă toţi oamenii ar fi astfel făcuţi, ei şi-ar pune existenţa în pericol, căci, prinşi în obiceiurile şi tradiţiile lor, ar reveni cu timpul la starea de sălbăticie.

2. De aceea, chiar şi în cele mai mici comunităţi, există întotdeauna oameni înclinaţi spre călătorii. Aceştia strâng de-a lungul călătoriilor lor tot felul de experienţe, dulci sau amare. Apoi, astfel îmbogăţiţi, ei se întorc acasă şi le aduc semenilor lor toată această miere şi această ceară spirituală, devenindu-le învăţători care să-i instruiască şi să le asigure progresul culturii - ceea ce este desigur foarte bine.

3. Dar dacă aceşti oameni, care au fost aleşi de Dumnezeu să călătorească peste tot în lume, spre a culege tot felul de comori pentru compatrioţii lor, sunt împiedicaţi în libera lor circulaţie prin tot felul de obstacole, aceasta este desigur contrar Voinţei lui Dumnezeu şi, prin urmare, este rău şi aparţine iadului.

4. Ce-aţi zice despre Mine Însumi, dacă nu aş merge la oameni în diversele regiuni unde locuiesc ei? Ar fi ei vinovaţi dacă lumina vieţii nu ar ajunge la ei?

5. Eu Însumi le-am spus tuturor ucenicilor Mei şi le mai spun încă: «Mergeţi în lume şi predicaţi Evanghelia popoarelor!» - şi dacă Eu spun aceasta, este de la sine înţeles că nu aş putea să aprob în niciun caz limitarea exagerată a dreptului la libera deplasare a oamenilor, ci pot doar să vă arăt care este părerea Mea despre ea! Căci dacă această dreaptă libertate de mişcare ar fi cu totul împiedicată, oamenilor le-ar fi chiar imposibil să răspândească învăţătura Mea, şi de aceea Eu voi şti să-i pedepsesc pe toţi cei care se vor opune acestei, Voinţe a Mele.

6. Aşa încât trebuie ca de acum înainte şi voi, esenienii, să vă asumaţi această sarcină şi să vegheaţi ca drumurile şi cărările să fie libere. Iar Eu vă voi binecuvânta pentru aceasta cu atât mai mult şi vă voi da puterea împotriva tuturor spiritelor rele, şi tot ce veţi dori în numele Meu se va petrece.

7. Va putea vreodată un om să găsească ceea ce îi este interzis să caute? Trebuie ca orice om să fie pe deplin liber să caute, să ceară şi să bată la poarta aproapelui său. Nu uitaţi ceea ce v-am spus acum, aici, la răsăritul soarelui, şi acţionaţi în consecinţă."

8. Conducătorul esenienilor: „O, Doamne şi Învăţătorule, vom face tot ceea ce este şi va fi în puterea noastră, graţie harurilor pe care Tu, prin bunătatea Ta, ni le vei acorda pentru totdeauna; De multă vreme noi am dezaprobat profund acest vechi abuz, mai ales în acest ţinut, şi ne-am împotrivit lui de fiecare dată când am putut, dar fără prea mare efect; căci ne-am dat repede seama că în spatele acestei poveşti se găseşte nu atât Roma, cât Ierusalimul, cu Irod şi cu oamenii de la Templu, cărora noi le suntem ca un ghimpe în ochi. Ei au trimis în mod constant mesageri secreţi la aceşti arabi, încurajând dorinţa lor de jaf, astfel încât noi a trebuit în final să ne resemnăm pentru a nu ne pune noi înşine în pericol.

9. Dar de acum înainte, cunoscându-Ţi Voinţa, vom combate acest vechi abuz în modul cel mai eficient, şi Te asigurăm că toate drumurile vor fi eliberate de aceşti tâlhari. Cât priveşte numeroasele nelegiuiri încă şi mai mari pe care templierii le comit din câte ştim în alte ţinuturi, noi nu putem face nimic în această privinţă, şi suntem convinşi că vei şti Tu însuţi să li te opui, Doamne şi Învăţătorule, cu cea mai mare hotărâre."

10. Eu am spus: „M-am ocupat deja din plin de aceasta şi o voi face şi mai mult în viitor, atunci când va fi nevoie!

11. Iar cei care vor merge în lume în numele Meu, pentru a propovădui popoarelor învăţătura Mea pură, aşa cum vor fi primit-o de la Mine, vor călători în siguranţă pe toate drumurile şi cărările lumii şi nu vor fi atacaţi de niciun tâlhar. Ei vor putea să calce peste şerpi, scorpioni şi alte târâtoare, iar acestea nu le vor face nici cel mai mic rău, şi dacă cineva le va otrăvi hrana sau băutura, aceasta nu va putea face niciun rău trupului sau sângelui lor. Dacă vor întâlni haite de lupi, de lei, de tigri, de pantere sau de hiene, de urşi sau de mistreţi, aceste fiare nu numai că nu le vor face niciun rău, dar la nevoie se vor pune chiar în slujba lor; căci un om plin de Spiritul lui Dumnezeu este şi stăpânul ferocităţii şi al furiei animalelor sălbatice, ca de altfel al tuturor elementelor, dacă are în inimă, şi deci în suflet, destulă credinţă pentru aceasta.

12. Însă cu timpul mulți falşi profeți vor începe să străbată pământul, chipurile în numele Meu, pentru a răspândi învățătura Mea printre popoare, dar mai ales pentru a dobândi numeroasele bunuri pământeşti ale popoarelor străine, motiv pentru care ei vor devia şi vor transforma învățătura Mea după cum va conveni mai mult lăcomiei lor.

13. Dar acest fel de mesageri nu vor avea parte de protecția pe care v-am făgăduit-o vouă acum! Căci cel care nu va munci cu adevărat pentru Mine şi pentru răspândirea Împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ, ci doar pentru el însuşi şi pentru lumea lui, nu va fi recunoscut niciodată de Mine şi nu va obține nicio protecție şi nicio răsplată; acela să-şi caute ajutorul şi răsplata în lumea sa!

14. Şi dacă, aflându-se în nenorocire, el Mă va chema, spunând: «Doamne, Doamne, ajută-mă în această mare nenorocire!», iată răspunsul pe care-l va primi în inima şi în conştiința sa: «De ce Mă chemi în ajutor? Eu nu te cunosc şi nu te-am recunoscut niciodată drept ceea ce pretinzi tu că eşti, de dragul câştigului lumesc, fără să ai nicio credință în Mine, atunci când călătoreşti prin lume încercând să treci drept un învățător în numele Meu. Dacă eşti acum în mizerie şi în nenorocire, ajută-te singur; Eu nu-ți datorez niciun ajutor, pentru că nici tu nu ai făcut nimic pentru Mine, şi nu ai străbătut lumea mânat de credința în Mine şi de dorința adevărată pentru mântuirea oamenilor, ci doar de dragul bunăstării tale pământeşti! Şi cu atât mai puțin ai fost chemat de Mine să faci aceasta! Tu ai intrat singur în pericol, aşa că ajută-te acum singur sau să te ajute cei care te-au trimis în lume!»

15. Adevărații Mei ucenici vor avea multe necazuri în numele Meu şi vor fi prigoniți de către oamenii acestei lumi şi deci de numeroşii falşi profeți şi pretinşii învățători care se vor ascunde după numele Meu, dar ei (adevărații Mei ucenici) se vor putea baza întotdeauna pe ajutorul Meu, pe protecția Mea specială şi pe răsplata Mea. Însă lumea şi profeții săi cei mincinoşi, niciodată! Ei nu se vor putea apăra de primejdie decât cu sabia în mână; dar vor sfârşi întotdeauna prin a se spune despre ei: «Cel care ridică sabia, de sabie va pieri!»

Capitolul 200

Instruirea celor care urmau să răspândească învățătura

1. (Domnul nostru Iisus Hristos): „Iată că astfel ți-a grăit ție şi vouă Cel căruia i-a fost dată întreaga putere asupra Cerurilor şi Pământului, din El Însuşi, pentru toată veşnicia; de aceea puteți să aveți toată încrederea că Eu voi face tot cea ce am promis; iar voi nu trebuie să vă îngrijiți de nimic altceva decât de a le transmite oamenilor învățătura Mea, la fel de pură cum ați primit-o voi de la Mine!

2. Toate acestea, învățătura şi puterea de a face miracole în numele Meu, Eu vi le-am dat fără plată; tot fără plată va trebui să le dați şi voi mai departe! Dar dacă oamenii vă vor primi cu prietenie de dragul numelui Meu şi vor dori să vă slujească, puteți să le acceptați serviciile în felul îngăduit încă de pe vremea lui Moise; căci cel care din iubire slujeşte iubirea şi deci adevăratul altar al lui Dumnezeu pe pământ, acela trebuie să trăiască de pe urma altarului.

3. Dacă cineva, din iubire adevărată, va face vreun bine unui trimis, slujitor sau profet chemat de Mine, Eu voi considera că Mie Mi-a făcut acel bine, şi va primi răsplata unui profet; căci dacă Eu îi răsplătesc şi pe cei care - în naivitatea şi în orbirea lor, pentru care nu sunt vinovați - le aduc ofrande falşilor învățători şi falşilor profeți, crezând că-I fac pe plac lui Dumnezeu, cu atât mai mult îi voi răsplăti pe aceia care, din iubire adevărată şi curată pentru Mine, le vor face bine celor pe care Eu îi trimit la ei şi pe care i-am trezit pentru ei.

4. Aşadar, pe viitor, celor care, găsind ajutor şi mângâiere lângă voi, vă vor întreba după vechiul obicei ce să vă ofere pentru a vă răsplăti, puteți să le spuneți: «Am făcut aceasta din iubire pentru Dumnezeu, care ne-a oferit fără plată grația acestei puteri. Dacă şi voi simțiți

în voi iubirea acestui Dumnezeu pe care ați început să-L cunoașteți împreună cu noi, faceți ceea ce vă porunceşte această iubire; căci în jurul nostru sunt mulți sărmani care au nevoie de iubirea voastră. Dar pentru ceea ce noi am făcut pentru voi în numele Domnului nu mai există nicio taxă, aşa cum era odinioară, şi de acum înainte noi vom face aceasta fără plată până la sfârşitul tuturor vremurilor, pentru că fără plată am primit această grație a lui Dumnezeu, pentru binele tuturor celor care cred în Dumnezeul despre care noi vorbim, îi urmează poruncile, îl iubesc pe El mai presus de orice şi îşi iubesc aproapele ca pe ei înşişi.»

5. Dacă oamenii vor vrea atunci de bunăvoie şi din iubire să vă dăruiască sau să facă pentru voi una sau alta, puteți să acceptați fără rezerve şi cu toată prietenia. Dar, chiar şi în aceste condiții, să nu primiți nimic de la cei sărmani; dimpotrivă, pe ei să-i susțineți cu toată dragostea şi bunăvoința, pentru ca ei să se convingă pe deplin de iubirea şi de bunătatea lui Dumnezeu.

6. Acum, când voi, esenienii, cunoaşteți cum trebuie să fie şi cum va fi în viitor, ce au de făcut ucenicii Mei adevărați şi la ce se pot aştepta, putem să coborâm de pe această colină şi să mergem să luăm micul dejun, care ne aşteaptă la han. După aceea, ne vom consacra lucrării pentru care m-ați rugat, plini de credință, să vin la voi.

7. Deocamdată să păstrați doar pentru voi ceea ce tocmai v-am spus, pentru că v-am spus-o în taină şi fără martori străini, pe această colină singuratică; însă cei care vor merge pe urmele voastre trebuie să cunoască pe deplin aceste aspecte. Căci dacă o persoană are o anumită funcție şi nu ştie în ce constă ea şi cum să şi-o exercite, cum se va putea achita de ea? De aceea, toți cei care vor să intre în slujba Mea pe acest pământ, printre oameni, trebuie să-şi cunoască foarte bine îndatoririle şi să creadă pe deplin ei înşişi în tot ceea ce fac, altfel învățătura lor va fi oarbă şi moartă.

8. Căci, pentru a fi un învățător adevărat în numele Meu, nu este de ajuns să ştii să citeşti Scriptura şi să o reciți cu voce tare în fața oamenilor. Vă spun: în acest caz, litera este moartă, la fel ca şi acela care se mulțumeşte să o citească fără să o înțeleagă şi care din această cauză nu se conformează ei pentru ca astfel să se trezească la viața în Spirit; doar Spiritul este cel care însufleţeşte şi oferă faptelor adevărata înțelegere şi forță.

9. Pe viitor, toți adevărații învățători vor trebui să fie învățați de Dumnezeu, aşa cum sunteți voi acum, înainte de a-şi începe lucrarea divină; căci dacă un om doreşte să devină un bun muncitor şi un meşter într-o anumită meserie, el trebuie mai întâi să ia lecții de la un meşter în domeniul muncii sau al artei de care este el interesat. Iar Eu sunt singurul Învățător în acest domeniu al aspectelor esențiale şi cele mai sacre pentru oameni. De aceea, cine vrea să reuşească într-adevăr să-i învețe pe ceilalți trebuie mai întâi să învețe de la Mine!

10. Şi de aceea vă spun că aceia care vă vor călca pe urme şi vor duce mai departe sarcina pe care Eu v-am dat-o trebuie să cunoască foarte bine tot ceea ce Eu v-am destăinuit aici. În ceea ce-i priveşte pe ceilalți, este de ajuns ca ei să aibă o credință adevărată în Mine, să Mă iubească mai presus de orice, iar pe aproapele lor să-l iubească la fel ca pe ei înşişi. Căci întreaga învățătură a lui Moise, Legea şi Profeții sunt cuprinse în această poruncă; dacă este urmată, ea conduce la viața eternă; dar în caz contrar, sufletul ajunge la moartea eternă, din care apoi nu va putea decât cu foarte mare greutate să iasă pentru a se întoarce la viață."

11. Conducătorul esenienilor a mai spus: „O, Doamne şi Învățătorule, am auzit şi am înțeles bine aceste cuvinte ale vieții deosebit de importante şi le vom păstra în adâncul sufletelor noastre; un singur aspect a mai rămas neclar, cel puțin pentru mine. Noi tocmai am aflat de la Tine ce avem de făcut în slujba pe care ne-ai încredințat-o; dar cum vor afla cei care vor ajunge în această funcție în viitor, având în vedere că Tu nu vei mai rămâne în persoană printre noi - aşa cum eşti acum, spre marea noastră bucurie?"

12. Eu i-am răspuns, în timp ce începeam să cobor de pe colină: „Chiar şi voi sunteți încă departe de a înțelege tot ceea ce vă este necesar pentru a îndeplini cu bine funcția pe care v-am încredințat-o, şi, cu toate acestea, veți învăța în scurt timp de la Mine ceea ce încă vă

lipseşte, fără ca Eu să fiu prezent în persoană! Căci, chiar şi atunci când Eu nu sunt prezent în acest trup care este acum al Meu, sunt totuşi prezent în Spiritul iubirii Mele, al înțelepciunii Mele, al puterii şi al măreției Mele; iar acest Spirit vă va arăta în toate vremurile ce trebuie să faceți şi să spuneți. El vă va inspira ce cuvinte să rostiți.

13. Şi, aşa cum voi veți fi învățați întotdeauna de către Spiritul Meu în toată Înțelepciunea lui Dumnezeu, la fel vor fi învățați şi urmaşii voştri, chiar şi fără intervenția Mea personală, în trup. Căci, adevăr vă spun: Acolo unde Eu vorbesc şi făptuiesc acum, doar Spiritul Meu vorbeşte şi făptuieşte, căci el este una cu Dumnezeu şi Tatăl etern, şi nu această persoană întrupată a Mea, care trebuie să se descompună înainte de a putea să intre pe deplin în măreția Tatălui Ceresc.

14. Acum, că ai aflat, vei înțelege fără îndoială cum poate şi cum va putea oricând un om să învețe de la Mine despre viața eternă, chiar dacă nu voi mai fi prezent în acest trup!"

Capitolul 201

Conducătorul esenienilor vindecă bolnavii

1. Auzind cuvintele acestea, conducătorul esenienilor Mi-a mulțumit din adâncul sufletului, căci îi luasem o piatră grea de pe inimă. Şi tot discutând aşa, am ajuns la hanul nostru, unde ne aştepta o masă excelentă şi îmbelşugată. Am luat imediat loc la masa cea mare, care era plină cu mai multe feluri de mâncare şi de băuturi. Eu am mulțumit şi am binecuvântat hrana şi vinul, şi am început să mâncăm cu măsură şi bine dispuşi, ceea ce i-a bucurat mult pe hangiu şi pe soția sa, care pregătise masa.

2. Cei câțiva esenieni de frunte, împreună cu mai-marele lor, erau la masa noastră, mâncând şi bând cu plăcere, ceea ce i-a surprins pe numeroşii străini care-şi luau micul dejun la mesele alăturate, astfel încât ei şi-au spus între ei: „Probabil că acolo se petrece ceva cu totul deosebit, dacă aceşti mari vindecători, care de obicei sunt foarte serioşi, arată acum atât de veseli, cum nu i-a mai văzut nimeni niciodată!"

3. Conducătorul, auzind aceasta, le-a spus: „Ascultați, voi, cei care vorbiți astfel despre noi! Este de-ajuns că oamenii muritori, având în față perspectiva morții, umblă prin lume cu chipuri serioase şi triste, fiind astfel mai mult prietenii morții decât ai vieții. Dar când un muritor, aşa cum am fost şi noi până acum, se întoarce de la moarte către viață şi îmbracă haina nemuririi desăvârşite, atunci el poate foarte bine, ca fiu al Cerurilor lui Dumnezeu, să se arate a fi plin de bucurie şi de veselie încă din această lume, chiar dacă, desigur, voi nu puteți încă să înțelegeți ceea ce v-am spus acum. Dar va veni şi pentru voi momentul în care veți înțelege!"

4. Atunci, străinii n-au mai zis nimic, iar noi am continuat să mâncăm şi să bem.

5. Când am încheiat masa, tânărul arab din Egipt pe care îl vindecasem în ajun a venit însoțit de mai mulți şchiopi şi infirmi şi, apropiindu-se de Mine, M-a implorat să-i vindec şi pe ei; aceştia veneau din aceeaşi țară ca şi el şi erau o povară atât pentru ei înşişi, cât şi pentru ceilalți, ceea ce îi necăjea mai mult decât orice, deoarece, în starea lor mizerabilă, ei nu puteau face niciodată vreun bine nimănui şi aveau mereu nevoie de ajutorul unor suflete milostive.

6. Eu i-am spus arabului: „Este adevărat că Eu ți-am spus ca nici tu şi nici cei care erau ieri împreună cu tine să nu le povestiți străinilor despre ceea ce ți-am făcut. În ceea ce era mai important, tu M-ai ascultat, dar ți-a fost milă de aceşti amărâți; tu le-ai spus, doar lor, unde şi cum ai fost tu vindecat, iar acum i-ai adus la Mine şi intervii chiar tu în favoarea lor, ceea ce arată că ai o inimă bună. De aceea, rugămintea ta nu va rămâne neîmplinită. Căci iubirea adevărată, compasiunea pură şi dezinteresată a unui om față de frații săi aflați în suferință va găsi întotdeauna la Mine iubirea, compasiunea şi împlinirea; căci este scris: «Dumnezeu împlineşte întotdeauna rugăciunea unei inimi bune, pure, încrezătoare şi credincioase.»

7. Dar, pentru ca să puteți pe viitor, dacă veți crede în ceea ce vă vor învăța esenienii, să găsiți acelaşi ajutor la ei, Eu le-am conferit puterea de a vindeca relele în numele Meu, în acelaşi fel în care te-am vindecat Eu pe tine aseară; conducătorul esenienilor să pună aşadar mâna asupra acestor infirmi şi şchiopi, şi ei vor fi vindecați!"

8. Auzind cuvintele Mele, conducătorul esenienilor M-a rugat ca de data asta să-i vindec Eu pe nefericiți; căci el se simțea încă nedemn de o asemenea lucrare şi credința lui nu era încă fermă.

9. Eu i-am spus: „Fă ceea ce ți-am spus, căci un bun ucenic trebuie să înceapă întotdeauna să lucreze în fața învățătorului său, pentru ca acesta din urmă să poată, la nevoie, să-i arate ce-i mai lipseşte şi de ce n-a reuşit. Căci niciun ucenic nu este la fel de desăvârşit ca învățătorul său, dar, prin muncă şi aspirație, el va deveni la fel ca învățătorul său şi nu-i va mai lipsi nimic. De aceea, fă acum ceea ce ți-am spus, şi totul va fi foarte bine."

10. Atunci conducătorul esenienilor s-a recules şi a spus: „Doamne şi Învățătorule, să se împlinească deci Voia Ta, acum şi pururi!" Apoi s-a ridicat, şi, foarte emoționat, s-a apropiat de cei amărâți şi a spus: „În numele Acestuia Unic, care este atotputernic, preasfânt şi infinit de bun, iubitor şi milostiv, întind acum asupra voastră aceste mâini neputincioase; fie ca Marele Domn şi Învățător al nostru să vă vină în ajutor prin ele!"

11. De îndată ce conducătorul a întins mâinile deasupra respectivilor nefericiți, pronunțând această frază, pe care toți ucenicii Mei au folosit-o după aceea pentru a vindeca bolnavii, ei s-au vindecat cu toții imediat, ca şi când nu ar fi avut niciodată nimic.

12. Doar unuia singur dintre ei, care îşi pierduse brațele până la cot din cauza unei căzături, şi care se vindecase de celelalte boli, căci fusese şi şchiop, nu i s-au refăcut brațele. El i-a spus conducătorului: „Deoarece, prin voința acestui Domn atotputernic, m-ai scăpat de toate celelalte rele, cred fără nicio îndoială că poți să-mi redai şi brațele pe care le-am pierdut!"

13. Puțin încurcat, conducătorul i-a răspuns: „Ah, prietene, doar Domnul şi Învățătorul nostru poate face aşa ceva, pentru că puterea Sa poate chema lumi întregi întru ființare - dar eu, care nu sunt decât un ucenic slab, nu pot, căci este o mare diferență între a vindeca şi a crea.

14. Dacă putem să udăm o plantă din grădină care este ofilită şi bolnavă, ea îşi va regăsi prospețimea şi vigoarea; aceasta este ceea ce se numeşte a vindeca. Dar acolo unde nu există nici măcar o mică plăntuță, nu foloseşte la nimic să uzi pământul gol; căci, chiar având cea mai mare bunăvoință şi cea mai mare credință, noi, oamenii, nu vom putea să creăm nici cel mai mic fir de iarbă. Aceasta o poate face doar Voința atotputernică a lui Dumnezeu!

15. Înțelege, aşadar, prietene, că dacă am putut, prin grația Domnului, să vindec membrele oloage ale celor de aici, totuşi, eu care sunt doar un om, nu-ți pot crea din nou brațele pe care ți le-ai pierdut!"

16. Ciungul a înțeles, dar totuşi el i-a spus conducătorului: „Dar dacă acest Mare Domn şi Învățător ți-a dat deja suficientă putere pentru a vindeca într-un mod miraculos şi imediat, prin cuvânt şi prin punerea mâinilor, astfel de infirmi, ceea ce înseamnă totuşi o adevărată recreare, ar trebui să se poată ca în acelaşi fel să mi se înapoieze şi mie mâinile pe care le-am pierdut, iar tu şi acest învățător ar trebui să puteți face asta la fel de bine cum ați putut să ne vindecați pe loc membrele şi simțurile noastre oloage şi complet schilodite sau mărunta-iele bolnave! Pentru că, vezi tu, eu îmi simt mâinile pe care le-am pierdut ca şi cum le-aş mai avea încă, şi chiar simt adeseori în acel loc ca o durere arzătoare, ceea ce mă face să cred că, deşi trupul meu şi-a pierdut mâinile, sufletul nu şi le-a pierdut.

17. De altfel, mie mi se pare că puterea unui adevărat Dumnezeu atotputernic ar trebui să poată să-i înapoieze unui om o parte a trupului pierdută la fel cum ea îi redă elefantului colții căzuți, cerbului coarnele, crabului cleştii şi chiar şi nouă, oamenilor, părul şi unghiile

tăiate. Aceasta depinde numai de Voința lui Dumnezeu, de dreapta credință a ucenicului adevărat al lui Dumnezeu şi de credința celui năpăstuit”.

18. După cuvintele pline de bun-simț ale ciungului, care era un evreu plecat din țara sa, conducătorul esenienilor nu mai ştia ce să facă. Să pună din nou mâinile deasupra ciungului cu o credință foarte fermă, sau mai întâi să Mă întrebe pe Mine dacă şi cum ar putea să răspundă acestei cereri. El a preferat cea de a doua variantă, astfel că a venit la Mine.

19. Eu i-am spus: „Vezi ce bine a fost că ți-ai săvârşit prima lucrare în fața Mea şi că te-ai lovit cu această ocazie de o mică lipsă de credință şi de încredere în iubirea, înțelepciunea şi puterea lui Dumnezeu?! Dacă tu ai fi crezut fără nici cea mai mică îndoială că acest evreu-egiptean poate să-şi recupereze mâinile pierdute, el le-ar fi avut deja; dar tu te-ai speriat, ai crezut că este cu neputință, şi de aceea omul nu şi-a căpătat mâinile. Acum du-te şi crede cu tărie că împreună cu Mine orice este cu putință; aşează-ți din nou mâinile deasupra lui, iar el îşi va recăpăta brațele!”

20. După aceste cuvinte, conducătorul, care se numea Roclus, s-a apropiat din nou de ciung şi, plin de o credință fermă, i-a spus: „Pentru că eşti un om credincios şi, fiind evreu, cunoşti atotputerea Unicului şi Adevăratului Dumnezeu, în numele acestui mare Domn şi Învățător în al cărui trup sălăşluieşte plenitudinea Spiritului lui Dumnezeu, să se facă după dorința şi credința ta!”

21. Şi, de îndată ce conducătorul a rostit aceste vorbe în fața ciungului, el şi-a recăpătat mâinile pierdute.

Capitolul 202

Vindecarea celor sărmani

1. Atunci, toți evreii şi păgânii Mi-au mulțumit şi M-au slăvit peste măsură.

2. Iar cel care îşi căpătase mâinile striga (ciungul vindecat): „Toată lauda, toată mulțumirea, slava şi iubirea lui Dumnezeu! Slavă Lui în Ceruri pentru că a dăruit unui om atâta forță şi putere! În jurul acestei mari cetăți a miracolelor sunt mii de oameni care aşteaptă ajutor şi milă, dar nu acolo vor fi ajutați. Căci adevărata cetate miraculoasă, unde oricine poate fi salvat, este aici! Slavă şi tânărului arab care ne-a arătat drumul către această adevărată cetate a lui Dumnezeu, Domnul şi Învățătorul nostru, şi ne-a adus pe această cale dreaptă!

3. Oh, dacă miile de oameni care împresoară de luni de zile această mare cetate în speranța că vor fi ajutați ar şti, cu câtă grabă ar părăsi ei cetatea cea moartă pentru a veni în acest loc, în care marele Domn şi Învățător etern, făcându-se El Însuşi om, se află acum printre oameni, dăruindu-le prietenilor Săi viața cea veşnică şi puterea de a vindeca orice boală! Nu ar fi oare pentru acei neconsolați şi îndurerați ca un mesaj venit din Ceruri, dacă noi, cei vindecați, am putea să mergem să le spunem unde se află acum adevărata cetate vie a miracolelor?!”

4. Eu i-am spus: „Da, pentru că ai găsit în tine certitudinea despre ceea ce sunt Eu, poți să mergi acolo împreună cu ceilalți, dar, deocamdată, să nu le dezvălui decât celor sărmani şi care au nevoie locul în care vor putea fi ajutați dacă vor crede şi vor avea încredere cu adevărat. Să nu le spui însă nimic celor bogați, dintre care majoritatea au venit pentru reînvierea copiilor lor morți, aduşi în sicrie bine închise; căci încă nu a sosit clipa ca ei să fie ajutați, şi va trebui ca mai înainte să asculte o predică!”

5. După ce le-am spus acestea infirmilor vindecați, toți Mi-au mulțumit şi apoi au alergat până la marele loc deschis care înconjura cetatea şi lungile ei ziduri împrejmuitoare şi care era numit „marea piață de aşteptare”; aici ei le-au dat celor sărmani vestea despre adevărata cetate a miracolelor, ceea ce a fost uşor de făcut, deoarece aceştia primiseră locul cel mai îndepărtat de cetate, dar care, tocmai de aceea, se afla cel mai aproape de adevăratul loc al miracolelor.

6. Când i-au văzut venind pe cei care fuseseră vindecați și când au recunoscut vindecarea lor deplină, au început să-i întrebe (sărmanii și nevoiașii): „Unde ați fost vindecați astfel? Unde, când și cum? În urmă cu o oră erați încă la fel ca și noi, și chiar mai năpăstuiți, dar nu a venit nimeni din cetate să vă cheme și să vă ia! Oh, duceți-ne și pe noi la acel loc al tămăduirii!”

7. Evreul le-a răspuns: „Aveți credință și încredere, slăviți-L pe Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor și, dacă vreți, urmați-ne așa cum puteți, și veți fi ajutați! Căci adevărata cetate vie a miracolelor este acolo unde am fost noi vindecați.”

8. Auzind vestea cea bună, sărmanii cei împovărați de tot felul de dureri și de boli - leproși, orbi, surzi, muți, gutoși, paralitici și schilozi - s-au pus în mișcare (cei orbi și cei care erau prea ologi sau șchiopi erau bineînțeles ajutați de către cei care îi însoțeau), pentru a ajunge cât mai repede în locul binecuvântat.

9. Cam după un ceas, când tot locul din fața hanului s-a umplut de mai multe mii de amărâți, evreul vindecat a venit să ne caute în sala de mese și M-a anunțat aceasta, plin de respect.

10. Atunci eu i-am spus conducătorului Roclus: „Acum ieși și ridică-ți brațele o singură dată, în numele Meu, căci va fi ca și cum ai pune mâinile deasupra fiecăruia în parte, și toți vor fi vindecați.”

11. Ceea ce Roclus a și făcut de îndată, și iată că au fost vindecați cu toții pe loc!

12. După această mare vindecare, toți au început să strige de bucurie și ovațiile nu se mai opreau. Mulți se îmbulzeau pentru a ajunge la conducător, întrebându-l: „Oh, cum ai făcut aceasta? Nu s-a mai petrecut nicicând așa ceva!”

13. Roclus: „Nu pe mine, trebuie să mă slăviți, ci pe Dumnezeul evreilor cel Unic și Adevărat! Să credeți în El și să-L slăviți, doar pe El, pentru toate!”

14. Ei au întrebat: „Unde este El, unde este acest Unic Dumnezeu Adevărat, pentru ca să ne prosternăm în fața Lui și să-L slăvim?”

15. Atunci, ieșind din casă, Eu am mers la Roclus și i-am spus: „Spune-le că nu trebuie să-I mulțumească Dumnezeului evreilor decât în inimile lor, căci El îi va auzi foarte bine, și că acum trebuie să se întoarcă la hanurile unde au tras și să se refacă. Doar după-amiază aceștI sărmani Mă vor vedea.”

16. Când Roclus i-a anunțat aceasta pe cei vindecați, ei i-au mulțumit și s-au întors de îndată la hanurile lor, unde gazdele, foarte uluite, i-au servit cu ce aveau mai bun.

17. Hangiii și-au bătut mult capul cu cele văzute, spunând: „Ah, înseamnă că cineva foarte puternic a venit în satul nostru; căci nu s-a mai văzut niciodată pe aici o astfel de vindecare!”

Capitolul 203

Străduania celor bogați

1. Mulți dintre cei bogați, care și ei așteptau de mai multe luni să fie ajutați, ceea ce îi costa foarte mult, i-au văzut pe toți acei sărmani care acum erau vindecați și i-au întrebat: „De ce voi ați fost ajutați înaintea noastră, voi, care sunteți săraci și pe care noi vă hrănim?”

2. Aceștia au răspuns (săracii): „Nu știm! Totuși, nu în cetate am fost vindecați, ci în afara ei, în fața ultimului și celui mai modest han din sat. Așa că nu am luat-o înaintea nimănui la marea cetate a miracolelor! În schimb, noi credem acum că acolo, în acel han, se află adevărata cetate a miracolelor. Mergeți și voi acolo să vă interesați și veți afla cu siguranță ceva.”

3. Auzind aceasta, cei bogați nu au ştiut pe moment ce să facă. După ce s-au gândit o vreme, o mare parte dintre ei s-au decis să vină la hanul nostru, unde i-au întrebat pe cei ai casei despre cele petrecute, iar aceştia i-au îndrumat să vină la noi, în sala de mese.

4. Dar bogătaşii le-au spus celor de la han: „Ah, noi suntem oameni bine-crescuți şi nu putem şi nici nu vrem să intrăm neinvitați! Unul dintre voi să meargă acolo şi să vină apoi să ne spună dacă vindecătorii ne îngăduie să intrăm - şi vom avea grijă să-l răsplătim pentru această veste bună! Căci noi ştim de mult timp că este greu să te apropii de vindecătorii de pe aceste meleaguri, mai ales de conducătorul lor, şi cu atât mai greu să vorbeşti cu ei. Dacă am intra neanunțați în încăperea în care ei se află ne-ar putea-o lua în nume de rău şi s-ar putea să trebuiască apoi să aşteptăm mult mai mult până când să fim primiți de ei. De aceea, vă rugăm pe voi, care sunteți de-ai casei, să anunțați mai întâi venirea noastră şi, dacă vom fi primiți, aşa cum am spus, vă vom răsplăti cu dărnicie."

5. Unul dintre servitori le-a răspuns: „Vindecătorii sunt în sala de mese, la masa gazdei - şi acolo oricine poate intra liber, bogat sau sărac, şi poate cere ceva ca să se întremeze; căci vinul nostru este bun, şi la fel şi pâinea şi celelalte feluri de mâncare, şi în acest han nimeni nu este pus să plătească mai mult decât trebuie. Dacă cei săraci au putut intra în această sală fără să fie anunțați şi şi-au văzut de îndată cererea satisfăcută, de ce atunci voi, care sunteți nişte oameni distinşi, nu credeți că ați putea să faceți la fel? Intrați deci şi faceți cum au făcut şi cei săraci înaintea voastră."

6. Cu aceasta, servitorii i-au lăsat pe cei bogați şi s-au întors la treburile lor.

7. Văzând că nu pot face nimic cu nişte servitori atât de dezinteresați, bogătaşii s-au hotărât să tragă la sorți pentru a vedea care dintre ei să între primul. Şi s-a nimerit ca sorții să cadă chiar asupra celui mai fricos.

8. Acesta a început să se scuze, spunând că el nu are curajul să intre primul şi rugându-i pe ceilalți să meargă ei. Astfel că au început să se împingă unul pe celălalt în față, dar nimeni nu îndrăznea să pună mâna pe clanța uşii.

9. Unul dintre ei (erau în total treizeci de oameni) a spus: „Este ciudat! Am înfruntat de multe ori cu bărbăție, cu spada în mână, duşmanii cei mai îndârjiți, fără să simt nici teamă şi nici îngrijorare - iar aici sunt înfricoşat şi neliniştit! Cum se poate aşa ceva?!"

10. Pe când cei treizeci de bogătaşi vorbeau astfel între ei, Eu i-am spus lui Roclus să le deschidă uşa şi să-i lase să intre în sală.

11. Roclus a făcut aceasta imediat. Dar, văzându-l pe conducătorul esenienilor, pe care îl cunoşteau bine şi pe care îl considerau a fi aproape un zeu, cei treizeci, foarte speriați, s-au prosternat în fața lui până la pământ, şi niciunul dintre ei n-a avut curajul să scoată o vorbă.

12. Atunci Roclus le-a spus: „Prieteni, umilința şi modestia îi stau bine omului, dar nu despre ele este vorba aici. Eu sunt un om la fel ca şi voi şi, prin mine însumi, nu pot face nimic, la fel ca oricare dintre voi; şi dacă, prin cuvântul şi ruga mea, Unicul Dumnezeu Adevărat, cel în care cred evreii, îşi oferă grația cuiva, toată slava Îi revine doar Lui, şi nu mie, care sunt slab şi nu pot face nimic singur. Şi acum, intrați cu curaj în sală şi exprimați-vă dorința."

13. Abia atunci, cei treizeci de oameni s-au îndreptat, şi-au ridicat capetele şi au intrat cu ceva mai mult curaj şi hotărâre în sală. Hangiul cel binevoitor le-a arătat o masă şi i-a întrebat dacă doresc pâine şi vin, ceea ce ei au cerut de îndată, pentru că nu mâncaseră nimic în dimineața aceea.

14. Cei treizeci de oameni veneau din Cairo, Egipt, şi erau şi ei tot de origine evreiască, căci strămoşii lor fugiseră în Egipt în timpul stăpânirii babiloniene. De aceea cunoşteau câte ceva despre Moise şi despre unii profeți, şi țineau post în ziua lui Moise dacă erau împreună cu evrei - chiar dacă ei mai degrabă credeau în preoții egipteni, cu misterele şi legile lor. Astfel, aflându-se aici împreună cu mai mulți evrei, s-au gândit să sărbătorească ziua lui Moise şi să țină post toată ziua; dar când au văzut că pe masa noastră erau pâine, vin şi alte feluri

de mâncare, au cerut îndată să li se aducă şi lor pâine şi vin, şi au mâncat şi au băut cu mare plăcere.

15. După ce s-au întremat, ceea ce s-a petrecut foarte repede, au prins curaj, şi unul dintre cei mai distinşi dintre ei, ridicându-se de la locul său, a înaintat spre Roclus şi i-a spus foarte respectuos: „Iartă-mă, tu, cel mai mare vindecător al acestei cetăți al cărei renume a străbătut întreaga lume! Noi, împreună cu mulți asemenea nouă, aşteptăm aici, în această aşezare, de aproape două luni, avându-i cu noi pe copiii noştri morți, pe care îi ținem în sicrie bine închise. De mult timp dorim să-ți prezentăm cererea noastră de a ne reînvia copiii, motiv pentru care ne-am stabilit tabăra de aşteptare aproape de poarta principală a cetății miracolelor. Slujitorii cetății ne-au asigurat că ne va veni îndată rândul - dar această speranță preafericită s-a dovedit a fi zadarnică până acum.

16. Aproape de noi îşi făcuseră tabăra şi o mulțime de cerşetori amărâți şi infirmi de toate felurile, cu care ne-am făcut în fiecare zi pomană. Toți aceşti oameni aveau desigur o speranță mult mai mică decât noi să fie primiți îndată în cetatea miracolelor! Şi iată că acum vreun ceas, ei s-au ridicat, fiind în mod clar chemați înaintea noastră, şi curând apoi i-am văzut pe toți aceşti nefericiți, pe care îi cunoşteam bine, întorcându-se pe deplin vindecați de toate relele! Îl slăveau pe Dumnezeu fără contenire, iar apoi au intrat pe la hanuri ca să se întremeze cu pâine şi cu vin. Când i-am întrebat unde au primit o grație atât de extraordinară, ei ne-au răspuns că noua cetate adevărată şi miraculoasă este aici, în acest han, şi ne-au sfătuit să venim aici pentru a ne convinge singuri. Aşadar am venit aici ca să-ți aducem la cunoştință cu mult respect doleanța noastră, o, mare vindecător al esenienilor!”

17. Roclus i-a răspuns: „Ce vă lipseşte, prieteni? Din ceea ce pot eu să văd, sunteți sănătoşi şi îmbrăcămintea voastră arată că sunteți oameni foarte bogați. Ce nu vă merge şi de ce aveți nevoie de ajutor?”

18. Unul dintre cei treizeci a spus: „Slavă Unicului Dumnezeu Adevărat al evreilor, Dumnezeului lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov, suntem destul de sănătoşi şi nu ducem lipsă de nimic, dar copiii noştri au murit şi deci nu mai avem urmaşi şi moştenitori; dar am aflat că aici, în Eseea, au fost înviați deja mulți copii, şi de aceea, după cum trebuie să ştii, i-am adus aici şi pe ai noştri, în sicrie bine închise, pentru ca să-i aduceți la viață, dacă este cu putință, în schimbul unei ofrande. Sicriele sunt în groapa reînvierii făcută de voi special pentru aceasta; le-am dus acolo deja de două luni şi le-am plătit paznicilor de acolo taxa cuvenită. Aşadar, am venit aici pentru a te implora să ne acorzi grația ta, redându-le viața copiilor noştri, şi drept răsplată vom lăsa la picioarele tale ofranda pe care o vei cere.”

19. Roclus i-a răspuns: „Prietene, ascultă-mă: ştiu că v-ați adus aici copiii, aproape două sute, deşi eu am trimis mesageri de mai bine de un an să anunțe în mod public şi ferm în toate colțurile lumii că nu vom mai învia copii morți şi că nu mai avem acest drept. Şi dacă mesagerii noştri au dus vestea pretutindeni, ea a ajuns şi la Cairo, ceea ce noi ştim sigur. De vreme ce ați primit respectiva veste, de ce ați făcut o cheltuială atât de mare şi aceste eforturi inutile?”

20. Cei treizeci au răspuns: „Mare maestru, noi am ştiut ceea ce spui tu, dar la moartea copiilor noştri, adusă de o epidemie cum oraşul şi întreaga noastră țară nu a mai cunoscut niciodată de când există omenirea, am suferit atât de tare, încât nu ne-am putut abține să nu facem şi această încercare la voi, gândindu-ne că poate, fiindu-vă milă de noi, ne veți satisface dorința pentru ultima oară, în schimbul unei ofrande considerabile. Şi dacă, în ciuda rugăminților noastre, a perseverenței şi sacrificiilor noastre, nu se va putea, suntem hotărâți să mergem în Galileea şi să-i ducem pe copiii noştri morți acelui nou mare profet, despre care am auzit din gurile călătorilor că prin cuvântul său şi prin puterea voinței sale nu numai că poate să vindece orice boală, dar învie şi morții; însă mai întâi, îți cerem ție această grație: ajută-ne şi redă-le viața copiilor noştri!”

Capitolul 204

Roclus îi trimite pe bogătaşi la Domnul nostru Iisus Hristos

1. Roclus a spus: „Prieteni, să ştiți că eu sunt un om la fel de slab şi de neputincios ca şi voi, şi că nu am avut niciodată puterea de a aduce la viață un om mort, nici de a crea un nou trup pentru un suflet care şi l-a părăsit pe al său. Aceasta nu-I este cu putință decât lui Dumnezeu Însuşi şi profeților pe care El îi umple cu Duhul Său, pentru a-i aduce pe cei rătăciți înapoi pe drumul vieții veşnice a sufletului.

2. Şi dacă Însuşi Dumnezeu ne porunceşte să-i lăsăm să se odihnească în pace pe cei răposați, pe care El i-a chemat la El, şi să nu mai trezim în cei vii, prin tot felul de trucuri magice, speranțe şi bucurii deşarte, veți înțelege poate acum că noi, esenienii trebuie să-L ascultăm, deoarece El Însuşi ni S-a revelat, şi că trebuie să ne preocupe doar să-L cunoaştem pe El şi ceea ce aşteaptă El de la oameni. Prin urmare, nu mai vrem să mai avem nimic de-a face de acum înainte cu vechea şi deşarta magie, ci doar cu Unicul şi Adevăratul Dumnezeu Atotputernic, prin iubirea pe care i-o purtăm Lui şi aproapelui nostru şi prin respectarea întocmai a Voinței Sale pe care El ne-a dezvăluit-o; de aceea, nu mai putem şi nici nu mai trebuie să facem vreodată ceea ce El ne-a interzis. Dar voi puteți să-L rugați direct pe acest Mare Stăpân Etern al Vieții. Cu adevărat, ceea ce El va face pentru voi va fi bun făcut!”

3. Unul dintre purtătorii de cuvânt al celor treizeci a spus din nou: „Totuşi, stăpâne şi conducător al acestei puternice frății, nu i-ai vindecat tu în mai puțin de o clipită pe toți aceşti nefericiți, şi chiar i-ai refăcut unuia dintre ei mâinile pierdute, şi mai multor altora ochii, nasul sau urechile? Mie aşa ceva mi se pare cu mult mai mult decât să trezeşti din somnul morții un copil care este încă înzestrat cu toate membrele! Dacă ai putut face aceasta, noi nu credem că nu ai putea să ne reînvii copiii în acelaşi fel, dacă ai vrea.”

4. Puțin stânjenit, Roclus i-a răspuns: „Prieteni, eu nu vreau să vă pun răbdarea la încercare, ci doar să vă spun purul adevăr, fără să vă ascund nimic! Totuşi, voi v-ați arătat în mod deschis intenția de a merge în Galileea după noul mare profet al evreilor, dacă nu veți putea fi ajutați aici. Şi, vă spun, ar fi o hotărâre foarte înțeleaptă, dacă ar fi necesară. Voi nu îl cunoaşteți pe acest profet, dar eu îl cunosc şi vă pot spune că El este cu mult mai mult decât un profet: El este Cel despre care toți profeții au prorocit că se va întrupa în lume pentru a-i elibera din sclavia păcatelor, a diavolului şi a morții eterne pe toți cei care vor crede în El şi Îl vor iubi mai presus de orice, ca pe singurul Dumnezeu al Cerurilor, al Pământului şi al întregii Vieți!

5. Iată cine este acest profet la care doreați să mergeți! El ar putea cu siguranță să vă învie copiii morți, căci Lui nimic nu-I este cu neputință. În plus, doar în numele Lui şi prin numele Său mai mult decât sfânt, şi doar la porunca Lui am putut eu să-i vindec pe aceşti nefericiți. De aceea ei Îl slăvesc doar pe El, şi nu pe mine. Înțelegeți acum această mare minune?”

6. Cei treizeci au făcut atunci ochii mari, şi vorbitorul l-a întrebat impresionat pe Roclus: „Unde este El, unde este acest Atotputernic, pentru ca să mergem la El şi să-L slăvim aşa cum se cuvine, doar pe El?”

7. Roclus: „Prieteni, ascultați-mă! Se petrece adesea ca un om, fără să bănuiască, să se afle în preajma unui eveniment deosebit, şi ca el să nu perceapă nici prin înțelegere, nici măcar cu ajutorul ochilor şi urechilor, aspectele extraordinare care îi sunt la îndemână; doar inima lui încearcă atunci un simțământ special, pe care îl numim «presentiment». Dacă acest ceva de care omul respectiv este foarte aproape, fără să o ştie, este cu deosebire bun şi fericit, presentimentul îi va face inima să fie bucuroasă; în caz contrar, el se va simți trist şi chinuit. Iar acum, întrebați-vă această simțire din lăuntrul vostru: Ce spune ea? Ce simt inimile voastre?”

8. Vorbitorul: „În ceea ce mă priveşte, mi se pare că inima mea este atât de bucuroasă, de parcă tot ce este mai valoros şi mai sacru mi-ar fi la îndemână - poate chiar în acest han! Simt în mine o bucurie deosebită, chiar dacă nu am nici cel mai mic motiv să mă bucur, nici eu şi nici tovarăşii mei; de fapt, eu unul am făcut această călătorie cu nu mai puţin de patru copii morţi, în speranţa că vor fi înviaţi, şi de mai mult de două luni aştept aici în zadar. În mod evident, asta nu este o situaţie care să poată bucura inima; totuşi, azi-dimineaţă, la han, eram cu toţii, într-un mod neobişnuit, veseli şi bucuroşi şi nu mai simţeam vechea noastră durere. Da, era ca şi cum cineva în inima mea mă asigura că-i voi duce înapoi la Cairo pe copiii mei vii!”

9. Toţi ceilalţi au spus şi ei, la rândul lor: „Şi noi am simţit la fel, şi ni se pare că aşa se va şi petrece, şi nu altfel! Dar acum, când inimile noastre ard de această dorinţă fericită, nu ne mai ţine cu sufletul la gură, stăpâne, şi spune-ne unde se află Cel Preaînalt. Ca buni evrei, noi ştim că Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi Iacov este prezent pretutindeni în Spirit, că El vede, aude şi ştie totul şi că El menţine toate câte există. Dar, de vreme ce, după cum a promis, El a luat o formă omenească şi se preumblă acum printre oamenii acestui pământ, oferindu-le binefacerile Sale, am vrea şi noi - chiar dacă suntem nişte mari păcătoşi în faţa lui Dumnezeu - să-L vedem cu ochii noştri pe Creatorul şi Tatăl tuturor oamenilor şi să-I auzim cu urechile noastre nevrednice vocea Sa părintească, pentru ca să le putem spune tuturor, atunci când ne vom întoarce acasă: «L-am văzut pe Dumnezeu, I-am vorbit şi am auzit din gura Lui Voinţa Sa, după care toţi oamenii trebuie să făptuiască şi să trăiască!» Spune-ne, mare conducător al acestei minunate cetăţi salvatoare cu vechi renume, unde este acum - poate că foarte aproape de noi - Cel căruia niciun om şi niciun înger nu-I poate rosti numele!”

Capitolul 205

Despre adevărata slăvire a Domnului nostru Iisus Hristos

1. Roclus i-a răspuns: „Ei bine, ridicaţi-vă privirile şi înălţaţi-vă inimile! Acest om care stă la dreapta mea şi care poate pătrunde în adâncul oricărei inimi este Cel la care doreaţi să mergeţi în Galileea!”

2. La cuvintele lui Roclus, cei treizeci, cuprinşi de teamă şi de un profund respect, au căzut cu faţa la pământ, strigând; „Slavă Ţie, în Cerul cel mai înalt! Numele Tău este sacru şi atotputernic! O, Stăpâne Veşnic, nu-i goni pe copiii lui Avraam, ai milă şi îndură-Te de noi! Fie ca doar Voinţa Ta sfântă să rămână mereu legea după care să făptuim, să trăim şi să murim!”

3. Eu le-am spus: „Tot ceea ce spuneţi este lăudabil; dar Eu nu pot să vorbesc cu voi în poziţia în care vă aflaţi acum. Ridicaţi-vă, fiţi oameni liberi, care gândesc înţelept, lăsaţi deoparte respectul vostru exagerat. Pentru că Eu nu am venit la voi ca să Mă veneraţi şi să Mă adoraţi ca pe falşii zei ai păgânilor celor orbi, ci pentru a vă reînvăţa să-L cunoaşteţi pe Dumnezeul de care aţi uitat, precum şi Voinţa Sa, pentru a ridica pe pământ Împărăţia lui Dumnezeu - adevărata împărăţie a Vieţii Veşnice - şi pentru a distruge vechea temniţă a păcatului, a diavolului, a judecăţii şi a morţii sufletelor. De aceea, nu doresc ca oamenii să se târască în faţa Mea ca viermii, plini de o teamă inutilă, ci vreau ca ei să se adune în jurul Meu pentru a Mă asculta şi a-Mi vorbi în mod deschis şi sincer ca nişte adevăraţi prieteni şi fraţi, liberi şi drepţi, ce sunt meniţi să devină copiii lui Dumnezeu. Acum, când aţi aflat ce doresc şi ce vreau, ridicaţi-vă şi vorbiţi cu Mine liber şi deschis!”

4. Auzind cuvintele Mele, cei treizeci de oameni s-au ridicat încet de la pământ, fiind însă de-a dreptul ameţiţi din cauza profundului respect, şi niciunul nu îndrăznea să-Mi vorbească.

5. Văzând preabine aceasta, Eu le-am spus: „Ah, prieteni, dacă vă veți purta mereu așa cu Mine, nu vom putea să facem prea multe împreună! Cine v-a învățat să-I arătați lui Dumnezeu respectul vostru într-un mod atât de ridicol şi de prostesc? Ați învățat aceasta de la preoții cei idolatri. Dar de fapt Dumnezeu nu le cere nimic altceva oamenilor, decât să creadă în El ca în Unicul şi Adevăratul Dumnezeu Veşnic şi Viu şi să nu ia în deşert numele Său ori să-l hulească; deci trebuie să-L recunoaşteți ca pe bunul vostru Tată, să-L iubiți mai presus de orice şi să vă iubiți şi aproapele ca pe voi înşivă. Tot ceea ce este mai mult de atât vine din partea răului, şi la fel şi ceea ce este mai puțin! De aceea, renunțați la respectul vostru exagerat şi vorbiți liber în fața Mea! V-ar plăcea să-i vedeți pe părinți crescându-şi copiii astfel încât aceştia, din respect, să trebuiască să se târască fără încetare în fața lor?! Ce s-ar alege din astfel de copii? Nimic altceva decât nişte linguşitori josnici, şi în cele din urmă nişte tirani egoişti, de la care nimeni nu se va putea aştepta vreodată la ceva bun.

6. Dar voi v-ați crescut copiii în acest mod nesăbuit, şi de aceea a fost bine şi drept că v-au fost luați înainte ca prostia voastră oarbă şi idolatră să le sufoce şi să le corupă sufletele. De aceea, renunțați în fața Mea la această prostie, căci altfel, cu adevărat, Eu nu voi putea şi nici nu voi vrea să vă înapoiez copiii!”

7. Cuvintele Mele şi-au făcut efectul şi, apropiindu-se de Mine, vorbitorul M-a rugat: „O Preasfinte, cum ai vrea să Te numim, noi, păcătoşi mizerabili?”

8. Eu am spus: „Eu sunt Domn şi Învățător, şi aşa să Mă numiți, şi vă asigur că aceasta va fi de ajuns! Dar să nu Mă mai numiți «Preasfânt»! Căci aici, jos, Eu sunt un om la fel ca şi voi, şi, vă spun, nimic altceva nu este sfânt decât singur Spiritul lui Dumnezeu. Este adevărat că El se afla în Mine, dar, deocamdată, asta nu vă priveşte. Când veți fi voi înşivă renăscuți în acest Spirit, doar atunci îi veți putea înțelege sfințenia!

9. Atunci când oamenii, în orbirea lor, îl vor numi pe Dumnezeu «sfânt, sfânt, sfânt!», ei se vor simți mizerabil! Cine vrea să-L numească pe Dumnezeu astfel trebuie mai întâi să se umple el însuşi de Spiritul Său, căci altfel strigarea sa va fi una prostească şi zadarnică, aşa cum este cea a păgânilor, care, înrobiți şi înlănțuiți de judecata păcatelor lumii, nici nu pot concepe libertatea eternă şi infinită a lui Dumnezeu, care este tocmai sfințenia Sa.

10. De aceea, atâta timp cât voi rămâne în această lume a judecății, Eu voi fi foarte bine Domnul şi Învățătorul vostru; dar atunci când veți deveni voi înşivă liberi prin Spiritul Meu şi adevărați clarvăzători, atunci Îl veți recunoaşte pe Dumnezeu în Mine şi Îl veți putea numi «Tată Sfânt», însă atunci nu-L veți mai chema ca acum, cu gura, ci prin Spiritul vostru cel viu; căci Dumnezeu Însuşi este Spirit, şi de aceea El poate fi chemat şi rugat numai în Spirit şi în Adevărul Său cel desăvârşit, viu şi luminos! Dacă ați înțeles bine ce v-am spus, renunțați imediat la nerozia voastră şi spuneți-Mi liber şi deschis ce doriți!”

Capitolul 206

Ce doreşte Domnul nostru Iisus Hristos de la ai Săi

1. Vorbitorul: „O Doamne şi Învățătorule, cu adevărat, Tu eşti infinit de bun şi de înțelept şi, în ciuda întregii Tale glorii divine, eşti de o blândețe inexprimabilă şi plin de umilință, binevoitor, protector şi infinit de răbdător! Aceasta ne întăreşte şi mai mult în credința că Tu eşti cu adevărat Cel pe care Iehova ni l-a promis prin gura profeților şi care trebuie să întemeieze pe acest pământ o adevărată Împărăție a lui Dumnezeu. Şi pentru că noi avem de-acum această credință, fără nici cea mai mică îndoială, credem şi sperăm că Tu ne vei acorda grația de a ne înapoia vii copiii noştri, pentru ca să-i creştem de acum înainte desigur într-un mod mai înțelept decât am făcut-o până acum!”

2. Eu am spus: „Da, voi face aceasta pentru voi - dar să nu uitați ceea ce vă voi spune acum. Când vă vor fi înapoiați copiii, să nu faceți niciun fel de vâlvă, nici aici, nici pe drumul

de întoarcere şi nici la voi acasă, şi să nu vorbiți despre Mine sau despre esenieni. Căci, de acum înainte, morții după trup nu vor mai fi chemați la viața pământească. În schimb sufletele moarte din punct de vedere spiritual vor fi chemate în număr cât mai mare la Viața cea Veşnică pentru care oamenii au fost creați. În afară de ucenicii mei, de voi înşivă şi de alți câțiva martori, nimeni nu trebuie să ştie nimic despre această ultimă faptă a Mea, săvârşită în acest loc, pentru că Eu vreau să nu mai existe niciodată aici astfel de practici.

3. Pe viitor, dacă cineva va mai aduce aici copii morți sau alți răposați, nu numai că se va osteni în zadar, dar va trebui să suporte tot felul de alte neplăceri, însă dacă bolnavi de orice fel vor veni aici, având o credință adevărată în numele Meu, ei vor putea fi vindecați. Acum ştiți ce aveți de făcut.

4. În seara aceasta, să mergeți în criptă însoțiți de unul dintre esenieni şi să deschideți sicriele care acum sunt, închise; copiii voştri vor fi vii şi perfect sănătoşi şi vă vor urma imediat. Mâine dimineață, să plecați repede, pentru ca să nu fiți observați în timpul zilei de cei care se află acum în localitate.

5. Dacă pe drum veți întâlni oameni cu copii morți care vă vor întreba ce se petrece aici, să le spuneți sincer ceea ce v-am spus, ca să ştie că nu vor mai fi pe viitor învieri de copii, şi îi veți scuti astfel de o călătorie inutilă.

6. La voi acasă, să nu mai frecventați templele idolilor, şi dacă vi se va cere socoteală, spuneți că L-ați căutat şi L-ați găsit pe Unicul Dumnezeu Adevărat şi Viu şi că El v-a explicat foarte limpede, cu exactitate şi în tot adevărul ceea ce trebuie să faceți. După aceea, dacă vă vor lăsa în pace, rămâneți, dar dacă vor încerca să vă constrângă, să plecați! Căci Cel care tocmai v-a ajutat aici va putea să o facă oriunde vă veți afla şi oricând, dacă veți crede în numele Său şi veți avea deplină încredere în El. Şi acum, dacă ați înțeles bine, puteți pleca.

7. Mulțumindu-Mi în inima lui pentru tot, vorbitorul a spus atunci: „Doamne şi Învățătorule, pentru că am găsit la Tine atâta mângâiere, am vrea să-Ți arătăm, după puterile noastre, recunoştința pe care Ți-o purtăm. Spune-ne, Te rugăm, ce jertfe să facem şi să-Ți aducem, în marea noastră iubire pentru Tine?”

8. Eu am spus: „Nu trebuie să faceți vreo altă ofrandă, nici Mie şi nici esenienilor, decât să credeți de acum înainte în Unicul Dumnezeu Adevărat, să-L iubiți din toate puterile voastre şi să-l iubiți şi pe aproapele vostru la fel ca pe voi înşivă, şi să vă păziți inima de egoism, de lăcomie, de iubirea pentru lume şi de orgoliu; căci tot ceea ce este mare şi grandios pentru ochii, urechile şi inimile acestei lumi - luați aminte! - este nelegiuire în ochii Mei!

9. Urmați exemplul Meu! Eu singur sunt Domnul şi Învățătorul, Cerul şi Pământul sunt în puterea Mea, şi totuşi sunt blând din toată inima, sunt plin de umilință, de răbdare, de iubire şi de milă şi nu cer să fiu onorat aşa cum cer fariseii, preoții păgâni şi toți cei care se cred mari în această lume.

10. Astfel de ofrande să-Mi aduceți, şi vă veți bucura mereu de iubirea şi de protecția Mea! Iar ceea ce veți face pentru cei săraci în numele Meu, voi considera mereu că ați făcut pentru Mine, şi veți strânge astfel în Cerurile Mele mari comori. Acestea sunt ofrandele pe care vi le cer.”

11. Vorbitorul: „Doamne şi Învățătorule, vom face întocmai şi vom respecta cu conştiinciozitate tot ceea ce ne-ai spus! Dar oare ar trebui să lăsăm aici sicriele din cupru şi bronz, sau mai bine să le luăm înapoi cu noi?”

12. Eu am spus: „Aceasta este o întrebare prostească! La ce v-ar mai folosi sicriele de vreme ce îi veți avea pe copiii voştri vii? Dacă oamenii pe care îi veți întâlni vor vedea sicriele goale, ei îşi vor da seama ce s-a petrecut aici - şi exact aceasta v-am sfătuit în mod special să nu faceți. Este deci evident ce trebuie să faceți cu aceste sicrie inutile. Frații esenieni le vor putea transforma în brăzdare pentru plug şi în cazmale, în topitoriile lor, şi le vor folosi astfel în scopuri mai bune. Acum ştiți tot ce aveți de făcut; de aceea, puteți pleca de la acest han în întregime mângâiați!”

13. Şi ei mi-au mulţumit cu toţii încă o dată, după care au plecat.

14. Seara, când majoritatea oamenilor erau retraşi în hanuri, Eu am trimis un esenian la criptă, în faţa căreia cei treizeci aşteptau deja împreună cu alţi câţiva, care şi ei îşi aduseseră copiii morţi la Eseea. Cei treizeci se gândeau însă că aceasta s-ar putea să nu-Mi fie pe plac. Dar Eu îi indicasem deja esenianului ca el să deschidă toate sicriele şi să le spună şi celorlalţi ceea ce le spusesem chiar Eu celor treizeci. Şi astfel toţi copiii morţi au fost înviaţi.

15. Se înţelege cu uşurinţă că evenimentul a făcut mare senzaţie printre toţi cei prezenţi, şi nu mai este nevoie să fie descris mai mult. Mulţumindu-Mi în adâncul inimilor lor, toţi aceşti taţi şi mame numeroase au mers de îndată să se întremeze într-un han aflat la marginea satului, pe drumul spre Egipt, pentru a nu atrage atenţia în sat, iar apoi dimineaţa devreme au pornit spre ţara lor.

16. Copiii înviaţi au fost asaltaţi cu întrebări de către părinţii lor, despre cum le-a fost în lumea spiritelor şi dacă îşi mai amintesc ceva de acolo. Dar copiii le-au răspuns că nu-şi amintesc nimic şi de aceea nu le pot răspunde la întrebări; după care ei au fost lăsaţi în pace. Aşa se face că această faptă miraculoasă s-a petrecut în linişte şi nu a lăsat aproape nicio urmă pentru ceilalţi oameni care se mai aflau în sat.

Capitolul 207

Doi farisei trufaşi din Ierusalim sosesc la Eseea

1. Când cei treizeci au părăsit hanul unde ne aflam, am rămas singuri o scurtă perioadă de timp şi i-am dat lui Roclus diverse indicaţii despre ceea ce trebuia să facă dacă oamenii, în ciuda noilor dispoziţii, s-ar fi încăpăţânat să aducă copii morţi la Eseea pentru a fi înviaţi. În unele cazuri izolate, dacă solicitanţii dovedeau o mare credinţă, Eu nu i-am interzis să aducă la viaţă pe vreunul; dar mai înainte el trebuia întotdeauna să Mi se adreseze în Spirit pentru ca Eu să-i spun dacă trebuie să îndeplinească această faptă sau să se abţină. Roclus Mi-a primit sfatul cu cea mai mare recunoştinţă.

2. Când noi încă mai vorbeam, a sosit la han un mesager trimis de la cetatea miracolelor şi ne-a anunţat că doi farisei şi demnitari de rang înalt tocmai sosiseră cu mare pompă de la Ierusalim împreună cu întreaga lor suită şi că cereau să vorbească fără întârziere cu conducătorul esenienilor.

3. Eu i-am răspuns mesagerului: „Mergi şi caută-i pe acei orbi, şi spune-le că sunt mulţi oameni acum la Eseea şi că toţi vor să vorbească cu conducătorul. Iar conducătorul ştie el prea bine ce are de făcut şi unde este cea mai mare nevoie de el, şi de aceea nu se va lăsa deturnat de la sarcinile sale zilnice importante de doi farisei care, în ciuda distinselor lor veşminte, şi-au adus aici pentru vindecare concubinele şi câţiva băieţi pe care i-au pângărit. Să aştepte, aşa cum trebuie să facă chiar şi cei de neam regesc.”

4. Atunci mesagerul s-a înclinat şi a mers să raporteze cuvânt cu cuvânt aceste vorbe celor doi farisei, care, simţindu-se grav ofensaţi, l-au somat pe mesager să le spună unde era conducătorul.

5. Mesagerul le-a răspuns: „Eu nu sunt stăpânul, ci un slujitor care trebuie să-şi asculte stăpânul, iar el mi-a interzis cu desăvârşire să-i destăinui cuiva, chiar de-ar fi şi împăratul, unde se află şi ce face. Deci nu pot şi nu trebuie să vă spun unde se află marele maestru acum. Mergeţi la un han şi aşteptaţi-vă acolo rândul, căci pentru noi, aici, toţi oamenii sunt egali, şi un prinţ nu are întâietate faţă de un cerşetor.”

6. Unul dintre cei doi farisei, al cărui orgoliu a fost foarte zgândărit de cele spuse de servitor, a zis: „Cum îndrăzneşti să ne vorbeşti astfel? Ce, crezi că această cetate a miracolelor este mai mult decât Templul lui Iehova din Ierusalim? Iar acolo se respectă în mod strict rangul!”

7. Mesagerul: „Nu este treaba mea! La voi puteți să faceți foarte bine ceea ce vă place, după legile voastre, dar aici noi avem propriile noastre legi şi nu cunoaştem un alt stăpân decât pe Dumnezeu şi pe cel pe care Dumnezeu l-a pus în fruntea noastră! De aceea Dumnezeu face aici mari semne, şi chiar şi fariseii trebuie să vină aici să ceară ajutor, pentru că nu pot găsi la Ierusalim. Ca mesager, eu am spus ce am avut de spus, iar voi, dacă nu puteți sau nu vreți să aşteptați, vă puteți întoarce aşa cum ați venit!”

8. După aceea, mesagerul le-a întors spatele fariseilor şi impunătoarei lor suite, cărora nu le-a mai rămas altceva de făcut decât tragă la un han, unde să aştepte până când vor fi chemați.

9. Intre timp, Roclus Mi-a mulţumit din nou că l-am scăpat de farisei.

10. Atunci, Simon Iuda (Petru) M-a întrebat: „Doamne şi Învățătorule, ne mai rămân vreo două ceasuri până la mijlocul zilei. N-ar fi bine să mai ieşim puțin pe-afară? Căci dacă vom rămâne aici, în scurt timp vom avea cu siguranță din nou neplăceri. Ceva mă face să cred că cei doi farisei şi-au propus să-l caute pe conducător din han în han; şi dacă vor veni aici, sigur nu va fi plăcut nici pentru Tine, nici pentru conducător şi nici pentru noi. Bineînțeles că nu am pretenția că-Ți dau astfel un sfat, ci vreau doar să-Ți cer părerea.”

11. Eu i-am spus: „Tocmai de aceea rămânem aici, pentru că vreau să punem capăt definitiv practicii tributului dat tâlharilor, ceea ce Eu deja am început să fac de dimineață.

12. Printre altele, cei doi farisei sunt aici ca să-şi ia partea de la aceşti bandiți de drumul mare, care sunt exact cei cărora templierii şi Irod le-au îngăduit să-şi săvârşească faptele rele sub protecția lor.

13. Adevăratul scop al călătoriei acestor doi farisei nu este aşadar vindecarea concubinelor lor şi a băieților pângăriți, ci acela de a-şi lua partea lor de pradă; de îndată ce o vor lua, ei vor pleca, lăsându-i pe cei bolnavi în grija esenienilor. Tocmai de aceea ei doresc să-i vorbească în taină lui Roclus, pentru ca el să le ia gratuit bolnavii în îngrijire şi, dacă este posibil, în loc să-i vindece, să-i trimită pe lumea cealaltă, printr-o modalitate potrivită, căci, întorcându-se la Ierusalim, aceşti oameni ar putea, la un moment dat, să le strice reputația în fața poporului. Dar, odată ajunşi în mormânt, templierii nu ar mai avea de ce să se teamă din cauza lor. Totuşi, dacă, în ciuda tuturor avantajelor pe care sunt dispuşi să i le ofere, conducătorul esenienilor ar refuza să se preteze la această «operă de caritate» satanică, el ar putea totuşi să-i vindece, cu condiția ca ei să nu se întoarcă imediat la Ierusalim, ci să fie trimişi nu contează unde, de exemplu în Egipt sau în Persia, ori chiar în India.

14. Iată ce pun la cale cei doi templieri, şi de aceea, de îndată ce vor găsi un adăpost pentru bolnavii lor, vor pleca în căutarea conducătorului şi îl vor găsi aici, pentru că nu va fi greu de aflat de la unul dintre cei vindecați unde se află prietenul nostru Roclus.

15. Şi, vedeți voi, va fi foarte bine aşa; căci, cu ocazia aceasta, conducătorul le va putea reproşa faptele lor în cuvinte pe care i le voi inspira Eu, şi astfel vom pune capăt tâlhăriilor, iar bolnavii lor, care aici se află sub autoritatea esenienilor, vor depune mărturie împotriva lor şi împotriva întregului Templu, cu atât mai sigur cu cât vor afla de la conducător care sunt intențiile infernale ale acestor doi templieri «respectabili»!

16. De aceea Roclus va trebui mai întâi să asculte ce-i vor spune ei, desigur, în prezența altor frați esenieni care sunt aici şi care îi vor fi apoi martori fideli în fața celor bolnavi.

17. Când templierii vor fi astfel demascați, ei vor deveni foarte docili şi vor oferi oricât pentru a nu fi duşi în fața unui judecător roman.

18. Este aşadar foarte bine ca situația să ia o asemenea întorsătură, pe care Eu am prevăzut-o de mult timp; căci Eseea va fi astfel protejată pe termen lung de persecuțiile Templului, şi oamenii vor putea veni aici, în siguranță, de pretutindeni.

19. Când cei doi templieri vor fi aici, chiar Eu îi voi face semn fratelui Roclus să meargă şi să-i întâlnească, împreună cu ceilalți frați ai săi, în curtea hanului, şi să rezolve problema cu ei aşa cum va fi cel mai bine. Începând de acum şi până la prima oră a amiezii, totul

va fi terminat, şi atunci vom putea lua masa liniştiți, după care vom ieşi, când cei doi templieri vor fi părăsit satul în cea mai mare grabă. Acum înțelegi, Petru, de ce nu vreau să ies înainte de masa de prânz, ci vreau să rămân în această sală?"

20. Petru a spus: „Înțeleg foarte bine, şi noi toți Îți mulțumim pentru sfat."

21. Atunci Roclus, care se stăpânise cu greu în timp ce Eu explicasem motivul pentru care cei doi templieri veniseră la Eseea împreună cu bolnavii lor şi care, în mânia sa, ar fi vrut să-i oprească imediat, s-a ridicat şi, profund impresionat, a spus: „Doamne şi Învățătorule, dacă aş avea doar o părticică din puterea Ta, cei doi n-ar ieşi aşa uşor din încurcătură! Cum poți Tu, care eşti foarte drept şi atotputernic, să tolerezi atât de mult timp şi cu atâta indulgență uneltirile acestor diavoli cu formă umană şi chiar adeseori să-i laşi să-şi ducă la bun sfârşit planurile lor cu-adevărat satanice?

22. Să laşi să mai existe Templul din Ierusalim - care este de mult timp un cuib de tâlhari - şi mizerabila pleavă a preoțimii înseamnă prea multă răbdare! Se vorbeşte din ce în ce mai mult în popor despre faptele lor mârşave, şi din cauza aceasta poporul îşi pierde fără vină din ce în ce mai mult credința în Unicul Dumnezeu Adevărat şi se îndreaptă spre păgâni, care sunt mai buni şi mai cu judecată.

23. Dar, în marea Ta înțelepciune, Tu ştii mai bine decât oricine, Doamne şi Învățătorule, de ce îngădui asta! Doamne, când cei doi farisei vor veni, pune răbdarea în inima mea, pentru ca să pot suporta ceea ce-mi vor spune!"

24. Eu i-am spus: „Nu-ți face griji din cauza aceasta, căci te vei descurca foarte bine, şi poate că vei reuşi chiar să-i câştigi pentru cauza cea bună a adevărului şi a vieții! Vezi tu, chiar şi aici, printre ucenicii Mei, se află mai mulți farisei care au fost aduşi pe calea cea bună şi care trăiesc acum în adevărul vieții interioare, deşi până nu demult vroiau să-Mi ia viața, pentru că vorbele Mele mărturiseau împotriva lor.

25. În ceea ce priveşte Templul, măsura fărădelegilor sale se va umple curând şi, înainte de a se scurge de şase ori zece ani, abia de se va mai cunoaşte locul în care s-au aflat Ierusalimul şi Templul. Marea Mea răbdare aproape că nu are limite, dar ea nu este infinită pe corpurile cereşti. Dacă Voința Mea a putut să distrugă lumi care deveniseră prea rele, ea poate să spulbere de asemenea oraşe şi popoare care întrec măsura nelegiuirilor lor. Dar să nu mai vorbim despre aceasta. Poți să mergi deja în curte împreună cu frații tăi, căci cei doi templieri nu vor mai întârzia."

26. Auzind aceste cuvinte, Roclus s-a ridicat împreună cu ceilalți frați şi s-a îndreptat de îndată spre curte. Iar hangiul s-a apucat de treabă împreună cu ai săi, pentru a pregăti un prânz gustos.

Capitolul 208

Roclus şi cei doi templieri

1. Roclus n-a trebuit să-i aştepte prea mult pe cei doi templieri; aşa cum Eu spusesem, îndată ce au aflat de la un bolnav care fusese vindecat unde se afla conducătorul esenienilor şi unde îşi făcea el vindecările, i-au lăsat pe bolnavii pe care îi aduseseră în grija unui hangiu, pe care l-au plătit cu puțin argint, şi au venit până la hanul nostru însoțiți de către omul vindecat, îndeosebi pentru a aranja împreună cu conducătorul partea cea mai importantă a planurilor lor rele.

2. Cum au intrat în curte, conducătorul esenienilor s-a apropiat de ei, i-a salutat după obiceiul Templului şi le-a spus: „Îl căutați pe conducătorul esenienilor? El se află în fața voastră, în modesta mea persoană. Ce vreți de la mine? Însă vă avertizez că trebuie să-mi prezentați cererea voastră cu toată sinceritatea, altfel ați venit degeaba."

3. Unul dintre farisei a răspuns: „La fel vrem şi noi, şi de altfel aşa şi trebuie; dar cum această afacere este destul de secretă, am vrea să-ţi vorbim fără martori, şi poate într-o încăpere.”

4. Roclus: „Nu putem să vă acordăm ceea ce nu acordăm nici prinţilor, nici regilor, nici împăraţilor! Căci noi nu mai ascundem nimic şi nu mai facem nimic în secret, pentru ca nimeni să nu ne mai poată pune în cârcă vreo înşelătorie. De aceea îi şi vindecăm acum pe bolnavi în public, şi nu în vechea cetate, atât de defăimată şi de suspectată de voi. Aşa încât, dacă vreţi ceva de la noi, spuneţi chiar aici! Căci toţi esenienii sunt ca un singur om; ceea ce ştie unul nu poate fi ascuns de ceilalţi. Acum, că aţi aflat care este situaţia, vorbiţi sincer sau plecaţi la fel cum aţi venit! V-am prevenit, pentru ca să nu cereţi nimic care nu ar fi drept în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!”

5. Fariseul: „Ah, dar sunteţi cu totul diferiţi! Acum doi ani vorbeaţi şi cu siguranţă acţionaţi complet altfel!”

6. Roclus: „Este posibil; dar, de vreme ce nu există pe acest pământ nimic care să fie atât de perfect, încât să nu mai aibă nevoie să se perfecţioneze, şi noi suntem destul de departe de a fi atât de desăvârşiţi, încât să nu mai avem nevoie să ne desăvârşim considerabil. Noi, de câţiva ani încoace, chiar dacă încă suntem departe de ţelul ultim al desăvârşirii, am progresat mult, astfel că gândim, voim, vorbim şi acţionăm cu totul altfel!

7. Până de curând, apelam la tot felul de ceremonii inutile pentru a-i vindeca pe bolnavi, pentru că oamenii cei orbi voiau aşa, iar motivul sinistru era acela că voi înşivă, preoţi egoişti, tiranici şi lacomi, care vă pretindeaţi a fi slujitorii lui Dumnezeu, i-aţi obişnuit până la îndobitocire pe oamenii care căutau şi găseau aici ajutor cu aceste ceremonii superstiţioase.

8. Cum intenţiile noastre au fost mereu onorabile faţă de toţi oamenii, care, mari sau umili, sunt fraţii noştri, nu am mai putut tolera această veche infamie, şi am hotărât în mod ferm să le arătăm tuturor prostia lor, în lumina foarte clară a adevărului; de aceea, am renunţat definitiv la tot ceea ce semăna chiar şi doar puţin cu un secret inutil şi înşelător şi am hotărât să le vorbim deschis tuturor, de acum înainte, fără să mai ascundem nimic, şi, prin urmare, nu avem nici teamă, nici menajamente faţă de voi. Căci voi, care sunteţi - ştim noi bine - mari-preoţi ai Templului, nu sunteţi cu nimic mai mult decât oricare alt om.

9. Iar dacă cererea voastră se opune cu ceva legilor divine, atunci veţi fi pentru noi, împreună cu Templul vostru şi cu marii voştri preoţi, cu mult mai prejos decât animalele! Acum, că v-am arătat foarte limpede care este orientarea noastră de acum înainte, şi din ce cauză, sper că veţi înţelege cum trebuie să vă purtaţi faţă de noi, dacă ceea ce vreţi să obţineţi este cu adevărat folositor.”

Capitolul 209

Roclus dezvăluie intenţiile fariseilor

1. Cuvintele lui Roclus nu erau desigur deloc în acord cu scopurile celor doi farisei, astfel că aceştia nu mai ştiau cum să-şi prezinte cererea.

2. Totuşi, după câteva clipe, unul dintre ei s-a gândit că ar putea să-l facă pe conducătorul esenian să-şi schimbe părerea, ameninţându-l şi băgându-l în sperieţi. Astfel, umflându-şi obrajii, el a spus cu o voce puternică: „Ascultă-mă, tu, care faci atâta caz de cinstea ta! În zelul tău, mai întâi ai uitat cu cine vorbeşti, iar apoi, ne-ai blasfemiat în mod public şi deosebit de grav atât pe noi şi pe conducătorul Templului, cât şi Templul, ceea ce te face cât se poate de vinovat! Dacă am vrea să te prigonim şi să te ducem la judecată, ar fi vai şi-amar de tine şi de toţi prietenii tăi! De aceea, mai bine să vorbim între noi, fără martori, şi dacă vei face ceea ce-ţi vom cere, nu ne vom mai folosi de ceea ce te-a făcut atât de vinovat în faţa noastră!”

3. La această apostrofare, Roclus, aprins de mânie, i-a străpuns cu privirea pe cei doi farisei şi le-a spus cu o voce tunătoare: „Ascultaţi-mă, farisei plini de răutate şi de viclenie! Pe cât este de adevărat că există un Dumnezeu - pe care eu îl cunosc bine, dar pe care voi nu L-aţi recunoscut încă - şi că eu sunt acum aici şi vă vorbesc, pe-atât de adevărat este că nu voi face ceea ce vreţi să-mi cereţi între patru ochi, pentru acoperirea păcatelor voastre! Spuneţi că v-am blasfemiat pe voi şi Templul şi că m-am făcut astfel cât se poate de vinovat; dar cât de vinovaţi sunteţi voi în faţa lui Dumnezeu, a Templului şi a poporului pentru că v-aţi desfrânat în Templu, aţi comis adulter şi aţi pângărit băieţi?!

4. V-aţi adus aici amantele şi servitoarele siluite până aproape să-şi dea duhul, femeile pe care le-aţi obligat să-şi înşele bărbaţii şi băieţii pe care i-aţi pângărit, sub pretextul de a-i vindeca; dar voi doriţi cu totul altceva! La Ierusalim, din cauza păcatelor voastre fără de număr, reputaţia voastră a început să aibă mult de suferit, şi vi s-a făcut teamă, nu de Dumnezeu, în care nu aţi crezut niciodată, ci de legile romane; de aceea aţi venit aici împreună cu nefericiţii care sunt acum găzduiţi mizerabil la hanul din piaţa cea mare şi, pentru ca marile şi nenumăratele voastre păcate să nu fie descoperite, voi vreţi ca aceste fiinţe pe care le-aţi îmbolnăvit şi le-aţi adus într-o stare nefericită să fie nu vindecate, ci asasinate şi îngropate de către noi, sau cel puţin surghiunite într-o ţară foarte îndepărtată, unde trăiesc oameni aproape sălbatici - şi astfel să punem noi capăt păcatelor voastre, iar în schimb voi vă gândiţi să ne daţi o parte din tributul de tâlhărie pe care îl primiţi pe ascuns de pe drumurile acestui ţinut.

5. Aţi spus că m-am făcut vinovat de blasfemie faţă de voi şi faţă de Templu. Dar voi, acum? Ceea ce tocmai v-am spus eu, care am primit de la Dumnezeu puterea de a vedea în inima şi în profunzimile oricărui om, pot demonstra cu mii de martori în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oricărui tribunal legal din lume. Dacă eu voi face aceasta, ce se va alege de voi? V-aţi gândit să mă constrângeţi la o ticăloşie prin ameninţările voastre de mari-preoţi, dar vântul s-a întors împotriva voastră, iar acum vă aflaţi voi în puterea mea! Ce aveţi de gând să faceţi?”

6. Stupefiaţi de cuvintele conducătorului esenian, cei doi templieri au răspuns: „Chiar dacă ai putea să-ţi dovedeşti acuzaţiile din prima parte, ţi-ar fi greu să demonstrezi că v-am adus aceşti bolnavi cu o intenţie rea. Şi chiar dacă ai descoperit în noi vreo intenţie rea, poate cu ajutorul chiromanţiei vechilor egipteni - şi nicidecum cu ajutorul lui Dumnezeu, cu care tu te lauzi, fără să te gândeşti că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu magicienii -, aceasta nu ar avea nicio valoare în faţa unui tribunal; căci doar gândul singur nu este faptă, şi nu ar fi nici dacă noi ţi-am fi mărturisit, chiar cu voce tare, intenţiile de care tu ne acuzi. Din acest punct de vedere, tu nu poţi face aşadar nimic împotriva noastră; cât despre primul punct, templierii sunt aproape toţi la fel în privinţa asta, şi nu vei avea o sarcină uşoară, nici măcar tu, care, fiind grec şi pe jumătate păgân, te bucuri de o mare consideraţie pe lângă romani; căci nu este chiar atât de uşor să învinuieşti un colegiu de preoţi atât de mare şi atât de prestigios precum cel din Ierusalim, care are o mare autoritate. De aceea, renunţă la ameninţarea ta, şi nu ne vom mai folosi nici noi de a noastră, şi nu-ţi vom mai cere nici să ne vindeci bolnavii; căci există, cu siguranţă, şi alte aşezăminte pentru îngrijire.”

7. Rostind aceste cuvinte, cei doi templieri au dat să plece. Dar Roclus le-a spus: „A fost uşor să veniţi aici, dar va fi mult mai greu să vă întoarceţi la casele voastre, şi nu vă vom lăsa să părăsiţi această aşezare până când nu veţi fi făcut ceea ce vă vom porunci noi în numele lui Iehova. Acum sunteţi în puterea noastră şi vă va fi greu să vă opuneţi.

8. Bolnavii vor fi vindecaţi aici şi voi veţi plăti întreţinerea lor viitoare, din avuţiile voastre! În ceea ce priveşte locul unde ei îşi vor găsi refugiul după ce vor fi vindecaţi, aceasta este treaba mea.

9. Se va pune capăt definitiv tâlhăriei la drumul mare pe care voi o întreţineţi pe drumurile noastre, şi toate bunurile jefuite vor fi aduse în acest sat şi vor fi restituite numeroaselor persoane de la care au fost furate şi care încă se mai află aici. Căci este scris: «Să nu furi şi să nu râvneşti la bunul altuia.»

10. Nu sunteți voi cei mai răi blasfemiatori, când vă numiți pe voi înșivă primii servitori ai lui Dumnezeu, când spuneți că El ascultă numai de rugile voastre şi că v-a fost dată vouă puterea de a deschide pentru sufletele oamenilor porțile Împărăției Cerurilor? Totuşi, în lăuntrul vostru, nu ați crezut niciodată în Dumnezeu şi nu L-ați slăvit niciodată în inimile voastre. Dar i-ați prigonit cu turbare pe toți cei care, fiind treziți de Dumnezeu şi pătrunşi de Duhul Său, au început să mărturisească în mod necesar împotriva voastră!

11. Eu însumi am mers în acel micuț deşert de pe malul Iordanului, unde Ioan propovăduia pocăința. L-am ascultat, m-am convins că fiecare cuvânt al său era îndreptățit şi am urmat spusele sale; şi voi l-ați auzit, dar v-ați umplut apoi de ură şi l-ați prigonit, iar el a trebuit să cadă victima dorinței voastre neostoite de răzbunare. Acum, a venit chiar Marele Mesia promis, plin de cea mai înaltă înțelepciune şi de o putere divină pe care o dovedesc cuvintele şi faptele Sale, iar voi încercați să-L omorâți şi pe El! Deci, ce fel de oameni sunteți voi?!

12. Sigur, voi le predicați oamenilor legile lui Moise, dar voi înşivă nu respectați nici măcar una, şi comiteți toate păcatele pe care diavolul, tatăl vostru adevărat, le inspiră inimilor voastre rele; mințiți fără încetare în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor; înşelați, faceți jurăminte strâmbe, furați, uciderți şi asasinați - şi eu pot să dovedesc toate acestea în clar, cu mii de martori, în fața lui Dumnezeu şi a oricărui tribunal lumesc -, şi mai îndrăzniți să-L considerați drept blasfemiator şi să-L persecutați pe Acela care, trezit de adevăratul Duh al lui Dumnezeu, mărturiseşte împotriva voastră şi care ar mai putea încă să vă salveze din abisul morții eterne?!

13. Judecați voi înşivă, dacă sodomiții au făcut vreodată rele la fel de mari ca ale voastre! Şi totuşi, Dumnezeu le-a trimis focul din ceruri pentru a-i nimici de pe fața pământului! Ce va face El cu voi într-o bună zi?

14. De aici vă veți da seama că noi, esenienii, vă cunoaştem foarte bine pe voi, siniştrii templieri, şi ştim cât de bine intenționați şi sinceri sunteți cu noi, şi ştim cum îi blestemați pe sărmanii evrei care caută şi găsesc ajutor la noi! Şi totuşi voi veniți să ne cereți nouă ajutorul atunci când vă merge rău! Ceea ce este bun pentru voi nu ar trebui să fie la fel de bun şi pentru sărmanii evrei? O, impostori mizerabili, cuib de şerpi şi de vipere! Dacă nu vă veți îndrepta cu totul, veți rămâne blestemați şi osândiți pentru totdeauna! Acum ştiți măcar ceea ce vă aşteaptă aici. ."

15. Dacă nu-mi veți îndeplini cererea, care este dreaptă în fața lui Dumnezeu şi a oamenilor, atunci, grație puterii pe care mi-a dat-o Dumnezeu, va trebui să vă pedepsesc, în aşa fel încât ar fugi şi diavolii! Ați înțeles?"

16. Fariseii, care în sinea lor erau foarte furioşi, au răspuns: „Oh, desigur, prietene, şiți vom îndeplini cererea, fără îndoială, în măsura în care vom putea; însă nu ştim ce va face apoi Templul drept răspuns la nedreptatea care ni se face. Căci noi vom raporta fără ocolişuri marelui-consiliu ceea ce ni s-a petrecut, precum şi că - după cum tocmai am înțeles noi - atât Ioan Botezătorul, cât şi, mai ales, de-acum faimosul nazarinean, provin din rândurile Voastre, iar nazarineanul este format în instituția voastră.

17. Dar suntem gata să facem tot ceea ce ne-ai cerut, şi a venit vremea să trecem la treabă, pentru că am vrea să pornim spre casă încă de astăzi. Să mergem aşadar la han, unde se află bolnavii noştri, şi totul va putea fi aranjat foarte repede."

18. Conducătorul Roclus: „Foarte bine; aşa doresc şi eu; de aceea, să mergem acolo!"

Capitolul 210

Roclus li vindecă pe bolnavi

1. Acestea fiind spuse, au pornit cu toții spre hanul din piața cea mare.

2. Când au ajuns în încăperea în care se aflau bolnavii, care erau destul de mulți, şi unde se afla de asemenea şi căpetenia tâlharilor, care îi aştepta pe cei doi farisei ai noştri pentru a-şi încheia socotelile cu ei, Roclus s-a adresat mai întâi bolnavilor, spunând: „Eu sunt conducător în aceste ținuturi şi am primit de la Dumnezeu puterea miraculoasă de a vă vindeca pe toți, la fel cum - ceea ce probabil ați aflat - am mai vindecat deja destul de mulți astăzi; dar mai întâi, spuneți-mi fără teamă care este cauza principală a suferințelor trupurilor voastre."

3. Auzind întrebarea, băieții au răspuns: „Stăpâne, dacă nu vom fi obligați să ne întoarcem la Ierusalim şi dacă tu ne iei sub protecția ta, îți vom spune totul; însă dacă nu este aşa, cea mai mică mărturisire din partea noastră ne-ar aduce moartea sigură, cu care am fost amenințați!"

4. Roclus: „Nu voi sunteți cei care ar trebui să vă temeți de aceasta, ci doar cei care v-au amenințat! Eu voi veghea asupra voastră, şi de aceea puteți să vorbiți fără nicio teamă."

5. Atunci băieții au început să povestească foarte sincer ticăloşiile la care templierii îi supuseseră, la fel cum mai făceau încă cu mulți alții asemenea lor, ceea ce provocase deja şi urma să mai provoace moartea multora dintre ei.

6. „Ei bine, a spus Roclus, iată ce fapte «lăudabile» am aflat despre Templul lui Iehova şi slujitorii săi! Dar totul va fi bine de acum, sărmani şi dragi copii, şi în curând veți fi salvați. Acum, să vorbească fetele şi femeile."

7. La rândul lor, şi ele au cerut mai întâi protecție, căci fuseseră amenințate la fel ca şi băieții.

8. Roclus: „Ceea ce le-am spus băieților este valabil şi pentru voi; de aceea, puteți să vorbiți fără teamă."

9. Şi ele au început să povestească asemenea fapte, încât chiar şi cei câțiva tâlhari care se aflau acolo au fost îngroziți, mai ales că unele dintre aceste femei s-au dezvelit pentru a arăta pe trupurile lor mutilările oribile produse de desfrânarea fără margini a templierilor.

10. Când Roclus s-a convins el însuşi de adevărul celor relatate în fața martorilor, profund impresionat, i-a privit cu severitate pe cei doi farisei şi pe servitorii lor devotați care-i însoțeau şi le-a spus: „Ah, aşa ceva nu s-a văzut de la facerea lumii! Dacă astfel de ticăloşii se petrec în Templu, să-mi mai spuneți voi mie că am blasfemiat Templul când l-am numit, pe bună dreptate, un cuib de tâlhari şi de criminali! Mizerabililor! Ce diavoli v-au adus pe lume şi au făcut din voi preoți ai lui Iehova?! Dar aşteptați puțin! Însuşi împăratul va fi imediat înştiințat de toate acestea, vă asigur încă de pe acum! Iar ceea ce el va hotărî s-ar putea să aflați cât de curând. Eu însă nu voi mai vorbi prea mult cu voi!"

11. Apoi, întorcându-se spre bolnavi, Roclus le-a spus: „În numele lui Iehova, care a venit în aceste vremuri la noi, oamenii, în persoana lui Iisus din Nazaret, Cel pe care fariseii cei răi şi orbi îl urăsc şi-L prigonesc pentru că El mărturiseşte împotriva lor şi care mi-a dat puterea de a-i vindeca pe toți bolnavii prin credință şi voință, eu îmi pun acum mâinile deasupra voastră şi spun: «Să fiți vindecați!»"

12. La aceste cuvinte, toți au fost dintr-o dată complet vindecați, astfel încât nu se mai putea observa pe trupurile lor nici cel mai mic semn - şi toți cei care i-au văzut, inclusiv căpetenia tâlharilor, au exclamat: „Aşa ceva nu-i este cu putință decât puterii divine, şi nu unui om! De aceea, slavă şi mărire doar Lui, şi-I mulțumim pentru că i-a demascat în fața noastră pe templierii din Ierusalim, căci acum ştim într-adevăr ce trebuie să credem despre ei!"

13. În acelaşi timp, cei care tocmai fuseseră vindecați au mulțumit şi ei, cu lacrimi în ochi şi şi-au întors fața de la fariseii furioşi.

14. Atunci Roclus le-a spus celor doi farisei: „Acum, că s-a împlinit aceasta în numele Domnului, să trecem la cealaltă afacere!"

15. Cei doi farisei, ştiind preabine ceea ce Roclus le ceruse, i-au răspuns: „Spune-ne ce sumă consideri tu că este necesară pentru întreținerea acestor persoane, care sunt aproape douăzeci, şi îți vom plăti imediat. În ceea ce priveşte tributul pentru trecere, tu eşti stăpânul aici

şi poți să te înțelegi tu însuți cu cei care sunt prezenți aici. Din partea noastră, noi renunțăm definitiv la tot; căci începem să ne înțelegem şi noi greşelile noastre imense şi ne vom da silința să le reparăm pe cât se poate.

16. Când vom ajunge acasă, prima noastră grijă va fi să ne îndepărtăm de Templu; căci acum, după ce am văzut puterea divină făptuind fără nicio urmă de îndoială şi după ce tu, care eşti un om înțelept şi plin de Duhul lui Dumnezeu, ne-ai dat acest avertisment sever pe care îl merităm, trezind în noi lumina credinței, ne vom petrece restul zilelor noastre cu totul altfel decât până acum. Fie ca Domnul Dumnezeu să ne ierte numeroasele noastre păcate, pe care nu le mai putem ascunde! Acum, stabileşte suma care este necesară întreținerii acestor nefericiți, şi ți-o vom da imediat."

17. Roclus: „Aveți la voi opt sute de livre de aur şi două mii de livre de argint. Vă trebuie mai puțin de o sutime din bani pentru a vă întoarce acasă; de aceea, să lăsați cele opt sute de livre de aur plus o mie de livre de argint pentru întreținerea acestor persoane, care sunt douăzeci şi una, iar în felul acesta vă veți ispăşi o mică parte din crimele comise împotriva lor, în fața lui Dumnezeu. Dar dacă veți dori să lăsați mai mult, aceasta nu va rămâne fără valoare în fața lui Dumnezeu."

18. Cei doi farisei: „O sută de livre de argint ne va fi de ajuns pentru a ne întoarce acasă; vom lăsa aşadar nouă sute peste cele o mie de livre, şi dacă, în timp, cei care au fost vindecați aici într-un mod atât de miraculos vor avea nevoie de mai mult, le vom trimite de la Ierusalim."

19. Roclus: „Nu va fi nevoie, însă veți mai avea multe de îndreptat acasă! Suma pe care o lăsați aici este mai mult decât suficientă pentru aceşti oameni, căci eu voi veghea ca ei să-şi câştige pâinea prin munca brațelor lor; fiindcă este mult mai bine pentru un om să-şi câştige existența prin muncă decât să trăiască pe spinarea aproapelui său, într-o bogăție trândavă."

20. Bolnavii vindecați au fost perfect de acord; cei doi farisei au mers împreună cu Roclus într-o, încăpere alăturată, unde îşi țineau ascuns aurul şi argintul, şi i-au înmânat suma promisă, nepăstrând pentru ei decât o sută de livre de argint.

21. Apoi, întorcându-se în sală, ei le-au cerut iertare bolnavilor vindecați, precum şi lui Roclus.

22. Roclus le-a spus: „Lui Dumnezeu îi place să ne iertăm duşmanii, chiar dacă aceştia nu-şi înțeleg greşelile şi nu vor să le îndrepte; de aceea, cu atât mai mult trebuie să-i iertăm, după Voința lui Dumnezeu, pe cei care regretă răul pe care ni l-au făcut şi sunt ferm hotărâți să-l îndrepte pe cât posibil. În ceea ce ne priveşte, noi vă iertăm aşadar cu toții; dar şi pe unde veți mai ajunge, să priviți în jurul vostru şi să îndreptați tot răul pe care l-ați făcut cuiva, şi atunci Domnul va avea milă de voi, chiar dacă nu vă veți putea răscumpăra marile păcate față de cei care nu mai sunt pe această lume."

23. Cei doi farisei au promis că vor face tot ce le va sta în putință, după care, adunându-şi lucrurile, au pornit îndată pe drumul de întoarcere, însoțiți de servitorii lor.

Capitolul 211

Roclus şi tâlharii

1. Atunci, adresându-se căpeteniilor tâlharilor, care încă mai erau acolo, Roclus le-a spus ce aveau de făcut dacă voiau să scape de mânia lui Dumnezeu. Şi ei s-au declarat de îndată gata să facă tot ceea ce conducătorul esenienilor le va cere, numai să nu fie ceva imposibil.

2. Roclus le-a răspuns: „În ultimele şase săptămâni îndeosebi, tributul pe care l-ați strâns în mod ilegal de pe drumurile noastre v-a adus o avere imensă, şi doar rareori i-ați cruțat pe cei sărmani. Cei mai mulți dintre ei sunt încă aici. Mergeți să le înapoiați tuturor, celor

bogați precum şi celor săraci, ceea ce ați luat de la ei, şi să nu mai cereți niciodată pe viitor de la nimeni să vă dea ceva, indiferent ce, şi atunci şi vouă vă vor fi iertate păcatele."

3. Unul dintre tâlhari a spus: „O, stăpâne al acestor locuri, vom face precum ne-ai poruncit; dar sunt mai mult de treizeci de ani de când practicăm această îndeletnicire ticăloasă şi am strâns astfel multe bogății, pe care, chiar având cea mai mare bunăvoință din lume, nu vom mai putea să le înapoiem proprietarilor lor de drept, căci nu ştim unde locuiesc sau dacă mai sunt în viață. Ce se mai poate face în privința asta?"

4. Roclus: „Cel mai mult ați luat de la oameni bogați care locuiesc în țări îndepărtate şi care sunt deja copleşiți de avuții pământeşti. Administrați aşa cum trebuie aceste vechi bogății şi considerați-le a fi un bun al săracilor, care vin adeseori să caute ajutor aici; veniți în întâmpinarea nevoilor lor, iar Stăpânul Cerului şi al pământului vă va şterge datoriile!

5. Construiți aşezăminte pentru săraci, căci aceştia sunt nevoiți adesea să înnopteze săptămâni întregi sub cerul liber; astfel, folosindu-vă de acest Mamon nedrept (adică de bogățiile strânse pe nedrept), veți face binele şi vă veți face prieteni în Cer. Acum, dacă ați înțeles totul, duceți-vă şi apucați-vă de treabă!"

6. Ei i-au mulțumit cu toții lui Roclus pentru cele spuse. Căpeteniile tâlharilor s-a dus şi au adus chiar în aceeaşi zi cele cerute, iar acestea au fost în mod corect înapoiate proprietarilor.

7. Între timp, după ce căpeteniile tâlharilor au plecat pentru a-şi îndeplini sarcina, Roclus s-a întors spre hangiu, căruia îi cunoştea cinstea şi loialitatea, şi i-a spus: „Bolnavii care au fost vindecați îți sunt de acum încredințați ție; să te îngrijeşti de asemenea ca ei să-şi găsească de lucru după puterile lor. Cât despre aurul şi argintul lăsate aici, să le gospodăreşti bine şi echitabil şi să-ți opreşti ceea ce ți se cuvine; cu timpul, vom găsi fără îndoială o bună utilizare pentru aceşti bani. Printre altele, ei vor fi folosiți şi pentru educarea tinerilor.

8. Tu, care eşti un evreu cinstit, fă aceasta în felul samaritenilor, din iubire pentru Unicul şi Adevăratul nostru Dumnezeu şi din iubire pentru oameni, şi atunci iubirea lui Dumnezeu te va răsplăti din plin. Dar să o faci şi cu toată bunăvoința, căci cel care lucrează cu iubire şi bunăvoință lucrează de două ori, iar Dumnezeu îi va răsplăti înzecit faptele sale în această lume şi, cu siguranță, însutit în lumea cealaltă! Acum, pentru că această problemă importantă s-a rezolvat cu bine în numele Domnului şi după Voința Sa şi pentru că este aproape de amiază, eu vreau să mă întorc împreună cu frații mei la hanul bine cunoscut; căci acolo se află marele nostru Domn şi Învățător. Cine va avea nevoie de ajutor ne va găsi acolo!"

9. Hangiul a întrebat atunci: „Prietene, este vorba cumva despre marele profet din Galileea, despre care ai pomenit mai înainte în fața fariseilor, atunci când ai pus mâinile deasupra bolnavilor şi i-ai vindecat în numele său?"

10. Roclus: „Da, prietene, este chiar El! Dar să iei bine aminte, că El nu este un simplu profet, ci este aşa cum am spus, Însuşi Domnul. Şi voi, bolnavii vindecați şi tu, puteți să mă credeți!"

11. Hangiul: „O prietene, aş Vrea să-L văd şi să-L ascult şi eu; căci mulți străini, evrei şi păgâni de tot felul, mi-au povestit fapte deosebite despre El în timpul trecerii lor pe-aici! Păgânii cred că El este un zeu, iar evreii spun că este un mare profet. O prietene, aşa cum tocmai ți-am spus, aş vrea tare mult să-L văd şi să-L aud şi eu, dacă îmi este îngăduit!"

12. Roclus: „Nu numai ție îți este îngăduit, ci şi oricui care vrea să vină la El, iar pentru cei care au fost vindecați este mai mult decât o datorie să-I mulțumească pentru însănătoşirea lor; căci nu eu i-am vindecat, ci El şi numai El, prin atotputerea Voinței Sale sfinte. Totuşi, să mai aşteptați vreo două ceasuri; după aceea, puteți să veniți cu toții."

13. Foştii bolnavi au spus atunci: „O prietene al Celui Preaînalt, cum am putea să mergem la El, noi, păcătoşii, şi să-I privim fața Sa preasfântă?! Noi nu vom fi niciodată demni de o asemenea grație!"

14. Profund mişcat de umilința lor, Roclus le-a spus: „Dacă El nu v-ar fi iertat păcatele, a căror vină principală o poartă templierii, nu ar fi putut să vă vindece; dar, de vreme ce El v-a vindecat, înseamnă că v-a iertat şi păcatele, şi cu atât mai mult aveți datoria să mergeți la El cu toată iubirea şi sa-I arătați numai Lui recunoştința voastră!”

15. Aceste cuvinte ale lui Roclus le-au dat curaj, şi ei au promis că vor face ceea ce el i-a sfătuit.

16. Atunci, încredințându-i încă o dată pe foştii bolnavi în grija hangiului, Roclus a părăsit sala împreună cu frații săi şi s-a întors în grabă la Mine.

Capitolul 212

Domnul nostru Iisus Hristos face să apară un prânz miraculos

1. Ajungând împreună cu frații săi, Roclus ne-a găsit încă adunați în jurul mesei noastre, ceea ce l-a bucurat mult; totuşi el se gândea că, în timpul în care el a fost împreună cu fariseii, Eu le-am dat celorlalți învățături de viață prețioase.

2. Eu i-am spus: „Dragă prietene şi chiar frate, nu-ți face griji din această pricină; căci Eu doar le-am spus ucenicilor Mei ceea ce le-ai făcut şi le-ai spus tu, în deplin acord cu Voința Mea, fariseilor, bolnavilor şi căpeteniei tâlharilor, iar apoi, spre sfârşit, hangiului, şi din nou bolnavilor care au fost vindecați. Cu adevărat, tu ai devenit pentru Mine un bun instrument împotriva duşmanilor Mei! Şi, pentru că Mi-ai fost credincios în cele mici, te voi răsplăti şi Eu în cele mari.

3. Dar acum, ia loc alături de Mine împreună cu frații tăi; căci ni se va aduce fără întârziere prânzul, pe care l-am pregătit chiar Eu în cămările Mele, din care hrana nu se isprăveşte niciodată, şi nici vinul din beciurile Mele! Căci Eu, Domnul (Iisus), am găsit în tine şi în frații tăi lucrători plini de zel pentru ogoarele şi viile Mele, şi de aceea trebuie să fiți şi bine ospătați în această zi!”

4. După ce am rostit aceste cuvinte, hangiul, intrând în sală, Mi-a spus cu o oarecare stânjeneală: „Doamne şi Învățătorule, mai devreme, când Te-am întrebat ce să pregătesc de mâncare pentru a-Ți fi pe plac, Tu ai binevoit să-mi spui că nu trebuie să-mi fac griji pentru masa de prânz, deoarece o vei pregăti chiar Tu. Dar de mai bine de un ceas noi Te-am aşteptat în bucătărie, şi Tu nu ai venit, iar noi n-am pregătit nimic. Acum ar fi timpul să aducem farfuriile cu mâncare, dar nu este nimic gata. Ce ar trebui să fac?”

5. Eu i-am spus: „Grija ta este neîntemeiată, prietene! Tu crezi că Eu am nevoie, la fel ca voi, oamenii, de o cămară plină cu alimente, de o bucătărie şi de o pivniță garnisită din belşug cu butoaie cu vin? Vezi tu, Eu mă aflu acum în mijlocul prietenilor Mei, care M-au recunoscut şi au lucrat bine în numele Meu; ei au săvârşit semne mari prin puterea Cuvântului Meu şi a credinței lor în Mine, şi de aceea Eu vreau să fac pentru ei un miracol. Desigur, în bucătărie nu este nimic pregătit pentru noi - dar priveşte masa!”

6. Cum am încheiat aceste cuvinte, toate vasele care rămăseseră pe masă încă de dimineață s-au umplut cu mâncăruri gustoase, peşti din soiul cel mai bun, bine pregătiți, fructe dulci de toate felurile şi o pâine excelentă; la fel, toate urcioarele erau umplute până la buză cu vinul cel mai bun, care a întărit inimile şi a înviorat trupurile tuturor.

7. Când a văzut una ca asta, hangiul s-a lovit cu mâinile peste piept şi a spus; „O Doamne şi Învățătorule, cel care vede aşa ceva şi tot nu crede că în Tine sălăşluieşte plenitudinea Duhului lui Dumnezeu, forța şi măreția Sa, trebuie să fie de o mie de ori orb în sufletul şi în mintea sa!

8. Este adevărat că tot ce se naşte din puterea Ta şi din Înțelepciunea Ta este miracol şi că cerul şi pământul sunt pline de lucrările Tale, dar acestea nu ni se mai par miracole, pentru că ne-am obişnuit încă de la naştere să le vedem apărând, existând şi apoi dispărând cu tim-

pul. Însă apariția bruscă a unor feluri de mâncare, care în mod obişnuit nu pot fi preparate decât de mâna omului, şi a acestui vin ieşit din neant ah, asta nu se poate compara cu nimic altceva!

9. Când un pom răsare dintr-o sămânță, creşte încet-încet, devine mare şi puternic şi începe să poarte fructe, vedem toate mijloacele necesare la lucru, pentru a produce efectele care par să rezulte din ele. Dar aici, unde sunt mijloacele? Unde este pomul în care toate aceste fructe ar fi putut să crească şi să se coacă la lumina şi la căldura soarelui?! De pe ce câmp s-a recoltat-grâul din care s-a făcut această pâine extraordinară? În ce apă au fost prinşi aceşti peşti, la ce foc au fost ei pregătiți şi din ce vie provine acest vin?

10. Toate au apărut deodată, prin puterea infinită a Voinței Tale! Şi asta mă uimeşte, pentru că, din câte ştiu eu, Tu laşi ca toate câte există să ia ființă treptat, într-o ordine neschimbată, toate câte există dezvoltându-se unele din altele; dar aici, a fost vorba de o clipă, şi nimicul ce fusese înainte a devenit deodată ceea ce se află acum pe masă, spre uimirea ochilor şi a inimilor noastre! O, Doamne şi Învățătorule în Spirit al întregii eternități, oare nu Ți-ar fi cu putință să faci să apară în acelaşi fel şi o lume desăvârşită, pe care să o dotezi într-o clipă cu tot ce este necesar, ceea ce i-ar cruța pe oameni de multe griji şi suferințe?"

11. Eu am spus: „Oh, aş putea, desigur, prietene, dacă ar fi bine pentru om să cadă într-o lene deplină, şi astfel să se afunde curând în materie şi în judecată! Dar, pentru că Eu vreau ca omul, în această viață pământească, unde îşi exercită voința, să dobândească experiență şi cunoştințele care rezultă din ea prin felurite activități, învățând astfel să-L cunoască pe Dumnezeu şi să se cunoască şi pe el însuşi, trebuie ca lumea şi tot ce se află în ea să apară şi să existe exact aşa cum este.

12. Acesta este, pe scurt, motivul pentru care Eu las să se nască şi să piară totul treptat; căci nu lumile materiale, cu tot ce se află pe ele, în ele şi deasupra lor, au fost create să dureze etern, ci numai sufletele omeneşti, care, ieşind din materia supusă judecății, dobândesc în om fermitatea necesară pentru viața eternă, întărindu-se aşadar în Spiritul Meu şi în iubirea pentru Mine.

13. Şi dacă Eu fac aici, în mijlocul ucenicilor Mei şi al prietenilor Mei, care sunt deja aproape desăvârşiți în Spirit, o mică excepție de la Ordinea Mea eternă, pentru aceasta niciun suflet nu va cădea în lenea cea distrugătoare sau într-o inerție de durată, ci doar v-am arătat astfel tuturor că totul Îi este cu putință lui Dumnezeu.

14. Acum ia loc şi tu şi mănâncă şi bea împreună cu noi! După masă, vom găsi suficient timp să mai discutăm câte ceva."

15. Atunci hangiul s-a aşezat la masa noastră, unde a băut şi a mâncat plin de voie bună împreună cu noi, lăudând mult - la fel ca toți ceilalți meseni - calitatea excepțională a mâncărurilor.

Capitolul 213

Soția hangiului

1. Dar soția hangiului a intrat şi ea în sală pentru a-l întreba pe soțul ei, care întârzia, ce am cerut Eu de mâncare şi dacă urma să merg chiar Eu la bucătărie şi să contribui în vreun fel miraculos la pregătirea mesei.

2. Văzând însă imediat că noi eram aşezați la masă, mâncând şi bând mâncăruri şi băuturi care se aflau acolo din belşug, ea şi-a ridicat brațele spre cer şi a strigat: „Ah, pentru numele lui Moise pe care îl sărbătorim astăzi, ce este asta?! De unde provin, toate aceste feluri de mâncare şi de unde a fost adus acest vin?"

3. Hangiul: „Nu mai întreba degeaba; căci şi dacă îţi vom spune, tot nu vei înţelege! Mai târziu vei afla şi tu, fără îndoială, de unde provin aceste feluri de mâncare, dar acum, du-te şi vezi ca şi ceilalţi oaspeţi să fie bine serviţi în sălile celelalte!”

4. După care femeia s-a întors îndată la treburile ei de la bucătărie. Totuşi, ea a continuat să se întrebe de unde provenea mâncarea, şi de aceea a început să-i descoasă pe servitori dacă ştiau cine o adusese, când şi de unde. Dar cum toţi au jurat că nu ştiu nimic, femeia, nemaiputându-şi înfrâna curiozitatea, s-a întors la noi, sperând să afle ce se petrecuse de la vreun ucenic de-al Meu.

5. Atunci un esenian i-a spus: „Dacă nu ai fi fost atât de oarbă, ai fi putut remarca toate minunile care deja s-au petrecut, chiar aici sau în afara casei, doar prin simpla Voinţă a Marelui Domn şi Învăţător. Aceste mâncăruri au apărut în acelaşi mod. Cu adevărat, ele au venit din Cerul cel mai înalt. Apropie-te, gustă din toate şi spune-ne, tu, care eşti o bună bucătăreasă, cum ţi se pare această hrană celestă!”

6. Uşor stânjenită, femeia s-a apropiat de esenian, a gustat din bucate, din pâine şi din vin şi a recunoscut că nu mâncase în viaţa ei ceva atât de extraordinar de gustos. Acum credea şi ea că mâncărurile nu fuseseră pregătite într-o bucătărie pământească.

7. Atunci, arătându-Mă cu mâna, esenianul i-a spus: „Iată-L pe Măreţul Bucătar Etern, care a preparat într-o clipită acest prânz nemaipomenit, într-un mod miraculos, nu în felul în care gătesc oamenii, ci printr-o pură creaţie, aşa cum El creează fără încetare pe întregul pământ hrana necesară pentru toate creaturile! Deocamdată ştii suficient; crede şi vei fi mântuită! Un mare bine s-a petrecut acestei case şi întregului sat, pentru care nu vom putea niciodată să-L slăvim îndeajuns pe Dumnezeu. Acum, femeie, te poţi întoarce la treaba ta; dar să nu le mai spui şi altora ceea ce ai văzut aici, pentru că deocamdată Domnul nostru Iisus nu vrea aceasta.

8. Atunci, după ce a venit în faţa Mea, femeia Mi-a mulţumit pentru tot ceea ce gustase, iar apoi s-a întors la bucătărie.

9. Şi imediat după aceea Eu le-am spus tuturor: „Este adevărat că, de la începuturi şi până acum, doar puţine femei au fost chemate spre a fi profeţi în faţa anumitor popoare; dar luaţi aminte că dacă anumite femei ajung să fie pline de credinţă în Dumnezeu şi urmează într-un mod neabătut poruncile dumnezeieşti, impulsionându-şi cu o mare înţelepciune copiii spirituali în adevăratul respect şi în adevărata iubire faţă de Dumnezeu, astfel de femei vor deveni profeţi, iar Sfântul Duh al lui Dumnezeu se va revărsa din plin şi va sălăşlui în inima lor.

10. Tocmai de aceea, în viitor, atunci când veţi propovădui aşa cum se cuvine cuvintele Mele pline de înţelepciune dumnezeiască, nu trebuie să le excludeţi niciodată pe femei, aşa cum s-a petrecut adesea până acum, ci, mai mult decât atât, vă spun că nu trebuie să le mai ascundeţi nimic din toate cele ce v-au fost dezvăluite despre Împărăţia lui Dumnezeu; căci ceea ce femeile pure şi drepte în faţa lui Dumnezeu îi învaţă pe copii, în calitate de mame şi de principale educatoare, este cu mult mai durabil şi mai preţios decât marea majoritate a învăţăturilor din toate şcolile obişnuite ale lumii!

11. Este necesar să ştiţi că, dacă o femeie va reuşi să devină puternică, armonioasă, iubitoare, bună la suflet, plină de compasiune şi înţeleaptă, atunci şi copiii ei vor fi de asemenea puternici, armonioşi, iubitori, buni la suflet, plini de compasiune şi înţelepţi; dar luaţi aminte că dacă o femeie este proastă, mărginită şi needucată, va fi chiar foarte greu ca în cele din urmă copiii ei să devină nişte profeţi. În privinţa aceasta, este perfect valabil proverbul care spune că aşchia nu sare departe de trunchi.

12. Desigur, este foarte bine ca o femeie să fie o bună gospodină şi să-şi înveţe copiii să realizeze cu multă vrednicie şi dăruire treburile casei, dar este şi mai bine dacă, fiind ea însăşi plină de Spiritul dumnezeiesc al adevărului, al iubirii nesfârşite, al bunătăţii, al perseverenţei şi al priceperii, va umple din preaplinul unui astfel de Spirit, ce debordează de daruri

dumnezeieşti, inimile copiilor ei. Tocmai de aceea este bine să ţineţi seama de aceasta în viitor."

13. Roclus, ceilalţi esenieni şi hangiul Mi-au mulţumit pentru învăţătură, iar Roclus a adăugat: „Da, Doamne şi Învăţătorule, la noi, şi mai ales la evreii din Ierusalim, aceasta a fost mereu o mare greşeală, că s-a acordat prea puţină atenţie educării inimii şi minţii femeilor, şi de altfel acesta este principalul motiv pentru care oamenii sunt atât de puţin luminaţi şi şi-au pierdut adevărata credinţă în Dumnezeu! De aceea, de acum înainte, noi nu le vom mai ascunde femeilor nimic din ceea ce le este necesar pentru educaţia lor spirituală, care nu se va deosebi de cea a bărbaţilor."

14. Eu am spus: „Aşa să faceţi, iar lumina se va întoarce curând printre oameni! Dar dacă, la un moment dat, nu va mai fi urmat acest sfat pe care vi l-am dat, iar femeile vor redeveni lumeşti, orgolioase şi trufaşe, va apărea din nou vechea întunecare printre oameni, credinţa se va stinge şi iubirea se va răci; atunci va veni asupra oamenilor un nou necaz, mai rău decât toate câte au fost de la începutul lumii şi câte vor mai fi. Căci prin Mine a răsărit lumina cea mai strălucitoare pentru toţi oamenii. Când luna este întunecată, şi noaptea devine mult mai adâncă pe pământ, dar în cele din urmă aceasta este mult mai uşor de suportat decât atunci când soarele se întunecă de tot în plină zi. Meditaţi bine la ce v-am spus, în sufletele voastre!"

15. Ucenicii Mei au întrebat: „Doamne şi Învăţătorule, această imagine nu ne este clară. Ce reprezintă aici soarele şi luna? Cum ar trebui să le interpretăm?"

16. Eu le-am spus: „Cât timp va mai trebui să rămân printre voi până să ajungeţi să Mă înţelegeţi pe deplin? În ceea ce priveşte formarea spirituală a omului prin revelaţii trimise prin intermediul profeţilor, perioada care s-a scurs de la Adam până acum este asemenea luminii lunii. Lumina lunii variază; pentru un timp, nu se mai vede deloc, apoi ea începe să crească până devine plină. La fel a fost şi în ceea ce priveşte cunoaşterea lui Dumnezeu până în vremurile acestea. La diferite popoare, ea a crescut până şi-a atins plenitudinea, graţie cuvântului şi semnelor profeţilor. Ei au fost aşadar mereu la fel ca lumina lunii pline, care nici ea nu are o lumină proprie, ci una primită de la soare; şi la fel, în toate timpurile, profeţii nu au avut niciodată decât lumina pe care o primeau de la Dumnezeu, acest Soare al îngerilor şi al spiritelor, lumină cu care ei îi luminau pe oameni.

17. Dar în acelaşi timp cu profeţii, sau mai apoi, apăreau şi alţi învăţători, care prin tot felul de adăugiri şi interpretări ale străvechii învăţături, o întunecau tot mai mult, până când în cele din urmă nu mai rămânea nimic din ea. Atunci, în întunericul în care se aflau, oamenii trebuiau să se mulţumească doar cu slaba licărire a stelelor, până când un nou profet se trezea printre ei. Aşa încât noaptea spirituală astfel apărută nu a întinat niciodată sufletele oamenilor atât de mult, deoarece, la fel ca şi sclipirea nenumăratelor stele, credinţa lor într-un Dumnezeu Unic nu a dispărut complet niciodată.

18. Dar prin Mine a răsărit acum pentru oameni Soarele Cerului. Acest Soare nu are o lumină împrumutată, ci are propria sa lumină atotputernică, care, în sine, nici nu creşte şi nici nu scade vreodată. Şi cel care Mă recunoaşte nu Mă va recunoaşte uneori mai mult, iar alteori mai puţin, însă este foarte posibil ca această lumină strălucitoare să se stingă pe deplin în om prin atracţia sa pentru plăcerile lumii şi prin orgoliu, şi atunci, prin comparaţie, pentru om va fi aşa cum i-ar fi Pământului dacă Soarele, care luminează şi încălzeşte permanent totul, s-ar stinge pe deplin dintr-o dată. Atunci lucirea stelelor nu le-ar mai putea oferi oamenilor nicio mângâiere, căci, fără soare, tot ce este pe pământ ar îngheţa şi ar pieri.

19. Pe viitor, când credinţa în Mine, care este lumina Mea dătătoare de viaţă, se va stinge în om, iubirea, care este căldura vieţii, se va răci pe de-a-ntregul, şi de aici va rezulta printre oameni o asemenea suferinţă, încât ei se vor simţi mai chinuiţi decât un vierme care a fost călcat în picioare şi care se zvârcoleşte în praf. Mulţi vor striga în gura mare: «Şi animalele sunt mai fericite decât noi, oamenii! Ele trăiesc şi nu ştiu ce este aceea moarte, dar noi

suntem constrânşi să trăim, având fără încetare în faţa noastră perspectiva morţii şi a grozăviei ei!»

20. Aceasta va fi marea suferinţă a oamenilor, atunci când lumina şi iubirea îi vor părăsi! De aceea, urmăriţi să-i păstraţi pe oameni în lumină; astfel ei vor rămâne şi în iubire, şi nu vor vedea moartea în faţa lor şi nu-i vor simţi prezenţa sau gustul! Aţi înţeles bine ce v-am spus?"

21. Cu toţii au răspuns: „Da, Doamne şi Învăţătorule; totuşi, este trist că s-ar putea petrece astfel!"

22. Eu am spus: „Este adevărat - dar Eu nu pot ca doar pentru atât să-i iau omului liberul-arbitru, fără de care el nu ar mai fi om. Dar să nu mai vorbim acum despre aceasta. Haideţi să mai mâncăm şi să bem, ca să ne întărim trupurile, după care vom merge la lucru."

23. Atunci, toţi au reînceput să mănânce şi să bea cu voie bună, făcând din nou remarci despre gustul deosebit al mâncărurilor, al pâinii şi al vinului.

Capitolul 214

Cel mai mare miracol al Domnului nostru Iisus Hristos este Cuvântul Său

1. Când am terminat de mâncat şi ne-am ridicat de la masă, hangiul l-a întrebat pe unul dintre ucenici dacă Eu mai făcusem astfel de miracole.

2. Ucenicul întrebat a răspuns: „În acest fel a mai hrănit oameni sub cerul liber, şi adesea mai multe mii odată! De asemenea, atunci când nu avea vin, ci doar apă, şi nu una din cele mai curate, Domnul Iisus, prin Voinţa Sa, a transformat apa în vinul cel mai bun; a făcut aceasta pentru noi şi pentru binele altora, la fel cum, prin Cuvântul şi Învăţătura Sa, El a transformat apa stătută şi tulbure a credinţei noastre într-o apă vie asemănătoare celui mai bun vin. Cu adevărat, în mai puţin de doi ani şi jumătate, Domnul nostru Iisus a săvârşit multe miracole mari, astfel că ele nici nu mai pot fi numărate sau consemnate în scris! Dar miracolul cel mai mare, cel care va rămâne pentru totdeauna, este Cuvântul Său; cine îl urmează va avea în el viaţa eternă.

3. În ceea ce priveşte semnele pe care Domnul nostru Iisus le-a săvârşit, acestea nu sunt pentru noi decât mărturii a ceea ce este El, dar în viitor, nu semnele vor fi cele care vor sta mărturie pentru măreţia Sa divină, ci învăţătura Sa în inimile oamenilor care o vor urma. Căci ea va săvârşi în noi miracolul cel mai îmbucurător dintre toate, care este adevărata viaţă veşnică şi conştiinţa limpede a acesteia - ceea ce este mai de folos decât toate semnele cele mai mari pe care Domnul Iisus le-ar putea săvârşi în faţa noastră acum; căci pe acestea urmaşii noştri le vor putea desigur povesti urmaşilor urmaşilor lor, care probabil că nu le vor crede decât pe jumătate sau chiar deloc. De aceea, nu semnele de acum vor fi cele care vor avea o mare contribuţie la creşterea creanţei oamenilor în viitor, ci învăţătura, care întrece cu mult aceste semne, pentru că ea este în sine adevărul cel mai luminos şi mai de netăgăduit!

4. Prietene, pentru cei care suntem aici, este clar ca lumina zilei că noi existăm, şi niciunul dintre noi nu se îndoieşte de faptul că Domnul nostru Iisus a făcut mari miracole în faţa ochilor noştri; dar peste o sută de ani, probabil toate acestea vor ţine de istoria lumii, şi, aşa cum se petrece, mulţi se vor îndoi în mare parte de ele şi nu le vor mai crede.

5. Dar adevărul luminos care spune că doi şi cu doi fac patru nu va fi pus la îndoială niciodată, până la sfârşitul vremurilor, şi la fel şi învăţătura propovăduită de gura divină a Domnului Iisus - conform căreia fiecare om trebuie să-L recunoască pe Dumnezeu, să creadă în El şi să Îl iubească mai presus de orice, iar pe aproapele său la fel ca pe el însuşi - va rămâne ca un adevăr viu care nu va putea fi contestat niciodată, pentru că, fără această învăţătură, în primul rând nu ar putea exista niciun fel de convieţuire a oamenilor şi, în al doilea rând,

fără respectarea ei prin faptă niciun suflet nu va putea primi Viața cea Veşnică din Dumnezeu. Căci iubirea este Spiritul etern al vieții, deci, în sine, viața însăşi.

6. Astfel; atunci când oamenii şi-au pierdut toată iubirea pentru aproapele lor şi pentru Dumnezeu, rezultă de aici acest adevăr matematic că ei şi-au pierdut deopotrivă şi toată viața interioară, care este adevărata viață a sufletului. De aceea, pe viitor, nu te preocupa decât de învățătura pe care Domnul ne-a revelat-o şi de spiritul luminos al adevărului ei, şi fă în aşa fel încât să o respecți, pentru a dobândi Viața Veşnică; căci semnele şi miracolele nu-ți vor da niciodată Viața Veşnică, nici ție, nici altcuiva.

7. Nu doar semnele miraculoase care au fost făcute în fața noastră acum ne dovedesc că Domnul este atotputernic şi desăvârşit de înțelept; din toate timpurile o mărturiseşte în fața tuturor marea Creație, care pare să le strige fără încetare tuturor oamenilor înzestrați cu rațiune: «În spatele acestor opere nenumărate şi atât de înțelept plăsmuite se ascunde un Creator etern, cu desăvârşire înțelept şi atotputernic!» Cu toate că omul aude chemarea Sa şi începe să-L caute într-un fel sau altul pe acest Creator - ceea ce este bine -, îşi simte cu această ocazie şi propria sa neputință şi slăbiciune, pe care nu le poate transforma în putere divină.

8. Dar dacă tu vei trăi şi vei făptui urmând învățătura pe care Domnul nostru Iisus ne-a revelat-o, atunci puterea iubirii divine va transforma slăbiciunea şi neputința ta în forță şi în măiestrie, ceea ce, în mod sigur, îți va fi cu mult mai de folos decât să rămâi în continuare martorul a mii de semne, fără ca prin aceasta tu să poți deveni mai puternic! Iată care este părerea mea, şi cred că este fondată."

9. Eu i-am spus ucenicului care tocmai vorbise astfel; „Nathanael, ție nu mai este nevoie să-ți spun: «Cât timp va mai trebui să te suport până când vei înțelege ce înseamnă împărăția Mea?» Căci tu de-acum înțelegi, şi de aceea Eu spun Amin discursului tău şi îl aprob în întregime ca pe un adevăr curat şi desăvârşit; da, aşa este şi aşa va fi mereu.

10. Cel care Mă va căuta în operele Mele şi în semnele Mele va avea o muncă grea şi anevoioasă, şi s-ar putea să se încovoaie sub această povară; dar cel care Mă va căuta în şi prin iubire, Mă va găsi repede în el însuşi, pe Mine, care sunt puterea întregii Vieți. Şi când Mă va găsi, el va găsi totul, împreună cu Viața cea Veşnică, cu puterea şi înțelepciunea sa. Voi toți, să nu uitați aceasta şi să le-o predicați şi celorlalți oameni!

11. Şi acum, să ieşim şi să mai vedem puțin ce se mai petrece pe ici, pe colo."

Capitolul 215

Domnul nostru Iisus Hristos şi hangiul cel superstițios

1. Apoi, părăsind sala de mese, am ieşit însoțiți de hangiu. Vremea era foarte plăcută, căci un vânt dinspre nord-est făcea căldura suportabilă. De la hanul nostru, am traversat întreaga aşezare, care era destul de întinsă. Am trecut astfel prin fața hanului celui mare, în care, în numele Meu, Roclus îi vindecase pe cei douăzeci şi unu de bolnavi.

2. De cum ne-a zărit, hangiul a venit fuga către noi împreună cu cei vindecați şi ne-a salutat, iar apoi a întrebat imediat de Mine. Roclus M-a arătat, şi ei M-au înconjurat, mulțumindu-Mi pentru ceea ce făcusem pentru ei. Hangiul însuşi nu mai contenea să Mă laude şi să Mă preamărească.

3. Dar Eu le-am spus tuturor: „Acum, ridicați-vă; este de ajuns dacă Mă lăudați şi Mă preamăriți cu adevărat în inimile voastre, căci la ceea ce hotărăşte şi face inima, participă tot restul trupului!"

4. Atunci, ridicându-se, ei M-au implorat să nu-Mi retrag de la ei niciodată această grație atotputernică a Mea.

5. Eu le-am spus: „Păstrați-Mă mereu în inimile voastre, iubindu-L cu adevărat pe Dumnezeu şi pe aproapele vostru, şi grația Mea va rămâne mereu cu voi. Dar dacă vreodată

această iubire va slăbi în voi sau va deveni călduță ori chiar rece, atunci şi iubirea Mea şi grația care rezultă din ea vor slăbi şi vor deveni călduțe sau reci.

6. Păziți-vă de lăcomia la mâncare şi de beție, căci ele slăbesc iubirea de Dumnezeu, hrănind şi întărind în schimb iubirea egoistă de sine şi de lume, şi odată cu ea, judecata şi moartea materiei. Păziți-vă şi de depravare şi de preacurvie, căci depravații şi desfrânații nu vor intra în Împărăția Vieții Mele!

7. Şi voua, care sunteți acum vindecați de relele trupurilor voastre, Eu vă spun ca pe viitor să nu vă mai lăsați ispitiți să păcătuiți; căci atunci grația Mea vă va fi retrasă şi veți cădea în rele mult mai mari!

8. Dar păziți-vă înainte de toate de lene şi de trândăvie; căci în ele îşi au rădăcina toate păcatele şi toate relele umane!

9. Acum, când ați aflat din gura Mea toate acestea, respectați-le prin faptă, iar grația Mea nu vă va părăsi niciodată. Amin!"

10. Şi toți M-au slăvit încă o dată pentru ceea ce le spusesem.

11. Hangiul a adăugat: „O, Doamne şi Învățătorule infinit de mare, n-ai vrea să intri în casa mea, pentru ca ea să fie binecuvântată prin atingerea picioarelor Tale preasfinte?"

12. Eu i-am spus: „Ascultă-Mă, tu, care ai o părere atât de bună despre picioarele Mele: urmele paşilor Mei nu vor lăsa nicio binecuvântare casei tale, însă dacă veți trăi şi veți făptui după Voința Mea, tu şi ai tăi, aceasta va deveni adevărata binecuvântare durabilă a întregii tale case! Cei care au avut şi mai au astfel de credințe prosteşti sunt prizonierii a tot felul de superstiții întunecate şi ei sunt morți în lăuntrul lor şi nu au putere asupra vieții. La ce ar putea folosi toate aceste semne şi relicve, pietrele, cifrele, luna nouă şi constelațiile? Nu numai că ele nu folosesc la nimic, dar chiar îi dăunează sufletului, şi prin el, şi trupului! Picioarele mele trupeşti nu fac aşadar nimic pentru locul pe care Eu calc acum, şi nici pentru vreo casă. Ceea ce vă poate fi de folos tuturor este că Eu am venit la voi ca să vă spun care este Voința Mea şi să vă arăt căile pe care trebuie să le urmați pentru a dobândi Viața cea Veşnică.

13. Este adevărat că unele pietre, metale şi plante, cu rădăcinile şi fructele lor, au virtuți vindecătoare pentru numeroase boli ale trupului. Dar trebuie să le cunoşti bine şi apoi să le foloseşti într-un mod corespunzător, în funcție de boală. Cel care le atribuie nişte puteri magice vrăjitoreşti păcătuieşte atât împotriva rațiunii, cât şi împotriva rânduielii înțelepte a lui Dumnezeu!

14. Vezi tu, hangiule, care de altfel îmi eşti foarte drag, Eu te cunosc şi ştiu că eşti un om foarte cinstit şi drept. Dar am totuşi ceva să-ți reproşez.

15. Tu păstrezi în casă anumite pietre şi bucăți de lemn despre care crezi că au puterea să-i împiedice pe duşmani să intre. Tot la fel, ai îngropat, la intrarea în grajdul tău, sub prag, tot felul de obiecte - fier, pucioasă, coji de ouă şi un anumit lemn, din care magicienii îşi fac baghetele -, crezând că te vor ajuta să-ți aperi animalele de diferite rele şi boli. De asemenea, copiii tăi, soția ta şi toți servitorii şi servitoarele tale trebuie să poarte asupra lor nişte boccelute mici, pentru a fi păziți de tot felul de rele, şi porți şi tu aşa ceva din aceleaşi motive.

16. Acum câtva timp, au venit la tine mai mulți arabi, care se dădeau drept mistici. Ei pretindeau că fiecare dintre ei are vreo trei mii de ani, pentru că au descoperit adevărata iarbă-a-şerpilor, au mâncat-o şi au devenit nemuritori. Şi pentru a da minciunilor lor viclene o mai mare aparență de adevăr, ți-au povestit o mulțime de poveşti stranii şi fascinante, izvorâte din imaginația lor bogată, despre ceea ce s-ar fi petrecut pe pământ cu oamenii, animalele, plantele şi pietrele, în decursul lungii lor vieți de trei mii de ani, iar tu i-ai crezut.

17. Astfel ai cumpărat de la aceşti impostori, la un preț foarte mare, tot felul de remedii aşa-zis magice şi le-ai dat în plus nişte aur pentru ca ei să-ți procure şi ție iarba-şerpi lor; ei ți-au spus că ți-o vor putea aduce numai peste şapte ani, pentru că nu se găseşte decât pe un munte foarte îndepărtat, doar într-o anumită zi a anului şi la o anumită oră din acea zi! Şi tu ai crezut totul cu tărie!

18. Dar Eu îți spun acum ție: renunță la toate aceste superstiții prosteşti, căci ele nu sunt decât o înşelătorie inventată de anumiți preoți ai unor popoare de pe pământ, şi nu au nici cea mai mică urmă de adevăr!

19. Niciunul dintre aceşti arabi care pretindeau că au trei mii de ani nu avea mai mult de cincizeci, şi Eu, care sunt Creatorul Cerului şi al Pământului, nu ştiu nimic despre existența vreunei aşa-zise ierbi-a-şerpilor care l-ar face pe om nemuritor. Iar amuletele tale aşa-zis miraculoase nu merită nici măcar să fie aruncate într-o cloacă.

20. Pe viitor, să nu te mai foloseşti de aşa ceva, în schimb să foloseşti din plin ceea ce ai fost învățat prin gura lui Roclus. Trăieşte şi făptuieşte în consecință, şi vei descoperi în tine o cu totul altă iarbă a nemuririi decât cea pe care aceşti impostori arabi ar trebui să ți-o aducă abia peste şapte ani, dar pe care nu ți-o vor aduce nici peste o mie de ani, dacă bineînțeles ei şi tu ați putea să trăiți atât de mult timp pe pământ.

21. Iată ce am avut să-ți reproşez! Dacă vei renunța definitiv la toate acestea, binecuvântarea Mea va intra pe deplin în casa ta, dar altminteri nu, nici măcar dacă Eu aş veni în persoană oricât de des în casa ta!"

22. Auzind cuvintele Mele, hagiul Mi-a mulțumit pentru învățătură şi a promis solemn să-Mi urmeze toate sfaturile. Căci el a fost uimit să constate că Eu cunoşteam totul, chiar şi cele mai ascunse aspecte, despre el. Apoi M-a rugat să binevoiesc să intru totuşi în casa lui, ca să Mă servească cu puțină pâine şi vin.

23. Eu i-am răspuns: „Fii convins că privesc bunăvoința ta ca pe o faptă împlinită; să faci pentru săraci ceea ce ai vrea să faci pentru Mine, şi voi primi aceasta ca şi când ai fi făcut-o pentru Mine. Noi mai avem treburi de rezolvat pe-aici, înainte de lăsarea serii, aşa încât trebuie să lucrăm cât mai este încă zi. Dar dacă vrei să-Mi fii oaspete în seara aceasta, poți veni la hanul unde locuiesc acum."

24. Hangiul Mi-a mulțumit pentru invitație, iar noi ne-am urmat drumul; apoi, foarte bucuros, el s-a întors în casă împreună cu ai săi şi au discutat despre tot ceea ce spusesem Eu.

Capitolul 216

Azilul pentru săraci al esenienilor

1. Iar noi am ajuns de îndată în fața unui alt han, unde se aflau o mulțime de săraci care, sosiți doar de câteva ceasuri, îşi făcuseră tabără în fața hanului, nemaigăsind loc înăuntru. Căci acest han le era destinat în principal săracilor.

2. Atunci Eu l-am întrebat pe Roclus: „De ce doar hanul acesta îi primeşte pe săraci? Celelalte hanuri nu ar putea să-şi asume şi ele o parte din sarcină?"

3. Roclus Mi-a răspuns: „Doamne şi Învățătorule, nu cred că este nevoie să-Ți explic motivul acestui abuz care mă revoltă de mult timp, pentru că Tu cunoşti cu exactitate chiar şi cauzele şi împrejurările cele mai ascunse: eu Te rog numai să îmi arăți cea mai bună modalitate de a remedia situația."

4. Eu am spus: „Oh, este foarte uşor! Tu, care eşti conducătorul acestei aşezări, nu trebuie decât să le transmiți tuturor hangiilor, prin intermediul unuia dintre frații tăi: «Stăpânul nostru a poruncit ca fiecare han să aibă mereu în casă loc rezervat pentru cel puțin zece săraci; dar cei care vor avea bunăvoința să găzduiască mai mulți vor fi fără îndoială răsplătiți.» Şi, în mai puțin de un ceas, nu vei mai vedea nici măcar un singur sărman stând pe-afară.

5. De ce să primească doar acest hangiu bani de la voi pentru a-i găzdui pe cei săraci? El găzduieşte fără îndoială zece, şi uneori chiar o sută, dar dacă primeşte zece, el pretinde întotdeauna că sunt douăzeci, şi voi aşa îl plătiți; dar chiar şi pe cei pe care îi găzduieşte cu adevărat, el îi lasă să moară de foame. Acest rău trebuie smuls din rădăcină!"

6. La cuvintele Mele, Roclus a trimis îndată patru dintre fraţii săi la toate celelalte hanuri din sat, cu excepţia celui în care locuiam noi. Nu a durat nici o jumătate de ceas şi de la toate hanurile au venit servitori care le-au spus celor sărmani de ce au venit acolo. Imediat săracii s-au ridicat de pe pământul tare şi, plini de recunoştinţă, s-au lăsat conduşi de servitori la hanuri.

7. Între timp, hangiul săracilor, văzând că servitorii de la celelalte hanuri, pe care îi cunoştea bine, îi luau pe săraci, s-a mâniat şi a vrut să împiedice aceasta.

8. De aceea, el s-a dus la Roclus şi i-a spus răstit: „Stăpâne, am făcut împreună un contract, conform căruia doar eu să am grijă de săraci! De ce îi iei acum?” -

9. Roclus i-a răspuns: „Asta înseamnă să ai grijă, să laşi atâţia oameni de izbelişte sub cerul liber - cum îşi lasă grecii porcii -, suferind de tot felul de boli, fără nimic pentru dormit, fără mâncare şi fără băutură, în timp ce în casă sunt camere libere păstrate pentru bogătaşii care s-ar putea să vină?! Te-am plătit ca să ai grijă de mulţi săraci, dar, din toţi cei pe care ni i-ai trecut la socoteală, nu te-ai ocupat decât de o mică parte, şi chiar şi de aceia destul de rău! Astfel că noi am schimbat înţelegerea neîntârziat, şi banii vor fi de-acum împărţiţi între toate hanurile. Ai înţeles bine?”

10. Hangiul a mai întrebat furios: „Stăpâne, ce limbă rea m-a ponegrit în halul ăsta în faţa ta?”

11. Roclus: „Nimeni nu te-a ponegrit, căci am deplină încredere în Cel care mi-a spus aceasta. Nimic, nici măcar gândurile şi dorinţele noastre cele mai secrete nu pot rămâne ascunse de ochii Săi. El este Stăpânul Suprem a tot ceea ce există în Cer şi pe pământ, El menţine şi guvernează toate, El este Stăpânul întregii vieţi şi al întregii deveniri - şi El mi-a spus să te pedepsesc! Ţie nu-ţi mai rămâne astfel nimic altceva de făcut decât să te căieşti pentru numeroasele tale păcate, să-ţi recunoşti toate greşelile şi să repari, în măsura în care se mai poate, răul pe care l-ai făcut; altminteri, Domnul Dumnezeu ţi-ar putea da o pedeapsă mult mai rea.

12. Tocmai s-a dovedit faptul că ne-ai înşelat, atât pe noi, cât şi pe cei săraci; căci, în loc să-i găzduieşti, măcar pe cei mai amărâţi, în camerele amenajate pentru bolnavi, tu i-ai lăsat să doarmă pe pământul tare. De aceea, mai bine îndreaptă-te, şi nu mai întreba cine ar fi putut să te pârască!”

13. La această admonestare severă a lui Roclus, hangiul s-a speriat, şi ceva în conştiinţa lui s-a trezit; astfel, el i-a promis lui Roclus să-i înapoieze tot ceea primise de la el pe nedrept şi, pe viitor, să nu-i mai ceară bani pentru găzduirea săracilor.

14. Roclus i-a răspuns: „Aşa să faci, iar Domnul Dumnezeu îţi va ierta păcatele şi sufletul tău va găsi milă în faţa Lui. Dacă ai fi fost grec sau roman, deci un păgân care nu a auzit niciodată vorbindu-se despre Unicul Dumnezeu Adevărat şi care nu ştie nimic despre Voinţa Sa revelată oamenilor prin gura profeţilor, faptele tale ar fi scuzabile; căci cel care nu cunoaşte legea nu poate nici să o respecte. Dar tu eşti evreu, şi din câte ştiu eu bine, eşti chiar cărturar! Tu eşti aşadar cu atât mai vinovat că i-ai depăşit cu mult pe păgâni în înşelătorii de tot felul. Dar dacă vrei cu adevărat să te îndrepţi, aşa cum ai spus, atunci să-ţi fie iertate păcatele, în numele Domnului Dumnezeu!”

15. Mulţumindu-i lui Roclus pentru aceste cuvinte, hangiul s-a înclinat în faţa lui şi s-a întors în casă.

16. Iar noi ne-am continuat drumul, şi Eu i-am spus lui Roclus: „Încă o dată te-ai achitat bine de sarcina ta, şi am făcut o treabă bună. A fost foarte bine şi că nu M-ai dezvăluit în faţa acestui hangiu-cărturar; căci încă nu este pregătit să recunoască persoana Mea şi să o suporte. Dar mâine, după ce voi pleca din sat şi când hangiul va veni să-ţi înapoieze banii luaţi pe nedrept, poţi să-i povesteşti cum ne-am întâlnit şi să-i vorbeşti despre învăţătura şi puterea pe care v-am dat-o, iar el se va lăsa convins de toate acestea şi vă va face multe servicii.”

17. Roclus Mi-a mulțumit pentru mărturisire şi consolare, spunând că el nu merita cu niciun chip toate aceste daruri, apoi a adăugat: „O, Doamne şi Învățătorule, chiar vrei să ne părăseşti mâine dimineață?”

18. Eu i-am spus: „Trupeşte da, dar nu şi în Spirit; căci mai am multe de făcut şi prin alte părți, până când se va împlini tot ce au prevestit profeții despre Mine! Dar, chiar şi în lipsa Mea, puteți să continuați să învățați şi să făptuiți în numele Meu, ca şi cum Eu aş fi prezent în persoană; şi este uşor de înțeles de ce va fi aşa.”

19. Roclus şi-a dat seama imediat la ce mă refeream. Discutând astfel, am ajuns chiar pe drumul care ducea spre Egipt, unde ne-am găsit din nou de lucru.

Capitolul 217

Miracole la hanul din afara zidurilor cetății

1. Aşezarea, după cum ştim, era protejată din toate părțile de un zid solid de apărare, dar în afara zidurilor şi a porților se mai aflau case şi hanuri unde călătorii aveau obiceiul să-şi lase animalele şi adeseori să rămână chiar ei. Pe drumul de care am vorbit, la vreo şapte sute de paşi de poarta satului, se afla un astfel de han unde trăseseră o mulțime de oameni, printre care mulți egipteni, greci şi romani, şi chiar şi câțiva evrei care făceau negoț cu păgânii.

2. În fața acestui han era o pajişte mare acoperită cu iarbă, pe care ei îşi aşezaseră numeroasele sicrie în care se aflau copii morți. Părinții aşteptau la han în speranța că vor primi aprobarea mult-dorită din partea esenienilor de a-şi putea duce morții în cetate, în sicriele bine închise. Ei ceruseră această permisiune de mai multe ori, dar fără să o obțină, pentru simplul motiv că, după cum ştim, camera destinată aşe-ziselor învieri era deja mult prea plină cu sicrie şi pentru că esenienii nu mai puteau şi nici nu mai aveau voie să primească altele.

3. Însă cei care se aflau în acest han veniseră de foarte departe cu speranța că le vor fi înviați copiii, şi de aceea nu aveau de unde să ştie că esenienii nu mai înviau copii; fusese aşadar cu atât mai dureros pentru ei să afle aici că făcuseră în zadar lunga lor călătorie.

4. În timp ce noi priveam sicriele, în număr de o sută zece, hangiul, care îl cunoştea bine pe conducătorul esenienilor, ne-a zărit; îndată, el le-a spus necăjiților săi oaspeți că însuşi conducătorul esenienilor era acolo împreună cu frații săi, umblând printre sicrie şi privindu-le, ceea ce era un semn bun pentru ei; căci dacă însuşi conducătorul venise să facă o asemenea vizită, puteau spera că li se va rezolva cererea.

5. Astfel mângâiați, oaspeții s-au ridicat în grabă şi au venit spre noi, care citeam inscripțiile de pe sicrie; cu lacrimi în ochi, ei l-au implorat pe conducător să nu-i lase să plece în țara lor îndepărtată aşa cum au venit - căci nu ştiuseră că în acest vechi lăcaş al miracolelor nu se mai făceau învieri ale copiilor decedați.

6. Roclus le-a spus: „Dar de mai bine de un an am trimis mesageri pretutindeni ca să anunțe că nu mai facem învieri aici! Voi nu ați aflat?”

7. Ei au răspuns: „Nu, mare stăpân, nimeni nu ne-a spus absolut nimic; căci dacă am fi ştiut, cu siguranță am fi rămas acasă şi nu am mai fi făcut o aşa mare cheltuială! E-adevărat că majoritatea dintre noi am ajuns aici abia de câteva zile şi am consumat puțin la han şi, în plus, în urmă cu câteva ore, ni s-a dat înapoi şi tributul pe care îl plătiserăm pe drum, ceea ce ne-a bucurat foarte mult; dar dacă pentru aceasta trebuie să plecăm aşa cum am venit, preferăm să plătim de zece ori tributul! O, mare stăpân, ascultă-ne ruga, pentru ultima dată! Suntem gata să aşteptăm şi să acceptăm orice sacrificiu, dacă te vei milostivi să ne împlineşti rugămintea!”

8. Roclus le-a spus: „Ah, dragii mei prieteni, în țara voastră îndepărtată, cineva v-a indus în eroare spunându-vă că aici pot fi înviați copii morți de mai multe luni şi care sunt în sicrie! Învierea este uneori posibilă pentru cei care au murit de puțin timp, şi doar atunci când

sunt morți doar în aparență. Dar numai Dumnezeu poate aduce la viață copii cum sunt cei care zac în sicriele voastre!”

9. Un grec a întrebat repede: „Despre ce zeu vorbeşti tu? Noi avem mulți! Care dintre ei este cel mai puternic? Spune-ne: îi vom aduce ofrande, iar tu îl vei implora pentru noi!”

10. Roclus: „Cu siguranță, nu este vorba despre niciunul dintre zeii voştri, căci ei sunt cu toții născociți, iar reprezentările lor sunt făcute de mâna omului: singurul Dumnezeu Adevărat şi Atotputernic este Cel pe care îl invocă evreii; doar El poate totul!”

11. Grecul a spus: „Aşa ne-au spus şi evreii care trăiesc şi fac negoț la noi, iar noi I-am adus atunci plini de bunăvoință şi acestui Dumnezeu al evreilor jertfe mari, care au fost primite de un preot evreu şi ni s-a spus că ofrandele noastre vor fi duse fără întârziere la Ierusalim, unde Unicul şi Adevăratul Dumnezeu locuieşte permanent într-un templu imens, de o mare splendoare.

12. Dar, în ciuda ofrandelor noastre consistente şi a asigurărilor pe care ni le-a dat preotul evreu referitoare la ajutorul Unicului Dumnezeu Adevărat, copiii noştri sunt tot morți, ceea ce mă face să cred acum că nici Dumnezeul evreilor nu poate prea multe. Dar tu, care eşti aici, ar trebui să ştii mai multe decât preotul acela evreu, care, sincer vorbind, nu părea să aibă o încredere prea mare în propriul său Dumnezeu, pentru că, din ceea ce am remarcat, el respecta mai puțin ca oricine poruncile divine pe care ni le-a prescris. După părerea ta, ce ar trebui să facem pentru ca Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor să ne ajute?”

13. Roclus: „Ah, dragii mei prieteni, pentru asta trebuie ca mai întâi să credeți cu adevărat, din toată inima, în acest Dumnezeu, să îi respectați poruncile în orice împrejurare, şi apoi să-L iubiți mai presus de orice, iar pe aproapele vostru să-l iubiți ca pe voi înşivă! Dumnezeu nu-i ascultă rugămințile celui care nu face aceasta.

14. Eu şi cu frații mei aşa facem, şi am primit dovezi incontestabile că Unicul şi Adevăratul nostru Dumnezeu ne ascultă mereu rugile, bineînțeles dacă nu cerem ceva prostesc. Adresați-vă în sufletul vostru şi cu cea mai mare credință Dumnezeului nostru ca celui mai bun tată, făgăduiți-I solemn că vă veți lepăda de idolii voştri morți şi că veți respecta poruncile Sale, şi veți vedea dacă Dumnezeul nostru v-a auzit.”

15. Cu toții, egipteni, greci şi romani, au făgăduit solemn că aşa vor face.

16. Roclus a mai adăugat o condiție: „Înțeleg din făgăduiala voastră solemnă că sunteți hotărâți cu toții să vă reîntoarceți la Unicul Dumnezeu Adevărat al evreilor, de care strămoşii voştri s-au dezis cu mai bine de o mie şapte sute de ani în urmă, şi eu sunt pe deplin convins că Dumnezeu vă va împlini dorințele. Dar trebuie să nu spuneți nimănui ceea ce se va petrece aici şi să nu dați în vileag mai mult decât se ştie acum; căci ceea ce se va petrece aici astăzi nu trebuie să se mai petreacă pe viitor.

17. Dar bolnavii de toate felurile: orbii, surzii, muții, paraliticii, schilozii, gutoşii, leproşii, posedații, cei cu febră rea şi nebunii îşi vor putea găsi aici salvarea. Dacă vă hotărâți să respectați condiția pe care v-am spus-o, atunci puteți să deschideți sicriele şi să vă scoateți morții afară, căci deja au fost înviați. Să le dați să mănânce doar lapte pentru început, apoi o fiertură proaspătă de legume şi puțină pâine, iar mai spre seară, puțin vin îndoit cu apă.

18. Credeți cu toții acum, fără nici cea mai mică îndoială, că toți copiii aflați în sicrie sunt deja vii?”

19. Ei au spus cu toții: „Da, puternice prieten al Unicului Dumnezeu Adevărat şi Atotputernic, credem fără nicio urmă de îndoială!”

20. La porunca Mea nevăzută, Roclus a spus atunci: „În numele lui Iisus Iehova Savaot, să fie după credința voastră! Acum, deschideți sicriele!”

21. La aceste cuvinte, s-au repezit cu toții spre sicrie pentru a le deschide, iar copiii lor - dintre care unii erau închişi acolo de mai bine de un an - s-au ridicat îndată, proaspeți şi voioşi.

22. După cum ne putem uşor imagina, bucuria părinților, dintre care majoritatea erau foarte bogați, a fost indescriptibilă, şi lacrimile de fericire, mulțumirile şi slăvirile nu mai conteneau. S-au ocupat totuşi în acest timp fără întârziere şi de copii, după sfatul care le fusese dat.

23. Nota bene; După aproape două mii de ani, unii s-ar putea întreba cum a putut rămâne neştiut un asemenea miracol, la fel ca multe altele.

24. Răspunsul, pe scurt, este următorul: pentru că Eu am hotărât astfel, pentru ca doar învățătura cea curată să-i conducă şi să-i călăuzească pe oameni în continuare, şi nu puterea miracolelor, care, după cum am arătat adeseori, stânjenesc libertatea de voință a omului. În acest loc, în timpul scurtei Mele şederi la Eseea, care a fost cunoscută doar de un mic număr de oameni, aceste mari miracole nu au făcut prea multă vâlvă pentru că aşezarea era cunoscută până la mare depărtare şi de foarte mult timp ca un loc al miracolelor. Nereuşita unui miracol ar fi stârnit o vâlvă mult mai mare decât deplina lui reuşită, cu care orice om era obişnuit, la fel cum era obişnuit ca noaptea să urmeze zilei şi ziua nopții. În plus, după plecarea Mea, li s-a poruncit cu strictețe tuturor celor care au găsit aici ajutor să nu pomenească nimic despre aceste miracole.

25. Totuşi, faptele Mele şi cele ale esenienilor au fost de nenumărate ori consemnate. Multe dintre aceste scrieri au fost păstrate în marile biblioteci egiptene, dar au fost distruse după aceea, după cum se ştie, de către mahomedanii cei orbi. De aceea, oamenii din timpurile noastre nu mai ştiu aproape nimic despre marile miracole petrecute în acele timpuri, iar la aceasta, desfrânata Babilonului şi-a adus contribuția sa decisivă. Cum? Toți cercetătorii care studiază epoca noastră ştiu deja!

26. Totuşi, mai există încă în Orient scrieri valoroase, iar unele dintre ele vor ieşi la lumina zilei la momentul potrivit. Aceste scrieri au consemnat fapte care nu apar în cele patru Evangheliі cunoscute la ora actuală, dar nici ele nu au respectat ordinea cronologică, la fel cum nu au respectat-o nici cele patru Evangheliі - ceea ce, de altfel, nu are nicio importanță. Căci esențialul rămâne, acum şi mereu. Învățătura cea curată a vieții, pe cel care o îmbrățişează şi care crede în Mine, Spiritul Divin Îl va călăuzi către tot restul.

27. Aceste considerații suplimentare se adresează celor care mai au încă unele îndoieli referitoare la Mine şi la venirea Mea în timpurile acelea. Fie ca ele să rămână o mângâiere şi o dovadă de netăgăduit despre adevărul tuturor faptelor deja spuse şi arătate în mai multe cărți.

28. Şi acum, să revenim la ale noastre.

Capitolul 218

Domnul îi învață pe esenieni ce să facă cu fostele lor ajutoare

1. După ce miracolul a fost săvârşit, iar părinții s-au întors la han împreună cu copiii lor, hangiul, căruia fenomenul i se părea a fi foarte normal în acel loc, la fel ca şi celor din casa lui, a venit la noi şi l-a întrebat pe Roclus dacă ar trebui să le ceară ceva părinților respectivi, şi cât, pentru acest mare miracol, bineînțeles în folosul săracilor care erau de la o zi la alta mai numeroşi în sat, căci, ca de obicei, el îi trimitea cu conştiinciozitate banii administratorului care se ocupa de săraci.

2. Eu l-am inspirat în taină pe Roclus ce să răspundă, iar el a spus: „Această grație de la Dumnezeu mi-a fost dată pe degeaba, de aceea nu voi cere nimic de la nimeni. Dar dacă cineva vrea de bunăvoie să facă ceva pentru săraci, care sunt destul de mulți aici, ia banii şi trimite-i la aşezământul nostru. Sicriele de cupru şi de bronz duceți-le însă imediat în cetate, ca să nu mai rămână aici mult timp, în văzul tuturor.”

3. Hangiul: „Dar ce să le spun străinilor, dacă totuşi ar vrea să-şi ia sicriele acasă, ca amintire?”

4. Roclus: „Să le spui că eu am poruncit astfel. Şi dacă vreunul dintre ei va dori totuşi să ia vreun sicriu, spune-i că din cauza aceasta copilul lui va muri pe drum, şi atunci nimeni nu va mai refuza să-şi lase sicriul aici!”

5. Auzind cuvintele lui Roclus, hangiul s-a înclinat în faţa noastră şi a alergat acasă pentru a duce la îndeplinire tot ceea ce i se poruncise.

6. Iar noi am plecat imediat de acolo şi ne-am întors în sat, pentru a ajunge apoi la o altă poartă, în faţa căreia se afla un aşezământ înfiinţat cu mult timp înainte de către esenieni. După cetatea propriu-zisă, aceasta era fără îndoială cea mai mare clădire din localitate, înconjurată de multe grădini spaţioase, totul fiind împrejmuit de un zid înalt şi foarte gros, care avea la fiecare o sută de paşi câte un turn de pază. În această clădire aflată la sud-estul localităţii se găseau, în afară de o mulţime de infirmi de toate felurile, un mare număr de copii adoptaţi, care, după bine-cunoscutul vechi obicei al esenienilor, urmau să fie daţi unor părinţi drept copiii lor reînviaţi.

7. Când am ajuns acolo, Roclus Mi-a spus: „Doamne şi Învăţătorule, iată care este acum grija mea cea mai mare! Va fi uşor, mai ales în prezenţa Ta, ca toţi aceşti infirmi să fie vindecaţi, iar apoi să fie trimişi să lucreze pe undeva; dar ei au fost până nu de mult, în înţelegere cu noi, ajutoarele noastre la spectaculoasele scene de aşa-zisă înviere în masă, şi ei ştiu deci cum aveau loc acele «învieri»! Dacă le vom reda sănătatea şi le vom găsi de lucru altundeva în lume, este foarte posibil ca unul sau altul, la un moment dat, să dezvăluie vechile noastre înşelătorii, şi am intra atunci într-o mare încurcătură care nu ne-ar face niciun bine, nici nouă şi nici altcuiva.

8. Însă aceste ajutoare de ambele sexe, dintre care majoritatea au devenit infirme şi bolnăvicioase din cauza eforturilor penibile pe care au trebuit să le facă, acum îmi produc milă, şi aş vrea să le vin în ajutor, prin graţia Ta. Dar, după ce vor fi vindecate, ele vor vrea să-şi reia vechea ocupaţie, care le aducea un venit frumuşel, pentru că, atunci când apăreau drept înviaţi, mulţi străini le făceau daruri bogate. Această ocupaţie însă nu mai există acum, iar noi suntem foarte încurcaţi, şi doar Tu ne poţi ajuta prin sfaturile Tale.

9. Pe copiii adoptivi e uşor să-i rânduim cumva, pentru că ei nu ştiu de ce se află aici. Cei care îi educă şi îi îngrijesc ştiu preabine, dar ei sunt de-ai noştri şi au înţeles deja cum va fi de acum înainte în acest loc. Nu avem de ce să ne temem în privinţa lor, căci eu i-am învăţat despre Tine, şi, chiar dacă majoritatea sunt păgâni, ei Te preţuiesc mai mult decât orice, pe Tine şi învăţătura Ta. Cum am mai spus, doar cei infirmi ne mai dau emoţii acum.”

10. Eu i-am spus: „Aceşti infirmi sunt păgâni, încă foarte ataşaţi de vechii lor idoli. Faceţi din ei adepţii Unicului Dumnezeu Adevărat, arătaţi-le puterea Spiritului Divin din om, treziţi în ei credinţa şi iubirea conform învăţăturii Mele şi apoi vindecaţi-i, şi nu veţi mai avea de ce să vă temeţi de ei; ba chiar vă vor mai face multe servicii. Având în vedere că sunt deja de-ai voştri, ei trebuie să rămână la voi. O să vreţi să transformaţi în bine rânduiala de aici, din toate punctele de vedere, astfel încât să nu mai rămână nimic din vechile înşelătorii; de aceea veţi avea nevoie de mulţi lucrători, şi toţi cei care trăiesc în interiorul acestor ziduri vă vor fi de foarte mare ajutor. În plus, voi aveţi bunuri pământeşti atât de multe, încât aţi putea să întreţineţi fără nicio greutate zece mii de persoane timp de mii de ani; vă va fi aşadar uşor să-i întreţineţi pentru câtva timp pe toţi cei care locuiesc acum în interiorul cetăţii voastre. Nu eşti întru totul de acord cu Mine?”

11. Roclus: „O Doamne şi Învăţătorule, întrupare a iubirii, bunătăţii şi compasiunii! Aceasta este de mult timp şi dorinţa mea secretă; dar fraţii mei nu mi-au împărtăşit părerea în această privinţă. Acum, când au auzit rostit limpede chiar de gura Ta ce trebuie făcut, totul se va face cu atât mai uşor, prin graţia Ta şi cu ajutorul Tău, şi, cu adevărat, simt că mi s-a luat de pe suflet o povară de o mie de livre. Doamne, ai vrea să vezi acest aşezământ şi amenajarea lui interioară?”

12. Eu am spus: „În mod sigur, nu pentru Mine, prietene, căci Eu îl cunosc perfect, în cele mai mici detalii; dar de dragul vostru şi al ucenicilor Mei voi intra în aşezământul vostru şi voi vizita împreună cu voi părțile sale principale.”

Capitolul 219

O vizită la tinerii crescuți de esenieni

1. Am vizitat aşadar acele locuri, care erau în toate privințele magnifice, în sens pământesc, desigur. Astfel, am ajuns şi la copii, care au venit în fugă spre noi, foarte prietenoşi, şi ne-au salutat în modul în care fuseseră învățați aici; Eu i-am întrebat pe mai mulți dintre ei cum se simțeau.

2. Mai mulți băieți Mi-au răspuns: „Bunule stăpân, suntem foarte bine îngrijiți; dar din când în când, câte unul dintre noi, pe care-l iubim foarte mult, pleacă şi nu se mai întoarce niciodată, şi suntem adesea foarte trişti pentru că nimeni nu vrea să ne spună ce s-a petrecut cu el. A fost omorât, vândut sau i s-a petrecut altceva? Pe scurt, noi, care suntem destul de mari ca să putem gândi, avem adeseori inima foarte tulburată, şi de aceea condiția noastră ni se pare foarte dureroasă. Spune-ne tu ce s-a petrecut cu aceşti copii care au fost luați de lângă noi pentru totdeauna!”

3. Eu le-am spus: „Să nu vă fie teamă, micuților dragi! Tuturor celor care au plecat de aici le merge foarte bine, din punctul de vedere pământesc, căci ei trăiesc în nişte case minunate, iar cei care i-au dus acolo îi iubesc şi îi cresc ca pe propriii lor copii. Dar în privința Spiritului, pentru majoritatea dintre ei este prea puțin bine, pentru că cel mai adesea ei au fost dați în grija unor păgâni bogați.

4. Vedeți voi, bucuria cea mai mare şi de altfel singura pentru oameni constă în a-L cunoaşte încă din copilărie pe Unicul Dumnezeu Adevărat şi de a învăța să-L iubească mai presus de orice, ca pe un Tată adevărat şi preabun al tuturor oamenilor. Dar păgânii nu-L cunosc pe acest Tată, pentru că s-au născut din părinți care nici ei nu L-au cunoscut. Vedeți voi, acestor copii care au fost luați de lângă voi pentru a le fi încredințați unor păgâni întunecați nu le merge bine din punct de vedere spiritual, pentru că, fiind printre păgâni, ei nu pot să-L cunoască pe adevăratul lor Tată Ceresc, care este un Spirit etern plin de bunătate, de iubire, de înțelepciune şi de putere infinită, şi nu pot învăța să-L iubească mai presus de orice.

5. Dar pe viitor, copilaşii Mei dragi, nu mai trebuie să vă fie teamă, căci nu va mai fi luat niciunul dintre voi şi veți rămâne aici cu toții pentru a învăța să-L cunoaşteți şi să-L iubiți mai presus de orice pe adevăratul Tată al tuturor oamenilor. Prin urmare, veți deveni oameni liberi şi înțelepți şi veți putea face mult bine, fiindu-le de folos celorlalți. De aceea, să fiți cu toții veseli şi bucuroşi şi să vă ascultați învățătorii, iar Tatăl din Ceruri va veghea asupra voastră ca să fiți preafericiți atât în această lume, precum şi veşnic în Împărăția Cerească a Tatălui! Roclus, conducătorul vostru, vă va spune şi el la rândul lui că aşa va fi. Sunteți mulțumiți, copilaşii Mei dragi?”

6. Un băiat, care era mai răsărit, a răspuns: „Preabunule stăpân, suntem fără îndoială foarte mulțumiți de ceea ce tu tocmai ne-ai spus, dar severul nostru conducător nu ne-a spus niciodată aşa ceva şi, atâta timp cât el tace, nu este încă nimic sigur. Spune-i tu să ne confirme şi el, şi apoi vom fi cât se poate de mulțumiți!”

7. Eu am spus: „Vă va spune aceasta la timpul potrivit. În ceea ce Mă priveşte, Eu sunt un Stăpân care are toată puterea chiar şi asupra conducătorului vostru, şi dacă Eu spun şi vreau ceva, aşa se va face, puteți să aveți toată încrederea.”

8. Băiatul: „Eşti tu atunci împăratul Romei, ca să ai toată puterea chiar şi asupra conducătorului nostru?”

9. Eu am spus: „Ah, copilaşii Mei dragi, Eu sunt un Stăpân infinit mai mare decât împăratul Romei, dar voi nu puteți încă să concepeți măreția gloriei Mele! Roclus însuşi vă va explica cu claritate toate acestea, la timpul potrivit, şi atunci veți înțelege de ce Eu pot fi un Stăpân mai mare decât conducătorul vostru şi chiar decât împăratul Romei, şi atunci Mă veți slăvi cu adevărat şi vă veți bucura foarte mult că v-am vizitat personal."

10. După aceasta, Roclus, foarte prietenos, i-a asigurat că va face tot ceea ce Eu le promisesem.

11. Abia după promisiunea lui Roclus, copiii s-au liniştit şi au crezut în sfârşit că va fi într-adevăr aşa.

12. Apoi Eu i-am binecuvântat pe copilaşi, i-am îmbrățişat şi am vrut să plec; dar, căpătând încredere în Mine şi simțind prietenie față de Mine, ei M-au înconjurat şi M-au implorat să mai rămân încă puțin cu ei.

13. Eu am spus: „Ah, nu pot să refuz deloc astfel de rugăminți; de aceea voi mai rămâne o jumătate de oră împreună cu ei."

14. Copilaşii s-au bucurat foarte tare când au auzit cuvintele Mele, iar băiatul M-a întrebat plin de încredere: „Stăpâne mare şi drag, care eşti atât de bun, adineauri ne-ai spus despre bunul Tată spiritual care este în Ceruri că trebuie să învățăm să-L cunoaştem şi să-L iubim mai presus de orice. Aşa vom face, desigur, atunci când îl vom recunoaşte! Dar cum să-L recunoaştem, cine ni-L va arăta? Tu Îl cunoşti suficient de bine? Dacă Îl cunoşti, descrie-ni-L şi nouă, iar noi vom începe să-L iubim mai presus de orice, chiar dacă încă nu-L cunoaştem!"

15. Eu am spus: „Ah, micuții Mei dragi, deocamdată este cam greu, pentru că voi nu aveți nici cea mai mică noțiune despre ceea ce este El; totuşi, voi urmări să vă ajut să vă faceți o mică idee; de aceea, ascultați-Mă cu atenție.

16. Tatăl Ceresc este Spiritul cel mai pur, cel mai desăvârşit şi cel mai viu. El nu are început şi nu are sfârşit. Din eternitate, El a creat prin atotputerea Sa din El Însuşi cerul, acest pământ şi tot ceea ce se află pe el.

17. Atunci când un om de pe acest pământ vrea să creeze ceva, îi trebuie pentru aceasta materie şi tot felul de unelte; însă dacă Tatăl din Ceruri vrea să creeze ceva, El nu are nevoie nici de prezența vreunei materii, nici de vreo unealtă pentru a şlefui materia brută, ci voința Sa atotputernică este singura Lui unealtă.

18. Astfel a creat El oamenii, pentru ca ei să-L recunoască şi să-L iubească mai presus de orice, şi astfel El să poată să le dăruiască Viața cea Veşnică.

19. Şi pentru ca oamenii să ştie cum să conviețuiască împreună, Tatăl Ceresc, prin intermediul anumitor profeți, le-a revelat Voința Sa. Cel care i se conformează în viața şi în faptele sale primeşte Viața cea Veşnică.

20. Oamenii cu adevărat cuvioşi, care îl iubesc pe Tatăl mai presus de orice şi îi respectă poruncile, vor putea să-I audă vocea încă din această lume şi să-I vadă chipul. De aceea, micuții Mei dragi, să fiți cuvioşi cu adevărat, şi atunci vă veți putea bucura de această supremă fericire."

21. Copiii Mi-au promis că vor face tot ce i-am învățat, pentru a putea să-L audă şi să-L vadă măcar o singură dată pe Tatăl Ceresc, şi M-au întrebat dacă Eu L-am văzut şi auzit de multe ori, şi cu ce seamănă El.

22. Eu le-am spus foarte prietenos: „Copilaşi dragi, Eu Îl aud şi Îl văd fără încetare pe Tatăl. El Îmi seamănă întru totul, şi vocea Sa este la fel cu a Mea; astfel, cel care Mă vede şi Mă aude pe Mine Îl vede şi Îl aude şi pe Tatăl Ceresc. Priviți-Mă bine, şi veți putea spune că L-ați văzut deja şi L-ați auzit pe Tatăl Ceresc!"

23. Atunci copiii M-au privit cu atenție şi, după o vreme, au spus: „Dacă Tatăl din Ceruri Îți seamănă, înseamnă că este foarte bun, şi noi Îl iubim deja mai presus de orice! Tu, care eşti un stăpân foarte mare, dacă ai fi atotputernic în această lume aşa acum Tatăl este în Ceruri, atunci nu ar fi nicio diferență între tine şi El, nu-i aşa?"

24. Eu am spus: „Da, aşa este - dar cine ştie dacă nu sunt puțin atotputernic chiar acum?”

25. Băiatul: „O, stăpâne foarte mare şi bun al acestei lumi, nu ai vrea atunci să ne arăți câte ceva din atotputerea ta?”

26. Eu am spus: „Ba da, micuții Mei dragi; dar pentru aceasta va trebui să mergem în grădina cea mare.”

27. Cum copiii au fost de acord, am mers în grădina cea mare, unde erau multe locuri încă necultivate.

28. Când am ajuns în grădină, i-am întrebat pe copii: „Spuneți-Mi, nu v-ar plăcea să aveți, în toate aceste locuri unde nu creşte nimic, tot felul de pomi plini de fructe bune?”

29. Copilaşii: „Oh, ba da, dacă ar fi cu putință, ar fi foarte bine! Dacă poți, fa-o, te rugăm!”

30. Eu am spus: „Foarte bine, mergeți într-acolo şi, înainte ca voi să ajungeți, pomii pe care îi doriți vă vor aştepta, încărcați de fructe!”

31. Copii au pornit în fugă spre acele locuri neplantate, care însă erau deja pline de pomi fructiferi de toate soiurile, ceea ce i-a bucurat pe copii foarte mult; au început îndată să culeagă şi să guste fructele căzute la pământ, şi li s-au părut atât de gustoase încât le-au mâncat imediat.

32. Noi am profitat de această ocazie pentru a pleca din grădină şi, cum se apropia seara, ne-am întors la hanul nostru fără ca acei copii să observe.

Capitolul 220

Domnul nostru Iisus Hristos îi lasă pe esenieni să plece

1. Când am ajuns, Eu i-am spus hangiului: „Acum poți să te ocupi de masa de seară, pentru că am muncit mult, şi cel care munceşte trebuie să şi mănânce.”

2. Hangiul a plecat îndată ca să ne pregătească cina.

3. Iar Eu i-am mai dat lui Roclus diverse instrucțiuni despre ceea ce avea de făcut pentru a obține în toate domeniile cele mai bune rezultate. Astfel, l-am sfătuit despre felul în care va trebui să le explice copiilor că ei L-au văzut în Mine pe Tatăl Ceresc şi că I-au vorbit.

4. Câțiva esenieni au fost trimişi în cetate în legătură cu reînvierea copiilor despre care am vorbit. La întoarcerea lor, care a fost rapidă, mâncarea era deja gata, şi astfel am luat loc la masă fără întârziere şi am mâncat cu voie bună.

5. După masă, Eu i-am lăsat pe esenieni să plece, indicându-le ce mai aveau de făcut în seara aceea. Mulțumindu-Mi, ei au mers la treburile lor.

6. După ce toți esenienii au plecat, în afară de Roclus, după cum fusese Voia Mea, noi am mai discutat câte ceva până aproape de miezul nopții, şi Roclus a consemnat pe scurt în memorialul său tot ceea ce se petrecuse de dimineață şi până seara în acea zi fără îndoială memorabilă pentru acel loc. Spre miezul nopții, s-a ridicat şi el de la masă şi, mulțumindu-Mi din adâncul inimii, M-a implorat să-i îngădui să-Mi mai facă o ultimă vizită înainte de plecare, a doua zi dimineață, şi să Mă însoțească o bună bucată de drum.

7. Eu i-am spus: „Prietene, poți să faci ce vrei, şi ceea ce te inspiră iubirea ta cea adevărată pentru Mine este întotdeauna bine făcut. Dar mâine, foarte devreme, ai deja treburi importante de rezolvat, pe care îți va fi greu să le amâni; de aceea, Eu iau drept faptă împlinită dorința ta de a-Mi mai face o vizită şi de a Mă însoți o bucată de drum, mâine dimineață.

8. Iar Eu voi pleca foarte devreme spre Ierihon, împreună cu ucenicii Mei, pentru ca să ajungem acolo înainte de asfințit. Te gândeşti poate că nu se poate face această lungă călătorie în mod obişnuit într-o singură zi. Dar Eu îți spun că Mie orice, Îmi este cu putință. Desigur că mâine este sabatul, iar un evreu nu trebuie să călătorească într-o astfel de zi. Dar Eu, care sunt

şi Stăpânul sabatului, îţi spun că orice om poate şi trebuie să facă binele chiar şi în timpul sabatului! Nu vreau ca prin aceasta să desfiinţez sabatul, ci vechea lene a evreilor din timpul sabatului, şi de aceea ucenicii Mei vor lucra, în numele Meu, chiar şi în timpul sabatului. Căci nu este bine să-L sărbătoreşti pe Dumnezeu trândăvind în ziua de sabat.

9. Eu ţi-am spus aceasta pentru ca tu să le faci cunoscută Voia Mea şi celorlalţi fraţi ai tăi, fiindcă unii dintre ei dau încă în sinea lor o mare importanţă trândăviei sabatului.

10. Acum ştii tot ce aveţi nevoie pentru moment. Dacă va trebui să învăţaţi şi să lucraţi în numele Meu în diverse ocazii, să nu vă gândiţi la ceea ce aveţi de spus sau la modul în care trebuie să începeţi sau să terminaţi lucrarea, căci Eu Însumi voi sădi întotdeauna totul în inima şi în gura voastră, vă voi lumina mintea, vă voi întări curajul şi voinţa. Cu această asigurare şi mângâiere, poţi să mergi acum să-ţi odihneşti trupul, pentru ca mâine să poţi lucra neobosit."

11. Atunci Roclus ne-a salutat încă o dată din inimă, pe Mine şi pe ucenicii Mei, şi a părăsit hanul cu lacrimi în ochi, iar noi am mers să ne odihnim.

12. A doua zi, dimineaţa devreme, ne-am părăsit locurile de odihnă şi ne-am pregătit de plecare.

13. Binevoitorul hangiu a venit la Mine şi M-a implorat să mâncăm ceva înainte de a pleca, căci drumul era lung şi pustiu, şi puteam să călătorim întreaga zi fără să întâlnim vreun han".

14. Eu i-am spus: „Nu avem nevoie de han, prietene; căci Eu sunt cel mai bun han! Ieri, la amiază, ai văzut, am fost hrăniţi cu toţii fără vreo contribuţie din partea bucătăriei tale; aşadar, pot să fac la fel şi pe acest drum lipsit de hanuri!

15. Imediat după plecarea noastră, vor veni însă la hanul tău mulţi oameni sărmani din ţinutul Ierihonului şi vor căuta ajutor; hrăneşte-i pe ei în locul nostru, şi fapta pe care o vei săvârşi astfel Îmi va fi pe plac!"

16. Hangiul Mi-a promis că va respecta întocmai ceea ce le spusesem tuturor, iar apoi M-a implorat să nu-l uit niciodată.

17. Eu l-am asigurat, spunându-i: „Rămâi neschimbat în inima ta şi în gândurile tale despre Mine, respectând prin faptă învăţătura Mea, iar Eu voi rămâne cu graţia şi cu iubirea Mea în tine, prin puterea Spiritului."

18. După care am ieşit repede şi am părăsit localitatea.

Sfârşitul volumului 8

Index tematic

(indicaţiile numerice se referă la capitolele, respectiv, la paragrafele prezentei cărţi)

Abgar, dorinţa sa transmisă Domnului nostru Iisus Hristos prin Kado 173. 1 şi urm.
Activitatea, sursă a vieţii 147.7
A doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos 182.5,187.4-5
Adorarea lui Dumnezeu, cea adevărată 95.5 şi urm.
Ambiţia şi orgoliul, cauza răului 51.l-2
America, referirea Domnului nostru Iisus Hristos la prima descoperire şi populare a ei de către cei din Asia 94.8-9
Animalele şi plantele, nu sunt separate de viaţa universală 29.8 şi urm.
Animalele superioare, formate prin unirea sufletelor mai mici 44.21
Anticristul 47
Aproapele, cine este el (parabola samariteanului) 63.8 şi urm.
Araloth, colina lui Iosua 188
Asteroizii, resturile unei planete distruse 74.10, 75 şi urm.
Asteroizii, vechii lor locuitori 76

Binefacerea, cea adevărată 119.8 şi urm.
Boala - cauza şi rostul ei 4.10 şi urm.
Bogățiile pământeşti nu au (nicio) valoare 122.4 şi 10
Bogățiile pământeşti, obstacole în calea luminii divine 166.8 şi urm.
Bomba atomică, referirea Domnului nostru Iisus Hristos la ea 76.6-7
Bunurile terestre sunt amăgitoare şi deşarte 163.9 şi urm.
Bunurile terestre - oamenii nu sunt decât administratorii lor provizorii 55.8
Cavitatea pozitivă (vitală) a inimii 56.5 şi urm.
Cavitatea pozitivă (vitală) a inimii, cauza vieții 59.7 şi urm.
Cavitatea pozitivă (vitală) a inimii, sediul Spiritului Divin 59.12
Cavitatea pozitivă (vitală) a inimii şi degetul mic de la piciorul stâng, corespondențe cu Marele Om Cosmic 76.6
Călătoriile, utilitatea lor 199
Cărțile lui Moise, cea de a şasea şi cea de a şaptea, conținutul lor ştiințific 70.3
Căutarea şi aflarea lui Dumnezeu 103.9-l1
Cei bogați şi Împărăția Cerurilor (învățătura Domnului nostru Iisus Hristos) 166.14
Ceremoniile, utilitatea şi rostul lor 175
Ceremoniile, despre botez şi despre căsătorie 40.12 şi urm.
Cerşetorii de profesie, dojeniți de Domnul nostru Iisus Hristos 159.10 şi urm.
China şi Japonia, referirile Domnului nostru Iisus Hristos la acestea 129.4
Chivotul Legii, cel vechi şi cel nou 91.6
Cinicii aduşi pe calea cea bună, devin adevărați eroi ai credinței 184.7
Clarvederea, nivelul superior 136.1 şi urm.
Contemplarea cerului, Domnul nostru Iisus Hristos vorbeşte despre nenumăratele corpuri cereşti 94.3
Conviețuirea în deplină fraternitate după revenirea Domnului nostru Iisus Hristos, peste două mii de ani 182.3-4-6
Copiii, Iisus îi cheamă la El 165.17 şi urm.
Copiii, trebuie să fii ca ei pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu 165.20
Copiii, eliberați din mâinile soldaților romani 110.1 şi urm. 111
Creația materială - gândul cel veşnic al Creatorului 49.6
Credința celui care crede fără să fi văzut - este mai valoroasă 5 5.12
Cum să ne rugăm pentru cei decedați 38.1 şi urm.
Cunoaşterea naturii - este necesară pentru a-L putea cunoaşte pe Dumnezeu 108.4 şi urm.
Cunoaşterea viitorului - nu este spre binele omului 30.5 şi urm.
Cuvântul Domnului Dumnezeu, cea dintâi hrană a omului 59.7 şi urm.
Data naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, după calendarul evreiesc (7.01.4151 după Adam) 86.3
David, cetatea sa din Betleem 118.7-9, 121.5, 123
Descompunerea trupului, cauza lentorii acestei descompuneri 83.1 şi urm.
Diavolii, locurile unde ei îşi au sălaşul în această lume 36.7 şi urm.
Domnul nostru Iisus Hristos anunță o judecată peste aproape două mii de ani 46.3
Domnul nostru Iisus Hristos, cea de-a doua venire a Sa după aproximativ două mii de ani 162.4, 163. L
Domnul nostru Iisus Hristos, esența Sa este cea a Tatălui 138.8 şi urm.
Domnul nostru Iisus Hristos se va arăta şi la Roma după învierea Sa 149.10
Domnul nostru Iisus Hristos, viitorul Său pe pământ 149.1 şi urm., 168.3
Dumnezeu cel Unic, visul preotului păgân 179.8 şi urm.
Dumnezeu-Fiul 27

Dumnezeu-Tatăl 26
Educarea copiilor, principii 22.7-9, 68
Educarea tinerilor, îndrumările Domnul nostru Iisus Hristos 21
Electricitatea, natura sa 143.1 şi urm., 145
Epicurismul şi judecata pământească 182.3
Esenienii, se plâng Domnului nostru Iisus Hristos 155-l56, 192-l95, 197, 20l-202, 205-213, 216-220
Europa, aici zelul religios este mai mare ca în Asia 39. 10 şi urm.
Europa, misiunea romanului Agricola 3
Evanghelia, cum se poate recunoaşte autenticitatea ei 79.18 şi urm.
evanghelia, utilitatea transcrierii ei 79.1 şi urm.
Evoluția spirituală, legile ei 22
Evoluția spirituală şi porunca divină 152.1 şi urm.
Evreii, cum sunt ei ghidați de Dumnezeu 115.6 şi urm.
Exploatarea resurselor terestre şi judecata 51.4
Fantomele, legate de anumite locuri 37.12 şi urm., 39
Fariseii, credința lor 3
Fariseii, îndoiala lor în privința nemuririi sufletului 3.10 şi urm.
Fariseii, ipocrizia lor demascată de către Domnul nostru Iisus Hristos 65
Fariseii, de ce îl urăsc ei pe Domnul nostru Iisus Hristos 1.3 şi urm., 87.1 şi urm.
Fenomene meteorologice, cauzele lor 144.1 şi urm.
Fenomenele naturale, scopul lor 140.1 şi urm.
Foc - patru tipuri de foc pentru purificarea oamenilor 185, 186
Frica de moarte, cauza sa 35.5
Furtuna, despre cauza şi efectele sale 14l-l42
Granulele explozive, inventate de către locuitorii planetei distruse 76.3
Grija pentru ziua de mâine este zadarnică 49.10, 61.15 şi urm.
Hrana preferată a Domnului nostru Iisus Hristos 93.2-4
Iadul; singura modalitate eficientă de a fi combătut este Adevărul Divin şi deplina umilință a inimii 12.9 şi urm.
Iarna, cauza sa 147.1 şi urm.
Ierihon, distrugerea sa 188.13 şi urm., 189
Iertarea păcatelor 66.6 şi urm., 194
Ierusalim, distrugerea sa 53.9
Ilirul posedat 31
Infinitatea spațio-temporală 28.8 şi urm.
Inteligența universală 29.2 şi urm.
Invenții moderne, referirea Domnului nostru Iisus Hristos la ele 185.7 şi urm., 186.5-6
Invocarea spiritelor 132
Ioan Botezătorul este Ilie 138.5
Ioan Botezătorul, ucenicii săi şi Domnul nostru Iisus Hristos 124, 125
Iov, viața sa 34.16 şi urm.
Irod este biciul pedepsitor pentru zgârcenia şi trufia poporului evreu 115.5
Irod, prigonitor al poporului 114.13 şi urm.
Iubirea aproapelui, cea adevărată 120
Iubirea de cele lumeşti este o ceață deasă care cu greu poate fi alungată 78. l -4
Iubirea de cele lumeşti, întunecă lumina divină 77.8 şi urm.
Iubirea duşmanilor, porunca Domnului 199.4
Iuda Iscarioteanul, sceptic 49.11; bețiv 75.3 şi urm.
Îmbălsămarea şi incinerarea cadavrelor, cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos 84

Împărăția de o mie de ani 48
Împărăția lui Dumnezeu şi porțile iadului 18
Împărăția lui Dumnezeu şi preocupările lumeşti 99.2
Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie luată cu asalt 104.8,105.5-8
Înhumarea trupurilor (ființelor decedate), mai bună decât incinerarea şi îmbălsămarea 84.2
Întruparea şi manifestarea lui Dumnezeu în Vechiul Testament (modul în care se realiza aceasta) 57.14
Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos; motivul întrupării Sale 57.1 şi urm., 57.15-l6
Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos; motivul întrupării Sale printre evrei 129.10-l1
Învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, viitorul său 13.14
Învierea servitorului lui Lazăr 67
Judecata de Apoi, explicată de Domnul nostru Iisus Hristos 46-48; 187.8
Lazăr critică indiferența fariseilor 7
Lazăr depune mărturie despre Domnul nostru Iisus Hristos în fața fariseilor 6
Legi exterioare, necesitatea lor 22.5
Legile lui Dumnezeu nu sunt o constrângere 20
Locuitori ai stelelor, întrupați pe Pământ 16
Lucifer, de ce nu trebuie să fie distrus 12.4 şi urm.
Lumea de dincolo, descrisă de către Domnul nostru Iisus Hristos 106.11 şi urm.
Lumea de dincolo şi misiunea copiilor lui Dumnezeu 49
Lumea spiritelor, unde se află ea 33
Lumea spiritelor; evoluția spirituală este mai dificilă în lumea de dincolo 122.6-9
Luna, locul de exilare a celor care iubesc doar bogățiile moarte ale acestei lumi şi care sunt lipsiți de dragoste față de Dumnezeu şi față de aproapele lor 78.11
Maria Magdalena (Maria din Magdala) este eliberată de spiritele rele 98.8
Maria Magdalena (Maria din Magdala) - Domnul nostru Iisus Hristos îi iartă păcatele 181.19 şi urm.
Maria Magdalena (Maria din Magdala), vorbele Domnului nostru Iisus Hristos 45.4 şi urm.
Materie, disoluția sa 183.1 şi urm.
Materie, pericolele sale 12
Mărturisirea păcatelor (spovedania) trebuie făcută în fața unui om cu sufletul puternic 43
Mărturisirea păcatelor (spovedania) nu trebuie să se facă niciodată sub constrângere morală 43.7
Miracolul peştilor, în bucătăria Martei 93.11-12
Misiunea ucenicilor şi instrucțiunile date lor de Domnul nostru Iisus Hristos 23.12 şi urm.
Moartea, cum o trăiesc oamenii 81.3 şi urm., 82
Moartea copiilor, datorată greşelilor părinților 5.3
Moise, cele şase zile ale Creației corespund celor şase perioade necesare pentru formarea omului 73,10 şi urm.
Munții înalți, la ce sunt folositori 107.1 şi urm.
Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, locul şi împrejurările 116.10
Necesitatea, guvernează trupul omenesc 9.6
Nemurirea sufletului omenesc 129.1 şi urm.

Nemurirea sufletului omenesc, sentiment care apare în prezența Domnului nostru Iisus Hristos 181.5
Nobilii romani depun mărturie despre Domnul nostru Iisus Hristos 86.1 şi urm.
Nor luminos, apariția lui la Patmos 177-l80
Noul Pământ 48.2 şi urm.
Oamenii de pe Pământ, pot fi adevărați copii ai lui Dumnezeu 57.6
Oamenii de pe Pământ şi oamenii de pe alte corpuri cereşti 57.18-21, 58.9 şi urm., 59
Oamenii, cum sunt ei tratați aici şi în lumea de dincolo 17
Oamenii de lume, care au parte de o viață sănătoasă până la adânci bătrâneți 16.13
Oamenii de lume, sunt asemenea prafului de pe drum 157.11 şi urm.
Oamenii treziți în Spirit, îşi pot cunoaşte viitorul 30.7
Omniprezența Domnului nostru Iisus Hristos 158.16
Omul, legătura sa cu suprema inteligență a vieții 29
Papalitate, cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos 162. l-4, 163.4
Parabola bobului de muştar 77.4 şi urm.
Parabola celui care cunoaşte drumul 64,4 şi urm.
Parabola drojdiei 77.6
Parabola fariseului şi a vameşului 164.12 şi urm.
Parabola fiului rătăcitor 60.13 şi urm.
Patimile, profețite de către Domnul nostru Iisus Hristos 168.4-5
Patriarhii, cum au murit ei 82.2
Patriarhii, cum au fost ei învățați de către îngeri 68.12
Pământul acesta (lumea) cu toate comorile ei dispare în lumea de dincolo 9.8 şi urm.
Pământul, cât va mai dăinui el 100.9 şi urm.
Pământul, perioadele sale de formare 71
Pământul, evoluția sa până la pre-adamiți 72
Pământul, locul său în Univers 56, 60.8 şi urm.
Pământul, relația sa cu Marele Om al Creației 52.2-l3, 76.5
Pâine şi vin, corespondențe spirituale 40
Penitența (cea adevărată), nu cu cenuşă şi în veşmânt de sac 42
Pergamentul de Damasc, înlocuitor al sticlei folosite la ferestre 118.1
Pilda despre păsările cerului şi crinii câmpului 49.9-l0
Poligamia bazată pe iubire reciprocă, unele taine ale ei 41
Populația terestră, densitatea sa în viitor 15.4-7
Posedarea (de către spiritele rele), natura acestui fenomen 32
Pre-adamiții, întrebarea lui Marcu despre formele de viață umană care au existat înaintea lui Adam 69
Predicatorii laici, încurajați de Domnul nostru Iisus Hristos 90.2
Prezicerile despre viitor, pot îngrădi liberul-arbitru 99.8 şi urm.
Prezicerile despre viitor, în profeții 99.10 şi urm.
Profeți şi ucenici (cine îi cinsteşte, îl cinsteşte pe Domnul nostru Iisus, Hristos) 50.15
Psalmul 67, cântat de un păstor la naşterea Domnului nostru Iisus Hristos 116.13
Puterea (autoritatea) lumească, chiar dacă este rea, ea este îngăduită de Sus 22.6
Puteri miraculoase, acordate nobililor romani 153
Puteri miraculoase, utilizarea lor 154
Răbdarea (a avea răbdare cu cei slabi) face sufletul mai puternic 52.8
Rafael, explică mişcarea Pământului conform teoriei lui Copernic 143.13
Rafael, miracolul coloanei 131.8-l1, 137.17
Rafael, personalitatea sa 131.1 şi urm.
Rafael, se dezvăluie fariseilor 10

Recunoştinţa la romani, stipulată printr-o lege 50.5 şi urm.
Regiunile de uscat de pe Pământ (continentele), formarea lor din mare la intervale regulate de 14000 de ani 72.11, 73.2 şi 3, 74.1 şi urm.
Relaţia dintre viaţa omului de pe Pământ şi lumea spiritelor 162.14-l6, 163.2
Relicvele nu au valoare pentru viaţa spirituală 121.13-l4 şi 19
Renaşterea în Spirit - vezi Suflet
Revelaţia dumnezeiască pentru popoare 196
Roma, viitorul ei 47
Rugăciunea Tatăl nostru, oferită prima dată de Domnul nostru Iisus Hristos 92.6
Sabat, adevărata sa sărbătorire 90.1 şi urm.
Satana, natura sa 34,35.12 şi urm.
Satana şi diavolii 34.9, 35.12 şi urm.
Savanţii (naturaliştii), sunt departe de Împărăţia lui Dumnezeu 107.6-7
Săptămâna de şapte zile, origine 92.1 şi urm.
Sfârşitul timpurilor acestui pământ, explicaţii date de Domnul nostru Iisus Hristos 100.8 şi urm.
Sfera de viaţă exterioară (aura) a tot ceea ce este creat 102.2
Sfera de viaţă exterioară a (aura) Domnului nostru Iisus Hristos 102.7
Slăbiciunea omului 19
Soldaţi romani, descriere 110.3
Spiritele, cum pot fi văzute ele prin clarvedere 133.1 şi urm.
Spiritele aerului, natura lor 44
Suferinţele cauzate de moarte 82.3 şi urm.
Suflet, renaşterea în Spiritul Divin 57.12, 61.10 şi urm.
Sufletul omenesc, amestec de suflete minerale, vegetale şi animale 29.11
Sufletul omului, este separat de inteligenţa universală a vieţii doar printr-un văl subţire 29.5 şi urm.
Sufletul trebuie să fie vigilent 98,13
Sufletele, transformarea lor treptată în lumea de dincolo 129.8-l0
Sufletele desăvârşite, pot vedea întreaga Creaţie materială 83.7
Şcoli comunitare, recomandate de Domnul nostru Iisus Hristos 90.1
Şcoli planetare 5.5
Ştiinţa corespondenţelor, o ştiinţă pierdută 44.2 şi urm.
Ştiinţele naturii, materialismul lor 97.1 şi urm.
Tâlharii arabi şi Domnul nostru Iisus Hristos 198
Târfa Babilonului, judecarea sa 39.14-l5
Templul, propuneri pentru reformarea lui 88-89
Domnul nostru Iisus Hristos manifestă înţelegere faţă de anumite obişnuinţe 100.3 şi urm.
Trinitatea în Dumnezeu şi în om 24, 25.14 şi urm.
Trupul, sufletul şi Spiritul; funcţiile lor 25
Ucenicii, mărturisesc despre Domnul nostru Iisus Hristos 63.19 şi urm.
Ucenicii, nu trebuie să aştepte vreun beneficiu material 125.4 şi 7 şi urm.
Ungerea cu mir, făcută de Maria din Magdala (Maria Magdalena) 80.9 şi urm.
Vameşul cel lacom, învăţat de către Domnul nostru Iisus Hristos 54.l-8
Vântul, Domnul nostru Iisus Hristos explică cum ia el naştere 96.1 şi urm.
Vânt de furtună, scopul lui superior 139
Viaţa în lumea de dincolo, pentru toate sufletele, chiar şi pentru cele ale păgânilor 128.7-8
Viaţa în lumea de dincolo, o certitudine 134.9

Viața pământească, rostul ei din punctul de vedere al unui cărturar 4.2 şi urm.
Vinul de struguri, singurul vin pe care îl bea Domnul nostru Iisus Hristos 169.11
Vindecarea orbilor de către Domnul nostru Iisus Hristos 54.10 şi urm., 168.10 şi urm.
Vindecarea celor bolnavi, la hanul din Betleem 112.1 şi urm.
Vindecarea celor bolnavi la hanul vameşului 165.1 şi urm.
Vis explicat de Rafael 135
Vârsta înaintată - neajunsurile pricinuite de ea, cauza şi rostul lor 15.10 şi urm.
Zbor, un grec zboară la Voința Domnului nostru Iisus Hristos 191.10 şi urm.
Zborul cocorilor şi sensul lui spiritual 101, 102

Index de persoane
(indicațiile numerice se referă la capitole)

Aaron: 70, 88, 120, 141, 162, 163
Abgar: 172
Avraam:57, 189, 203; 204, 205
Adam: 6, 57, 69, 72, 73, 75, 86, 213
Agricola: 12-l4, 21, 23, 30, 31, 39, 40, 44, 45, 47, 50, 53, 55, 66, 67, 78, 84, 92, 98, 103, 104, 106, 110, 111, 114-l16, 118, 122, 123, 141, 142,148, 157,158
Agrippa: 23, 3l-33, 44, 47
Amon (regele): 99
Andrei: 75, 100, 163, 192, 197
Ana: 68
Apollo: 179, 180
Augustus (Cezar): 116
Aurelia: 61
Belzebut: 87
Caiafa: 43 .
Cain: 73
Hristos: 8, 14, 26, 163
Cornelius: 6, 86, 116
Cyaxares (regele): 31
Cyrenius: 39, 86, 158
Cyrus (regele): 31
Daniel: 3, 39, 66
David: 3, 6, 25, 37, 65, 80, 92, 112, 118, 12l-l23, 168, 170, 173
Diogene: 184
Elisabeta, soția lui Zaharia: 68
Epicur: 181, 184
Faraon: 26
Helias: 105, 109
Hilchia: 99
Iacov: 57, 203, 204
Iehova: 7, 8, 24, 43, 87, 91, 110, 113, 165, 170, 206, 207, 209, 210
Iehova Savaot: 9
Ieremia: 99
Iisus (Domnul nostru Iisus Hristos): 2, 25, 54, 86, 168, 170, 172, 173, 210
Iisus Iehova Savaot: 153, 217
Ilie: 3, 8/10, 113, 138, 170, 191
Irod: 6, 43, 114, 115, 190, 199, 207

Ioan, ucenicul preferat al Domnului nostru Iisus Hristos: 79, 100, 173, 197
Ioan Botezătorul: 68, 124, 125, 131, 133, 136, 138, 139, 143, 158, 209
Iov: 34, 160
Ioachim: 99
Iona: 99
Iosif, fiul lui Iacov: 26
Iosif, tatăl care L-a crescut pe Domnul nostru Iisus Hristos: 65, 66, 68
Iosif din Arimateea: 11,52 85
Iosia (regele): 99
Iosua: 141, 188-l90
Isaac: 57, 203, 204
Isaia: 3, 23, 30, 39
Iuda Iscarioteanul: 49, 75, 85, 124, 197
Jupiter: 142
Kado: 17l-l81, 183-l85, 187-l92
Kambyses (regele): 31
Laius: 23, 44
Lazăr: l-3, 5-l1, 28-30, 40, 44, 45, 50, 52, 55, 56, 61, 67, 68, 74, 75, 80, 85, 92, 93, 100, 101, 103, 109, 111, 112, 114, 115, 124, 130, 131, 139, 141, 142, 148, 154, 155, 157, 158, 189
Lot: 163, 189
Lucifer: 34
Mandane, fiica regelui Cyaxares: 31
Marcu: 61, 69, 70, 73, 74, 76-78, 80, 86, 87, 116, 138, 170, 171, 209
Maria, mama Domnului nostru Iisus Hristos: 173
Maria, sora lui Lazăr: 67, 93, 98
Maria din Magdala (Maria Magdalena): 45, 50, 52, 80, 81, 93, 98, 109, 130, 141, 158
Marta, sora lui Lazăr: 67, 93, 98
Matei: 78, 79, 100
Mesia: l-3, 5, 8, 9, 62, 63, 65, 66, 85, 86, 87, 116, 138, 170, 171, 209
Moise: 3, 5-8, 20, 40, 43, 44, 69, 70, 73, 74, 79, 87, 88, 91, 92, 118, 120, 124, 138, 160, 164, 166, 170, 174, 175, 188, 197, 200, 203, 209, 213
Nabucodonosor: 85
Nathanael: 214
Nicodim: 11, 14, 52, 85
Noe: 51, 53, 73, 76
Petru: 40, 98, 100, 168, 189, 197, 207
Pilat: 115
Platon: 180
Rahav: 188
Rafael: l-3, 10-l2, 28, 44, 55, 67, 68, 85, 92, 103, 106, 108, 109, 124, 130-l48, 150, 158, 159, 189
Roclus: 201-205, 207-213, 215-220
Solomon: 49
Samson: 189
Samuel: 1
Satana: 20, 34, 35, 62
Saul: 118
Sedechia: 99
Simion: 68

Simon: 197
Simon Iuda (Petru): 79, 16l-l63, 167, 207
Toma: 98, 197
Vulcan: 142
Zaharia: 68
Zeus:177, 179, 180 >
Alte personaje: hangiul din vale, servitori ai lui Lazăr, nubieni, farisei, templieri, cărturari, esenieni, arabi, romani, evrei, greci, ucenici ai lui Ioan Botezătorul, copiii protejați de esenieni.

Index de nume geografice
(indicațiile numerice se referă la capitole)

Anatot: 99
Araloth (colina): 188
Ararat: 95, 107
Atena: 33, 134, 172, 173, 178
Babei: 39, 46, 47, 217
Babilon: 123
Betania: 2, 10, 11, 44, 45, 52-56, 62, 63, 68, 75, 85, 99, 101, 103, 110, 111, 114, 123, 124, 129, 130, 148, 154, 156-l58
Betleem: 6, 53, 63, 65, 86, 109-l14, 118, 123, 126, 130, 131, 141, 142, 150, 154, 156, 168
Cairo: 203, 204
Capernaum: 117, 160
Cezareea lui Filip: 189
Damasc: 109, 118
Edessa: 172
Emmaus: 14, 23, 28, 34, 44, 45, 52, 61, 62, 68, 105, 109, 142
Eseea: 192, 197, 198, 203, 206, 207, 217
Eufrat: 39, 163, 197
Gilgal: 188
Gomora: 63, 189
Ierihon: 63, 65, 158, 163, 169, 171, 172, 174, 188, 189, 192, 220
Ierusalim: 1, 6, 14, 39, 50, 54, 55, 61, 63, 65, 92, 98, 99, 101, 109, 113, 114, 116, 117, 122, 123, 130, 141, 142, 354, 157, 159, 160, 164, 167, 168, 170, 175, 192, 197, 199, 207, 209, 210, 213, 217
Ierusalim (Noul): 78
Infern: 35
Iordan: 40, 93, 124, 188, 189, 192, 209
Kis: 191
Kyna: 184
Liban: 76, 169
Magdala (castelul): 45
Marea Galileii: 174
Marea Moartă: 101, 107, 189, 191
Memfis: 64
Mediterana: 94
Muntele Măslinilor: l, 14, 27, 33, 52, 54, 68-70, 80, 83, 85, 94, 96, 98, 106, 149, 154
Nazaret: l-3, 6, 54, 86, 87, 168, 172, 173, 181, 210

Nil: 71
Ninive: 99
Olimp: 177
Ostrazine: 6
Paradis: 34
Patmos (insula): 171, 177, 178, 180, 181, 183
Pont: 172
Rhodos (insula): 134
Roma: 23, 31, 33, 47, 50, 53, 85, 105, 108, 110, 111, 114, 115, 118, 122, 134, 149, 152, 153, 162, 199, 209, 219
Samaria: 159
Samosata: 39
Sidon: 141
Sinai:7, 91, 175
Sodoma: 63, 142, 189
Tir: 98, 141, 158, 159, 173

CUPRINS

Domnul nostru Iisus Hristos şi duşmanii Săi
Evanghelia după Ioan, capitolul 9
(continuare)

Capitolul 1 - Nişte farisei deghizaţi sosesc la Lazăr.....**1**
Capitolul 2 - Rugămintea fariseilor.....**3**
Capitolul 3 - Un fariseu îşi expune convingerile **5**
Capitolul 4 - Unul dintre cărturari vorbeşte despre Ordinea Divină.....**7**
Capitolul 5 - Fariseii discută despre moartea prematură a copiilor şi despre Mesia.....**8**
Capitolul 6 - Lazăr povesteşte despre Domnul nostru Iisus Hristos……**10**
Capitolul 7 - Lazăr critică „răceala" fariseilor **12**
Capitolul 8 - Îndoiala fariseilor referitoare la Domnul nostru Iisus Hristos.....**14**
Capitolul 9 - Mărturia lui Lazăr despre Domnul nostru Iisus Hristos ……**16**
Capitolul 10 - Rafael se face cunoscut.....**17**
Capitolul 11 - Domnul nostru Iisus Hristos îl laudă pe Lazăr **18**
Capitolul 12 - Despre materie şi pericolele sale **19**
Capitolul 13 - Părerea lui Agricola despre viitorul învăţăturii Domnului nostru Iisus Hristos **21**
Capitolul 14 - Cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos despre viitorul învăţăturii Sale.....**22**
Capitolul 15 - Despre densitatea populaţiei terestre din viitor. Despre necazurile bătrâneţii.....**24**
Capitolul 16 - Despre încarnarea locuitorilor de pe stele **26**
Capitolul 17 - Cum sunt trataţi oamenii în această lume şi în cea de dincolo.....**28**
Capitolul 18 - Porţile Cerului şi Împărăţia lui Dumnezeu **29**
Capitolul 19 - Despre neputinţa omului…….....**30**
Capitolul 20 - Despre legile divine.....**31**
Capitolul 21 - Agricola cere îndrumări pentru educarea tinerilor ……..**34**
Capitolul 22 - Despre legile evoluţiei spirituale **35**
Capitolul 23 - Cum să fie îndepărtată preoţimea păgână.....**36**
Capitolul 24 - Trinitatea dumnezeiască şi manifestarea acesteia în om.....**38**

Capitolul 25 - Activitățile celor trei corpuri ale omului.....**39**
Capitolul 26 - Realitatea cea misterioasă şi veşnică a lui Dumnezeu.....**41**
Capitolul 27 - Domnul nostru Iisus Hristos ca Fiu.....**43**
Capitolul 28 - Despre infinit şi eternitate.....**44**
Capitolul 29 - Despre raportul dintre ființe şi inteligența universală.....**46**
Capitolul 30 - Despre cunoaşterea viitorului.....**48**
Capitolul 31 - Agripa povesteşte pățania lui cu ilirul posedat.....**49**
Capitolul 32 - Domnul nostru Iisus Hristos explică natura posesiei.....**51**
Capitolul 33 - Unde se află lumea spiritelor.....**52**
Capitolul 34 - Cine este Satana?.....**53**
Capitolul 35 - Despre persoana lui Satana.....**55**
Capitolul 36 - Unde se găsesc diavolii.....**57**
Capitolul 37 - O scurtă expunere despre cauzele Creației primordiale.....**58**
Capitolul 38 - Despre rugăciunea pentru cei morți.....**59**
Capitolul 39 - Despre ruinele bântuite de fantome.....**61**
Capitolul 40 - Semnificația spirituală a pâinii şi vinului. Despre ceremonii.....**63**
Capitolul 41 - Despre poligamia bazată pe iubire reciprocă şi despre unele taine ale ei.....**65**
Capitolul 42 - Despre adevărata căință şi penitență **69**
Capitolul 43 - Despre iertarea păcatelor.....**70**
Capitolul 44 - Despre spiritele naturale ale aerului.....**72**
Capitolul 45 - Agricola aminteşte de Maria din Magdala.....**74**
Capitolul 46 - Judecata care va veni asupra păgânilor.....**75**
Capitolul 47 - Viitorul Romei şi al Anticristului.....**76**
Capitolul 48 - Despre împărăția de O Mie de Ani.....**77**
Capitolul 49 - Despre misiunea copiilor lui Dumnezeu în lumea de dincolo. Despre durata existenței Pământului **79**
Capitolul 50 - Recunoştința romanilor față de Maria din Magdala …….. .**80**
Capitolul 51 - Despre judecățile care ne aşteaptă. Ambiția şi orgoliul - cauze ale necazurilor, revoluțiilor, războaielor şi ale altor judecăți.....**82**
Capitolul 52 - Maria din Magdala şi Domnul nostru Iisus Hristos ……..**83**
Capitolul 53 - Călătoria spre Betania **84**
Capitolul 54 - Vameşul cel lacom şi Domnul nostru Iisus Hristos. Despre credința plină de iubire. Despre îndreptarea greşelilor.....**85**
Capitolul 55 - Pe ogoarele lui Lazăr (Luca 10/38) **86**
Capitolul 56 - Despre poziția privilegiată a Pământului, în raport cu Marele Om al Creației.....**88**
Capitolul 57 - Despre corespondența dintre microcosmos şi macrocosm. Despre cauzele întrupării Domnului nostru Iisus Hristos **89**
Capitolul 58 - Cum a înțeles romanul explicația Domnului nostru Iisus Hristos.....**91**
Capitolul 59 - Despre raportul dintre pământul nostru şi celelalte lumi.....**93**
Capitolul 60 - Despre semnificația Pământului nostru.....**94**
Capitolul 61 - Despre menirea fundamentală a omului.....**95**
Capitolul 62 - Reîntoarcerea celor şaptezeci de ucenici ai Domnului nostru Iisus Hristos.....**97**
Capitolul 63 - Un cărturar Îl pune la încercare pe Domnul nostru Iisus Hristos.....**99**
Capitolul 64 - Nemulțumirea cărturarilor **101**
Capitolul 65 - Ipocrizia cărturarilor.....**103**
Capitolul 66 - Despre iertarea păcatelor.....**104**
Capitolul 67 - Domnul nostru Iisus Hristos redă viața unui servitor.....**106**

Capitolul 68 - Despre educația copiilor.....**108**
Capitolul 69 - Întrebarea lui Marcu referitoare la istoria Pământului.....**109**
Capitolul 70 - Despre conținutul științific al cărții a șasea și a șaptea a lui Moise. Despre vârsta Pământului.....**110**
Capitolul 71 - Primele două perioade de formare a Pământului……**111**
Capitolul 72 - Evoluția Pământului până la pre-adamiți.....**113**
Capitolul 73 - Ultimele două perioade de evoluție a Pământului……..**115**
Capitolul 74 - Despre evoluția morală a pre-adamiților.....**116**
Capitolul 75 - Despre vin. Informații despre planeta distrusă **117**
Capitolul 76 - Despre locuitorii planetei distruse.....**118**
Capitolul 77 - Parabole despre Împărăția lui Dumnezeu.....**120**
Capitolul 78 - Despre importanța propriului exemplu **122**
Capitolul 79 - Cuvântul rostit și acțiunea valorează mai mult decât cuvântul scris. Despre adevăratele și falsele evanghelii.....**123**
Capitolul 80 - Ungerea cu nard din Betania.....**126**
Capitolul 81 - Despre moartea omului.....**128**
Capitolul 82 - Despre cauzele suferințelor care preced moartea ……..**129**
Capitolul 83 - Motivul lentei descompuneri a cadavrelor **131**
Capitolul 84 - Despre incinerare și despre îmbălsămare.....**132**
Capitolul 85 - Domnul nostru Iisus Hristos și fariseii recent aduși pe calea cea bună.....**133**
Capitolul 86 - Marcu Îl mărturisește pe Domnul nostru Iisus Hristos.....**136**
Capitolul 87 - Motivele atitudinii templierilor față de Domnul nostru Iisus Hristos.....**137**
Capitolul 88 - Despre cult și despre casta preoților.....**138**
Capitolul 89 - Despre sabat și preoțime.....**139**
Capitolul 90 - Despre adevărata sărbătorire a sabatului.....**141**
Capitolul 91 - Cărturarul Îl invocă pe Moise.....**142**
Capitolul 92 - Despre instituirea sabatului.....**144**
Capitolul 93 - Ce mâncăruri preferă Domnul nostru Iisus Hristos.....**146**
Capitolul 94 - Contemplarea cerului înstelat.....**147**
Capitolul 95 - Despre puterea celui mic.....**148**
Capitolul 96 - Cum ia naștere vântul.....**150**
Capitolul 97 - Despre cercetarea naturii în manieră materialistă.....**151**
Capitolul 98 - Despre starea de vigilență a sufletului.....**153**
Capitolul 99 - Despre profețiile care s-au împlinit și despre cele care nu s-au împlinit. Despre liberul-arbitru al omului și despre omniscienta lui Dumnezeu.....**154**
Capitolul 100 - Despre obiceiuri și obișnuințe.....**156**
Capitolul 101 - Zborul-cocorilor.....**157**
Capitolul 102 - Explicația spirituală a zborului cocorilor **159**
Capitolul 103 - Sosirea romanilor la Domnul nostru Iisus Hristos ……..**162**
Capitolul 104 - Parabola călătorului înfometat.....**163**
Capitolul 105 - Ce înseamnă «să iei cu asalt Împărăția lui Dumnezeu».....**164**
Capitolul 106 - Despre lumea de dincolo..... **165**
Capitolul 107 - Despre utilitatea munților.....**167**
Capitolul 108 - Despre importanța învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos.....**169**
Capitolul 109 - Domnul nostru Iisus Hristos părăsește Betania.....**171**
Capitolul 110 - Domnul nostru Iisus Hristos salvează din mâinile soldaților romani niște copii prizonieri.....**173**
Capitolul 111 - Sosirea la han.....**173**

Capitolul 112 - Vindecări la han.....**177**
Capitolul 113 - Hangiul povesteşte despre farisei.....**178**
Capitolul 114 - Plângeri la adresa lui Irod.....**180**
Capitolul 115 - Poporul evreu este ghidat de Dumnezeu.....**182**
Capitolul 116 - Căpitanul şi hangiul Îl recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos.....**183**
Capitolul 117 - Hangiul povesteşte despre prima vizită a Domnului nostru Iisus Hristos.....**185**
Capitolul 118 - Hangiul povesteşte despre casa lui.....**187**
Capitolul 119 - Despre binefacere.....**188**
Capitolul 120 - Despre iubirea de semeni.....**189**
Capitolul 121 - Vizitarea fostei case regale.....**191**
Capitolul 122 - Domnul nostru Iisus Hristos explică Psalmul 92 ..... **193**
Capitolul 123 - Unele remarci istorice asupra casei lui David.....**195**
Capitolul 124 - Supărarea ucenicilor lui Ioan Botezătorul.....**196**
Capitolul 125 - Rugămintea ucenicilor lui Ioan.....**198**
Capitolul 126 - Căpitanul din Betleem vine la Domnul nostru Iisus Hristos.....**199**
Capitolul 127 - Îndoielile căpitanului în ceea ce priveşte ghidarea oamenilor.....**201**
Capitolul 128 - Despre relația dintre Dumnezeu şi oameni.....**202**
Capitolul 129 - Despre nemurirea sufletului omenesc.....**203**
Capitolul 130 - Întoarcerea Domnului nostru Iisus Hristos şi a însoțitorilor Săi în Betania.....**206**
Capitolul 131 - Întrebarea despre personalitatea lui Rafael.....**207**
Capitolul 132 - Despre invocarea spiritelor.....**209**
Capitolul 133 - Căpitanul povesteşte ce a observat prin clarviziune.....**210**
Capitolul 134 - Un vis al căpitanului.....**211**
Capitolul 135 - Explicația lui Rafael despre natura viselor.....**212**
Capitolul 136 - Nivelurile superioare de clarviziune.....**214**
Capitolul 137 - Rafael mărturiseşte că este un spirit.....**215**
Capitolul 138 - Despre natura Domnului nostru Iisus Hristos.....**217**
Capitolul 139 - O furtună şi folosul ei.....**219**
Capitolul 140 - Despre scopul Creației.....**221**
Capitolul 141 - O vijelie.....**222**
Capitolul 142 - Despre originea şi efectele furtunii.....**224**
Capitolul 143 - Despre natura electricității.....**226**
Capitolul 144 - Despre originea fenomenelor meteorologice.....**228**
Capitolul 145 - Despre fenomenele electrice.....**229**
Capitolul 146 - O întrebare despre natura lui Rafael.....**231**
Capitolul 147 - Despre zăpadă şi gheață.....**232**
Capitolul 148 - Agricola le reaminteşte romanilor că momentul plecării lor se apropie.....**234**
Capitolul 149 - Domnul nostru Iisus Hristos revelează viitorul Său pe pământ.....**235**
Capitolul 150 - Calea unirii cu Spiritul şi a renaşterii în Spirit.....**236**
Capitolul 151 - Modul în care Domnul nostru Iisus Hristos îi ajută pe oameni pe calea lor către desăvârşire **238**
Capitolul 152 - Despre Ordinea Divină pe calea spirituală.....**239**
Capitolul 153 - Învățătura Domnului nostru Iisus Hristos pentru romani.....**241**
Capitolul 154 - Despre utilizarea puterii de vindecare.....**243**
Capitolul 155 - Esenienii se plâng Domnului nostru Iisus Hristos de necazurile lor.....**245**
Capitolul 156 - Sfatul dat de Domnul nostru Iisus Hristos esenienilor.....**246**

Capitolul 157 - Caravana negustorilor din Damasc.....**247**
Capitolul 158 - Domnul nostru Iisus Hristos părăseşte casa lui Lazăr.....**249**
Capitolul 159 - Pe drumul spre han.....**251**
Capitolul 160 - Despre slujba religioasă şi despre rugăciunea eficientă.....**252**
Capitolul 161 - Parabola judecătorului şi a văduvei (Luca 18/l-8).....**254**
Capitolul 162 - Despre ordinea Casei lui Dumnezeu.....**255**
Capitolul 163 - Despre întoarcerea Domnului nostru Iisus Hristos.....**257**
Capitolul 164 - În faţa hanului unui vameş. Parabola fariseului şi a vameşului (Luca 18/9-l4).....**259**
Capitolul 165 - O vindecare la hanul vameşului. Iisus îi lasă pe copilaşi să vină la El (Luca 18/15-l7).....**260**
Capitolul 166 - Domnul nostru Iisus Hristos şi omul de vază (Luca18/18-27).....**262**
Capitolul 167 - Petru întreabă care va fi răsplata ucenicilor (Luca 18/28-30).....**264**
Capitolul 168 - A treia vestire de către Iisus a morţii şi învierii Sale. Tămăduirea unui cerşetor orb (Luca 18/3l-43).....**266**
Capitolul 169 - Domnul nostru Iisus Hristos la hanul din apropierea Ierihonului.....**267**
Capitolul 170 - Întrebarea hangiului despre Domnul nostru Iisus Hristos.....**268**
Capitolul 171 - Întrebarea hangiului despre fiul său dispărut.....**269**
Capitolul 172 - Sosirea lui Kado, fiul hangiului.....**271**
Capitolul 173 - Dorinţele lui Abgar, regele din Edessa.....**273**
Capitolul 174 - Ospăţul la han.....**274**
Capitolul 175 - Despre scopul şi semnificaţia ceremoniilor **276**
Capitolul 176 - Despre esenţa Adevărului.....**278**
Capitolul 177 - Un fenomen remarcabil pe insula Patmos **280**
Capitolul 178 - Cea de-a doua apariţie a norişorului.....**283**
Capitolul 179 - Visul preotului din sat.....**285**
Capitolul 180 - Cea de-a treia apariţie a norului celui luminos.....**286**
Capitolul 181 - Despre filozofia naturalistă.....**288**
Capitolul 182 - Despre ce se va petrece în viitor.....**290**
Capitolul 183 - Despre eliberarea din lanţurile materiei.....**291**
Capitolul 184 - Raportul dintre epicurieni şi cinici, din punct de vedere spiritual.....**293**
Capitolul 185 - Primele două feluri de purificare prin foc.....**294**
Capitolul 186 - Cel de-al treilea şi cel de-al patrulea foc purificator.....**295**
Capitolul 187 - Condiţiile întoarcerii Domnului nostru Iisus Hristos.....**296**
Capitolul 188 - Domnul nostru Iisus Hristos împreună cu ai Săi pe colina Aralot.....**297**
Capitolul 189 - Despre fostul Ierihon.....**299**
Capitolul 190 - Despre scopul ordinii în natură.....**302**
Capitolul 191 - Un grec experimentează zborul păsărilor.....**303**
Capitolul 192 - La hanul din Eseea.....**305**
Capitolul 193 - Despre seriozitatea Domnului nostru Iisus Hristos **308**
Capitolul 194 - Despre adevărata iertare a păcatelor.....**309**
Capitolul 195 - Cererea arabului **311**
Capitolul 196 - Despre revelaţiile divine făcute popoarelor **312**
Capitolul 197 - Despre respectarea zilelor de sărbătoare. Întrebările şi îndoielile ucenicilor în privinţa esenienilor.....**313**
Capitolul 198 - Domnul nostru Iisus Hristos şi tâlharii arabi **315**
Capitolul 199 - Despre scopul şi utilitatea călătoriilor.....**317**
Capitolul 200 - Instruirea celor care urmau să răspândească învăţătura **319**
Capitolul 201 - Conducătorul esenienilor vindecă bolnavii **321**
Capitolul 202 - Vindecarea celor sărmani.....**323**

Capitolul 203 - Strădania celor bogați **324**
Capitolul 204 - Roclus îi trimite pe bogătaşi la Domnul nostru Iisus Hristos.....**327**
Capitolul 205 - Despre adevărata slăvire a Domnului nostru Iisus Hristos.....**328**
Capitolul 206 - Ce doreşte Domnul nostru Iisus Hristos de la ai Săi.....**329**
Capitolul 207 - Doi farisei trufaşi din Ierusalim sosesc la Eseea……..**331**
Capitolul 208 - Roclus şi cei doi templieri.....**333**
Capitolul 209 - Roclus dezvăluie intenţiile fariseilor.....**334**
Capitolul 210 - Roclus îi vindecă pe bolnavi.....**336**
Capitolul 211 - Roclus şi tâlharii.....**338**
Capitolul 212 - Domnul nostru Iisus Hristos face să apară un prânz miraculos.....**340**
Capitolul 213 - Soția hangiului.....**341**
Capitolul 214 - Cel mai mare miracol al Domnului nostru Iisus Hristos este Cuvântul Său.....**344**
Capitolul 215 - Domnul nostru Iisus Hristos şi hangiul cel superstițios.....**345**
Capitolul 216 - Azilul pentru săraci al esenienilor.....**347**
Capitolul 217 - Miracole la hanul din afara zidurilor cetății **349**
Capitolul 218 - Domnul îi învață pe esenieni ce să facă cu fostele lor ajutoare.....**351**
Capitolul 219 - O vizită la tinerii crescuți de esenieni **353**
Capitolul 220 - Domnul nostru Iisus Hristos îi lasă pe esenieni să plece.....**355**
Index tematic.....**356**
Index de persoane.....**362**
Index de nume geografice.....**364**